Nam Kim Thạch

Chỉ Đao

Hồi 1

CUỘC HẸN SONG HÙNG

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Đêm đã khuya, trên đường cũng đã vắng khách vãng lai. Chỉ có tấm biển hiệu của tiêm cầm đồ Hồng Phát là vẫn còn lắc lư trong gió đêm lạnh lẽo.

Lúc này, trên đường phố không một bóng người, thế mà hiệu cầm đồ Hồng Phát không những chưa đóng cửa mà bên trong vẫn để đèn sáng trưng. Lão Triều Phụng thường ngày trông có vẻ bệnh hoạn, yếu ớt, nhưng lúc này tinh thần vô cùng hăm hở, hai mắt mở to nhìn không chớp ra phía ngoài cửa.

Lão ta đang chờ đợi điều gì? Vào những đêm mưa sầu gió thảm như thế này, ai mà đến tiệm cầm đồ chứ?

Bên ngoài bốn bề đều đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy rõ. Phía trước hiên, mưa rơi như tiếng khóc ai oán. Từ xa, tiếng mõ canh khuya đã điểm ba tiếng.

Lão Triều Phụng hình như có vẻ thất vọng, thở dài một tiếng rồi tự

lẩm bẩm:

- Kỳ quái! Kỳ quái!

Dư âm của tiếng kỳ quái thứ hai còn chưa dứt, thì phía trước quầy đột nhiên có hai cánh tay chìa ra, tiếp theo là một giọng nói trầm trầm:

- Ông chủ làm ơn giúp dùm.

Đôi tay đen sạm và chắc khoẻ, nhè nhẹ đặt túi vải đang ôm chặt trong tay lên mặt quầy.

Lão Triều Phụng không khỏi thất kinh, nãy giờ mắt lão chưa hề rời khỏi cửa, vậy mà người kia tiến vào lúc nào, lão cũng không hề hay biết. Lão không nhịn được, liền cúi người xuống nhìn phía dưới quầy hỏi:

- Ta có thể giúp được gì nào?

Đứng dưới quầy là một gã cao lớn, đầu đội nón đi mưa rộng vành, chiếc nón gần như che hết khuôn mặt của gã, chỉ còn để lộ chiếc cằm nhọn hoắc. Nhìn dáng vẻ của gã, giống như kẻ gia cảnh đang bị sa sút.

Người khách đẩy túi vải vào phía trong quầy rồi thở dài:

- Không còn cách nào khác, tiện nội thì tê liệt hai chân gần một năm nay, con lại ngã bệnh, trong nhà cần gấp một số tiền để chi dùng.

Lão Triều Phụng gật đầu ra vẻ thông cảm nói:

- Nếu như không cần gấp thì quý khách đâu phải đêm khuya đội mưa đến đây cầm đồ?

Nói xong, lão đưa tay mở túi vải màu lam ra. Bên trong túi vải màu lam còn có túi vải màu đen. Mở túi vải mầu đen, lại có túi vái màu tím.

Sau đó lại là túi vải màu xanh, rồi đến túi vàng, lại đến túi lụa màu đỏ.

Mở hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng là một chiếc hộp da nhỏ hình vuông.

Mở chiếc hộp nhỏ bằng da ra, bên trong lại là một chiếc hộp nhỏ phát ra ánh sáng chói mắt. Chiếc hộp nhỏ kia được đúc bằng vàng nguyên chất.

Lão Triều Phụng không hề để ý đến chiếc hộp bằng vàng, mà vội mở chiếc hộp lấy ra một chiếc hộp dày bằng gỗ, sau đó thuận tay đặt chiếc hộp vàng sang một bên.

Lão nhấc nhấc ước lượng sức nặng của chiếc hộp, rồi mỉm cười hỏi:

- Là bảo vật gì mà gói cẩn thận thế?

- Đây là bảo vật nhiều đời của nhà ta. Ông chủ là người sành sỏi, mở ra xem ắt sẽ biết.

Lão Triều Phụng mỉm cười gật đầu, sau đó nhè nhẹ mở chiếc hộp ra. Nắp hộp vừa được mở ra, thì nụ cười của lão cũng đột ngột tắt hẳn. Thì ra bên trong chiếc hộp gỗ chẳng có bảo vật gì, mà chỉ có một thanh chỉ đao, được dùng giấy cắt thành.

Giấy được dùng làm thanh đao không phải là loại giấy quý, hơn nữa thủ pháp cắt thành thanh đao cũng không tinh xảo.

Nhưng lão Triều Phụng vừa nhìn thấy liền biến sắc, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa một cái rồi hấp tấp đóng nắp hộp lại. Sau khi hít một hơi dài, lão mới thấp giọng hỏi:

- Vật này từ đâu mà quý khách có?

Người khách đáp:

- Đây là vật gia truyền.

Lão Triều Phụng tiếp:

- Quý khách muốn cầm bao nhiêu?

- Một ngàn tám trăm lượng bạc.

Lão Triều Phong lắc đầu:

- Quá đắc đấy.

- Không đắc lắm đâu.

- Quy cũ của tiệm cầm đồ là lấy lãi làm đầu.

- Lẽ ra phải hai ngàn lượng, nhưng ta chỉ lấy một ngàn tám trăm thôi.

Lão Triều Phụng thở ra một tiếng nói:

- Một ngàn tám trăm lượng bạc, Triều Phụng ta chưa thể quyết định được. Hay là mời quý khách đến căn nhà phía đông của tệ hiệu, chúng ta bàn tiếp, quý khách thấy như thế nào?

Người khách cung hai tay vái một vái:

- Thế thì xin làm phiền dẫn đường cho.

Lão Triều Phụng cất chiếc hộp gỗ vào trong người, mở cánh cửa nhỏ trước quầy đi ra, miệng mỉm cười nói:

- Đêm đã khuya, ta phải đóng cửa hiệu để đề phòng bọn trộm cắp.

Người khách hiểu ý bèn đưa tay lấy chiếc nón đi mưa đang đội trên đầu xuống.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy người khách tuổi ngoài ba mươi, mặt dài như mặt ngựa, mày rậm miệng rộng, sắc mặt trông có vẻ rất thông minh.

Lão Triều Phụng quan sát người khách một hồi rồi gật đầu. Sau đó, lão đi đóng cửa lại, thổi tắt những ngọn đèn còn lại, rồi cầm cây đèn dầu dẫn gã hán tử mặt ngựa đi xuyên qua quầy, tiến về phía sau cửa hiệu.

Khu đất của cửa hiệu cầm đồ này rất lớn. Hai người âm thầm đi ngang qua mấy khoảng sân rộng, nhưng mà những căn phòng họ đi ngang qua dường như đều không có người ở.

Lão Triều Phụng dẫn người khách đi thẳng một mạch vào trong, khi đến trước một toà hoa viên hoang tàn, lão tiến tới đẩy nhè nhẹ cánh

cửa gỗ rồi thấp giọng:

- Mời vào.

Người khách liền vội bước vào bên trong Bên trong toà hoa viên, ngói, đá nằm ngổn ngang, cỏ dại um tùm. Tuy cũng có đình đài, lầu các, hồ cá và hòn non bộ, nhưng cột trụ đã bị xiêu vẹo và bám đầy bụi bặm, rõ ràng là toà nhà đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Đối với cảnh vật hoang tàn này, gã hán tử mặt ngựa hầu như không để ý đến, mà một mình đội mưa đi thẳng vào trong.

Đi ngang qua toà lầu tre cũ kỹ giăng đầy mạng nhện là một toà lương đình.

Chiếc bàn đá trong toà lương đình đã bị đổ ngã, bốn cái ghế bằng đá cũng chỉ còn lại có ba, trong đó có hai cái trên mặt đầy bụi đất, chỉ có cái ghế quay về hướng nam là tương đối sạch, dường như cách đây không lâu đã có người ngồi qua.

Gã mặt ngựa liền ngồi xuống cái ghế quay về phía nam, rồi đưa tay lấy từ bụng ghế ra một cái túi nhỏ.

Bên trong cái túi nhỏ là một cục sáp, bẻ cục sáp ra thì có một mảnh giấy ghi rằng:

"Trái mười bốn, phải mười tám. Cánh hoa đầu cầu Lạc Dương".

Gã hán tử mặt ngựa nhét mảnh giấy vào trong người, đứng lên đi ra khỏi toà lương đình.

Gã lại đội mưa đi đến chiếc cầu bằng gỗ nhỏ bên cạnh ao Hà Trì.

Gã đếm cẩn thận những trụ lan can bằng gỗ trên cầu, đầu tiên từ bên trái đếm tới số mười bốn, gã bèn đi qua trụ lan can ba vòng, rồi sau đó, lại từ bên phải đếm qua, đến trụ thứ mười tám, gã cũng đi vòng quanh ba vòng.

"Tách" một tiếng, tay nắm của trụ cột lan can rơi xuống. Thì ra đó là

cột trụ rỗng, bên trong có dấu một ống trúc màu xanh.
Gã hán tử mặt ngựa nhè nhẹ rút từ trong ồng trúc ra một chiếc khăn bằng lụa, sau đó mở ra xem, chỉ thấy trên chiếc khăn viết chi chít những chữ nhỏ. Xem xong những chữ viết trên khăn, gã hán tử mặt ngựa thở phì một tiếng, trên mặt hiên lên nụ cười sung sướng, rồi gã lấy trong tay áo ra một mãnh giấy màu đen, vẩn thận nhét vào trong ống trúc, sau đó đặt ống trúc vào chỗ cũ. Đâu đấy xong xuôi, gã cầm chiếc khăn đi qua cầu, qua đến bên kia, gã cúi người xuống hái một vài bông hoa dại, dùng tay bóp mạnh, khi mở chiếc khăn ra, thì những chữ viết ở trên đã hoàn toàn biến mất. Tiếp theo gã đưa khăn lên hỉ mũi, thuận tay vứt nó xuống ao Hà Trì, sau đó bước nhanh về phía cửa hoa viên.
Không biết lão Triều Phụng đã đứng chờ bên ngoài hoa viên từ lúc nào, trên tay lão cầm một xấp ngân phiếu, mỉm cười nói:
- Đây là ngân phiếu một ngàn tám trăm lượng, xin hãy giữ cẩn thận.
Gã hán tử mặt ngựa đáp:
- Xin đa tạ.
Sau khi cất những tấm ngân phiếu vào người, gã hán tử mặt ngựa vội vàng bước đi.
Lúc này trời vẫn còn mưa, mây đen cũng nhiều hơn. Gã hán tử mặt ngựa đội mưa bước đi trên con đường vắng tanh, nhưng gã không ngờ rằng cách phía sau gã hơn mười trượng, đang có hai gã đại hán mặc hắc y nãy giờ vẫn quan sát gã...
Sau lưng hai gã đại hán mang trường kiếm, trước ngực có thêu một chữ "Yến" màu đỏ.
* * *
Áo đen thêu chữ đỏ là biểu tượng độc môn của Yến Sơn tam thập

lục trại.
Tổng trại chủ của Yến Sơn tam thập lục trại là Thần kiếm Miêu Phi Hổ, năm nay lão đã bảy mươi chín tuổi, trong tay lão có cặp song kích oai trấn của ba mươi sáu trại à nghiễm nhiên trở thành nhân vật số một trong giới lục lâm ở tỉnh Bắc Ngũ.
Miêu Phi Hổ tập hợp dưới trướng rất nhiều võ lâm cao thủ, vì thế tính tình vô cùng ngạo mạn kiêu căng, thế nên bình sanh, có hai việc lớn mà lão cho là không đáng làm, đó là:
Thứ nhất là "không đáng xuống núi". Bởi vì bất luận việc gì quan trọng đến như thế nào đi nữa, thì những thủ hạ của lão cũng đều có thể giải quyết cho lão, mà lão không cần đích thân ra mặt, cho nên gần ba mươi năm nay, lão chưa hề rời khỏi Yến Sơn.
Thứ hai là "không đáng đãi khách". Bởi vì tiếng tăm của Yến Sơn đã bao trùm khắp thiên hạ, bọn hào kiệt lục lâm không ai mà không ngưỡng mộ và khiếp sợ uy phong của Miêu tổng trại chủ. Vì thế lão tự nhiên không cần phải cùng bọn họ giao hảo.
Hai việc lớn không đáng làm của Miêu Phi Hổ tuy có vẻ ngông cuồng, nhưng mà bọn lục lâm đồng đạo xem đó là việc đương nhiên. Giang hồ vốn là thế giới kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, chỉ có sức mạnh mới là chân lý.
Nhưng đêm nay lại có ngoại lệ.
Đêm nay Miêu Phi Hổ không những phá lệ đãi khách, hơn nữa nơi đãi khách không phải ở Yến Sơn mà là tại Bạch sơn trang ở vùng ngoại ô phủ Thái Nguyên.
Đó là một toà nhà u nhã tĩnh mịch, bốn phía có tường cao bao phủ, trong sân có nhiều tàng cạy rậm rạp làm cho quang cảnh càng trở nên âm u hơn. Trước đó ba ngày đã có người của Yến Sơn đến đây

quét dọn.

(thiếu 1 đoạn trang 19, 20) Cả căn phòng, ngoài ánh sáng của những ngọn đèn ra, thì gần như ngay cả tiếng rơi của cây kim cũng có thể nghe tiếng.

Đột nhiên từ lầu canh ở xa lại vang lên tiếng mõ.

Miêu Phi Hổ chợt hỏi:

- Canh mấy rồi?

Một trong hai gã đại hán đứng bên ngoài đáp:

- Đã là canh hai ba khắc.

Miêu Phi hổ hơi chau mày lẩm bẩm:

- Thời gian ước hẹn là canh ba đêm nay, chắc giờ này cũng sắp đến rồi.

Lão vừa nói xong, Phi thiên Độc lâu Âu Nhứt Bằng cũng tiếp lời:

- Miêu lão ca, xin thứ tội cho câu hỏi thất lễ của Âu mỗ này. Vậy chứ người khách quý chúng ta đang đợi là ai vậy?

Miêu Phi Hổ cười nhạt:

- Hắn cũng đã sắp đến rồi. Âu lão đệ nhẫn nại chờ một chút, lát nữa nhất định sẽ gặp được hắn.

Âu Nhứt Bằng tỏ vẻ bực tức:

- Chỉ là tiểu đệ không phục hắn mà thôi. Miêu lão ca đã đích thân gởi thiệp mời hắn, thế mà hắn còn ra vẻ làm bộ làm tịch, rề rà không đến đúng hẹn...

Miêu Phi Hổ lại cười:

- Vị khách này không phải là nhân vật tầm thường. Nếu không thì ta đâu có rời khỏi Yến Sơn mà đợi hắn ở đây chứ?.

Cửu Đầu Long Vương Dương Phàm châm biếm nói:

- Xem ra vị khách này nhất định là nhân vật rất nổi danh, nếu không

thì đâu đáng để Miêu lão ca hạ mình kết giao bằng hữu phải không?
Miêu Phi Hổ gật đầu đáp:
- Không sai, nói đến tên tuổi của hắn, hai vị nhất định cũng đã nghe tiếng từ lâu. Nhưng mà chúng ta ai cũng chưa từng thấy qua diện mạo của hắn.
Dương Phàm ý một tiếng nói:
- Thật vậy sao? Dám hỏi hắn là...
Miêu Phi Hổ gằn từng chữ:
- Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Vừa nghe đến năm chữ Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn thì cả Âu Nhứt Bằng lẫn Dương phàm đều giật mình biến sắc.
Âu Nhứt Bằng vội hỏi:
- Có phải chính là Hoàng Phong Thập Bát Kỳ Hoắc Vũ Hoàn không?
Miêu Phi Hổ gật đầu đáp:
- Chính hắn.
Dương Phàm xen vào:
- Hành tung của Hoắc Vũ Hoàn xuất quỉ nhập thần, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Miêu lão ca làm thế nào mà hẹn được hắn?
Miêu Phi Hổ kiêu ngạo nói:
- Vì việc này mà ta đã phái đi hơn một trăm cao thủ mới có thể đưa được tấm hắc thiếp đến tận tay hắn, quả thật việc này không đơn giản chút nào.
- Nhưng mà từ trước đến nay, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ không qua lại với một ai, như thế Hoắc Vũ Hoàn đêm nay có đến không?
Miêu Phi Hổ gật đầu:
- Chỉ cần hắn nhận được tấm hắc thiếp thì ta tin chắc hắn nhất định

sẽ đến.

Âu Nhứt Bằng lên tiếng hỏi:

- Miêu lão ca muốn mời hắn tham dự đánh cướp số tiêu lần này do tiêu cục Song Long áp tải sao?

Miêu Phi Hổ không trực tiếp trả lời vào câu hỏi, mà lão hỏi ngược lại:

- Thế còn ý hai vị như thế nào?

Dương Phàm nhíu mày đáp:

- Nếu như Hoàn Phong Thập Bát Kỳ tham dự vào việc này, chỉ sợ sẽ không có phần của chúng ta.

Âu Nhứt Bằng cũng nôn nóng:

- Tiểu đệ nghĩ rằng càng ít người tham dự càng tốt. Nhiều người sẽ dễ bị lộ tin tức, hơn nữa ý kiến cũng khó thống nhất...

Miêu Phi Hổ lắc đầu:

- Không! Các người đã hiểu sai rồi.

Âu Nhứ Bằng liền hỏi:

- Tại sao?

Miêu Phi Hổ nói tiếp:

- Số châu báu lần này do tiêu cục Song Long áp tải, giá trị vô cùng to lớn. Tin tức này sớm đã bị tiết lộ, cho dù chúng ta có mời Hoắc vũ Hoàn tham dự hay không thì Hoàn Phong thập Bát Kỳ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chi bằng mọi người hợp tác không phải hay hơn sao? Nghe nói số châu báu này là toàn bộ tài sản của Tần Ngự sử vơ vét được, bao nhiêu đó cũng đủ cho mọi người dùng cả đời, chia ba hay chia bốn thì có ít đi là bao chứ.

Âu Nhứt Bằng nghe lão nói thế liền im bặt.

Dương Phàm trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng:

- Chỉ sợ Hoắc Vũ Hoàn không chịu hợp tác với ta Miêu Phi Hổ mỉm

cười nói:
- Vì thế ta mới đích thân ra mặt. Với tiếng tăm của ta, ta nghỉ có lẽ hắn sẽ không từ chối. Vả lại...
Lão đột nhiên im lặng rồi nói tiếp:
- Chúng ta từ lâu đều đã nghe danh của Hoắc Vũ Hoàn, nhưng mà chưa ai thấy qua diện mạo của hắn. Có thể lần này thấy được tận mặt của hắn, có thể nói đối với chúng ta chỉ có lợi, hai vị thấy có đúng không?
Dương Phàm gật đầu nói:
- Miêu lão ca quả là cao kiến, đáng mặt là thủ lĩnh của Yến Sơn Miêu Phi Hổ đắc ý nói:
- Hai vị cứ yên tâm, ta đã có an bài sẵn hết rồi.
Dương Phàm chợt hỏi:
- Lỡ như đêm nay hắn không đến thì sao?
- Hiện tại còn chưa đến canh ba, nếu như hắn muốn đến thì nhất định trước canh ba hắn sẽ đến. Ngộ nhỡ hắn không đến thì chúng ta cũng cứ bàn bạc.
Dương Phàm gật đầu ngồi im.
Lúc này trong phòng trở lại im lặng như trước. Cả ba người đều tập trung nghe ngóng động tịnh bốn bề.
Từng cơn gió lướt qua đầu những ngọn cây trong sân, làm tiếng lá của chúng kêu lên xào xạc, ánh trăng lấp lánh trên những tàn lá như những ngọn sóng, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe thấy động tịnh gì của vị khách quý kia.
Sau một thời gian rất lâu, từ phía lầu canh lại vang lên ba tiếng mõ, bây giờ đã đúng canh ba.
Âu Nhứt Bằng vá Dương Phàm đưa mắt nhìn nhau, cả hai không

hẹn mà cùng thở dài một tiếng. Thời gian đã đến, nhưng xem tình hình thì có lẽ Hoắc Vũ Hoàn sẽ không tới.

Ai ngờ rằng, trong lúc dư âm của tiếng mõ còn chưa dứt, thì từ cửa sổ trên mái nhà phát ra một tiếng động và từ trên rơi xuống một vật dài dài.

Thì ra đó là một ống trúc màu xanh. Khi ống trúc vừa chạm xuống mặt bàn, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu cái "tách". Một đầu ống trúc bị vỡ ra thành nhiều que giống như những cánh của một bông hoa đang nở. Từ trong ống trúc rơi ra một tấm thiếp màu đen, chính là tấm hắc thiếp mà gã hán thử mặt ngựa đã đưa đến toà hoa viên ở phía sau tiệm cầm đồ Hồng Phát.

Cả ba người bị biến cố đặc biệt này làm cho giật mình, tất cả nhất tề ngửa mặt nhìn lên mái nhà.

Miêu Phi Hồ trầm giọng nói:

- Là Hoắc đại hiệp đến phải không?

- Không dám, tiểu đệ đến chậm một bước, đáng phạt một ly.

Lời phát ra không phải tự trên mái nhà, mà là ngay ở bên cạnh ba người. Thì ra trên chiếc ghế còn trống, không biết từ lúc nào đã có một đại hán mặc lam bào ngồi trên đó.

Trên mặt người mới đến che một tấm mạng, cho nên không nhìn rõ được diện mạo của gã. Gã giơ cái ly không trong tay về phía ba người.

Âu Nhứt Bằng ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ chính là Hoắc Vũ Hoàn?

Người mặc lam bào cười lớn:

- Thế nào? Các vị mời ta đến uống rượu, ngay cả ta là ai cũng không biết sao?

Dương Phàm liền tiếp lời:

- Người mà bọn ta mời là Hoắc đại hiệp, các hạ mặt che mạng đen, làm sao biết được các hạ là ai?

- Thế các vị có gặp qua Hoắc Vũ Hoàn chưa?

Âu Nhứt Bằng đáp:

- Chưa!

Người mặc lam bào cười ha hả:

- Các vị chưa gặp qua Hoắc Vũ Hoàn, thế thì ta che mặt hay không, cũng đâu có trở ngại gì. Hơn nữa, các vị chưa gặp qua Hoắc Vũ Hoàn, thì làm sao biết được Hoắc Vũ Hoàn là người thường hay bịt mặt?

Những lời này làm cho Âu Nhứt Bằng cứng miệng không nói lên lời.

Miêu Phi Hổ vội cười nói:

- Nói rất phải, Hoắc lão ca vốn là thần long, trước giờ không để lộ chân tướng cho mọi người xem thấy, chúng ta không nên đa nghi, hãy mau nhập tiệc đi.

Người mặc lam bào tỏ vẻ giận dỗi nói:

- Hoắc mỗ đến là do có thiệp mời, chứ không phải đến đây gạt mọi người để ăn uống đâu.

Miêu Phi Hổ liền cười lớn để che đi sự ngượng ngùng:

- Ba vị lần đầu tiên gặp mặt, để lão phu giới thiệu thay cho quý vị.

Người mặc áo lam vội nói:

- Không cần Miêu lão ca phải nhọc sức, hai vị này không biết Hoắc Mỗ nhưng Hoắc mỗ thì biết họ. Dương Long Vương oai chấn Hoàng Hà và Âu lão ca danh dương tứ hải.

Nói xong người mặc lam bào tự rót rượu vào chung mình rồi nói:

- Miêu lão ca phá lệ thỉnh mời, Hoắc mỗ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Vậy Hoắc mỗ xin kính ba vị một ly.
Mọi người vừa uống hết ly thứ nhất, thì người mặc lam bào lại rót rượu, đưa chung lên nói:
- Thanh danh Yến sơn bao trùm thiên hạ. Long bang anh minh giang hồ đều biết, một trăm lẻ tám cái đầu lâu của Âu lão ca được xem như võ lâm chi bảo. Hoắc mỗ tuy thấp hèn, nhưng cũng cảm thấy dược vinh dự. Nào! Hoắc mỗ kính các vị một ly.
Uống hết ly thứ hai, gã rót thêm ly thứ ba. Miêu Phi Hổ mỉm cười cản lại nói:
- Hoắc đại hiệp tạm thời ngừng lại chốc lát, để cho kẻ chủ toạ này được nói vài câu.
Người mặc lam bào đưa chung lên uống cạn, sau đó dùng tấm khăn che mặt chùi miệng nói:
- Điều mà Miêu lão ca muốn nói, có phải là số châu báu do tiêu cục Song Loang áp tải phải không?
Miêu Phi Hổ gật đầu:
- Không sai. Lão phu mời chư vị đến đây cũnh chính là vì số châu báu này. Nhưng không biết Hoắc lão ca có dự tính gì về việc này chưa?
Chỉ một hai câu, hai người đã nói thẳng vào vấn đề, điều này vượt ra ngoài ý nghĩ của Dương Phàm va Âu Nhứt Bằng. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn người mặc lam bào, xem gã trả lời như thế nào.
Người mặc lam bào thong thả gắp miếng thịt gà bỏ vào miệng nhai, rồi hỏi vặn lại:
- Thế còn Miêu lão gia có tính toán gì về việc này chưa?
Miêu Phi hổ cười ha hả:
- Điều này còn phải hỏi? Có được cơ hội ngàn năm khó gặp như thế

nảy, há lại để đánh mất sao?
Người mặc lam bào gật đầu nói:
- Sở kiến của anh hùng đều giồng nhau. Ý định của tại hạ cũng giống như Miêu lão gia.
Miêu Phi Hổ phấn khởi nói:
- Thế thì rất tốt. Miêu Phi Hổ ta không dám tự khoe là chánh nhân quân tử, nhưng củng không phải là kẻ tiểu nhân hạ tiện. Chúng ta ở tại đây hãy hứa chắc một lời, sau khi sự việc thành công, sẽ cùng nhau chia đều số châu báu. Dương bang chủ và Âu lão đệ đều đã đồng ý tham gia vào việc này. Ý của Hoắc lão ca như thế nào?
Phi Thiên Độc lâu Âu Nhứt Bằng liền lên tiếng:
- Chỉ cần Hoắc huynh cùng tham gia chuyến này, đến khi lấy được số châu báu, tại hạ tình nguyện lấy số châu báu của phần mình, chia ra ba phần tặng cho ba vị.
Mgười mặc lam bào ngửa mặt cười lớn:
- Việc chia phần chỉ là việc nhỏ, tại hạ muốn hỏi các vị số lượng chính xác về số châu báu lần này, các vị có biết là bao nhiêu không?
Miêu phi Hổ đáp:
- Việc này đã được thăm dò rất kỹ càng, nghe nói số châu báu lần này giá trị rất lớn, ước chừng khoảng bốn mươi vạn lượng, đủ để cho chúng ta hưởng thụ cả đời.
Người mặc áo lam bào hỏi tiếp:
- Còn gì nũa không?
Miêu Phi Hổ đáp:
- Số châu báu lần này được giao cho tiêu cục Song Long áp tải từ Thái Nguyên, chuyển đến phủ Diên An, tỉnh Thiểm Tây. Thời gian xuất phát là sớm ngày mốt, nghe đâu cục chủ của tiêu cục Song

Long là Vô Địch Thần Kiếm Long Bá Đào đích thân áp tải.
Người mặc lam bào hỏi:
- Số châu báu nhiều như vậy, lẽ nào Long Bá Đào lại không có sự an bài đặc biệt nào sao?
Miêu Phi Hổ cười đáp:
- Long Bá Đào điều toàn bộ những thuộc hạ đắc lực trong tiêu cục đến Thái Nguyên, rồi chuẩn bị đi theo hướng tây đại lộ của huyện Đống Quan, dọc đường được phòng bị nghiêm nhặt, ban ngày không được rời khỏi yên ngựa, đêm không tắt lửa, xung quanh xe tiêu có một trăm hai mươi cao thủ, ngày đêm luân phiên bảo hộ. Hơn nữa, bọn họ còn có trang bị hoả mai.
Người mặc lam bào không để cho lão nói hết, bỗng nhiên cười lớn lên.
Miêu Phi Hổ hơi ngạc nhiên:
- Chẳng lẽ tin này không chính xác sao?
Người mặc lam bào cười nói:
- Tin tức rất chính xác, nhưng nếu như Miêu lão ca cho rằng thật, e rằng sẽ bị mắc lừa mà thôi.
Mặt của Miêu Phi Hổ hơi biến sắc:
- Thế sự thật như thế nào?
Người mặc lam bào nói:
- Theo tại hạ biết, con đường này của Long Bá Đao chỉ là trận thế nghi binh mà thôi, số châu báu thật sự là do Phó cục chủ Vạn Tự Kiếm Long Bá Thường áp tải, vào nữa đêm ngày mốt sẽ khởi hành. Bọn họ đi theo đường Ngô Bảo, rồi băng qua đường tắt Tuy Đức, thẳng đến phủ Diên An.
Dương Phàm vá Âu Nhứt Bằng đều thất kinh nói:

- Đây là sự thật?

Người mặ lam bào đáp:

- Không chỉ là thế mà trước đó nửa tháng, tiêu cục Song Long đã phát đi "Võ Lâm thiếp" mời mấy vị võ lâm cao thủ ở tỉnh Bắc Ngũ cùng tham dự chuyến áp tải này. Nghe nói, sau tiêu vụ này, tiêu cục Song Long cũng chuẩn bị đóng cửa dẹp nghề, ngồi ăn không cả đời.

Âu, Dương hai người đưa mắt nhìn nhau, còn Miêu Phi Hổ sắc mặt xám xịt như người chết.

Một hồi sau, Âu Nhứt Bằng mới thấp giọng hỏi:

- Hoắc lão ca có biết bọn họ mời những vị cao thủ nào tham gia áp tải không?

Người mặc lam bào nói:

- Gồm có Quan Lạc Đại Hiệp Vương Khắc Luân, Trang chủ Từ Đạt của Bắc Mang Cửu Hoè Trang. Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong danh chấn võ lâm ở Tây Bắc và Thần Toán Tử Liễu Nguyên trên đỉnh Ngọc Hoàng của ngọn Thái Hành Sơn...

Âu Nhứt Bằng dậm chân căm phẫn nói:

- Sự an bày này nhất đinh là do chủ ý của lão tặc Liễu Nguyên đề ra.

Dương Phàm cẩn thận nói:

- Nhưng mà có nói đi cũng phải nói lại, chúng ta cũng phải đề phòng kế hư hư thật thật của gã họ Liễu kia, cũng có thể lão âm thầm đưa số châu báu đi theo đường của Long Bá Đào.

Miêu Phi Hổ chợt lên tiếng:

- Điều này không có gì khó, chúng ta có bốn người, chia làm hai đường chặn đánh bọn chúng.

Người mặc lam bào lắc đầu nói:

- Các vị phải an bày thế nào cho thật chu toàn, nhưng đừng dính cả

tại hạ vào trong.

Miêu Phi Hổ không hiểu:

- Tại sao? Lẽ nào lão ca thấy số châu báu này khó lấy được nên muốn thoái lui chăng?

Người mặc lam bào chậm rãi đáp:

- Không! Hoàn Phong Thập Bát Kỳ của tại hạ đối với số châu báu này, quyết tâm ra tay sẽ được.

Miêu Phi Hổ biến sắc mặt:

- Ý của lão ca là muốn nuốt trọn số châu báu này một mình, không muốn cùng chia với bọn ta hay sao?

Người mặc lam bào lắc đầu đáp:

- Tại hạ không có ý này.

- Thế thì ý gì?

Người mặc lam bào thở ra một tiếng, từ từ nói:

- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ tuy là hắc đạo lục lâm, nhưng mà bấy lâu chỉ lấy của cải của bọn bất lương. Nếu như Tần Ngự sử là vị thanh quan thì Hoàn Phong Thập Bát Kỳ tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Nhưng mà số của cải này đã là do vơ vét của dân nghèo mà có, thì tại hạ nhất định không bỏ qua đâu.

Miêu Phi Hổ vội cướp lời:

- Huynh đệ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ lấy của kẻ giàu, giúp đỡ người nghèo, việc này quả thật đã làm cho Miêu mỗ ta rất ngưỡng mộ. Nhưng mà số châu báu lần này giá trị rất lớn, cho dù chia đều thành bốn phần, thì mỗi phần cũng được một số lượng không ít.

Người mặc lam bào nói:

- Của cải của bọn quan lại tham ô là từ mồ hôi nước mắt của dân nghèo mà có. Vì thế, cho dù một đồng một cắc, các huynh đệ Hoàn

Phong cũng không thể để lọt vào tay kẻ khác.
Câu nói này đã làm cho bọn Miêu Phi thất sắc.
Miêu Phi Hổ liền cười nhạt:
- Nói từ nãy đến giờ, ý của Hoắc lão ca vẫn không muốn cùng bọn lão phu hợp tác?
Người mặc lam bào nói:
- Mỗi người có chủ ý riêng, không thể ép buộc được. Nếu như tại hạ khuyên các vị đừng có đánh cướp số châu báu này thì các vị cũng sẽ không chấp nhận.
Miêu Phi Hổ nổi giận nói:
- Hoắc lão ca cùng bọn lão phu hợp tác ắt sẽ có lợi. Những cao thủ bọn họ mời đến, đều có võ công cái thế. Huynh đệ Hoàn Phong tin tưởng rằng một mình có thể đối phó nổi chăng?
Người mặc lam bào gật đầu không chút do dự:
- Không phải Hoắc mỗ này khoe khoang, chỉ cần số châu báu đó rời khỏi phủ Thái Nguyên chừng nửa đường, thì huynh đệ Hoàn Phong sẽ có cách cướp được.
Miêu Phi Hổ nói:
- Nếu không cướp được thì sao?
- Chỉ cần qua khỏi nửa dường, thì tại hạ sẽ nhường cho các vị ra tay, đồng thời các huynh đệ Hoàn Phong sẽ phụ giúp các vị một tay mà không lấy một đồng.
- Vậy lấy chỗ nào làm ranh giới?
- Xe tiêu vừa qua khỏi sông Hoàng Hà, Hoắc mỗ sẽ nhận thua.
- Quân tử nhất ngôn.
- Nhất ngôn tứ xuất, tứ mã nan truy, Hoắc mỗ này đã nói ra thì không bao giờ hối hận.

Miêu Phi Hổ đưa ngón tay cái lên nói:

- Tốt! Xe tiêu chưa qua sông Hoàng Hà, bọn lão phu nhất định sẽ không ra tay.

Người mặc áo bào đẩy ghế đứng lên vái chào và nói:

- Đa tạ tấm thịnh tình của Miêu lão ca, xin cáo từ.

Miêu Phi Hổ mỉm cười cúi người nói:

- Xin thứ cho lão phu không tiễn.

Người mặc lam bào lại cúi đầu vái chào, rồi quay người bước ra cửa, thoáng chốc bóng dáng đã mất trong bóng đêm.

Người mặc lam bào vừa đi khỏi, Cửu đầu Long vương Dương Phàm bèn lên tiếng:

- Miêu lão ca không nên chấp nhận cho hắn ra tay trước. Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ra tay từ trước đến giờ chưa một lần nào thất bại.

Miêu Phi Hổ hừ một tiếng:

- Nhưng lần này bọn chúng sẽ thất bại.

Âu Nhứt Bằng xen lời:

- Dám hỏi Miêu lão ca có dự tính gì chưa?

Miêu Phi Hổ nhún vai cười nói:

- Việc này không phải đơn giản sao? Trước khi xe tiêu chưa qua sông Hoàng Hà, chúng ta sẽ ngấm ngầm giúp sức tiêu cục Song Long một tay, cho dù gã họ Hoắc kia có bản lĩnh thông thiên đi nữa, thì cũng khó mà ra tay được.

Âu Nhứt Bằng vừa mới nghe nói hết sức ngạc nhiên, sau chợt hiểu ra cười ha hả.

Nhưng mà thần sắc Dương Phàm có vẻ nghiêm trọng nói:

- Tại hạ cảm thấy việc này có gì không ổn. Hoắc Vũ Hoàn đã quyết

tâm chiếm đoạt số châu báu kia, nhưng tại sao lại đem bí mật nói cho chúng ta biết?

Miêu Phi Hổ cười nói:

- Đấy chính là chỗ thông minh của hắn.

Dương Phàm vội hỏi:

- Tại sao?

- Rõ ràng hắn biết giấu không được chúng ta tin tức này, vì vậy nói ra để lấy lòng chúng ta mà thôi.

- Nhưng tự một mình hắn nói ra, còn chúng ta không biết.

Miêu Phi Hổ vội cướp lời:

- Nói thật cho hai vị biết, trong tiêu cục Song Long vốn có nội tuyến của lão phu cài vào, nào việc gì có thể dấu được lão?

Nói xong, lão vỗ tay hai tiếng, và hỏi:

- Trần Bằng đã tới chưa?

Bên ngoài có tiếng đáp:

- Đã đến từ lâu, hiện đang ở phía sau chờ lệnh.

- Gọi hắn vào đây.

Ngoài cửa dạ một tiếng, không lâu từ sau nhà bước ra một gã hán tử mặc thanh y, gã hơi cúi đầu, hai tay buông xuôi, hướng về Miêu Phi Hổ nói:

- Trần Bằng tham kiến chủ nhân.

Miêu Phi Hổ nói:

- Mau hành lễ với Dương bang chủ và Âu lão đệ đi!

- Dạ!

Gã mặc thanh y cung kính cúi người vái chào Dương Phàm và Âu Nhứt Bằng, rồi từ từ ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy gã mày rậm, miệng rộng và mặt dài như mặt

ngựa, thì ra đó là người đã để tấm "hắc thiếp" ở toà hoa viên phía sau tiệm cầm đồ Hồng Phát.

Miêu Phi Hổ đưa mắt nhìn gã hỏi:

- Trần Bằng, ngươi đến lâu chưa?

Trần Bằng cúi đầu thưa:

- Thời gian khoảng bữa ăn.

- Tình hình vừa rồi, ngươi đều thấy cả chứ?

- Dạ có!

- Gã bịt mặt kia không hề để lộ diện mạo, ngươi thấy hắn có phải là Hoắc Vũ Hoàn thật không?

- Điều này...

Trần Bằng chần chừ một hồi rồi nói tiếp:

- Tiểu nhân cũng chưa gặp qua mặt thật của Hoắc Vũ Hoàn, nên không dám đoán mò là thật hay giả.

- Ngươi mang thiệp mời đến tiệm cầm đồ Hông Phát, tại sao chưa gặp qua người này?

- Phụng mệnh chủ nhân, tiểu nhân đến toà hoa viện phía sau hiệu cầm đồ cuả lão Triều Phụng, đặt thiệp mời vào trong ống trúc, sau đó rút lui, cho nên chưa từng gặp qua người này.

Ánh mắt của Miêu Phi Hổ như hai luồng (điện) ánh sáng chiếu thẳng vào mặt Trân Bằng, một lát sau lão mới lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nói đều là sự thật?

Trần Bằng cung kính đáp:

- Tiểu nhân làm sao dám dấu giếm chủ nhân.

Miêu Phi Hổ mỉm cười hỏi:

- Thế còn khi ngươi rời khỏi tiệm cầm đồ, lão Triều Phụng đã giao cho ngươi vật gì?

Trần Bằng trả lời:

- Đó là xâp ngân phiếu một ngàn tám trăm lượng, tiểu nhân vẫn còn giữ đây, xin chủ nhân xem qua.

Vừa nói gã vừa lấy trong người ra một xấp giấy, đưa hai tay trình lên, Miêu Phi Hổ hơi ngạc nhiên:

- Số tiền này có dụng ý gì?

Trần Bằng đáp:

- Nghe nói đó là luật lệ của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Phàm những ai có thể tìm được những trạm dọc đường của họ, để đưa thư truyền tin, thì sẽ có tặng thưởng trọng hậu, một mặt vừa tỏ ý trả thù lao cho, mặt khác hy vọng người đưa tin giữ bi mật, đừng để loan truyền rộng rãi ra ngoài.

Miêu Phi Hở cười hà hà:

- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ thật không hổ là đại bang phái thần bí, ra tay quả nhiên rộng rãi như vậy.

- Thật ra chỉ là thủ đoạn lấy lòng của bọn họ mà thôi.

- Tại sao không nhiều không ít mà đúng một ngàn tám trăm lượng?

Trần Bằng cười theo nói:

- Không dấu gì chủ nhân, thật ra là hai ngàn lượng, nhưng đã bị lão Triều Phụng rút bớt hai trăm lượng.

Cả ba người nghe đến đây, không hẹn mà cùng cười lớn.

Miêu Phi Hổ gật gật đầu, lấy xấp ngân phiếu trao lại cho Trần Bằng, rôi cười:

- Đây là thù lao của ngươi, ta không muốn lấy của ngươi, ngươi hãy cầm đi.

Trần Bằng đưa hai tay đón lấy, rồi cúi người nói:

- Đa tạ sự ban thưởng của chủ nhân.

Miêu Phi Hổ nói:

- Ráng cố gắng mà làm cho tốt, sau khi sự việc thành công, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu.

Ngưng một hồi, lão lại tiếp:

- Thời gian chính xác mà xe tiêu xuất phát lên đường là vào lúc nào?

Trần Bằng bèn đáp:

- Sáng sớm ngày mốt, chí6c xe chở số châu báu giả sẽ lên đường, đến nữa đêm, chiếc xe thật mới khởi hành.

- Thế còn Thần Toán Tử Liễu Nguyên đi theo xe nào?

- Liễu Nguyên cùng trang chủ Cửu Hoè trang cùng hộ tống chiếc xe thật. Còn Quan Lạc đại hiệp Vương Khắc Luân trước đó đã đến phía bắc huyện Đồng Quan, chuẩn bị ở bến Ngô Bảo để chờ họ đến, cùng lúc Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong đợi ở đường tắt Tuy Đúc.

Âu Nhứt Bằng cười lớn:

- Như thế lực lượng đối phương đã bị phân tán, đây quả là cơ hội tốt.

Dương Phàm hứ một tiếng:

- Ngô Bảo và Tuy Đức đều ở bờ tây sông Hoàng hà, lực lượng đối phương bị phân tán, càng thuận lợi cho Hoàn Phong thập Bát Kỳ.

Miêu Phi Hổ đưa tay ngăn cản hai người họ, rồi lại hỏi tiếp:

- Số châu báu đó có tất cả bao nhiêu hòm? Và được chở bằng mấy xe?

Trần Bằng đáp:

- Chỉ có một hòm và một xe.

Miêu Phi Hổ vô cùng ngạc nhiên:

- Cái gì? Chỉ có một chiếc hòm thôi sao?

Trần Bằng vội vàng đáp:

- Chính mắt tiểu nhân nhìn thấy. Đó là một chiếc hòm bên ngoài

được bọc sắt kiên cố, dài chừng hai thuóc, cao và rộng gần một thước, nặng trình trịch, phải bốn năm người khoẻ mạnh mới nhấc lên nổi.

Âu Nhứt Bằng nuốt nước bọt thèm thuồng:

- Nếu bên trong toàn là vàng, thì nhất định không dưới mấy mươi vạn lượng.

Trần Bằng nói tiếp:

- Nghe nói trong hòm không có vàng bạc, mà toàn là châu báu và đồ cổ, mỗi món đáng giá trên bốn, năm chục vạn lượng vàng.

Lần này ngay cả Cửu đầu Long Vương Dương Phàm cũng phải động lòng. Lão âm thầm hít một hơi dài.

Miêu Phi Hổ trầm ngầm hồi lâu nói:

- Thế thì rất tốt! Thế thì bây giờ ta giao cho ngươi hai nhiệm vụ. Một là phải ra sức bảo vệ chiếc hòm kia, bằng mọi giá không để kẻ khác đoạt mất. Thứ hai là trên đường đi, ngươi tìm cách đem tin Hoắc Vũ Hoàn nửa đường sẽ đánh cướp xe tiêu, tiết lộ ra cho tiêu cục Song Long biết, để họ đặc biệt để ý đoạn đường từ phủ Thái Nguyên đến bờ dông sông Hoàng Hà Trần Bằng cung tay, cúi người xuống đáp:

- Tiểu nhân nhất định làm theo lời dạy bảo của chủ nhân.

Miêu Phi Hổ xua tay nói:

- Chỉ cần số châu báu kia vượt qua sông, thì ngươi có thể an tâm mà đợi lãnh thưởng.

Nhớ phải cẩn thận mà hành sự. Thôi ngươi đi đi.

Trần Bằng hướng về Âu Nhứt Bằng và Dương Phàm hành lễ, sau đó vội vàng bước ra ngoài.

Âu Nhứt Bằng mỉm cười khen ngợi:

- Vị Trần huynh đệ này không những trung thành, mà làm việc cũng

rất nhanh lẹ.
Dương Phàm chợt hỏi:
- Không biết vị huynh đệ này trong Song Long tiêu cục đảm nhận chức vụ gì?
Miêu Phi Hổ cười đắc ý:
- Chức vụ tuy không cao, nhưng rất quan trọng.
- Là tiêu sư hay bảo tiêu?
Miêu Phi Hổ lắc đầu:
- Cả hai đều không phải, hắn chỉ là một xa phu trong chuyến áp tải này mà thôi.
- "Ồ" Dương Phàm và Âu Nhứt Bằng đồng thanh kêu lên một tiếng, trên mặt không dấu được vẻ vui mừng.
Xa phu là người trực tiếp điều khiển chuyến xe tiêu. Chức vụ này quả thật rất thấp, nhưng lại rất quan trọng.
* * *
Bình minh vừa ló dạng, hai cánh cửa gỗ của Song Long tiêu cục đột ngột mở toang ra.
Đầu tiên xuất hiện là một gã hán tử mặt ngựa đang ngồi điều khiển xe tiêu, Trần Bằng.
Hôm nay hắn mặc một chiếc áo mới màu xanh, hai tay áo xắn cao, để lộ chiếc áo màu trắng tinh bên trong. Đầu đội chiếc nón rộng vành, chân mang giày bố, ngoài ra còn quấn xà cạp đến tận gối. Hôm nay gã có vẻ hiên ngang và tinh thần rất phấn chấn.
Còn chiếc xe cũng là mới sơn, từ trên xuống dưới đều được dùng vải bố trùm kín. Bốn góc của xe đều được cắm bốn cây Song Long kỳ màu lam viền vàng.
Xung quanh xe là hai mươi bốn tên tiêu sư trẻ tuổi, ba mươi tên bảo

tiêu, tám tay súng hỏa mai cùng với Trang chủ Bắc Mang Cửu Hoè Trang Từ Đạt, Thần Toán Tử Liễu Nguyên và hai vị cục chủ, cục phó tiêu cục Song Long. Hai anh em Long Ma Vô Địch Thần Kiếm.
Thông thường trong một chuyến áp tải, thì những tên bảo tiêu đi bộ phía trước hò hét dẹp đường, chỉ có tiêu sư phụ trách áp tải mới được cưỡi ngựa. Nhưng tình hình hôm nay thì hoàn toàn khác hẳn, bọn họ đi thành từng đoàn bảy tám người, ngay cả bọn bảo tiêu và những tay súng hoả mai cũng được cưỡi ngựa, hơn nữa phía sau yên ngựa còn có một túi lương khô.
Ban đầu bọn họ có an bày một chuyến xe giả, nhưng đến giờ xuất phát lại huỷ bỏ.
Lần này Vô địch Thần Kiếm Long Bá Đào quyết định đích thân theo hộ tiêu và còn khởi hành sớm hơn giờ đã định. Long Bá Đào tập trung toàn bộ lực lượng, dùng chiến thuật Lương Sơn.
Vì lão được mật báo rằng chuyến xe tiêu đã bị lộ ra ngoài, ngoài ra còn có tin đến trước khi xe tiêu còn chưa qua khỏi sông Hoàng Hà thì Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đã ra tay cướp tiêu.
Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hành tung xuất quỷ nhập thần. Đối với những chuyến hàng bình thường họ rất ít tham gia, nhưng chỉ cần bọn họ ra tay thì họ nhất định đắc thủ.
Long Bá Đào biết được vì thế xe tiêu vừa ra khỏi đại môn, liền quát mọi người quất ngựa xông nhanh ra khỏi thành Thái Nguyên. Hơn sáu mươi con ngựa, trước sau phi nhanh về hướng tây.
Trần Bằng dường như cũng biết được trách nhiệm nặng nề của mình, nên cây roi da trong tay gã vung lên liên tục làm cho hai con tuấn mã không ngừng phóng như bay về phía trước.
Chạy một mạch hơn hai mươi dặm, mặt trời bắt đầu nhô lên khỏi

đỉnh núi phía Đông.
Lúc này người ngựa đã thấm mệt.
Thần Toán Tử Liễu Nguyên giương mắt nhìn trước nhìn sau, thấp giọng nói:
- Lão đại, nghỉ một hồi đi, đừng để cho lũ ngựa quá mệt.
Long Bá Đào gật gật đầu, rồi đưa cao cây roi chỉ về phía khu rừng ở phía xa, nói:
- Phía trước chính là vườn cây của nhà họ Lôi, ta đã sai người chuẩn bị trà nước ở trong vườn, đợi đến đó hãy nghỉ chân.
Khi đoàn người ngựa đến gần, quả nhiên nhìn thấy cả một rừng quýt, trên cành nặng trĩu quả, nhưng vẫn còn chưa chín. Bên cạnh bày sẵn trà nóng và nước cho ngựa uống.
Một lão gia nhân đang đứng bên ngoài ngôi nhà lồng.
Liễu Nguyên vẫy tay ra lệnh:
- Xe tiêu ngừng phía bên ngoài. Mọi người không ai được rời khỏi yên ngựa, phân ra bốn người vào trong lấy nước đủ rồi.
Mọi người dạ một tiếng rồi tập trung quanh xe tiêu. Bốn tên bảo tiêu nhảy xuống ngựa đi về phía ngôi nhà lồng.
Vừa đến gần, bốn người đột nhiên phát hiện một tiếng kêu. Tất cả đều nhất tề đứng lại.
Long Bá Đào quát lớn:
- Chuyện gì?
Một tên bảo tiêu đưa tay chỉ lão gia nhân đang đứng nói:
Long Bá Đào quay sang căn dặn Long Bá Thương:
- Lưu ý xe tiêu, ngu huynh đi xem chuyện gì đã xảy ra. Nói xong tung mình lướt đến ngôi nhà lồng.
Thân mình lão vừa mới hạ xuống đất, thì một bóng người cũng lướt

đến cạnh phía sau, thì ra đó là Thần Toán Tử Liễu Nguyên.
Cả hai đưa mắt nhìn, cùng lúc đồng thất kinh. Lão gia nhân Lưu Phúc mắt trừng. miệng há to đứng trơ ra như tượng gỗ, tay bưng một cái tráp sơn màu đỏ.
Bên trong tráp, ngoài một tấm thiếp màu đỏ ra, còn có một thanh đao được dùng giấy mỏng cắt thành.
Gương mặt của Thần Toán Tử Liễu Nguyên hơi biến sắc. Trong lúc lão đưa tay định lấy cái tráp, Long Bá Đào vội quát lớn:
- Khoan đã! Cẩn thận đề phòng trong tráp có độc.
Liễu Nguyên lắc lắc đầu nói:
- Hoắc Vũ Hoàn không phải là người chuyên dùng độc. Nếu như muốn hạ độc thì hắn đã bỏ trong nước trà rồi, Long huynh không cần đa nghi.
Nói xong đưa tay lấy cái tráp, quả nhiên không hề gì.
Long Bá Đào mở tấm thiếp màu đỏ ra, chỉ thấy trong thiếp viết rằng:
"Anh em Hoàn Phong lấy giàu giúp nghèo.
Giang hồ ngưỡng mộ, lục lâm độc tôn.
Trừng phạt kẻ tham, cướp tiêu là đúng.
Nay viết thiếp này, lưu đao cảnh cáo.
Người viết thiếp này là Hoắc Vũ Hoàn".
Long Bá Đào tức giận, hét một tiếng:
- Lời lẽ thật ngông cuồng!
Liễu Nguyên thở dài:
- Cũng có thể là ngông cuồng, nhưng nhất cử nhất động của chúng ta, hắn đều biết hết.
Sự việc vừa mới bắt đầu, chúng ta đã lọt vào thế hạ phong.
Long Bá Đào nói:

- Theo Liễu Huynh thấy thì lúc nào bọn chúng sẽ ra tay?

Liễu Nguyên nghiêm mặt:

- Hắn đã để lại đao và thiếp cảnh cáo. Cho nên bắt đầu từ bây giờ, mọi lúc mọi nơi chúng đều có thể ra tay.

Long Bá Đào trong lòng giật mình, bất giác đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, mắt nhìn dáo dác không nói.

Liễu Nguyên hơi mỉm cười, tiếp lời:

- Nhưng mà hắn cũng thông minh, biết được lâu nay Song Long tiêu cục canh giữ nghiêm nhặt, lại có thêm Từ trang chủ và tiểu đệ. Nếu như bọn chúng muốn cướp số hàng trong tay chúng ta, chỉ sợ không phải dễ.

Long Bá Đào phấn khởi nói:

- Đúng vậy! Ta không tin Hắc Vũ Hoàn có ba đầu sáu tay, dù có thí mạng, chúng ta cũng phải đấu với chúng một trận.

Liễu Nguyên không nói gì, cẩn thận lấy thanh đao giấy và tấm thiếp cất váo trong người.

Sau đó bước đến vỗ nhẹ một cái lên lưng của Lưu Phúc.

Lưu Phúc "á" một tiếng, miệng phun ra một cục đàm, hai chân quỵ xuống, quỳ trên đất dập đầu liên tục, nói:

- Lão nô đáng chết! Lão nô đáng chết!.

Long Bá Đào nghiêm mặt hỏi:

- Lâu nay ngươi làm việc rất cẩn thận, tại sao lại bị như vậy?

Lưu Phúc nói:

- Trong lúc lão nô đang chuẩn bị trà nước, bỗng nhiên có một đạo cô đến xin nước uống.

Không ngờ thừa lúc lão nô không đề phòng, ả liền điểm vào lưng lão, rồi nhét cái tráp này...

Long Bá Đào cướp lời:

- Ả đạo cô đó bao nhiêu tuổi? Ăn mặc ra sao?

- Khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, mặc bộ đồ trắng, gương mặt bị rỗ.

- Bình thường ta đã căn dặn các ngươi như thế nào? Đối với hoà thượng, đạo sĩ, phụ nữ và những kẻ tàn phế...đặc biệt phải cẩn thận. Ngươi tuổi tác cũng đã lớn, tại sao lại hồ đồ như vậy?

Liễu Nguyên khuyên ngăn:

- Việc đã như vậy, không cần phải trách móc lão. Hay là để mọi người uống chút nước, rồi hãy sớm lên đường.

Long Bá Đào nghi ngờ hỏi:

- Nước trà này có thể uống được không?

Liễu Nguyên mỉm cười:

- Tại sao không thể được? Tiểu đệ đã nói Hoắc Vũ Hoàn không phải là người chuyên dùng độc.

Thế rồi Liễu Nguyên vẫy tay gọi bốn tên bảo tiêu đến lấy nước ra phân phát cho mọi người uống. Người ngựa uống nước và nghỉ ngơi một hồi, quả nhiên trong nước không bị bỏ độc.

Liễu Nguyên lại nói:

- Từ đây đi thẳng về phía trước phải vòng qua núi Hồ Yên, rồi tiến vào khu vực Lữ Lương Sơn. Đoạn đường này nguy hiểm nhất, phải có dự tính trước mới được.

Long Bá Đào nói:

- Tuỳ Liễu huynh điều động.

Liễu Nguyên nói:

- Bây giờ trước tiên chọn ra mười tên tiêu sư, chia thành hai toán đi trước dò đường.

Mỗi toán gồm năm tên, khoảng cách hai toán không quá ba dặm và phải thường xuyên liên lạc với nhau. Ngoài ra, chọn thêm hai vị tiêu đầu cùng năm tiêu sư bọc hậu phía sau.
Khoảng cách cũng không quá ba dặm. Tất cả phải đi thật nhanh, trước nửa đêm phải đến cho được Lữ Lương Sơn.
Long Bá Đào nói:
- Như vậy ở trong núi qua đêm sao?
Liễu Nguyên nói:
- Có thể. Tiểu đệ biết dưới ngọn Lữ Lương Sơn có một ngôi làng tên là Hồi Hồi. Cư dân ở đấy sống bằng nghề nuôi ngựa. Vị trưởng làng ở đó và tiểu đệ là chỗ quen biết.
Chúng ta nghỉ ngơi ở đấy một đêm, trước khi trời sáng, chúng ta phải rời khỏi khu vực Lữ Lương Sơn và bước vào đại lộ của huyện Ly Thạch.
Mọi người nghe xong đều phấn chấn. Trang chủ Từ Đạt của Cửu Hoè trang liền hối thúc:
- Nếu vậy thì không nên chần chừ, Long huynh hãy mau phái người đi làm những việc ấy, sau đó chúng ta mau mau lên đường.
Long Bá Đào lập tức y theo lời của Liễu Nguyên mà truyền lệnh, túc thời các toán tuần tự lên đường, Biện pháp này quả nhiên rất hữu hiệu, trên đường bọn thám thính đưa tin tấp nập.
Trước sau trong phạm vi mười dặm, bất cứ động tịnh gì cũng đều không lọt được qua mắt bọn họ.
Cả ngày hôm đó, ngoài những lúc nghỉ ngơi cần thiết, có thể nói là ngựa không dừng bước, người không rời khỏi yên. Họ đi được bốn năm trăm dặm đường ngày hôm đó.
Đến xế chiều, ngọn núi chính của dãy Lữ Lương Sơn đã xuất hiện.

Long Bá Đào hỏi:

- Ngôi làng kia còn bao xa?

Liễu Nguyên đáp:

- Gần đến rồi, ở ngay dưới chân núi kia.

Mọi người nhìn theo hướng Liễu Nguyên chỉ, thì thấy dưới những dãy núi xa xa, quả nhiên có những làn khói nhạt bay lên.

Long Bá Đào phất tay gọi lớn:

- Sắp đến làng Hồi Hồi rồi, anh em hãy ráng lên!

Tinh thần mọi người trở nên vô cùng phấn chấn, họ liên tục ra roi thúc ngựa tiến về phía trước.

Ai ngờ lúc ấy, bỗng thấy một tên tiêu sư đi đầu dò đường, giơ cao cây hồng kỳ phi nhanh trở lại.

Liễu Nguyên vội vàng cho đoàn người dừng lại, quát lớn:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tên tiêu sư dò đường thở hổn hển đáp:

- Có người khắc chữ cảnh cáo!

- Đó là chữ gì?

Tên tiêu sư lắc đầu đáp:

- Không biết ai đã khắc chữ trên một tảng đá lớn ở đầu làng, cảnh cáo tiêu xa không được vào trong làng.

Liễu Nguyên cũng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Có chuyện này sao? Long lão đại, chúng ta cùng nhau đi xem thử.

Cả hai liền phi ngựa lên trước, quả nhiên cách trước cổng làng không xa, bên cạnh đường có một tảng đá lớn, trên tảng đá có ghi mấy hàng chữ:

"Trong làng có bố trí cạm bẫy, xe tiêu tuyệt đối không được vào. Từ đây đi về hướng Tây, trên đường sẽ ít nguy hiểm. Xin thận trọng"

Long Bá Đào đưa mắt nhìn, hỏi:

- Chữ này do ai để lại? Xem ra giọng dường như là bằng hữu của chúng ta.

Liễu Nguyên không trả lời, nhảy xuống ngựa quan sát cẩn thận, kỹ càng những nét chữ trên tảng đá và những đám cỏ gần bên, sau đó lại đưa mắt nhìn bốn phía, một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.

Long Bá Đảo hỏi:

- Liễu huynh nhận ra điều gì không?

Liễu Nguyên lắc lắc đầu:

- Tiểu đệ cảm thấy rất kỳ quái. Người khắc chữ này, cuối cùng là hảo ý hay ác ý?

- Hắn để chữ lại cảnh giới nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận, như vậy đương nhiên là hảo ý?

Liễu Nguyên hơi mỉm cười nói:

- Chỉ sợ... Chưa chắc.

- Tại sao?

Liễu Nguyên chỉ những dấu chân trên đám cỏ gần đó nói:

- Ở đây vốn không có đá, người này vì muốn để chữ lại, nên đã đi xa hơn mười trượng mang tảng đá này đến. Hơn nữa, hắn dùng công phu Đại Lực Kim Cương chỉ để khắc chữ trên đá cảnh giới. Công lực người này rất cao thâm, trong võ lâm không có mấy người.

Long Bá Đào gật đầu:

- Không sai!

Liễu Nguyên tiếp:

- Người này có một thân pháp cao cường như vậy, nếu như viết chữ để lại là có thiện ý, thì tại sao ngay cả tên hiệu cũng không chịu để lại?

Long Bá Đào nói:

- Có lẽ hắn làm điều tốt mà không muốn người khác biết đến, chỉ muốn ngấm ngầm giúp đỡ chúng ta mà thôi.

- Nếu thật sự là vậy, thì hắn sẽ không đợi đến khi trời tối mới khắc chữ trên đá ngoài cổng làng này. Thử nghĩ, bây giờ đã là ban đêm, gần đây lại không có thôn trang nào khác, chúng ta không vào làng này. Tất nhiên là phải dừng lại trong núi, thế không phải càng nguy hiểm hơn sao?

- Nói như vậy thì người khắc đá để lại chữ, có thể chính là Hoắc Vũ Hoàn cố bày nghi trận để chúng ta không dám vào làng nghỉ ngơi đổi ngựa, rồi thừa cơ hội ra tay.

- Đương nhiên, điều này rất có thể. Nhưng mà nếu như hắn ta đã có bố trí sẵn những cạm bẫy ở trong làng để đợi chúng ta tự mình chui vào lưới, thế thì cả hai sự nguy hiểm cũng đều như nhau.

Long Bá Đào không biết phải làm sao, làm thế nào, bèn nói:

- Thế thì... chúng ta vào hay không vào làng?

Liễu Nguyên trầm ngâm một hồi, rồi bất chợt lên tiếng:

- Tiểu đệ cho rằng hay là chúng ta cứ y theo kế hoach đã định. Vào trong làng nghỉ ngơi đổi ngựa khác, sau đó lên đường đi suốt đêm.

Long Bá Đào nói:

- Lỡ như Hoắc Vũ Hoàn thật sự đã bố trí cạm bẫy ở trong làng...

Liễu Nguyên liền ngắt lời:

- Trong hai cách, chúng ta phải chọn cách nào ít nguy hiểm hơn. Chúng ta đành phải cẩn thận đề phòng, không nên ở lại lâu trong làng, thì Hoắc Vũ Hoàn sẽ không có cơ hội ra tay. Ngược lại, nếu như chúng ta ngủ lại trong hoang sơn, thì đêm nay nhất định khó bình yên vô sự.

Long Bá Đào suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Liễu huynh đã cho rằng vào trong làng là tốt hơn, thế thì chúng ta vào trong làng vậy.
Liễu Nguyên nói:
- Xin Long lão đại truyền lệnh cho mọi người tạm thời đứng ngoài làng chờ lệnh. Hai chúng ta vào hỏi thăm trưởng làng trước rồi hãy quyết định.
Long Bá Đào y theo lời cũa Liễu Nguyên, ra lệnh cho mọi người đứng chờ ngoài cổng làng. Đích thân lão và Liễu Nguyên mang theo bốn tiêu sư, cởi ngựa vào trong làng.
Làng Hồi Hồi thực tế chỉ là một sơn cốc, bên phải, bên trái có núi bao quanh, ôm lấy một vùng thảo nguyên rộng lớn. Trong cốc khí hậu ấm áp, cây cỏ xanh tươi. ngoài cửa cốc có dựng hàng rào bằng gỗ, bên trong là đồng cỏ thiên nhiên tuyệt đẹp.
Trong làng có chừng bảy, tám trăm hộ dân cư, tất cả đều sống bằng nghề nuôi ngựa.
Trưởng làng họ Bạch, năm nay đã ngoài bát tuần, cũng là chổ quen biết của Liễu Nguyên.
Liễu Nguyên đứng ngoài cửa cốc xưng danh tánh. Một lát sau Bạch trưởng làng đích thân ra nghinh đón. Vừa gặp hai người, ông ta liền lên tiếng:
- Khách quí! Khách quí! Rượu thịt đều đã nguội hết, tại sao chư vị giờ này mới đến?
Liễu Nguyên nghe những lời này không khỏi ngạc nhiên.
Tiếp theo, Bạch trưởng làng quay về phía Long Bá Đào mỉm cười thi lễ:
- Có lẽ vị này là Long cục chủ của tiêu cục Song Long. Quý khách

quang lâm đến đây, xin thứ lỗi không kịp nghinh đón, Trong làng đã chuẩn bị sẵn chỗ cho xe tiêu và ngựa nghỉ ngơi cả rồi, tại sao không để mọi người và xe tiêu vào luôn một thể?

Long Bá Đào kinh ngạc đứng ngẩn người ra!

Bạch trưởng làng là một người nhiệt tình, lão liền sai người mở rào cửa cốc ra, phái người đi dọn sạch sẽ những chuồng ngựa, chuẩn bị chỗ cho xe tiêu đậu và ân cần mời Liễu Nguyên cùng mọi người vào nhà mình để khoản đãi yến tiệc.

Liễu Nguyên không nhịn được liền hỏi:

- Lão huynh hình như biết trước chúng tại hạ sắp đến?

Bạch trưởng làng cười ha hả:

- Lão đâu phải là thần tiên, làm sao đoán trước được. Tin này là do một bằng hữu đến báo trước.

Liễu Nguyên nói:

- Dám hỏi lão huynh, vị bằng hữu đó là...

Bạch trưởng làng đắc ý nói:

- Nhắc đến vị bằng hữu này của lão, nhất định các vị cũng nghe qua danh hiệu rồi.

Người này chính là hiệp đạo nổi danh trong thiên hạ, Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.

Long Bá Đào nghe xong, trong lòng thất kinh, gần như kêu thất thanh lên.

Liễu Nguyên cũng hơi biến sắc, nhưng cố tình làm tĩnh, mỉm cười hỏi:

- Lão huynh cùng vị Hoắc Vũ Hoàn kia là hảo bằng hữu?

Bạch trưởng làng đáp:

- Ngài không chỉ là bằng hữu của toàn bộ cư dân trong làng chúng

tôi, mà còn là đại ân nhân của chúng tôi. Có một năm khu núi này bị hạn hán, nước suối khô cạn, cây cỏ không sinh trưởng được. Nếu như không phải Hoắc đại hiệp ra tay cứu giúp, vận chuyển nước, lương thực và cỏ từ xa xôi trăm dặm đến đây, thì có lẽ toàn bộ người và gia súc trong làng này đã bị đói, bị khát mà chết hết rồi.

Liễu Nguyên "ồ" một tiếng:

- Thì ra là vậy!

Bạch trưởng làng dường như rất cung kính và khâm phục Hoắc Vũ Hoàn, lão nói tiếp:

- Nhắc đến vị Hoắc đại hiệp này, thật sự không biết chúng tôi phải dùng lời lẽ gì đề cám ơn. Hai bên bờ sông Hoàng Hà ở đại Giang Nam này, ai mà chưa được sự giúp đỡ của ngài? Chúng tôi tuy chưa ai gặp qua mặt của người, nhưng mà nhà nhà đều phụng thờ bài vị còn sống của ngài. Nếu như chư vị không tin, thì lát nữa vào trong làng có thể xem thử Liễu Nguyên im lặng không lên tiếng, còn Long Bá Đào sắc mặt chuyển từ xanh sang trắng.

Bạch trưởng làng nói tiếp:

- Sau giờ Ngọ hôm nay, Hoắc đại hiệp đột nhiên giá lâm vào trong làng. Chính miệng người nói với lão là các người đang áp giải xe tiêu và chiều tối sẽ đến đây. Người còn bảo chúng tôi tiếp đãi chu đáo các vị. Người trong làng biết các vị là bằng hữu của Hoắc đại hiệp nên đều rất vui mừng. Họ chỉ lo đợi các vị giá lâm đến. Thức ăn thức uống, cả nước và nhà ở đều đã chuẩn bị sẵn cho các vị.

Liễu Nguyên hỏi:

- Hoắc đại hiệp hiện giờ ở đâu?

Bạch trưởng làng nói:

- Người còn có việc không thể ở lâu, chỉ ngồi một lát rồi đi.. Nhưng

các vị cứ yên tâm, các vị là bằng hữu của Hoắc đại hiệp cũng là bằng hữu của chúng tôi. Các vị đến trong làng cũng như các vị trở về nhà của các vị. Đêm nay các vị cứ việc nghỉ ở lại đây. Sáng mai chúng tôi sẽ tiễn các vị lên đường.

Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên nghe tiếng chân ngựa. Thì ra xe tiêu và đoàn người ngựa đã được người trong làng đang dẫn vào cổng làng. Cư dân cả làng từ già đến trẻ đứng thành hai hàng nghinh đón họ vô cùng nồng nhiệt.

Long Bá Đào kéo nhẹ tay Liễu Nguyên thấp giọng:

- Bây giờ tính sao đây? Chúng ta đã lọt vào ổ cướp rồi!

Liễu Nguyên phẩy phẩy tay nói khẽ:

- Đã đến đây thì phải vào. Long lão đại cứ đi theo lão họ Bạch, nhưng đừng để lộc sắc mặt, để tiểu đệ đi bố trí một lát.

Thế rồi lão ra lệnh xe tiêu dừng lại ở khoảng đất trống bên trong cổng làng. Dùng ngựa bao bọc xung quanh, cách ly với những cư dân trong làng. Ở giữa đốt đuốc sáng trưng, bốn phía bố trí tám tay súng hoả mai, mấy mươi tên tiêu sư bố trí sẵn sàng, ngựa không tháo yên. Ngoài ra còn ngầm phái những tên bảo tiêu khống chế lối ra vào cổng làng, để đề phòng biến cố.

Bạch trưởng làng thấy thế, có vẻ không hiểu liền hỏi:

- Các vị từ xa đến, chắc cũng đã mệt. Tại sao không để mọi người vào trong nhà nghỉ ngơi?

Liễu Nguyên nghiêm túc nói:

- Không dám dấu gì lão huynh, số hàng chúng tại hạ áp tải vô cùng quan trọng. Nếu như có chuyện gì xảy ra, thì không chỉ chúng tại hạ bị tổn thất, mà còn liên luỵ đến tính mạng của các cư dân trong làng. Vì vậy cẩn thận một chút là tốt nhất.

Bạch trưởng làng nói:
- Về điểm này thì chư vị cứ yên tâm. Xe tiêu đã vào trong làng, chúng tôi phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn. Các vị là bằng hữu của Hoắc đại hiệp, ai cũng không dám tự ý chạm tay vào hàng hoá trên xe.
- Ý tốt của lão huynh, chúng tại hạ xin nhận lãnh, nhưng phòng bị vẫn tốt hơn.
- Lẽ nào không để cho bọn họ nghĩ một chút. Cả đêm thức giữ xe tiêu hay sao?
Liễu Nguyên lắc đầu:
- Không, cả đoàn chỉ nghĩ chân một lát, trước nữa đêm phải khởi hành lên đường.
Bạch trưởng làng ngạc nhiên:
- Làm gì mà gấp vậy?
Liễu Nguyên nói:
- Trên người mang trọng trách, khó mà do mình tự chủ được. Tại hạ còn một việc muốn nhờ lão huynh giúp đỡ cho, không biết có được hay không?
Bạch trưởng làng vui vẻ nói:
- Có chuyện gì các vị cứ sai bảo, chỉ cần chúng tôi làm được, thì nhất định sẽ cố gắng hết sức.
- Chúng tại hạ phải lên đường gấp. Người tuy không sao nhưng ngựa thì không chịu nổi.
Nếu như lão huynh có thể đổi cho một đoàn ngựa khác, thì thật không biết lấy gì cảm ơn.
Bạch trưởng làng cười một tràng dài:
- Đây là chuyện nhỏ. Những thứ trong làng có toàn là ngựa. Để lát nữa, lão sẽ cho người mang đến một trăm con ngựa tốt để các vị lựa

chọn.
Liễu Nguyên vội vàng cảm ơn, rồi cùng với Bạch trưởng làng bước vào trong nhà. Quả nhiên, trong gian nhà chính giữa đã chuẩn bị đầy đủ rượu thịt.
Mọi người cùng ngồi vào bàn cầm đũa nhập tiệc.
Long Bá Đào và mọi người hoài nghi, không dám ăn uống trước. Họ đưa tay cầm ly mà trong lòng hết sức cẩn thận. Kết quả đã chứng minh cho sự hoài nghi của họ. Trong thức ăn không có thuốc mê, cũng không có thuốc độc.
Việc này càng làm thêm mọi người nghi hoặc.
Xem tình hình, thì Bạch trưởng làng quả thật rất nhiệt thành, lão không hề có chút ác ý nào. Lẽ nào lão không biết kế hoạch cướp tiêu của Hoắc Vũ Hoàn?
Hoắc Vũ Hoàn có ân với cư dân trong làng này, nếu như hắn muốn ra tay cướp tiêu tại đây thì vô cùng có lợi, nhưng tại sao cho đến giờ này vẫn chưa thấy động tịnh gì?
Người khắc chữ để lại trên đá bên ngoài làng thật sự là ai?
Liễu Nguyên trong lòng hơi bồn chồn, liền mượn cớ bận công việc rút lui ra khỏi bàn tiệc, âm thầm đi tuần sát khắp nơi, lão không hề phát hiện có điều gì khả nghi Xe tiêu vẫn an toàn vô sự. Những tiêu sư giữ xe và những tên bảo tiêu thay phiên nhau ăn cơm, cũng không hề xảy ra biến cố gì.
Liễu Nguyên lại trở vào bàn tiệc, đem tình hình vừa rồi kể lại cho Long Bá Đào nghe.
Long Bá Đào chau mày nói:
- Theo ta đoán, Hoắc Vũ Hoàn không muốn liên luỵ bá tánh trong làng, cho nên không đem kế hoạch cướp tiêu nói cho lão họ Bạch

biết.
Liễu Nguyên lắc đầu:
- Nhưng hắn vào trong làng để làm gì? Cho dù hắn không cố ý ra tay ở trong làng, thì cũng không cần phải tiếp đãi bọn ta. Điều này thật là kỳ quặc.
Long Bá Đào nói:
- Hay hắn cố ý để ho lão họ Bạch giữ chân chúng ta, để hắn có thời gian bố trí ở phía trước đợi ta.
Liễu Nguyên đáp:
- Tiểu đệ cũng hoài nghi hắn có mưu đồ gì khác. Tóm lại, chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu, khởi hành đi suốt đêm là hay nhất.
Long Bá Đào gật đầu:
- Đúng vậy.
Thương lượng xong xuôi, bọn họ lập tức đứng dậy cáo từ.
Bạch trưởng làng giữ họ ở lại không được, trong lòng cảm thấy áy náy nói:
- Các vị đã cương quyết muốn đi, lão cũng không dám giữ lại. Bây giờ lão đi sai người chuẩn bị đổi ngựa cho quý vị.
Thế rồi không bao lâu, ngựa đã được mang đến địa diểm chỉ định, ngựa này do đích thân Long Bá Thương đích thân lựa chọn.
Bạch trưởng làng tiễn họ ra đến tận bên ngoài cổng làng, lưu luyến nói:
- Khi nào các vị từ phủ Diên An trở về, xin mời quý vị ghé lại trong làng nghỉ ngơi vài ngày.
Liễu Nguyên vái chào nói:
- Nhất định là thế. Nếu như lão huynh gặp được Hoắc đại hiệp, cũng xin thay chúng tại hạ nói lời cảm tạ.

Long Bá Đào tiếp lời:
- Chúng tôi và Hoắc đại hiệp hắc bạch khác đường, nên ít có khi qua lại, không ngờ đêm nay được sự quan tâm chiếu cố của người.
Bạch trưởng làng cười nói:
- Hoắc đại hiệp tuy xuất thân là lục lâm, nhưng lại là một vị quân tử nhiệt thành thẳng thắng. Nếu các vị qua lại thường với Hoắc đại hiệp, thì sẽ biết được tính tình của ngài.
Liễu Nguyên cũng mỉm cười:
- Nguyện có một ngày, tại hạ sẻ hiểu rõ hơn về vị lục lâm quái kiệt này.
Long Bá Đào vẫy tay một cái, đoàn người ngựa thứ tự lên đường, từ từ rời khỏi làng Hồi Hồi.
Vừa rời khỏi làng, Liễu Nguyên ra lệnh cho mọi người ra roi liên tục. Đường nhỏ lại thêm khúc khuỷ khó đi, đêm khuya lại càng khó nhận ra con đường. Thế mà dường như Liễu Nguyên muốn trốn chạy cái gì đó. Lão luôn miệng hối thúc tiến nhanh về phía trước.
Mới đó mà họ đã đi được hơn bốn mươi dặm đường. Trên đường đi, thỉnh thoảng vài chú chim đang ngủ bị họ làm kinh động bay lên, tuyệt nhiên không có chuyện gì xảy ra.
Long Bá Đào bất chợt thở dài một tiếng nói:
- Xem ra chỉ là do chúng ta đa nghi mà thôi...
Nhưng liễu Nguyên lắc đầu:
- Hiện tại nói vậy là còn quá sớm. Trước khi chưa rời khỏi khu vực núi này, thì bất cứ lúc nào cũng có thể xẩy ra chuyện.
Long Bá Đào nói:
- Nếu như Hoắc Vũ Hoàn muốn ra tay, thì lúc nãy đã có hành động. Tại sao đến bây giờ vẫn còn yên tĩnh như vậy?

Liễu Nguyên nói:
- Trước khi trời mưa, thường có một khoảng thời gian nóng bức nặng nề.
Chưa dứt lời, phía trước có tiếng la thất thanh, dường như có người bị rơi xuống ngựa.
Long Bá Đào liền ra lệnh ngừng xe lại, hỏi lớn:
- Đã xảy ra chuyện gì?
Một tên bảo tiêu hớt hãi chạy đến báo:
- Con ngựa của tiểu nhân không biết vì sao, đột nhiên mất móng sắt ngã xuống đất.
Long Bá Đào quát lớn:
- Ngựa mất móng là chuyện thường. Ai cho phép ngươi la hét như vậy? Mau dắt ngựa lại đây!
Tên bảo tiêu ấp úng nói:
- Nhưng mà... trong miệng nó chảy nước bọt ra và đã chết rồi.
Long Bá Đào thất kinh:
- Cái gì? Chết rồi à?
Lão cầm cương vừa định thúc ngựa tiến lên trước xem tình hình, không ngờ người lão chao đảo mấy cái, con ngựa lão đang cởi đột nhiên phun ra nước bọt màu trắng rồi ngã ầm xuống đất.
Tiếp theo là những tiếng "Ầm! Ầm" trước sau, phải trái lại có mười mấy con ngựa ngã xuống. Đội ngũ bỗng trở nên hỗn loạn.
Liễu Nguyên tung mình nhẩy xuống đất, lớn tiếng nói:
- Không được la hét! Mọi người hãy rời khỏi ngựa, đốt lửa lên và vây quanh bảo vệ xa tiêu.
Kỳ thật, chưa đợi Liễu Nguyên ra lệnh cho mọi người xuống ngựa, lúc ấy mấy chục con ngưa của làng Hồi Hôi đổi cho họ lần lượt ngã

xuống chết hết. Ngay cả con ngựa kéo xe tiêu cũng không ngoại lệ. Mọi ngườ đếu rút hết binh khí ra cầm tay, đồng thời đốt đuốc vây quanh xe tiêu, Tuy họ không dám nói lớn tiếng, nhưng bên trong tim đánh thình thịch. Dưới ánh đèn của những ngọn đuốc, khắp nơi đều là xác ngựa.

Long Bá Đào dậm chân mẵng:

- Lão già họ Bạch kia thật là đáng ghét, miệng nói toàn là giả dối, bụng chứa toàn nước dơ thối. Lần sau ta mà gặp lại, nhất định không tha cho hắn.

Lão quay sang Long Bá Thương trách nói:

- Ngươi cũng thật là hồ đồ, lúc chọn ngựa tại sao không chịu cẩn thận? Người ta dùng thủ đoạn mà ngươi cũng không biết hay sao.

Long Bá Thương lắc đầu thở dài:

- Có ai ngờ chúng dùng đến quỷ kế này chứ! Nếu sớm biết trước thì nhất định sẽ không đổi ngựa với chúng.

Trang chủ Từ Đạt Cừu Hoè Trang bèn lên tiếng:

- Việc đã như vậy rồi, có trách mắng cũng chẳng ích gì. Chi bằng mau nghĩ cách sớm rời khỏi nơi đây mới là việc cần thiết.

Long Bá Đào nói:

- Còn cách gì nữa chứ! Chúng ta có thể đi bộ. Nhưng mà chiếc xe này thì làm như thế nào?

Liễu Nguyên xua tay nói:

- Trước hết mọi người đừng quá khẩn trương. Lão già họ Bạch kia dùng thủ đoạn này ắt có mục đích. Có lẽ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đang ở gần đây thôi, bọn chúng sẽ nhân cơ hội này mà hành động. Bây giờ chúng ta cần nhất là giữ yên lặng.

Mọi người nghe xong đều im lặng không dám lên tiếng.

Liễu Nguyên lại nói:

- Bây giờ Từ huynh phụ trách bảo vệ xe tiêu, dùng những xác ngựa này che xung quanh, đồng thời bố trí súng hoả mai. Long lão nhị mang theo mấy tên tiêu sư cầm đuốc, soi sáng khắp nơi chung quanh xe tiêu, còn Long lão đại và tiểu đệ chia làm hai hướng đi kiểm tra xem gần đây có mai phục hay không?

Mọi người.đều theo như vậy mà làm, trong chốc lát, toàn bộ khu vực quanh xe tiêu đã sáng như ban ngày. Mọi người trong tay đều cầm binh khí canh giữ rất nghiêm nhặt.

Liễu Nguyên và Long Bá Đào chia làm hai hướng đi kiểm tra, nhưng kết quả không phát hiện ra điều gì.

Long Bá Đào nghi hoặc cười:

- Không biết Hoắc Vũ Hoàn đang giở trò gì đây?

Chỉ Đao

Hồi 2
ĐOẠT TIÊU HỘ TIÊU

Liễu Nguyên trầm ngâm một hồi lâu nói:

- Tiểu đệ nghĩ hắn làm như vậy không ngoài hai mục đích. Một là hắn đánh vào tâm lý của chúng tạ Hai là cố tình kéo dài cuộc hành trình của chúng ta, để dễ dàng bố trí ra tay.

Long Bá Đào nói:

- Nếu như hắn đường đường ra tay, như thế còn dễ chịu hơn. Đằng này hắn cứ bày những trò ma ma quỷ quỷ, làm cho người ta cảm thấy không an lòng chút nào.

Liễu Nguyên nói:

- Sự việc đã như vậy, khó chịu cũng ráng mà chịu. Hắn cố bày những việc như vậy, chúng ta cũng cần phải bình tĩnh ứng phó.
- Lẽ nào chúng ta cố thủ ở đây, đợi chúng đến đánh cho một trận hay sao ?

- Đương nhiên là không !
- Như vậy phải làm thế nào ?
Liễu Nguyên nghiêm giọng nói:
- Chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu, tiếp tục lên đường.
Long Bá Đào liền nói :
- Nhưng mà... những ngựa này...
- Không có ngựa củng có thể đi bộ được.
Hoắc Vũ Hoàn muốn cho chúng ta trì hoãn cuộc hành trình, nhưng chúng ta
sẽ không để trúng kế của hắn.
- Người thì có thể đi bộ, còn xe tiêu phải làm thế nào ?
- Lấy người thế ngựa, thay phiên nhau mà kéo.
Mọi người vừa nghe đều "ồ" lên.
Mọi người trong lòng đều cảm thấy khó chịu, thì thầm:
- Tính như vậy được sao ? Cả đoạn đường vẫn bình an vô sự, chỉ một mình ngươi cứ nghĩ thần nghĩ quỷ, không dám để mọi người nghỉ lại trong làng, bây giờ lại bắt bọn ta làm ngựa. Ngươi chỉ biết có nói thôi, còn chúng ta phải làm súc sanh.
Mọi người trong tiêu cục, ngày thường đều là "Đại Quan Gia" sống trong giàu sang sung sướng, chưa từng làm qua những việc này.
Tuy mọi người không dám nói gì, nhưng sắc mặt thì lộ vẻ không vui.
Liễu Nguyên chỉ lo làm mà không biết thái độ của bọn họ, lão liền ra lệnh:
- Ngoài tám tên xử dụng súng hoa? mai, tất cả những người còn lại thì năm người chia thành một toán luân phiên kéo xe. Trước khi trời sáng, bất luận thế nào cũng phải rời khỏi khu vực núi này.
Mọi người miễn cưỡng tuân lệnh, nhưng qua thái độ, trong lòng mọi người có lẽ thấy khó chịu. Có người thấp giọng phát ra những lời bực tức:
- Bọn ta không phải ăn cỏ mà lớn lên. Đã bắt kéo xe, lại còn phải chạy nhanh như ngựa.
Cũng có người lẩm bẩm:
- Xem ra Song Long tiêu cục của chúng ta phải sửa thành tiêu cục Tam Long...
Liễu Nguyên chỉ chăm chú vào tiêu cục nên không nghe tiếng. Lão phái những người còn lại canh giữ nghiêm ngặt phía trước và sau xe tiêu. Còn những tên xử dụng súng hoa? mai thì đi theo hai bên xẹ..
Đột nhiên trang chủ Từ Đạt gọi khẽ:
- Nghe kìa, đó là âm thanh gì vậy ?
Tất cả mọi người đều im lặng tập trung lắng nghe, thì ra đó là những

tiếng vó
ngựa đang phi nhanh.
Không biết là ai đã buột miệng thốt lên:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ !
Năm tiếng này giống như tiếng sấm làm chấn động mọi người.
Tất cả "ồ" lên kinh ngạc rồi thối lui về phía sau. Có người ném cả đuốc, có người mau tìm chổ trốn. Năm tên tiêu sư mới vừa mới vừa vào kéo thay, cũng bỏ xe mà chạy...
Liễu Nguyên quát lớn:
- Không đượd chạy lung tung, tất cả hãy giơ cao đuốc lên và lùi về hai bên hông xe tiêu. Những tay súng hoa? mai tiến lên trước đợi lệnh.
Anh em Long Bá Đào và Trang chủ Cửu Hoè Trang Từ Đạt đều rút binh khí mang bên mình ra, đứng kề bên xe tiêu mà đợi địch !
Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Trong đêm khuya tĩnh mịch giữa hoang sơn mà nghe tiếng vó ngựa giống những hồi trống đánh vào lòng mọi người.
Những người trong tiêu cục từ lâu đã nghe danh của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, mọi người đều khiếp sợ, nhưng lại vừa hiếu kỳ. Tất cả đều toát mồ hôi, đứng căng mắt nhìn không chớp về phía có tiếng vó ngựa.
Tiếng vó ngựa đến từ đường núi phía Tây Nam, cũng chính la con đường mà xe tiêu hướng đến.
Long Bá Đào gọi lớn:
- Liễu huynh, không nên để bọn chúng đến quá gần, chỉ cần nhìn thấy người, thì dùng súng hoa? mai bắn liền.
Liễu Nguyên đáp:
- Tiểu đệ cũng có ý định đó.
Trong lúc hai người còn đang nói chuyện, thì trên đường đã xuất hiện mấy chấm đen lờ mờ. Những chấm đen đó đang tiến nhanh về phía xe tiêu.
Long Bá Đào quát lớn:
- Các tay súng chuẩn bị khai hoả.
Tám tay súng đồng loạt đưa hỏa mai lên.
Liễu Nguyên bỗng nhiên đưa tay lên ngăn lại nói:
- Khoan đã ! Dường như chỉ có ba bốn con ngựa mà thôi.
Long Ba Đào đáp:
- Không cần nhiều hay ít. Nhất định không để chúng đến gần xe tiêu.
Liễu Nguyên nói:
- Không nên lỗ mãng. Trước tiên phái vài tên ra đón lại, rồi dùng dây

bắt chúng.
Long Bá Thương lên tiếng:
- Để ta đi !
Nói xong, vẫy tay ra lệnh cho mấy tên tiêu sư cùng đi theo. Mỗi người cầm một sợi dây thừng đứng phía trước đón đầu.
Trong nháy mắt, bốn con tuấn mã đã chạy như bay đến.
Long Bá Thương liền ra hiệu, các sợi dây nhất tề bung ra trói lấy bấy ngựa.
Khi các con ngựa đã được giữ đứng yên, thì thấy trên lưng bốn con ngựa yên cương đầy đủ cả.
Long Bá Thương tìm thấy một nửa mãnh khăn, được nhét dưới yên của một con ngựa. Trên mãnh khăn có viết tám chữ :" Phụng thượng mã thất. Tốc ly hiểm địa"
Liễu Nguyên xem xong, mày hơi nhíu lại, rồi đích thân lấy một cây đuốc, đi kiểm tra kỹ lưỡng cả bốn con ngựa.
Khi kiểm tra đến phía sau lưng của một con ngựa, Liễu Nguyên đột nhiên kêu "Ồ" lên một tiếng, cười nhạt nói:
- Quả nhiên là hắn.
Long Bá Đào ngạc nhiên hỏi:
- Hắn là ai ?
Liễu Nguyên đáp:
- Nét chữ này cùng nét chữ khắc trên đá ở làng Hồi Hồi là của một người.
Long Bá Đào càng ngạc nhiên hơn:
- Người này năm lần, bẩy lượt, ngầm giúp đỡ chúng ta, có lẽ lả bằng hữu, tại sao Liễu huynh không vui chứ ?
Liễu Nguyên hừ một tiếng:
- Người ngầm giúp đỡ chúng ta, chưa chắc là bạn tốt.
Long Bá Đào không hiểu:
- Tại sao ?
Liễu Nguyên dùng ngọn đuốc soi sáng phía sau lưng ngựa nói:
- Long lão đại xem thử đây là cái gì ?
Đó là một dấu ấn hình tròn, ở giữa có một chữ "Yến", nếu như không quan sát kỹ, sẽ không dễ gì phát hiện được.
Long Bá Đào hít vào một hơi khí lạnh rồi nói:
- Đây là ngựa của Yến Sơn tam thập lục trại.
Liễu Nguyên gật gật đầu:
- Bây giờ Long lão đại tin chưa ? Có khi vì quyền lợi, kẻ địch cũng có thể giúp bọn ta.
Dừng lại một chút lão nói tiếp:

- Chúng ta vừa rời khỏi phủ Thái Nguyên, tiểu đệ đã hoài nghi đến tên Miêu Phi Hổ hùng trấn Yến Sơn, hắn ta là tên có thế lực hùng mạnh nhất trong giới lục lâm ở Bắc Ngũ. Tin tức về số châu báu lần này đã bị lộ, tại sao bọn chúng không có động tịnh gì ? Bây giờ mới biết thì ra bọn chúng đã ngầm bám theo chúng ta suốt cả lộ trình.
Long Bá Đào nói:
- Tại sao chúng không ra tay cướp tiêu, ngược lại còn viết chữ cảnh giới chúng ta, đưa ngựa cho chúng ta ?
Liễu Nguyên nói:
- Nguyên nhân này rất khó nói, có lẽ bọn chúng có an bày khác, cũng có lẽ không muốn chánh diện đối đầu với Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Tóm lại, chúng đều không có ý tốt.
Long Bá Đào lắc đầu:
- Thế thì chúng ta phải xử trí như thế nào ?
Liễu Nguyên nói:
- Bây giờ chỉ còn tùy cơ ứng biến. Theo tình hình trước mắt, Miêu Phi Hổ và Hoắc Vũ Hoàn không cùng nhau hợp tác, điều này vô cùng có lợi cho chúng tạ Nếu như có thể lợi dụng sự kếm chế giữa bọn chúng,
thì chúng ta sẽ bình yên qua sông Hoàng Hà. Sau đó sẽ được sự tiếp ứng của Quan Lạc đại hiệp Vương Khắc Luân và Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong, lúc ấy sẽ khônng còn sợ bọn chúng ra tay.
Long Bá Đào nói:
- Đã như vậy, thế thì chúng ta cũng chẳng cần khách sáo. Chúng ta sẽ thâu nhận bốn con ngựa này rồi sớm lên đường.
Thế rồi đem ngựa buộc vào xe tiêu tiếp tục lên đường.
Vui mừng nhất có lẽ là bọn tiêu sư và bảo tiêu, có bốn con ngựa này, mọi người không còn phải khổ cực kéo xe. Nhưng họ không nghĩ rằng, xe tiêu đã có ngựa kéo thì sẽ chạy nhanh hơn, đương nhiên người chạy cũng phải chạy bộ đuổi theo. Vì vậy sự mệt nhọc cũng chẳng kém là bao so với việc kéo xe.
Điều mà họ càng không ngờ đến chính là sau khi họ ra đi không bao lâu, thì mười mấy cư dân của làng Hồi Hồi cũng đuổi theo phía sau. Những cư dân này mỗi người mang trên lưng một túi nước, họ dùng ống trúc đút vào trong miệng ngựa, sau đó đổ thứ nước mà họ mang theo vào. Thời gian chưa đến một tuần trà, bảy mươi con ngựa chết toàn bộ đều sống lại.
Những cư dân vừa đếm số ngựa vừa nói:
- Hoắc đại hiệp không quên quan tâm đến người nghèo, ngài đã nhận lời cho chúng ta bảy mươi con ngựa, quả nhiên một con cũng

không thiếu.
Một người trong nhóm cười nói:
- Chúng ta được không bẩy mươi con ngựa, còn bọn họ thật là thảm. Từ đây đến huyện Lý Thạch ít nhất cũng trên hai trăm dặm đường núi, như vậy cũng đủ cho bọn họ vất vả rồi.
Không sai, hai trăm dặm đường núi quả thật là quá đủ cho người mỏi mệy. Đặc biệt, người muốn chạy cùng với xe ngựa, do đó không dễ chút nào.
Xe tiêu đến huyện Ly Thạch thì đã chiều hôm sau, điều đáng thương là giày của bọn tiêu sư và bảo tiêu đều rách hết, bàn chân thì bị phù lên.
Liễu Nguyên tuy ra sức cổ võ mọi người, nhưng thực tế thì bọn họ đã vô cùng mệt mỏi. May mà trên đường bình yên vô sự, không gặp phải người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hoặc Yến Sơn tam thập lục trại.
Huyện Lý Thạch chỉ cách sông Hoàng Hà chỉ có một ngày đường, đường đi lại là đường cái rộng lớn. Xe tiêu vào trong huyện, mọi người mới cảm thấy nhẹ nhàng.
Long Bá Đào ra lệnh cho xe tiêu chạy thẳng đến Liên Thăng khách điếm ở đường phía Tây, họ mướn tất cả các phòng của khách điếm. Một mặt Long Bá Đào an bày chỗ ở, chỗ nghỉ cho mọi người, mặt khác sai người ra phố mua ngựa, để chuẩn bị cuộc hành trình ngày mai.
Liễu Nguyên hỏi Long Bá Đào:
- Long huynh định phải nghỉ ở lại đây qua đêm ?
Long Bá Đào gật đầu đáp:
- Mọi người đã đi hai ngày một đêm. Thật sự không thể đi được nữa. Chúng ta chỉ ở lại đêm nay, ngày mai sẽ lên đường.
Liễu Nguyên nghiêm mặt nói:
- Đi đường cực nhọc là sự thật, nghỉ ngơi mua ngựa là cần thiết, nhưng tuyệt đối không nên ở lại đây qua đêm.
Long Bá Đào liền hỏi:
- Tại sao ?
- Suốt dọc đường Hoắc Vũ Hoàn cố ý bày ra nghi trận, còn người của Yến Sơn thì cứ bám theo đuôi. Sở dĩ chúng còn chần chừ chưa ra tay, chính là vì đang đợi cơ hội thích hợp, chỉ cần chúng ta nghỉ ở lại đây, thì chẳng khác nào nói cho bọn chúng biết cơ hội ra tay đã tới.
Long Bá Đào cười nhăn nhó:
- Ta cũng muốn sớm lên đường, nhưng đêm qua đi toàn là đường

núi, mọi người thật sự không sao chịu đựng được nữa.
Liễu Nguyên nói:
- Đương nhiên là phải cho họ nghĩ ngơi, nhưng phải chia ra làm hai. Một nửa nghỉ ngơi và một nửa giữ xe tiêu, và cứ hai canh giờ thì thay nhau. Đến đúng nửa đêm thì tiếp tục lên đường.
Long Bá Đào thắc mắc:
- Tại sao nhất định phải nửa đêm mới lên đường, chúng ta có thể thay phiên nhau mà phòng thủ, đợi đến sáng mai lên đường không được sao ?
Liễu Nguyên đáp:
- Sáng mai lên đường thì khi đến bến sông thì đã chiều tối, chúng ta nhiều người như vậy, nhất đinh qua sông sẽ không kịp, Còn nếu như đêm nay lên đường thì trưa ngày mai sẽ đến bến sông, khi qua sông cũng dễ đề phòng bị tập kích.
Long Bá Đào nghĩ một hồi, rôi nói:
- Được cứ làm như vậy đi.
Liễu nguyên nói tiếp:
Chúng ta bốn người cũng chia làm hai toán. Từ huynh và Long lão đệ sẽ di nghỉ trước, tiểu đệ và Long lão đại sẽ phụ trách canh giữ xe tiêu hai canh giờ đầu. Chúng ta mỗi người đem theo bốn tay súng hoa? mai canh giữ nghiêm nhặt, không rời xe tiêu nữa bước.
Sau khi bàn tính xong xuôi, mọi người cứ theo như vậy mà làm. Nhưng người đến phiên canh gác thì trong lòng không một chút tình nguyện, còn những người đến lượt đi nghĩ thì chạy nhanh vào phòng, vừa đặt mình xuống đã ngáy như sấm.
Liễu Nguyên và Long Bá Đào cứ mang kè kè binh khí bên mình. Bọn họ lấy hai chiếc ghế ra ngồi canh giữ hai bên xe tiêu, không dám rời xa nửa bước.
Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, mới đó mà đã hết hai canh giờ, nhưng mọi việc đều bình thường, chưa có gì xày ra.
Trời càng lúc càng khuya, Long Bá Đào thở ra một tiếng dài, đứng dậy nói:
- Liễu Huynh cũng nên đi nghĩ một lát đi.
Liễu Nguyên lắc đầu:
- Tiểu đệ vẫn còn chống chọi nổi, nhưng thời gian nghỉ ngơi đã hết, cũng nên gọi bọn họ dậy thay thế. Mọi người nên ngủ một chút mới có sức lên đường tiếp.
Long Bá Đào trầm ngâm một hồi:
- Dầu sao cũng chỉ còn hai canh giờ, thôi thì ta cũng không ngủ, để Từ huynh ngủ thêm được một chút.

Bọn tiêu sư và bảo tiêu bắt đầu thay ca gác, còn lão và Liễu Nguyên chuẩn bị ngôi tĩnh toa. đến nửa đêm.
Trong lúc hai toán tiêu sư đang thay gác cho nhau, bỗng nhiên lão chủ khách điếm hai tay bưng một cái tráp lê bước nói:
- Long lão gia có khách thăm hỏi.
Long Bá Đào mở tráp ra xem, đột nhiên lộ vẻ vui mửng rồi vội hỏi :
- Người này đang ở đâu.
Lão chủ khách điếm nói:
- Hiện giờ đang ở phòng đối diện.
Long Bá Đào liền giục:
- Mau mời vào.
Long Bá Đào vừa đưa tấm thiếp cho Liễu Nguyên, vưả cười nói:
- Như vầy thì thật là tốt, đúng lúc chúng ta đang một mình thì có người đến tiếp ứng.
Liễu Nguyên mở thiếp ra xem, chỉ thấy bên trong viết "Lạc Dương Vương Lạc Thiên thủ đầu bách bái".
Xem xong, lão chau mày hỏi:
- Vương Lạc Thiên là ai ?
Lương Bá Đào nói:
- Liễu huynh quên rồi sao ? Vị hiền điệt này chính là đứa con trai duy nhất của Quan Lạc đại hiệp Vương Kim Luân. Năm kia đại thọ lục tuần của phụ thân hắn, không phải Liễu huynh đã gặp qua rồi sao ?
Liễu Nguyên ồ một tiếng:
- Có phải hắn có tên thường gọi là Đại Khánh Tử, còn cử chỉ nói chuyện thì giống như con gái phải không ?
Long Bá Đao cười nói:
- Chính hắn.
Liễu Nguyên lại chau mảy:
- Nghe nói thì tên tiểu tử này không được hữu dụng lắm phải không ?
Long Bá Đào gật đầu:
- Nếu noíi về thiên chất tự nhiên thì hắn rất có tài, đặc biệt là kiếm thuật, hắn đã lãnh hội được bảy, tám phần chân truyền cũa Vương lão ca, nhưng đáng tiếc là từ nhỏ hắn quá được nương chiều, lại thích chơi chung với bọn nữ nhân. Nghe đâu hắn đã nhiều lần bị Vương huynh quở phạt, nên bây giờ cũng sửa đổi nhiều rồi.
Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên có một vị bạch y thư sinh bước vào.
Vị bạch y thư sinh này tuổi trâc hai hai, hai ba, mặt mũi trắng trẻo, môi son răng trắng, lưng mang đoản kiếm có tua màu trắng, bướ đi nhẹ nhàng mềm mại, quả thật có một chút dáng vẻ nữ tánh.

Vị công tử bước đến trước mặt Long Bá Đào, chưa nói câu nào đã vôi cười, rồi cung tay vái chào và thốt:
- Long đại thúc, đại thúc vẫn khoẻ ?
Long Bá Đào mỉm cười gật đầu:
- Vẫn khoẻ, hãy mau hành lễ Liễu thúc thúc đi.
Vị công tử quay sang nhìn Liễu Nguyên, rồi cúi đầu chào:
- Tiểu điệt Vương Lạc Thiên bái kiến Liễu thúc thúc
Liễu Nguyên cúi đầu trả lễ, miệng nói:
- Không dám ! Không dám !
Miệng lão nói lời khách sáo. nhưng lại chau mày.
Long Bá Đào vừa vẫy tay ra hiệu cho vị công tử ngồi xuống, vừa hỏi:
- Tại sao hiền điệt cũng ở trong huyện Lý Thạch này vậy ?
Vương Lạc Thiên nói:
- Sau khi gia phụ tiếp được võ lâm thiếp của Long đại thúc, liền y theo lời dặn lên phía bắc tiếp ứng, đặc biệt ra lệnh cho tiểu điệt đến trước, nghênh đón để tiếp trợ cùng với Long đại thúc hộ tiêu. Tiểu điệt cũng vừa đến đây hồi tối, nghe nói đại thúc ở đây nên liền tìm đến.
Long Bá Đào lại hỏi:
- Hiện giờ lệnh tôn ở đâu ?
Vương Lạc Thiên đáp:
- Gia phụ đi thẳng đến Gia Bảo đợi các thúc thúc, có lẽ sáng sớm ngày mai sẽ đến đó.
Long Bá Đào cảm động nói:
- Chuyến tiêu này đã làm phiền đến các bạn bè thân hữu, ngay cả hiền điệt cũng phải vất vả từ xa đến. Quả thật, ta cảm thấy hổ thẹn vô cùng.
Vương Lạc Thiên cười nói:
- Đã là bằng hữu thì phải giúp đỡ lẫn nhau. Đó là việc tất nhiên, Long đại thúc không cần phải nói vậy.
Sau khi đảo mắt nhìn xe tiêu một lượt, Vương Lạc Thiên liền hỏi:
- Trên dường đi chắc không có chuyên gì xảy ra ?
Long Bá Đào nói:
- Nhờ trời nên không có chuyện gì xảy ra.
Vương Lạc Thiên lại hỏi:
- Nghe nói chuyến hàng lần này rất quý giá, nhưng tại sao chỉ có một xe mà thôi ?
- Đúng vậy, chỉ có một xe thôi.
- Nói vậy vật trong xe vô cùng quý báu ?
- Không sai, vô cùng quý giá.

- Thế đó là vật gì vậy ?
- Là một cái rương.
Vương Lạc Thuên ngạc nhiên nói:
- Toàn bộ số hàng chỉ có một cái rương ?
Long Bá Đào gât gật đầu:
- Đúng vậy !
- Một cái rương thì có thể chứa bao nhiêu món đồ, e rằng số lượng chỉ có hạn.
Long Bá Đào mỉm cười:
- Điều này ngay cả ta cũng không được biết. Chủ hàng ra giá nhờ vận chuyển thì chúng ta cứ vận chuyển đến nơi cho họ, như vậy nhiêm vụ chúng ta đã hoàn thành.
- Nhưng theo quy củ, mỗi lần áp giải tiêu thì trước tiên phải kiểm tra hàng.
- Điều đó cũng không nhất định, nếu chủ hàng bỏ ra một khoản tiền lớn thì cũng có thể cự tuyệt việc kiểm tra hàng.
Vương Lạc Thiên đứng yên một hồi, đột nhiên đưa mắt nhìn Long Bá Đào hỏi:
- Tiểu diệt muốn xem thử cái rương đó có được không ?
Long Bá Đào do dự:
- Điều này...
Vương Lạc Thiên nói:
- Tiểu điệt chỉ đứng bên ngoài xe nhìn hình dáng nó mà thôi, đâu có quan hệ gì...
Liễu Nguyên đột nhiên cắt ngang lời:
- Không được !
Nãy giờ lão vẫn ngồi im một nên không lên tiếng, lúc này đột nhiên mở miệng, hơn nữa giọng điệu lại rất gay gắt.
Vẻ ngạc nhiên thoáng lướt qua trên mặt của Vương Lạc Thiên, hắn nhún vai nói:
- Không được thì không được, Liễu thúc thúc cần gì phải nóng giận như vậy.
Liễu Nguyên đứng phắt dậy cười lanh lãnh:
- Bằng hữu, đừng hòng mượn danh nhà họ Vương mà có thể gạt được Liễu mỗ này.
Long Bá Đào vội vàng hỏi:
- Liễu huynh, như vậy là thế nào ?
Liễu Nguyên đưa tay ra sau rút cây thiết bút, đồng thời nói:
- Tên nha đầu này vốn không phải là con trai của Vương Kim Luân, mà chính là gian tế của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ !

Lão vừa dứt lời, bọn tiêu sư và bảo tiêu vây chung quanh xe tiêu đều không khỏi kêu lên thất thanh.
Long Bá Đào vội tuốt kiếm ra, quát lớn:
- Vây lấy hắn !
Bọn tiêu sư lập tức vung binh khí xông tới.
Liễu Nguyên đưa tay lên cản lại:
- Các ngươi hãy bảo hộ xe tiêu, đừng rời khỏi đó, có thể hắn còn đồng bọn.
Gã thư sinh vẫn ngồi yên không hề nhút nhích, miệng hơi mỉm cười nói:
- Liễu đại thúc nói gì lạ vậy ? Tiểu điệt rõ ràng là Vương Lạc Thiên, tại sao cứ khăng khăng bảo tiểu diệt là nữ nhi ?
Liễu Nguyên hứ lên một tiếng:
- Vương Lac Thiên cử chỉ có hơi giống con gái, nhưng dù sao hắn vẫn là nam tử. Nam tử phải có cục yết hầu ở cổ, còn tai thì sẽ không có xỏ lỗ.
Gã thư sinh bất giác đưa tay lên sờ cổ và tai, thần sắc vẫn không đổi, mỉm cười nói:
- Sự phán đoán của ngươi không sai, như thế đủ để chứng minh ta là gái giả trai. Nhưng dựa vào đâu, ngươi dám nói ta là người do Hoàn Phong Thập Bát kỳ gửi đến ?
Liễu Nguyên giơ tấm thiệp đang cầm trong tay lên, cười nhạt:
- Dựa vào cái này !
Gã thư sinh nói:
- Đó chẳng qua là chỉ một tấm thiệp mời, có gì không đúng hay sao ?
Liễu Nguyên đáp:
- Nhà họ Vương và tiêu cục Song Long vốn là bằng hữu thâm giao, ngươi dùng thiệp mời cầu kiến đã làm cho người ta nghi ngờ, hơn nữa nét chữ trên thiệp có vấn đề.
Gã thư sinh "ồ" lên một tiếng:
- Vấn đề gì ?
Liễu Nguyên nòi;
- Hai chữ "thủ đầu" trên tấm thiệp, cùng với nét chữ trên tấm thiệp lần trước Hoắc Vũ Hoàn để lại... đều do một người viết. Ngươi tường có thể qua mặt ta hay sao ?
Gã thư sinh đột nhiên ngẩng mặt cười lớn:
- Khâm phục ! khâm phục ! Thần Tóan Tử quả nhiên hiểu rõ đến tận chân tơ kẻ tóc, thật là danh bất hư truyền.
Long Bá Đào quát lớn:
- Ngươi đã nhận thua, vậy không còn mau chịu trói.

Gã thư sinh từ từ đứng lên mỉm cười nói:
- Đáng tiếc Liễu đại hiệp chỉ đoán đúng một nửa. Tại hạ tuy không phải là Vương Lạc Thiên, nhưng cũng chẳng phải là nữ nhân, này các vị xem đây...
Dứt lời, gã đưa tay vuốt mặt một cái, lập tức diện mạo hoàn toàn thay đổi.
Chàng thiếu niên môi son răng trắng, bỗng nhiên biến thành gã trung niên mặt vàng, trên cổ xuất hiên cục hầu, trên tai đột nhiên biến mất hai lỗ xỏ tai.
Sự biến đổi này giống như một ma thuật, chỉ thấy mọi người đứng trố mắt ngơ ngác nhìn.
Gã thư sinh lại cung tay thi lễ nóiL
- Tại hạ chỉ từ lâu ngưỡng mộ danh tiếng của Thần Toán Tử Liễu Nguyên nên đặc biệt đến đây để ra mắt, chứ không hề có ác ý.
Hai mắt Liễu Nguyên như hai làn ánh sáng, chiếu vào mặt gã thư sinh hỏi lớn:
- Bằng hữu, xin hỏi cao danh đại tánh là gì ?
Gã thư sinh cười nói:
- Tại hạ là La Vĩnh Tường, danh hiệu là Bách Biến thư sinh, cũng là nhân vật thứ ba trong huynh đệ Hoàn Phong.
Long Bá Đào quát lớn:
- Ngươi là thủ hạ của Hoắc Vũ Hoàn, còn nói là không có ác ý sao ?
Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường mĩm cười:
- Long cục chủ cứ yên tâm, tại hạ một nình đến đây, không có mang theo một tên thuộc hạ nào, lại càng không có ý ra tay cướp tiêu.
- Thế ngươi đến đây làm gì ?
- Tại hạ phụng mệnh Hoắc Đại ca, đặc biệt đến đây đưa tin cho các vị biết một việc.
Liễu Nguyên tiếp lời:
- Xin mời, cứ nói.
La Vĩnh Tường quay ra sau nhìn một cái, rồi nói:
- Hai vị tay cứ cầm binh khí như vậy. dường như không phải là cách tiếp khách ? Hay là chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói.
Long Bá Đào hừ khẽ một tiếng:
- Ngươi muốn ngồi thì cứ việc ngồi, ta còn canh giữ xe tiêu. Vậy xin thứ lỗi, không thể phụng mệnh.
La Vĩnh Tường cười nhạt nói:
- Nếu như vậy tại hạ xin đắc tội.
La Vĩnh Tường không chỉ ngồi xuống, mà còn lắc lư hai chân một hồi rồi mời mở lời:

- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ thế thiên hành đạo, lấy giàu giúp nghèo, tuy xuất thân là lục lâm thảo khấu, nhưng chưa bao giờ phạm vào hai chữ nhân nghĩa.
Chúng ta đều là người võ lâm, tiêu diêt bọn cường hào ác bá, giúp đỡ người thế cô, đó là bổn phận phải làm.
Khinh miệt bọn tham quan hại d6an, kính trọng những bậc tring thần nghĩa sĩ. Các vị đều là những người chánh đạo, tên tuổi lừng danh thiên hạ, nên cũng có thể phân biệt rõ thiện ác thị phi, thấy được chánh tà trung can.
Liễu Nguyên gật đầu nói:
- Những đạo lý này, dương nhiên chúng ta hiểu rõ. Nhưng làm nghề bảo tiêu cũng là môt nghề lương thiện, lây bãn lãnh và công sức để đổi lây thù lao. Như vậy cũng không hề phạm đến hai chữ nhân nghĩa.
La Vĩnh Tường đáp:
- Bảo tiêu tuy là nghề lương thiện, nhưng mà bảo vệ tài sản bất nghĩa cho bọn tham quan hối lộ, thì khó tránh được những việc phi đạo nghĩa.
Liễu Nguyên mỉm cười nói:
- Bọn tham quan thì trên đầu không có khắc chữ, của bất nghĩa hay không, không thể chỉ dựa vào lời đồn đãi mà thôi. Nhửng người làm nghề bảo tiêu, thường hay truy xét nguồn gốc của hàng trước, sau đó mới có quyết định nhận áp tải hay không.
La Vĩnh Tường đáp:
- Tần ngự sử vì tham của mà trái phép tắc, tất cả mọi người ai ai cũng đều biết, lẽ nào chỉ có một mình Song Long tiêu cục là không biết ?
Liễu Nguyên nói:
- Huynh đệ Hoàn Phong đã biết, tại sao không tiến đến Tần phủ ở Thái Nguyên mà cướp, lại ra tay trên dường vận chuyển ?
- Bọn ta không biết của cải mà hắn tham ô, cất giữ ở chỗ nào, vì vậy không thể ra tay được. Bây giờ nếu như Long cục chủ mang số hàng này trở lại Thái Nguyên, chúng tôi nhất quyết sẽ không bỏ qua.
Liễu Nguyên hỏi:
- Đây là những điều mà Hoắc Vũ Hoàn muốn các hạ đem đến nói cho bọn ta đó sao ?
La Vĩnh Tường gật đầu:
- Đúng vậy, huynh đệ Hoàn Phong nhất định phải lấy cho được số hàng này, nhưng vì không muốn tổn thương hoà khí với tiêu cục Song Long, nên mới lệnh cho tại hạ đến đây chuyển lời. Chỉ cần

Long cục chủ áp tải số hàng này trở lại Thái Nguyên, thì Hoắc đại ca của chúng tôi sẽ trả đúng số tiền thù lao mà các vị đã nhận của Tần ngự sử, hơn nữa, tiêu cục Song Long cũng không hề bị tổn thất một thứ gì.
Liễu Nguyên nhún vai một cái cười nói:
- Cách này rất hay, nhưng đáng tiếc đã quá muộn rồi.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Xe tiêu đi chưa dược nửa đường, tại sao lại nói quá muộn ?
Liễu Nguyên nghiêm mặt nói:
- Ra giang hồ kiếm ăn phải giữ lấy chữ tín làm đầu, trừ khi tiêu cục Song Long không nhận chuyến hàng nầy, nếu như đã nhận thì không có lý nào trở lại.
Nhưng huynh đệ Hoàn Phong nhất quyết sẽ không để cho số hàng này qua sông Hoàng Hà. Lưỡng hổ tương tranh, thế nào cũng có một con bị thương, các vị nên nghĩ tới hậu quả của nó.
- Chúng tôi không có ý nghĩ đối đầu với bằng hữu lục lâm, nhưng nếu như các hạ nói vậy, thì cũng là việc bất đắc dĩ mà thôi.
La Vĩnh Tường hơi biến sắc:
- Nói vậy, các vị nhất quyết muốn che chở cho bọn tham quan ?
Long Bá Đào tiếp lời:
- Chúng tôi chỉ biết tận sức làm hết nhiệm vụ cho chủ hàng, không biết ai là tham quan, ai là thanh quan ?
La Vĩnh Tường cười nhạt:
- Long cục chủ, tuy là làn đầu tiên gặp mặt nhưng các vị chắc cũng đã từng nghe, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ từ khi ra giang hồ, chưa từng bị thất thủ.
Long Bá Đào cười lớn:
- Còn Song Long tiêu cục từ khi hành nghề đến nay, cũng chưa một lần bị thất bại.
La Vĩnh Tường phất tay áo đứng lên nói:
- Rất tốt ! Tại hạ chỉ có bấy nhiêu lời, bây giờ xin cáo biệt.
- Đứng lại !
Tiếng quát chưa dứt, cánh cửa phía sau lưng mở tung ra. Trang chủ Cửu Hoè trang Từ Đạt và Vạn Tự kiếm Long Bá Thương song song bước ra, cùng lúc một đám tiêu sư và bảo tiêu cũng ùa ra vây kín.
Xe tiêu nằm trong sân gian nhà chánh của khách điếm. Vị trí của Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường đang ngồi, phía trước mặt là tiền sảnh, sau lưng là những căn phòng để nghỉ ngơi. Lúc ấy, gã đã rơi vào thế bị kẹt ở giữa.
Tuy nhiên La Vĩnh Tường vẫn bình tĩnh, thần sắc không hề hoảng

hốt, mỉm cười nhìn bốn phía một lượt rồi nói:
- Các vị làm như vậy là có ý gì ?
Binh khí mà trang chủ Cửu Hoè Trang Từ Đạt sử dụng là cặp Tử Kim Đang, mỗi cái nặng hơn năm mươi cân. Vừa bước ra, Từ Đạt đã quát lớn:
- Các hạ khẩu xuất cuồng ngôn, hãy còn chưa ra tay đã vội đi sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Tại hạ đến chỉ đưa tin, chứ không đến để động võ. Nếu như Từ Trang chủ muốn hiển lộ võ công, thì sau này sẽ có cơ hội.
Từ Đạt hứ một tiếng:
- Không động võ cũng được, nhưng mong các hạ tạm thời phải ở lại đây, đợi đến khi nào xe tiêu qua khỏi sông Hoàng Hà thì các hạ đi vẫn chưa muộn.
La Vĩnh Tường ồ một tiếng:
- Thì ra Từ trang chủ chỉ muốn giữ tại hạ lại để làm con tin ?
- Nếu vậy thì sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Cái gì gọi là nhân vật hiệp nghĩa, dùng thủ đoạn này không cảm thấy tiểu nhân lắm hay sao ?
Từ Đạt giận dữ mắng:
- Đừng nhiều lời ! Từ mỗ ta muốn xem Bách Biến thư sinh ngươi cuối cùng dùng cái gì để biến, tiếp chiêu.
Vừa dứt lời, cặp Kim đang liền vung lên, nhắm La Vĩnh Tường tấn công.
Tử Kim Đang rất nặng, hình dáng giống như Thái Cực Bài, khi ra tay cuốn gió cuồn cuộn. La Vĩnh Tường hình như không biết sự lợi hại của song đang, vưỡn ưỡn ngực đứng yên, không hề rút kiếm ra, cũng không hề né tránh.
Đợi đến khi đầu kim đang đến bên mình, gã mới đột nhiên đưa song chưởng lên dùng tay không đỡ kim đang.
Mọi người đều cho rằng hắn ỷ vào võ công cao siêu nên mới làm như vậy, ai ngờ song chưởng vừa chạm vào mặt kim đang, bỗng nhiên phát ra một tiếng hự. Toàn thân gã bay bổng lên không, rồi rơi thẳng xuống nóc xe tiêu.
"Ầm" một tiếng, chỉ thấy La Vĩnh Tường rơi từ trên xe xuống dưới đất.
Bọn tiêu sư cười lớn, đồng loạt xông lên vây lấy xe tiêu để chuẩn bị bắt người.
Long Bá Đào căn dặn:
- Không dược giết hắn, mà chỉ nên bắt sống.

Bên ngoài xe tiêu vốn cũng có người canh giữ. Từ khi La Vĩnh Tường giả mạo thân phận của Vương Lạc Thiện bị vạch trần, mọi người đều chen vào đứng một bên, nhưng tất cả đều kinh ngạc. Trên mặt đất chỉ còn chiếc áo thư sinh, còn La Vĩnh Tường đã sớm mất tích từ lâu.
Long Bá Đào quát lớn:
- Còn mau không đuổi theo !
Bọn tiêu sư và bảo tiêu liền vọt mình bay lên nóc nhà, chia nhau ra bốn phía truy tìm.
Liễu Nguyên đột nhiên thở dài:
- Không cần phải tìm kiếm, gã họ La đã đi xa rồi.
Bọn tiêu sư và bảo tiêu tìm kiếm một hồi vẫn không phát hiện thấy gì, liền quay trở lại.
Long Bá Đào mệt mỏi nói:
- Võ công của gã họ La này quả là có chút tà môn, rõ ràng đã bị thọ thương, nhưng tại sao trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của hắn.
Liễu Nguyên lắc đầu:
- Hắn vốn không thể chạy thoát được, là do chính chúng ta đã thả hắn đi.
Long Bá Đào ngạc nhiên:
- Tại sao nói là chính chúng ta đã thả hắn đi ?
Liễu Nguyên đáp:
- Nếu như tiểu đệ đoán không lầm, thì hắn đã mặc sẵn trang phục kiểu các bảo tiêu ở bên trong, bên ngoài khoác lên cái áo nho sinh màu trắng. Trong lúc hắn rơi từ trên xe xuống, hắn đã vội cởi bỏ lớp áo ngoài, sau đó mới hoà nhập với mọi người. Nếu như lúc ấy chúng ta không vội vàng đuổi theo thì hắn dễ gì thoát được.
Long Bá Đào giâm chân nói:
- Tức thật, đã để hắn chạy thoát. Nhưng nếu nói vậy, hắn bị thương cũng là giả mạo sao ?
Trang chủ Cửu Hoè Trang Từ Đạt không nói gì, chỉ từ từ giơ cây kim đang bên tay phải lên.
Mọi người vừa nhìn thấy đều đứng ngẩn người ra.
Thì ra trên mặt Tử kim đang có in mười dấu ngón tay rất rõ.
Một hồi lâu mới nghe Tử Đạt thở dài một tiếng nói:
- Không ngờ thủ hạ của Hoắc Vũ Hoàn lại có võ công thâm hậu như vậy.
Liễu Nguyên cũng gật gật đầu, tự lẩm bẩm:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỷ quả nhiên danh bất hư truyền.

Trước nay, tính tình của lão vẫn thường kiêu ngạo, chưa từng khen ngợi ai bao giờ,
Vừa dứt lời, lão liền nói tiếp:
- Tóm lại chúng ta cũng đã hiểu được ý đồ của bọn chúng. Bây giờ không thể chần chừ được nữa. Tốt nhất là sớm lên đường để tránh những sự phiền phức.
Vạn Tự Kiếm Long Bá Thương nói:
- Đối phương đã bắt đầu hiện thân, cố ý để lại những dấu tay, e rằng đêm nay khó mà tránh khỏi một trận ác chiến.
Liễu Nguyên mỉm cười:
- Thế nào Long lão nhị đã sợ rồi sao ?
Long Bá Thương nói:
- Không phải là sợ, nhưng mà đối phương thực lực rất mạnh, chúng ta phải có cách chuẩn bị ứng phó.
Long Bá Đào nói lớn:
- Địch đến thì đánh, nước tràn thì lấy đất chặng lại, còn phải chuẩn bị gì nữa chứ ?
- Đại ca không thể nói như thế được. Tên Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường kia, chỉ là một trong những thủ hạ của Hoắc Vũ Hoàn mà công lực đã thâm hậu như cậy. Nếu như bọn chúng cùng xông ra một lượt, dựa vào võ công của chúng ta, e rằng sẽ thua bọn chúng.
- Theo đệ thì phải làm sao ?
- Tiểu đệ cho rằng trước nắt không nên rời khòi huyện này. Chúng ta một mặt cố thủ ở đây, mặt khác cho người qua sông đưa tin, mời hai vị Diêu, Vương đến đây tiếp ứng. Sau khi mọi người tề tựu lại, lúc ấy ta cùng nhau lên đường.
Liễu Nguyên lắc đầu nói:
- Đây là cách tự lừa dối mình, như vậy sẽ khi6ng qua mắt được Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Nếu như muốn cướp tiêu thì ngay trong khách điềm này cũng có thể ra tay được.
Long bá Đào tiếp lời:
- Nói rất đúng. Bọn họ có thể chặn được xe tiêu, lẽ nào không thê ngăn chận được người đưa tin sao ?
Liễu Nguyên lại tiếp:
Vả lại chúng ta từ Thái Nguyên đến đây, tuy trên đường có bị mấy lần quấy nhiễu, nhưng đại đội của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ trước sau vẫn chưa xuất hiện. Nguyên nhân chính là do sự cản trở của Yến Sơn tam thập lục trại. Nhân cơ hội này, chúng ta phải nhanh chóng vượt qua sông Hoàng Hà, tuyệt đối không thể chần chừ lâu được nữa.

Long Bá Thương trầm ngâm một hồi hỏi:
- Nếu như nửa đường, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ra tay cướo tiêu.Yến Sơn tam thập lục trại sẽ giúp chúng ta ư ?
Liễu Nguyên hơi mỉm cười:
- Đương nhiên không phải đám Yến Sơn muốn giúp chúng ta, mà bọn chúng không muốn số tiêu bị Hoàn Phong Thập Bát Kỳ cướp đi mà thôi.
Trang chủ Cửu Hoè Trang Từ Đạt ngac nhiên:
- Điều này tại sao ?
- Theo luật lệ của bọn lục lâm, thì cướp tiêu phải dựa vào bản lãnh của mình. Một khi số tiêu đã bị đồng đạo cướp trước, thì không thể ra tay cướp đoạt lại của họ, nếu không sẽ phạm vào đại kỵ của giang hồ.
Từ Đạt hỏi tiếp:
- Nếu thật sự là vậy. Yến Sơn nhất định tham gia đoạt tiêu mới đúng. Đằng này tại sao bảo hộ tiêu cho chúng ta ?
Liễu Nguyên nói:
- Nhất định bên trong có nguyên cớ, nhưng ít nhất điều này cũng có thể chứng minh được một việc là giữa Yến Sơn và Hoàn Phong trước mắt đang chống đối nhau. Điều này đối với chúng ta vô cùng có lợi. Nếu như đợi đến khi bọn chúng cùng nhau hợp tác hành động, khi ấy thật sự khó mà ứng phó nổi.
Từ Đạt nghe những lời này cũng gật đầu tán đồng:
- Đã như vậy, hay là cứ y theo ý Liễu huynh sớm lên đường là tốt nhất.
Long Bá Thương thấy mọi người tán thành lên đường, nên cũng không thể không đồng ý.
Nhưng huyện Ly Thạch dẫu sao cũng là một huyện hoang vu và xa xôi. Những tên tiêu sư phụng mạng đi tìm ngựa để mua trở về hồi báo, tổng cộng chỉ tìm được bốn năm con ngựa gầy kéo xe mà thôi, phải đợi đến phiên chợ ba ngày sau, thì mới có thể mua được nhiều ngựa.
Long Bá Đào suy nghĩ một hồi nói:
- Không có ngựa trước khi trời sáng, làm sao có thể đến kịp bến sông...
Liễu Nguyên cướp lời:
- Không cần khẩn trương, mọi người cứ đi bộ, chỉ một đoạn đường sẽ có người đưa ngựa đến.
Long Bá Đào biết được ý của lão muốn gì, tuy trong lòng vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng cũng hạ lệnh cho mọi người xuất phát.

Vừa đi được vài dặm, quả nhiên họ nhìn thấy dưới hàng dương liễu bên đường, có sáu mươi con ngựa tốt, đang đứng ngay ngắn chỉnh tề, ngay cả yên roi cũng đầy đủ. Đám ngựa bỗng hí lên, nhưng gần đó tuyệt nhiên không có một bóng người.
Mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đồng thời hết lời ca tụng Liễu Nguyên:
- Sự tính trước như thần của Liễu huynh quả thật là huyền cơ, đã sớm biết có người sẽ mang ngựa đến.
Liễu Nguyên cười nói:
- Điều này có gì là khó hiểu. Có người muốn chúng ta trở lại Thái Nguyên, nhưng cũng có người muốn chúng ta tiếp tục tiến về phía trước. Cò ngao tương tranh, ngư ông đắc lợi, việc chỉ có thế mà thôi.
Long Bá Đào đưa tay lên ra lệnh cho mọi người:
- Mọi người không cần phải khách sáo, hãy lên ngựa đi.
Bọn bảo tiêu và tiêu sư không còn đợi được nữa, liền đáp dạ một tiếng, rồi chạy vội về bầy ngựa.
Bọn họ được ngựa giống như cá gặp nước. Lúc này tinh thần mọi người trở nên vô cùng phấn chấn.
Tiếng hò hét của người, tiếng ngựa hí, tạo nên một cảnh tượng ồn ào nhưng không kém phần sôi nổi. Đâu đấy xong xuôi, mọi người liền ra roi phi nước đại, như đuổi theo ánh trăng tàn đã sắp sửa lặn về tây, đó cũng chính là hướng sông Hoàng Hà cuộn sóng.
Sông Hoàng Hà bắt nguồn từ trên cao đổ xuống, nước sông... c ngầu chảy cuồn cuộn về hướng Nam, đi ngang qua cả tỉnh Thiểm Tây.
Tiêu trấn Hà Đông có tên là Quân Độ, còn Hà Tây chính là Huyện Ngô Bảo của tỉnh Thiểm Tây.
Bình minh vừa mới ló dạng, thì đoàn người ngựa cũng đã đến bến sông Quân Độ.
Long Bá Đào cho xe tiêu dừng lại bên bờ sông, một mặt lão bố trí đề phòng canh giữ, mặt khác cho người tìm thuyền qua sông.
Không bao lâu, trên sông xuất hiện một chiếc đò từ xa tiến đến.
Người chèo đò vừa nhìn thấy sáu bảy chục người và ngựa, cùng với một chiếc xe liền hơi chau mày lại.
Long Bá Đào lớn tiếng hỏi:
- Nhà ngươi có bao nhiêu chiếc thuyền ? Có thể chở bọn ta qua sông hết một lần được không ? Nếu như được, ta sẽ trả cho ngươi giá gấp đôi.
Người chèo đò cười khó:
- Khách quan, người có đem bạc chất thành đống, cũng không có chiếc thuyền nào lớn như vậy, một lần có thể chở được mấy chục

con ngựa.
Liễu Nguyên tiếp lời:
- Đương nhiên không phải ngươi dùng một chiếc thuyền chở hết qua sông một lần. Chúng ta dùng những chiếc thuyền ghép lại, rồi người ngựa chia nhau qua sông.
Người chèo đò nói:
- Ở đây, thuyền dùng để chở người có mười bốn chiếc, mỗi chiếc có thể chở được mười người, nhưng không thể chở ngựa được. Ngoài ra còn có một chiếc thuyền lớn dùng để chở xe và ngựa, có thể chở được sáu con ngựa và một chiếc xe.
Liễu Nguyên hỏi:
- Nếu như không tính xe, mỗi lần có thể chở được bao nhiêu ngựa ?
Người chèo đò đáp:
- Tối đa là mười con.
Liễu Nguyên lại hỏi:
- Mỗi chuyến qua lại mất bao nhiêu thời gian ?
Người chèo đò đáp:
- Chừng nửa canh giờ.
Liễu Nguyên suy nghĩ một hồi, nói:
- Nếu như chỉ dùng một chiếc thuyền lớn, thì mỗi chuyến có thể chở được chín người chín ngựa không ?
Người chèo đò gật đầu:
- Như vậy thì có thể.
Liễu Nguyên tiếp:
- Như vật thì ngươi hãy đi chuẩn bị thuyền, mỗi chiếc chở chín người chín ngựa, phân ra ba chuyến qua sông trước. Sau đó trở lại chở xe, sau khi xe qua sông, thì hãy quay trở về lần nữa, chở số còn lại qua sông.
Người chèo đò "dạ" một tiếng, vừa định chèo đò đi, dột nhiên Liễu Nguyên gọi lại hỏi:
- Xin hỏi danh tính của ngươi là gì ?
Người chèo đò đáp:
- Lão họ Tôn, hay được gọi là Tôn Lão Thực.
Liễu Nguyên mỉm cười:
- Ta muốn thỉnh giáo Tôn lão đại một việc, ở đây là khu vực sông Hoàng Hà. Vậy chứ mười mấy chiếc thuyền của lão có ở trong bang hay không ?
Tôn Lão Thực hỏi:
- Bang gì ?
Liễu Nguyên gằn từng chữ:

- Hoàng Hà Long Vuong bang
Tôn Lão Thực "ồ" một tiếng:
- Không dấu gì khách quan, nếu muốn kiếm cơm ở hai bên bờ sông Hoàng hà nảy, thì ai dám không nhờ vào sự bảo trợ của Long Vương bang. Có ỡ trong bang hay không, thì mỗi tháng cũng đều nạp một số bạc quy định, thiếu một xu cũng không được.
ão nhìn trái nhìn phải, rồi thấp giọng nói:
-Nhưng khách quan cứ yên tâm. Lão là người làm ăn lương thiện, trước nay chưa hề làm những việc thất đức. Qua sông thu tiền, đều có giá cả, sẽ không...
Liễu Nguyên cướp lời:
- Mấy ngày gần đây, trong bang có bàn tán điều gì không ?
Tào Lão Thực nói:
- Không có, trừ đầu tháng họ đến thu tiền ra, còn ngày thường họ không có đến đây. Khách quan có việc gì sao ?
Liễu Nguyên vội lắc đầu:
- Không có, lão đi chuẩn bị thuyền đi.
Sau khi Tôn Lão Thực đi khỏi, Liễu Nguyên thấp giọng căn dặn Long Bá Đảo:
- Đây là lãnh địa của Cửu đầu Long Vương Dương Phàm, nên khi qua sông phải đề phòng có biến cố. Khi nào xe tiêu lên thuyền, sẽ do đích thân bốn chúng ta bảo hộ, không để một kẻ lạ nào đến gần thuyền.
Long Bá Đào đột nhiên khẩn trương hỏi
- Có cần cho mấy chiếc thuyền nhỏ theo bảo hộ không ? Lỡ xảy ra chuyện gì cũng có thể tiếp ứng.
Liễu Nguyên trầm ngâm một hồi:
- Cũng tốt. Tóm lại phải hết sức cẩn thận, không để xảy ra chuyện.
Họ bàn bạc xong thì thuyền cũng đã đến.
Liễu Nguyên đích thân bước xuống kiểm tra thuyền. Chỉ thấy thuyền mũi bằng, không mui không buồm, đủ để chứa một lần bốn chiếc xe lớn. Thuỷ thủ trên thuyền có tất cả bẩy người, toàn bộ đều là những thanh niên vam vỡ, cường tráng, xem ra không có gì khả nghi.
Sau khi đi kiểm tra một vòng, thấy tất cả đều tốt. Long Bá Đào liền ra lệnh cho người và ngựa xuống thuyền, chuẩn bị qua sông.
Mọi người thấy tận mắt thuyền qua lại ba lần. Một nửa người và ngựa đã bình yên qua bờ bên kia mà không xảy ra chuyện gì.Long Bá Đào thở dài nhẹ nhõm:
- Sau khi qua sông Hoàng Hà, chúng ta sẽ hợp lại với hai vị Diêu, Vương. Dến lúc đó, còn lo gì nhân lực không đủ.

Liễu Nguyên lắc đầu:
- Hiện tại xe tiêu còn chưa qua sông, nói như vậy là hơi quá sớm.
Từ Đạt liền xen vào:
- Tại sao Liễu huynh thường nói những chuyện không hay như vậy chứ ?
Liễu Nguyên cười khổ trả lời:
- Không phải Liễu mỗ thích nói những lời này, nhưng ta cảm thấy trước mắt quá yên tĩnh, e rằng sẽ có chuyện không hay.
Long Bá Đào cười nói:
- Chúng ta đã hơi quá đề cao Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Thật ra, bọn chúng cũng có một lỗ mũi và hai con mắt mà thôi. Chúng thấy trên đướng không có cơ hội để ra tay, nên đã rút lui từ sớm.
Liễu Nguyên nói:
- Cầu trời cho như vậy.
Đang nói chuyện thì thuyền đã trở lại, rồii bắt lên bờ một tấm ván Long Bá Đào hạ lệnh cho xe tiêu xuống thuyền, ngoài ra cũng tuyển chọn mười tên tiêu sư đắc lực, xuống hai chiếc thuyền nhỏ, đi theo hột tống.
Trên thuyền lớn, ngoài bảy tên thuỷ thủ ra, còn có Liễu Nguyên, hai anh em họ Long và Tử Đạt. Ngoài ra trên xe tiêu còn có tên phu xe Trần Bằng.
Thuyền từ từ rời bến, nhắm hướng bờ bên kia thẳng tiến. Liễu Nguyên vá Long Bá Đào mỗi người chia ra một bên giám sát bọn thuỷ thủ. Từ Đạt cầm song dang dứng ở đầu thuyền quan sát mặt sông. Long Bá Thương đứng sau đuôi thuyền canh chừng tên cầm lái.
Mười tên tiêu sư trên hai chiếc thuyền nhỏ đều sẵn sàng binh khí, tập trung đề phòng những bất trắc có thể xảy ra.
Ba chiếc thuyền chạy ngược sóng, theo hình chữ "phẩm". Khi đến gần bờ Tây, đột nhiên trên sông, xuất hiện một chiếc thuyền con từ xa chạy đến.
Từ Đạt đang đứng trước mũi thuyền thấy vậy liền quát lớn:
- Ai đó ? Còn mau không tránh sang !
Liễiu Nguyên lập tức rút binh khí ra cầm tay nói lớn :
- Mọi người cẩn thận, đừng để nó... ng vào thuyền lớn.
Nhưng đã muộn, chiếc thuyền con kia đang chạy xuôi dòng, chỉ còn cách chiếc thuyền lớn vài trượng.
Bọn thuỷ thủ trên thuyền cũng tức giận quát:
- Bà nó ! Không muốn sống nữa sao ? Còn không mau bẻ bánh lái sang một bên.

Trên chiếc thuyền con có một chàng thiếu niên tuổi dưới hai mươi, đang đứng, tay giơ cao chiếc sào tre gọi lớn:
- Các đại ca xin tránh sang một bên, bánh lái của thuyền chúng tôi đã hỏng rồi, không thể lái được nữa...
Bọn thuỷ thủ mắng lớn:
- Muốn chết hả, thuyền đang giữa sông mà hỏng bánh lái.
Thế rồi, bọn họ cất mái chèo, sau đó dùng cây sào tre chống thuyền.
Liễu Nguyên lấy ra một nắm phi tiêu cầm tayỵ Khi hai chiếc thuyền cách nhau không xa, lão mới nhìn thấy một lão già đang ra sức ôm cán bánh lái ở phía đuôi thuyền, trên mặt lão già lấm tấm mồ hôi, xem ra có vẻ không giống là giả mạo.
Trong đầu lão chợt nảy ra một ý nghĩ, bèn cất nắm phi tiêu vào trong người, thuận tay lấy một cây sào tre đứng đợi.
Chiếc thuyền con kia tiến nhanh như bay, trong nháy mắt đã đến nơi.
Liễu Nguyên đưa cây sào lên, nheo hai mắt lại, rồi đẩy mạnh cây sào về phía trái của chiếc thuyền con đang trôi.
Đúng lúc ấy, lão già cầm bánh lái ở phía sau quật mạnh chiếc bánh lái bị vỡ một cái, chiếc thuyền con hơi tròng trành rồi lệch sang bên.
Bọn thuỷ thủ thở dài nhẹ nhỏm:
- Nguy hiểm ! Nguy hiểm !
Long Bá Đào lắc đầu cười nói:
- Ta còn tưởng bọn Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đến cướp tiêu, xuýt chút nữa là xuất thủ.
Từ Đạt cũng nói:
- Hai tên liều lĩnh này thật đáng ghét, nếu không phải Liễu huynh kịp thời đẩy nó một sào, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi khi nó... ng vào.
Liễu Nguyên cười khổ:
- Thuyền đi giữa sông thường thường rất nguy hiểm, vì vậy điều này phải dựa vào phúc của trời. Nhưng muốn từ đây về sau đi đường bằng phẳng, thì phải sớm trút gánh nặng ngàn cân này.
Long Bá Đào cảm động nói;
- Chuyến hàng này may ra được sự giúp đỡ tận lực của chư bằng hữu. Ân tình sâu nặng này, ta mãi mãi không bao giờ quên. Đợi đến khi xe tiêu bình yên đến được phủ Diên An, lúc ấy huynh đệ chúng ta cũng tính đến việc giải nghệ, không còn lo đến những việc nguy hiểm như vậy nữa.
Mọi người nghe Long Bá Đào nói như vậy, cũng lấy làm cảm động lây.
Thuyền đã vào đến bờ. Trên bờ lúc này có một chiếc xe ngựa đang

đậu. Lão già điều khiển xe đang to tiếng tranh cãi cùng với bọn tiêu sư và bọn bảo tiêu ở trên bờ.
Long Bá Đào phi thân bay lên bờ quát hỏi:
-- Có chuyện gì ?
Bọn tiêu sư trả lời:
- Chúng tôi phụng mệnh canh giữ ở bến đò này không để cho kẻ lạ lai vãng. Lão già này không biết lý lẽ, cứ nhất đinh đòi qua sông ở bến này, cho nên mới tranh cãi lớn tiếng như vậy..
Lão già tuổi ngoài ngũ tuần, thân hình gầy ốm nhưng cổ lại rất to.
Nghe bọn tiêu sư nói vậy, lão già kia liền cao giọng cãi lại:
- Là ai không biết lý lẽ ? Bến đò này không phải là của các người, dựa vào đâu mà các người không cho người khác qua sông ?
Long Bá Đào cau mày:
- Lão nói vậy là không đúng, bọn ta đã thuê bao hết chiếc thuyền này, tự nhiên là lão phải đợi sau khingười của bọn ta qua sông hết, lúc ấy mới có thể chở lão qua sông.
Lão già tức giận nói:
- Các người từ Đông qua, sau đó để thuyền trống quay trở lại, thế mà cũng không chịu cho người ta lên thuyền qua sông, lẽ nào có tiền thì có thể ức hiếp người sao ?
Liễu Nguyên nghe vậy liền cau mày, vội bước đến hỏi:
- Dám hỏi lão có việc gì gấp mà phải vội sang sông như vậy ?
Lão già đáp:
- Tại sao không có việc gấp ? Hiền tế ta đến Phần Dương kiếm sống, không may đã ngã trọng bệnh. Hiện giờ hắn đang sắp chết, ngươi nói như vậy có gấp không ?
Liễu Nguyên "ồ" một tiếng:
- Thế ra là vậy. Mạng người là quan trọng nhất, hèn gì lão khẩn trương như thế.
Lão già nói:
- Nói rất phải. Ta chỉ có một đứa con gái, khó khăn lắm mời chọn được một thằng rễ. Đổi lại là ngươi ngươi có nôn nóng không chứ ?
Lão vừa nói, nước mắt lão vừa lăn xuống hai gò má.
Từ Đạt thấy vậy không cầm lòng được, liền nói với Long Bá Đào:
- Hay là chúng ta cho lão lên thuyền đi, dầu sao xe tiêu cũng đã lên bờ, hơn nữa thuyền quay lại cũng không có chở ai.
Long Bá Đào gật đầu:
- Được ! hãy cho lão lên thuyền.
Nói xong đưa tay ra hiệu cho bọn tiêu sư tránh sang một bên.
Liễu Nguyên bất chợt nói:

- Khoan đã !
Lão già vừa giơ cây roi lên vội bỏ xuống, chau mày hỏi:
- Ngươi còn nói gì nữa ?
Liễu Nguyên chỉ vào bên trong xe ngựa, thấp giọng nói:
- Long lão đại, xem thử trong xe có gì ?
Long Bá Đào bước đến bên xe, đưa tay vén tấm bố thò đầu vào trong nhìn.
- Ối !
Phía sau thùng xe chợt phát ra tiếng kêu kinh ngạc.
Long Bá Đào liền rút đầu ra, mặt đỏ bừng lên, vẫy tay bảo:
- Đi ! Đi !
Lão già đưa roi quất mạnh, cho ngựa chạy lên thuyền.
Đợi cho thuyền ra xa, Liễu Nguyên mới lên tiếng hỏi:
- Long lão đại, lão nhìn thấy gì vậy ?
Mặt Long Bá Đào đỏ bừng lên giống như Quan Công, lắc đầu lia lịa nói:
- Đừng nhắc nửa, trong xe là một phụ nhân...
Từ Đạt hiếu kỳ hỏi gấp:
- Người phụ nữ đó ra làm sao ?
Long Bá Đào ngập ngừng:
- Người phụ nhân đó... đang cho con bú...
Bọn tiêu sư đứng bên cạnh không nhịn được liền cười ầm lên.
Long Bá Đào trừng mắt quát:
- Phụ nhân cho con bú có gì đáng cười ? Còn không mau lo đi canh giữ xe tiêu.
Bọn tiêu sư cụt hứng tản ra. Lúc này chiếc thuyền cũng ra đến giữa sông.
Lão già trên xe đột nhiên nhẩy xuống khỏi xe, cười hì hì nói:
- Cửu muội hãy xuống giúp một tay.
Từ trong xe có tiếng đáp lại, rồi từ trong xe chui ra một thiếu phụ mặc thanh y, tuổi chừng hai bẩy, hai tám. Thiếu phụ vừa tiến về lão già vừa nói:
- Tứ ca, huynh có thể nhỏ tiếng một chút được không ? Vừa rồi muội sợ huynh sẽ đánh nhau với bọn tiêu sư kia.
Lão già đáp:
- Bọn người tiêu cục đều là những tên cáo mượn oai hùm, nếu thật sự đánh nhau, bọn chúng cũng không dám.
Nói xong, hai người hiệp lực kéo tấm ván dưới thùng xe ra, để lộ bên trong là một ngăn trống.
Sau đó lại kéo tấm ván dưới khoang thuyền ra.

Thì ra dưới khoang thuyền còn có một tầng, bên dưới là một chiếc rương lớn bằng gỗ, đã được niêm phong cẩn thận.
Hai người khiêng cái rương lên, đặt vào ngăn trống sau thùng xe, sau đó lấy tấm ván đặt vào chỗ cũ. Bây giờ có trời mới biết trên xe đang chở một cái rương lớn như vậy.
Thiếu phụ kia thở ra một tiếng, nhìn về phía bờ tây cười:
- Thần Toán Tử ơi Thần Toán Tử. Ngươi tính đi tính lại, nhưng có tính đến chiêu này của ta không ?
Lão già lên tiếng:
- Đừng nói hắn tính không tới, cho dù Miêu Phi Hổ nằm mơ cũng không nghĩ đến Hoàn Phong Thập Bát Kỳ của chúng ta hễ nói được là làm được, quyết không để cho xe tiêu qua sông Hoàng Hà.
Tiếp theo, lão già nói với bảy tên thuỷ thủ:
- Đại ca có lệnh là không được để liên luỵ đến những người chủ thuyền vô tội, vì vậy các ngươi đợi sau khi xong việc, lập tức đem một số bạc phát ra cho họ, để họ đi nơi khác kiếm sống, không nên tiếp tục ở lại đây đưa đò.
Các thuỷ thủ đồng thanh nói:
- Tứ gia cứ yên tâm, bọn tiểu nhân sẽ làm y như vậy.
Không bao lâu, thuyền đã vào đến bờ.
Bọn tiêu sư trên bờ có nằm mơ cũng không ngờ chiếc xe ngựa này đang chở số hàng mà họ đang áp tải. Mọi người chỉ lớn tiếng quát:
- Thuyền này bọn ta đã bao, ai cho các ngươi lên thuyền chứ ? Xuống mau, đừng làm lỡ việc của bọn ta.
Lão già điều khiển cho xe ngựa lên bờ, sau đó ra roi cho ngựa chạy thẳng. Trong lúc mọi người tranh nhau lên thuyền trước, thì từ trong một quán trà gần bến sông, bước ra một chàng thiếu niên thư sinh.
Chàng thư sinh này tuổi độ hai mươi, mặc cái áo nho sinh màu lam ngọc, cử chỉ tuy rất văn nhã, nhưng sắc mặt thì đang lộ vẻ khẩn trương.
Dường như thư sinh này đã ngồi trong quán trà rất lâu và cũng có vẻ đang chờ đợi chiếc xe ngựa này. Nhưng khi thấy xe ngựa đi ngang qua trước quán, chàng ta không gọi lại.
Đợi đến khi xe ngựa đã đi thật xa, chàng thư sinh mới bước nhanh ra giữa đường, đầu cúi xuống, hình như đang tìm kiếm vật gì vừa mới bị đánh rơi trên mặt đất.
Bỗng nhiên hai mắt chàng thư sinh sáng lên, rồi khom người nhặt một mảnh thuỷ tinh vỡ lấp lánh từ đất lên.
Mảnh thuỷ tinh kia chỉ lớn bằng cái móng tay, tuy chói sáng nhưng không phải là vật đáng giá.

Nhưng chàng thư sinh xem giống như là bảo vật, nắm chặt trong tay, nét mặt lộ vẻ vui mừng, mắt chăm chú nhìn theo bóng xe ngựa đã khuất ở xa, rồi lẩm bẩm:
- Quả nhiên không ngoải dự liệu !
Nói xong, dắt con ngựa đang cột vào một cái cây trước cửa quán ra, leo lên lưng ngựa, rồi đi dò theo vết xe ngựa.
Chiếc xe ngựa vừa quẹo qua con đường phía bắc, liền tăng nhanh tốc độ.
Đi được khoảng mười dặm, xe đột nhiên quẹo về phía hướng tây, đi thêm vài dặm nữa, lại quẹ qua hướng tây bắc, suốt đoạn đường này là một con đường nhỏ hoang vu.
Gần đến giờ ngọ thì xe chạy đến một ngã bạ Bên trái là con đường nhỏ lầy lội dẫn đến bờ sông., đường lớn ở bên phải, còn chạy thẳng là hướng bắc.
Bên đường có toà lương đình bằng cỏ tranh, trong đình có bày một thùng nước trà, trên thùng có sơn hai chử "phụng trà".
Lão già dừng ngựa nhảy xuống đất, đi vào trong đình uống liền bốn bát, sau đó thở khì một tiếng:
- Đã quá ! Đã quá.
Liền lúc ấy, từ phía sau có tiếng thổi kèn đánh trống, một đoàn người đưa đám tang đi đến, mấy tên khiêng quan tài quát tháo:
- Ê ! Tránh đường ra, xe không được ngừng giửa đường như vậy.
Lão già nhổ toẹt một bải nước miếng trên đất rồi nói:
- Bà nó ! Trên đường lại gặp phải người chết, thật xui xẻo !
Trong lúc xe ngựa bị lắc lư, chiếc rương gỗ trong xe đã bị rơi xuống đất, đồng thời người thiếu phụ trong xe cũng ôm đứa bé vén tấm bố nhảy xuống. Lúc này trên người của thiếu phụ đã thay bằng bộ tang phục.
Đám người đưa tang ở phía sau cũng dừng lại bên ngôi lương đình. Mấy tên khiêng quan tài nhất tề hạ quan tài xuống, rồi khiêng cái rương lớn đặt vào trong quan tài.
Một lão đạo sĩ mình mặc pháp y, tay cầm kiếm gỗ, miệng niệm lâm râm, đi đến bên quan tài. Ngoài mặt gã làm phép niệm chú, nhưng thực tế thì thấp giong hỏi:
- Cửu muội, việc thành công không ?
Thiếu phụ mặc tang phục che mặt giả bộ khóc, nhưng cũng thấp giọng trả lời:
- Chính là cái rương kia, tất cả rất thuận lợi, đều nằm trong diệu kế của tam ca.
Lão đạo sĩ nói:

- Rất tốt ! Lần này Liễu Nguyên sẽ gặp nạn tọ Nghe nói Miêu Phi Hổ đã bố trí các cao thủ ở bờ tây sông Hoàng Hà để đợi xe tiêu qua sông.
Thiếu phụ chợt hỏi:
- Đại ca hiện giờ ở đâu ?
Lão đạo sĩ thấp giọng:
- Đã trở về cốc rồi, chúng ta cũng phải sớm lên đường, đừng để đại ca chờ lâu.
Thế rồi lão đưa kiếm lên không vẽ mấy đạo phù chú, còn miệng thì giục:
- Khởi linh.
Trống kèn lại bắt đầu trỗi dậy, quan tài cũng bắt đầu được khiêng đi, mang theo cả cái rương gỗ bên trong về hướng bắc
Đi được chừng năm dặm, thì trước mặt là một rừng tùng, phía sau rừng tùng chính là nghĩa địa.
Đoàn người đưa tang đi thẳng vào khu rừng. Trong rừng đã có một chiếc xe ngựa đẹp lộng lẫy đang đậu chờ đó.
Người đánh xe chính là Bách Biến Thư sinh La Vĩnh Tường.
Hai bên gặp nhau ở giữa rừng, lão đạo sĩ liền sai người mở quan tài ra.
Trong quan tài ngoài chiếc rương gỗ ra, còn có một tấm ván dài khoảng sáu thước, hai mặt tấm ván được gắn hơn mười chiếc lông ngỗng.
Thiếu phụ kia thay bộ tang phục bằng bộ đồ đỏ, rồi ra lệnh khiêng chiếc rương đặt lên trên xe. Lão đạo sĩ thì đem những tấm ván có gắn những chiếc quạt bằng lông ngỗng treo lên cái giá phía sau xe.
La Vĩnh Tường vái chào nói:
- Đại ca đang ở trong cốc đợi tin tức, hơn nữa còn mở yến tiệc thiết đãi anh em đã vất vả. Bây giờ tiểu đệ xin về cốc trước để báo tin.
Lão đạo sĩ gật đầu nói:
- Xe của tứ đệ chắc chắn đã bị lộ khi qua sông, vì vậy phải tiêu huỷ đi để tránh bọn chúng truy tầm tung tích. Thất đệ đang còn theo xe tiêu qua sông, e rằng đến tối mới có thể thoát thân được, thuyền tiếp ứng đều đã được an bày, nhị ca phải hết sức chú ý đừng để lộ hành tung.
Lão đạo sĩ mỉm cười:
- Ta biết rồi, trễ lắm là đến nửa đêm bọn ta sẽ trở về.
La Vỉnh Tường đưa tay lên vái chào tử biệt, sau đó quất ngựa cho xe chạy khỏi khu rừng.
Sau khi xe chạy khỏi, mới thấy được diệu dụng của tấm ván gắn lông ngỗng kia. Khi xe chạy, những cánh quạt lông ngỗng trên tấm ván

quét trên mặt đường, xoá đi vết xe và dấu chân ngựa.
Nhưng mà họ không thể ngờ rằng, khi xe ngựa đi qua đã để lại những mảnh thuỷ tinh nhỏ trên mặt đường..
Những mảnh thuỷ tinh này tuy rất nhỏ, nhưng nếu có người tinh mắt, thì có thể nhận ra đây là những ám hiệu chỉ đường.
Trên đường có nhiều mảnh thuỷ tinh vỡ, điều đó chẳng làm ai chú ý, đương nhiên cũng không có người nào đi nhặt những mảnh vỡ đó.
Trời vửa tối thì chiếc xe cũng vừa đến bên một con sông nhỏ.
Trên sông có một cái cầu đủ để cho một cái xe ngựa đi quạ Nhưng La Vĩnh Tường lại điều khiển cho chiếc xe chạy thẳng xuống sông.
Mực nước sông này không sâu, hơn nữa lòng sông là những tấm đá xanh. Chiếc xe chạy ngược đòng về phía thượng du.
Những khóm trúc xanh và hoa cỏ mọc um tùm hai bên bờ , xe chạy giữa dòng giống như xe đang chạy giữa con đường đầy bóng râm, khiến cho con người ta càm thấy nhẹ nhàng và dễ chịu.
Đến đầu nguồn là một sơn cốc tĩnh mịch. Con sông nhỏ này chảy ra từ giữa hai ngọn núi, đây cũng chính là thông lộ duy nhất để ra vào sơn cốc.
Xe ngựa chạy ngược dòng vào trong miệng cốc. Trên vách đá, có thể thấp thoáng nhìn thấy bảy chữ như rồng bay phượng múa:"Đào Hoa Nguyên Đầu Thị Nhị Gia"
Thằng bé trong xe không hiểu tại sao bỗng nhiên khóc lớn.
Thiếu phụ bên trong mở cửa xe ra, bế thằng bé đến bên cửa sổ, vừa vỗ nhẹ vừa nói:
- Nhóc con đừng khóc, xem kìa chúng ta đã về đến nhà rồi.
La Vĩnh Tường cười nói:
- Mũi thằng bé thật là thính, vừa về đến nhà là đã ngửi được mùi sữa của mẹ nó nên mới khóc như vậy...
Đang nói chuyện, trên vách núi bỗng vang lên tiếng kèn phát lệnh hùng hồn.
Xe vừa vào bên trong miệng cốc thì đã có vô số ngọn đuốc và đèn lồng sáng trưng, cùng lúc tiếng reo hò hoan nghênh và tiếng nhạc vang lên.
Những người cầm đèn đều là những nam nữ khoẻ mạnh, còn toàn bộ những người thổi kèn đánh trống đều là những thanh thiếu niên, lớn nhất là mười bốn, mườii lăm tuổi, nhỏ nhất là sáu, bẩy tuổi.
Ngoài ra còn có một số lớn trẻ con đứng hai bên bờ vỗ và vẫy tay đón chào.
Quang cảnh đón tiếp vừa náo nhiệt, vừa vô cùng cảm động. Đặc biệt là đội ngũ đứng hoan nghênh trẻ con, tổng cộng khoảng chừng hơn

năm, sáu trăm đứa.
La Vĩnh Tường liền cho xe chạy lên bờ, rồi vội vàng nhảy xuống khỏi xe. Thiếu phụ áo đỏ trong xe cũng ôm đứa bé mỉm cười bước xuống. Từ trong đội ngũ đứng hoan nghênh chạy ra hai đứa bé gái. Hai bé gái trao cho bọn La Vĩnh Tường mỗi người một bó hoa lớn.
La Vĩnh Tường quả thật hơi bất ngờ và ngạc nhiên. liền quay đầu nói với thiếu phụ áo đỏ:
- Cửu muội, như vầy là thế nào ? Bọn họ xem chúng ta là anh hùng hay sao vậy ?
Một trong hai bé gái liền cướp lời:
- Hảo bá bá nói, các vị bá bá, thúc thúc, cô cô vì nuôi chúng cháu nênmới ra đi mạo hiểm. Từ đây về sau, chúng ta không còn lo không có cơm ăn, không có áo mặc nữa...
La Vĩnh Tường cúi xuống bồng đứa bé lên và bảo:
- Quần áo và thức ăn đều do hảo bá bá cho các cháu, các cháu cần phải cám ơn hảo bá bá mới đúng.
Đứa bé gái nói:
- Cám ơn hảo bá bá, cũng phải cám ơn các vị thúc thúc và cô cô.
Thiếu phụ áo đỏ mỉm cười:
- Xem miệng con bé này ngọt ghê chưa !
La Vĩnh Tường không nhịn được ngửa mặt cười:
- Nhìn thấy mấy đứa bé này mỗi ngày một lớn, tâm huyết của đại ca cũng có thể nói là mãn nguyện.
Thiếu phụ áo đỏ cướp lời:
- Nhưng đại ca cứ nói toàn bộ công lao này là của bọn tạ..
Bỗng nhiên nghe một tràng cười dài, rồi có tiếng nói:
- Ai nói ? Không phải ta cũng có một chút công lao sao ?
Tiếng cười chưa dứt, thì đã có một gã đại hán khôi ngô từ từ đi đến. Gã đại hán này tuổi ngoài tứ tuần, râu quai nón, mày rậm cong dài, tướng mạo rất uy phong lẫm liệt.
Gã đại hán vốn đã cao lớn, lúc này hai tay bế một đứa bé, trên vai cũng cõng thêm một đứa, xem ra lại càng cao lớn giống như một ngọn núi nhỏ.
Mặt gã đại hán tuy uy mãnh, nhưng khi cười thì rất hiền từ và còn để lộ hàm răng trắng đều. Hơn nữa, tính khí gã có hơi chút trẻ con, bình dị dễ gần. Nếu không bọn trẻ con cũng không dám trèo lên đầu gã.
La Vĩnh Tường và thiếu phụ áo đỏ cúi người thi lễ:
- Đại ca !
Gã đại hán gật đầu cười:
- Được rồi ! Được rồi ! Các ngươi thật là vất vả.

Thì ra gã đại hán đó chính là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn lừng danh thiên hạ.
Mọi người chỉ biết Hoàn Phong Thập Bát Kỳ Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn là một hiệp đạo, lấy của giàu phân phát cho người nghèo, nhưng ít có người biết Hoắc Vũ Hoàn đã nuôi hàng trăm trẻ nhỏ tàn tật và cô nhi trong toà sơn cốc u tịch này.
Hoắc Vũ Hòan ba tuổi mất cha, lên bảy tuổi mẹ chết, bản thân chính là một cô nhi đáng thương. Nếu như nói ông ta còn người thân trên thế gian này, thì đó chính là thiếu phụ áo đỏ, được liệt vào hàng thứ chín trong Thập Bát kỳ.
Thiếu phụ áo đỏ đó tên là Thiết Liên Cộ Ba đời nhà họ Thiết đều ở goá, Liên Cô cũng không có ngoại lệ. Xuất giá chưa được một năm thì chồng chết. Từ đó bị bố mẹ chồng bạc đãi, đã mấy lần tự sát không thành, mới được Hoắc Vũ Hoàn cứu và dĩ nhiên trở thành phụ nữ duy nhất trong Hoàn Phong Thầp Bát Kỳ.
Cả ba vừa hàn huyên, vừa khiêng cái rương gỗ xuống.
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Nhờ uy danh của đại ca, nên việc cướp tiêu vô cùng thuận lợi, đại ca có muốn mở rương xem thử không ?
Hoắc Vũ Hoàn lăc đâu nói:
- Sai bọn họ khiêng vào Tứ Thân Đường trước đi, ngu huynh đã chuẩn bị xong yến tiệc, đợi các anh em sau khi bình yên trở về sơn cốc, lúc ấy mở rương cũng chưa muộn.
La Vĩnh Tường nói:
- Đại ca làm việc thật chu đáo.
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Số hàng này là do anh em cực khổ mới lấy được, đương nhiên là do mọi người cùng mở ra xem, huống hồ lần này là những đồ cổ và bảo vật rât có giá trị, e rằng cả đời chúng ta cũng chưa có thấy qua.
Hoắc vũ Hoàn mỉm cười tiếp:
- Vì vậy phải để cho mọi người cùng xem mới đúng,
Thiết Liên Cô thở dài một tiếng:
- Muội không muốn xem cái gì gọi là bảo vật khó thấy, mà chỉ muốn đi tắm một cái cho mát mà thôi
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Đã có sẵn nước nóng, muội cứ đi mà tắm, ta và tam đệ còn phải nói chuyện một lúc.
Thiết liên cô vui mửng nói:
- Cám ơn đại ca, tiểu muội xin đi đây !
Nói xong vái chào một cái rồi quay mình bước đi.

Hoắc Vũ Hoàn nhè nhẹ đặt những đứa trẻ xuống, cùng đi song song với La Vĩnh Tườgn về phía một thạch thất, Họ vừa đi vừa nói chuyện về vụ đánh tráo, cướp chiếc rương trên sông Hoàng Hà.
La Vĩnh Tường kể lại cặn kẻ cho Hoắc Vũ Hoàn nghe, sau đó lão nói tiếp:
- Tất cả sự bố trí, tiến hành có thể nói là rất thuận lợi. Duy chỉ có một điều đáng lo lằng là vấn đề thoát thân của thất đệ. Chỉ sợ Miêu Phi Hổ ra tay quá sớm, một khi bọn chúng phát giác đó chỉ là một tảng đá, nhất định bọn chúng sẽ hoài nghi thất đệ.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Điều này thì không cần phải bận tâm, một khi xe tiêu qua được đến bờ, sẽ có Vương Kim Luân và Diêu Kế Phong hiệp sức hộ tống, Miêu Phi Hổ không dễ gì mà đắc thủ được. Điều mà ta lo ngại lại là hai việc khác.
- Là hai việc gì ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Lân này chúng ta không chỉ gây thù với tiêu cục Song Long mà còn đối đầu với bọn Miêu Phi Hổ. Sau việc này nhất định bọn chúng sẽ không chịu bỏ qua và sẽ thường xuyên quấy rầy chúng ta.
La Vĩnh Tường nói:
- Bọn chúng chưa thấy qua mặt thật của đại ca, dù có muốn quấy rầy cũng không biết làm cách nào.
- Tuy ta không có lộ diện nhưng các huynh đệ ra mặt cũng không ít, như là đệ, lão thất, cửu muội và cả lão tứ.
- Cho dù bị lộ diện chúng ta cũng không sợ..
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Không phải ta sợ, mà ta lo vì chuyện này, bọn chúng sẽ điều tra truy lùng và phát hiện ra chô ở của bọn ta trong sơn cốc này. Bọn trẻ nhỏ đã quen sống ở đây, nếu như vì chuyện lần này mà ảnh hưởng đến an nguy của bọn trẻ...
La Vĩnh Tường vội cướp lời:
- Điều này cũng không khó, tạm thời chúng ta có thể rời khỏi nơi đây, tìm một chỗ khác ẩn náu một thời gian, không đi lại trên giang hồ nữa.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đó mới chính là khó khăn. Đệ thử nghĩ, số hàng trong rương không phải là vàng bạc, mà là những đồ cổ và báu vật giá trị liên thành. Chúng ta muốn đổi chúng ra vàng bạc, thì có thể không lộ diện trên giang hồ sao ? Hơn nữa, những đồ quý giá như thế này, trên thế gian có mấy ai mua nổi ? Muốn tìm môt người khách có số tiền lớn

như vậy. Làm sao không thể để lộ hành tung.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Nói vậy chúng ta đã bốc nhầm củ khoai nóng rồi sao ?

Chỉ Đao

Hồi 3
BẢO VẬT KINH NGƯỜI

Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Không sai ! Đúng là một củ khoai nóng, nhưng đã cầm trong tay thì phải nghĩ cách mà ăn nó. Vì vậy ta đặc biệt mời đệ qua đây thương lượng.
La Vĩnh Tường nói:
- Thế đại ca tính như thế nào ?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi nói:
- Trước mắt có hai việc cần làm gấp. Thứ nhất là tìm một chỗ để ẩn tích. Thứ hai là làm thế nào giải quyết số báu vật này. Đặc biệt là điều thứ hai, phải mau tìm cách bán số báu vật kia thành hiện kim. Do đó phải gặp lại người của Miêu Phi Hổ và Song Long tiêu cục, chúng ta cũng mặc.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng mà số báu vật này giá trị quá lớn, muốn tìm người đủ sức mua. e rằng không phải dễ
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Nhưng ta đã nghĩ ra một người.
La Vĩnh Tường hỏi gấp:
- Là ai ?
Hoắc Vủ Hoàn gẳn từng chử:
- Quỷ Nhãn Kim Xung.
La Vĩnh Tường thất thanh nói:
- Chính là lão gìa Kim lão tam chuyên mua bán đồ cổ giả trong thành Lan Châu đó sao ?
Hoắc Vũ Hoàn cười cười:
- Tuy lão Kim làm nghề chế tạo đồ cổ giả, nhưng lão ta vẫn là người am hiểu về đồ cổ nhất hiện nay, cho nên lão ta mới được gọi là Quỷ Nhãn. Hơn nữa lão ta lại quen biết nhiều với các thương nhân Ba Tư. Năm nay lại đúng vào năm mở đại hôi Vạn Bảo, ba năm tổ chức

một lần trong thành Lan Châu, đó chính là con đường tốt để chúng ta giải quyết số châu báu này.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng mà Kim Xung là một tên giảo quyệt có tiếng, lỡ hắn có ý đồ bất lương tìm cách...
Hoắc Vũ Hoàn vội cướp lời:
- Về điểm này thì có thể yên tâm, cho dù hắn có mười lá gan, cũng không dám động đến đồ vật của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ chúng ta.
La Vĩnh Tường lắc đầu:
- Tuy hắn không dám, nhưng đại hội Vạn Bảo ba năm mới tổ chức một lần, vì vậy sẽ gây sự chú ý cho nhiều người. Chúng ta nghĩ đến thì nhất định Miêu Phi Hổ và Song Long tiêu cục cũng nghĩ đến điềuđó.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm trọng nói:
- Cho nên ta mới định dùng mối quan hệ của Kim Xung mà giao dịch riêng với những thương nhân Ba Tư, làm như vậy Miêu Phi Hổ và tiêu cục Song Long làm sao mà biết được.
La Vĩnh Tường nói:
- Việc này rất hệ trọng, tiểu đệ cho rằng chúng ta phải có thời gian suy nghĩ kỹ.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Hiên tại chúng ta chỉ tính vậy thôi, nếu như đệ không tán thành, thế thì đợi sau khi mọi người trở về, chúng ta hãy bàn tiếp.
Hai người ngồi trong thạch thất uống hết mấy chung rượu thì Thiết Liên Cô cũng đã tắm xong. Nàng mặc bộ đồ hồng thêu hoa vàng, bên ngoài khoác chiếc áo mỏng màu xanh nhạt, tóc bới cao, mặt mày… sáng sủa. Tuy là một thiếu phụ gần... ba mươi... nhưng lại có sức quyến rũ mê người ?
Nàng vừa bước vào thạch thất, liền đoạt lấy chung rượu trên tay của Hoắc Vũ Hoàn, và trách móc:
- Đại ca thật là... chỉ cần có cơ hội là uống rượu ngay, chứ không chịu nghe lời người ta khuyên.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Muội xem muội kìa, hôm nay là ngày gì mà không cho đại ca uống chứ ?
Thiết Liên Cô liền nói:
- Đôi đến khi vào tiệc thì đại ca muốn uống bao nhiêu cũng được, Còn bây giờ thì nên uống ít một chút để dành tửu lượng.
- Tổng cộng đại ca uống không đến năm chung, không tin muội hỏi lão tứ xem.

- Năm chung đã là quá nhiều, dầu sao cũng không được uống tiếp.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu hết cách, mỉm cười nói:
- Thật ta chưa gặp qua muội nào dữ như vậy. Muội nên biết năm nay đại ca đã bốn mươi tuổi, chứ đâu phải mười bốn.
- Đàn ông chưa lập gia thất dù tám mươi vẫn còn là con nít, cũng phải có người quản thúc mới được.
La Vĩnh Tường mỉm cười nói tiếp:
- Cửu muội, muội không thể quơ đủa cả nắm được, trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ của chúng ta có đến mười lăm vị, chưa có người nâng khăn sửa túi !
Thiết Liên Cô hừ một tiếng:
- Cho nên các huynh đệ đều là tửu quỷ, tối ngày lấy rượu làm bạn, ngay cả đại ca cũng bị các huynh lôi kéo theo.
La Vĩnh Tường đứng dậy nói:
- Được ! Huynh sẽ nhớ những câu này, đợi đến khi họp mặt đầy đủ, sẽ đem ra cho mọi người có ý kiến.
Thiết Liên Cô có vẻ thách thức nói:
- Ý kiến thì ý kiến, muội không sợ đâu !
Hoắc Vũ Hoàn cười lớn:
- Muội vốn không có nói lý lẽ, còn sợ gì nữa chứ ?
Thiết Liên Cô nũng nịu:
- Đại ca...
Ngoài cửa sơn cốc bỗng nhiên vang lên tiếng kèn phát lệnh,
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười đứng dậy nói:
- Các huynh đệ đã trở về, muốn phê bình muốn uống rượu đều đã đến lúc.
Nói xong cả ba bước ra khỏi thạch thất.
Đêm đã khuya, nhưng trong Tứ Thân Dường ánh đèn vẫn còn sáng trưng, buổi yến tiệc chúc mừng thắng lợi đang tiến hành náo nhiệt. Ánh đèn trên vách đá chiếu lên những chiếc khăn đỏ trên bàn tiệc, làm cho khắp căn phòng dường như đều màu đỏ.
Trong Tứ Thân Đường này, không có bày những bộ trường kỷ, mà chỉ dùng mười tám cái bàn con kê lại thành vòng tròn. Trên nền trải một tấm thảm dầy, mỗi người một bàn và ngồi thẳng xuống đất. Ngoài ra còn có hơn mười tên đại hán đứng hầu hạ thêm rượu và thức ăn Mọi người tùy ý ăn uống không bị hạn chế.
Hoắc Vũ Hoàn ngồi ở vị trí chủ toạ. Bàn thứ ba bên trái là là lão nhị Vô vi Chân Nhân, cũng chính là lão pháp sư trong đoàn người đưa tang,
Bàn thứ tư là bách biến thư sinh La Vĩnh Tường, kế tiếp là lão già

gầy ốm đánh xe ngựa ở bến đò sông Hoàng Hà, lão có tên là Trại Lỗ Ban Hàn Vĩnh Sanh.
Những huynh đệ còn lại y theo thứ tự mà ngồi, nhưng có hai ngoại lệ.
Một là cửu muội Thiết Liên Cô ngồi ngay bên phải Hoắc Vũ Hoàn.
Một người nữa là lão thất Trần Bằng, ngồi ở vị trí bàn thứ hai bên trái.
Thiết Liên Cô là phụ nữ duy nhất trong bang, từ trước đến nay không bao giờ rời khỏi Hoắc Vũ Hoàn, nên sớm đã trở thành ngoại lệ. Trần Bằng vì có công lớn trong việc cướp tiêu lần này, nên mới được phá lệ ngồi trên.
Chiếc rương gỗ lớn có dán giấy niêm phong cẩn thận, được đặt trên một chiếc bàn vuông bày giữa đại sảnh.
Chiếc rương gỗ vẫn chưa được mở ra. Tuy mọi người đều biết bên trong toàn là những món đồ cổ và giá trị liên thành, nhưng vì chưa tận mắt nhìn thấy, nên trong lòng vẫn cảm thấy hiếu kỳ.
Đến giữa buổi tiệc, Hoắc Vũ Hoàn đưa tay lên ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi mỉm cười đứng lên nói:
- Thời gian cũng không còn sớm, mọi người đã rất nôn nóng, muốn biết rốt cuộc trong rương là bảo vật gì. Bây giờ bắt đầu mở rương !
Mọi người phấn khởi la lên:
- Xin đại ca mở rương !
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay lên ra dấu im lặng:
- Trước khi mở rương ra, ta có mấy câu nói với quý vị.
Đợi cho mọi người im lặng trở lại, Hoắc Vũ Hoàn nói tiếp:
- Số tiền lần này chúng ta cướp được, có thể nói là đều do công sức của anh em Hoàn Phong. Chiếu theo quy củ trong bang, ngoài chín phần xungvào của công và một phần phí tổn, thì số báu vật trong hòm mọi người đều có quyền lấy một phần để gọi là phần thưởng...
Nói đến đây Hoắc Vũ Hoàn cố ý ngừng lại một hồi, thấy không có ai lên tiếng mới bắt đầu nói tiếp:
- Nhưng tình hình lần này không giống lần trước, Số hàng trong rương không phải là vàng bạc, mà là đồ cổ và châu báu. Những thứ này chúng ta phải tập trung lại và giải quyết chứ không thể phân tán,để tránh bại lộ hành tung. Phải đợi đến sau khi đổi thành vàng bạc, lúc ấy mời có thể phân chia ra cho anh em. Ta tính như vậy, còn các anh em có ý kiến gì khác không ?
Vô Vi chân nhân cười nói:
- Đệ còn tưởng việc quan trọng gỉ, thì ra là chuyện này. Trước khi gia nhập vào bang, chúng ta đã từng thề thế thiên hành đạo, lấy của

giàu có bất nhân chia cho kẻ nghèo, chứ không phải vì ý đồ hưởng thụ. Cho dù không có phần thưởng, các huynh đệ cũng vui lòng.
Mọi người đều đồng loạt hô lớn:
- Đúng ! Đúng ! Cứ theo ý của đại ca, bọn đệ tuyệt đối không có ý kiến.
Bách biến thư sinh La Vĩnh Tường liền tiếp lời:
- Theo ý kiến của tôi, số hàng này dứt khoát không cần phải mở ra, cứ giao hết cho đại ca toàn quyền giải quyết, các anh em thấy thế nào ?
Mọi người nhất tề hô lơn:
- Đồng ý ! Đồng ý !
Hoắc Vũ Hoàn vội xua tay nói:
- Không được ! Số đồ cổ và châu báu này do các anh em khổ cực mới lấy về được, vì vậy chia phần thưởng là điều tất nhiên. Huống hồ đây cũng là điều của bang quy, thì không thể làm trái được. Vả lại số đồ lấy được lần này không phải là những thứ trên thế gian này dễ thấy được, như thế tại sao không để cho mọi người chiêm ngưỡng ?
Nói đoạn vỗ nhẹ lên vai Trần Bằng nói:
- Lão Thất, hãy mau đi mở rương ra.
Trần Bằng kinh ngạc nói:
- Đại ca, sao đại ca lại chọn đệ ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Luận về công, đệ là người có công lớn nhất, nếu không chọn đệ thì chọn ai ?
Trần Bằng vội nói:
- Đệ chỉ gặp may mà thôi, làm sao dám kể công...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đùng có nhút nhát, sai đệ đi mở rương chứ đâu có kêu đệ đi lấy vợ mà xấu hổ như vậy.
Mọi người đều cười ám lên, có người còn nói:
- Thất ca, huynh phải mạnh dạn lên, đừng có ngại ngùng xấu hổ giống như đại cô nương.
Lại có người nói:
- Mọi người đừng có hối thúc thất ca, để thất ca suy nghĩ, cũng có thể trong rương thật sự chui ra một đại cô nương thì sao ?
Mọi người càng cười càng làm cho Trần Bằng thêm lúng túng.
Đợi cho mọi người cười xong. Trần Bàng liền đứng lên đi từng bước đến bên chiếc rương gỗ. Vừa đưa tay chạm vào mặt chiếc rương, thì có người cao giong nói:
- Cần thận, đừng để vỡ đồ cổ.

Trần Bắng vội rụt tay về, cười khổ nói:
- Đại ca, xin đại ca hãy thương đệ, tha cho đệ lần này có được không ?
Hoắc Vũ Hoàn cười mắng:
- Đệ nhát gan như vậy, tại sao lại sợ họ hù doa. chứ ?
Trần Bằng lắc đầu:
- Không dấu gì đại ca, cả đời của đệ chưa từng thấy qua những món đồ cổ lạ, nên rương vừa mở ra, có lẽ đệ sẽ té ngã ngay tại chỗ.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nói bậy, đồ cổ không biết cắn người, sợ cái gì chứ ? Các huynh đệ đang chờ đợi để xem, còn không mau mở ra !
Trần Bằng nhún vai một cái tỏ vẻ không còn cách nào khác, rồi đưa tay xé những mảnh giấy dán niêm phong trên cái rương.
Trong đại sảnh chợt im phăng phắc. Mọi người đều tạm thời quên đi cười nói, mấy chục đôi mắt nhìn cái rương không chớp, họ đều muốn nhìn xem trong cái rượng, rốt cuộc có những báu vật gì ?
Đúng vào lúc ấy, từ phía miệng cốc đột nhiên có một tiếng trống khẩn cấp vang lên.
Hoắc Vũ Hoàn bỗng biến sắc nói:
- Đây là tín hiệu phát hiện có người ngoài khả nghi đang nhìn trộm vào trong miệng cốc. Lẽ nào hành tung của chúng ta đã bị bại lộ ?
Bách biến thư sinh La Vĩnh Tường đứng dậy nói:
- Để đệ đi xem.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Có lẽ là những người vô ý đã đi vào, phải bảo họ để ý. Người ta chưa tiến vào cốc thì không được xuất thủ.
La Vĩnh Tường đáp lại một tiếng rồi tung mình lướt nhanh ra khỏi đại sảnh.
Hoắc Vũ Hoàn quay lại, nụ cười nở trên môi , thúc dục:
- Thất đệ, mở rương đi ! Còn chần chừ gì nữa ?
Trần Bằng hỏi:
- Không đợi tứ ca về sao ?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Không cần phải đợi, hãy mau mở rương ra đi, ta còn vài việc muốn bàn bạc cùng anh em.
Trần Bằng nghiêng người dạ một tiếng, sau đó hít mạnh một hơi dài, rồi đưa hai tay lên, bóp mạnh ổ khoá bằng sắt. "Rắc" một cái, ổ khoá bằng sắt đã bị gãy lìa.
Sau đó, hai chân chùng xuống, hai tay nắm chặt cái nắp rương bật mạnh ra.

Nắo rương vừa mở ra, chưa thấy được ánh sáng của bảo vật, thì đã thấy mặt Trần Bằng tái mét như tàu lá chuối, rồi ngửa mặt lên, ngã đùng xuống đất.
Mọi người không khỏi ngạc nhiên la thất thanh lên.
Trong rương từ từ đứng dậy một bóng người nhỏ nhắn. Đó là một đại cô nương xinh như hoa như ngọc. Bọn giang hồ hào khách có mặt trong đại sảnh lúc đó đều bị sự kiện ngoài dự liệu này làm cho ngẩn người ra. Ngay cả Hoắc Vũ Hoàn cũng trố mắt ra nhìn,chẳng nói được câu nào.
Ai cũng không thể ngờ, số báu vật và đồ cổ mà họ vô cùng cực khổ cướp đem về lại là một người sống.
Không chỉ là người sống, mà lại còn là một mỹ nhân.
Thiếu nữ này độ mười tám mười chín... mình mặc trang phục màu trắng giống như một đoá sen trắng mọc lên khỏi mặt nước.
Mọi người đều trố mắt nhìn thiếu nữ. Thiếu nữ kia cũng đưa mắt nhìn mọi người, Tiếp đó thiếu nữ hơi vén quần lên, bước nhẹ khỏi rương.
Trần Bằng như người thấy ma quỉ, la lớn một tiếng, bò cách xa cái rương mấy bước, liền đứng lên bỏ chạy. Bach y thiếu nữ đảo mắt nhìn một vòng, bỗng nhiên mỉm cười, từ từ bước về phía Hoắc Vũ Hoàn.
Thiết Liên Cô liền rút kiếm câm tay, lướt nhanh lên phía trước quát:
- Dừng lại !
Bạch y thiếu nữ vội đứng lại, mỉm cười nói:
- Tỉ tỉ không cần phải khoa trương, ta không có ác ý.
Thiết Liên Cô quát lớn:
- Ngươi là ai ? Tại sao lại núp ở trong rương ? Đây là âm mưu do ai bày ra ?
Bạch y thiếu nữ lắc đầu nói :
- Đây không phải là âm mưu, mà vì hành tung của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ quá ư là xuất quỷ nhập thần, cho nên bất đắc dĩ mới dùng hạ sách này.
Nói xong thiếu nữ vội nghiêng thân mình mềm mại tạ lỗi với mọi người.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Thì ra cô nương núp trong rương là vì muốn thây mặt Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
- Đúng vãy !
- Nói vậy, việc Thái Nguyên Tần phủ nhờ bảo vệ hộ tiêu là cố ý để lộ ra ngoài và tiêu cục Song Long phát ra võ lâm thiếp mời các cao thủ

hộ tiêu... Những việc an bày này đều là do mưu kế của cô nương đã định trước ?
Bạch y thiếu nữ cười nói:
- Việc núp trong rương là có tính trước, nhưng mà việc này ngay cả Song Long tiêu cục cũng không hề được biết.
Sự ngạc nhiên lướt nhanh qua gương mặt của Hoắc Vũ Hoàn:
- Cô nương nhỏ tuổi mà đã có những quỷ kế như vậy, làm náo động cả Hắc Bạch lưỡng đạo, việc này có cảm thấy quá đáng hay không ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Tôi đã nói qua, việc này là do bất đắc dĩ. Vì nếu không làm vậy thì không có cách nào gặp được Hoắc đại hiệp và các vị anh hùng trong Hoàn Phong Thập Bát kỳ.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm mặt nói:
- Cô nương có từng nghĩ qua, nếu như trong khi đoạt tiêu, lỡ xảy ra trận ác chiến thì hậu quả sẽ ra sao không ?
Bạch y thiếu nữ mỉm cười:
- Ta đã thăm dò rât kỹ càng, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ chỉ đến để lấy tiêu chứ không hề đả thương người. Hoắc đại hiệp lấy "đao giấy" làm hiệu, đó không phải là bằng chứng sao ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu như số tiêu lần này không phải rơi vào tay bọn ta, hoặc giả bị kẻ khác cướp đi, thì lúc ấy cô nương phải làm thế nào ?
Bạch y thiếu nữ vẫn mỉm cười nói:
- Điều này thì càng yên tâm. Ngọc ngà châu báu của bọn tham quan, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, mà chỉ cần Hoắc đại hiệp ra tay đoạt tiêu thì nhất định không bao giờ thất thủ.
Hoắc Vũ Hoàn vô cùng ngạc nhiên:
- Dường như cô nương biết không ít về những việc làm của bọn ta ?
Bạch y thiếu nữ gật đầu nói:
- Nếu như không phải biết nhiều, thì ta không phải mất nhiều tâm huyết như vậy để tìm đến đây.
Hoắv Vũ Hoàn đột nhiên hỏi:
- Xin hỏi quý tánh phương danhcủa cô nương là gì ?
- Tôi họ Lâm, gọi là Lâm Tuyết Trinh.
Hoắc Vũ Hoàn lẩm nhẩm cái tên mấy lần, rồi hơi chau mày hỏi:
- Lâm cô nương tìm gặp Hoàn Phong Thập Bát Kỳ không biết vì chuyện gì ?
Nụ cười trên môi của Lâm Tuyết Trinh bỗng nhiên tắt hẳn, mặt ra vẻ nghiêm trọng:
- Nói ra thì rất dài. Đặc biệt ta đến đây khẩn cầu được giúp đỡ ?

Hoắc Vũ Hoàn không khỏi ngạc nhiên:
- Khẩn cầu giúp đỡ ?
Thiết Liên Cô chen vào:
- Chúng ta không hề quen biết, người đến cầu xin giúp đỡ cái gì ?
Lâm Tuyết Trinh thấp giọng:
- Đúng vậy ! Ta cùng các vị không hề quen biết, cho nên không dám mạo muội xin giúp đỡ. Nhưng việc náy có chút liên quan đến Hoắc đại hiệp, vì vậy ta mới dùng trăm phương ngàn cách tìm đến đây,,,
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Có quan hệ đến ta sao ?
Lâk Tuyết trinh gật gật đầu, rồi lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ hơi dài, cầm trên tay nói:
- Ở đây có vật này, xin mời Hoắc đại hiệp xem qua.
Hoắc Vũ Hoàn vừa đưa tay đón lấy thì bị Thiết Liên Cô nhanh tay cướp mất.
Nhưng Thiết Liên Cô không mở túi ra xem liền, mà thuận tay đưa thanh kiếm cho gã đại hán dáng người hơi thấp đứng ở bên cạnh nói:
- Cẩn thận xem chừng ả, nếu như trong cái túi này, ả dùng thủ đoạn gì, thì ngươi lập tức cắt đầu của ả.
Gã đại hán thấp ngưởi tiến bước lên trước, dùng mũi kiếm chỉ vào yết hầu của Lâm Tuyết Trinh quát:
- Nhắm mắt lại, không được nhúc nhích.
Lâm Tuyết Trinh không một lời biện bạch, lặng lẽ nhắm mắt lại.
Lúc ấy Thiết Liên Cô mới bắt đầu mở cái túi ra.
Sau khi tháo ra hết hai lớp vải bọc ngoài, bên trong là một chiếc hộp gỗ hình vuông dài.
Thiết Liên Cô hết sức cẩn thận mở nắp hộp ra, thần sắc đột nhiên biến đổi. Thì ra trong hộp là một cây Chỉ Đao được dùng giấy cắt thành
Cây Chỉ Đao này từ chất liệu giấy cho đến hình dáng đều hoàn toàn giống hình tượng độc môn của Hoắc Vũ Hoàn. Duy chỉ có một điểm không giống là trên cán đao có năm chữ màu đỏ máu, năm chữ đó là: Thiên Hạ Đệ Nhất Đao.
Thiết Liên Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết Trinh một cái, mày hơi chau, rồi hai tay dâng cái hộp cho Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn vừa nhìn thấy, lập tức đôi mày rậm liền nhíu lại. Hơi trầm ngâm một hồi, rồi xua tay ra lệnh cho gã đại hán thấp người:
- Đại Ngưu, mau lui ra.
Gã đại hán thấp người đáp một tiếng, thu kiếm lui về chỗ cũ.

Lúc bấy giờ Lâm Tuyết Trinh mới thở nhẹ một tiếng, rồi từ từ mở mắt ra.
Ánh mắt của Hoắc Vũ Hoàn giống như hai (tia điện lạnh) lưỡi kiếm, chỉa thẳng vào mắt Lâm Tuyết Trinh. Bất chợt hỏi rắng :
- Lâm cô nương, vật này từ đâu cô có ?
Lâm Tuyết Trinh từ từ đáp:
- Trên người của tiên sư
- Xin hỏi cao danh đại tánh của lệnh sư là gì ?
- Kim Đao Hứa Vũ.
- Có phải Hứa lão anh hùng thường được mọi người gọi là Nhất Đao Chấn Hà Sóc nổi danh khắp Hà Giang không ?
- Không sai.
- Lão anh hùng đã qui tiên rồi sao ?
- Đúng vậy. Trước đây một tháng, tiên sư đột nhiên bị người ám toán. Trước khi rời khỏi, hung thủ còn lưu lại cây chỉ đao này...
Hoắc Vũ Hoàn hết sức kinh ngạc, trầm giọng nói:
- Xin mời, cứ nói tiếp.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Sau khi tiên sư bị hại, toàn thân không tìm thấy một vết thương. Tìm kiếm khắp phòng cũng không có hung khí. Nhưng ba lớp áo trên ngực của người bị rạch một lỗ. Chính cây chỉ đao này được cắm trên lỗ rách đó.
Mọi người đều không khỏi biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau nói:
- Có chuyện này sao ?
Thiết Liên Cô tức giận trừng mắt:
- Lẽ nào ngươi hoài nghi đại ca của ta giết chết sư phụ của ngươi hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Ta không có nói như vậy.
- Thế tại sao nhà ngươi tìm đến đây ?
- Ta không thể không đến bái kiến Hoắc đại hiệp, bởi vì Chỉ Đao là biểu tượng của Hoắc đại hiệp...
Thiết Liên Cô hừ một tiếng:
- Nói bậy ! Tuy chỉ đao là biểu tượng của đại ca ta, nhưng đại ca của ta từ trước đến nay chưa hề giết người vô tôi. Mọi người trên giang hồ đều biết Chỉ Đao là biểu tượng cho chính nghĩa, lẽ nào ngươi không biết hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh bình tĩnh trả lời:
- Ta biết, nhưng bây giờ Chỉ Đao xuất hiện, tiên sư lại bị sát hại một cách thê thảm, biểu tượng của chính nghĩa há không thể biến thành

hung khí giết người hay sao ?
Thiết Liên Cô lớn tiếng:
- Nếu sư phụ ngươi thật sự do bọn ta giết, thì bọn ta chũng không cần ohải phủ nhận, việc này rõ ràng là có người âm mưu giá hoa...
Lâm Tuyết Trinh liền tiếp lời:
- Ta cũng tin là có người đang có ý đồ giá hoạ, nhưng bình sanh tiên sư sống cuộc sống thanh đạm, không màng danh lợi, không thù oán với ai. Vì vậy ta nghĩ kẻ giá hoa. này nhất định là kẻ thù của Hoắc đại hiệp, cho nên mạo muội đến đây cầu kiến.
Thiết Liên Cô nói:
- Nếu như ngươi muốn gặp đại ca ta, thì phải quang minh chính đại mà cầu kiến, tại sao ngươi lại dùng quỷ kế này để trêu đùa bọn ta ?
Lâm Tuyết Trinh thở nhẹ một tiếng:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hành tung xuất quỷ nhập thần, nếu không làm như vậy, làm sao có thể gặp được các vị ? Vì sự bất đắc dĩ, cho nên những điều nào mạo muội thất lễ, xin các vị rộng lòng thứ tội cho.
Nói xong, quả nhiên cúi đầu thi lễ với mọi người chung quanh.
Thiết Liên Cô đứng thừ người ra, cười khổ nói:
- Ngươi làm vậy là hại bọn ta rồi.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên:
- Tại sao ?
Thiết Liên Cô nói:
- Bây giờ mọi người đều biết bọn ta lấy được một số đồ cổ và châu báu có giá trị, ai không muốn được chia một phần ? Hiện tại châu báu không thấy, lại vác về một người sống, tai hoa. này há chẳng phải là oan uổng hay sao ?
Mọi người nghe nói những lời này đều không nhịn được cười lớn lên..
Hoắc Vũ Hoàn cũng không nhịn được cười, bèn đưa tay vẫy gã đại hán thấp người nói:
- Đại Ngưu, hãy đem cho Lâm cô nương một cái bàn. Bất luận là như thế nào, cô ta cũng là người khách đầu tiên của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ chúng ta.
Gã đại hán thấp người dạ một tiếng, rồi bước vào bên trong lấy thêm một cái bàn, sau đó bày lên bàn một cái chung, rượu và thức ăn
Lâm Tuyết Trinh nói đa tạ xong ngồi xuống,đưa tay lấy cái đùi gà đưa lên miệng cắn một miếng lớn.
Xem ra, Lâm Tuyết Trinh có lẽ rất đói, vì đã hai ngày một đêm núp trong rương.

Hoắc Vũ Hoàn không quấy rầy nàng, chỉ lo quan sát kỹ càng thanh Chỉ Đao trong hộp gỗ. Đợi đến khi nàng ăn hết cái đùi gà, mới từ từ hỏi:
- Lâm cô nương có quan hệ gì vời tiêu cục Song Long ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
-Không có quan hệ gì.
Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Còn Thần Toán Tử LiêuNguyễn ?
Lâm Tuyết Trinh lắc lắc đầu nói:
- Cũng không hề quen biết.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Nếu vậy họ cũng bị gạt luôn sao ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Không dấu gì Hoắc đại hiệp, bí mật người núp trong rương lần này, chỉ có hai người biết mà thôi. Một là ta, còn người thứ hai là sư huynh ta.
Hoắc Vũ Hoàn vẻ chăm chú hỏi:
- Dám hỏi sư huynh của cô nương là ai ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Sư huynh ta họ Mạnh, gọi là Mạnh Tôn Ngọc. Từ khi tiên sư bị sát hại, chúng ta cùng thề rằng phải báo thù cho người.Nhưng ngặt một điều không biết hải bắt đầu từ đâu. Muốn cầu kiến Hoắc đại hiệp lại không thể được, nên cuối cùng phải nghĩ ra kế sách này.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Dám hỏi người giả mạo quan gia Tần Phủ, ra mặt thuong lượng với tiêu cục Song Long chính là lệnh sư huynh ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu:
- Chính là lệnh sư huynh.
Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Hiện giờ sư huynh của cô nương ở đâu ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Trên đường sư huynh vẫn bám theo xe tiêu, lúc này có lẽ cũng đã đến bên ngoài miệng cốc.
Hoắc Vũ Hoàn kêu lên một tiếng ngạc nhiên, sắc mặt hơi biến đổi. Liền quay đầu ra lệnh cho Thiết Liên Cô:
- Mau đi nói cho tam đệ biết, người bên ngoài chính là sư huynh của Lâm cô nương. Bảo tam đệ thay ta mời khách vào bên này, nhớ không được thất lễ.
Thiết Liên Cô gật đầu, rồi đứng lên bước ra ngoài..
Hoắc Vũ Hoàn lại hiếu kỳ hỏi:

- Sơn cốc này đường vào bên trong rất bí mật, lệnh sư huynh làm thế nào mà có thể tìm đến đây được ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Sư huynh lần theo vết xe mà tìm đến.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu :
- Không thể được. Trên đường chúng ta đã đổi người ba lần, dủng nhiều cách vận chuyển không giống nhau để đánh lạc hướng đối phương. Thâm chí sau xe ngựa còn có dụng cụ quét sạch dấu vết bánh xe, như vậy làm sao có thể lần theo vết xe được ?
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười nói:
- Ta và sư huynh đã nghĩ ra một phương pháp để lần mò theo vết xe.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Phương pháp gì ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Chúng ta khoét một lỗ hổng dưới đáy rương, hơn nữa còn chuẩn bị rất nhiều mảnh thuỷ tinh vỡ vụn để rải dọc dường làm ám hiệu. Sư huynh chỉ cần đi theo mãnh thuỷ tinh vỡ đó là có thể tìm được đền đây.
Hoắc Vũ Hoàn "à" lên một tiếng ngạc nhiên hỏi:
- Đây là chủ ý của ai nghĩ ra ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Đây là cách do sư huynh nghĩ ra, theo sư huynh nói thì đây gọi là kế "Xuyên châu thành kiều, lưu ly chi lộ"...
Vừa lúc ấy, ngoải cửa đã thấp thoáng bóng ngườii. Một vị thiếu niên thư sinh được sự chỉ dẫn của La Vĩnh Tường và Thiết Liên Cô từ từ bước vào trong đại sảnh.
Tất cả các cặp mắt không hẹn đều nhìn về vị thiếu niên thư sinh kia. Trên mặt của vị thiếu niên thư sinh hơi mỉm cười, vừa bước vào đã đưa quyền vái chào mọi người, sau đó ung dung tiến bước về phía Hoắc Vũ Hoàn. Khi đến trước bàn của Hoắc Vũ Hoàn liền cúi đầu chảo:
- Tại hạ Mạnh Tôn Ngọc, từ lâu đã ngưỡng mộ uy danh của Hoắc đại hiệp, hôm nay hân hạnh được diện kiến, quả là thoa? lòng khát mộ.
Hoắc Vũ Hoàn cũng cung tay nói:
- Bọn ta đang nói đến diệu kế Luu ly chi lộ của các hạ. Mạnh huynh đệ quả thật tài trí hơn người, quả thật khiến người ta phải khâm phục.
Mạnh Tôn nGọc vôi nói:
- Hai huynh muội của tại hạ sốt ruột muốn báo thù cho tiên sư nên mới phải dùng đến hạ sách này. Vậy xin Hoắc Đại hiệp thứ lỗi cho.

Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Chúng ta đều là những người thẳng thắn, không cần phải khách sáo như vậy. Nói ra sợ Mạnh huynh đệ cười cho, may mà lão đệ vì thù của tiên sư mà đến. Nếu là người của tiêu cục, thì bọn ta phải mau mau tìm chỗ mà dọn nhà rồi.
Mọi người nghe xong đều cười lớn.
Hoắc Vũ Hoàn lại sai người đem cho Mạnh Tôn Ngọc một cái bàn, sau đó đưa chung rượu lên:
- Trong sơn cốc này khó mà có được quý khách quang lâm, vậy buổi yến tiệc chúc mừng thành công hôm nay sẽ đổi lại thành buổi tiệc đãi quý khách vậy !
Tất cả đều giơ cao chung rượu lên. Mọi người tuy mất trắng công sức một chuyến, nhưng vẫn không hề có một lời than thở nào, vẫn vui vẻ ăn uống nói đùa.
Qua mấy tuần rượu. Hoắc Vũ Hoàn quay sang nói với Thiết Liên cô:
-Chúng ta đừng làm giảm buổi tiệc vui của các anh em, muội hãy cho người chuẩn bị trà và điểm tâm tại phòng của đại ca. Ta muốn cùng Mạnh lão đệ và Lâm cô nương được yên tĩnh nói chuyện.
Thiết Liên Cô thấp giọng cười nói:
- Còn cần phải đợi đại ca căn dặn hay sao ? Tiểu muội đã cho người chuẩn bị sẵn sàng cả rồi.
Hoắc Vũ Hoàn đứng dậy, đưa tay lên nghiêm nét mặt, dồng thời quay về phía Vô Vi đạo trưởng và Bách biến thư sinh La Vĩnh Tường gật đầu mấy cái nói:
- Các đệ cũng cùng qua bên ấy ngồi.
Thiết Liên Cô đi trước dẫn đường. Khi sáu người đến phòng riêng của Hoắc Vũ Hoàn, họ lại hành lễ một lần nữa, rồi phân chia ra chủ khách ngồi xuống.
Hoắc Vũ Hoàn lấy cái hộp gỗ và thanh Chỉ Đao đặt trên bàn, sau đó nghiêm mặt nói:
- Hoắc mỗ này tuy xuất thân từ lục lâm, nhưng cả đời chưa làm điều gì trái với hai chữ "nhân nghĩa". Tại hạ và Kim Đao Hứa lão anh hùng chưa một lần gặp mặt, nhưng hung thủ đã lưu lại cây Chỉ Đao này, vả lại hai vị đã không ngại gian nan nguye hiểm tìm đến nơi đây. Sự việc này, tại hạ tự nhiên không thể không hỏi thăm. Nhưng mà đối với việc Hứa lão anh hùng bị hại, tại hạ có mấy điểm chưa được hiểu rõ, vậy mong rằng hai vị có thể kể lại chi tiết cho rõ hơn.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Hoắc đại hiệp cứ hỏi, điều gì chúng tôi biết sẽ xin nói ra hết.
- Rất tốt !

Hoắc Vũ Hoàn đằng hắng một tiếng, rồi nói tiếp:
- Trước tiên, tại hạ muốn biết thời gian lệnh sư bị hại là ban ngày hay ban đêm ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Là giữa đêm.
- Lúc ấy lệnh sư đã đi nghỉ chưa ?
- Chưa, sư phụ tại hạ có thói quen hay ngủ muộn. Mỗi tối đều đích thân đi xem lại các cửa đã đóng hay chưa, sau đó mới quay trở lại phòng tĩnh toa. luyện công, quá nữa đêm mới đóng cửa cởi áo ngoài ra đi nằm.
- Nói vậy, trong khi lệnh sư tĩnh toa. luyện công thì bị hung thủ ra tay ?
- Đúng vậy.
- Khi việc này xảy ra, có ai ở tại hiện trường không ?
- Không có.
- Có nghe âm thanh nào khác thường không ?
- Cũng không có.
- Lúc ấy các vị đang ở đâu ?
- Đều đã đi ngủ hết.
- Vậy khi lênh sư đi kiểm tra cửa nẻo, các vị không có đi cùng sao ?
- Mỗi tối chúng tôi đều đi tuần cùng sư phu.
Biến cố xảy ra sau khi sư phụ đã trở về phòng, cho nên lúc ấy mọi người trong nhà đều đã đi ngủ hết.
- Thế thì khi nào mới phát hiện lệnh sư bị ám hại ?
- Sáng sớm ngày hôm sau.
- Ai phát hiện đầu tiên ?
- Là tại hạ, mỗi ngày trước khi mặt trời lên, chúng tôi thường theo sư phụ đến hoa viên luyện tập đao pháp. Hôm ấy đợi thật lâu mà vẫn không thấy sư phụ đến, tại hạ liền đi đến phòng ngủ xem thử, mới phát giác ra sự việc. Đứng trước cửa, Tại hạ kêu mấy tiếng vẫn không thấy sư phụ trả lời, liền mở cửa phòng tiến vào...
- Trong phòng có dấu hiệu gì xô xát, đánh nhau không ?
- Không có. Hai mắt sư phụ nhắm lại, ngã ngồi ở trên giường, sắc mặt lúc ấy vẫn bình thường, bèn đến gần nhìn kỹ mới biết người đã chết, trên ngực có cắm thanh Chỉ Đao này
- Mạnh huynh đệ có kiểm tra xem nguyên nhân đưa đến cái chết là gì không ?
- Toàn thân không có một vết thương, nhưng kinh mạch thì đã bị đứt.
- Nói vậy hung thủ là người có nội công thâm hậu ?
- Cũng có thể chính là do thanh Chỉ Đao này giết chết.

- Tại sao ?
- Bởi vì thanh Chỉ Đao đao này cắm ở trên áo, phía trước ngực.
- Mạnh huynh đệ cho rằng một thanh đao bằng giấy có thể giết chết người được sao ?
- Bởi vì nó có thể xuyên qua ba lớp áo, thì tự nhiên cũng có thể giết người được, điều này có khác gì thủ pháp "ném hoa phóng lá"
- Đương nhiên khác nhau rất nhiều. Lá và hoa đều có cuống nên ở trong mềm có cứng, vì vậy mới có đủ sức chịu lực được. Không như một mảnh giấy mỏng, không thể chịu được lực giống như lá và hoa. Hơn nữa, người bị lá và hoa đánh trúng, thì trên người nhất định sẽ có thương tích.
- Nhưng mà sư phụ rõ ràng bị hung thủ ám hại trong lúc không có đề phòng. Một điều khác là trong phòng không có hung khí gì ngoại trừ thanh Chỉ Đao này...
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên đưa tay cắt ngang lời nói của Mạnh Tôn Ngọc, xoay sang hỏi Vô Vi đạo trưởng và Bách biến thư sinh La Vĩnh Tường:
- Các đệ có ý kiến gì về việc này ?
Vô Vi đạo trưởng mắt nhìn thanh Chỉ Đao không chớp, im lặng không lên tiếng.
Từ đầu đến giờ La Vĩnh Tường vẫn chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, lúc này mới đằng hắng một tiếng, từ từ nói:
- Tiểu đệ cho rằng việc truy xét hung khí chỉ là thứ yếu, việc trước mắt chúng ta là phải làm rõ động cơ giết người của hung thủ..
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Rất đúng.
La Vĩnh Tường tiếp:
- Cho nên tiểu đệ cũng muốn hỏi Mạnh huynh đệ đây mấy vấn đề.
Nói xong quay sang Mạnh Tôn Ngọc hỏi:
- Quả thật lệnh sư không có kẻ thù ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Tiên sư thích sống an nhàn đạm bạc, ngoài việc chỉ dạy đao pháp và võ công cho hai huynh muội tại hạ, người không bao giờ can thiệp vào chuyện ân oán thị phi của giang hồ.
La Vĩnh Tường nói:
- Kẻ thù mà tại hạ muốn nói ở đây, không nhất định là phải có huyết hải thâm cừu, ví dụ như đao pháp của lệnh sư wá cao siêu và được thiên hạ phong tặng là Nhất Đao Chấn Hà Sóc, nên bị kẻ khác ganh ghét. Hoặc giả có một vài hào khách tự cho rằng đao pháp siêu quần, nên tìm đến lãnh giáo với lệnh sư , nhưng không may bị thất

bại, nên từ đó đem lòng oán hận...
Mạnh Tôn Ngọc suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Việc này cũng từng xảy ra nhưng theo tại hạ biết thì tiên sư giao tranh với bọn họ, thường đến điểm tối hậu là dừng lại, tuyệt đối không để tổn thương một ai, càng không thể vì việc này mà kết thù với họ, Đặc biệt mười năm gần đây, những trận so tài xảy ra rất ít,
La Vĩnh Tường hơi mỉm cười:
- Nếu vậy, cho tại hạ hỏi một câu hơi thất lễ, là tại sao mỗi tối lệnh sư lại phải đích thân đi xem lại các cửa ?
- Điều này...
Mạnh Tôn Ngọc hơi bối rối không nói thành lời.
Lâm Tuyết Trinh vội tiếp lời:
- Ta nghĩ, tiên sư không phải đề phòng kẻ thù mà là đề phòng kẻ trộm.
La Vĩnh Tường nói:
- Lệnh sư rất giàu có ?
Lâm Tuyết Trinh lắc đầu:
- Tuy tiên sư không giàu có, nhưng người rất ham thích thu thập đồ cổ, đặc biệt là các bức hoa. cổ xưa, nên thường không tiếc tiền bỏ ra mua về.
La Vĩnh Tường hỏi dồn:
- Những bức hoa. được lệnh sư thu thập về, cô nương đã thấy qua chưa ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu:
- Đã thấy qua môt số.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Sau khi xảy ra chuyện, phải chăng chúng đã được kiểm tra qua ? Và có bị mất bức nào khhông ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Việc này rất khó khẳng định, bởi vì không ai biết được rốt cuộc tiên sư thu thập được bao nhiêu bức hoa. cổ, nhưng theo ta đoán việc này nguyên nhân không phải từ các bức hoạ.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Tại sao ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Thứ nhất, những bứa ta đã thấy qua đều không bị mất. Thứ hai, những nơi cất dấu những bức hoa. không phải là phỏng ngủ của sư phụ. Thứ ba, những bức hoa. này đều không phải là những thứ có giá trị lớn.
La Vĩnh Tường nói:

- Cô nương rất rành về giá trị của những bức hoa. này ?
Lâm Tuyết Trinh cười ngượng ngiu. trả lời:
- Ta đâu có biết, tất cả là do sư phụ nói.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hỏi:
- Chính miệng lệnh sư nói với cô nương rằng những bức hoa. mà người yêu thích đều không đáng giá ?
Lâm Tuyết Trinh gất đầu nói:
- Có một lần, sư phụ cho ta xem một bức Sĩ Nhữ Đồ của Thù Thập Châu, ngoài ra có một bức đề ba chữ Sơn Hải Quan do Vương Hi Chi đề, Nghe nói bức Sĩ Nữ Đồ do chính Thù Thập Châu hoạ, còn bức Sơn Hải Quan thì chỉ có hai chữ Sơn Hải là do chính tay Vương Hi Chi viết. Chữ Quan cuối cùng thì chỉ có chữ Môn bên ngoài là do Vương Hi Chi, chữ Ty bên trong là do người khác thêm vào. Sư phụ nói đã bỏ ra ba ngàn lượng bạc để mua hai bức này. Nếu như ba chữ kia đều do Vương Hi Chi viết cả thì đem cả gia tài cũng không mua nổi.
La Vĩnh Tường vừa nghe vừa hơi gật đầu, sau khi nghe xong liền thở dài một tiếng, nhưng không nói lời nào.
Hoắc Vũ Hoàn thấy La Vĩnh Tường im lặng hồi lâu mà vẫn không lên tiếng, sốt ruột hỏi:
- Tam đệ cảm thấy thế nào ?
La Vĩnh Tường thở nhẹ ra một tiếng:
- Đây quả là một vụ án quái lạ.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đệ nói thử xem, quái lạ Ở chỗ nào ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Nếu như biết rõ như vậy, thì cho dù người không am tường đồ cổ cũng không chịu mang tiền đi mua đồ giả. Đằng này theo lời Lâm cô nương nói, thì Hứa lão anh hùng rõ ràng lả người rất hiểu về giá trị của chúng.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Có lẽ Hứa lão anh hùng không có đủ tiền nên không mua nổi bức hoa. thật.
La Vĩnh Tường lắc đầu:
- Đối với một người ham mê thu thập đồ cổ mả nói thì điều này không thể. Huống hồ Hứa lão anh hùng biết được những bức hoa. mình thu thập được đều không có giá trị, thì hà tất mỗi buổi tối phải đích thân đi xem các cửa nẻo đã được đóng cẩn thận hay chưa.
- Thế thì theo đệ, đây là do nguyên nhân gì ?
La Vĩnh Tường mặt trở nên nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ cho rằng những thứ mà Hứa lão anh hùng thu thập được rất có thể toàn là đồ thật có giá trị. Vì đề phòng kẻ khác dòm ngó nên mới cố ý nói là giả. Còn nếu như không phải như vậy, nhất đinh Hứa lão anh hùng còn có ý đồ khác.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Có ý đồ gì ?
La Vĩnh Tường nhìn Lâm Tuyết Trinh và Mạnh Tôn Ngọc, ý muốn nói nhưng lại thôi, cơ hồ có điều gì không tiện.
Hoắc Vũ Hoàn thúc giục:
- Tam đệ có điều gí cứ nói ra, không cần phải lo lắng đều gì.
La Vĩnh Tường không còn cách nào khác, đành đưa ba ngón tay lên, thấp giong nól
: - Đại ca còn nhớ nhân vật này trong thành Lan Châu không ?
Hoắc vũ Hoàn hốt nhiên nói:
- Ồ ! Đệ muốn nói Quỷ Nhãn Kim lão tam ?
La Vĩnh Tường mỉm cười hơi có vẻ lúng túng, liền cung tay hướng về phía Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh :
- Vì luận sự nên tại hạ mới đóan như vậy mà thôi, tuyệt nhiên không có ýa đánh giá thấp lệnh sư, xin hai vị đừng có hiểu lầm.
Lâm Tuyết Trinh nhấp nháy đôi mắt đen tròn hỏi:
- Ai là Quỷ Nhãn Kim lão tam ?
Hoắc Vủ Hoàn nói:
- Đó là một thương nhân chuyên mua bán đồ cổ và những bức hoa. giả. Lênh sư thích thu thập những bức tranh cổ, có lẽ biết người này.
Lâm Tuyết Trinh lắc đầu nói:
- Quỷ Nhãn Kim lão tam à, chưa nghe nói đến cái tên này.
La Vĩnh Tường tiếp lời:
- Thế thì, những bức hoa. của lệnh sư mua ở đâu ?
Lâm Tuyết Trinh trầm ngâm một hồi:
- Điều này không nhất định, có khi mua ở tiệm Ngọc Hoa Trại ở trong thành, có lúc người bán đem đến bán, cũng có khi...
Đột nhiên Lâm Tuyết Trinh "a" lên một tiếng:
- Ta nhớ ra rồi ! Cứ cách ba năm thì sư phụ đi ra khỏi nhà một lần, nói là đi tìm mua những bức hoạ. Mỗi lần ra đi như vậy , khoảng chừng một tháng mới trở về.
Hai mắt La Vĩnh Tường sáng lên:
- Thời gian lệnh sư ra đi, có phải vào mùa thu hay không ?
Lâm Tuyết Trinh chớp chớp mắt nói:
- Đúng vậy !
- Mỗi lần ra đi đầu chỉ có một mình ?

- Đúng thế. Chúng ta muốn cùng đi theo, nhưng sư phụ không bao giờ đồng ý.
- Cũng không nói với các vị là đi đâu ?
Lâm tuyết trinh gật gật đầu:
- Ừ.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Phải chăng mỗi lần ra đi, thường mang trở về những bức hoa. mà người ưa thích ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Sư phụ rất ít nói đến những thứ thu hoạch được sau một chuyến ra đi. Nhưng từ trên nét mặt sư phụ, chúng ta có thể biết được. Nếu như người vui vẻ, tức là chuyến ra đi đó có thu hoạch, còn không thì buồn bã suốt mấy ngày liền không nói một câu.
La Vĩnh Tường gật đầu:
- Vậy thì đúng rồi.
Hoắc vũ Hoàn nhìn chăm chú:
- Đệ cho rằng Hứa lão anh hùng đi Lan Châu dự đại hội Vạn Bảo chăng ?
La Vĩnh Tường nói:
- Nếu như phán đoán của đệ không sai, thì Hứa lão anh hùng không chỉ đi Lan Châu, mà cũng chính vì chuyện này nên đã rước hoa. vào thân.
Hoắc vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Tại sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Theo đệ nghĩ, Hứa lão anh hùng rất có thể đã có được một tran bảo giá trị liên thành tại đại hội Vạn Bảo. Tuy lão giữ kín không nói ra, nhưng tin tức vẫn lộ ra bên ngoài, vì vậy đã dẫn đến sự chú ý của hung thủ...
Hoắc Vũ Hoàn cắt ngang:
- Nhưng mà vừa rồi Lâm cô nương đã nói chỗ cất giữ các bức hoa. không phải ở trong phòng ngủ. Nếu như hung thủ có ý đồ lấy những bức hoa. kia thì cần gì phải ra tay giết người.
La Vĩnh Tường cười nhạt nói:
- Có thể hung thủ nghĩ đó chỉ là những bức hoa. không có giá trị, còn những bức quí giá nhất lại cất giữ trong phòng ngủ thì sao ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Vậy theo lời lão đệ thì món trân bảo mà Hứa lão anh hùng thu thập d8ược, ngay cả Mạnh huynh đệ và Lâm cô nương đây cũng đều không biết ?

La vĩnh Tường nói:
- Tiểu đệ chỉ nghĩ như vậy thôi, còn sự thật như thế nào, trước mắt không dám khẳng đinh.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu sự thật là như vậy, thế thì hung thủ để lại thanh Chỉ Đao này là có ý gì ?
La vĩnh Tường nói:
- Đây có thể là cách che mắt thiên hạ do hung thủ cố ý bày ra. Nởi vì Hoàn phong thập bát kỳ hành tung xuất quỷ nhập thần, mà chỉ đao lại là biểu tượng của chính nghĩa. Cho nên sau khi xảy ra chuyện, Mạnh huynh đệ và Lâm cô nương đây sẽ không có cách nào tìm được đại ca,và võ lâm đồng đạo sẽ không nhúng tay vào tra cứu việc này.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói:
- Ta thấy tình hình bên trong không phải chỉ đơn giản như vậy. Nếu như hung thủ chỉ vì muốn tránh sự truy cứu của mọi người, thì hà tất phải viết trên cán đao năm chữ Thiên Hạ đệ nhất đao tỏ vẻ khiêu chiến chứ. ?
La Vĩnh Tường nói:
- Biệt hiệu của Hứa Lão anh hùng là Nhứt đao Chấn hà sóc. Hung thủ làm như vậy chính là muốn cho mọi người ngộ nhận giửa đại ca và Hứa lão anh hùng có điều gì mâu thuẩn với nhau.
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai cười:
- Nói vậy, sự việc này ta không thể không quan tâm đến.
Thế rồi quay đầu sang nói với Mạnh Tôn Ngọc:
- Manh huynh đệ, việc lệnh sư bị ám hại đã loan tin ra bên ngoài chưa ?
Mạnh tông Ngọc đáp:
- Di thể của tiên sư đã được an táng, nhưng việc người bị ám hại chưa có công bố.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Như vậy rất tốt. Tạm thời hai vị cứ ở lại trong sơn cốc này, cón việc của lệnh sư hãy để Hoắc mỗ này lo liệu cho. Bọn ta nhất định điều tra ra sự việc và tóm được tên hung thủ kia.
Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh cùng đứng dậy cung tay vái chào nói:
- Hoắc đại hiệp ra tay cứu trợ, đại â này không biết lấy lời nào để cảm tạ, vây hai huynh muội tại hạ thay mặt tiên sư nơi chín suối thay mặt tiên sư nơi chín suối chân thành tri ân các vị.
Hoắc Vũ Hoàn vẫy tay gọi:
- Cửu muội hãy đi lo an bày chỗ nghỉ ngơi cho hai vị, đồng thời

truềyn lệnh của ta canh phòng nghiêm ngặt, bảo các huynh đệ cũng đừng uống quá chén. Thời gian cũng không còn sớm, thôi mọi người hãy đi nghĩ đi.
Thiết Liên cô đáp một tiếng, rồi dẫn Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết trinh lui ra ngoài.
Trong phòng bây giờ chỉ cón lại ba người là Hoắc Vũ Hoàn, Vô Vi đạo trưởng và La Vĩnh Tường. Vô Vi đạo trưởng lúc nãy giờ vẫn im lặng, lúc này mới lên tiếng hỏi:
- Đại ca nhất đinh nhúng tay vào việc này sao ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Không sai, đệ có ý kiến gì không ?
Vo vi đạo trưởng từ từ đáp:
- Tiểu đệ cho rằng việc này lẫn lộn khó phân biệt, bên trong nhất định còn có ẩn tình gì khác. Chúng ta gần như chưa hiểu rõ việc này mà đã vội nhúng tay vào.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Hung thủ để lại thanh Chỉ Đao, hiển nhiên là có ý khiêu chiến. Thà rằng chúng ta không biết thì thôi, còn đã biết tại saao có thể bỏ mặc được chứ ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Tiểu đệ hoài nghi thanh Chỉ Đao này hung thủ có để lại thật không ?
Hoắc vũ Hoàn không khỏi gạc nhiên:
- Tiểu đệ phát giác ra được kẽ hở nào chăng ?
Vô Vi đạo trưởng lắc đầu:
- Kẽ hở thì không có, nhưng tóm lại tiểu đệ cảm thấy một thanh đao giấy tuyệt đối khong thể giết người được, càng không thể xuyên qua ba lớp áo. Bên ngoài không một vết thương, mà kinh mạch lại bị đứt hết. Việc này có vẻ hơi hão huyền.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Đương nhiên rồi, tam đệ đã nói, đây có thể là hung thủ cố ý bố trí như thế để giá hoa...
Vô Vi đạo trưởng vội cắt ngang:
- Kimđao Hứa Vũ không phải là đứa con nít, thế mà hung thủ ra tay giết lão không hề có ai hay biết. Như vậy chứng tỏ thân pháp củ hung thủ đã đạt đến cảnh giới kinh người. Nếu như có võ công cao siêu như vậy thì hắn cần gì bố trí nghi trận để giá hoa. cho kẻ khác.
Hoắc vũ Hoàn hơi ngạc nhiên:
- Ý của tiểu đệ là...
Vô Vi đạo trưởng tiếp lời:
- Tiểu đệ cho rằngng những lời của huynh đệ Mạnh Tần Ngọc chưa

hẳn là những lời nói thật. Hai ngừoi này tuổi tác tuy nhỏ nhưng tâm cơ rất sâu, nếu không thì làm sao nghĩ ra những tuyệt kế như Bảo tượng tàn nhân và Luu ly chư lộ ?
Hoắc Vũ Hoàn tập trung chỉ lo lắng nghe không có ý kiến gì.
Vô Vi đạo trưởng lại nói tiếp:
- Cho dù bọn họ nói toàn là những lời nói thật chăng đi nữa, thì việc này cũng chỉ trách Kim đao Hứa Vũ tự tìm cái chết mà thôi. Chúng ta hà tất phải vì lão...
Hoắc Vũ Hoàn cườii lớn, không để cho Vô Vi đạo trưởng nói hết liền vội cướp lời:
- Lâu nay nhị đệ vẫn xông xáo gan dạ, tại sao hôm nay lại nhú nhát sợ việc như vậy ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Không phải tiểu đệ sợ việc, mà là vì đại ca cứ lo nghĩ đến những việc anh minh. Người xưa có câu: "Phiền não đều từ những điều mà mình muố tỏ ra gan dạ mà có".
Hoắc vũ Hoàn quay sang hỏi:
- Tam đệ, đệ cảm thấy thế nào ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đệ cho rằng suy nghĩ của nhị ca rất đúng. Chúng ta và Kim đao Hứa Vũ không hề có qua lại thạn thiết. Hơn nữa chúng ta cũng kgông nên tin chỉ một bên, ít nhất cũng phải điều tra xem lớ nói của bọn họ có phải là thật hay không.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Đệ hoài nghi bọn họ đến đây có mục đích khác ?
La Vĩnh Tường lắc đầu đáp:
- Tiểu đệ không dám chắc như vậy nhưng "Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả phòng" (Tâm hại người thì ai cũng có, cho nên phòng người thì không thể không phòng).
Hoắc vũ Hoàn cười ha hả:
- Quả là cách nhìn của một nho sinh, ta thấy các đệ càng già gan càng nhỏ.Vô Vi đạo trưởng và La vĩnh Tường đều im lặng cúi đầu.
Chợt nghe Hoắc vũ Hoàn nói:
- Ta thấy Manh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh, một người kỳ tài xuất chúng, một kẻ thông minh hơn người. Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã bộc lộ rõ tài năng, tuy có hơi mưu chước, nhưng tuyệt đối không phải hạng tiểu nhân xảo quyệt gian trá.
Ta tuy không dám tự khoe nhãn quang có gì độc đáo, nhưng mấy năm gần đây, gặp người rất nhiều, nên tin tưởng không đến nỗi sai lầm.

Hoắc vũ Hoàn ngưng một hồi rồi lại nói tiếp:
- Giả sử cho rằng bọn họ quả thật có mục đích khác đi chăng nữa thì cũng không cần phải sợ. Bọn họ nói vậy thôi, chúng ta cũng nói vậy thôi, đợi sau khi điều tra xong, nhân tướng tự nhiên sẽ được minh bạch. Chỉ cần chúng ta tự hỏi không hổ với đạo nghịa lương tâm, như vậy há phải sợ những trò bịp bợm trộm cắp hay sao >
Vô Vi đạo trưởng gật gật đầu nói:
- Đại ca đã nói như vậy, các huynh đệ có còn gì để lo lắng nữa.
La Vĩnh Tường ngẩng đầu lên hỏi:
- Đại ca chuẩn bị việc điều tra việc này như thế nào ?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi nói:
- Trước mắt, manh mối duy nhất chỉ có bức hoa. giả kia, cho nên ta muốn đi Lan Châu một chuyến. Có lẽ cũng có thể tìm ra một chút manh mối của việc này.
La Vĩnh Tường nói:
- Tiểu đệ muốn cùng đi với đại ca...
Lời nói chưa dứt thì Thiết Liên cô đã bước vào, nàng lập tức tiếp lờ:
- Muội cũng muốn đi !
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu mỉm cười:
- Ta biết các đệ quan tâm cho ta, lúc nào cũng đi theo ta như phạm nhân bị canh giữ. Bất luận ta đi đến đâu các người cũng đi theo ta, giống như sợ ta bỏ trốn mất vậy.
Vo Vi đạo trưởng nói:
- Đại ca không công bằng, lần nào đi đâu cũng mang theo tam đệ và cửu muội. Lần này cũng nên cho mọi người cùng đi...
Hoắc Vũ Hoàn đău hai tay ngăn càn lại:
- Như vậy cũng tốt. Hai người mà còn chê không đủ, hay là phái thêm một đại đội người ngựa. nhưng mà ta không có đi, các ngươi đi một mình đi ~
Cả ba không nhịn được liền cười ầm lên.
Thiết Liên Cô nói:
- Mọi người không phải tranh giành, ai đi ai không đi, đều do đại ca lựa chọn, như vậy không phải hay hơn sau ?
Hoắc Vũ Hoàn vội vàng lắc đầu nói:
- Ta không dám lựa chọn đâu !
Thiết Liên Cô vội hỏi:
- Tại sao ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu như đại ca không chọn muội, thế muội có chịu hay không ?
Thiết Liên Cô nhướng mày nói:

- Muội đương nhiên là ngoại lệ, cho dù đại ca có chọn hay không, muội cũng vẫn cứ đi theo đại ca...
Đột nhiên nàng phát giác ra trong lời nói của mình có gì hơi quá lố, nên bỏ lửng câu nói, hai má đỏ bừng lên đến tận mang tai.
La Vĩnh Tường hiểu được, liền vội đứng dậy mỉm cười nói:
- Thời gian cũng không còn sớm, vậy xin mời đại ca hãy đi nằm ngủ một chút, ngày mai chúng ta còn phải bàn tính thêm.
Nói xong, nháy mắt ra hiệu cho Vô Vi đạo trưởng, rồi cả hai cùng cáo lui ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn cũng không giử họ lại, liền đưa tay lên ngáp một cái, lẩm bẩm nói:
- Ài ! Con người vừa qua khỏi tuổi trung niên, chớp mắt một cái đã thấy già, chỉ thức một đêm đã cảm thấy mỏi mệt rồi.
Thiết Liên Cô không nói gì, chỉ liếc mắt một cái, rồi đi vào pjòng trong chuẩn bị giường ngủ cho Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Cửu muội, khách đều đã an nghỉ rồi hả ?
Thiết Liên Cô chỉ chăm chú trải giướng, tuyệt nhiên không hề lên tiếng.
Hoắc Vũ Hoàn lại hòi:
- Các huynh đệ đã tan tiệc đi nghỉ chưa ?
Thiết Liên Cô vẫn không trả lời. Chuẩn bị xong, lại đi thu dọn chén bát và ly tách trên bàn.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Tại sao không nói chuyện chứ ? Giận đại ca sao ?
Thiết Liên cô bĩu môi, hứ một cái:
- Có gì phải nói, dẫu sao cũng không chọn muội mà...
Hoắc Vũ Hoàn cười ha hả, rồi đến bên giường nằm xuống.
Thiết Liên Cô đứng yên lặng một hồi rồi thở dài nói:
- Đại ca cứ làm bộ câm điếc. Nước chảy đá mòn, muội không tin lòng người chứ không phải sắt đá...
Nói đến đây, nàng xoay người bỏ chạy nhanh ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn cười, nhưng tiếng cười dần dần đã biến đi. Trong khoé mắt không biết tự lúc nào đã rưng rưng hai giọt lệ.
Lan Châu ngày xưa có tên là Kim Thành Quận. Từ xưa đến nay vẫn là trục lộ giao thông chính để buôn bán với Tây Vực.
Người đến thành Lan Châu, bất luận là người Hán hay người các dân tộc thiểu số đều sống bằng nghề buôn bán. Phàm ai đến Lan Châu kinh doanh buôn bán, bất luận là người nào cũng đều biết đến một vị Kim Lão Gia đỉnh đỉnh đại danh tại thành Lan Châu này.

Kỳ thực Kim Lão Gia hay là Kim Tam Thái Gia gì cũng được. Đây đều là những tên gọi mà sau khi lão trở nên giầu có, còn từ khi lão chưa làm ăncphất lên, lão chỉ có một cái tên là Quỉ Nhãn Kim Xung. Trước đây có ai gọi lão là Kim Lão Tam, thì lão rất xem trọng người đó và luôn luôn khen ngợi.
Quỉ Nhãn Kim Xung mồ côi và cơ cực ngay từ thưở nhỏ. Việc phất lên của lão cũng không phải là ngẫu nhiên.
Người này vốn có thiên tư về kinh doanh, lại thường qua lại với những thương nhân ngoại quốc và còn biết nói mười mấy thứ tiếng. Đối với đồ cổ và những bức hoa. xưa, thì lão có một năng lực giám định kinh người, vì vậy được thương nhân nước ngoài tín nhiệm. Đại hội Vạn Bảo ba năm được tổ chức một lần tại thành Lan Châu. Bất cứ món đồ cổ và bức hoa. xưa nào, nếu không qua sự giám định và bình phẩm của lão thì các thương nhân ngoại quốc sẽ không chịu ra giá.
Vì vậy, tài sàn của Quỉ Nhãn Kim xung chảy vào cuồn cuộn giống những ngọn sóng của sông Hoàng Hà> trong mấy chục năm lảo đã trở thành cự phú.
Quỉ Nhãn Kim Xung từ hai bàn tay trắng đã dựng nên sự nghiệp, có thể nói đều là nhờ vào sự thông minh trời phú của lão. Mãi đến nửa cuộc đới, lão mới cưới được một Kim Tam nương nương.
Nhắc đến vị Kim Tam nương nương này, quả thật bà ta cũng có một lý lịc đáng nể.
Phụ thân của bà ta họ Thạch, gọi là Thach Siêu Nhiên được thiên hạ xưng là Đồng Chùy Thiết Đản, là một nhân vật lừng danh trong vùng võ lâm Tây Bắc.
Thạch gia không chỉ có tiếng tăm mà còn rất giầu có. Nghe đâu tổ tiên của họ là Thạch Sùng, chủ nhân của Kim Cốc Viên giầu nhất trong thiên hạ ngày xưa.
Truyền đến đời Thạch Siêu Nhiên thì bỏ nghề kinh doanh buôn bán, quay sang học võ, từ đó tiếng tăm càng vang dội hơn trước.
Thạch siêu nhiên có tất cả bốn người thê thiếp và mười ba người con, nên được gọi là Thập Tam Thái Bảo, nhưng chỉ có một mình Thạch Tú Vân là con gái duy nhất mà thôi.
Thạch Tú Vân không những đẹp người mà đặc biệt còn thông minh giỏi việc. Nhưng đáng tiếc là bị tật từ trong bụng mẹ, khi vừa mới sinh ra, chân trái đã bị hơi khập khiễng. Cho nên, Thạch Siêu Nhiên không nhẫn tâm bắt ép cô luyện võ, chỉ để cô làm những việc nhà.
Ai ngờ vị Tú Vân tiểu thơ này lại giỏi về việc quản lý và tính toán, còn đối với những việc khác đều không có hứng thú. Dùng bàn tính để

tính tiền là một việc mà cô ta đặc biệt ham thích. Năm tuổi đã có thể sử dụng bàn tính một cách thành thạo. Bảy tuổi đã có thể một mình quản lý toàn bộ thu chi nợ nần, thuế má trong nhà. Sau mười ba tuổi đã tài giỏi chẳng kém gì vị tổ tiên Thạch Sùng kia và trở thành một vị quản lý tài giỏi.
Một vị thiên kim con nhà hào phú, tự nhiên sẽ không có ít người muốn được cầu hôn. Nhưng tất cả bọn họ đều không lọt vào được mắt xanh của nàng. Chần chừ mãi, đến năm mười chín tuổi,nàng vẫn còn phòng không chiếc bóng.
Có một lần, vì giám định một món đồ cổ, nên Quỉ Nhãn Kim Xung được mời đến Thạch Gia, và vị Tú Vân tiểu thư đã phải lòng lão già tuổi đã bốn mươi tám này. Nàng còn tuyên bố nếu không lấy được lão, nàng sẽ không gả cho một ai.
Thạch Siêu Nhiên tuy trong bụng xem thường Kim Xung, nhưng vì thương con gái, nên bất đắc dĩ cho người sang đặt vấn đề cầu hôn với Kim Xung, hơn nữa còn hứa cho rất nhiều của hồi môn, vì vậy hôn sự mới thành.
Việc quan hệ thông gia giữa hai nhà Kim, Thạch đã làm chấn động cả vùng Tây Bắc năm đó. Nghe nói hôm cô dâu về nhà chồng, những người đưa dâu và những kẻ khiêng của hồi môn xếp thành hàng dài cả mười mấy dậm.
Một nửa của hồii môn là quần vật dụng bốn mùa, còn một nửa là vàng bạc châu báu. Riêng số vàng bạc mà Tú Vân tiểu thư mang về nhà chồng cũng đã có đến mấy chục vạn lượng.
Quỉ Nhãn Kim Xung vừa phát lên nhờ vào số đồ cổ, lại được số tài sản khổng lồ của vợ. Từ đo lão trở thành đệ nhất phú hào ở thành Lan Châu này.
Một người có tiền thường hay muốn hưởng thụ. Quỉ Nhãn Kim Xung từ khi trở nên gàiu có, liền mua đất xây lên toà Tiểu Nguyệt sơn trang ở dưới chân Bạch Tháp đối diện với bờ Bắc của thành Lan Châu. Ngâm thanh vịnh nguyệt vốn là việc thanh nhã, nhưng Quỉ Nhãn Kim Xung đến đây không phải vì để uống rượu thưởng trăng. Lão xây toà Tiểu Nguyệt sơn trang này, thứ nhất là để sống cuộ sống hưởng thụ, thứ hai là khoa khoang sự giàu có của mình. Nhưng điều quan trọng nhất là để cất giấu những món đồ cổ giá trị liên thành của lão.
Từ khi có được Kim Tam nương nương và được sự ân cần dạy bảo của bà ta, Quỉ Nhãn Kim Xung bắt đàu bỏ tiền ra mua những món đồ cổ giả, sau đó đem bán cho những thương nhân Ba Tư không am hiểu gì mấy về đồ cổ giả với giá rất cao. Những món đồ cổ thật và có giá trị lớn lão đều cất giấu trong mật thất của toà Tiểu Nguyệt sơn

trang.
Thế rồi tài sản của nhà họ Kim càng tích chứa càng nhiều, cơ hồ còn nhiều hơn cả Thạch Sung ngày xưa.
Ai ngờ trong lúc hông vận của Kim gia đang lên đến đỉnh cao, thì đột nhiên có tin truyền ra Kim Tam Thài Gia bị bạo bệnh mà chết.
Tin này làm xôn xao cả vùng Tay Bắc giống như việc quan hẽ thông gia giữa hai nhà Kim Thạch trước đây. Có người ngạc nhiên, có người thở dài, cũng có người vui mừng trước tai hoa. của kẻ khác.
Cũng có người nói là Kim Tam Thái Gia đã dùng thế lực chiếm lấy những món bảo vật gia truyền nhiều đời của một người bị sa cơ thất thế. Người đó vì quá tức giận nhưng không làm gì được lão, nên trong lúc quẫn trí đã treo cổ tự tử. Oan hồn người kia đến trước điện Diêm Vương để cáo trạng, vì vậy Kim Thái Gia bị quỷ Vô Thường bắt đi. Trước giờ chết, thất khiếu của lão đều chảy máu ra, đến nửa đêm thì nghe tiếng giây xích kêu và bên ngoài cửa sổ còn để lại những d6áu chân hình móng gà.
Bất luận mọi người phán đoán như thế nào về cái chết của Kim Tam Thái Gia, nhưng tóm lại đây là một việc lớn kinh thiên động địa.
Tin Kim Tam Thái Gia chết vừa truyền vào trong thành, thì nhiều kẻ nịnh hót đã lũ lượt kéo đến Tiểu Nguyệt sơn trang phúng viếng đông như trẩy hội.
Người có tiền làm việc gì cũng nhanh chóng. Tin tức về cái chết đột ngột của Kim Tam Thái gia truyền ra chưa được nửa ngày, thì trong Tiểu Nguyệt sơn trang đã dưng lên một toà linh đường sừng sững nguy nga. bên trong bên ngoài sơn trang, đâu đâu cũng là một màu trắng khăn tang, tiếng nhạc, tiếng khóc la...
Trong linh đường khói hương nghi ngút. Ba bốn tên đánh trống thổi kèn đang hợp tấu một bản nhạc buồn. Người đi cúng tiến vào từ phía bên phải, lui ra theo phía bên trái và tuần tự cắm hương hành lễ. Sau đó quay ra phía nhà bên trái, đó chính là nơi chiêu đãi cơm chay.
Trong gian nhà này có bày hơn 100 chiếc bàn bất kể là khách quen hay lạ, sau khi làm lễ xong là có thể ngồi xuống ăn uống. Còn đồ ăn thức uống nhiều vô số kể.
Kim Tam nương nương đã giao cho những người chấp việc bất luận là thân thích hay bằng hữu hay là những kẻ nghèo khốn từ xa đến gần đều tặng cho họ lộ phí. Tất cả nhang đèn giấy tiền vàng bạc đều do tang chủ bỏ ra.
Nói cách khác, chỉ cần đến linh đường hành lễ không luận là quen biết hay không, ngoài việc ăn uống ra, còn lãnh được mấy lượng bạc đem về.

Xe ngựa đến Tiếu Nguyệt son trang tấp nập nhộn nhịp còn hơn cả lễ rước thần.
Buổi viếng ngày thứ nhất, người đông như kiến cỏ, mãi đến xế chiều, mọi người mới từ từ kéo nhau ra về.
Sau khi mọi người ra về hết, lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện năm người.
Đi đầu là một tjiếu niên và thiếu nữ ăn mặc rất hoa lệ, cả hai cùng dìu một lão già tay chân run run. Theo sau là một đôi phu phụ tuổi trung niên, trên tay họ treo một cái làn được đan từ những cành liễu.
Lão già kia mặc chiếc áo nho sinh màu xanh, tuổi ngoài lục tuần, trên mặt đầy những vết nhăn, tóc bạc trắng, còn chử chỉ và đi đứng cũng dường như hơi lọm khọm. Nhưng từ cách ăm mặc thì rõ ràng đây là một phú ông có tiền.
Còn vị thiếu niên và thiếu nữ kia tuổi không quá hai muoi, hình như họ là cháu của phú ông.
Đôi phu phụ đi phía sau, người nam mặt râu quai nón, còn người nữ mặt mày thanh tú.
Lão phú ông vừa bước vào linh đường, trên mặt đã giàn giua nước mắt. Khi vừa thấy linh vị đặt trước tấm màn trắng lão liền cất tiếng thảm thiết:
- Huynh đệ Ơi ! Sao huynh đệ lại nhẫn tâm như vậy ? Sao lại bỏ ca ca mà đi trước ?
Lời nói còn chưa dứt thì nước mắt đã chảy như mưa đồng thời tiếng khóc cũng to hơn.
Những người có trách nhiệm tiếp đãi trước linh đường đều không biết rằng vị phú ông này là bằng hữu thân thích gì của Kim Tam thái gia ? Họ chỉ biết bước đến an ủi lão:
- Lão gia đừng quá bi ai, khóc nhiều sẽ có hại cho sức khoẻ...
Lão phú ông giâm chân khóc nói:
- Ta còn cần đến thân mạng sao ? Đã đến trễ một bước không gặp được người sống, ta dứt khoát cũng sẽ chết mà thôi, còn cần đến cái thân tàn này mà làm gì ?
Chàng thiếu niên công tử đứng bên cạnh vội khuyên:
- Gia gia, người chết không thể sống lại được, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Kim lão gia không may qua đời, bây giờ gia gia hãy đốt nhang hành lễ, để cho người chết được an tâm vậy !
Người chấp việc liền nói:
- Vị công tử này nói rất phải, nếu như lão gia còn những lời gì để nói vậy xin hãy để sau khi thắp hương hành lễ xong nói cũng còn chưa muộn

Lão phú ông không để người kia nói dứt, liền nhổ nước bọt vào mặt hắn mắng :
- Còn chưa muộn sao ? Nhà ngươi biết cái gì ? Tại sao ta buồn chứ ?
Cũng chính là tại vì ta đến quá muộn.
Chàng thiếu niên công tử vội vàng hành lễ nói:
- Xin đại ca bỏ qua cho, gia gia của tại hạ tính khí thất thường, có điều gì mạo phạm, xin hãy vui lòng tha thứ.
Người chấp việc không có ve gì tức giận sau khi bị nhổ nước bọt vào mặt, mà chỉ cười khổ nói:
- Không sao, không sao.
Ai ngờ lời nói chưa dứt thì trên mặt lại bị nhổ thêm một bãi nước bọt nữa.
Lão phú ông giận dữ mắng:
- Ngươi còn dám nói không sao ? Ngươi có biết số châu báu của ta là cổ vật triều đại nào không ? Một món đáng giá bao nhiêu lượng vàng không ? Cả nhà ta từ già đến trẻ không ngại đường xa ngàn dặm đến đây cũng chính là muốn hỏi cố nhân... Vậy mà nhà ngươi còn nói không sao à ?
Người chấp việc bị lão mắng là hồ đồ, nhưng hắn không biết mình đã phạm lỗi gì, đành phải i, lặng đứng yên ra vẻ ngạc nhiên:
Lão phú ông còn chưa bớt giận, liền nói lớn:
- Hà Nghĩa, ngươi đem châu báu lại đây, để cho những tên ngu ngốc này xem thử, coi ai còn dám nói là không sao ?
Gã đại hán có râu quai nón đứng ở phía sau đáp một tiếng, rồi mở nắp chiếc làn ra.
- Ồ !
Sau tiếng ồ king ngạc, mọi người trở nên im lặng.
Thì ra trong chiếc làn đựng đầy ắp những viên minh châu sáng chói. Mỗii viên đều lớn bằng quả trứng gà, có lẽ tất cả không dưới một trăm viên.
Nhiều minh châu vô giá như vậy, không ngờ lại dùng một chiếc làn để đựng. Xem ra lão già này quả nhiên là một đại phú ông.
Tất cả mọi người đều đứng ngẩn ra mà nhìn số minh châu. Có người ngạc nhiên, có người hâm mộ, ngay cả tiếng thở dài cũng không dám thở mạnh
Gã hán tử chấp việc kia kinh ngạc đến nỗi há hốc cả mồm ra, đứng như trời trồng, ngay cả nước bọt trên mặt chảy xuống hắn cũng quên chùi đi.
Gã phú ông hướng về bài vị nghẹn ngào nói:

- Kim huynh đệ, đệ có thấy số minh châu này không ? Rốt cuộc là vì đệ đi quá sớm, hay là lão ca ca ta đến quá muộn ? Bây giờ đệ đã ra đi, trên thế gian này còn có ai có thể giám định cho ta số minh châu này không ? Kim huynh đệ, tại sao đệ không lên tiếng ? Tại sao đệ không lên tiếng vậy hả ?
Lão vừa nói nước mắt vừa chảy ra như mưa.
Chàng thiếu niên công tử một mặt thu dọn số minh châu, một mặt khuyên nhủ và an ủi lão.
Thiếu nữ bên phải cũng lau nước mắt nói:
- Gia gia không cần phải buồn, chúng ta đã không gặp Kim lão gia gia, nhưng có thể gặp được Kim Tam nươngnương. Như vậy cũng có thể nói là chúng ta đi chuyến này không bị phí uổng.
Lão phú ông đưa tay lau nước mắt hỏi:
- Điều đó là tất nhiên rồi. Đã nhiều năm cách biệt, mãi đến nay vẫn chưa hội ngộ, ta chỉ biết rằng Kim lão gia gia của nươi cũng thành gia thất, còn vị tức muội kia thì chưa từng gặp mặt.
Vị thiếu niên công tử liền nói:
- Mời gia gia hành lễ, điệt nhi sẽ đốt hương thế cho gia gia
Lão phú ông nói:
- Không được, huynh muội các ngươi cũng phải hành lễ với gia gia, bảo Ha Nghiã đốt hương ði.
Gã đại hán có râu bèn vâng lệnh bước lên trước, đốt ba nén huõng rồi lớn tiếng nói:
- Đại danh phủ Hà Lão Gia cùng với tử tôn đến cúng.
Mãi đến bây giờ mọi ngýời mới biết lão Phú ông kia họ Hà, và là người từ phủ Đai Danh đến.
Ngýời chủ lễ lúc này giống như từ trong mõ tỉnh dậy vội vàng nói:
- Hà phủ đến cúng, hãy nổii nhạc lên !
Tiếng nhạc liền được nổi lên, Hà lão gia d6ãn hai đứa cháu tiến đến trước linh vị, cung kính hành lễ.
Lễ xong, Hà lão gia thuận tay lấy từ trong chiếc làn ra một viên minh châu nói rằng:
- Chỗ nhận lễ phúng điếu ở đâu ?
Một gã hán tử mình mặc tang phục liền vội vàng bước đến mỉm cýời nói:
- Thịnh tình của Hà lão gia tệ trang xin kính cẩn nhận lấy, nhýng chủ mẫu có dặn lễ vật của tất cả bằng hữu thân thiết đều không được nhận lấy.
Hà lão gia bèn trừng mắt hỏi:
- Ngýõi là ai ?

Ngýời kia đáp:
- Tiểu bối gọi là Lý Thuận, cũng là tổng quản của Tiếu Nguyệt sõn trang này.
Hà lão gia hừ một tiếng:
- Nguõi quản lý cái gì ? Lễ vật của ngýời khác thì có thể không nhận, còn tình bằng hữu giữa ta và trang chủ của bọn ngươi, ngươi có biết thân thiết như thế nào không mà không dám nhận ?
Lý Thuận ấp úng:
- Điều này...
Hà lão gia liền quát:
- Cái gì mà điều này với điều kia ?
- Mau đi gọi tên nhận lễ phúng điếu lại đây, ta muốn hỏi hắn xem vì chê lễ vật của ta ít giá trị hay xem thường Hà mỗ ta ?
Lý thuận bèn nói:
- Hà lão gia đã quá lời, đây là lời căn dặn của chủ mẫu, bọn tiểu bối chỉ là người ở, đâu dám...
Hà lão gia liền cười nhạt cướp lời:
- Ta đang muốn gặp chủ nhân của các ngươi ðây. Nguõi hãy đi bẩm lại với chủ mẫu của ngươi, nói rằng viên minh châu này là lễ ra mắt của lão ca ca tặng cho tức muội, hỏi xem chủ mẫu ngươi có nhận hay không ?
Kim Tam nương nương hiện tại đang ở phía sau bức màn trắng được đặt sau linh vị. Từ khi năm người họ Hà tiến vào linh đường thì bà ta đã chú ý đến họ, những lời nói và chú ý của họ bà ta đều nghe thấy cả. Tuy bà ta không nhớ phu quân đã kết giao với vị bằng hữu họ Hà này lúc nào, nhưng thấy vị Hà lão gia này bên mình mang theo trên một trăm viên minh châu vô vô giá và những lời nói vô cùng khẩn thiết, đã sớm gây sự chú ý đặc biệt cho bà ta.
Lúc ấy, nghe bên ngoài bức màng vì việc lễ vật mà tranh chấp với nhau, bà ta liền lệnh cho a hoàn, a hoàn bèn nói lớn:
- Tặng phẩm của Hà lão gia nếu như không nhận sẽ là thất kính, vì vậy đành phải đánh lễ mà nhận lấy. Phu nhân sai Lý tổng quản dẫn Hà lão gia cùng với huynh đệ tử tôn sang phòng bênh tiếp đãi chu đáo. Đợi khi nào khách viếng về hết, phu nhân sẽ đích thân đến bái kiến.
Hà lão gia bèn khen nói:
- Nói như vậy phải dễ nghe hơn không. Tức muội không hổ là người xuất thân từ nhà tôn quí có học thức. Đối đãi với mọi người phải biết phân biệt thân sơ gần xa mới đúng.
Ngừng lại một lát, lão thở dài một tiếng rồi cảm khái nói:

- Đáng tiếc Kim huynh đệ vô phúc, có được một người hiền thê như vậy mà lại nỡ bỏ ra đi.
Lão vừa than thở vừa đưa tay áo lên lau nước mắt.
Trong và ngoài linh đường có rất nhiều người, trong lòng bọn họ đều cảm thấy ngạc nhiên. Quỉ Nhãn Kim Xung từ tay trắng làm nên sự nghiệp. Trước giờ lão đối xử với mọi người rất cay nghiệt và không xem trọng ân nghĩa. Vậy mà không lẽ lão kết giao được một vị bằng hữu tình thân nghĩa trọng và giàu có như vậy sao ?
Người có tiền thường thường đi đến đâu cũng được mọi người tôn kính.
Lý tổng quản dẫn bọn họ sang phòng bên, đem trà nước và trái cây ra tiếp đãi chu đáo. Thấy đã gần đến cơm chiều, gã liền đích thân xuống nhà sau còn dặn bọn dầu bếp và đặc biệt bày một bàn tiệc rượu vô cùng thịnh soạn để đãi khách.
Không bao lâu, Kim Tam nương nương được hai a hoàn dìu dìu vào phòng bên. Lúc này bà ta đã tắm rửa và chải chuốt rất chỉnh tề, đồng thời cũng đã thay bộ tang phục màu trắng khác.
Tình cảm của Hà lão gia vừa lắng xuống. bây giờ nhìn thấy Kim Tam nương nương, đột nhiên trong lòng lão cảm thấy giống như có ngàn mũi kim đâm vào.
Sau khi hai bên thi lễ xong liền ngồi xuống, Hà lão gia chầm chậm nói:
- Lúc Kim lão đệ còn sanh tiền, đã có bao giờ nhắc về lão ca ca này với đệ muội chưa ?

Chỉ Đao

Hồi 4
CÁI CHẾT CỦA QUÝ NHÂN

Kim Tam nương nương đáp:
- Lúc tiên phu còn sống,cứ mãi lo việc buôn bán suốt ngày, nên rất ít có thời gian rảnh rỗi để nói đến những chuyện xưa và những bằng hữu cũ. Nếu như hôm nay Hà đại ca không đích thân quang lâm đến đây cúng tế, thì tiểu muội cũng không biết có một vị đại ca như vậy.
Hà lão gia buông một tiếng thở dài:
- Điều này cũng khó mà trách hắn. Năm đó bọn đại ca còn rất nhỏ, tuy tình thân như thủ túc, nhưng rốt cuộc cũng là thứ tình cảm trẻ

con mà thôi.
Sau này lớn lên một chút thì lại kẻ Đông người Tây, cách biệt nhay mười mấy năm trời, có lẽ Kim lão đệ đã quên vị đại ca này rồi.
Kim Tam nương nương hỏi:
- Thì ra Hà đại ca cũng là người Lan Châu ?
Hà lão gia từ từ đáp:
- Đại ca không phải là người Lan Châu, nhưng thưở thiếu thời đại ca từng sống ở Lan Châu này. Năm đó nhà đại ca ở bên ngoài Nam môn và đối diện với nhà của Kim lão đệ..
Kim Tam nương nương "ồ" lên một tiếng, dường như bà ta có hơi chút ngạc nhiên.
Hà lão gia lại nói tiếp:
- Lúc ấy ả hai nhà đều rất nghèo, Kim lão đệ phải đi chăn trâu cho nhà họ Nhan, còn đại ca thì phụ việc cho một tiêm bán đậu hủ. Những khi rảnh rỗi, ta thường trốn lên núi cùng với Kim lão đệ đi bắt thỏ bắn chim...
Trong lúc kể lão dường như có vẻ rất buồn bã. Ngừng một hồi lão kể tiếp với giọng buồn buồn:
- Đại ca và Kim lão đệ đã kết bái huynh đệ vào năm đó. Ngay từ nhỏ Kim lão đệ đã có chí lớn là quyết tâm đi theo nghề kinh doanh buôn bán để kiếm thật nhiều tiền và có chí nguyện trở thành một đại phú ông giàu có.
Ngược lại ta thì chán ghét nghề kinh doanh mà chỉ muốn tiến thân bằng con đường thi cử. Bọn ta đã sống chung với nhau gần mười lăm năm, sau đó ta rời khỏi Lan Châu này và đến sống ở Đại Danh phủ và cũng từ lúc ấy hai huynh đệ ta không còn gặp lại nhau.
Kim Tam nương chợt hỏi:
- Bao nhiêu năm nay, đại ca vẫn sống ở Đại Danh phủ sao ?
Hà lão gia lại thở dài một tiếng:
- Đúng vậy, ta đã quyết chí cầu học, mấy mươi năm làm con mọt sách. Tuy cũng thi đỗ cũng làm quan nhưng về già chỉ có hai bàn tay trắng. Không như Kim lão đệ chịu khó làm ăn buôn bán, vừa có danh tiếng lại vừa được lợi, và cũng là người giàu có nhất một phương. Nói ra ta càng thấy thêm xấu hổ.
Tuy lão nói là tự cảm thấy hổ thẹn, nhưng Kim Tam nuong nuong thì lại cho rằng đó lại là một điều vinh dự lớn..
Vào thời bấy giờ kẻ sĩ là những người được thiên hạ kính trọng và được xã hội đề cao. Còn thương nghiệp là nghề thấp nhất trong xã hội và luôn bị mọi người khinh thường. Bởi vì ai cũng có quan niệm "sĩ, nông, công, thương" nên cho dù buôn bán kiếm được nhiều tiền,

nhưng không dễ gì được sự kính trọng của mọi người. Chỉ có làm quan, địa vị Ở trên cao thì bá tánh ai dám không cung kính.
Kim Tam nương nương vừa tỏ ra kinh ngạc vừa tỏ vẻ vui mừng:
- Đại ca làm quan trong triều, chắc tước vị cũng cao. Đáng tiếc chúng ta lại không biết nhau, nếu biết nhau sớm hơn thì cũng được mang tiếng lây của đại ca.
Hà lão gia cười nói:
- Cái gì mà tước vị cao chứ, thiên hạ thường nói rất đúng "Bạn vua như bạn hổ". Trong triều toàn là bọn quan thần tranh quyền đoạt vị. Ta tuổi tác đã già nên không có đủ tinh thần để tranh đua với bọn tiểu nhân đó. Năm kia ta đã cáo quan về ở ẩn. Bây giờ ngoài việc dạy dỗ con cháu ra, ta chỉ biết lấy việc sưu tầm đồ cổ làm thú vui mà thôi.
Kim Tam nương nương bèn hỏi:
- Đại ca cũng thích sưu tầm đồ cổ sao ?
Hà lão gia nhún vai:
- Nói ra thì cũng chẳng phải sưu tầm gì. Chỉ vì fu nhân của ta qua đời quá sớm, rồi kế tiếp lại là đứa con dâu. Giờ chỉ còn mình ta nuôi nấng hai đứa cháu nhỏ này, thế nên mới mượn những món đồ cổ và tranh xưa để giết bớt thời gian rảnh rỗi mà thôi.
Nói đến đây đột nhiên lão thở dài một tiếng:
- Gần đây ta mới mua được một số minh châu của một tay thương nhân buôn châu báu từ quan ngoại vào, nghe đâu đây là những cổ vật ở trong hoàng cung nước Cao Lỵ Nhưng đáng tiếc là ta không biết số minh châu này thật hay giả. Lúc ấy ta chợt nhớ đến Kim lão đệ là người nổi tiếng về lãnh vực này nên mới đặc biệt tìm đến đây. Nhưng không ngờ kim lão đệ đã ra đị..
Kim Tam nương vội hỏi:
- Số minh châu mà đại ca nói có phải đang đựng trong chiếc làn kia không ?
Hà lão gia gật gật đầu đáp:
- Đúng vậy !
Kim Tam nương nương không nhịn được bèn nuốt nước bọt một cái ực nói:
- Viên minh châu vừa rồi đại ca tặng cho tiểu muội, tiểu muội đã xem kỹ qua rồi, quả thật nó là viên minh châu giá trị liên thành.
Nhưng Hà lão gia lại cảm khái nói:
- Minh châu tuy vô giá, nhưng cũng không mua được tình nghĩa xưa. Cho dầu có cả ngàn viên minh châu đi nữa, thì cũng không đổi được mạng sống của Kim lão đệ. Ai ! Cố nhân đã mất, thế thì những viên minh châu này là thật hay giả còn có ý nghĩa gì nữa chứ ?

Nhắc đến những chuyện xưa hai mắt lão lại đỏ hoe, giọng nói cũng khàn đi.
Thiếu nữ đứng bên cạnh lão vội khuyên giải:
- Thật ra chúng ta đến cũng không quá muộn. Hai nhà cách xa nhau cả ngàn dặm vậy mà chúng ta cũng đến kịp trước linh đường để tế biệt, điều này cũng là khó lắm rồi !
Vị công tử kia cũng lên tiếng:
- Đúng vậy. Đợi đến khi chánh thức nhập quan, lúc ấy chung ta còn có cơ hội gặp được mặt của Kim gia gia lần cuối cùng.
Hà lão đa gật gật đầu nhè nhẹ, rồi hỏi:
- Tiểu muội, hôm nào mới nhập quan.
Kim Tam nương liền lúng túng:
- Điều này... điều này...
Hà lão gia lộ vẻ ngạc nhiên :
- Thế nào còn chưa chọn được ngày thích hợp ư ?
Kim Tam nuong nương cười khổ:
- Không dấu gì đại ca, đã chọn được ngày thích hợp rồi, nhưng mà... ý của đại phụ..
Hà lạo gia chợt hòi lại:
- Đại phu à ? Đại phu nói sao ?
Kim Tam nương nương chần chừ một hồi rối mới nói:
- D6àu sao đại ca cũng không phải người ngoài, vì vậy tiểu muội cũng nên nói thật cho đại ca biết. Đại phu căn dặn rằng bệnh của tiên phu là bệnh dịch rất dễ bị truyền nhiễm, vì thế không thể đợi đến giờ tốt mà nhập quan được, cho nên...
Hà lão gia thất kinh:
- Nói vậy đã nhập quan xong hết rồi sao ?
Kim Tam nương nương thần sắc vô cùng đau đớn gật đầu nói:
- Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Bên ngoài chỉ biết tiên phu do bạo bệnh mà qua đời, còn sự thật tiểu muội đâu dám nói ra bên ngoài cho họ biết. Theo qui định của quan phủ thì những ai chết vì bệnh truyền nhiễm bắt buộc phải hoa? táng. Như vậy chẳng phải muốn làm khó hương hồn của tiên phụ sao ?
Hà lão gia chợt lớn tiếng:
- Việc này có quan hệ gì chứ ? Quan tuần phủ ở đây cùng tuổi với ta, dựa vào chút ít tiếng tăm của ta lẽ nào hắn không chịu nể mặt sao ?
Kim Tam nương nương thở dài nói:
- Đáng tiếc là tiểu muội không biết đại ca sớm hơn. Nếu biết trước như vậy, bất luận là như thế nào tiểu muội cũng sẽ chờ thêm một ngày nữa.

Hà lão giaa giậm chân một cái rồi nói:
- A ! Đây lẽ nào lại là ý trời sao ? Ta từ phương xa ngàn dậm vội vã đến đây, lẽ nào ngay cả cơ hội gặp mặt uối cùng cũng kgông được hay sao ? Ông trời ! Sao ông lại nhẫn tâm như thế vậy hả ?
Lão vừa trách trời vừa khóc lớn lên.
Tất cả mọi người cũng cảm thấy hai mắt cay xè, hai môi mím chặt để khỏi bật thành tiếng khóc.
Kim Tam nương nương bèn ra lệnh cho dọn yến tiệc lên để mượn rượu giải sầu.
Hà lão gia vì trong lòng quá thương cảm, cho nên đối với rượu thịt lão không sao mà nuốt trôi cho nổi. Mọi người dùng qua loa rồi kết thúc buổi tiệc.
Sau khi ăn xong, Hà lão gia nói với Kim Tam nương nương rằng:
- Tiểu muội đã sai bọn chúng chuẩn bị phòng khách để cho đại ca nghỉ ngơi rồi, còn việc linh đường thì không dám nhọc lòng đại ca.
Hà lão gia nói:
- Đây là việc mà ta phải nên làm, tiểu muội không cần phải ngăn cản ta làm gì, cứ y theo ý ta mà làm là tốt nhất.
Kim Tam nương nương năm lần bẩy lượt can ngăn lão, nhưng lão ta vẫn một mực cương quyết không nghe.
Cuối cùng Kim Tam nương nương không còn cách nào khác nên phải làm theo ý lão.
Thế rồi Kim Tam nương nương ra lệnh cho bọn gia nhân sửa soạn lại Tây Khoa viện ở phía sau linh đường để làm chỗ ngủ cho Hà Lão gia.
Bà ta còn căn dặn thêm, tất cả những việc cần thiết đều do tổng quản Lý Thuận phụ trách, ngoài ra bất cứ ai cũng không được bước chân vào tây khoa viện.
Sau khi sửa soạn xong xuôi mọi việc, Kim tam Nương Nương xin cáo lui về hậu trang để nghỉ ngơi.
Tên Lý Thuận kia vô cùng cẩn mật. Ngoài việc hắn đích thân hầu hạ trà nước`rạ hắn còn fái thêm hai tên gia đinh tuần canh bên ngoài phía tường khoa viện. Một mặt có thể nữa đêm gọi bọn chúng hầu hạ, mặt khác đề fòng những kẻ khác đến quấy nhiễu.
Hà lão gia vốn là người đã có tuổi, hơn nữa vưa rồi lại khóc quá nhiều, cho nên bây giờ đã cảm thấy mệt mỏi. Sau khi lên giường chẳng bao lâu thì lão đã ngáy đều đều.
Lý Thuận đợi cho năm người đã an nghỉ hết, lúc ấy gã mới rời Tây khoa viện.
Lý Thuận vừa đi khỏi thỉ Hà lão gia đột nhiên nhè nhẹ ngồi dậy bước

xuống khỏi giường, sau đó rón rén bước đến phòng của đôi phu thê Hà Nghĩa. Khi đến bên ngoài phòng, lão đưa tay lên gõ ba tiếng rồi gọi khẽ:
- Đại ca, tiểu muội, xin hãy mở cửa cho !
Bên trong có tiếng người đáp lại, cùng lúc cánh cửa hé mở, Hà lão gia nhanh nhẹn lách mình vào bên trong.
Trong phòng tối om không một ánh đèn, nhưng lúc ấy đã có bốn người đang ngồi đợi lão. Ngoài Hoắc Vũ Hoàn, Thiết Liên Cô đóng vai cặp phu thê Hà Nghĩa ra, còn có hai huynh muội Lâm Tôn Ngọc và Mạnh Tuyết Trinh.
Cửa sổ trong phòng được mở toang. Thiết liên Cô mình mặc hắc y đang ngồi tựa bên cửa sổ. Ở vị trí này, nàng vừa có thể đề phòng những kẻ nghe trộm ở trong viện, lại vừa có thể giám sát hai tên gia đinh ở bên ngoài.
Hà lão gia chính là Bách Biến thư sinh vừa ngồi xuống thì Lâm Tuyết trinh liền lên tiếng khen ngợi:
- La tam ca thật không hổ danh là Bách Biến thư sinh. Màn kịch mà hôm nay tam ca diễn quả thật rất thành công, đừng nói là Kim Tam nương nương mà ngay cả ta và Mạnh sư huynh cũng tin đó là thật.
La Vĩnh Tường nhún vai nói:
- Nếu cô nương cho rằng Kim Tam nuong nuong tin đó là sự thật thì cô nương đã lầm to rồi.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên nói:
- Chẳng lẽ bà ta đã nhìn ra được điều sơ sót gì sao ?
- Sơ sót tuy không có, nhưng bà ta đã sớm biết được năm đó. Kim Xung không hề có một vị bằng hữu nào họ Hà cả.
Lâm Tuyết Trinh càng ngạc nhiên hơn:
- Tại sao bà ta biết được ?
La Vĩnh Tường nhếch mép, mỉm cười nói:
- Bởi vì Quỉ Nhãn Kim Xung thật sự chưa có chết.
Lâm Tuyết Trinh gần như la thất thanh lên:
- Thật vậy không ?
La Vĩnh Tường không trả lời trực tiếp câu hỏi của La Tuyết Trinh mà quay sang nói với Hoắc Vũ Hoàn:
- Tiểu đệ để ý quan sát và phát hiện ra nhiều chỗ khả nghi.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Tốt ! Đệ nói ra thử xem.
La Vĩnh Tường nói:
- Thạch gia cách Lan Châu không bao xa, vậy tại sao nữ tế qua đời lại không thấy có một người nào của Thạch gia đến vậy ? Đây là điều

khả nghi thứ nhất.
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu nói:
- Đệ cứ nói tiếp đi.
La Vinh Tường nói tiếp:
- Phu quân qua đời, nhưng tại sao thần sắc của Thạch Tú Vân không hề có chút gì đau thương cả ?
Hoắc Vũ Hoàn lại gật gật đầu.
Ngừng một hồi, La Vĩnh Tường lại nói tiếp:
- Với thân phận của Quỉ Nhãn Kim Xung mà sau khi chết lại vôi vàng nhập quan liền, điều này cũng khiến cho thiên hạ nghi ngờ rồi. Nếu như thật sự lão bị bệnh dịch thì trong Tiểu Nguyệt sơn trang này tất nhiên sẽ nhiễm bệnh hết và người chết nhất định không phải chỉ có một mình Kim Xung mà thôi.
Bênh dịch được truyền nhiễm trong nước uống và thức ăn, hơn nữa nó còn lây lan rất nhanh. Chỉ trong vòng mấy ngày là khắp trong thành này cũng đều bị nhiễm bệnh. Gần đây, không nghe ai nói đến bệnh này, vậy tại sao chỉ có một mình Kim Xung lại mắc bệnh này mà chết chứ ?
Điều này có thể xảy ra sao ?
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng:
- Không sai. Bệnh dịch hạch là một loại bệnh tryền nhiễm rất đáng sợ. Một người bị mắc phải thì cả vạn nhà đều lánh đi nơi khác. Nay Thạch Tú Vân để quan tài trong Tiểu Nguyệt sơn trang này, lẽ nào bà ta không sợ nhiễm sao ?
Lê Vĩnh Tường nói:
- Còn một việc này nữa, trước nay phu thê Kim Xung thường có tính keo kiệt, và trong sơn trang cũng rất ít khi có khách từ phường xa quang lâm đến. Vậy mà hôm nay Thạch Tú Vân lại mở toang đại môn tiếp đón khách từ mọi nơi đến cúng viếng, hơn nữa còn e ngại mọi người không đến Tiểu Nguyệt sơn trang nữa chứ> Sự việc này đúng không bình thường chút nào.
Mạnh Tôn Ngọc đột nhiên hỏi:
- Nếu như quả thật Quỉ Nhãn Kim Xung còn chưa chết, thế thì lão ta bày ra việc giả chết gạt mọi người để nhằnm mục đích gì chứ ?
La Vĩnh Tường lắc đầu nói:
- Trước tiên chúng ta phải làm rõ cái chết của lão là thật hay giả, sau đó mới có thể đoán được mục đích của lão ta.
Lâm Tuyết Trinh vội chen vào:
- Thế thì phải làm thế nào mới có thể biết được lão ta còn sống hay đã chết ?

La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Chúng ta đã thả mồi rồi, nhưng không biết cá có chịu cắn câu hay không mà thôi ? Muốn câu cá thì phải nhẫn nại một chút.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Nếu như Quỉ Nhãn Kim Xung thật sự còn chưa chết, mà chúng ta thì ở trong sơn trang, như vậy không bất lợi hay sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Việc ấy khỏi phải lo, bởi ví ít nhất trước tiên lão ta cũng phãi tìm hiểu xem mục đích cũa chúng ta tìm đến đây để làm gì? Và lão cũng rất muốn giám định số dạ minh châu bọn tạ Chỉ khi nào lão biết được số minh châu của bọn ta chỉ một viên là thật, còn lại tất cả đều là giả thì lúc ấy lão mới dùng thủ đoạn bất lợi với chúng ta.
Lâm Tuyết Trinh tiếp lời:
- Nếu như Quỉ Nhãn Kim Xung thật sự đã chết, thế thì chúng ta phải làm sao ?
La Vĩnh Tường ngửa mặt lên cười:
- Nghe nói tất cả báu vật cả đời cùa Quỉ Nhãn Kim Xung vơ vét được đều cất dấu trong Tiểu Nguyệt sơn trang này. Nếu quả thật lão đã chết thì chúng ta sẽ không vào núi báu mà lại đi về tay không..
Thiết Liên Cô chợt cười lớn tiếp lời:
- Tam ca nói rất phải, dầu sao đó cũng là của bất nghĩa, lấy chúng cũng không sao !
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt nói:
- Trước tiên ta phải nhắc nhở các đệ, mọi việc đều phải có trước sau nặng nhẹ, không thể làm càn được. Hiện tại chúng ta phải dốc hết toàn lực để diều tra bí mật cái chết của Kim Xung là thật hay giả. Còn những việc khác, khi chưa có lệnh ta thì bất cứ ai cũng không được tự ý hành động.
La Vĩnh Tường vội nói:
- Xin đại ca cứ yên tâm, về bí mật cái chết của Kim Xung là thật hay giả, tối đa là trong ba ngày chúng ta tự nhiên sẽ được biết rõ.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đệ đã có cách rồi sao ?
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Nếu như tiểu đệ đoán không lầm, hiện giờ Thạch Tú Vân đang ở trong hậu trang...
Nói đến đây dột nhiên lão thấp giọng:
- Như vầy... như vầy...
Hoắc Vũ Hoàn nghe đến đâu gật gật đầu đến đó:
- Tốt.. tốt... cứ y như vậy mà tiến hành... thà rằng ngồi giữ gốc cây

mà đợi thỏ còn hơn phát cỏ làm rắn sợ..
Sự suy đoán của La Vỉnh Tường quả nhiên không sai.
Lúc bấy giờ Kim Tam nường nương đang ngồi trong gian mật thất. Dưới ánh sáng ngọn nến có thể nhìn thấy gian mật thất này được trang trí cực kỳ sang trọng chẳng khác nào cung vuạ Dưới nến đất được lót thảm còn những bức trướng và màn đều làm bằng gấm vá lụa cả. Hầu như ở đêy đều đáng giá ngàn vàng.
Trên chiếc ghế gỗ hương đỏ đối diện với Kim Tam nương nương, có một lão nhân đang ngồi chễm chệ trên đó. Trên tay lão nhân đang cầm một chiếc kính bằng thuỷ tinh. Lão cầm chiếc kính thuỷ tinh lật qua lật lại quan sát kỹ lưỡng một viên dạ minh châu.
Lão nhân kia có một thân mình béo phệ. Trên gương mặt nhiều thịt của lão giống như có quét lên một lớp mỡ bóng loáng, phía trên có đính vào hai con mắt tí hí.
Đừng xem thườmh hai con mắt của lão, tuy nhỏ mà nhãn quan thật là kinh khủng, bở vậy cho nên lão được thiên hạ mệnh danh là Quỉ Nhãn.
Lão nhân kia quan sát viên dạ minh châu rất lâu, sau đó mới bỏ chiếc kính thuỷ tinh xuống, rồi từ từ ngẩng dầu lên ngửa mặt thở dài một tiếng, đồng thời lẩm bẩn:
- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !
Kim Tam nương nương sốt ruột hỏi:
- Thế nào ? Chẳng lẽ viên minh châu này là giả hay sao ?
Lão nhân lắc đầu bảo:
- Viên minh châu này quả thật là loại dạ minh châu đặc sản ở Đông Hải, một viên có giá trị đến cả ngàn lượng vàng.
Kim Tam nương nương nói:
- Bọn họ có cả một chiếc làn lớn đựng toàn dạ minh châu giống như vầy. Theo tiện thiếp thấy, ít nhất cũng không dưới 100 viên.
Lão nhân nói:
- Cho nên ta mới thấy kỳ quái. Minh châu là thật, nhưng mà ta lại không hề quen biết vị bằng hữu nào họ Hà cả.
Kim Tam nương nương nói:
- Nhưng mà những lời của lão ta nói hoàn toàn đúng sự thật. Năm đó lão gia thật sự có sống ở Nhan Gia Cấu phía nam kinh thành, và cũng từng chăn trâu cho nhà họ Nhan.
Lão nhân cười nhạt:
- Việc này khắp thành Lan Châu ai mà chẳng biết, cho nên không có gì lấy làm lạ cả.
Kim Tam nương nương lại nói:

- Lão gia nghĩ lại thử xem, có khi nào lúc ấy vì quá nhỏ, mà sau này lại xa cách nhau nhiều năm, vì vậy mà đã quên mất rồi chăng ?
Lão nhân lắc đầu nói:
- Tuyệt đối không thể có việc này, vì Nhan Gia Cấu vốn là một thôn hẻo lánh, tổng công cư dân ở đó không quá mười mấy nhà. Hơn nữa ở đây không có tiêm đậu phụ nào, và cũng không có nhà hàng xóm nào họ Hà cả.
Kim Tam nương nương trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng:
- Nói vậy lão họ Hà kia đã mạo nhận là bằng hữu của lão gia à ? Với thân phận và địa vị của lão ta hà tất phải thân cận giao tình với người đã chết hay sao?
Lão nhân nói:
- Ta nghĩ bọn họ nhất định có mưu đồ gì đây, hoặc giả dạng dòm ngó số châu báu trong sơn trang này, mà cũng có thể là các phe đối nghịch phái người đến điều tra thật sự.. Tóm lại, bọn họ đến đây hoàn toàn không có ý tốt.
Kim Tam nương nương nói:
- Theo tiện thiếp thấy thì bọn họ không giống là người xấu. Nếu như nói rằng bọn họ dòm ngó số châu báu của chúng ta, thế sao họ lại ra tay rộng rãi như vậy ? Với một số lượng minh châu giá trị như vậy chúng ta cũng chưa bao giờ có nhiều đến cả làn như thế.
Lão nhân nói:
- Đây gọi là thả dây dài để câu cá lớn. Bọn chúng càng ra tay rộng rãi bao nhiêu, thì chúng ta phải hết sức đề phòng bấy nhiêu...
Kim Tam nương nương lộ vẻ không bằng lòng nói:
- Tiện thiếp nói phu quân chỉ đa nghi mà thôi, cứ lấy lòng dạ tiểu nhân mà đo với người quân tử. Phu quân chuyên môn gạt người ta, cho nên cứ nghĩ thiên hạ ai cũng là người kẻ xâu hết.
Lão nhân hứ một tiếng:
- Nói bậy.
Kim Tam nương nương bỗng dưng hơi lớn toiếng:
- Hoàn toàn không bậy chút nào. Lão gia thử nghĩ xem, đang làm người sống không muốn, tự nhiên nghi thần nghĩ quỉ rồi cứ nói rằng có người muốn giết mình, sau đó còn vô duyên vô cớ giả chết làm tang sự.
Quả thật tiện thiếp không hiểu lão gia đang bày trò gì đây.
Lão nhân xua tay nói:
- Đừng ờ đó mà lầm bầm hoài, việc này có nói ra nàng cũng không hiểu đâu. Nàng cứ việc làm theo sự an bày của ta là được rồi.
Kim Tam nương nương nói:

- Được ! Tiện thiếp sẽ không nói đến chuyện đó nữa, nhưng bọn họ lại đang ở tại Tây khoa viện, bây giờ lão gia nói xem phải ứng phó thế nào đây ?
Lão nhân suy nghĩ một hồi rồi nòi:
- Bọn chúng chỉ có năm người thôi sao ?
- Đúng vậy ! Cả chủ lẫn tớ tổng cộng có năm người.
- Tây khoa viện do ai phụ trách tiếp đãi ?
- Thiếp đã giao cho Lý Thuện trông coi việc đó, đồng thời cũng phái thêm người canh giữ ben ngoài và ngầm chú ý đến động tịnh của bọn ho.
Lão nhân gật gật đầu nói:
-- Rất tốt ! Nàng hãy đi gọi Lý Thuận đến đây, ta có việc cần hỏi hắn.
Kim Tam nương nương liền đứng lên từ từ bước về phía góc tường, rồi bà ta đưa tay vén bức rèm lên sau đó nói vào một đầu thanh trúc được gắn ở trên tường:
- Cho gọi tổng quản lý thuận vào đây.
Không bao lâu có tiếng bước chân từ xa vọng đến, rồi tứ từ càng lúc càng đến gần. Lý Tuận khom người bước vào trong, vừa bước vào hắn liền cúi đầu hành lễ:
- Trang chủ phu nhân có gì sai bảo ?
Lão nhân nói:
- Ngươi từ Tây khoa viện đến đây ?
Lý Thuận đáp:
- Dạ đúng.
Lão nhân ồ một tiếng rồi nói:
- Người khách họ Hà kia đã an nghỉ chưa ?
Lý Thuiận đáp:
- Đã an nghỉ rồi.
- Chính mắt ngươi đã nhìn thấy lão ta đã lên giường ?
- Đúng vậy !
Lão nhân hỏi tiếp:
- Còn phía linh đường ?
Lý Thuận trả lời:
- Trong và ngoài linh đường do 24 tên võ sư chia phiên nhau mà bảo vệ. Ban ngày mỗi ban có bốn tên. Ban đêm mỗi ban tăng cường thêm bốn tên nữa, và không được rời khỏi linh đường một giây phút nào cả.
Lão nhân gật đầu tỏ vẻ hài lòng:
- Ngươi phải đặc biệt chú ý canh giữ phía linh đường, không phải chỉ bọn chủ tớ họ Hà ở Tây khoa viện mà bất cứ người nào cũng đều

không cho phép đến gần quan tài. Sau khi việc này qua đi ta sẽ trọng thưởng cho ngươi.
Lý Thuận nói:
- Xin trang chủ cứ yên tâm cách quan tài trong vòng năm trượng đừng nói đến người mà ngay cả kiến cũng không thể bò vào được.
Lão nhân nói:
- Ngoài việc canh giử ngiêm ngặt quan tài ra, các người còn phải ngầm để ý đến những người khách đến phúng viếng. Nếu như phát hiện ai có hành vi khả nghi thì phải lập tức báo cho ta biết ngay.
Lý Thuận cúi người đáp:
- Thuộc hạ sẽ làm ngay việc đó.
Lão nhân trầm ngâm một hồi nói:
- Ngươi thấy bọn người của lão họ Hà kia có mang binh khí hay ám khí gì không ?
Lý Thuận đáp:
- Binh khí và ám khí đều không thấy có, nhưng mà có tên người hầu gọi là Hà Nghĩa tướng mạo rất oai phong, dường như hắn ta có luyện qua công phu thì phải.
Lão nhân vội hỏi:
- Thật vậy sao ? Tướng mạo hắn ra sao ? Và tuổi tác chừng bao nhiêu ?
Lý Thuận trả lời:
- Hắn khoảng tứ tuần, thân hình vạm vỡ, có râu quai nón. Tuy hắn là người hầu, nhưng cử chỉ và khí khái đều khiến cho người ta cảm giác không giống người hầu chút nào..
- Ngươi có mời Ngưu sư phụ nhận dạng hắn chưa ?
- Đã làm rồi, nhưng Ngưu sư phụ nói rằng lão cũng chưa từng gặp qua người này. Có điều lão nói nhìn hắn giống như người võ lâm, nhưng mà nhìn không ra lai lịch của gã.
Lão nhân đưa tay lên vuốt vuốt râu, hai chân mày lão cau lại vẻ mặt trầm ngâm không nói gì.
Kim Tam nương nương bỗng nhiên chen vào:
- Những người làm quan ai chẳng mang theo một tên vệ sĩ để bảo vệ chứ ? Thiếp nghĩ điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.
Lão nhân lắcc đầu nói:
- Nếu như quả thật hắn ta là vệ sĩ thì không có lý do gì mà cả hai phu phụ cùng đi, và sẽ không bao giờ không mang theo binh khí.
Ta thấy lão họ Hà kia nhất định đến đây không phải vì ý đồ tốt, cho nên ta phải tìm cách điều tra rõ ràng lão ta mới được.
Kim Tam nương nương nói:

Kim Tam nương nương nói:
- Dẫu sao bọn họ cũng còn đang ở Tây khoa viện, chỉ cần chúng ta giữ họ Ở lại thêm vài ngày nữa thì chắc hẳn sẽ điều tra ra ý đồ của bọn họ.
Lão nhân nói:
- Ta phải đích thân đi xem thử bọn họ là những nhân vật nào.
Kim Tam nương nương tỏ vẻ lo lắng:
- Nhưng mà phu quân đã giả chết rồi mà, như vậy làm sao có thể lộ diện được ?
Lão nhân cười khanh khách:
- Tự ta sẽ có cách.
Nói xong lão ta đưa tay vẫy Lý Thuận đến gần, thấp giọng nói nhỏ vào tai hắn vài câu.
Lý Thuận nghe xong liền hỏi khẽ:
- Chỉ trong vòng tích tắc như vậy mà trang chủ có thể nhìn rõ bọn chúng hay sao ?
Lão nhân ra vẻ kiêu ngạo nói:
- Không phải ta tự khoe, cho dù bọn họ có biến thành cái gì đi chăng nữa thì cũng đừng hòng qua mắt được ta.
Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Lý Thuận đã đến Tây khoa viện thỉnh an mọi người. Vừa bước vào phòng gã liền hỏi:
- Hà lão gia, tối qua ngài ngũ ngon chứ ?
La Vĩnh Tường trong lốt Hà lão gia vừa nhìn thấy Lý Thuận liền đưa tay kéo hắn nói:
- Lý tổng quản ngươi đến thật đúng lúc, ta muốn kể cho ngươi nghe một chuyện lạ.
Lý Thuận ngạc nhiên hỏi:
- Chuyện là gì ?
La Vĩnh Tường dáng vẻ hãi hùng nói:
- Nói ra có lẽ ngươi không tin, đêm hôm qua chủ nhân của ngươi về báo mộng cho ta.
Lý Thuận hết sức ngạc nhiên:
- Báo mộng à ?
La vĩnh Tường vẫn còn dáng hãi hùng:
- Đúng vậy. Tối qua sau khi ngươi vừa đi khỏi, ta liền lên giường nằm ngủ. Lúc ấy ta chỉ thấy toàn thân hơi mỏi mệt, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Ta cứ nằm lăn qua lăn lại nhưng không tài nào nhắm mắt được. Đúng lúc ta đang mơ mơ màng màng thì bỗng nhiên nhìn thấy cửa phòng mở ra, từ bên ngoài co một bóng người thấp thíang bước vào...

Lý Thuận giật mình hỏi:
- Là ai vậy ?
La Vĩnh Tường nói:
- Lúc ấy ta cũng hỏi như ngươi vậy, nhưng người kia không hề trả lời, hắn chỉ cúi đầu, ngồi xuống nên cạnh chiếc bàn này...
Lý Thuận bất giác quay đầu lại nhìn chiếc bàn bên cạnh, toàn thân gã đều dựng lông cả lên.
La Vĩnh Tường nói tiếp:
- Ta hỏi đến ba lần, người kia ngẩng đầu lên nhăn răng ra cười với ta, rồi nói:
"Đại ca, ngay cả đệ mà người cũng không nhận ra sao?"
Khi đó ta nhìn kỹ lại, thì ra đó là chủ nhân của nhà ngươi.
Lý Thuận không dấu được vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện này sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Ngươi đừng có gấp, còn có việc kỳ quái hơn nhiều. Lúc ấy ta vô cùng mừng rỡ, liền ngồi bật dậy.
Ai ngờ chủ nhân của ngươi đưa tay về phía ta, tự nhiên ta cảm thấy có một luồng khí lạnh tấu xương, chạy khăp toàn thân, Đồng thời chân tay ta mềm nhũn và không tài nào cử động được.
Lý Thuận hai mắt mở to, đứng há hốc miệng không nói lên câu nào
La Vĩnh Tường lại noi tiếp:
- Lúc ấy ta mới chợt nhớ lão đệ đã chết rồi ! Thế rồi ta nghiêm túc hỏi:
" Lão đệ, chúng ta tình thân như thủ túc, ngươi không cần phải khách khí, có điều chi oan ức cứ việc nói với đại ca, Tuy đại ca đã từ quan về ở ẩn, nhưng các quan trong triều đều là bằng hữu ta cả. Nếu có việc oan ức gì cứ việc nói ra, đại ca sẽ giải quyết cho ngươi". Lý tổng quản, ngươi đoán coi chủ nhân nguoi ta trả lời như thế nào ?
Lý Thuận hết sức ngạc nhiên hỏi:
- Trang chủ trả lời lại ra sao ?
La Vĩnh tường buô ng một tiếng thở dài:
- Câu trả lời của lão đã vượt xa dự liệu của ta.
Lý thuận ồ lên một tiếng.
La Vĩnh Tường nói:
- Hắn lại nhăn răng ra cười với ta rồi nói: "Đại ca người lầm rồi. Tiểu đệ thật sự còn chưa chết, trong quan tài chỉ là một tử thi giả mà thôi... "
Nghe đến đây, mặt Lý Thuận tự nhiên biến sắc, hắn ta vội vàng hỏi:
- Đây là do ban ngày Hà lão gia nghĩ về trang chủ quá nhiều, nên

đêm đến mới nằm mộng như vậy, chứ sự thật trang chủ của chúng tôi đã lìa đời...
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Ta cũng biết trang chủ ngươi đã chết rồi. Nhưng mà tại sao lão đệ lại nói tử thi trong quan tài là giả chứ ?
Trên trán của Lý Thuận đã toát mồ hôi, hắn ta lắp bắp nói:
- Sự việc trong mơ có thể tin được sao ?
La Vĩnh Tường nghiêm sắc mặt:
- Lúc ấy tâm trì ta còn rất tỉnh táo, nhất định không phải là đang mơ, nhưng cho dù là mơ đi chăng nữa hì cũng có thể trang chủ các ngươi bị Oan ức gì đó nên đến đây báo mộng cho ta, va yêu cầu ta giải quyết giùm.
Lý Thuận giọng lắp bắp nói:
- Điều này... điều này...
La Vĩnh Tường nói:
- Ta và trang chủ của nguoi là bạn từ thưở bé, nếu như lão đệ của ta có điều oan uổng gì thì kẻ làm đại ca này nhất định sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu.
Lão chưa dứt lời thì bên ngoài đã có người tiếp lời lão:
- Đại cạ ai có oan uổng gì vậy ?
Thanh âm vừa dứt thì Kim Tam nương nương cũng vừa mỉm cười bước vào. Lý Thuận liền đem việc " hiển linh thác mộng" của La Vĩnh Tường vửa kể thật lại cho Kim Tam nương nương nghe.
Nghe xong, nụ cười trên miệng của bà ta cũng tắt hẳn, đồng thời ngạc nhiên hỏi:
- Thật sự có việc này sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đúng vậy, thật sự có việc này. Ta cũng đang muốn hỏi tiểu muội xem lão đệ có phải thật sự là do bị bệnh mà chết không?
Kim Tam nương nương nói:
Kim Tam nương nương nói:
- Đó chính là sự thật, lẽ nào tiểu muội lại dám nói láo với đại ca hay sao ?
La Viĩnh Tường nói:
- Tiểu muội, không phải đại ca nghi này nghi nọ, nhưng mà với gia sản to lớn của tiểu muội khó mà không có người để ý đến, hoặc giả có kẻ nào đó có dã tâm muốn mưu đoạt tài sản của lão đệ nên đã ngầm hãm hại thì sao ?
Kim Tam nương nương vội nói:
- Tuyệt đối không có việc này. Tiên phu qua đời là do bị bệnh, chính

tiểu muội đã từng hâu hạ thuốc thang cho người mà. Còn nếu như đại ca không tin, đại ca có thể đi hỏi Tào đại phụ Lạo ta là vị đại phu nổi tiếng nhất ở trong thành Lan Châu.
La Vĩnh Tường nói:
- Lúc nhập liệm, vào quan tài, tiểu muội cũng có mặt ở đấy chứ ?
Kim Tam nuong nuong nói:
- Tất cả mọi việc đều do tiểu muội đích thân phụ trách.
Lúc ấy cũng có mặt Tào đại phu ở đó, hơn nữa khi đặt thi thể vào quan tài, ông ta còn rắc bột thuốc để phòng dịch bệnh. La vĩnh Tường ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:
- Sau khi lão đệ chết không biết trên thi thể của lão đệ có bệnh trọng gì khác biệt không ?
Kim Tam nuongnương nói:
- Phàm những người chết vì bệnh dịch hạch thì trên thân thể họ thường có những điểm màu đen có màui rất hôi thối, hơn nữa ngũ quan đều bị biến dạng.
La Vĩnh Tường đột nhiên nói:
- Ta muốn mở quan tài xem lại mặt mũi của Kim lão đệ một lần để ấn chứng việc kỳ quái tối qua, Tiểu muội thấy có được không ?
- Việc này...
Kim Tam nươnh nương dường như vô cùng khó xử nói:
- Nếu như không phải bệnh truyền nhiễm thì tiểu muội không dám ngăn cản đại cạ Hơn nữa bây giờ quan tài đã đóng nắp, nếu lại mở ra e rằng sẽ làm kinh động vong linh, vả lại tiểu muội cũng sợ truyền nhiễm cho người khác, cho nên...
La Vĩnh Tường gật gât:
- Ta cũng biết yêu cầu này có hơi quá đáng, nhưng mà nếu không thấy được mặt của Kim lão đệ thì ta chẳng yên lòng chút nào.
Kim Tam nương nương nói:
- Thật ra ngũ quan của thi thể sớm đã bị biến dạng nếu như có nở quan tài ra thì cũng sợ đại ca không có cách chi mà nhận ra.
La Vĩnh Tường chợt buông tiếng thở dài:
- Ta nghĩ hoài mà cũng nghĩ không ra nguyên nhân hiển linh báo mộng tối qua của Kim lão đệ. Bây giờ nếu như tiểu muội đã nói thế, thôi thì cứ y như vậy đi.
Tiếp theo La Vĩnh Tường lại ngửa mặt lên trời thở dài, lẩm bẩm:
Kim lão đệ Oi Kim lão đệ, nếu như lão đệ có điều gì oan uổng thì đêm nay cứ việc đến gặp ta, đem hết nội tinh nói cho ta biết, ta nhất định làm thay lão đệ.
Kim Tam nương nương làm bộ khuyên nhủ an ủi lão:

- Bởi vì trong lòng đại ca thấy qá sầu muộn nên mới thấy mộng lạ như vậy. Tiểu muội đã sai bọn đầu bếp chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn để đại ca uống vài chung giải sầu.
La Vĩnh Tường nói:
- Đều là người nhà cả, tiểu muội không cần phải khách khí làm gì. Hiện giờ bên ngoài có rất nhiều khách khứa đến viếng, tiểu muội hãy ra bên ngoài lễ đường mà dáp lễ họ, không cần phải ở đây tiếp đãi bọn ta đâu.
Kim tam nương nương nói:
- Thời gian vẫn còn sớm, để tiểu muội hầu hạ đại ca ăn sáng xong thì đi cũng còn chưa muộn.
Không bao lâu thì tượu thịt đã được dọn lên.
Kim Tam nương nương mời La Vĩnh Tường ngồi vào ghề chủ toạ, sau đó còn thân mật kéo Mạnh Tôn Ngọc va Lâm Tuyết Trinh đồng ngồi xuống, còn mình thì ngồi bên cạnh rót rượu cho mọi người.
Sau khi uống dược vài chung thì đứa hầu gái bưng lên một cái nồi bằng bạc lớn.
Kim Tam nuong nương nói:
- Đây là món Hồng Khảo Tử kê, có thể nói đây là món ăn nổi tiếng nhất ở thành Lan Châu này. Xin mời đại ca hãy nếm thử.
Nắp nồi vừa mở ra thì bên trong có một mùi thơm toa? ra.
La Vĩnh Tường gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng nhai, vừa nhai vừa tấm tắc khen:
- Tuyệt ! Quả nhiên ngon tuyệt. Từ màu sắc cho đến hương vị đều đẹp mắt và rất ngon.
Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh đều nếm qua và không ngớt miệng khen ngon.
Kim Tam nương nương cảm thấy rất hài lòng, mỉm cười nói:
- Đại ca nếm thử miếng măng này, mùi vị của nó còn ngon hơn cả thịt gà.
Vừa nói bà ta vừa gắp hai miếng măng đưa đến trước mặt của La Vĩnh Tường.
La Vĩnh Tường một mặt cảm tạ, một mặt gắp miềng măng đưa vào miệng. Bỗng nhiên "ý" một tiếng rồi vội vàng bỏ miếng măng xuống.
Kim Tam nương nương vội hỏi:
- Bộ có chuyện gì sao ?
La Vĩnh Tường cười cười lắc đầu nói:
- Không có chuyện gì, có lẽ là bọn người hầu không để ý, nên đã để rơi vào trong nồi...
Kim Tam nương nương chồm người về phía trước nhìn, gương mặt

tươi cười của bà ta đột nhiên trở nên lúng túng. Thì ra giữa hai miếng măng có một con gián đã bị chết.
Lâm Tuyết Trinh thấy vậy liền nôn miếng thịt gà mới ăn vào ra hết.
Mặt của Kim Tam nương nương hết đỏ lại trắng. Bà ta quay sang quát Lý Thuận:
- Mau đi gọi lão bếp trưởng họ đường đến đây cho ta, còn những tên đầu bếp khác trói lại hết, một tên cũng không để chạy thoát...
La Vĩnh Tường vội nói:
- Đây chỉ là chuyện nhỏ, tiểu muội hà tất phải nóng giận như thế.
Kim Tam nương nương mặt đanh lại nói:
- Xin đại ca đừng ngăm cản tiểu muộii Tuy thức ăn không sạch chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại là nguyên nhân chủ yếu gây ra bệnh.
Việc tiên phụ bị mắc bệnh cũng rất có thể từ đây mà ra cả. Hôm nay tiểu muội không thể không làm nhỏ việc này được.
Nghe Kim Tam nương nương nói vậy thì việc này có thể rất nghiêm trọng, cho nên La Vĩnh Tường làm thinh không khuyên ngăn nữa.
Kim Tam nương nương thấp giọng quát:
- Lý tổng quản ngươi còn chưa chịu đi !
Lý Thuận vôi vàng dạ một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài. Bọb a hoàn đang có mặt trong phòng đều biến sắc. Tất cả bọn họ đều đứng xuôi tay cúi đầu, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không dám.
Một lát sau, Lý Thuận cùng hai tên gia đinh dẫn một người mập mạp, dáng vẻ giống như tên đầu bếp, bước vào trong phòng.
Tên đầu bếp kia bụng phệ, bước đi loạng choạng, vừa đi vừa cúi đầu và luôn tay lau mồ hôi trên trán. Mới bước vào hắn ta vội vàng cúi xuống, vừa khấu đầu miệng nói:
- Tiểu nhân thật đáng chết ! Tiểu nhân thật đáng chết !
Kim Tam nương nương mặt lạnh như tiền nói:
- Hãy ngẩng đầu lên yết kiến Hà lão gia trước.
Tên đầu bếp ngẩng đầu nhìn lên phía La Vĩnh Tường, reồi lại lướt mắt về phía Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh một lượt. Sau đó hắn phủ phục xuống nói:
- Tiểu nhân là Đường Thất xin yết kiến Hà lão gia, thiếu gia và tiểu thư.
La Vĩnh Tường nhìn thấy đôi mắt hắn rất nhỏ, nhưng ma nhãn quan lại sắc bén, bất chợt trong lòng liền sinh nghi.
Kim Tam nương nương quát:
- Lão Đường, món Hồng Khảo tử kê này do chính tay nhà ngươi điều chế ?
Đường Thất đáp:

- Dạ bẩm phu nhân chính là do tiểu nhân điều chế. Khi múc vảo trong nồi thì còn rất sạch, không biết tại sao bây giờ lại có con gián ở trong ấy.
Kim Tam nuong nương hứ một tiếng:
- Ngươi nói khi múc vào nồi còn rất sạch, vậy lẽ nào con gián này do ta tự bỏ vào trong nồi hay sao ?
Đường Thất khấu đầu nói:
- Tiểu nhân không dám nói vậy, chỉ mong phu nhân khai ân cho.
Kim Tam nương nương nói:
- Ngươi đã vào sơn trang này mười mấy năm rồi, trang chủ và ta chưa từng bạc đãi ngươi, vậy mà không ngờ ngươi lại lấy oán báo ân làm ra những việc hại người như vầy. Ta hoi? ngươi còn có lương tâm không chứ...
Đường Thất vội nói:
- Phu nhân minh giám. Việc này không phai? là do tiểu nhân làm ra. Cho dù tiểu nhân có mấy lá gan đi nữa cũng không dám làm những việc tày trời như vậy.
Kim Tam nương nương cười nhạt:
- Nhất định là có người xúi giục ngươi.
Đường Thất lại khấu đầu hoảng sợ nói:
- Quả thật tiểu nhân không biết, xin phu nhân khai ân tiểu nhân đâu dám...
Kim Tam nương nương cắt ngang lời hắn:
- Việc trang chủ bạo bệnh mà qua đời hãy còn chưa rõ, nhưng bây giờ có thể nói là minh bạch rồi. Nếu ngươi không chiu. khai thật ra thì cũng không sao, ta chỉ cần giai? nguoi đến nha phủ Lan Châu, lúc ấy sẽ có quan gia xử lý ngươi, thế thì sợ gì ngươi không nói ra chứ.
Nói đoạn Kim Tam nương nương hướng về Lý Thuận vẫy tay nói:
- Ngươi hãy đi goi. bọn họ chuẩn bị xe, cầm theo danh thiếp cuả trang chủ, sau đó giai? tất cả bọn đầu bếp đến nha môn.
Đường Thất toàn thân toát cả mồ hôi, hắn vừa phủ phục vừa van xin:
- Phu nhân khai ân ! Phu nhân khai ân ! Phu nhân khai ân !...
Kim Tam nương nương quát:
- Lôi hắn đi !
Hai tên gia đinh dạ một tiếng, rồi bước đến hai bên xốc nách Đồng Thất
La Vĩnh Tường đột nhiên đưa tay ra ngăn lại nói:
- Tiểu muội có thể vì đại ca mà tha cho hắn không ?
Kim Tam nương nương nói:
- Đai. ca không phai? cầu xin cho hắn. Những bọn nô tài vong ân bội

nghiã như vậy chết cũng đáng mà.
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Muội nói rất phải. Nhưng mà việc trong nhà không nên để cho người bên ngoài biết, hơn nữa thi hài cuả Kim lão đệ chưa lạnh thì hà tất phải làm kinh d0ộng đến quan phủ, nếu để thiên hạ biết được người ta sẽ cười cho.
Kim Tam nương nương nói:
- Ý cuả đại ca là...
La Vĩnh Tường vội tiếp lời:
- Về nguyên nhân gây bệnh cho Kim lão đệ tốt nhất là chúng ta không nên báo quan, mà việc này đích thân chúng ta tự điều tra lấy, đừng để lan truyền ra bên ngoai?.
Kim Tam nương nương nói:
- Nhưng mà tên nô tài này nhất định không chiu. khai, vậy chúng ta có biện pháp gì bắt hắn nói thật ra chứ ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Việc này đâu có gì khó !
Dứt lời, quay sang goi. người mang giấy bút ra, rồi viết lên mảnh giấy mấy hàng chữ. Viết xong, lấy manh giấy giao cho Đường Thất, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên vai Đường Thất hạ giọng nói:
- Ngươi hãy đi đi ! Ta sẽ đợi câu trả lời cuả ngươi trước giờ ngọ.
Đường Thất vừa nhận lấy tờ giấy mặt hắn liền biến sắc. Vái chào moi. người xong, hắn vội vã bước ra ngoài.
La vĩnh Tường nói:
- Xong rồi ! Bây giờ xem như hết chuyện. Tiểu muội cứ việc yên tâm, chỉ trong nữa ngày hắn nhất định sẽ khai ra sự thật.
Kim Tam nương nương không nói gì, chỉ đứng gật gật đầu, sau đó bà ta cũng xin cáo từ.
Một lát sau, Lý Thuận cũng xin phép cáo từ. Gã dẫn hai tên gia đinh vội vàng rời khoi? Tây khoa viện.
Khi Kim Tam nương nương trở về ngôi mật thất ở hậu trang thì lúc ấy Đường Thất đang ngồi trên chiếc ghế bành, mồm lão thở hổn hển, mồ hôi thì ra như tắm.
Bên cạnh lão có một mảnh giấy đang nằm dưới đất, nét chữ trên mảnh giấy được viết rất rõ ràng, và màu mực cũng còn rất mới.
Kim Tam nương nương liền nhặt mảnh giấy mở ra xem, chỉ thấy trên mảnh giấy có viết mấy câu thợ Thơ rằng:
" Thập Bát Thiết Kỳ hiệu Hoàn Fong
Nhơn xưng bách biến thiện dị dung
Uổng tương du cẩu yêm Quỉ Nhãn

Nan đảo huệ nhãn thức anh hùng
Thiên lý cắc fòng fi ác ý
Nhứt quan hư thiết khai? nghi ai.
Lính bổn đường đường nam tử hán.
Nại hổ tự cam tác trù dụng "
Tạm dịch:
" Hoàng Fong Thập Bát Thiết Kỳ
Nổi danh "Bách biến" gioi? về dị dung.
Mưa sâu "Quỉ Nhãn" chuyên dùng.
Nhưng không qa mắt anh hùng được đâu.
Ác tâm đã dứt từ lâu
1 lần diện kiến giải hầu nghi nan
Đường đường qân tử nam trang.
Cớ sao cam chịu nhục nhằn thế kia"
Kim Tam nương nương vừa xem xong liền hoảng hốt nói:
- Bọn họ đã nhìn ra thân phận cuả fu qân rồi sao ?
Lão nhân beó fệ đóng vai tên đầu bếp gật gật đầu nói:
- Việc này đều do ta không tự lượng sức. Không ngờ người này lại là Bách Biến thư sinh nổi danh trong thiên hạ.
Kim Tam nương nương thất kinh hoi?:
- Bọn họ có fải là đối đầu mà fu qân đã nói không ?
Lão nhân lắc đầu đáp:
- Không fải họ. Nhưng việc giả chết cuả ta đã bị chúng hoài nghi, cũng có thể tên Bách Biến thư sinh kia đã fát hiện được điều gì trên người cuả ta.
Kim Tam nương nương lộ vẻ bồn chồn:
- Thế thì bây giờ ta fải làm gì ?
Lão nhân nói:
- Bí mật đã bị bại lộ, nếu có giấu cũng dấu không được. Thôi thì fu nhân hãy đi trả lời với họ thay ta; nhớ nói rằng ta vì chuyện bất đắc dĩ nên không tiện diện kiến ban ngày được. Vậy thì đúng canh một đêm nay, xin mời họ đến sau hậu trang.
Kim Tam nương nương do dự hoi?:
- Nếu như bọn họ có ý xấu, như vậy không fải là rước hổ vào nhà hay sao ?
Lão nhân lắc lắc đầu nói:
- Hoàn Fong Thập Bát Kỳ không fải là bang fái lục lâm bình thường. Ta nghĩ bọn họ sẽ không thừa cơ hội người ta đang gặp nguy hiểm mà ra tay.
Kim Tam nương nương chần chừ một hồi rồi cuối cùng buông một

tiếng thở dài nói:
- Cầu mong là như vậy.
Bây giờ đã là canh 1, trong ngôi tiểu lâu nằm giữa hoa viên fiá sau hậu trang đèn duốc vẫn còn sáng trưng.
Những bức rèm bên trong đều được thả xuống, ngoài ra bên trong ngôi tiểu lầu còn bày một bàn tiệc ruoư.
Sau những thân cây và những đám hoa trong vườn là những võ sư thân tín cuả Quỉ Nhãn Kim Xung. Tất cả bọn họ trên tay đều lăm lăm khí giới.
Trên ngôi tiểu lầu có tất cả bảy người ngồi vây qanh bàn tiệc. Ngoài tổng qản Lý Thuận và con a hoàn cuả Kim Tam nương nương đứng hầu hai bên ra thì tuyệt nhiên không có một ai khác.
Sau khi qua ba tuấn rượu, Quỉ Nhãn Kim Xung liền ra hiệu cho Lý Thuận và hai con a hoàn thối lui ra ngoài.
Kim Xung cùng Kim Tam nương nương đột nhiên đứng dậy rời khoi? chỗ ngồi, cả hai cung kính qỳ xuống qay về fiá Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Từ lâu hạ nhân đã nghe danh Hoắc đại hiệp là người nhân nghiã vô song, là người thế thiên hành đạo.
Từ bây giờ tính mạng cuả hai fu thê hạ nhân cùng nghững gốc cây ngọn cỏ cuả Tiểu Nguyệt sơn trang này đều nhờ Hoắc đai. hiệp ra tay cúu giúp chọ..
Nói xong lão dập đầu lạy lia liạ.
Hoắc Vũ Hoàn vôi đỡ lão ta đứng dậy nói:
- Có chuyện gì cứ việc nói ra hà tất phải như vậy ?
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Hiện tại nhân fu thê tại hạ đang gặp tai hoạ, nếu như Hoắc đại hiệp không ra tay giúp đỡ thì fu thê tại hạ nhất định chết không có chỗ chôn thân.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Rốt cuộc là chuyện gì ? Kim huynh đệ còn không nói cho ta biết.
Kim Xung vẫn không chiu. đứng lên nói:
- Nếu như Hoắc đại hiệp không chiu. hứa thì Kim Xung này cũng không dám nói ra.
Hoắc Vũ Hoàn hơi cau mày nói:
- Được rồi, ta hứa với Kim huynh đệ, chỉ cần việc không qá sức cuả ta thì ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi.
Fu thê Kim Xung vừa dập đầu lạy vừa nói:
- Hoắc đại hiệp đã hứa ra tay giúp đỡ, như vậy ngài đã là đai. ân nhân cuả nhà họ Kim này, vậy xin hãy nhận mấy lạy này cuả hai chúng tôi.

Hoắc Vũ Hoàn tuy có thể đỡ lấy Kim Xung, nhưng lại không tiện ngăn cản Kim Tam nương nương, vì vậy fải nhận lấy một lạy cuả họ. Lạy xong, Kim Xung lại dùng ruoự kính dâng, sau đó mới ngồi lại chỗ cũ. Lão cảm khái cất giọng:
- Là do ông trời còn thương Kim Xung này nên để cho Hạ nhân gặp được Hoắc đai. hiệp và chư vị anh hùng đây. Nếu chư vị đến Lan Châu này sớm chừng một ngày thì hạ nhân không dùng đến hạ sách giả chết này.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Rút cuộc là chuyện gì mà khiến cho Kim huynh đệ fải làm như thế ?
Kim xung nói:
- Đầu đuôi câu chuyện kể ra rất dài, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do hạ nhân trong một lần tham dự mua bán tranh hoa. nên đã dẫn đến tai hoa. ngày nay Vì chuyện bất dất dĩ, cho nên hạ nhân mới giả chết để tránh tai hoạ.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hoi?:
- Mua bán tranh hoa. mà cũng dẫn đến nguy hiểm tánh mạng hay sao ?
Kim Xung gật đầu đáp:
- Sự việc này xay? ra vào tháng trước
Hôm đó có một người từ qan ngoai. đem một số bức hoa. đến Tiểu Nguyệt sơn trang này bán. Đúng lúc ấy cũng có mấy vị bằng hữu có tính thích sưu tầm tranh hoạ, trong đó có một vị là Kim Đao Hứa đại hiệp...
Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh không hẹn mà đồng lớn tiếng hoi?:
- Là ai ?
Kim Xung nói:
- Thiên hạ goi. là Kim Đao Hứa Vũ. Thế nào ? Hai vị cũng quen biêt Hứa đai. hiệp sao ?
La Vĩnh Tường ngồi bên cạnh Kim Xung liền lên tiếng:
- Kim huynh đệ cứ nói tiếp đi, không cần fải hoi? nhiếu.
Kim Xung đưa mắt qan sát Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh một hồi rồi mới nói tiếp:
- Kim Đao Hứa đại hiệp là một người rất am hiểu về tranh hoa. cổ xưa. Nhưng ngày hôm đó người đã làm một cuộc mua bán thật là ngu ngốc.
Có rất nhiều bức hoa. cuả các danh hoa. nổi tiếng mà lão không mua, mà lại ra giá cao để mua một bức hoa. Bách Lý Đồ hoàn toàn thô xấu.

- Khoan đã !
La Vĩnh Tường đột nhiên cắt ngang lời cuả lão:
- Xin hoi? Bách Lý Đồ là cái gì ?
Kim Xung nói:
- Đó là bức hoa. lớn, ở trên có vẽ đúng một trăm con cá chép. Tư thế bơi cuả mỗi con cá chép trên bức hoa. đều khác nhau.
Tuy cách bố cục rất độc đáo, nhưng mà thủ fáp thì rất thô lậu, hơn nữa lại không fải là bút fáp cuả một danh hoạ.. Vậy mà Hứa Vũ lại ra giá đến 7,000 lượng.
La Vĩnh Tường giật mình nói:
- Đến 7,000 lượng ? Quả thật không fai? là con số nhỏ.
Kim Xung nói:
- Ai nói không phải chứ ! Lúc ấy không chỉ người bán bức hoa. kia ngạc nhiên mà ngay cả những vị bằng hữu có mặt lúc đó cũng không thể ngờ đến.
Mọi người đều muốn xem lại bức hoa. một lần nữa để coi nó có chỗ nào kỳ diệu, nhưng mà Hứa Vũ đã không đồng ý, lão vội vàng cất bức hoa. Bách Lý Đồ vào trong người rồi từ biệt moi. người.
La Vĩnh Tường vội hoi?:
- Kim huynh đệ cũng đã thấy qua bức Bách Lý Đồ, vậy theo sự đánh giá cuả huynh đệ thì đó đáng giá bao nhiêu?
Kim Xung nói:
- Theo như hạ nhân thấy thì bức hoa. này chỉ đáng giá ba bốn lượng bạc mà thôi.
La Vĩnh Tường vội thốt:
- Nói vậy Kim Đao Hứa Vũ đã ra giá cao đến gấp mấy ngàn lần sao ?
Kim Xung gật đầu nói:
- Hoàn toàn đúng như vậy.
La Vĩnh Tường không hiểu hoi?:
- Nhưng mà Hứa Vũ cũng là một người am hiểu về tranh hoạ. Lão Ta đã không điên, lại cũng không ngu nhưng tại sao lại ra giá cao đến kinh khủng như vậy ?
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Cho nên khi Hứa Vũ đi khoi?, mọi người đều bàn tán xôn xao, nhưng cuối cùng vẫn không đoán ra bức họa kia có gì qí báu. Sau sự việc đó không đầy một tháng, đột nhiên có tin đồn rằng Kim Đao Hứa Vũ đã bị người ám toán. Lúc ấy hạ nhân mới biết bức Bách Lý Đồ chính là nguyên nhân...
La Vĩnh Tường đột nhiên cắt lời lão:
- Kim huynh đệ tại sao biết được Hứa Vũ chết là do ám toán chứ ?

Quỉ Nhãn Kim Xung ấp úng:
- Điều này... đương nhiên là do nghe thiên hạ đồn đãi...
La Vĩnh Tường vừa nghe liền nghiêm sắc mặt nói:
- Theo như tại hạ được biết, thì bên ngoài thiên hạ chỉ đồn đãi rằng Hứa đại hiệp vì ngã bệnh mà qa đời, tuyệt nhiên không có ai biết được lão ta bị ám toán mà chết cả. Như vậy tin tức này Kim huynh nghe được từ đâu ?
Quỉ Nhãn Kim Xung cười cười nói:
- Hạ nhân cũng nhớ không rõ là ai đã nói, dâũ sao có người nói như vậy là được rồi.
La Vĩnh Tường hạ giọng nói:
- Nếu như Kim huynh đệ xem chúng ta là bằng hưũ thì tốt nhất là nên nói thật nếu không xin thứ lỗi cho bọn tại hạ không thể giúp đỡ được...
Quỉ Nhãn Kim Xung vội nói:
- Những lời cuả hạ nhân đều là thật cả, lẽ nào Kim Đao Hứa Vũ không phải bị người ta ám toán sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Hứa đại hiệp bị kẻ khác ám toán, nhưng việc này rất ít có người biết đến, vì vậy tuyệt đối bên ngoài không thể nào có sự đồn đãi này được.
Quỉ Nhãn Kim Xung hoi? vặn lai.:
- Nếu như bên ngoài không có tin đồn đãi thế này, thế thì La huynh tại sao biết được ?
La Vĩnh Tường cười dài:
- Ta à ? Chính miệng người thân cuả Hứa đại hiệp nói cho ta biết.
La Vĩnh Tường đưa tay chỉ Mạnh Tôn Ngọc va Lâm Tuyết Trinh nói tiếp:
- Nói thật cho Kim huynh đệ biết, hai vị này là đệ tử cuả Kim Đao Hứa đại hiệp.
- À !...
Quỉ Nhãn Kim Xung kêu khẽ lên một tiếng, còn sắc diện cuả lão thì hơi thay đổi.
Mạnh Tôn Ngọc cung kính vái chào nói:
- Tại hạ đến đây cũng chính vì muốn điều tra xem ai là hung thủ đã giết tiên sự Kim trang chủ cũng không cần fải dấu giếm làm gì.
Quỉ Nhãn Kim Xung ngồi trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tỏ vẻ hơi ngượng ngập nói:
- Tất cả đều là người trong nhà, vậy thì tại hạ nhân xin nói thật ra vậy... Nhưng mà chư vị nghe xong xin đừng cười hạ nhân mới được

!
La Vĩnh Tường liền đỡ lời:
- Bọn tại hạ chỉ muốn biết sự thật để tìm ra chân tướng cuả sự việc, cho nên nhất định sẽ không đùa cợt với Kim huynh đệ đâu mà sợ.
Quỉ Nhãn Kim Xung thẹn thùng nói:
- Nói ra qả thật càng cảm thấy xấu hổ ? Hạ nhân kiếm sống bằng nghề mua bán đồ cổ, cho nên cũng có sở thích sưu tầm đồ cổ và những bức hoa. cổ xưa. Từ lúc sau khi Hứa đai. hiệp ra giá cao mua bức hoa. Bách Lý Đồ kia, hạ nhân nghĩ mãi nhưng vẫn không nghĩ ra bức hoa. đồ kia có gì đặc biệt.
Vì lòng hiếu kỳ cho nên hạ nhân cũng muốn biết duyên cớ gì mà Hứa Vũ lại mua bức Bách Lý Đồ ấy. Thế rồi hạ nhân ngấm ngầm fái người đến Hà Giang nghe ngóng tin tức, vì vậy mới biết Hứa đại hiệp bị kẻ gian ám hại.
La Vĩnh Tường nói:
- Tại sao Kim hunh đệ lại biết Hứa đại hiệp bị ke gian ám hại là do bức Bách Lý Đồ mà ra ?
Quỉ Nhãn Kim Xung thở dài nói:
- Bởi vì ngay sau hôm Hứa đại hiệp mua bức Bách Lt1 Đồ; thì người thương nhân bán bức hoa. kia cũng bị giết chết trong một khách điếm ở Lan Châu. Sau cái chết cuả Hứa đại hiệp lại liên tiếp phát sinh ra mấy vụ đều có liên quan đến bức hoa. Bách Lý Đồ...
La Vĩnh Tường lkhông khỏi ngạc nhiên hoi?:
- Còn có người nào bị giết nữa sao ?
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Mấy vị bằng hữu chính mắt nhìn thậy Hứa đai. hiệp mua bức Bách Lý Đồ có mặt hôm đó lần lượt tất cả đều bị giết chết.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hoi?:
- Bọn họ là những ai ?
Quỉ Nhạn Kim Xung đáp:
- Hôm đó có tất cả năm người.
Trừ hạ nhân và Hứa đại hiệp ra thì còn có một vị Hạ viên ngoại, một vị Mã bảo chủ và một vị chủ nhân nông trai. họ Đơn.
La Vĩnh Tường lại hoi?:
- Những người này đều là bằng hữu cuả Kim huynh đệ ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- không chỉ là bằng hữu cuả hạ nhân, mà họ còn rất thân với Hứa đại hiệp. Những vị bằng hữu này đều thích sưu tầm đồ cổ và những bức hoa. xưa. Bọn họ cũng là những vị khách thường đến tham gia đại hội Vạn Bảo.

La Vĩnh tường nói:
- Trong bọn họ phải chăng cũng có người muốn được bức hoa. Bạch Lý Đồ kia ?
Quỉ Nhãn Kim Xung lắc đầu lia lia. nói:
- Không có, tất cả bọn họ đều giống như hạ nhân, tất cả đều không thấy bức hoa. đó có giá trị gì.
La Vĩnh Tường chau mày ngồi im, dường như sự việc những người bị giết vô cớ này rất là khó hiểu.
Qùi Nhãn Kim Xung lại nói:
- Chỉ trong vòng một tháng mà đã liên tục fát sanh ra đến mấy án mạng, hơn nữa tất cả đều là những người có mặt trong ngày hôm đó. Tính ra bây giờ chỉ còn mình hạ nhân.
Hạ nhân càng nghĩ càng sợ, vì vậy fải giả chết để lánh hoạ. Nãy giờ hạ nhân đã đem toàn bộ sự thật kể cho chư vị nghe, vậy xin các vị ra tay cứu giúp cho.
Hoắc Vũ Hoàn nghe xong, đôi chân mày liền cau lại, gật gật đầu nói:
- Kim huynh đệ vì bao? vệ tính mạng, còn bọn ta vì muốn điều tra ra hung thủ, cho nên có thể nói mục đích cuả cả hai đều giống nhau, vì thế đượng nhiên chúng ta phải cùng nhau hợp tác, để sớm tìm ra hung thủ.
Quỉ Nhãn Kim Xung vội nói:
- Chỉ còn có thể điều tra ra hung thủ để giai? trừ mối hiểm hoa. này, thì cho dú các vị muốn hạ nhân làm điều gì hạ nhân cũng nhất định xin làm theo.
La Vĩnh Tường bỗng nhiên " à" lên một tiếng, rồi nói:
- Tại hạ muốn thỉnh giáo Kim huynh đệ vài vấn đề, vây. xin Kim huynh đệ thành thật trả lời cho.
Quỉ Nhãn Kim Xung vội nói:
- Được ! Điều gì hạ nhân biết tuyệt đối không giấu giếm.
La Vĩnh Tường nói:
- Vừa rồi Kim huynh đệ nói người thương nhân bán những bức hoa. kia là người từ qan ngoại đến. Vậy xin hoi? Kim huynh đệ có biết lai lịch cuả người đó không ?
Qùi Nhãn Kim Xung nói:
- Người đó họ Lục, tên là Fùng Xuân, trước đây vốn là bộ hạ cuả quan fủ Thuận Thiên. Sau này đổi sang nghề thương mại, chuyên buôn bán tranh hoạ.
Hạ nhân và hắn vốn chẳng có tình thâm giao gì, chẳng qa gặp nhau mấy lần trong đại hội Vạn Bảo cho nên hai bên có qen biết nhau mà thôi.

La Vĩnh Tường nói:
- Người này bị giết trong khách điếm, vậy chứ 7,000 lượng trên người hắn có bị mất không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- Một xu cũng không thiếu.
La Vĩnh Tường nói:
- Như vậy có lẽ đó là ngân fiếu ?
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- không sai, đó là tấm ngân fiếu cuả Vạn Nguyên Tiền Trang ở cửa Đông thành Lan Châu. Bởi vì lúc ấy Hứa đai. hiệp không có hiện kim, nên người dùng thanh Thất Tinh Kim đao mang bên mình cầm cho Hạ viên ngoai. lấy tấm ngân fiếu 7,000 lượng.
La Vĩnh Tường biến sắc nói:
- Có fải đó là thanh Thất Tinh bảo đao lừng danh thiên hạ không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung gật đầu đáp:
- Chính là nó:
La Vĩnh Tường liền lướt mắt nhanh về fiá Mạnh Tôn Ngọc, rồi nói tiếp:
- Vậy vị Hạ viên ngoại kia là ai ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- Lão chính là chủ nhân cuả Vạn Nguyên Tiền trang. Hôm đó lão ta cũng có mặt ở đấy. Cách đây nửa tháng lão cũng đã bị giết chết.
La Vĩnh Tường hoi?:
- Lão ta có biết võ công không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- Không biết.
La Vĩnh Tường trầm ngâm một hồi rồi lại hoi?:
- Về viêc bức hoa. Bách Lý Đồ các vị có từng kể cho người khác nghe không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- không có.
La Vĩnh Tường lại hoi?:
- Đây là việc khác thường, mà các vị không nói cho ai nghe sao ?
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Ngày hôm sau Hứa đại hiệp mua bức Bách Lý Đồ thì Lục Fùng Xuân liền bị giết chết, nhưng tấm ngân fiếu trên người hắn vẫn còn nguyên.
Chúng tôi nghe được tin này liền đoán có thể vì bức hoa. đồ kia mà hắn bị giết chết. Cho nên moi. người đều thoa? thuận là sẽ không truyền tin này ra ngoài.

Sau đó lại nghe tin Hứa đại hiệp lại bị ám toán, vì vậy moi. người càng không dám lên tiếng.
Rồi sau đó nữa lại có vài người lần lượt bị trúng độc thủ, vì thế không có cơ hội nói cho người khác nghẹ..
Ngừng lại một hồi lão lại nói tiếp:
- Việc này hạ nhân vẫn giữ kín từ lúc ấy tới giờ, trước đêm nay ngay cả tiện nội hạ nhân cũng không biết.
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Như vậy cũng tốt. Bây giờ xin Kim huynh đệ ghi lại kỹ càng nơi ở, gia thế và cả những nhân vật thường lui tới cuả ba vị bằng hữu có mặt tại hiện trường hôm đó để bọn tại hạ tham khảo.
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Việc này dễ thôi. Hạ nhân sẽ goi. Lý Thuận đi làm việc này...
La Vĩnh Tường nói:
- Không được ! Phải đích thân Kim huynh đệ viết ra, bởi vì chỉ có một mình Kim huynh đệ biết kỹ càng về bọn họ, mà điều này thì rất quan trọng cho việc điều tra ra hung thủ.
Quỉ Nhãn Kim Xung nói:
- Bọn họ và hung thủ có quan hệ gì chứ ?
La Vĩnh Tường từ tồn nói:
- Trong bọn họ có thể có một người là hung thủ. Cho dù không fải chính thức là hung thủ, thì cũng nhất định thông đồng cùng hung thủ.
Quỉ Nhãn Kim Xung ngạc nhiên hoi?:
- Nhưng bọn họ đã chết hết rồi cơ mà ?
La Vĩnh Tường hơi mỉm cười nói:
- Kim huynh đệ không fải cũng đã chết rồi sao ? Nhưng tại sao giờ lại ngồi ở đây ?
Quỉ Nhãn Kim Xung trong bụng bán tín bán nghi, nhưng lão không nói gì thêm mà chỉ gật đầu nói:
- Thôi được hạ nhân sẽ viết ra ngay bây giờ.
Kim Tam nương nương vội đi lấy giấy mực và đích thân bà ta mài mực.
Trong lúc Quỉ Nhãn Kim Xung đang viết, La Vĩnh Tường qay sang nói với Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh:
- Về vụ án cuả lệnh sư có thể nói đến bây giờ đã có chút manh mối. Nhưng mà tại hạ cũng còn mấy vấn đề muốn thỉnh giáo hai vị.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- La huynh cứ việc hoi?, chỉ cần báo được thù cho tiên sư thì cho dù hai huynh muội cuả tại hạ có fải nhay? vào dầu sôi lưa? bỏng cũng không xin từ chối.

La Vĩnh Tường nghiêm giọng hoi?:
- Về việc Hứa đai. hiệp đã cầm đao để mua bức hoa. Bách Lý Đồ tại Tiểu Nguyệt sơn trang này, hai vị có được biết không ?
Mabnh Tôn Ngọc không hề do dự đáp:
- Không biết. Sư phụ không bao giờ nói việc này cho hai huynh muội tại hạ biết.
Lâm Tuyết Trinh tiếp lời:
- Nhưng sau khi sư fụ bị hại, hai huynh muội tại hạ có kiểm tra di vật để lại cuả người thì thiếu mất Thất Tinh vao? đao treo ở trong thư fòng.
La Vĩnh Tường hình như có chút ngạc nhiên hoi?:
- Mỗi lần lệnh sư đi ra ngoài đều mang theo thanh Thất Tinh bảo đao cả sao ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Đúng thế. Thanh bảo đao đó là vật sư fụ yêu thích nhất, và thường mang bên mình không rời nửa bước.
La Vĩnh Tường lại hoi?:
- Lần đó Hứa đại hiệp tứ Lan Châu trở về có mang thanh bao? đao hay 0, chẳng lẽ hai vị đều không có để ý hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Bởi vì những chuyến ra đi như vậy cuả sư fụ đã trở thành rất bình thường nên chúng tại hạ không có để ý đến.
Nhưng theo chúng ta được biết thì ở huyện Đồng Quan sư fụ có qen một vị bằng hữu làm nghề mua bán gỗ. Nếu như sư fụ muốn mượn mấy ngàn lượng để chuộc bảo đao về thì đó không fải là chuyện khó.
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Nói vậy các vị cũng chưa từng thấy qa bức Bách Lý Đồ kia ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Chưa từng thấy qua.
La Vĩnh Tuiờng nói:
- Lệnh sư đã không tiếc đem thanh bảo d0ao yêu qí nhất cuả mình đi cầm để mua bức Bách Lý Đồ, điều này đương nhiên là fải có một lý do rất qan trọng.
Khi đã có bức hoa. trong tay, tâm trạng cuả Hứa đai. hiệp không thể nào bình thường được ! Vậy hai vị thử nghĩ kỹ lại xem, sau khi từ Lan Châu trở về Hứa đại hiệp có cử chỉ gì khác thường không ?
Lâm Tuyết Trinh suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Những cử chỉ khác thường thì không có, nhưng mà ta chỉ nhớ khi sư fụ trở về đến nhà, thần sắc có vẻ u tư hơn so với thường ngày. Hai, ba hôm liền người tự nhốt mình trong thư fòng, và không cho bất

kỳ ai đến qấy rầy. Người còn nói rằng muốn được yên tịnh để tham cứu một loại võ công huyền ảo..
Đôi mắt cùa La Vĩnh Tường vụt sáng lên:
- một loại võ công à ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Đúng vậy, nhưng sư fụ không nói đó là loại võ công gì.
La Vĩnh Tường phấn khởi nói:
- Quả nhiên không ngoài dự liệu cuả tại hạ.
Tiếp đó La Vĩnh Tuiờng thở dài một tiếng nói:
- Sự việc càng lúc đã rõ ràng hơn, bức Bách Lý Đồ và loại võ công kia có qan hệ với nhau.
Việc lệnh sư bị ám hại rõ ràng qả nhiên là do bức Bách Lý Đồ kia mà ra cả. Bây giờ chỉ không biết bức hoa. kia có bị hung thủ cướp đoạt đi chưa ?
Mạnh Tôn Ngoc nói:
- Nếu sự việc đúng như ụ đoán cuả La huynh, thì tiểu đệ cho rằng bức hoa. kia có thể chưa bị hung thủ cướp đi.
La Vĩnh Tường hoi?:
- Tại sao ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Bởi vì bức Bách Lý Đồ kia qý báu như vậy, tất nhiên gia sư fải cất giấu cẩn thận. Nhưng mà hôm xẩy ra biến cố tất cả đồ vật trong fòng o hề bị xáo trộn. Điều này chứng minh rằng, khi hung thủ ra tay ám toán sư fụ hắn cũng o nắm rõ bức hoa. kia cất giấu ở đâu, và sau khi xảy ra chuyện hắn cũng không có thời gian để tìm những chỗ cất giấu những tranh hoạ.
La vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Nói rất có lý. Bất luận như thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng fải vào trong fòng cuả lệnh sư tìm kiếm kỹ lại một lần.
Mạnh Tôn Ngọc nôn nóng nói:
- Việc này không thể chần chừ lâu được, vậy bao giờ chúng ta lên đường ?
La Vĩnh Tường nói:
- Lệnh sư qa đời đã có hơn một tháng. Việc tìm kiếm bức hoa. không thể trong một lúc mà có thể tìm ra. Hiện tại ở đây có nhiều việc qan trọng cần fải làm, vậy Mạnh huynh ráng đợi thêm ba ngày nữa hãy tính.
Nói xong La Vĩnh Tường qay sang hoi? Quỉ Nhãn Kim Xung:
- Kim huynh đã viết xong chưa ?
Quỉ Nhãn Kim Xung hai tay cầm tờ giấy giao cho La Vĩnh Tường nói:

- Những gì hạ nhân biết được đều ghi lại hết ở đây, vậy xin La huynh xem thử có gì cần bổ xung hay không ?
La Vĩnh Tường cầm lấy tờ giấy nhưng không xem trước mà hai tay dâng lên cho Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn xem xong liền hơi cao mày nói:
- Những tư liệu này có thể nói là rất tường tận, nhưng có một điểm khiến cho người ta không hiểu.
Quỉ Nhãn Kim Xung vội nói:
- Xin Hoắc đai. hiệp minh thị.
Hoắc Vũ Hoàn từ từ nói:
- Theo như kim trang chủ viết ở đây, thì trong ba người có mặt hôm đó có Lăng Vân bảo chủ Mã Trường Không và Đơn Gia Mục Trường Trường chủ Đơn Luân đều là nhân vật võ lâm. Chỉ có Vạn Nguyên Tiền Trang hạ viên ngoại là người buôn bán, đúng không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung gật đầu nói:
- Đúng vậy.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Theo lý mà nói thì nếu như lúc đó Hứa đại hiệp muốn cầm thanh bao? đao để lấy ngân fiếu, đương nhiên fải thương lượng với người đồng đạo mới đúng, nhưng tại sao ở đây Hứa đại hiệp lại cầm thanh đao cho một vị thương nhân chứ ?
Chẳng lẽ vị Hạ viên ngoai. kia biết giá trị cuả thanh đao, còn vị họ Mã và họ Đơn kia đều không biết hay sao ?
Những lời nói cuả Hoắc Vũ Hoàn vưa thốt ra rất có lý, làm cho Quỉ Nhãn Kim Xung trố mắt nhìn mà chẳng nói lên lời nào.
Quỉ Nhãn Kim Xung ngơ ngác một hồi rồi mới cười khổ sở nói:
- Có lẽ Hứa đại hiệp không muốn thanh bao? đao đã lừng danh cuả mình rơi vào tay võ lâm đồng đạo, cho nên mới chọn một thương nhân...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Thế thì Hứa đại hiệp fải thương lượng với chủ nhân ở đây là Kim huynh mới fải chứ. Chẳng lẽ mối thâm giao cuả hai vị không bằng vị Hạ viên ngoại kia sao ?
Quỉ Nhãn Kim Xung lắp bắp nói:
- Điều này... Điều này...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Là do Kim huynh đệ không muốn cho Hứa đại hiệp mượn fải không ?
Quỉ Nhãn Kim Xung vội vàng nói:
- không fải hạ nhân không muốn cho Hứa đại hiệp mượn, nhưng mà

mọi người đều cho rắng Hứa Vũ ra giá qá cao, cho nên đều khuyên ông ta suy nghĩ lại...
Nhưng mà Hứa đại hiệp không hề lay chuyển, qyết tâm mua cho bằng được bức Bách Lý Đồ...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nhưng lúc ấy không có người ra giá thì tại sao Hứa đại hiệp vừa mở miệng đã đoì đến 7000 lượng ?
qỉ Nhãn Kim Xung "ồ" một tìếng khẽ rồi nói:
- Không sai, Hoắc đại hiệp nhắc đến chuyện này làm hạ nhân mới nhớ ra rằng, lúc ấy đích thật cũng có người rq giá.
Hoắc Vũ Hoàn hạ giọng hỏi:
- Là ai ?
Quỉ Nhãn Kim Xung đáp:
- Chính là Đôn Luân. Lão ta đã đưa ra giá 7000 lượng.
Nhưng mà theo hạ nhân nghĩ thì Đơn Luân thật sự không muốn mua bức hoa. kia, lão chỉ cố ý nói chơi với Hứa đại hiệp mà thôi. Nhưng thật không ngờ Hứa đại hiệp lại tưởng thật, nên đã mua liền bức Bách Lý Đồ.
Hoắc Vũ Hoàn hai mắt sáng lên, miệng hơi mỉm cười, rồi lấy giấy bút trao cho La Vĩnh Tuiờng căn dặn nói:
- Dây là yếu tố rấy qan trọng, nhất thiết không được bỏ qua.
La Vĩnh Tường vừa dạ vừa cầm bút viết lên mảnh giấyvài hàng chữ, sau đó giao mảnh giấy cho Thiết Lan Cô nói:
- Làm fiền cửu muội một chuyến. Bây giờ muội mau mang mảnh giấy này trở về, trễ nhất là sáng mai fải có hồi âm.
Thiết Liên Cô không nói lời nào, chỉ gật gật đầu đứng dậy, bước xuống lầu đi mất.
La Vĩnh Tường lại qay sang nói với Quỉ Nhãn Kim Xung:
- Bắt đầu từ ngày mai, tất cả các võ sư trong và ngoài linh đường đều sẽ làm nhiệm vụ khác. Khi mà fu nhân ra linh đường đáp lễ, cũng không cần mang theo a hoàn nữa, việc ấy do Lâm cô nương đây đảm nhậm là được rồi.
Còn việc tiếp đãi khách và những chuyện khác sẽ do tại hạ và Mạnh huynh đệ đây phụ trách, Hoắc huynh sẽ ở lại trong mật thất bầu bạn với Kim huynh đệ.
Lý tổng quản sẽ chiu. trách nhiệm liên lạc giữa bên trong và bên ngoài.
Tất cả các võ sư trong sơn trang đều fải đến bên bờ sông để giám sát tình hình. Một khi có biến cố gì xay? ra thì fải dốc hết sức lực ra giữ lấy đầu cầu bất kỳ ai cũng đều không cho qa cầu

Quỉ Nhãn Kim Xung hoi?:
- La huynh xắp đặt như vậy, chẳng lẽ trong sơn trang sắp xay? ra biến cố gì chăng ?
la Vĩnh Tường gật đầu đáp:
- Nếu như tại hạ đoán không sai thì không quá ba ngày, hung thủ nhất định sẽ đến Tiểu Nguyệt sơn trang này.
Quỉ Nhãn Kim Xung vô cùng ngạc nhiên:
- Thật vậy sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Chúng ta không tin hắn đã chết, thế thì hắn cũng ch8ảng tin Kim huynh đệ thật sự đã qa đời. Vì vậy hắn sẽ cho người đến đây thám thính thật hư như thế nào.
Quỉ Nhãn Kim Xung hoảng hốt hoi?:
- La huynh hoài nghi ai là hung thủ ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Trước mắt tại hạ chưa khẳng định được là ai, nhưng mà căn cứ vào diễn biến cuả sự việc thì không ngoài ba ngươi ghi tên trên mảnh giấy này. Điều đó còn fải xem vận may cuả chúng ta như thế nào nữa.
Nói đến đâyđột nhiên La Vĩnh Tường nhăn răng ra cười lẩm bẩm nói:
- Hung thủ không chỉ có võ công cao cường mà hắn còn rất mưu trí. Rất có thể lần này hắn không lộ diện, mà fái người khác đến, nhưng mà chỉ cần nắm được cái đuôi cuả hắn thì sợ gì mà hắn không ra mặt chứ ?
Quỉ Nhãn Kim Xung miệng thì vâng vâng, dạ dạ, nhưng mà trong bụng lại vô cùng lo lắng. Mặt lão tuy tươi cười nhưng mà bên trong lại đang khóc thầm.

Chỉ Đao

Hồi 5
LINH ĐƯỜNG ĐỊCH ẢNH

Ngày hôm sau, cũng chính là ngày thứ ba trong Tiểu Nguyệt sơn trang có tang sự.
Lúc này, tất cả bên trong cũng như bên ngoài đều đã được an bày, bố trí đúng như lời căn dặn cuả La Vĩnh Tường.
Lâm Tuyết Trinh đảm nhận việc đáp lễ ở linh đường cùng với Kim

Tam nương nương.
La Vĩnh Tường và Mạnh Tôn Ngọc thì đóng vai quản gia, fụ trách việc tiếp đãi khách đến viếng lễ.
Ngoài ra, toàn bộ bọn võ sư bảo vệ linh đường đều được fái đến giữ chân cầu bên ngoài bờ sông.
Ngay từ sáng sớm, khách đến viếng lễ đã keó đến nườm nượp, tốp này chưa kịp đi thì tốp khác lại kéo đến, người mỗi lúc càng đông hơn.
La Vĩnh Tường ngầm để ý đến những vị khách đến viếng lễ, phát hiện trong số họ không có nhân vật nào đặc biệt cả.
Những người này đã liên tiếp đến đây từ ba ngày liền, vì vậy đôi bên đã quen mặt.
Bọn họ xem Tiểu Nguyệt sơn trang này chính là tủ lầu mà ăn uống không fải mất tiền.
Gần đến trưa, trong lúc La Vĩnh Tường đang buồn chán thì bỗng nhiên hai mắt chợt sáng lên. Trước linh đường đang xuất hiện mấy gương mặt quen thuộc.
Người đi đầu có dáng vẻ thư sinh chính là Thần Toán Tử Liễu Nguyên. Fiá sau là hai người lưng có mang trường kiếm, đó chính là hai huynh đệ họ Long của tiêu cục Song Long.
Ba người vừa tiến vào linh đường, liền đưa mắt nhìn bao quát khắp nơi. Trên mặt cuả họ lộ vẻ ngạc nhiên và hoài nghi.
La Vĩnh Tường trong bụng hơi giật mình, định lánh mặt đi nhưng không kịp, cho nên đành fải bước đến thi lễ nói:
- Hai vị cục chủ đến thành Lan Châu này từ lúc nào vậy Thật là vinh hạnh gặp được các vị Ở đây.
Long Bá Đào hơi có vẻ kinh ngạc nhưng cũng cung tay đáp lễ nói:
- Xin hoi? các hạ là ai ? Tại sao lại biết hai huynh đệ tại hạ ?
La Vĩnh Tường tươi cười nói:
- Cục chủ thật sự không nhận ra tại hạ hay sao ? Tại hạ vốn có một người bà con mở tiểu lầu ở góc đường fiá bắc fủ Thái Nguyên, từ tiểu lầu này đến tiêu cục Song Long chẳng bao xạ Năm kia tại hạ có đến fủ Thái Nguyên chơi, chình tại hạ đã thay cho quý tiêu cục kính tửu cho Đạt đai. nhân, vì vậy đã gặp qua hai vị rồi.
Long Bá Đào tuy nhớ không ra fải chăng có một tiểu lầu như vậy, vì những tiểu lầu ở fủ Thái Nguyên rất nhiều, nhưng lão cũng không dám nói La Vĩnh Tường bịa chuyện. Lão "ồ" khẽ một tiếng rồi nói:
- Xin hoi? quý danh cuả huynh đệ là gì ? Hiện tại làm chức vụ gì trong Tiểu Nguyệt sơn trang này ?
La Vĩnh Tường cung kính đáp:

Tại hạ họ cổ, hiện tại làm chức tổng quản trong sơn trang này đã gần ba năm rồi.
Long Bá Đào vui vẻ nói:
- Hoá ra là Cổ tổng quản, thật hân hạnh ! Thật hân hạnh.
La Vĩnh Tường nói:
- Hai vị cục chủ và trang chủ cuả tệ trang là chỗ quen biết cũ ?
Long Bá Đào nói:
- Hai huynh đệ chúng ta và trang chủ cuả quý trang đã từng có gặp mặt quạ Lần này chúng ta đặt biệt đến đây là muốn hoi? thăm người một số chuyện.
Không ngờ rằng khi đến nợi thì cố nhân đã ra người thiên cổ rồi.
La Vĩnh Tường liền nói:
- Tại hạ sẽ thắp hương thay cho các vị, đợi đến khi dâng hương xong chúng ta sẽ nói lâu hơn.
Thế rồi La Vĩnh Tường cao giọng nói:
- Thái Nguyên phủ Song Long tiêu cục nhị vị cục chủ thượng hương, hãy trỗi nhạc lên !
Trong tiếng nhạc bi ai, hai huynh đệ Long Bá Đào và Thần Toán Tử Liễu Nguyên đứng trước linh vị mà tế lễ. La Vĩnh Tường quay về fiá Mạnh Tôn Ngọc nháy mắt ra hiệu.
Mạnh Tôn Ngọc hiểu ý, hồi âm, thầm rút lui ra khoi? linh đường.
Sau khi tế lễ xong, La Vĩnh Tường liền mời bọn họ đến khách phòng dùng trà và món ăn nhẹ.
Long Bá Đào quay sang nói với Thần Toán Tử Liễu Nguyên rằng:
- Tuy chúng ta đến không đúng lúc, nhưng mà còn may mắn gặp Cổ tổng quản đây, cho nên việc thăm hoi? cuả chúng ta cũng không khó khăn lắm.
Liễu Nguyên gật gật đầu, lão đưa mắt quan sát La Vĩnh Tương từ đầu đến chân rồi hoi?:
Vị Cổ huynh này hình như trông rất quen mặt, hình như tại hạ đã gặp qua ở đâu rồi thì fải.
La Vĩnh Tường nói:
- Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.
Long Bá Đào liền nói:
- Vị này chính là nhân vật lừng danh thiên hạ Thần Toán Tử Liễu Nguyên Liễu đại hiệp.
La Vĩnh Tường "ồ" một tiếng:
- Hoá ra là Liễu đại hiệp. Tại hạ là người không có luyện công fu, và cũng chưa bao giờ hành hiệp giang hồ, cho nên ít biết đến các nhân vật võ lâm. Vậy xin Liễu đại hiệp rộng lượng hải hà mà thứ lỗi cho tôi.

thất lễ.
Liễu Nguyên mỉm cười nói:
- Nói rất hay ! Dưa. vào tài nói chuyện cuả Cổ huynh nếu như nói không fải là người giang hồ thì quả thật khiến cho người ta khó mà tin được.
La Vĩnh Tường nói;
- những lời tại hạ nói đều thật cả. Nếu trong tương lai có cơ hội, còn fải nhờ Liễu đại hiệp giúp đỡ cho.
Liễu Nguyên nhún vai nói:
- Không dám ! Không dám ! Chúng tại hạ đến đây có mấy việc muốn xin thỉnh giáo, vậy mong rằng Cổ huynh có thể nói thật cho chúng tại hạ biết.
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Chỉ giáo thì tại hạ không dám, nhưng nếu các vị có chỗ nào không rõ, thế thì tại hạ xin hết lòng.
- Được vậy thì rất tốt !
Liễu Nguyên gật gật đầu, rồi đột nhiên lão nghiêm sắc mặt hoi?:
- Xin thứ tội cho tại hạ mạo muội, vậy chứ Cổ huynh có từng nghe qua tên goi. Hoàng Fong thập bát kỳ chưa ?
La Vĩnh Tường bụng hoi chột dạ, liền lắc đầu liên tục nói;
- Chưa từng nghe qua, chưa từng nghe quạ..
Liễu Nguyên mỉm cười nói:
- Cổ huynh thử nghĩ kỹ lại xem, có bao giờ nghe qua tên Hoàng fong Thập bát kỳ một lần nào không ?
La Vĩnh Tường nhiú mày suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng vẫn lắc đầu đáp:
- Tại hạ đọc sách không nhiều, nhưng dường như chỉ nghe qua nhưng tên như Thập Bát Tướng Tống, Thập Bát Mục, chứ chưa bao giờ nghe qua tên Thập Bát Kỳ cả.
Liễu Nguyên có vẻ đáng tiếc nói:
- Tại hạ nói cho Cổ huynh biết, Hoàng Fong Thập Bát Kỳ chính là một nhóm cường đao. không có việc ác gì mà chúng không dám làm.
La Vĩnh Tường cố ý làm ra vẻ hoảng hốt thất thanh nói:
- Cái gì ? Là cường đạo sao ? Liễu đại hiệp làm thế nào mà quen biết được bọn chúng.
Liểu Nguyện có vẻ không bằng lòng nói:
- Ai nói tại hạ quen biết bọn cường đạo này chứ ? Bọn tại hạ đến đây là để truy tung Hoàng Fong Thập Bát Kỳ.
La Vĩnh Tường nói:
- À ! Tại hạ hiểu ra rồi, thì ra Liễu đại hiệp là người cuả nha môn,

fụng mệnh đi bắt bọn cuồng đạo kia phải không ?
Long Bá Đào thấy La Vĩnh Tường nói không đúng, lão liền tiếp lời:
- Không fải, Cổ tổng quản đã hiểu sai rồi, Bọn ta muốn tìm Hoàn Fong Thập Bát Kỳ chứ không fải vì công sự..
La Vĩnh Tường nói :
- Thế thì là vì cái gì ?
Long Bá Đào nói:
- Không dầu gì Cố tổng quản, bọn Hoàng Fong Thập Bát Kỳ kia gần đậy có cướp một xe tiêu rất quan trọng cuả tiêu cục Song Long cuả bọn tại hạ.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hoi?:
- Cục chủ không fải nói chôi chứ ? Tiêu cục Song Long lừng danh thiên hạ, cho dù bọn Hoàng Fong Thập Bát Kỳ kia dù có ăn mật gấu đi nữa cũng chẳng dám động đến hàng hoá cuả tiêu cục Song Long.
Long Bá Đào thở dài một tiêng rồi nói:
- Nói ra thật là hổ thẹn, may ra Cổ huynh không fải là người ngoài, vì vậy bọn ta sẽ kể thật cho Cổ huynh nghe]
Thế rồi, Long Bá Đào đem toàn bộ sự việc bị trúng kế cuả Hoàn Fong Thập Bát Kỳ trên sông Hoàng Hà kể lại tỉ mỉ cho La Vĩnh Tường nghe.
Sau khi nghe xong, La Vĩnh Tường ngạc nhiên hoi?:
- Bọn chúng đã cướp được số tiêu tất nhiên là fải cao bay chạy xạ Vậy tại sao các vị không mau đuổi theo bọn chúng mà lại chạy đến Lan Châu này làm gì ?
Long Bá Đào nói:
- Thật không giầu gì Cổ huynh, chúng tại hạ đến Lan Châu này cũng chính là vì truy tìm số tiêu bị mất.
La Vĩnh Tường nói:
- Chẳng lẽ Hoàng Fong Thập Bát Kỳ cũng đã đến Lan Châu rồi sao ?
Long Bá Đào gật đầu nói:
- Chúng tại hạ đã dự đoán Hoàn Fong Thập Bát Kỳ không chỉ đến Lan Châu này, hơn nữa bọn chúng nhất định sẽ tìm đến Tiểu Nguyệt sơn trang này trong nay mai.
La Vĩnh Tường hoảng hốt:
- Ồ ! Tại sao ?
Long Bá Đào nói:
- Bởi vì số tiêu bị đánh cướp lần này toàn là đồ cổ và tranh hoa. cổ xưa. Những thứ này tuy đáng giá liên thành nhưng không dễ gì bán đi được.
Trừ fi Hoàn Fong Thập Bát Kỳ không muốn bán số đồ cổ kia lấy hiện

kim, bằng không bọn chúng nhất định sẽ lợi dụng đại hội Vạn Bảo. Vì thế bọn chúng nhất định sẽ mò đến Tiểu Nguyệt sơn trang này.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng mà bây giờ trang chủ cuả tệ trang qua đời rồi, bọn chúng sẽ còn tìm đến đây không ?
Long Bá Đào khẳng định nói:
- Nhất định bọn chúng sẽ đến, Kim trang chủ tuy đã qua đời nhưng vẫn còn Kim Tam nương nương có thể thay thế được. Lời nói cuả bà ta tại đại hội Vạn Bảo vẫn là nhất ngôn cửu đỉnh, cho nên...
Nói đến đây, Long Bá Đào đột nhiên lấy ra một thoi? vàng nặng khoảng năm mươi lượng, mỉm cười nhét vào tay La Vĩnh Tường.
La Vĩnh Tường vội hoi?:
- Cục chủ, đây là ý gì ?
Long Bá Đào cười nói:
- Chúng tại hạ có một việc nhỏ muốn nhờ Cổ huynh giúp đỡ. Vậy xin Cổ huynh nhận cho thì tại hạ mới dễ mở miệng.
La Vĩnh Tường nói:
- Cục chủ có chuyện gì cứ việc sai bảo là được rồi, còn số vàng này thật sự tai. hạ không dám nhận.
Miệng tuy nói chối từ nhưng tay lại nắm chặt thoi? vàng, dường như không có ý trả lại.
Long Bá Đào nghiêm sắc mặt nói:
- Chúng ta đều là chỗ quen biết cũ cả, nếu như Cổ huynh còn khách khí, tức là khinh dễ Long mỗ này.
La Vĩnh Tường làm bộ không còn cách nào khác đành phảI nhận lấy, rồI nói:
- Cục chủ đã nói như vậy tạI hạ đành fảI tuân mệnh mà nhận vậy. Nhưng không biết có chuyện gì tạI hạ có thể giúp được cho cục chủ ?
Long Bá Đào thấp giọng nói:
- Hiện chúng ta ở tạI khách điếm Tam Phúc ở trong thành. Nếu như Cổ huynh fát hiện có nhân vật nào khả nghi đến sơn trang này bán đồ cổ và tranh hoa. cổ xưa, thì xin Cổ huynh thông báo dùm cho một tiếng.
La Vinh4 Tường nói:
- Thì ra chỉ việc nhỏ này thôi sao ? Cục chủ cứ việc yên tâm, trừ fi bọn họ không đến, còn như bọn họ đến thì tạI hạ sẽ fái ngườI đến thông báo cho các vị hay.
Long Bá Đào vui mừng nói:
- Việc này bọn tạI hạ đều ký thác cho Cổ huynh, nếu tin túc gì mớI tạI

hạ sẽ xin hậu tạ.
Nói xong Long Bá Đào liền đứng lên xin fép cáo từ
La Vinh4 Tường vội đứng dậy nói:
- Cục chủ là khách quý lâu lâu mới có dịp đến tệ trang. Vậy xin mời chư vị hãy nán lại dùng bữa cơm đạm bạc rồi hãy đi cũng chưa muộn.
Long Bá Đào cười nói:
- Đều là người nhà cả, hà tất fải khách sáo. Nếu chúng tôi ở lại đây lạu e sẽ không tiện.
La Vĩnh tường nói:
- Vậy chúng ta tạm biệt ở đây vậy.
Long Bá Đào thân thiết vỗ vai La Vinh4 Tường nói:
- Ở trước mặt Kim Tam nương nương hãy nói tốt dùm chúng tôi. Còn việc chúng tôi nhờ xin đừng tiết lộ cho ai biết.
La Vĩnh Tường luôn mồm dạ, rồi đích thân tiễn họ ra ngoài tận cửa sơn trang.
Trước khi chia tay, Thần Toán Tử Liễu Nguyên nhìn bao quát một vòng trang viện, sau đó nửa đùa nửa thật nói:
- Tiểu Nguyệt sơn trang có được một người tài ba như Cổ huynh thì e gì mà không thịnh vượng chứ !
La Vinh Tường nhún vai thở dài nói:
- Quả thật có một ngày, tại hạ sẽ bái lãnh những lời khen thưởng hôm nay cuả Liễu đại hiệp.
Hai bên đều cùng cười rồi cung tay vái chào mà lên đường.
La Vĩnh Tường vừa trở vào đến linh đường thì đã thấy Mạnh Tôn Ngọc và Lý Thuận đang đứng đợi ở bên ngoài cả hai đều có vẻ rất sốt ruột.
Hai người vừa thấy La Vĩnh Tường liền vôi vàng bước đến, hạ thấp giọng nói:
- không xong rồi, trong linh đường đã xảy ra chuyện.
La Vĩnh Tường mở to hai mắt hoi?:
- Đã xảy ra chuyện gì ?
Mạnh Tôn Ngọc dường như không có thời gian để giải thích tường tận, mà chỉ hối thúc La Vĩnh Tường:
- Hoắc đại ca đang đứng đợi La huynh ở fiá sau bức màn trong linh đường, vậy xin mời đại ca mau mau vào trong ấy.
La Vĩnh Tường nhìn thấy trước linh đường khách viếng lễ mỗi lúc một đông như những đợt sóng, vì vậy nên nhìn không rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì ?
Lúc ấy La Vinh4 Tường cảm thấy hơi nhoài nghi, nhưng không có

thời gian hỏi han cặn kẽ, liền vội vội vàng vàng bước vào trong linh đường.
Vừa vào đến fía sau bức màn trong linh đường, quả nhiên La Vĩnh Tường nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn, Lâm Tuyết trinh và Kim Tam nương nương đều đứng vây quanh bên quan tài, trên mặt ba người đều lộ vẻ kinh ngạc.
Lúc này trong tay cuả Hoắc Vũ Hoàn đang cầm một vật, chính là một thanh đao giấy.
La Vĩnh Tường liền hoảng hốt hỏi:
- Dại ca, vật này fát hiện ở đâu vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn không có trả lời, mà chỉ đưa thanh Chỉ Đao cho La Vinh4 Tường. Sau đó đưa tay chỉ vào bên trái quan tài.
La Vĩnh Tường hơi cúi đầu xuống nhìn, mới fát hiện ra bên trái cuả quan tài có một chưởng ấn hiện lên rất rõ.
Đó là chưởng ấn cuả bàn tay fải, vị trí nằm hơi lệch xuống fiá dưới bên trái cuả quan tài.
Tuy lớp sơn bên ngoài quan tài không hề bị tróc lên, nhưng vết chưởng in sâu giống như dùng bàn tay ấn lên trên bùn non vậy.
Còn thanh Chỉ Đao, hình dáng, kích thước đều hoàn toàn giống với thanh Chỉ Đao đã được fát hiện trên thi thể cuả Hứa Vũ.
Trên cán thanh đao còn có ghi một hàng chữ rằng “Nhơn tại kiến nhơn. Nhơn tử kiến thi” (Người còn gặp người. Người chết gặp xác).
La Vĩnh Tường chau mày hoi?:
- Đã fát hiện lâu chưa ?
Hoắc Vũ Hoàn liền đáp:
- Ta đang ở hâu trang thì được Mạnh thiếu hiệp fi báo, ta liền lập tức đến ngay để chuẩn bị đối fó với hai huynh đệ họ Long kia.
Bởi vì thấy tam đệ đã đưa bọn họ sang fòng bên, cho nên ta mới đứng đợi ở đây.
Trong lúc vô ý, ta fát hiện trên quan tài có dấu chưởng ấn. Lúc ấy ta quan sát khắp nơi, rồi lại bước ra bên ngoài thì fát hiện ra thanh đao này đang nằm ở bàn tế lễ.
La Vĩnh Tường nói:
- Nói vậy là sau khi huynh đệ họ Long tế lễ xong, thì hung thủ mới thừa lúc hỗn loạn đột nhập vào linh đường ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu nói:
- Đúng là như vậy.
La Vĩnh Tường quay sang Lâm Tuyết trinh nói:
- Trong thời gian đó, cô nương và Kim Tam nương nương không có rời khỏi đây chứ ?

Lâm Tuyết Trinh nói:
- Chúng tôi một bước cũng chưa rờI khỏI đây. Tuyệt đốI không có nhìn thấy một ai bước vào fía sau bức màn này và cũng không hề nghe có một âm thanh khác thường nào.
La Vĩnh Tường trầm ngâm một hồI rồI nói:
- một cao thủ nộI công thâm hậu, nếu như đứng bên ngoài bức màn fát chưởng thì cũng chẳng fảI chuyện khó gì. Nhưng chuyện kỳ quái là tạI sao hắn biết được bên trong có ngườI ngầm quan sát, và lạI ra tay đúng lúc bọn ta rờI khoi? nơi đây.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- La huynh thử nghĩ lạI xem, ngườI cuả Song Long tiêu cục fảI chăng đến thật đúng lúc ? Có khi nào bọn họ đã thông đồng vớI hung thủ rồI chăng ?
La Vinh4 Tường nói:
- Điều này không thể được. Song Long tiêu cục vì muốn truy tìm số tiêu bị mất nên mớI đến đây, nếu như bọn họ fát hiện cái chết của Kim huynh đệ có chỗ khả nghi, thì dễ gì mà rờI khỏI nơi đây.
Lý Thuận chợt lên tiếng:
- Trong lúc sự việc xảy ra còn chưa lâu, vậy có cần thông báo cho bọn võ sư ở đầu cầu kiểm tra cặn kẽ từng ngườI hay không ?
La Vĩnh Tường suy nghĩ một hồI rồI nói:
- không cần đâu. Hung thủ đã để lạI thanh Chỉ Đao và còn nói:"Nhơn tạI kiến nhơn. Nhơn tử kiến thi". Như vậy theo ta nghĩ, hắn nhất định còn sẽ trở lại.
Kim Tam nương nương hoảng hốt nói:
- Khi nào hắn sẽ trở lạI nữa ? Nếu như sự việc vẫn giống như ngày hôm nay thì chẳng fảI chúng ta đề fòng cũng vô ích hay sao ?
La Vĩnh Tường nhún vai nói:
- Nếu như hắn không đến có gấp cũng vô dụng, còn nếu như hắn muốn đến thì có sợ cũng vô ích. Sự tình đã diễn tiến đến đây, thôi thì chúng ta đành fảI kiên nhẫn mà chờ đợi. Nhưng mà…
Dừng một lát La Vĩnh Tường lạI nói tiếp:
- Tuy hung thủ đánh vào quan tài một chưởng, nhưng xem tình hình thì hắn chưa xác đinh được Kim huynh đệ thật sự đã chết hay chưa ?
Nếu như chưa biết được bí mật này, hắn nhất định sẽ còn sốt ruột hơn bọn tạ Có lẽ thờI gian chính là đêm nay…
Kim Tam nương nương thất thanh la lên:
- Chính là đêm nay sao ?
La Vĩnh Tường gật đầu, dường như trong đầu đã có dự tính sẵn hết

rồI:
- Lần này chúng ta sẽ không để cho hắn tự tiện như vậy nữa đâu.
Đêm là thời gian yên tịnh để cho con người nghỉ ngơi.
Đêm cũng chính là bóng đen của tội ác.
Khi màn đêm buông xuống, thì cũng chính là lúc mọi sinh hoạt hàng ngày tạm thời ngưng lại. Hầu hết các tội ác đều mượn bóng đêm mà fát sinh.
Đêm nay, Toểu Nguyệt sơn trang mgoài vẻ yên tĩnh còn có một chút sát khí. Ở gần cạnh linh đường đạ được bày thiên la địa võng để chờ hung thủ hiện thân.
Theo dự đoán của La Vĩnh Tường thì đêm nay nhất định hung thủ sẽ đến, cho nên từ lúc trời tối đã ra lệnh cho bọn võ sư tuần tra giải tán hết, đồng thời cũng cho các tăng lữ tụng kinh trong linh đường kết thúc thời gian sớm, đãi họ cơm chay rồi tiễn ra khỏi ngoài sơn trang.
Thậm chí những tên gia đinh thường ngày vẫn ở trong fòng fía truóc tiền trang cũng đều được lệnh lui ra fía sau hậu trang nghỉ ngoi.
Bởi vì La Vĩnh Tường biết được hung thủ có võ công rất cao siêu, cho nên khi gặp mặt rất có thể xảy ra trận huyết đấu.
Nếu như để mấy tên gia đinh này lại thì chẳng những không giúp được gì mà còn uổng đi sinh mạng.
Đến như những tên võ sư được Quỉ Nhãn Kim Xung mời đến để bảo hộ sơn trang cũng đều được lệnh lui về sau hậu trang bảo vệ Kim xung fu nhân.
La Vĩnh Tường chọn trong số bọn võ sư 10 tên khoẻ mạnh, để giữ lại bên mình Hoắc Vũ Hoàn fòng khi có chuyện dùng.
Trước sau linh đường tổng cộng cà ba cửa. Hai cửa trước giao cho Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh fụ trách việc canh giữ.
Còn cửa fía sau thông qua Tây khoa viện sẽ do Lý Thuận đảm nhận.
Tuy Lý Thuận võ công chỉ tầm thường thôi, nhưng trong Tây Khoa viện đã có Hoắc Vũ Hoàn và 10 tên võ sư tiếp ứng, vì vậy không fải sợ hung thủ sẽ thoát được bằng con đường này..
La Vĩnh Tường cũng tự tìm một chỗ kìn đáo ẩn thân để chờ hung thủ, đó chính là bên dưới quan tài.
Trừ La Vĩnh Tường ra thì ngay cả Mạnh Tôn Ngọc cũng cách rất xa bức màn fủ fía sau bài vị.
Lúc này xung quanh linh đường chu vi năm mươi trượng cũng không có đến một người thứ hai.
Vào giờ này trong linh đường bốn bề đều vắng lặng, ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy. Có chăng, là chỉ tiếng cháy xèo xèo của ngọn nến đặt trước hương án.

Ánh sáng leo lét fát ra từ ngọn nến đặt fía sau quan tài cũng làm cho linh đường trở nên âm u và ảm đạm hơn.
Thời gian cứ chầm chậm trôi quạ Từ fía gác canh xa xa đã vọng lại tiếng mõ canh ba.
Đúng lúc ấy, có một trận gió thổi qua, đồng thời trước ngưỡng cửa bên trái kinh đường bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen...
La Vĩnh Tường nấp dưới quan tài nên không nhìn thấy tình hình bên ngoài bức màn, nhưng vì vừa rồi bị ngọn gió làm kinh động, cho nên trong lòng vui mừng tự lẩm bẩm:
- Hảo tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng đến sao ?
La Vĩnh Tường chưa nói dứt lời thì lại nghe toếng gió đập vào tai, fía cửa bên fải cũng đã xuất hiện một bóng đen.
Đến lúc này, La Vĩnh Tường cảm thấy hơi chột dạ, thầm nghĩ nếu như đối fương hai người đều có võ công thâm hậu như nhau, như vậy một mình ta chỉ sợ răng uổng công mà thôi.
Nghĩ đến đây La Vĩnh Tường liền nhè nhẹ trở mình đưa tay lấy từ trong túi ra một ống Thất Xảo Hoàng Fong Châm.
Hoàng Fong châm chính là xảo thủ của lão tứ Hứa Văn Sanh một trong Hoàn Fong Thập Bát Kỳ.
Lão ta đã lợi dụng Đoạt mệnh liên hoàn nỏ của Tứ Xuyên đường môn mà chế thành.
Một ống Hoàng fong châm đồng có tất cả bảy cây châm. Những cây châm naycò thể fóng ra từng cây 1, nhưng cũng vừa có thể cùng một lúc fóng ra tất cả bảy cây châm nếu như kẻ địch đông.
La Vĩnh Tường vừa lây ống ch6am ra, thì hai bóng đen bên ngoài bức màn cũng bắt đầu lên tiếng:
Chỉ nghe một trong hai bóng đen nói:
- Lão cáo già này sớm không chết,muộn không chết, lại chết vào ngay lúc này.
Bóng đen kia nói:
- Chúng ta từ xa đến đây cũng không nên để mất không một chuyến.
- Người chết thì fải thấy thi thể. Dù thế nào chăng đi nữa chúng ta fải tận mắt nhìn thấy thi thể thì mới tin.
- Ra tay liền bây giờ ?
- Ngươi hành động đi, lão fu sẽ canh chừng cho Nhớ fải thật cẩn thận, đừng để fát ra tiếng động và cũng đừng để lại dấu vết.
Bóng đen kia cười khì khì:
- Cứ yên tâm, những việc này đâu fải chúng ta mới làm lần đầu tiên. Bảo đảm sẽ không có tiếng động và cũng không để lại dấu vết.
Nói xong, bóng đen vén bức màn bước vào.

La Vĩnh Tường liền đưa mắt nhìn ra ngoài. Nhưng thất đàng tiếc, bởi vì vị trí nấp quá thấp, cho nên chỉ nhìn thấy được chân mà thôi, còn mình và mặt hoàn toàn không thấy.
Người kia chân mang giày cỏ. Chân nhỏ, thô và ngắn, hơn nữa còn quấn xà cạp.
Bước đi cuả gã rất nhẹ nhàng, không hề fát ra một tiếng động nào.
La Vĩnh Tường liếc sơ qua cũng có thể đoán được 6, bảy fần vóc dáng cuả bóng đen đang bước tới.
Chân nhỏ, thô và ngắn chứng tỏ người này không cao. Bước đi nhẹ nhàng nói lên khinh công củangười này quả thật hơn người.
Còn chân quấn xà cạp và mang giày cỏ đã nói rõ lên thân fận của người kia chính là tăng lữ.
Một đệ tử phật môn mà nửa đêm lại xông vào nhà dân mở quan tài xem tử thi, hơn nữa lại còn tự nói rằng đây không fải là lần đầu tiên. Làm như vậy có thể nói là người xuất gia hay sao ?
La Vĩnh Tường đùng đùng nổi giận, trong bụng tự mắng thầm. Rồi định cất ống Thất xảo hoàng fong châm vào, rồi lấy Bích Lịch kim thoa ra.
Nhưng khi vừa rút tay lên, do không cẩn thận nên đã để tay áo đánh nhẹ vào f9áy quan tài fát ra tiếng động cực nhỏ.
Không ngờ tai cuả tăng nhân kia cực kỳ thính, đang tiến bước gã đột nhiên dừng lại, một mặt chú ý nghe ngóng còn mặt khác thủ thế fòng bị, miệng thì lẩm bẩm:
- Mẹ nó, chẳng lẽ có quỷ hay sao...
La Vĩnh Tường vội vàng nín thở lại và cũng không dám cử động nữa.
Bóng đen đứng bên ngoài bức màn liền thấp gịong hoi?:
- Thế nào ? Có chuyện gì không ổn hay sao ?
Gã tăng lữ hạ giọng nói:
- Dường như ta nghe thấy có thiếng động trong quan tài.
Bóng đen đứng bên ngoài màn cười khúc khích nói:
- Thì ra Kim Xung biết chúng ta đến nên muốn sống lại chứ gì ?
Gã tăng nhân nói:
- Ta thật sự nghe thấy bên trong có tiếng động mà, không fải là nói chơi đâu.
Bóng đen bên ngoài bức màn nói:
- Thật cũng tốt, giả cũng được. Chỉ cần chúng ta mở nắp quan tài ra thì không fải sẽ biết rõ ràng hay sao ? Thời gian đã không còn sớm hãy mau hành động đi !
Gã tăng nhân bị bóng đen kia thúc giục, nên đành fải từ từ tiến đến gần quan tài.

Nhưng mỗi bước đi cuả gã đều dừng lại để nghe ngóng một hồi, rồi mới cẩn thận bước tiếp.
La Vĩnh Tường nín thở mà chờ đợi.
Đợi đến khi gã tăng nhân kia bước đến gần quan tài mới đưa ống Hoàng fong châm ngắm vào đầu gối bên trái cuả gã...
Lúc này khoảng cách giữa đầu gối cuả gạ đến đầu ống châm không quá hai thước, chỉ cần La Vĩnh Tường ấn nút một cái thì bảy cây châm sẽ bay ra một lượt.
Nếu như đầu gối một ai mà bị trúng fải Hoàng Phong châm thì dù cho có bản lĩnh thông thiên đi chăng nữa cũng sẽ giống như chim bị trúng tên không thể nào bay được.
Nhưng mà La Vĩnh Tường không muốn fóng vội Thất xảo Hoàng Fong châm. Bởi vì ý biết rõ gã tăng nhân kia đang tập trung đề fòng, nếu như sơ ý để xảy ra tiếng động dù rất nhỏ cũng có thể sẽ làm cho bọn chúng kinh động bỏ chạy mất.
Gã tăng nhân kia đã đến sát bên quan tài và s8áp sửa mở nắp quan tài ra.
Khi mở nắp quan tài tất nhiên fải dùng lực. Và lúc ấy hai đầu gối sẽ chiu. đựng toàn bộ trọng lượng cuả cơ thể. Nếu như muốn ra tay thì chính lúc này là cơ hội tốt nhất.
La Vĩnh Tường giấu mình dưới quan tài gống như ngư ông nín thở kiên nhẫn ngồi chờ cá cắn câu vậy.
Quả nhiên, gã tăng nhân kia đứng lại bên quan tài một lát, thấy không có động tĩnh gì gã liền đưa tay nắm lấy nắp quan tài, hai chân chìm xuống và từ từ bắt đầu đề khí.
Không ngờ đúng lúc ấy dường như gã đã fát hiện ra điều gì, miệng liền thở fì ra một tiếng ngạc nhiên, rồi đột ngột buông tay ra, lập túc thối lui về sau.
La Vĩnh Tường vô cùng ngạc nhiên vội vàng bấm nút ống châm "vèo" một tiếng, bảy cây Hoàng Fong châm cùng một lúc bắn nhanh ra như điện chớp.
Gã tăng nhân đang thối lui ra sau thì liền la lên một tiếng. Lập tức gã tung mình bay nhanh ra khỏi bức màn.
La Vĩnh Tường không chút chần chừ rời khỏi chỗ nấp ngay. Một mặt phi thân đuổi theo, mặt khác lớn tiếng quát:
- Bằng hưũ, định muốn bỏ chạy sao ?
Tiếng quát này đã làm kinh động đến Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh đang ở bên ngoài linh đường.
Hai người lập tức tuốt đao ra xông vào trong.
Mỗi người cầm đao đứng chắn ngay cửa ra vào.

Đồng thời lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn cũng từ Tây Khoa viện d6ãn theo 10 tên võ sư nhất tề xông vào tiếp ứng.
Hai bóng đen mới đến lập tức bị rơi vào thế kẹp ỏ giưỗ, nhưng cả hai vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi.
Bọn họ chia hai đầu xông ra ngoài.
Một trong hai tên xông về fiá cưa? bên trái. Lập tức hắn gặp fải sự cản trở cả Mạnh Tôn Ngọc. Hắn nhanh nhẹn đưa tay đoạt lấy thanh đao trong tay cuả chàng.
Mạnh Tôn Ngọc hơi né sang một bên, rồi vung đao chém mạnh xuống cánh tay trái cuả hắn.
"Keng" một tiếng, thanh đao toé lửa như chém fải vào một thanh sắt.
Bóng đen kia không bị thương mà hắn còn trở tay lại dùng ngũ chỉ chụp lấy lưỡi đao, đồng thời dùng tay fải chém mạnh vào thân đao nhanh như chớp.
Thanh đao cứng như vậy liền bị gãy thành hai đoạn.
Mạnh Tôn Ngọc sững sốt lùi về sau mấy bước.
Bóng đen nhân cơ hội này xông nhanh ra cửa như cơn lốc> Thoáng một cái, bóng dáng cuả gã đã mất hút trong màn đêm.
Còn gã tăng nhân bị trúng Hoàng Fong châm ở chân bị Lâm Tuyết Trinh chặn lại ở cửa bên fải.
Cả hai chưa đánh tới hai chiêu, thì đột nhiên gã tăng nhân tháo xâu chuỗi bằng xương trắng đang treo trên cổ xuống ném mạnh về fiá Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết trinh vội vàng đưa đao lên đỡ.
Lưỡi đao vừa chạm vào xâu chuỗi, những hạt chưỡi bèn bốc cháy lập tức.
Hơn 100 hạt chuỗi bốc cháy bắn liên tục vào người Lâm Tuyết Trinh.
Y phục trên người nàng cũng lập tức bắt đầu bốc cháy.
La Vĩnh Tường từ fiá sau thấy vậy, lập tức lướt nhanh về fiá Lâm Tuyết Trinh. Đợi đến khi dập tắt được lửa trên người cuả nàng thì gã tăng nhân kia không biết đã đào tẩu tự lúc nào.
Lâm Tuyết Trinh y fục tả tơi, nhưng nàng vẫn dậm chân nói:
- Các vị không cần fải lo cho ta, hãy mau mau đuổi theo hai tên hung thủ kia..
La Vĩnh Tường lắc lắc đầu nói:
- không cần đuổi nữa, võ công cuả chúng không kém gì so với chúng tạ Nếu có đuổi theo cũng chỉ là vô ích mà thôi.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Chẳng lẽ sự khó nhọc cuả chúng ta bỏ ra đều vô nghiã hay sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:

- Cũng có thể nói không thể không có thu hoạch. Hai vị đã chánh diện cùng với bọn chúng giao đấu, chắc bấy giờ cũng còn nhớ rõ diện mạo của bọn chúng.
Chỉ cần điểm này chúng ta sẽ không khó điều tra ra được lai lịch cuả bọn chúng.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Tiểu đệ thật hổ thẹn, đã để cho hắn đoạt đao đào tẩu mất.
Nhưng mà tiểu đệ còn nhớ rất rõ dung mạo cuả hắn. Hắn ta tuổi ngoài lục tuần, trên trán có tám chín cái buoứ thịt.
Lâm Tuyết Trinh cũng nói:
- Ta cũng thấy rõ bóng đen kia là một tăng lữ, thân hình hắn béo fì, tuổi khoảng ngũ tuần.
La Vĩnh Tường thần sắc hơi thay đôi?, quay sang nhìn Hoắc Vũ Hoàn hoi?:
- Đại ca, nói vậy chẳng lẽ kẻ thù đã tìm đến đây rùi sao ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu đáp:
- Ngu huynh đến trễ một bước nên chưa nhìn kỹ diện mạo cuả chúng.
Nếu như theo ngu huynh đoán, thì 8/10 bọn họ là...
Lâm Tuyết Trinh sốt ruột hỏi:
- Bọn họ là ai ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Củu Đầu Long Vương Dương Fàm và Phi Thiên Độc Lâu Âu Nhứt Bằng.
Lâm Tuyết Trinh hoi? với giọng ngạc nhiên:
- Tại sao biết được là bọn họ ?
Hoắc Vũ Hoàn chậm rãi nói:
- Tên Dương Fàm kia chính là vang chủ Long Thuyền bang, trên trán cuả lão ta có chín cái buoứ thịt nên được gọi là Cửu Đầu Long Vương.
Còn Âu Dương Nhứt Bằng hiệu là Phi Thiên Độc Lâu, lại cũng có hiệu là Ác Hành Giả. 108 hạt Bích Lịch Độc Lâu niêm châu cuả lão chính là một loại ám khí lợi hại trong thiên hạ.
Mạnh Tôn Ngọc chen vào:
- Thế công fu của Cửu Đầu Long Vương Dương Fàm là loại công fu gì mà lại có thể dùng tay không đoạt đao, không hề sợ lưỡi đao bén.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- không fải hắn không sợ lưỡi đao, nhưng mà trên tay hắn có mang găng tay được đặc chế bằng da Giao Long, vì vậy những loại binh khí bình thường không thể nào sát thương được.

Mạnh Tôn Ngọc ồ một tiếng:
- Thì ra là như thế...
Hoắc Vũ Hoàn chợt hoi?:
- Tam đệ, đệ nấp dưới quan tài tại sao lại bị chúng fát hiện ?
La Vĩnh Tường cười khổ:
- A ! Đây gọi là "Bách mật nhứt sợ" (trăm điều kín một điều hở).
Đệ định đợi cho tên Âu Nhứt Bằng kia trong lúc mở nắp quan tài sẽ ra tay Nhưng đệ lại quên trên quan tài có một dấu chưởng ấn.
Âu Nhứt Bằng vừa chạm tay vào quan tài liền fát hiện khả nghi, nên hắn liền thối lui ra. Cho nên Hoàng Fong ch6am chưa kịp gây sát thương cho hắn.
La Vĩnh Tường vô cùng ngạc nhiên vội vàng bấm nút ống châm "vèo" một tiếng, bảy cây Hoàng Fong châm cùng một lúc bắn nhanh ra như điện chớp.
Gã tăng nhân đang thối lui ra sau thì liền la lên một tiếng. Lập tức gã tung mình bay nhanh ra khỏi bức màn.
La Vĩnh Tường không chút chần chừ rời khỏi chỗ nấp ngay Một mặt phi thân đuổi theo, mặt khác lớn tiếng quát:
- Bằng hưũ, định muốn bỏ chạy sao ?
Tiếng quát này đã làm kinh động đến Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh đang ở bên ngoài linh đường.
Hai người lập tức tuốt đao ra xông vào trong.
Mỗi người cầm đao đứng chắn ngay cửa ra vào.
Đồng thời lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn cũng từ Tây Khoa viện d6ãn theo 10 tên võ sư nhất tề xông vào tiếp ứng.
Hai bóng đen mới đến lập tức bị rơi vào thế kẹp ỏ giưã, nhưng cả hai vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi.
Bọn họ chia hai đầu xông ra ngoài.
Một trong hai tên xông về fiá cưa? bên trái. Lập tức hắn gặp fải sự cản trở cả Mạnh Tôn Ngọc. Hắn nhanh nhẹn đưa tay đoạt lấy thanh đao trong tay cuả chàng.
Mạnh Tôn Ngọc hơi né sang một bên, rồi vung đao chém mạnh xuống cánh tay trái cuả hắn.
"Keng" một tiếng, thanh đao toé lửa như chém fải vào một thanh sắt.
Bóng đen kia không bị thương mà hắn còn trở tay lại dùng ngũ chỉ chụp lấy lưỡi đao, đồng thời dùng tay fải chém mạnh vào thân đao nhanh như chớp.
Thanh đao cứng như vậy liền bị gãy thành hai đoạn.
Mạnh Tôn Ngọc sững sốt lùi về sau mấy bước.
Bóng đen nhân cơ hội này xông nhanh ra cửa như cơn lốc> Thoáng

một cái, bóng dáng cuả gã đã mất hút trong màn đêm.
Còn gã tăng nhân bị trúng Hoàng Fong châm ở chân bị Lâm Tuyết Trinh chặn lại ở cửa bên fải.
Cả hai chưa đánh tới hai chiêu, thì đột nhiên gã tăng nhân tháo xâu chuỗi bằng xương trắng đang treo trên cổ xuống ném mạnh về fiá Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết trinh vội vàng đưa đao lên đỡ.
Lưỡi đao vừa chạm vào xâu chuỗi, những hạt chưỡi bèn bốc cháy lập tức.
Hơn 100 hạt chuỗi bốc cháy bắn liên tục vào người Lâm Tuyết Trinh. Y phục trên người nàng cũng lập tức bắt đầu bốc cháy.
La Vĩnh Tường từ fiá sau thấy vậy, lập tức lướt nhanh về fiá Lâm Tuyết Trinh. Đợi đến khi dập tắt được lửa trên người cuả nàng thì gã tăng nhân kia không biết đã đào tẩu tự lúc nào.
Lâm Tuyết Trinh y fục tả tơi, nhưng nàng vẫn dậm chân nói:
- Các vị không cần fải lo cho ta, hãy mau mau đuổi theo hai tên hung thủ kia..
La Vĩnh Tường lắc lắc đầu nói:
- không cần đuổi nữa, võ công cuả chúng không kém gì so với chúng tạ Nếu có đuổi theo cũng chỉ là vô ích mà thôi.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Chẳng lẽ sự khó nhọc cuả chúng ta bỏ ra đều vô nghiã hay sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Cũng có thể nói không thể không có thu hoạch. Hai vị đã chánh diện cùng với bọn chúng giao đấu, chắc bấy giờ cũng còn nhớ rõ diện mạo của bọn chúng.
Chỉ cần điểm này chúng ta sẽ không khó điều tra ra được lai lịch cuả bọn chúng.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Tiểu đệ thật hổ thẹn, đã để cho hắn đoạt đao đào tẩu mất.
Nhưng mà tiểu đệ còn nhớ rất rõ dung mạo cuả hắn. Hắn ta tuổi ngoài lục tuần, trên trán có tám chín cái buoứ thịt.
Lâm Tuyết Trinh cũng nói:
- Ta cũng thấy rõ bóng đen kia là một tăng lữ, thân hình hắn béo fì, tuổi khoảng ngũ tuần.
La Vĩnh Tường thần sắc hơi thay đôi?, quay sang nhìn Hoắc Vũ Hoàn hoi?:
- Đại ca, nói vậy chẳng lẽ kẻ thù đã tìm đến đây rùi sao ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu đáp:
- Ngu huynh đến trễ một bước nên chưa nhìn kỹ diện mạo cuả

chúng.
Nếu như theo ngu huynh đoán, thì 8/10 bọn họ là...
Lâm Tuyết Trinh sốt ruột hỏi:
- Bọn họ là ai ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Củu Đầu Long Vương Dương Fàm và Phi Thiên Độc Lâu Âu Nhứt Bằng.
Lâm Tuyết Trinh hoi? với giọng ngạc nhiên:
- Tại sao biết được là bọn họ ?
Hoắc Vũ Hoàn chậm rãi nói:
- Tên Dương Fàm kia chính là vang chủ Long Thuyền bang, trên trán cuả lão ta có chín cái buoứ thịt nên được gọi là Cửu Đầu Long Vương.
Còn Âu Dương Nhứt Bằng hiệu là Phi Thiên Độc Lâu, lại cũng có hiệu là Ác Hành Giả. 108 hạt Bích Lịch Độc Lâu niêm châu cuả lão chính là một loại ám khí lợi hại trong thiên hạ.
Mạnh Tôn Ngọc chen vào:
- Thế công fu của Cửu Đầu Long Vương Dương Fàm là loại công fu gì mà lại có thể dùng tay không đoạt đao, không hề sợ lưỡi đao bén.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- không fải hắn không sợ lưỡi đao, nhưng mà trên tay hắn có mang găng tay được đặc chế bằng da Giao Long, vì vậy những loại binh khí bình thường không thể nào sát thương được.
Mạnh Tôn Ngọc ồ một tiếng:
- Thì ra là như thế...
Hoắc Vũ Hoàn chợt hoi?:
- Tam đệ, đệ nấp dưới quan tài tại sao lại bị chúng fát hiện ?
La Vĩnh Tường cười khổ:
- A ! Đây gọi là "Bách mật nhứt sợ" (trăm điều kín một điều hở).
Đệ định đợi cho tên Âu Nhứt Bằng kia trong lúc mở nắp quan tài sẽ ra tay Nhưng đệ lại quên trên quan tài có một dấu chưởng ấn.
Âu Nhứt Bằng vừa chạm tay vào quan tài liền fát hiện khả nghi, nên hắn liền thối lui ra. Cho nên Hoàng Fong ch6am chưa kịp gây sát thương cho hắn.
Hoắc Vũ Hoàn buông một tiếng thở dài:
- Đây cũng chính là ý trời. Dương Phàm và Âu Nhứt Bằng tuy là hai kẻ tàn ác không gớm tay, nhưng vừa thấy chưởng ấn đã sợ hãi thối lui.
Như vậy đủ thấy hung thủ giết Hứa đại hiệp không phải là bọn họ.
La Vĩnh Tường lo lắng nói:

- Chỉ sợ lần này bọn chúng sẽ gọi thêm Thần Kích Miêu Phi Hổ.
Cặp chân mày rậm cuả Hoắc Vũ Hoàn hơi cau lại:
- Miêui Phi Hổ thì sao chứ ? Chẳng lẽ chúng ta lại sợ hắn sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Tuy chúng ta không sợ hắn, nhưng nếu bị bọn chúng thọt gậy vào bánh xe thì chỉ thêm phiền phức mà thôi.
Giống như đêm nay, bao nhiêu công sức cuả chúng ta đều bị bọn chúng phá đám cả. Làm như vậy nhất định hung thủ sẽ không đến.
Lâm Tuyết Trinh không khỏi thất vọng thở dài một tiếng:
- Nếu như hung thủ thật sự không đến, vậy thì chúng ta phải làm sao đây... ?
Lời nói chưa dứt thì đột nhiên một cơn gió ập đến, tiếp theo là một bóng đen từ ngoài vọt nhanh vào.
Mọi người đều thất kinh đồng thanh quát lên:
- Ai đó ?
- Là muội.
Lời nói vừa dứt, bóng đen kia cũng đã đứng trước mặt mọi người.
Hoá ra đó chính là Thiết Liên Cô, người đã phụng mệnh rời khoi? sơn trang trong đêm hôm qua.
Hoắc Vũ Hoàn thở phào nhẹ nhõm:
- May mà muội lên tiếng nhanh, nếu không thì tam đệ đã phóng Hoàng phong châm rồi.
Thiết Liên Cô mặt đầy bui. bặm. Nàng ngạc nhiên nhìn mọi người hỏi:
- Đã xảy ra chuyện gì ?
La Vĩnh Tường nói:
- Muội khoan hỏi đã, trước tiên hãy nói việc cuả muội như thế nào rồi ?
Thiết Liên Cô nói:
- Nhà họ Hạ Ở Đồng Quan và nhà họ Mã ở Lăng Vân bảo muội đã điều tra rõ ràng rồi.
Chỉ có nhà họ Đơn vì ở quá xa, mà thời gian lại gấp rút. Vì vậy muội đã căn dặn kỹ càng với nhị ca rồi, tối đa là ba ngày sẽ có tin tức.
La Vĩnh Tường gật gật đầu:
- Trước tiên muội hãy nói tình hình nhà họ Hạ và họ Mã xem.
Thiết Liên Cô nói:
- Tất cả đều giống như những lời Kim trang chủ đã viết. Thời gian hai nhà có tang chỉ trong một tháng gần đây.
La Vĩnh Tường hơi chau mày:
- Mộ phần được chôn cất ở đâu ?

Thiết Liên Cô nói:
- Hạ Cư Nhơn được chôn cất ở phần đất tổ tiên cuả nhà họ Hạ Ở bên ngoài Đông thành.
Còn Mã Trường Không thì được an táng ở chân núi Ngũ Tuyền sơn bên ngoài Nam môn.
La Vĩnh Tường lại hoi?:
- Muội đã đích thân đi đến những chỗ đó ?
Thiết Liên Cô gật đầu đáp:
- Muội và nhị ca đã đích thân đến những chỗ ấy xem thử, quả thật đều là những ngôi mộ mới xây chưa được bao lâu.
Sắc mặt cuả La Vĩnh Tường đột nhiên sạm lại, tự lẩm bẩm:
- Điều này thật kỳ quái ! Điều này thật kỳ quái...
Lâm Tuyết Trinh kéo kéo góc áo cuả Thiết Liên Cô, rồi thấp giọng hỏi:
- Thiết tỷ tỷ, việc gì mà kỳ quái vậy ?
Thiết Liên Cô thở dài, lắc lắc đầu nói:
- Đừng nôn nóng, đợi một lát muội sẽ rõ.
Lâm Tuyết Trinh không tiện hỏi tiếp, nhưng trong lòng nàng cảm thấy không được vui.
La Vĩnh Tường lại cau mày, dường như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Rất lâu sau, lão cũng chưa mở miệng lên tiếng.
Một hồi lâu, mới nghe Hoắc Vũ Hoàn thở ra một tiếng, rồi từ từ nói:
- Tam đệ, không cần phải mạo hiểm nữa đâu, có lẽ hung thủ là một kẻ khác.
La Vĩnh Tường đột nhiên khẳng định nói:
- Không ! Đệ dám chắc hung thủ nhất định là một trong những người đã có mặt trong buổi mua bán bức Bách Lý Đồ hôm đó. Nếu không, tin tức không thể nào bị lộ ra ngoài nhanh như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai nói:
- Nhưng những người có mặt hôm đó đều đã chết hết, thế thì chẳng phải manh mối đến đây đã bị cắt đứt rồi sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Còn nhà họ Đơn chưa có điều tra, như vậy chúng ta vẫn còn có một tia hy vọng.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Đương nhiên rồi, bây giờ chúng ta phải chờ đợi tin hồi âm cuả nhị đệ.
Nhưng mà ngu huynh cho rằng hy vọng đối với nhà họ Đơn rất mỏng manh, vì vậy chúng ta phải tìm biện pháp khác để điều tra ra hung thủ.

La Vĩnh Tường thở dài:
- Thật đáng tiếc, hai lần bố trí cuả chúng ta đều bị những kẻ không liên quan phá hoại cả. Bây giờ chỉ sợ hung thủ sẽ cảnh giác mà không dám cắn câu nữa.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Theo ngu huynh thấy thì bây giờ chúng ta không cần phải gấp điều tra hung thủ là ai, mà phải nhân cơ hội này làm rõ mục đích cuả hung thủ là gì ?
La Vĩnh Tường nói:
- Mục đích cuả hung thủ đương nhiên là muốn đoạt bức Bách Lý Đồ và giết người diệt khẩu.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nhưng mà bức Bách Lý Đồ phải chăng đã bị hung thủ lấy rồi ? Trong bức Bách Lý đồ có gì bí mật mà phải khiến cho hung thủ giết người bịt miệng chứ ? Những việc này chúng ta không phải cần làm sáng tỏ hay sao
La Vĩnh Tường chợt ngạc nhiên hỏi:
- Ý của đại ca là muốn đi Hà Giang Phủ một chuyến ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu đáp:
- Tam đệ nghĩ thế nào ?
La Vĩnh Tường trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Từ đây đến Hà Giang phủ rất xa, trong một ngày không thể nào đi đến nơi được. Tốt nhất bây giờ chúng ta đợi nhị ca đến đây rồi hẵng hay.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Ngu huynh cho rằng không phải đợi tam đệ đến. Chúng ta có thời gian là ba ngày, nếu như thúc ngựa nhanh một chút thì có thể sớm đến nơi.
Đại ca, cửu muội và Lâm cô nương đây sẽ lên đường đến Hà Giang phủ, như vậy hiệu quả điều tra ra hung thủ sẽ càng tốt hơn.
Tối đa mười ngày hoặc nửa tháng chúng ta sẽ trở lại.
La Vĩnh Tường nói:
- Nếu như vậy đại ca hà tất phải đích thân lên đường. Việc này để cho Lâm cô nương va Mânh huynh đệ đi là được rồi...
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên sa sầm nét mặt nói:
- Mạnh huynh đệ và Lâm cô nương tuy không phải là huynh đệ trong Hoàn Phong Thập Bát kỳ. Nhưng đã đồng một kẻ thù thì chúng ta không nên phân biệt.
Việc này nếu ta không đích thân đi, chẳng lẽ lại để cho họ chịu cực khổ hay sao ?

La Vĩnh Từng bèn đứng xuôi tay nói:
- Tiểu đệ chỉ vì an toàn cho đại ca nên nghĩ...
Hoắc Vũ Hoàn liền ngắt lời :
- Không cần phải nói nữa.
Đệ đã biết tính tình của ta, phàm những việc gì ta đã quyết thì có khuyên cũng vô ích.
La Vĩnh Tường không còn cách nào khác đành phải gật đầu hỏi:
- Bao giờ đại ca lên đường ?
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Càng sớm càng tốt. Đệ hãy bảo bọn họ chuẩn bị sẵn ngựa.
Trước khi trời sáng, ngu huynh sẽ khởi hành.
La Vĩnh Tường không còn gì để can ngăn Hoắc Vũ Hoàn nên đành sai Lý Thuận đi lo việc đó.
Trong lúc Lý Thuận đi chuẩn bị ngựa, Hoắc Vũ Hoàn liền thấp giọng căn dặn La Vĩnh Tường:
- Tất cả mọi việc ở đây ngu huynh giao hết cho đệ toàn quyền xử lý...
Nhưng trước khi ngu huynh trở về nên nhớ kỷ ba việc này...
La Vĩnh Tường cung kính nói:
- Đại ca cứ việc căn dặn
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Thứ nhất, không nên để các huynh đệ lộ diện cho anh em họ Long biết, và cũng không được xung đột với người của Yến sơn.
La Vĩnh Tường gật gật đầu.
Hoắc Vũ Hoàn nói tiếp:
- Thứ hai, phải dốc hết toàn lực bảo vệ an toàn cho Tiểu Nguyệt sơn trang, cũng như không để hung thủ biết được Quỉ Nhãn Kim Xung vẫn còn sống.
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Điều này tiểu đệ biết.
Đột nhiên giọng nói của Hoắc Vũ Hoàn thấp xuống, cơ hồ chỉ muốn nói với La Vĩnh Tường mà thôi:
- Phải ngầm để ý Kim Xung phu nhân. Nhà họ Kim vốn có tiếng là xảo quyệt, vì vậy lời nói của Quỉ Nhãn Kim Xung không thể hoàn toàn tin cậy được.
La Vĩnh Tường hơi sững sốt:
- Đại ca muốn chỉ...
Đúng lúc ấy Lý Thuận đã dắt đến ba con ngựa khoẻ mạnh.
Hoắc Vũ Hoàn liền nói lớn cướp lời của La Vĩnh Tường:
- Đệ phải hết sức thận trọng khi phải quyết định một việc gì. Mạnh huynh đệ đây là một người thông minh tuyệt đỉnh, ngu huynh đặc biệt

để người ở lại đây là muốn đệ có một trợ thủ đắc lực.
Mong rằng đệ hiểu được dụng ý của ngu huynh.
La Vĩnh Tường nhìn nhìn Mânh Tôn Ngọc, rồi dường như chợt hiểu ra điều gì liền gật gật đầu, nhưng không nói câu nào.
Lý Thuận vừa dắt ngựa đến liền lớn tiếng nói:
- Trang chủ nghe nói Hoắc Đại hiệp sắp ra đi nên người rất lo lắng. Hiện tại trang chủ ở trong mật thất hầu ngài, vậy xin mời Hoắc đại hiệp đến đấy.
Hoắc vũ Hoàn cười lớn cắt ngang lời Lý Thuận:
- Ta có việc tạm thời rời khỏi sơn trang, chỉ mấy ngày sau sẽ trở lại, việc này có gì đâu mà phải lo lắng !
Lý Thuận nói:
- Tất cả sinh mạng trong sơn trang này đều nhờ vào Hoắc đại hiệp...
Hoắc Vũ Hoàn liền tiếp lời:
- Không cần phải khẩn trương, ta đã nhờ La đệ và Mạnh huynh đệ đây chuyển lời cho trang chủ, hơn nữa có họ Ở đây cũng giống như ta vậy thôi.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn bảo Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh lên ngựa
La Vĩnh Tường bước theo vài bước thấp giọng nói:
- Đại ca xin hãy bảo trọng, đi sớm về sớm !
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu nói:
- Đừng quên những lời ngu huynh vừa căn dặn.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn thúc hai đầu gối vào hông ngựa, con tuấn mã từ từ cất bước.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh cũng lập tức phóng lên ngựa.
Cả ba liền phi nhanh ra khỏi cổng sơn trang.
Thiết Liên Cô toàn thân mặc màu hồng, giống như một cánh hồng mai rực rỡ; Lâm Tuyết Trinh y phục trắng tinh chẳng khác gì tuyết trắng giữa mùa đông.
Hai người đi hai bên Hoắc Vũ Hoàn. Chẳng mấy chốc, cả ba đã khuất bóng trong đêm khuya.
La Vịnh Tường đứng nhìn cho đến khi bóng họ từ từ khuất hẳn, đột nhiên buông một tiếng thở dài khó hiểu.
Không biết tại sao lão nhìn cảnh tượng trước mặt mà trong lòng tự nhiên hơi cảm thấy buồn buồn...
Kỳ quái là kể từ khi Phi Thiên Dộc Lâu Âu Nhứt Bằng bị thương đào tẩu đến nay không hề thấy lão quay trở lại.
Ngay cả Thần Toán Tử Liễu Nguyên và huynh đệ của Long Bá Đào cũng chẳng thấy lộ diện nữa.

Sự yên tĩnh kỳ lạ này hiển nhiên không phải là dấu hiệu tốt.
La Vĩnh Tường đem nhiệm vụ bảo vệ Quỷ Nhãn Kim Xung và phu nhân giao cho Mạnh Tôn Ngọc. Còn mình ngầm cho những huynh đệ trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ngày đêm luân phiên canh giữ phía trước tiền trang, không dám có một chút sơ hở.
Đến chạng vạng ngày thứ ba thì Qui pháp sư Vô Vi đạo trưởng đã đến Tiểu Nguyệt sơn trang.
La Vĩnh Tường liền thân hành ra ngoài nghênh tiếp Vô Vi đạo trưởng vào trong sơn trang.
Chưa kịp chào nhau thì La Vĩnh Tường đã vội hỏi:
- Nhị ca, tình hình của nhà họ Đơn như thế nào rồi ?
Vô Vi đạo trưởng có vẻ tức giận nói:
- Thôi, đừng nhắc đến nữa...
Ngừng một lát, đạo trưởng tiếp:
- Nơi quỉ quái ấy làm cho người ta sợ đến chết đi được. Ta đã sống hơn nửa cuộc đời, nhưng có thể nói lần đầu tiên gặp việc quái lạ như vậy...
La Vĩnh Tường sốt ruột hỏi:
- Nhị ca gặp phải chuyện quái lạ gì ?
Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:
- Đệ thật sự muốn nghe tình hình nhà họ Đơn hay sao ?
Ta có thể nói với đệ rằng, nơi đó ở trong một sơn cốc hẻo lánh bên triền núi phía tây. Ở trong sơn cốc có nuôi mấy ngàn con gia súc, nhưng tuyệt đối không có một người.
La Vĩnh Tường vẫn không hiểu:
- Dọn nhà à, thế bọn họ đi đâu ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Phong Đô thành.
La Vĩnh Tường ở to hai mắt thất thanh nói:
- Chết hết rồi à ?
Vô Vi đạo trưởng gật gật đầu nói:
- Tất cả già trẻ, trai gái bốn mươi người đều chết hết không còn một mạng
La Vĩnh Tường hơi rùng mình một cái tiếp:
- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Nhị ca có thể nói rõ một chút xem.
Vô Vi đạo trưởng ngửa mặt thở dài một tiếng.
Sắc mặt của lão không giấu được vẻ bi thương, rồi lão chầm chậm nói:
- Đó là một cảnh tượng vô cùng thê thảm, bây giờ nhắc lại còn khiến ta dựng cả tóc gáy...

Mấy chục mạng người đều chết cả, có người đang chẻ củi trong sân, có kẻ đang ngồi uống trà trước thềm, phụ nữ đang vội làm cơm trong bếp, trẻ con đang nô đùa dưới gốc cây...
Dường như cùng một lúc, tất cả mọi người đều đứng yên bất động, rồi chết !
La Vĩnh Tường vô cùng ngạc nhiên:
- Trên thế gian này lại có chuyện quái lạ vậy sao ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Nếu như không chính mắt nhìn thấy, thì ai cũng sẽ không tin. Nhưng sự thật lại hoàn toàn đúng như vậy.
La Vĩnh Tường trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng:
- Nhị ca có vào bên trong quan sát tỉ mỉ không ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Ta đã vào từng phòng tìm kiếm. nhưng không tìm thấy một người nào còn sống cả.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Theo như Nhị ca thấy, những người đó có phải trúng một chất kịch độc không ?
Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:
- Không thể nảo. Nếu như bị trúng độc thì tại sao bò dê không có hiện tượng khac thường gì ?
La Vĩnh Tường hỏi tiếp:
- Nói vậy là do người mưu sát ư ?
Vô Vi đạo trưởng cũng lắc đầy đáp:
- Cũng không giống như là bị mưu sát. Những người này đều chết rất an nhiên, tự tại.
Trên người họ không hề có thương tích và cũng không hề có vết máu. Hơn nữa trong cùng một lúc không ai có thể giết chết được hơn bốn chục mạng người.
La Vĩnh Tường im lặng một hồi, rồi lại hỏi:
- Nhị ca đến đấy vào lúc nào ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Gần trưa ngày hôm qua
La Vĩnh Tường hỏi tiếp>
- Lúc nào thì nhị ca rời khỏi chỗ đó ?
Vô Vi đạo trưởng tiếp:
- Chều tối hôm qua.
La Vĩnh Tường nói:
- Theo như sự phán đoán của nhị ca thì những người đó đã chết được bao nhiêu lâu rồi ?

Vô Vi đạo trưởng suy nghĩ một lát rồi đáp:
- Khi ta đến đấy vào khoảng giờ thân, lúc ấy ta vẫn còn thấy những làn khói bay lên từ bên trong sơn cốc.
Những đứa trẻ con trên trán vẫn còn đeo mảnh khăn của trò chơi trốn tìm. Nồi cơm to trong nhà bếp vừa mới chín...
Từ những hiện tượng này mà phán đoán, có lẽ biến cố xảy ra trước lúc ta đến không bao lâu, tối đa không quá nửa canh giờ.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Nơi đó rất hẻo lánh,khó tìm ?
Vô Vi đạo trưởng đáp :
- Tuy có hẻo lánh nhưng cũng không khó tìm cho lắm.
Từ đây đi thẳng về hướng Nam, sau đó ngược dòng sông Hạ đến một ngọn núi, đến đây sẽ có bảng chỉ đường và đường xe ngựa chạy. Chỉ cần đi men theo con đường này một canh giờ nữa thì có thể đến nơi.
La Vĩnh Tường nói:
- Nếu như phi ngựa thật nhanh, thì liệu trưa mai có thể đến đấy được không ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Trưa mai thì không thể, nhưng đến chiều tối thì nhất định được.
La Vĩnh Tường đột ngột đứng lên nói:
- Đệ quyết định đêm nay sẽ lên đường đến đó, tất cả mọi việc trong gia trang xin nhờ nhị ca và Mạnh lão đệ trông coi cho.
Vô Vi đạo trưởng kéo tay La Vĩnh Tường hỏi:
- Khoan đã. Đệ một mình như vầy lên đường sao ?
La Vĩnh Tường gật gật đầu nói:
- Ba ngày trước đại ca và cửu muội đã lên đường, đi Hà Giang phủ rồi.
Người của Song Long tiêu cục và Yến Sơn tam thập lục trại đều đã đến thành Lan Châu này.
Hiện tại trong sơn trang đang cần người, cho nên tiểu đệ đành phải một mình lên đường vậy.
Vô Vi đạo trưởng nghiêm sắc mặt nói:
- Ở đó ngoài những tử thi chết ra chẳng còn một người nào khác, đệ đến đó để làm gì ?
La Vĩnh Tường nói:
- Đệ muốn đích thân đến đó xem thử những xác chết.
- Chẳng lẽ đệ vẫn còn hoài nghi bọn họ bị mưu sát hay sao ?
- Hơn bốn mươi mạng người chết khó hiểu như vậy, cho dù họ không bị mưu sát thì cũng phải có một nguyên nhân gì mới bị chết.

Vô Vi đạo trưởng nghiêm giọng nói:
- Tam đệ, không phải ta muốn doa. ngươi, nhưng ta cảm thấy ở đó rất u ám khó mà diễn tả.
Dường như không khí ở đó hơi hơi không bình thướng. Bốn mươi mấy mạng người kia đột nhiên bị chết, điều này tuyệt đối không phải do sức người có thể làm được, chỉ sợ rằng bên trong...
La Vĩnh Tường cười cười nói:
- Phải chăng nhị ca nghi ngờ rằng bên trong có yêu ma quỉ quái gì chăng ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Yêu ma quỉ quái thì không có, nhưng mà các hung vật như là Mộc Khách, Sơn Tinh thì rất là khó nói.
- Nhị ca hiện là Qui pháp sư,lẽ nào lại sợ Sơn Tinh, Mộc khách sao ?
Vô Vi đạo trưởng trả lời:
- Ở đây không phải là vấn đề sợ hay không, nhưng mà chúng ta và nhà họ Đào kia không hề quen biết, thế thì hà tất phải vì chuyện này mà mạo hiểm hay sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng mà cái chết của nhả họ Đơn có thể cũng chính là kẻ đã ám tóan Kim Đao Hứa đại hiệp và giá hoa. cho đai ca gây ra.
Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu rồi nói:
- Nếu như đệ nhất định muốn đi xem thử, thế thì ta cũng không cản trở. Nhưng mà đệ phải đồng ý mang Đại Ngưu theo chứ không được đi một mình.
Đại Ngưu mà Vô Vi đạo trưởng vừa nói chính là người nhỏ nhất trong Hoàn Phong Thập Bát kỳ.
Người này thân hình vạm vỡ, to khoẻ và hơi đần giống như một con trâu nước.
La Vĩnh Tường nhún vai nói:
- Nhị ca lo lắng cho đệ không ứng phó nổi với bốn mươi mấy tử thi hay sao ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Ta không phải nói vậy. Nhưng mà thêm một người cùng đi không phải sẽ tốt hơn sao ?
La Vĩnh Tương trầm tư một hồi, gật gật đầu nói:
- Thôi được ! Đại Ngưu mau đi chuẩn bị, nếu mà chậm trể ngày mai sẽ không tới nơi được.
Thế rồi La Vĩnh Tường vội vã thu xếp hành lý, sau đó cùng Đại Ngưu lên ngựa rời khỏi Tiểu Nguyệt sơn trang.
La Vĩnh Tường và Đại Ngưu đi liên tục suốt đêm.

Đến trưia ngày hôm sau thì họ đi đến triền núi khu vực phía tây. Trước khi trời tối họ đã đến được sơn cốc.Từ xa nhìn vào miệng cốc sẽ thấy một dãy hàng rào bằng gỗ. Phía trên chiếc cổng gỗ có hai cái sừng trâu, một chữ Đơn lớn được cắt từ một tấm da thú.
La Vĩnh Tường đột nhiên dừng cương lại, đưa mắt nhìn một lượt quang cảnh xung quanh, thấp giọng nói:
- Đại Ngưu, đệ có thật sự tin rằng trên thế gian này có quỷ không ?
Đại Ngưu lắc đầu đáp:
- Làm gì có quỉ quái chứ ?
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng mà chỉ sợ hôm nay chúng ta sẽ gặp quỷ đấy.
Đại Ngưu bất giác rùng mình. Gã quay đầu lại nhìn bốn phía hỏi:
- Ở đâu ?
La Vĩnh Tường đưa tay chỉ về phía trước nói:
- Đệ nhìn xem, đó là cái gì vậy ?
Đại Ngưu liền nhìn theo ngón tay của La Vĩnh Tường, gã chỉ thấy trong cốc có một làn khói mỏng bay lên:
- Đó là khói của nhà người ta nấu cơm.
La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Không sai ! Đó chính là khói.
Nhưng mà gần khu núi, ngoài nhà họ Đơn kia ra không còn có một nhà nào khác, hơn nữa nhà họ Đơn không có một bóng người sống. Vậy thì khói kia từ đâu mà có ?
Đại Ngưu nghe xong liền kinh ngạc nói:
- Đúng vậy ! Mọi người đều chết sạch, vậy chứ ai ở trong cốc đốt lửa nấu cơm...
La Vĩnh Tường lại nói:
- Đệ hãy nhìn xem cánh cửa gỗ kia thử xem, nó được khoá từ phía bên trong. Nếu như bên trong cốc không có người, vậy ai khoá cửa cốc chứ ?
Đại Ngưu càng nghe càng kinh sợ:
- Tam ca, mặt trời sắp xuống núi rồi hay là chúng ta tạm thời trở lại trong thành nghỉ một đêm, ngày mai chúng ta hãy trở lại...
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Đệ sợ rồi sao ?
Đại Ngưu ngập ngừng:
- Không phải đệ sợ, nhưng mà... ngươi và quỉ không giống nhau, nếu gặp phải chỉ thêm phiền phức...
La Vĩnh Tường nói:
- Nếu như đệ sợ thì bây giờ trở lại còn kịp. Còn nếu như không sợ

hãy đứng đây đợi ta.
Đại Ngưu vội vàng hỏi:
- Tam ca, bây giờ tam ca định đi đâu ?
La Vĩnh Tường đưa mắt nhìn làn khói trắng ở phía trước nói:
- Ta phải tận mắt nhất định xem thử rốt cuộc là bọn yêu ma quỉ quái gì ?
Đại Ngưu liền nói:
- Thế thì tam ca đi mau về mau nhạ Đệ sẽ đợi huynh ở đây.
La Vĩnh Tường trao dây cương cho Đại Ngưu rồi chỉ rừng cây bên đường nói:
- Bây giờ đệ buộc ngựa dấu vào trong rừng cây và canh giữ nơi đây. Nếu như đệ có nhìn thấy người từ trong sơn cốc chạy ra thì lập tức bắt giữ lại, nhưng nhớ rằng phải để cho hắn sống.
Đại Ngưu gật gật đầu:
- Đệ biết rồi.
La Vĩnh Tường rút chiếc thiết phiến ra cầm tay, sửa lại y phục chỉnh tề, sau đó cất bước tiến về phía cửa.Vừa bước đi, bỗng nhiên Đại Ngưu gọi với theo:
- Tam ca, huynh đi bao lâu sẽ trở ra ?
La Vĩnh Tường hỏi lại:
- Tại sao đệ hỏi vậy ?
Đại Ngưu nói:
- Tam ca cho đệ một khoảng thời gian, để nếu như lúc ấy tiểu đệ không thấy huynh trở ra thì đệ sẽ lập tức quay về báo tin cho nhị ca.
La Vĩnh Tường nói:
- Ta định vào không lâu đâu. Còn lỡ như trước khi trời sáng vẫn chưa thấy ta trở ra, lúc ấy đệ hãy quay về báo tin.
Nói đoạn, liền cất bước đi vào bên trong.
Vừa bước qua khỏi cái cổng gỗ, La vĩnh Tường đã chú ý đến hai vật: Một là trên đỉnh chiếc sừng trâu có treo hai miếng vải tang mầu đen. Hai là cái ổ khoá lớn ở trên cửa còn rất mới, dường như nó vừa được thay vào chưa bao lâu.
Lúc này trời vẫn còn sáng, vì vậy những cảnh vật trong cốc đều có thể nhìn rõ.
Sơn cốc này phía ngoài hẹp, bên trong rộng.
Bốn bề đều có núi bao quanh, ở giữa là một thảo nguyên cỏ xanh mơn mởn. Nơi đây thật lý tưởng cho việc nuôi gia súc.
Vừa vào trong côc thì con đường rẽ sang trái. Đi một đoạn nữa sẽ gặp một cánh rừng rậm, vòng qua khu rừng rậm là có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh của sơn cốc này.

Khi La Vĩnh Tường mới đến cạnh khu rừng thì bỗng nhiên chợt dừng bước lại. Vì đã nghe thấy có tiếng người.
Hình như là tiếng nô đùa của một đám trẻ con trên đám cò xanh.
La Vĩnh Tường tập trung lắng nghe một hồi thì đúng là tiếng cười đùa của trẻ con, trong đó có cả tiếng của phụ nữ gọi con:
- Đại Trụ, Nhị Nựu... đứng nghịch nữa, hãy mau về nhà rửa tay ăn cơm...
La Vĩnh Tường liền băng nhanh qua khu rừng, vừa nhìn ra ngoài thì không khỏi ngạc nhiên.
Bên ngoài cánh rừng có một dãy nhà gỗ. Trước nhà có một khoảng sân trống. Trong sân đang có khoàng sáu hay bẩy đứa trẻ đang chơi trò trốn tìm.
Dưới mái hiên nhà có mấy cụ già đang ngồi uống trà.
Ngoài ra còn có bốn, năm gã thanh niên đang chăn gia súc, cũng có người đang chẻ củi dưới gốc cây.
Cảnh tượng này hoàn toàn giống như cảnh tượng mà Vô Vi đạo trưởng đã kể lại. Duy có một điểm không giống là tất cả mọi người đêu còn sống chứ không phải là tử thi chết.
Một con chó vàng đột nhiên phát hiện ra La Vĩnh Tường liền sủa lên hai tiếng. Bọn trẻ con ngừng chơi, chạy đến vây quanh hỏi:
- Ê ! Người là ai vậy ? Sao không lên tiếng, nấp ở đây làm gì vậy ?
- Đại Trụ mau đi gọi gia gia đi, con a hoàn hãy bắt lão ăn trộm này lại.
Tiếng kêu của những đứa trẻ con đã làm kinh động đến gã hán tử chẻ củi.
Gã hán tử này bèn cầm búa đi đến bên La Vĩnh Tường, một tay gã nắm cổ áo La Vĩnh Tương hỏi:
- Bằng hữu, ngươi làm gì ở đây ?
La Vĩnh Tường vội xua tay nói:
- Huynh đài đã hiểu lầm rồi, tại hạ là ngươi bị lạc đường.
Gã hán tử nói:
- Lạc đường ? Ở đây không có thông với đưởng cái, thế tại sao các hạ lại chạy đến thâm sơn nảy chứ ?
La Vĩnh Tường cười gượng nói:
- Tại hạ là học trò đi chu du cầu học. Bởi vì muốn đến Bách La Tự bái phật cầu nguyện. Ai ngờ sau khi vào đến khu vực núi này thì bi mất phương hướng. Nhìn trời sắp tối mà lại không có chỗ trú chân. Bỗng nhiên giữa đường gặp một tấm bảng chỉ đường đến đây, chỉ cần huynh đài cho tại ha tá túc một đêm, sáng mai tại hạ sẽ lên đường sớm.
Gã hán tử nói:

- Chúng tôi đã khóa cổng sơn cốc, thế tại sao các hạ có thể vào được ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Không giấu gì huynh đài, vừa rồi tại hạ có đứng bên ngoài cổng kêu rất lâu, nhưng không có người lên tiếng cho nên đành phải chui vào...
Gã hán tử quát lớn:
- Các hạ là người có học há không biết chui rào vượt vách là hành động của bọn đạo tặc sao ?
La Vĩnh Tường cung kính thi lễ và nói:
- Tại hạ nhất thời làm bậy, vậy xin huynh đài tha thứ cho tội thất lễ.
Lúc này mấy lão phụ phía trước hiên cũng đã bước đến. Trong đó có một lão phụ tuổi ngoài bẩy mươi ăn mặc rất chỉnh tề. Dường như lão phụ này là người có quyền hạn cao nhất ở đây.
Lão phụ vừa đến đã xua tay nói:
- A Mãnh hãy mau buông tay ra, có gì cứ để cho người ta nói, không được thô lỗ như vậy.
Gã hán tử A Mãnh liền dạ một tiếng rồi buông tay ra.
La Vĩnh Tường sửa lại áo, cung kính quay về phía lão phụ hành lễ:
- Xin đa tạ lão trượng.
Lão phụ nhìn La Vĩnh Tường từ đầu 9ến chân rồi hỏi:
- Xin hỏi quý danh của công tử là gì ?
La Vĩnh Tường vội đáp:
- Tại hạ họ La, mọi người thường gọi là La Duy Tứ.
Và dám hỏi lão trượng có phải là người nhà họ Đơn ?
Lão phụ gật gật đầu nói:
- Không sai đây chính là nông trại của nhà họ Đơn. Tất cả mọi người ở đây đều họ Đơn. Nghe giọng nói của La công tử hình như không phải là bản xứ ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Tại hạ là người phủ Thái Nguyên, tỉnh Sơn Tây.
Đơn lão phu nhân liền "ồ" lên một tiếng:
- Thật vậy sao ? Tướng công của ta cũng là người phủ Thái Nguyên, vậy chúng ta là người đồng hương rồi.
La Vĩnh Tường liền cúi người nói:
- Hương trưởng túc là thôn trưởng, đồng hương túc là cùng nhà. Vậy xin lão trượng nhận một lạy này.
Nói xong liền xụp xuống lạy một lạy.
Đơn lão phu nhân cười lớn :
- Không dám ! Không dám ! A Mãnh, hãy mau thay ta đỡ La công tử

dậy.
Gã hán tử liền đưa tay đỡ La Vĩnh Tường đứng dậy.
Lúc ấy La Vĩnh Tường đã ngầm vận khí thử thì phát giác gã hán tử tuy to con, nhưng không giống con nhà luyện võ.
Đơn lão phu nhân nói:
- Ta vừa nhìn thấy tướng mạo của công tử đã biết ngay không phải là người xấu. Tiểu nhi không biết nên thất lễ. Vậy xin La công tử đừng có để bụng.
La Vĩnh Tường đáp:
- Hoá ra tráng sĩ đây là lệnh lang của lão phu nhân ư ?
Đơn lão phu nhân nói:
- Lão thân có tất cả bảy đứa con trai. Nó chính là đứa nhỏ nhất và tính tình cũng lỗ mãng nhất, cho nên mới đặt tên là Mãnh.
Rồi Đơn lão phu nhân chỉ những đứa trẻ bên cạnh tiếp:
- Bọn chúng đều là cháu chắt của lão thân cả.
La Vĩnh Tường làm bộ ngạc nhiên nói:
- Dám hỏi lão phu nhân năm nay được bao nhiêu tuổi thọ ?
Đơn lão phu nhân cười cười nói:
- Công tử thử đoán xem.
La Vĩnh Tường cố ý làm ra vẻ không biết:
- Lão phu nhân gần lục tuần rồi chăng ?
Đơn lão phu nhân cười lớn nói:
- La công tử, không giấu gì người con trai của lão thân đều đã trên năm mươi tuổi cả. Đứa cháu lớn nhất của lão thân tháng trước cũng vừa mới lập gia thất. Lão thân năm nay đã bảy mươi lăm tuổi rồi đó.
La Vĩnh Tường giả vờ vô cùng ngạc nhiên:
- Điều này quả thật không thể nào ngờ được. Sức khoẻ của lão phu nhân dồi dào như vậy, hơn nữa lại tốt phúc, nhưng mà tại hạ..
Nói đến đây sắc mặt đột nhiên trở nên sầu thảm, rồi bất ngờ buông một tiếng thở dài nghe não nuột.
Đơn lão phu nhân ngạc nhiên:
- La công tử tại sao không nói tiếp đi ?
La Vĩnh Tường lắc đầu:
- A ! Không nói ra càng tốt hơn.
Đơn lão phu nhân đỡ lời:
- Chúng ta đều là người đồng hương cà, có gì cứ tự nhiên nói ra hà tất phải kiêng kỵ.
La Vĩnh Tường thấp giọng nói:
- Không phải là tại hạ kiêng kỵ mà là chỉ vì xúc cảnh thương tình mà thôi. Nhìn thấy lão phu nhân con cháu quây quần, phúc thọ lưỡng

tòan mà nghĩ đến sự bất hạnh của mẫu thân, cho nên cầm lòng không được...
Đơn lão phu nhân liền hỏi:
- Lệnh đường thế nào ?
La Vĩnh Tường cảm khái nói:
- Thưở nhỏ tại hạ đã không có phụ thân, tất cả mọi cực khổ đều dồn hết lên đôi vai gầy của mẫu thân.
Người đã vất vả nuôi nấng tại hạ đến lúc trưởng thành, rồi đột nhiên người lâm trọng bịnh, tất cả các đại phu đều phải bó tay. Vì muốn cầu nguyện cho mẫu thân khỏi bệnh hiểm nghèo, cho nên tại hạ thà bỏ hết công danh để sáng chiều cầu Trời khẩn Phật để cho mẫu thân tai qua nạn khỏi...
Đơn lão phu nhân cắt ngang lời của lão:
- Thì ra công tử muốn đến Bách La tự là để cầu nguyện cho mẫu thân sao ?
La Vĩnh Tường vừa cúi đầu lau nước mắt vừa đáp:
- Trong mấy năm nay tại hạ đã đi khắp nam Bắc, Từ Ngũ Đài sơn cho đến Tây Ngục sơn, hiện tại đang chuẩn bị đến Bách La tự, Thanh Thành và Nga Mi sơn. Sau đó sẽ đến Nam Hải, phổ Đà...
Đơn lão phu nhân xúc động quay sang nói với mọi người:
- Các người đều nghe thấy rồi chứ ?
La công tử đây vì bệnh tình của mẹ mà bỏ hết công danh phú quý, vượt qua ngàn dậm xa xôi đến các danh sơn để lễ lạy cầu nguyện cho mẫu thân...
Nếu các ngươi đây có thể chỉ cần được một nửa tấm lòng hiếu tâm giống như La công tử đây, thì ta chết cũng được nhắm mắt.
La Vĩnh Tường vội nói:
- Mỗi người đều có một số mệnh, mẫu thân của tại hạ làm sao có thể so được với lão phu nhân.
Đơn lão phu nhân xua tay nói:
- Hiếu tử đến nhà, đây là một vinh dự khó được. A Mãnh ngươi hãy đi gọi toàn bộ ca ca tẩu tẩu của ngươi đến đây, bảo bọn chúng đến xem La công tử mà làm gương.
Tự nhiên từ một kẻ lạc đường, La Vĩnh Tường biến thành khách quý của nhà họ Đơn và được Đơn phu nhân đích thân mời vào trong nhà.
Vừa bước vào tới thềm, La Vĩnh Tường đã nhìn thấy bên trong có bài vị đề rằng: "Vong phu Đôn Luân". Ngày tháng ghi trên bài vị đến hôm nay chưa quá "Ngũ Thất", điều này hoàn toàn phù hợp với những điều Quỷ Nhãn Kim Xung đã ghi.

Không lâu sau, tất cả già trẻ, nam nữ đều nhất tề kéo đến chật cả trên bốn mươi người.
Nhưng mà bốn mươi con người này đều sống cả. Đừng nói là chết mà ngay cả một chút bệnh cũng không có. La Vĩnh Tường trong lòng cảm thấy rất là nghi hoặc. Bởi vì La Vĩnh Tường tin rằng Vô Vi đạo trưởng nhất định sẽ không nói dối.
Thế thì những gì thấy trước mắt sẽ được giải thích ra sao ?
Những người nhà họ Đơn tiếp đãi La Vĩnh Tường rất ân cần. Trong nháy mắt họ đã chuẩn bị xong một tiệc rượu rất là thịnh sọn.
Bảy người con trai của Đơn lão phu nhân thay nhau kính rượu La Vinh Tường. Còn các phụ nữ thì lo bưng thức ăn lên. Bọn họ chạy tới chạy lui lăng xăng. Đơn lão phu nhân tuy không ăn uống nhưng cũng đích thân ngồi tiếp chuyện La Vinh Tường.
La Vĩnhh Tường lòng có hơi hoài nghi nên có hơi đề phòng. Không dám uống rượu nhiều., cũng không dám ăn nhiều. Chỉ uống vài ly và ăn vài bát, rồi viện cớ hơi khó chiu đứng lên rời khỏi bàn
Đơn lão phu nhân bèn ra lệnh:
- La công tử đến đây chắc cũng mỏi mệt rồi. Vậy mọi người hãy giải tán đi ! A Mãnh, ngươi hãy mau thu dọn thư phòng của phụ thân ngươi để La công tử chuẩn bị đi nghĩ.
La vĩnh Tường nói:
- Tại hạ chỉ là một kẻ lạc đường, nếu có được một chỗ nằm cũng là cảm kích lắm rồi, đâu dám chiếm thư phòng của chủ nhân.
Đơn lão phu nhân thở dài:
- Nói câu này không sợ La công tử cười chọ Ở đây phòng ốc tuy nhiều, nhưng vì là thâm sơn nên rất ít khi có khách đến từ xạ Vì thế khách phòng đã bị bỏ hoang , hư cũ hết rồi. Hiện tại chỉ còn thư phòng của tiên phu là tương đối sạch sẽ và yên tịnh. Xin La công tử đừng từ chối nữa, hãy nghỉ ở đây qua đêm đi.
La Vĩnh Tường lợi dụng thời cơ liền hỏi:
- Chẳng hay Đơn lão anh hùng qua đời đã được bao lâu rồi ?
Đơn lão phu nhân trầm giọng đáp:
- Đã hơn một tháng.
La Vĩnh Tường tiếp:
- Không biết Đơn lão anh hùng đã bị bệnh gì ?
Đơn lão phu nhân đáp:
- Theo như đại phu nói thì là bệnh đờm quyết, những người có tuổi sợ nhất là bệnh này, một khi nó phát bệnh thì hết phương cứu chữa.
La Vĩnh Tường suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Khi còn sống, có phải Đơn lão anh hùng thường hay thở khò khè

phải không ?
Đơn lão phu nhân lắc đầu nói:
- Không có, tướng công nhỏ hơn lão thân bốn tuổi, từ nào đến giờ sức khoẻ rất tốt.
Nhưng mà tại sao công tử lại hỏi đến chuyện này vậy ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Bởi vì tại hạ chăm sóc bịnh cho mẫu thân đã lâu, vì thế đối với bịnh người già cũng biết được một hai.
Theo như trong sách y chép thì bệnh đờm quyết không phải là bệnh ác tính, mà phần nhiều là do thở khò khè mà ra cả.
Nếu như Đơn lão anh hùng không mắc phải chứng thở khò khè thì nhất định sẽ không chết.
Đơn lão phu nhân ngạc nhiên:
- Nhưng mà đại phu đã chẩn đoán như vậy, lẽ nào lại sai hay sao ?
La Vĩnh Tường hỏi:
- Không biết vị đại phu nào đã chẩn đoán như vậy ?
Đơn lão phu nhân đáp:
- Chính là Đồng Nhơn Đường Tào lão phu tử trứ danh ở trong thành Lan Châu.
La Vĩnh Tường lẩm bẩm:
- Đồng nhơn Đường Tào lão phu tử ở thành Lan Châu.
Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, chợt La Vĩnh Tường sực nhớ lại khi mới đến Tiểu Nguyệt sơn trang, trong lúc tra hỏi về căn bệnh của Quỷ Nhãn Kim Xung, cũnh đã từng nghe Kim Tam nương nương nhắc đến cái tên Đồng Nhơn Đường Tào lão phu tử này rồi.
Tại sao trùng hợp như vậy chứ ? Chẳng lẽ gã đại phu Đơn Luân mời cũng chính là gã đại phu kia ?
Quỷ Nhãn Kim Xung giả chết, Tào lão phu tử tất nhiên biết rõ sự tình.
Nói vậy, Đơn lu6an giả chết cũng không thành sao ?
La Vĩnh Tường vừa nghĩ đến đây tinh thần đã phấn chấn hẳn lên, liền hỏi tiếp:
- Từ đây cách thành Lan Châu rất xa, mà bệnh của Đơn lão anh hùng là bệnh cấp tính. Nếu như đợi mời đại phu đến, như vậy làm thế nào cho kịp chứ ?
Đơn lão phu nhân đáp:
- Vị Tào đại phu không cần phải đi mời, bởi vì khi tiên phu phát bệnh thì lão ta đang có mặt ở đây...
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Ồ ! Việc này trùng hợp vậy sao ?
Đơn lão phu nhân nói:

- Lúc còn sanh tiền, tiên phu rất thích sưu tập đồ cổ và tranh hoa. xưa. Vì Tào lão phu tử kia cũng cùng có sở thích ấy mà cả hai vốn lại là bằng hữu của nhau
Trước khi tiên phu phát bệnh có đến thành Lan Châu vài ngày. Sau khi trở về được ba hôm, Tào lão phu tử cũng từ Lan Châu đến đây chơi.
Cũng chính ngay tối hôm đó, tiên phu đột nhiên lâm trọng bịnh.
La Vĩnh Tường càng nghe càng lấy làm ngạc nhiên:
- Phải chăng vị Tào lão phu tử kia thường hay đến đây làm khách ?
Đơn lão phu nhân nói:
- Cũng không thường đến đây lắm
La Vĩnh Tường hỏi tiếp:
- Lần này chắc Tào lão phu tử từ Lan Châu đến đây chắc có việc quan trọng ?
Đơn lão phu nhân cười đau khổ:
- Đúng vậy. Tào lão phu tử vừa đến, liền cùng với tiên phu vào trong đóng cửa lại nói chuyện. Họ nói qua nói lại nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nói đến những thứ đồ cổ kia.
La Vĩnh Tường trong bụng nghĩ thầm:
- Vị Tào lão phu tử kia đã biết Quỷ Nhãn Kim Xung và Đơn Luân rất thân nhau. Hơn nữa lão ta cũng là một người rất thích sưu tầm đồ cổ và tranh hoa. xưa.
Thế nhưng cuộc mua bán bức Bách Lý Đồ tại Tiểu Nguyệt sơn trang hôm đó tại sao không có mặt lão ta ở đấy chứ ?
Vả lại Đơn Luân vừa từ Lan Châu trở về thì ngay ngày hôm sau, kẻ bán bức hoa. kia là Lục Phùng Xuân liền bị giết chết. Đến ngày thứ ba, vị Tào lão phu tử kia liền vội vã đến đây, rồi Đơn Luân bị bạo bệnh qua đời... điều này... điều này chẳng lẽ chỉ là một sự trùng hợp thôi hay sao ?
Từ những việc trên mà phán đoán thì vị Tào lão phu tử kia rất có thể đã biết về bức Bách Lý Đồ kia rồi, thậm chí cũng rất có thể là hung thủ.
Nhưng La Vĩnh Tường vẫn không hiểu tại sao những việc đó liên quan đến vị Tào lão phu tử kia đều không nghe Quỷ Nhãn Kim Xung nhắc tới.
Đơn lão phu nhân thấy La Vĩnh Tường ngồi im không nói gì thì ngỡ rằng quá mỏi mệt nên mới như vậy. Sau đó bà ta liền đứng lên xin cáo từ trở về phòng nghỉ.
Thư phòng đã được quét dọn sạch sẽ. Chăn, gối cũng đều đã chuẩn bị xong.

Tuy nằm trên giường nhưng La Vĩnh Tường hoàn toàn không có ngủ.
Thời gian từ từ trôi qua Lúc này đêm đã khuya và cũng không còn nghe thấy tiếng người nữa.
La Vĩnh Tường nhè nhẹ ngồi dậy rời khỏi giường, bước đến mở cửa sổ rồi vọt mình ra ngoài.
Bên ngoài tối đen như mực. La Vĩnh Tường đưa mắt nhìn bốn bề. Phía chân trời mặt trăng đã bị mây che khuất. Giờ này đã gần nửa đêm, tất cả cảnh vật ở đây hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả một ánh đèn sáng cũng không.
La Vĩnh Tường định rõ phương hướng, sau đó đề khí tung mình lên không, lượn một vòng giống như một con nhạn rồi bay thẳng vào trong rừng cây bên cạnh khu nhà.
Và đặt chân xuống đất La Vĩnh Tường liền nằm áp tai xuống đất nghe động tĩnh.
Đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy gì, lúc ấy mới đứng dậy băng mình qua khỏi cánh rừng rậm để trở ra ngoài miệng cốc.
Vừa ra khỏi cai cổng gỗ lão liền đưa tay vỗ nhẹ ba tiếng và hạ thấp giong gọi:
- Đại Ngưu ! Đại Ngưu !

Chỉ Đao

Hồi 6
MỤC TRƯỜNG KINH HỒN

Từ trong tán lá bên một cành cây bên đường có một cái đầu thò ra cất tiếng:
- La tam ca phải không, đệ Ở đây nè...
La Vĩnh Tường vẫy tay gọi:
- Hãy mau xuống đây !
Đại Ngưu nhảy khỏi cành cây phi thân xuống đất. Vừa đặt chân xuống đất gã đã vội hỏi:
- Tam ca, ở trong đấy thế nào ? Rốt cuộc là người hay là quỷ ?
La Vĩnh Tường nói:
- Bây giờ không có thời gian kể lại tỉ mỉ cho đệ nghe đâu. Trước tiên đệ hãy mau đi theo ta làm một việc rất cần.
Đại Ngưu hỏi:

- Để làm gì ?
La Vinh Tường dùng tay chỉ chỉ và nói:
- Bây giờ đi men theo dốc núi bên trái kia, sau đó xuyên qua một chuồng trâu. Phía sau truồng châu sẽ có một ngọn đồi nhò. trên đồi chính là nghĩa địa...
Đại Ngưu thất kinh:
- Nghĩa địa à ? Chỗ mà tam ca nói chính là nơi chôn người chết phải không ?
La Vĩnh Tường nói:
- Không sai, ở đấy có một ngôi mộ còn mới. Người được chôn ở dưới chính là Đơn Luân, trang chủ của nông trại nhà họ Đơn. Đệ hãy đến đấy đào ngôi mộ lên, đem tử thi lên...
Đại Ngưu vừa nghe đến đây đều dựng hết cả lông càu nhàu:
- Tam ca, huynh muốn đệ đi ăn trộm tử thi hay sao ?
La Vĩnh Tường không hề phủ nhận nói:
- Sau khi đệ lấy tử thi xong nhớ phải đắp lại y như cũ, đừng để lại một dấu vết gì. Sau đó đệ mang tử thi trở lại đường cũ cách nông trại này mười dặm ở đấy đợi ta, đệ đã nhớ kỹ chưa ?
Đại Ngu đáp:
- Đệ nhớ rồi, nhưng mà...
La Vĩnh Tường xua tay chận lại:
- Thôi được rồi, hãy mau đi đi ! Hành động phải thật cẩn thận, đừng để bị phát giác.
Đại Ngưu nói:
- Nhưng mà... một mình đệ chỉ sơ... chỉ sơ...
La Vĩnh Tường nói:
- Sợ cái gì ? Từ nào đến giờ đệ rất can đảm mà, chẳng lẽ lại sợ quỷ hay sao ?
Đại Ngưu nói:
- Ai nói đệ sợ ? Chỉ là... chỉ là tay chân hơi run vậy thôi.
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Không cần phải sợ, ta sẽ ở gần đó canh chừng giúp đệ.
Nếu như có biến cố gì ta sẽ lập tức giúp đệ một tay. Thời gian đã không còn sớm, hãy đi đi mau !
Đại Ngưu không còn cách nào khác đành phải đi đến ngọn đồi phía sau.
La Vĩnh Tường ngầm hộ tống theo sau Đại Ngưu một đoạn, đợi đến khi gã vòng qua khỏi khu rừng và leo lên đến đỉnh ngọn đồi phía sau, lúc ấy mới quay trở lại dãy nhà gỗ.
Khi trở về đến thư phòng, La Vĩnh Tường phát hiện có một bóng đen

đang cầm cây búa sáng loáng đang đứng trước cửa sổ.
Người đó không ai khác hơn là Đơn Mãnh.
La Vĩnh Tường vừa nhận ra Đơn Mãnh liền thất kinh, định thối lui tìm chỗ nấp, nhưng đã muộn. Cho nên đành phải bước đến mỉm cười chào hỏi:
- Đêm khuya như vậy mà Đơn huynh còn chưa đi ngủ ư ?
Đơn Mãnh không trả lời mà hỏi ngược lại:
- La công tử vừa đi đâu đấy.
- Tại hạ có một cái tật là hễ lạ giường là không ngủ được, vì vậy mới ra bên ngoài tản bộ một vòng.
Đơn Mãnh lại hỏi:
- Nếu vậy tại sao không đi ra bằng phía cửa chính mà lại chui qua cửa sổ chứ ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đêm khuya mở cửa sợ sẽ làm kinh động đến lão phu nhân ở phía sau. Hơn nữa đối diện với cửa sổ này là rừng cây, cảnh sắc lại tuyệt đẹp, vì cảm thấy tiện lợi cho nên tại hạ mới đi ra từ phía cửa sổ...
Nói đến đây La Vĩnh Tường liền hỏi lại Đơn Mãnh:
- Vừa rồi tại sao tại hạ không nhìn thấy Đơn huynh ?
Đơn Mãnh cười nhạt:
- Sau nữa đêm là đến lượt ta tuần gác, vừa rồi ta đi ngang qua đây nhìn thấy cửa thư phòng không dóng cho nên dừng lại nhìn xem thử.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Trong nông trang này rất yên tĩnh mà, ban đêm còn cần phải đi tuần sao ?
Đơn Mãnh đáp:
- Phải đề phòng dã thú đến bắt gia súc và để đề phòng kẻ trộm.
La Vĩnh Tường a lên một tiếng:
- Ở đây bốn bề đều có núi bao quanh, cho nên các loại dã thú như chồn cáo thiết nghĩ chắc có lẽ có.
Nhưng mà gần đâ không có một ngôi nhà nào chẳng lẽ có người từ xa chạy đến thâm sơn hẻo lánh này ăn trộm sao ?
Đơn Mãnh nói:
- Nhiều lúc cũng có những kẻ bất lương giả bộ lạc đường đến xin ngủ nhờ qua đêm, nhưng trong bụng chúng chứa toàn dã tâm cũng không chừng.
Hơi ngừng lại một lát, rồi gã cười nhạt nói tiếp:
- La công tử, ta không có ý nói người, xin người đừng có hiểu lầm.
La Vĩnh Tường ngửa mặt cười:
- Đơn huynh đừng bận tâm, tại hạ không phải hạng người nhỏ mọn

như vậy đâu...
Đừng nói Đơn huynh không phải ám chỉ tại hạ, cho dù có ám chỉ thì chỉ cần tự hỏi lòng không cảm thấy hổ thẹn là được rồi.
Đơn Mãnh gật gật đầu nói:
- Nói rất phải. Đêm đã khuya rồi, thôi La công tử hãy đi nghỉ đi !
La Vĩnh Tường vội nói:
- Đơn huynh phải gác đêm, tại hạ lại không ngủ được, vậy tại sao chúng ta không cùng ngồi nói chuyện với nhau chứ ?
Đơn Mãnh đáp:
- La công tử muốn nói chuyện gì ?
La Vĩnh Tường cười:
- Chuyện gì cũng được, miễn sao là chóng qua đêm thì thôi. Ở kia có mấy cái ghế, chúng ta hãy đến đấy ngồi nói chuyện.
Đơn Mãnh liền đồng ý. Gã cầm cây búa bước đến kéo cái ghế gỗ ngồi xuống.
Lúc ấy có một tiếng "phập" vang lên, lưỡi búa của Đơn Mãnh đã cắm sâu xuống đất đến năm, sáu tấc.
La Vĩnh Tường đoán rằng cây búa kia ít nhất cũng nặng đến bảy mươi cân. Nó tuyệt đối không phải là cây búa chặt cây bình thường, mà giống như là một binh khí.
La Vĩnh Tường cũng tiến đến ngồi xuống đối diện với Đơn Mãnh, rồi bắt đầu mở lời thăm dò:
- Ở đâuy cây cỏ xanh tươi, quả thật là một thôn trang tuyệt đẹp. Không biết quý phủ đã mất bao nhiêu năm để biến nơi này xinh đẹp như ngày nay ?
Đơn Mãnh nói:
- Cũng không mất nhiều thời gian lắm đâu. Từ lúc tiên phụ tới đây cho đến bây giờ chưa đến hai mươi năm.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Một hai chục năm mà có thể tạo dựng được quy mô lớn như vầy có thể nói là không đơn giản chút nào.
Năm đó lệnh tôn có nhãn quan thật độc đáo nên đã chọn nơi đây lập nghiệp. Nhưng thất đáng tiếc là tại hạ vô duyên nên chưa được bái kiến lệnh tôn.
Đơn Mãnh nói:
- Tiên phu qua đời vừa được một tháng, nếu như La công tử có thể đến sớm một chút thì có thể gặp được người rồi.
La Vĩnh Tường thở dài tiếc rẻ:
- Bình sanh các hạ kính trong nhất là các bậc trưởng bối trung hậu và biết lo cho gia đình.

Hôm nay tại hạ chính mắt thấy bẩy huynh đệ của Đơn huynh cùng sống chung một nhà, lại thêm lão phu nhân hiền từ khả ái. Bao nhiêu đó cũng đủ thấy lệnh tôn là một vị tiền bối tài giỏi và đức độ. Nhưng không biết tại sao ông trời lại không có mắt...
Đơn Mãnh dường như cũng rất thương cảm, nhưng mà vẫn nói cứng:
- Làm người khó mà tránh khỏi cảnh sinh lão bệnh tử. Đây cũng là chuyện bất đất dĩ mà thôi.
La Vĩnh Tường đột nhiên nghiêm giọng:
- Đơn huynh, có câu này tại hạ cứ để trong lòng mãi, không biết có nói ra hay không ?
Đơn Mãnh ngạc nhiên:
- Có chuyện gì vậy ?
La Vĩnh Tường nói:
- Đây chỉ là suy đoán của tại hạ mà thôi, nói ra xin Đơn huynh đừng trách là đường đột và thất lễ.
Đơn Mãnh nói:
- Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi !
La Vĩnh Tường thấp giọng nói:
- Tại hạ hoài nghi lệnh tôn không phải chết vì bệnh đàm quyết, mà là bị người mưu hại.
Đơn Mãnh biến sắc:
- Tại sao La công tữ biết được ?
La Vĩnh Tường nói:
- Bênh đàm quyết là do chứng thở khò khè gây ra. Sanh tiền lệnh tôn đã không có chứng thở khò khè, vậy không thể nào có bệnh đàm quyết được.
Đơn Mãnh nói:
- Nhưng đại phu đã chẩn đoán đích thật là bệnh đàm quyết mà. Hơn nữa, trước khi tiên phụ lâm chung, chúng tôi đều chính mắt nhìn thấy người thở rất khó khăn.
La Vĩnh Tường tiếp:
- Một người trước khi lâm chung tất nhiên là thở rất khó khăn, đây không thể nói là bệnh được.
Đơn Mãnh cố cãi:
- Nhưng mà, Tào lão phu tử ở Lan Châu là một vị danh y tiếng tăm khắp hai tỉnh Cam Túc và Thiểm Tây mà, lẽ nào lão ta...
La Vĩnh Tường gằn từng tiếng:
- Rất có thể lão ta là hung thủ mưu sát lệnh tôn.
Đơn MÃnh ngớ mặt ra một hồi rồi đột nhiên cười lớn

La Vĩnh Tường hỏi:
- Phải chăng Đơn huynh không tin lời tại hạ nói:
Đơn Mãnh lắc đầu nói:
- Nếu như nói người khác thì có thể tin được. Đàng này Tào lão phu tử và tiên phụ vốn là bằng hữu nhiều năm. Như thế lão làm sao mưu hại bằng hữu của mình được chứ ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Bằng hữu lâu năm rồi cũng từ từ có thể trở thành kẻ thù, đây cũng là việc thường gặp.
Đơn Mãnh hơi gắt giọng:
- Đương nhiên trường hợp đó phải có nguyên nhân.
Lần đó, Tào lão phu tử từ Lan Châu đến thăm tiên phụ. Hai người gặp nhau liền rất vui mừng, họ không hề có bất hoà hay tranh cãi. Vậy bốn chữ " trở thành kẻ thù" từ đâu mà có.
- Tại hạ nghĩ vấn đề chính là ở chỗ Tào lão phu tử đặc biệt từ Lan Châu đến đây đấy.
Đơn Mãnh hỏi:
- Tại sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Đơn huynh thử nghĩ xem, lệnh tôn vừa từ Lan Châu trở về thì ngay hôm sau Tào lão phu tử đã đến.
Họ vừa chia tay ở Lan Châu nhưng lại mong mau gặp mặt, như vậy là vì duyên cớ gì ?
Đơn Mãnh liền hỏi:
- La công tử nói là vì duyên cớ gì chứ ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Nghe nói là vì tranh mua một bức hoa. xưa...
Đơn mãnh lấy làm ngạc nhiên:
- Bức hoa. hình dạng như thế nào ?
La Vĩnh Tường chậm trãi nói:
- Hình dáng bức hoa. thế nào, tại hạ cũng không được rõ, chỉ nghe nói bức hoa. kia là do một người từ quan ngoại mang đến Tiểu Nguyệt sơn trang ở thành Lan Châu bán.
Lúc ấy bốn năm vị khách có mặt ở đó cũng muốn mua bức hoa. kia. Nhưng vì lệnh tôn đưa giá cao cho nên mua được bức hoa.
Tào lão phu tử cũng rât thích thú đối với bức hoa. kia. Lão đã nhiều lần nài nỉ lệnh tôn nhường lại, nhưng mà lệnh tôn không chịu.
Vì vậy lão mới đuổi theo gấp đến nông trang...
Không đợi cho La Vĩnh Tường nói hết, Đơn Mãnh đột nhiên đứng phắt dậy trầm giọng nói:

- Những lời này La công tử nghe được từ đâu ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Tin này thiên hạ đồn khắp thành Lan Châu, lẽ nào Đơn huynh lại không hay biết gì sao ?
Đơn Mãnh hứ một tiếng:
Tháng trước ta còn đến Lan Châu, nhưng tại sao không nghe được những tin đồn này ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Đơn huynh không tin tại hạ sao ? Ba hôm trước tại hạ đi ngang thành Lan Châu còn nghe một tin đồn còn đáng sợ hơn nữa là...
Đơn Mãnh vội hỏi:
- Tin đồn gì ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Nghe nói trước đây ba hôm có một vị đạo trưởng đi ngang qua nông trại của nhà họ Đơn và phát hiện ra hơn bốn mươi mấy người trong quý phủ đây, toàn bộ đều bị trúng độc chết hết, hơn nữa trạng thái chết rất là kỳ quái...
Đơn Mãnh nhướng mày nói:
- Thật không, bọn họ còn nói sao nữa ?
La Vĩnh Tường tiếp:
- Nghe nói, trong nông trang họ còn thấy rất an lành. Người lớn thì đang làm việc, trẻ nít thì đang nô đùa. Chỉ là tất cả đều đứt hơi chết nguyên tại chỗ.
Đơn Mãnh ngửa mặt cười lớn:
- La công tử, bây giờ ngươi tận mắt nhìn thấy rồi đó, không phải chúng tôi đều sống rất mạnh khoẻ hay sao ?
La Vĩnh Tường thêm:
- Bây giờ tại hạ chính mắt nhìn thất, đương nhiên là hiểu rõ được những tin đồn kia.
Nhưng hôm qua khi tại hạ đứng trước cái cổng gỗ bên ngoài miệng cốc, trong lòng tại hạ cũng có hoài nghi không biết bên trong có người hay không ?
Đơn Mãnh nhún vai một cái, làm điệu bộ như có vẻ bất đắc dĩ:
- Chẳng lẽ vì những tin đồn đó mà chúng tôi mời hết người trong thiên hạ đến nông trang này xem rõ sự tình hay sao chứ ?
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng không có gió ắt sẽ không có sóng. Vậy tin đồn từ đâu mà có ? Kẻ tung tin có ý đồ gì ? Tại hạ cảm thấy quý trang nên truy cứu rõ việc này mới được.
Đơn Mãnh mỉm cười:

- Người trí đương nhiên sẽ hiểu rõ việc này. Thiên hạ có miệng thì họ nói gì cứ việc nói
Dường như Đơn Mãnh không có gì ngạc nhiên đối với tin đồn kinh người này và cũng chẳng muốn làm cho rỏ ra.
Đơn Mãnh ngửng mặt nhìn trời nó:
- Trời đã gần sáng rồi, xin mời La công tử trở về thư phòng nghỉ đi. Ta cũng phải đi đến chuồng gia súc xem thử.
La Vĩnh Tường đáp:
- Đơn huynh cứ tự tiện, tại hạ còn muốn ngồi đây một lát nữa.
Đơn Mãnh cũng không khách sáo, gã gật gật đầu rồi xách búa bước đi.
La Vĩnh Tường đợi cho bóng gã mất hẳn trong màn đêm. Lúc ấy mới lập tức đứng lên tiến về phía trước. Rồi quan sát kỹ lưỡng những chỗ gần cái ghế mà Đơn Mãnh vừa mới ngồi.
Xung quanh đấy đều là đất bùn. Cái lỗ mà lưỡi búa của Đơn Mãnh cắm xuống lúc nãy sâu độ nữa tấc. Nhưng mà xung quanh chân ghế không hề phát hiện có một vết lún nào.
Một gã hán tử cao lớn và mạnh khoẻ như Đơn Mãnh thì đương nhiên trọng lượng không thể nhẹ như thế được. Trừ phi nội công của gã đạt đến cảnh giới tối thượng thừa mà thôi.
Cũng có thể những người trong nhà họ Đơn này đều là cao thủ võ lâm ẩn tích.
La Vịnh Tường càng nghĩ càng cảm thấy hoài nghi. Đứng dậy rảo một vòng chung quanh nhà gỗ, cẩn thận đưa mắt nhìn về phía đồi ở sau.
Chỉ thấy trên đỉnh ngọn đồi nhỏ ở phía sau hoàn toàn yên tĩnh. Chắc là Đại Ngưu đã lấy được tử thi và rời khỏi chỗ đó rồi chăng ?
Dừng lại một lát rồi La Vĩnh Tường nhè nhè trở về thư phòng nằm nghỉ.
Vừa nằm xuống giường, đột nhiên phát giác phát giác ở phía dưới cổ có vật gì trơn trơn và lành lạnh đang ngoe nguẩy.
Thì ra là một con rắn.
La Vĩnh Tường không khỏi lạnh toát mồ hôi, liền nín thở lại, nằm im không dám nhúc nhích
Bởi vì La Vĩnh Tường biết đó là một con độc xà
Lúc này nó đang nằm dưới gối mà vẫn chưa bị làm kinh động.
Chỉ cần động đậy là sẽ bị nó cắn ngay
Chi bằng nằm yên chờ đợi, sẽ còn có hy vọng thoát hiểm.
Một hồi lâu, La Vĩnh Tường cảm thấy con độc xà kia bắt đầu bò ra. Thân mình lành lạnh của nó bò ngang qua yết hầu.

Lúc này mồ hôi trên trán La Vĩnh Tường đã nhỏ xuống thành giọt.
Nhưng La Vĩnh Tường vẫn nằm yên đưa mắt nhìn lên mái nhà mà chờ đợi sự thay đổi giữa cái chết và sống.
Vào lúc này, bất kỳ một âm thanh nhỏ nào, một cử động gì cũng có thể làm cho La Vĩnh tường chết ngay dưới miệng của con độc xà.
Trong khi ấy con độc xà đã chui vào trong cổ áo xuống dưới ngực của La Vĩnh Tường.
Hơn bao giờ hết, lúc này La Vĩnh Tường vô cùng khẩn trương.
Tuy có thể nén thở được, nhưng không có cách chi để tim đừng đập.
Lỡ như con độc xà bò ngang qua ngực trái bị nhịp tim đập làm kinh động, khi ấy hậu quả khó mà có thể lường được.
Chết La Vĩnh Tường không sơ...
Nhưng còn nằm bất động để chờ cái chết kề cận sát bên như vậy, quả thật khiến cho người ta cảm thấy thật vô cùng khó chịu.
Toàn thân La Vĩnh Tường dường như đều cứng đơ, duy chỉ có hai con mắt là còn chuyển động.
Miệng muốn gào to lên, hay là nhảy xuống chạy nhanh ra ngoài, thậm chí chỉ mong sao mình biến thành một lò lửa hoặc một chảo dầu sôi... để thiêu đốt con độc xà kia ra thành tro
Nhưng thật đáng tiếc La Vĩnh Tường không thể làm được. Bởi vì lúc này tuyệt không thể cử động được.
La Vĩnh Tường trong lòng cảm thấy rất nóng ruột, cổ họng khô rang, mồ hôi chảy ra như tắm...y phục toàn thân đều thấm mồ hôi.
Ồ ! Thật kỳ quái, con độc xà kia lại tự động quay đầu trở lại, hình như nó có ý định bỏ đi.
Bây giờ La Vĩnh Tường mới nhìn thấy rõ đó là một con tối độc xà có màu xanh lá trúc.
Loài độc xà tính vốn thích mát mà sợ nóng. Bởi vì lúc ấy La Vĩnh Tường quá khẩn trương nên đã toát hết mồ hôi, làm cơ thể nóng bừng lên.
Vì thế con độc xà không chịu được nên tính bỏ đi.
La Vĩnh Tường vừa định thở dài nhẹ nhõm thì bỗng nhiên nghe một tiếng "vù". Trước cửa sổ đột ngột xuất hiện một bóng đen.
Bóng đen kia cao lớn vạm vỡ giống như là Đơn Mãnh.
Có một điều lạ là bóng đen đứng bên ngoài cửa sổ không hề cử động cũng như lên tiếng.
Thế rồi con độc xà vừa định bò ra liền bị âm thanh kia làm cho giật mình. Nó liền lập tức quay đầu trở lại, bò ngang qua mặt La Vĩnh Tường.
Lần này con độc xà bò tương đối nhanh.

Thân mình lành lạnh của nó trườn trên mặt của La Vĩnh Tường, còn lưỡi thì cứ thụt ra thụt vào và chạm cả vào mũi.
La Vĩnh Tường thất kinh, gần như muốn tung dậy bỏ chạy.
Loài rắn khi hoảng sợ thường có hai phản ứng.
Một là cắn kẻ địch để tự vệ bản thân, hai là bò nhanh để tìm chỗ trốn.
Nếu như con độc xà cắn địch phòng thân thì La Vĩnh Tường nhất định sẽ chết ngay.
Còn nếu lỡ như nó tưởng lỗ mũi của La Vĩnh Tường là một cái hang mà chui vào thì há chẳng phải nguy hiểm hay sao ?
La Vĩnh Tường biết rằng đã đến lúc phải quyết định giữa sự sống và cái chết. Bằng bất cứ giá nào cũng phải mạo hiểm một phen. Bằng không chỉ có một con đường chết mà thôi.
La Vĩnh Tường liền dùng hết sức lực bình sinh bậm hai môi lại. Mắt nhìn không chớp hướng chuyển động của con độc xà.
Đợi đến khi con độc xà vừa bò đến miệng. La Vĩnh Tường đột nhiên há miệng bật ra một luồng khí lạnh thổi tung nó lên.
Con độc xà bị một luồng nội gia chân khí thổi bay thẳng lên đụng vào mái nhà một cái "bộp".
La Vĩnh Tường liền nhanh như cắt lăn xuống khỏi giường. Vừa rơi xuống đất vội vàng đứng lên, thuận tay vớ cái bình trà trên bàn ném theo.
Tiếp theo là tiếng rơi loảng choảng của những mãnh vỡ cái bình.
Còn con độc xà màu xanh lá trúc cũng đã biến thành một đống thịt.
La Vĩnh Tường thở mạnh ra một tiếng, sau đó định thần nhìn lại ra ngoài phía cửa sổ thì bóng đen kia đã mất tự lúc nào...
Điều kỳ quái là những tiếng động vừa rồi không hề làm kinh động đến lão phu nhân ở phía sau và những huynh đệ họ Đơn.
Tất cả bốn bề vẫn yên tĩnh, dường như không có chuyện gì vừa xảy ra vậy.
La Vĩnh Tường kinh hồn không dám tiếp tục ngủ nữa.
Đứng suy nghĩ hồi lâu, sau đó nhặt lấy xác con độc xà và những mảnh vỡ của cái bình bọc lại trong một cái khăn xong, đặt nó vào ngăn kéo thứ hai bên trái bàn sách.
Sau đó mở cửa sổ ra, và ngồi xuống bến cửa sổ chờ trời sáng.
Từ cửa sổ có thể nhìn thấy con đường giao thông ở bên ngoài sơn cốc.
La Vĩnh Tường cứ ngồi suy nghĩ những việc vừa trải qua hồi hôm.
Càng nghĩ càng cảm thất có rất nhiều chỗ suy đoán hoài không ra.
Như là những gì mình thấy tại sao hoàn toàn trái ngược với những gì Vô vi đạo trưởng đã gặp ?

Tào lão phu tử ở Lan Châu có quan hệ gì về việc này ?
Những người trong nông trại nhà họ Đơn phải chăng đều là những võ lâm cao nhân ẩn tích.
Kế đến là con độc xà ở dưới gối. Không còn suy đoán dài dòng cũng được biết đó chính là kiệt tác của Đơn Mãnh. Nhưng tại sao gã hạ độc thủ như vậy ? Lẽ nào hành tung của mình đã bị gã biết rồi sao ?
Nếu vậy tại sao gã không chính diện vạch mặt mình chứ ?
Vì sao hắn không ngăn cản Đại Ngưu về việc đào mồ trộm thi thể ?
Sao bây giờ vẫn còn yên tĩnh như vậy ?
Đột nhiên La Vĩnh Tường có cảm tưởng mình dường như đang ở trong một cạm bẫy được bố trí hết sức tinh vi của đối phương.
Nhất cử nhất động của mình đều bị đối phương sớm biết rõ.
Ngược lại sự an bày và ý đồ của đối phương thì mình hoàn toàn không biết chút gì.
Đang lúc buồn bực, đột nhiên La Vĩnh Tường nhìn thấy bên ngoài miệng cốc có một bóng đen từ xa chạy nhanh đến.
La Vĩnh Tường lập tức đứng dậy lách mình nấp vàp một bên cửa sổ.
Sau đó lão đưa ngón tay trỏ chọt thủng một lỗ nhỏ tren cánh cửa sổ bắng giấy và đặt mắt vào cái lỗ để nhìn ra bên ngoài.
Bóng đen chạy đến rất nhanh, chỉ mấy bước nhẩy thì đã đến bên bìa rừng.
Sau đó. bóng đen đột nhiên bay nhanh vào trong khu rừng, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng.
La Vĩnh Tường đứng đợi một hồi vẫn không thấy bóng đen kia xuất hiện. Bấy giờ trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên.
Thế rồi La vĩnh Tường liền nhẹ nhẹ đẩy cửa sổ ra tung mình vọt ra bên ngoài.
Khoảng cách giữa dãy nhà và khu rừng không quá mười trượng.
Nhưng vì La Vĩnh Tường phải dấu kín hành tung, cho nên phải men theo mé hiên bọc ra phía sau dãy nhà.
Nhìn quanh không thấy một bóng người, lúc ấy lão mới đề chân khí, bắn nhanh mình vào trong rừng cây.
Vừa vào trong rừng, La Vĩnh Tường lập tức dán chặt mình vào một thân cây khô lắng tai nghe ngóng.
Không ngờ trong rừng cây lại yên lặng như tờ.
La Vĩnh Tường từ từ rời khỏi thân cây tiến vào bên trong khu rừng, nhưng ở đây vẫn chẳng thấy gì.
La Vĩnh Tường sau đó lập tức dùng thân pháp rảo nhanh một vòng khu rừng, nhưng kết quả cũng không tìm thấy được bất cứ một bóng người nào cả.

Bóng đen vừa rồi giống như một làn khói nhạt đã tan biến vào khoảng chân không.
La Vĩnh Tường tin rằng mình không thể nào hoa mắt được. Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy bóng đen kia đã vào trong rừng, lẽ nào thật sự có quỷ sao ?
La Vĩnh Tường không bao giờ tin có chuyện ma quỷ ? Vì vậy lại rảo bước tìm kiếm một vòng nữa, nhưng kết quả vẫn không phát hiện được điều gì
Lúc này phương đông đã hừng sáng.
La Vĩnh Tường đành phải mang mối hoài nghi trở về thư phòng, nhưng trong lòng thì lại không chịu bỏ qua.
Vì thế sau khi trở về phòng, La Vĩnh Tường liền nấp vào phía sau cửa sổ để quan sát khu rừng.
Không bao lâu trời đã sáng hẳn, nhưng mà bóng đen trong khu rừng vẫn không thấy bóng đen xuất hiện. Chỉ thấy Đơn Mãnh vác búa trên vai từ sau nhà bước đến.
Khi đi ngang qua cửa sổ thư phòng gã không hề liếc mắt nhìn vào trong một cái. Chỉ hứ khẽ rồi đi về phía tàn cây có mấy khúc gỗ. Lát sau đã nghe thấy tiếng bửa củi vang lên.
La Vĩnh Tường làm bộ vừa mới tỉnh dậy, đẩy cửa bước ra bên ngoài, vừa đưa tay lên che miệng ngáp vừa mỉm cười chào:
- Chào Đơn huynh !
Đơn Mãnh cũng mỉm cười gật đầu:
- Chào La công tử, trời vừa mới sáng, sao công tử không ngủ thêm một chút nữa đi.
La Vĩnh Tường nói:
- Đủ rồi, tại hạ còn phải đến Bách La tự nữa, lên đường sớm một chút sẽ đến nơi mau hơn.
Đơn Mãnh cười:
- Thế thì không cần phải gấp. Ở đây toàn là gia súc nuôi, sao La công tử không lấy một con ngựa mà đi. Nhất định trước hoàng hôn La công tử sẽ đến nơi
La Vĩnh Tường nói:
- Tại hạ đã làm phiền một đêm là đủ lắm rồi, làm sao mà dám lấy ngựa nữa chứ ?
Đơn Mãnh nói:
- Có gì đâu mà khách sáo, dẫu sao thì La công tử cũng còn phải trở lại ngang con đường của khu núi này. Lúc ấy trả lại cho chúng tôi cũng được mà.
Xem khẩu khí của gã hôm nay so với hôm qua có vẻ thân thiết hơn

nhiều.
Nếu so với hồi đêm thì giống như hai con người khác nhau hoàn toàn.
Không bao lâu, Đơn lão phu nhân cũng đã thức dậy.
Nhà họ Đơn từ lớn đến nhỏ lại khoản đãi La Vĩnh Tường nhiệt tình giống như ngày hôm qua.
Họ giữ La Vĩnh Tường lại để dùng bữa ăn sáng, sau đó còn chuẩn bị sẵn ngựa và lương khô.
Trước khi chia tay họ còn căn dặn, khi nào trở về nhớ ghé lại làm khách vài ngày.
La Vĩnh Tường hết lời cảm tạ lòng tốt của tất cả mọi người rồi mới từ từ cỡi ngựa lên đường.
Vừa ra khỏi cốc là La Vĩnh Tường vội vã đi tìm Đại Ngưu.
Khi đến địa điểm hẹn thì quả nhiên Đại Ngưu đã đứng đợi sẵn ở bên đường.
La Vĩnh Tường vừa gặp Đại Ngưu đã vội hỏi:
- Thế nào rồi, xong xuôi hết chưa ?
Đại Ngưu lắc lắc đầu nói:
- A ! Đừng có nhắc đến nữa. Chúng ta đều đã bị gã họ Kim kia lừa rồi...
La Vĩnh Tường hỏi gấp tới:
- Thế nào ? Đã có chuyện gì xảy ra ?
Đại Ngưu nhún vai cười khổ :
- Phần mộ thì có, nhưng trong quan tài chỉ có một tảng đá to, ngoài ra klhông có thi hài nào hết.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Thật sự có chuyện này sao ?
Đại Ngưu đưa tay chỉ vào trong rừng cây bên đường nói:
- Đệ đoán là tam ca sẽ không tin, cho nên đệ đã mang tảng đá đó đến đây.
Hiện giờ đệ dang đặt nó ở trong khu rừng kia.
La Vĩnh Tường tung mình rời khỏi ngựa, thuận tay trao dây cương cho Đại Ngưu cầm, rồi vội vã bước nhanh vào trong rừng.
Quả nhiên không sai, trong rừng ngoài hai tảng đá lớn ra còn có một tảng đá lớn dài. Từ kích thước dài ngắn, rộng hẹp tất cả đều khít với thân hình của một người lớn.
La Vĩnh Tường ngồi xổm xuống quan sát tỉ mỉ những vết đẽo trên tảng đá.
Xem xét một hồi, đột nhiên ngẩng dầu lên hỏi:
- Tảng đá này chính tay đệ lấy từ trong quan tài ra ?

Đại Ngưu đáp:
- Đúng vậy ! Có gì không phải hay sao ?
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Trước khi đào mộ mở quan tài ra đệ có phát hiện ngôi mộ và quan tài đã có từng bị ai đào lên và mở ra chưa ?
Đại Ngưu đứng ngẩn ra:
- Điều này... Điều này đệ không có để ý đến.
La Vĩnh Tường nói:
- Đệ thử nghĩ lại xem, lớp đất phía trên ngôi mộ có phải vừa mới đắp lên không ? Nắp quan tài có bị mở ra chưa ?
Đại Ngưu suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Về nắp quan tài đệ đây không để ý, không nhớ rõ, nhưng mà phần đất trên ngôi mộ dường như mới được đắp lên không bao lâu.
La Vĩnh Tường cười nhạt nói:
- Thế thì không sai rồi, tảng đá này vừa mới được người ta đặt vào trong quan tài.
Đại Ngưu ngạc nhiên:
- Tam ca, huynh dựa vào đâu mà biết vậy ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Nếu như tảng đá kia được đặt vào trong quan tài từ trước, thế thì trong thời gian hai mươi mấy ngày, nhất định tảng đá sẽ có rêu mọc ra vì bị chôn trong đất lâu ngày.
Hơn nữa vết đẽo còn mới như vầy. Xem ra chắc chắn đã có người ra tay trước ta một bước rồi.
Đại Ngưu nói:
- Ai mà lại có ý đồ giống chúng ta vậy ? Vô duyên vô cớ trộm tử thi đi để làm gì chứ ?
La Vĩnh Tường nói:
- Chúng ta trộm tử thi là để điều tra cái chết cuả Đôn Luân.
Đối phương lấy đi xác chết hiển nhiên là vì không muốn để cho chúng ta biết được chân tướng.
Điều này chứng tỏ rằng trên thi thể cuả Đơn Luân nhất định có một bí mật gì đó.
Đại Ngưu nói:
- Nhưng mà tại sao đối phương lại biết chúng ta đến trộm tử thi chứ ?
La Vĩnh Tường trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Điều kỳ quái chính là cái điểm này.Chúng ta nhất thời quyết định mở quan tài trộm tử thi, việc này đâu có dự tính trước, càng không có người thứ ba biết được, thế đối phương tại sao...

Đột nhiên như sực nhớ ra điều gì vội hỏi:
- Đêm qua sau khi đệ hành động xong, phải chăng đệ đã đợi ta cho đến bây giờ và chưa rời khỏi nơi đây lần nào ?
Đại Ngưu gật đầu đáp:
- Đệ đã đứng ở đây từ lúc ấy cho đến bây giờ và cũng chưa rời khỏi nơi này nửa bước.
La Vĩnh Tường nói:
- Khi lúc trời gần sáng, đệ có phát hiện có ai qua ngang đây đi vào trong nông trang nhà họ Đơn không ?
Đại Ngưu đáp:
- Không có ! Ở đây chỉ có một con đường. Nếu như có người đi ngang qua, đệ nhất định sẽ nhìn thấy.
La Vĩnh Tường giậm chân thở dài:
- Chúng ta đã bị mắc lừa rồi ! Thật ra nhà họ Đơn không chỉ có thông lộ bí mật mà ngay cả thi thể trong quan tài cũng chính là do bọn họ đã lấy đi. Tất cả những chuyện này đã được bố trí sắp đặt sẵn cả rồi.
Đại Ngưu chưa hiểu:
- Tam ca nói chính bọn họ đã quật mồ người thân của họ và trộm đi thi hài hay sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Bọn họ không phải là người của nhà họ Đơn. Tất cả bốn mươi mấy người trong nhà họ Đơn đều đã bị giết chết từ lâu rồi.
Đại Ngưu càng nghe càng kinh ngạc:
- Việc này... việc này càng ngày đệ càng chẳng hiểu gì cả !
La Vĩnh Tường xua tay nói:
- Chúng ta cùng trở lại nông trang xem thử thì sẽ rõ.
Lời nói chưa dứt đã tung mình lên ngựa phi nhanhđi.
Hai người cưỡi ngựa như bay quay trở lại nông trang nhà họ Đơn.
Lúc này mặt trời đã lên gần đến đỉnh đầu.
Chỉ mới cách nhau chưa đến nửa ngày mà cảnh vật ở đây đã hoàn toàn biến đổi.
Một nông trang rộng lớn nhộn nhịp đã biến thành khoảng không yên tịnh. Không một làn khói không một bóng người.
Trong dãy nhà đêm qua còn rất náo nhiệt, vậy mà bây giờ không có lấy một tiếng người. Trong nhà có bày một vài chiếc áo cũ. Trên bàn bụi bám thành nhiều lớp, hình như ngôi nhà từ lâu không có người ở.
La Vĩnh Tường nhìn thấy cảnh vật như vậy liền hơi chau mày, vội vã đẩy cửa bước vào trong thư phòng...
Trong lúc La Vĩnh Tường mở ngăn kéo thứ hai bên trái bàn sách ra, chợt thở dài lẩm bẩm:

- May mà cái bọc này vẫn còn đây, nếu không ngay cả mình cũng hoài nghi đêm hôm qua đã gặp quỷ.
Đó là cái khăn bên trong có chứa những mảnh sành vỡ và xác một con rắn.
La vĨnh Tường vội vàng cất cái bọc vào lại chỗ cũ, đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ nói:
- Đại Ngưu, đệ có nhìn thấy cánh rừng bên kia không ?
Đại Ngưu gật đầu đáp:
- Nhìn thấy.
La Vĩnh Tường nói:
- Trong khu rừng đó nhất định có địa đạo thông với dãy nhà này. Bây giờ chúng ta chia ra hai đầu tìm kiếm. Đệ vào cánh rừng kia tìm kiếm, còn ta sẽ đi xem xét ở đây.
Đại Ngưu đáp một tiếng rồi cúi đầu bước đi.
- Khoan đã ! La Vĩnh Tường gọi lớn đồng thời nghiêm sắc mặt bói:
- Bọn người này có thể đang trốn trong địa đạo mà vẫn chưa rời khỏi đây.
Do đó đệ phải hết sức cẩn thận đề phòng, nếu có phát hiện ra miệng của địa đạo thì lập tức phải thông báo ngay cho ta biết. Không được tự ý một mình đi vào bên trong.
Đại Ngưu nhe răng cười nói:
- Nếu như bọn chúng vẫn còn trong địa đạo, như vậy chúng ta sẽ chặn bên ngoài miệng địa đạo bắt sống từng tên, từng tên một.
Nói xong hắn phấn khởi ra đi.
La Vĩnh Tường nghĩ thầm:
" Nông trang này bốn phía đều có núi bao quanh.
Nếu như muốn dào một con địa đạo thông ra ngoài cốc thì quả thật mơ hồ. Trừ phi ở giữa núi có sẵn hang động tự nhiên.
Và sự hình thành những hang động tự nhiên, đại bộ phận đều có liên quan đến mạch nước dưới đất.
Vậy nhất định miệng hang ở ngay dưới chân núi. Dãy nhà này trước mặt là nước, sau lưng là núi. Quả thật đây là chỗ tốt nhất để giấu miệng hang.
Nếu như ban đầu dựng dãy nhà này lên là vì để che cửa miệng địa đạo, như vậy đương nhiên miệng hầm nằm ở trong phòng ngủ phía sau".
Thế rồi La Vĩnh Tường vội vàng bước vào căn phòng ngủ phía sau, bắt đầu tìm kiếm.
Trước tiên đi gõ từng vách tường xem có gì khả nghi không.
Sau đó kiểm tra, quan sát kỹ càng các vật dụng đáng chú ý trong

phòng. Cho dù một cái móc, một cai ghế, thậm chi một cây đinh cũng không bỏ qua.
Nhưng kết quả đã làm cho La Vĩnh Tường thất vọng. Đây chỉ là một căn phòng ngủ bình thường. Tuyệt đối không có bất kỳ một cơ quan hay cửa ngầm nào.
La Vĩnh Tường đứng trầm ngâm một hồi, rồi quay mình bước ra phía sau dãy nhà.
Phía sau dãy nhà là một cái sân tương đồi rộng. Bên trái có nhà chứa củi, bên phải là nhà bếp.
Dựa sát chân núi có một dãy chuồng gia súc lụp sụp. Trong chuồng có hơn hai chục con heo to đang nằm.
La Vĩnh Tường không hề chần chừ liền bước ngay về phía dãy chuồng.
Mấy con heo vừa thấy người đến gần tường là đã đến giờ ăn, chúng liền nhỏm dậy, tranh nhau chạy về phía cái máng ăn.
La Vĩnh Tường đảo mắt nhìn quanh.
Đột nhiên phát hiện ngay chỗ những con heo vừa nằm có một vật gì sáng lấp lánh.
Trong lòng hiếu kỳ, liền nhảy vào trong chuồng heo nhặt vật đó lên xem. Thì ra đó là một cây trâm được nạm ngọc.
Ngọc trâm là đồ trang sức cuả phụ nữ, nhưng tại sao lại rơi ở trong chuồng heo này chứ ?
La Vĩnh Tường chợt hiểu ra, liền lập tức mở cưa? chuồng lùa hết hai mươi mấy con heo ra ngoài. Tìm kiếm một hồi chợt phát hiện mặt vách phía bên trái chuồng heo có tấm đá lớn. Trên trụ cột chuồng heo có một cái nút.
La Vĩnh Tường ấn thử vào cái nút trên trụ cột, lập tức tảng đá từ từ dịch sang một bên, để lộ ra một cái cửa ngầm.
Một mùi hôi thối kinh khủng từ trong cửa ngầm xông ra.
La Vĩnh Tường vội vàng đưa tay áo lên che mũi, đồng thời thối lui lại ra sau.
Sau đó rút cái thiết phiến ra che trước ngực, đề phòng nếu có sự bất trắc xẩy ra.Mùi hôi trong chuồng heo đã đủ khó chịu. Vậy mà mùi hôi tư cửa hầm kia còn hôi hơn gấp mấy lần và mùi hôi đó không phài là mùi hôi của phân tiện, mà hình như là mùi tanh của máu thịt.
Ngoài mùi hôi ra, bên trong cửa ngầm không nghe thấy một tiếng động gì.
La Vĩnh Tường nín thở lại, đợi cho đến khi mùi hôi kia từ từ bay ra bớt, lúc ấy mới đi về phía ngôi nhà chứa củi. La Vĩnh Tường dùng những cành khô buộc lại thành một bó đuốc. Sau đó một tay cầm

quạt, một tay cầm đuốc từ từ tiến vào trong.
Bên trong là những bực thang bằng đá dẫn xuống phía dưới sâu. Đi hết những bực thang này, thì đột ngột rẽ trái đến một ngã ba. Tại đây hai ngõ đều có cửa. Cửa bên trái nửa mở, nửa đóng, mùi hôi từ đây xông ra vô cùng nồng nặc. Còn cửa bên phải đóng chặt không sao mở ra được. La Vĩnh Tường trầm tư một hồi rồi bước về phía bên trái.
Địa đạo này được xây dựng rất kiên cố, không chỉ rộng rãi mà phía trên đỉnh còn được những tảng đá lớn xây thành. Theo như phán đoán thì nơi đây có lẽ là bên dưới của dãy nhà.
Càng tiến vào sâu, mùi hôi càng khó ngửi hơn.
Đi thêm khoảng mười trượng thì gặp một cánh cửa sắt chắn ngang lối vào. La Vĩnh Tường đưa tay đẩy thử thì thấy cánh cửa không bị khoá.
Thế rồi La Vĩnh Tường đẩy mạnh cánh cửa sắt bước vào trong.
Vừa bước vào trong, La Vĩnh Tường giật mình định la lên. Đằng sau cánh cửa sắt là một gian thạch thất dài và hẹp. Bên trong có chất bốn đống tử thi giống như những ngọn núi nhỏ. Mỗi đống ước khoảng mười người. Nam có nữ có, già trẻ có. Những tử thi mặt đều úp xuống và chồng chất lên nhau. Tính ra có hơn bốn mươi tử thi.
Bên ngoài các tử thi đều còn nguyên dạng. Nhưng mà dường như nội tạng đều bị vỡ nát hết. Mùi hôi thối vừa rồi chính là từ những đống tử thi này bốc ra.
La Vĩnh Tường tuy xuất thân từ lục lâm, vậy mà cũng bị cảnh tượng tàn khốc này làm cho kinh sợ đến nỗi đứng lặng người ra.
Vội đưa bó đuốc lên rọi rọi, chỉ thấy phía trên một đống tử thi có một tiểu cô nương khoảng chừng mười lăm tuổi. Trên mình cô ta mặc một bộ đồ hồng, trên đầu có thắt hai bím tóc, trên mắt còn bịt cái khăn tay. Hình như thiếu nữ này đang chơi trò trốn tìm trước khi chết.
Những tử thi này chẳng phải Vô Vi đạo trưởng đã nhìn thấy sao ?
Quả nhiên những người bị ại này đều là người nhà họ Đơn cả. Vậy những kẻ nam nữ tiếp đãi La Vĩnh Tường đêm hôm qua hiển nhiên là do hung thủ giả mạo ra.
Nhưng mà tại sao hung thủ biết trước được La Vĩnh Tường sắp đến ? Bọn họ bày ra cảnh tường như thế, muc đích để làm gì ?
Những người họ Đơn đều bị giết hết, vậy thì thi thể của Đơn Luân có trong gian thạch thất này không ?
La Vĩnh Tường quyết định sẽ kiểm tra từng thi thể một.
Hy vọng rằng có thể phát hiện ra thi thể của Đơn Luân và biết được

nguyên nhân dẫn đến cái chết của bốn mươi mấy mạng người này.
La Vĩnh Tường cất thiết phiến vào trong người.
Sau đó bắt đầu từ đống tử thi gần nhất. Lật ngửa tử thi lên rồi dùng đuốc soi rõ vào mặt từng người.
Đống thứ nhất và thứ hai đều là phụ nữ và trẻ em.
Tư thế chết của họ rất an nhàn, không có gì khác thường cả.
Đống thứ ba đa số là những tráng niên nam tử.
Trong đó có một gã đại hán trong tay còn đang nắm chặt một cây búa, nhìn vóc dáng có mấy phần giống cái gã có tên là Đơn Mãnh.
Đống thứ tư nằm trên cùng là một gã án tử thấp người. Gã mặc một cái áo ngắn màu lam. Nhìn y phục của gã trông rất quen mắt.
La Vĩnh Tường đưa tay đỡ phần mặt của gã lên xem. Chỉ thấy hai mắt gã đang mở to nhìn mình, còn miệng dường như muốn kêu lớn lên nhưng không tài nào mở ra được.
Gã hán tử này rõ ràng chính là Đại Ngưu.
La Vĩnh Tường nhìn thấy thất kinh, liền hấp tấp lôi gã xuống. Sau đó liền đưa tay vỗ vào giữa lưng gã một chưởng.
Đại Ngưu "á" lên một tiếng rồi gọi:
- Tam ca...
La Vĩnh Tường vội hỏi:
- Tại sao đệ lại nằm ở đây ?
Đại Ngưu thở hổn hển nói:
- Trong khu rừng đó đã có người nấp sẵn. Đệ vừa mới bước vào liền bị hắn đánh cho một chưởng. Dau đó hắn diểm các huyệt đạo của đệ rồi kéo đệ vào một đường hầm...
La Vĩnh Tường hỏi gấp:
- Hắn đâu rồi ?
Đại Ngưu lắc đầu nói:
- Vừa rồi hắn còn ở đây. Nghe tiếng bước chân của tam ca, có lẽ hắn đã chạy mất rồi.
La Vĩnh Tường xoay đầu lại nhìn bốn phía, rồi ngạc nhiên hỏi:
- Trong mất thất này chỉ có một cánh cửa sắt. Lúc ta đi vào có thấy ai từ đây đi ra đâu ?
Đại Ngưu nói:
- Đệ đã bị tên kia điểm vào các huyệt đạo, ném vào đống xác chết này, cho nên cái gì cũng không nhìn thấy. Nhưng mà đệ biết rõ tên kia vừa rồi vẫn còn ở trong gian thạch thất này mà.
La Vĩnh Tường đảo mắt nhìn quanh lẩm bẩm:
- Nói vậy, hắn rất có thể còn chưa rời khỏi nơi này...
- Hê ! Ngươi đoán rất đúng.

Tiếng nói chưa dứt, từ trong đống tử thi đột nhiên bay ra một đạo ánh sáng nhắm thẳng vào lưng La Vĩnh Tường, nhanh như một tia chớp.
La Vĩnh Tường liền cúi rạp người xuống né tránh, nhưng hai chân vẫn đứng yên chỗ cũ.
Luồng ánh sáng lướt nhanh qua lưng La Vĩnh Tường. "Rầm" một tiếng, trên vách đá trước mặt bị một lưỡi búa cắm sâu vào.
Đại Ngưu bất thần phóng tới quát:
- Đồ cẩu lang ! Ngươi đừng hòng chạy thoát...
Nhưng tiếng quát của Đại Ngưu chưa dứt, bóng đen cao to kia đã lẹ làng thoát ra bên ngoài cánh cửa sắt.
Đại Ngưu vừa phóng mình đến bên cửa thì "Ầm". Cánh cửa sắt đã bị đóng lại.
Bóng đen ngoài cửa cười khà khà nói:
- Nhị vị chịu khó ở trong này, nếu như không chê thịt người chua, thì bốn mươi mấy thi thể đủ để hai vị ăn cả nữa năm.
Tiếng cười từ từ xa dần, xa dần, cuối cùng tắt hẳn.
Đại Ngưu tức tối dường như không chịu nổi, gã phi thân bay lên đạp mạnh vào cánh cửa sắt. Nhưng chỉ thấy toàn thân bị chấn động đẩy lùi về sau bốn năm thước, cánh cửa sắt vẫn im lìm như thách thức.
Gã lại phóng đến bên vách đá chụp lấy cái búa, mặt hầm hầm nói:
- Lão gia không tin không phá được cánh cửa sắt này.
Thế rồi, gã giơ búa chém liên tục vào cánh cửa. Chém đến nỗi cánh cửa toé lửa, còn âm thanh thì đinh tai nhức óc.
Nhưng cánh cửa vẫn không mở ra, thậm chí còn không hề hấn gì.
La Vĩnh Tường vội ngăn gã lại:
- Làm như vậy cũng không phải cách đâu. Trước tiên hãy bình tĩnh rồi từ từ ta sẽ tìm đường thoát ra.
Đại Ngưu đáp:
- Còn tìm gì nữa chứ ? Nếu như không phá được cánh cửa này, cho dù không bị chết đói cũng bị mùi hôi này làm cho chết.
La Vĩnh Tường trả lời:
- Sự việc đã như vậy, có nôn nóng cũng vô ích. Bây giờ đệ hãy ngồi xuống để ta suy nghĩ lại xem.
Nói xong, La Vĩnh Tường dập tắt bó đuốc rồi ngồi xếp bằng xuống đất.
Đại Ngưu cực chẳng đã phải ngồi xuống theo. Nhưng ngồi chưa được bao lâu gã lại lên tiếng:
- Tam ca ! Có thể đốt đuốc lên được không ?
La Vĩnh Tường trả lời:

- Đệ sợ à ?
- Sợ thì không sợ, chỉ là... tối om như vậy mà cùng ngồi chung với những tử thi này, trong lòng cảm thấy hơi rờn rợn.
- Người chết cũng là người. Chúng ta không làm gì xấu hổ đến lương tâm, thì ho dù có ngủ trên đống người chết này cũng không có gì đáng sợ cả.
- Nhưng mà...
La Vĩnh Tường liền cắt ngang lời của gã:
- Chúng ta bị nhốt ở đây, trong vòng ba ngày cũng không đến nỗi bị chết vì đói. Ở đây dưới đất sâu, đương nhiên là dưỡng khí sẽ bị thiếu, nếu như lại đốt đuốc lên chắc chắn trong vòng một ngày chúng ta sẽ bị chết ngạt.
Đại Ngưu thở dài:
- Huynh nói rất đúng. Nếu như không tìm được lối ra, sớm muộn gì chúng ta cũng khó mà tránh khỏi cái chết.
La Vĩnh Tường trâmngầm một hồi, liền lên tiếng:
- Ta tin chắc trong gian mật thất này nhất định có lối ra khác.
- Tại sao tam ca biết được ?
- Ta hỏi đệ, đệ bị tên kia đánh lén trong rừng, rồi bị kéo xuống đường hầm, sau đó bị ném vào đây đúng không ?
- Đúng vậy !
La Vĩnh Tường nói tiếp:
- Theo ta đoán, vị trí gian thạch thất này nằm ở giữa dãy nhà gỗ và cánh rừng.
Nhưng mà lối ra của cánh cửa sắt này là hậu viện của căn nhà gỗ. Còn cánh rừng kia là phía trước dãy nhà đúng không ?
Đại Ngưu đáp:
- Không sai !
La Vĩnh Tường từ từ nói:
- Hay nói cách khác, tên kia nếu như muốn mang đệ vào trong gian thạch thất này, thì phải đi vòng ra phía sau dãy nhà, lúc ấy mới có thể vào cửa ngầm trong chuồng lợn đúng không ?
Đại Ngưu hỏi lại:
- Cửa ngầm trong chuồng heo nào ? Đệ không có biết ?
La Vĩnh Tường mới kể lại cho Đại Ngưu biết vì sao La Vĩnh Tường tìm được xuống dưới này...
Đại Ngưu "à" lên:
- Bây giờ đệ hiểu rồi, như vậy lời đoán của huynh không sai.
La Vĩnh Tường tiếp:
- Hay nói cách khác, tên kia nếu như muốn mang đệ vào trong gian

thạch thất này, thì phải đi vòng ra phía sau dãy nhà, lúc ấy mới có thể vào cửa ngầm trong chuồng heo phải không ?
Đại Ngưu đáp:
- Hoàn toàn đúng như vậy.
- Nhưng trên thật tế thì không thể được. Bởi vì lúc ấy ta đang ở trong dãy nhà, cho nên tuyệt đối tên kia không thể nào vòng ra phía sau dãy nhà như vậy được.
Điều này chứng minh rằng, trong khu rừng kia có đường hầm thông giao với gian thạch thất này. Chỉ có điều chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi.
Đại Ngưu im lặng một lúc hình như đang suy nghĩ, rồi nói:
- Tam ca nói như vậy, đệ mới sực nhớ lại một việc. Tên kia trên đường mang đệ đến đây, dường như có băng qua một cái ao nước.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Tại sao đệ biết được có ao nước ?
Đại Ngưu đáp:
- Khi đệ bị lôi xuống đường hầm, đầu đệ bị va vào một gốc cây nên liền bị hôn mê. Sau đó vì bị nước lạnh đệ mới tình lại. vì vậy mới biết trên đường có một cái ao...
- Thế ao nước đó rất sâu phải không ?
- Cũng không sâu lắm, chỉ đến đầu gối mà thôi.
La Vĩnh Tường không hỏi nữa. Đột nhiên đứng dậy đốt bó đuốc lên. Dưới ánh sáng của bó đuốc, quả nhiên phát hiện trên mặt đất có mấy dấu chân dính bùn còn ướt.
Dấu chân đến từ vách đá đối diện. Càng đến gần vách đá dấu chân càng rõ hơn.
La Vĩnh Tường thở phì một tiếng:
- Lối ra chính là ở đây.
Đại Ngưu giơ cây búa lên:
- Để cho đệ...
Gã vừa định bổ xuống liền bị La Vĩnh Tường giữ lại, rồi hạ thấp giọng nói:
- Khoan đã, đệ có nghe âm thanh gì không ?
Đại Ngưu dừng tay lại nghe ngóng. Tử trong vách đá có tiếng động rất nhỏ vang lên.
Dường như đó là âm thanh của ai đó đang dò đường đi trong bóng tối. Âm thanh kia mỗi lúc càng nghe rõ hơn.
La Vĩnh Tường vội dập tắt ngọn đuốc và nói khẽ:
- Đừng nôn nóng, đang có người đến mở cửa cho chúng ta rồi đấy.
Tiếng chân càng lúc càng đến gần và cuối cùng dừng lại. Im lặng một

hồi, trên vách đá bắt đầu vang lên tiếng "leng keng".
Rõ ràng đang có người dùng binh khí gõ trên vách đá.
Tiếp theo là một tiếng động lớn, trên vách đá để lộ ra một cái lỗ hổng.
La Vĩnh Tường tập trung thị lực nhìn về phía vách đá. Chỉ thấy cái lỗ hổng kia rộng chừng ba tấc, vừa đủ cho một người chui qua. Nhưng bên kia lỗ hổng cũng đen xì, không nhìn thấy được cái gì.
Lại một hồi lâu trôi qua, mới nhìn thấy một vật đen thui từ bên ngoài tiến vào. Hơn nữa vật đó còn lắc qua phải qua trái...
Đại Ngưu không thể nhẫn nại được nữa. Bất thình lình gã lao nhanh về phía trước như một mũi tên. Tay gã vừa tung chưởng, đồng thời miệng quát:
- Cẩu tặc ! Lần này xem ngươi chạy đâu cho thoát.
"Rầm" ! Chưởng lực đã đánh trúng, vật kia lăn dài trên mặt dất, nhưng đó chỉ là một cái khăn bọc bên trong là hai cái áo...
La Vĩnh Tường thấy gã xuất thủ lỗ mãng, tuy muốn cản nhưng đã muộn, chỉ còn biết quát lớn:
- Cẩn thận ! Đừng để hắn bít lại lối ra.
Chưởng lực của Đại Ngưu không trúng đích, vì vậy càng làm cho gã tức tối thêm. Gã cúi đầu xuống chui ra bên ngoài.
Nhưng gã vừa mới ló đầu ra thì từ trên đỉnh đầu có một vật nặng đè xuống. Gã kêu "hự" lên một tiếng, nằm dài luôn không động dậy.
May mà La Vĩnh Tường nhanh tay chụp được chân gã lôi vào.
Bên ngoài im lặng không một âm thanh. Lối ra cũng không bị bít lại. Còn người kia hiển nhiên là vẫn còn đứng giữ ở bên ngoài.
La Vĩnh Tường không có thời gian xem thương thế cho Đại Ngưu, và cũng không dám mạo hiểm xông ra. La Vĩnh Tường chợt thoáng nghị, liền thuận tay kéo một tử thi đẩy mạnh ra ngoài.
Liền theo sau, La Vĩnh Tường lấy thiết phiến ra che phiá trên đầu, và lợi dụng cơ hội xông ra bên ngoài. Người bên ngoài không kịp trở tay, hắn đành phải lùi về sau hai bước. "Vù" một tiếng, một luồng kình phong ào ào bay về phía La Vĩnh Tường.
La Vĩnh Tường hai chân còn chưa đứng vững, cho nên không thể né tránh. Vì vậy lão đành phải đưa quạt lên đỡ chiêu.
Luồng kình phong kia vừa chạm vào cây quạt liền nổ "ầm" một tiếng, lửa bắn tung toé ra hai bên.
La Vĩnh Tường chỉ thấy bàn tay tê buốt, xuýt chút nữa thiết phiến đã rời khỏi tay; người kia ngược lại bị đẩy lùi ra saumột bước.
Lúc ấy cả hai đều ngạc nhiên, đồng thời cùng lúc kêu lên:
- Là lão tứ phải không ?
- Í ! Tam ca đó phải không ?

Hai người đồng lúc dừng tay lại.
Giữa đường hầm là một gã hán tử thấp và gầy, trong tay gã đang cầm một cặp song chuỳ.
Đó chính là Xảo Thủ Hàn Văn Sanh, đứng vào hàng thứ tư trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hỏi:
- Tứ đệ sao cũng đến đây vậy ?
Hàn Văn Sanh nói:
- Đệ phụng mạng của nhị ca, vội vã đến đây đưa tin.
Khi đệ vừa vào bên trong sơn cốc, đã phát hiện con ngựa của huynh đang cột bên noài bìa rừng. Cho nên đệ liền vào trong rừng tìm kiếm và phát hiện ra địa đạo này.
Không ngờ tam ca đang ở đây.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhị ca có việc gì gấp mà sai đệ đến đây ? Chẳng lẽ Tiểu Nguyệt sơn trang đã xảy ra chuyện rồi sao ?
Hàn Văn Sanh nói:
- Quỹ Nhãn Kim Xung đã bị ám toán rồi !
La Vĩnh Tường thất kinh:
- Đệ nói gì ?
Hàn Văn Sanh trả lời:
- Ngay hôm tam ca và Đại Ngưu vừa rời khỏi Lan Châu liền xảy ra cớ sự. Quỷ Nhãn Kim Xung bị người ám toán, thân thọ trọng thương. Nhị ca đặc biệt sai đệ lên đường, ngày đêm không nghỉ, đến đây là muốm tam ca lập tức quay về.
La VĨnh Tường vội hỏi:
- Quỷ Nhãn Kim Xung chỉ là bị trọng thương nhưng vẫn còn sống chứ.
Hàn Văn Sanh nói:
- Lúc đ6ệ lên đường thì hắn vẫn còn sống. Còn hiện tại như thế nào đệ cũng chưa biết.
La Vĩnh Tường gật gật đầu:
- Mong rằng hắn không chết thì tốt. Người này rất ư là quan trọng, nhất thiết không thể để cho hắn chết được.
Hàn Văn Sanh nói:
- Thế như vậy chúng ta hãy mau lên đường.
La Vĩnh Tường đáp:
- Đệ hãy trở ra trước, đứng đợi ở trong rừng. Ta và Đại Ngưu sẽ lập tức đến ngay.
Hàn Văn Sanh vội hỏi:

- Đại Ngưu hiện giờ ở đâu ?
La Vĩnh Tường cười khổ:
- Người vừa rồi bị đệ đánh một chưởng vào đầu chính là Đại Ngưu.
Hà Văn Sanh dậm chân nói:
- Quả thật là " Đại thuỷ xung đoá Long Vương miếu", vừa rồi trong bóng tối, đệ chẳng nhận ra gì cả. Ngay cả nằm mơ đệ cũng không ngờ là tam ca.
May mà hắn khỏe mạnh , hơn nữa đệ cũng không có dùng song chùy. Bởi vậy hắn chỉ hôn mê mà thôi , đệ không cần phải lo âu.Hàn Văn Sanh nói:
- Việc này cũng phảI trách đệ quá ư lỗ mãng. Tam ca, xin mời huynh hãy ra trước, đệ sẽ đi tìm Đại Ngưu.
La Vĩnh Tường nói:
- Đã là huynh đệ, không cần phải khách khí như vậy. Đệ hãy mau lên trước giữ miệng hầm. Trong nông trang rất có thể còn kẻ địch ẩn trốn. Đừng để bọn chúng chận bít đường rút lui.
Hàn Văn Sanh ngạc nhiên:
- Trong nông trang này còn có người sống sao ?
La Vĩnh Tường nói:
- Chính chúng ta bị bọn chúng nhốt trong gian thạch thất này đấy.
Hàn Van Sanh tuy vẫn còn nhiều ngạc nhiên, nhưng gã cũng không hỏi nữa, vội vội vàng vàng quay mình trở ra ngoài.
Không bao lâu sau, La Vĩnh Tường và Đại Ngưu cũng đã chui ra khỏi đường hầm.
Đại Ngưu trong bụng vẫn còn tức tối, gã nói lớn:
- Chúng ta không thể đi như vậy được. Đệ còn phải tìm cho ra tên kia và nhốt hắn lại chung với mấy đống tử thi kia mới cam lòng.
Hàn Văn Sanh nói:
- Trên đường huynh vào đây chưa từng gặp qua bóng dáng một người.
Phải chăng trong nông trang còn có tên chưa lộ diện.
La Vĩnh Tường nói:
- Trong đường hầm phía sau dãy nhà có tất cả hai cửa.
Cửa bên trái thông với thạch thất chứa xác người.
Còn cửa bên phải rất có thể thông ra ngoài sơn cốc.
Tứ đệ là người am tường về cách bố trí các cơ quan, vậy chúng ta trở lại đấy, xem thử một lần nữa.
Nói xong, ba người lấy đá bịt miệng hầm lại.
Sau đó rảo bước ra phía sau dãy nhà, đốt ba bó đuốc lên rồi tiến vào trong đường hầm.

Hán Văn Sinh hiệu là Xảo Thủ, ngoài việc chế tạo các loại ám khí độc hại ra, gã còn rất tinh thông về các cơ quan ngầm.
Chẳng bao lâu, Hàn Van Sanh đã tìm ra chỗ mở cánh cửa bên phải.
Cửa vừa mở ra, cả ba không khỏi kinh ngạc.
Bên trong là một địa đạo bằng phẳng và rộng rãi.
Chiều cao của địa đạo ít nhất là hai trượng, rộng ba trượng, mặt đường phẳng lì, đủ để cho hai chiếc xe ngựa cùng một lúc qua lại.
Công trình này qui mô, khiến cho người ta nhìn thấy phải sững sờ.
Những con đường xuyên qua giữa núi như vầy, cho dù có lợi dụng những hang động có sẵn, thì tuyệt đối trong vòng hai, ba năm cũng không thể hoàn thành được.
Năm xưa nhà họ Đơn không biết đã đổ bao nhiêu mồ hôi và máu để xây dựng công trình này ?
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hồi lâu, mới buông một tiếng thở dài:
- Chúng ta chỉ tưởng nhà họ Đơn như bao gia đình khác. Bây giờ nhìn thấy, mới biết rằng mình thật là hồ đồ.
Đại Ngưu chợt lên tiếng:
- Tại sao tam ca lại nói vậy ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Một người sống bằng nghề chăn nuôi gia súc, thì đương nhiên không phải tốn nhiều công sức để xây một con đường hầm qui mô như vậy.
Từ đây, đủ thấy bọn họ sống bằng nghề chăn nuôi chỉ là che mắt thiên hạ mà thôi. Kỳ thật bọn họ còn có mưu đồ khác.
Hàn Vă Sanh hỏi:
- Tam ca cho rằng bọn họ là những nhân vật như thế nào ?
Điều này rất khó nói. Có lẽ là những nhân vật võ lâm ẩn cư đề lánh kẻ thù, cũng có thể là đầu não của một nhân vật thần bí nào đó.
Nhưng bât luận họ là nhân vật nào đi chăng nữa thì hiện tại cũng bị hung thủ sát hại hết rồi. Ta dám chắc tai hoa. kia có liên quan đến con đường hầm này.
Hàn Văn Sanh ngạc nhiên:
- Việc nhà họ Đơn bị giết chết có liên quan gì đến con đường hầm này chứ ?
La Vĩnh Tường nói:
- Quan hệ rất lớn nữa là khác. Ta hỏi đệ, địa thế của sơn cốc này cùng với Dào Nguyên mật cốc của chúng ta như thế nào ?
Hàn Văn Sanh suy nghĩ một lát rồi nói:
- Nếu đem Dào Nguyên mật cốc mà so sánh với nơi đây, thì quả thật có nhiều điểm giống nhau. Vì dụ như là địa thế hai bên thật hiểm

yếu, con đường ra vào đều rất kín đáo...
Nhưng đáng tiếc là trong Đào Nguyên mật cốc của chúng ta còn thiếu một con đường hầm bí mật và hùng vĩ như vầy
La Vĩnh Tường nói:
- Hay nói cách khác, diều kiện phòng thủ ở đây tốt hơn nhiều so với Đào Nguyên mật cốc, đúng không ?
Hàn Văn Sanh gật gật đầu:
- Không sai !
La Vĩnh Tường nói:
- Cái nhìn của người anh hùng đều giống nhau, chúng ta nghĩ như vậy, người khác đương nhiên cũng nghĩ như vậy.
Hàn Van Sanh nói:
- Ý của tam ca muốn nói là bọn hung thủ kia, vì thấy đây quả là một căn cứ tuyệt hảo. Bởi vậy chúng mới giết hết bốn mươi mấy người nhà họ Đơn để chiếm dụng nó phải không ?
La Vĩnh Tường nói:
- Trừ điểm này ra, ta thật không nghĩ được nguyên nhân nào dẫn đến thảm hoa. của nhà họ Đơn.
Nếu như chỉ vì Bức Bách Lý Đồ kia, hung thủ chỉ cần giết Đơn Luân để diệt khẩu, chứ cần gì phải giết cả nhà.
Hàn Văn Sanh hỏi:
- Nếu quả là như vậy, tại sao hung thủ đột nhiên dời hết toàn bộ đi nơi khác.
La Vĩnh Tường đáp:
- Đó là vì chúng ta đã ba lần đột nhập vào trong sơn cốc điều tra, nên đã khiến cho bọn chúng phải đề phòng.Tạm thời bọn chúng thay đổi kế hoạch tạm lánh một thời gian.
Hàn Văn Sanh hỏi tiếp:
- Bọn chúng sẽ còn trở lại nữa không ?
La Vĩnh Tường cười:
- Một chỗ khác khó được mà giống như vầy, bất cứ ai cũng không nỡ bỏ đi đâu. Theo ta thấy, bọn chúng nhất định sẽ còn trở lại nữa.
Đại Ngưu vẻ còn đang tức giận nói:
- Quan tâm đến việc chúng trở lại hay không để làm gì ? Bây giờ trước hết chúng ta hãy đuổi theo bọn chúng, sau đó sẽ nói.
Nói xong, gã xách búa xông vào con đường hầm.
La Vĩnh Tường vội đưa tay cản lại:
- Không cần phải đuổi theo.
Đại Ngưu ngạc nhiên:
- Tại sao ?

La Vĩnh Tường nghiêm giọng nói:
- Con đường này dài ít nhất cũng mấy dặm, trên thật tế thì đuổi theo cũng chẳng kịp.
Chúng ta tốt nhất là không nên để lại dấu vết, để bọn chúng tưởng rằng con đường này chưa bị phát hiện. Một thời gian sau, nhất định chúng sẽ quay trở lại. Lúc ấy chúng ta sẽ đánh úp bọn chúng một trận, không phải tốt hơn sao ?
Hàn Văn Sanh gật đầu:
- Đúng vậy ! Đây quả là một diệu kế.
Hiện tại chúng ta đang có việc gấp, phải quay lại Lan Châu, nếu không sẽ lỡ hết mọi chuyện.
Đại Ngưu bực bội nói:
- Nếu như bọn chúng không quay trở lại thì sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Như vậy cũng chẳng sao. Ta đã gặp mặt qua hơn bốn mươi người trong số bọn chúng. Chỉ cần sau này phát hiện ra hành tung của bọn chúng thì có thể hạ thủ...
Lần này tuy thất bại, nhưng cũng không thể nói là không có thu hoạch.
Hàn Van Sanh cũng nói:
- Đợi đến khi bắt được bọn chúng, nhất định sẽ giao cho đệ xử trí. Muốn chém muốn giết tùy ý đệ.
Hai người nói một hồi mới khuyên ngăn được Đại Ngưu. Họ đóng canh cửa lại y như cũ, sau đó từ từ rút ra khỏi nông trang nhà họ Đơn.
Vừa ra khỏi sơn cốc, cả ba liền tra roi quất ngựa liên tục thẳng tiến Lan Châu thành.
Khi họ đến cửa đầu cầu cửa Bắc thì đã là trưa ngày hôm sau.
La Vĩnh Tường từ bên đây sông nhìn sang toà Tiểu Nguyệt sơn trang. Chỉ thấy bên trong vẫn yên lặng như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng thấy hơi yên tâm, liền quay sang nói với Hàn Văn Sanh và Đại Ngưu rằng:
- Tạm thời hai đệ không cần phải vào trong sơn trang.
Trước tiên hai đệ hãy vào trong thành làm giúp ta một việc quan trọng.
Hàn Văn Sanh vội hỏi:
- Là chuyện gì ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Trong thành có một hiệu thuốc tên Đồng Nhơn Đường. Chủ nhân của nó họ Tào, là một danh y trong thành Lan Châu. Hai đệ đi xem

lão ta hiện tại có mặt ở nhà hay không ? Nếu có, lập tức ngầm theo dõi hành động của lão. Sau khi trời tối ta sẽ liên lạc với các đệ sau.
Đại Ngưu ngạc nhiên:
- Ai bị bệnh mà phải mời đại phu ?
La Vĩnh Tường nói:
- Đừng nên hỏi nhiều. Hai đệ phải nhớ kỹ, lão họ Tào kia là một nhân vật cực kỳ quan trọng, nhất định không được lơ là đối với lão..
Hai người thấy La Vĩnh Tường nói có vẻ nhiêm túc nên không dám hỏi nữa. Cả hai liền quay ngựa lại trở vào thành.
La Vĩnh Tường từ từ tiến qua cầu. Vừa bước vào trong cổng sơn trang đã nhìn thấy Vô Vi đạo trưởng đang chắp tay sau mông, đi qua đi lại trong sân, sắc mặt dường như rất nóng ruột.
Lão vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy La Vĩnh Tường, lập tức vô cùng mừng rỡ.
Lão vội vàng chạy đến xiết chặt tay La Vĩnh Tường, luôn miệng nói:
- Lão tam ! Đệ đã về rồi à. Đệ làm cho ta sốt ruột đi được.
La Vĩnh Tường cảm thấy năm ngón tay cứng như thép của lão hơi run run, thì trong lòng biết rằng đã có chuyện không lành xảy ra, liền vội hỏi:
- Thương thế của Kim Xung như thế nào rồi ?
Vô Vi đạo trưởng thở dài:
- Nếu đệ về sớm một ngày thì...
La Vĩnh Tường thất sắc:
- Đã chết rồi à ?
Vô Vi đạo trưởng gật đầu nhè nhẹ:
- Sáng sớm hôm nay đã đứt hơi.
La Vĩnh Tường giậm chân nói:
- Người này thật vô cùng quan trọng, thật sự không thể chết được. Đệ vừa rời khỏi có ba bốn ngày thì đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Nếu sau này đại ca trở về chúng ta phải nói sao đây ? A !...
Vì quá khẩn trương nên trong lời nói của La Vĩnh Tường có ý trách móc Vô Vi đạo trưởng.
Vô Vi đạo trưởng có vẻ xấu hổ nói:
- Ngu huynh cảm thấy thật hổ thẹn vì đã để xảy ra việc đáng tiếc như vậy. Nhưng mà việc này xảy ra sát bên mình nên khiến cho người ta không thể đề phòng được.
La Vĩnh Tường nói:
- Rốt cuộc thì sự việc xảy ra như thế nào ?
Vô Vi đạo trưởng thở dài:
- Chúng ta chỉ lo đề phòng kẻ địch bên ngoài mà không lo chú ý kẻ

địch bên trong. Đợi đến khi xảy ra chuyện thì quá muộn...
La Vĩnh Tường nôn nóng:
- Vậy chứ hung thủ là ai ?
Vô Vi đạo trưởng lại buông tiếng thở dài:
- Chính là tổng quản Lý Thuận.
La Vĩnh Tường thất kinh:
- Là hắn à ?
Vô Vi đạo trưởng bảo:
- Nói ra thật sự khiến người ta khó tin. Tên Lý Thuận kia là người thân tín nhất của Kim Xung. B6áy lâu nay hắn vẫn một mực trung thành...
Vậy mà ai ngờ được đó chính là người do đố phương phái đến.
La Vĩnh Tường hít sâu vào một hơi nói:
- Điều này ngay cả đệ cũng không nghĩ ra được. Hiện tại có bắt được hắn không ?
Vô Vi dạo trưởng lắc đầu:
- Trước khi chuyện xảy ra hắn đã vội trốn mất.
- A !...
La Vĩnh Tường buông một tiếng thở dài áo não.
Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:
- Ngay sau hôm hắn bỏ đi. Quỹ Nhãn Kim Xung mắc một chứng bệnh kỳ lạ. Toàn thân lão tự nhiên cứng đơ và không thể cử động được, giống như là bị trúng phong vậy.
Sau khi huynh được tin, lập tức đến ngay mật thất để xem thử. Lúc ấy ngu huynh mới phát hiện tất cả kinh mạch khắp tứ chi lão đều đã bị tắt nghẽn, không thể lưu thông được. Giống như bị trúng độc vậy.
La Vĩnh Tường liền xen vào:
- Suốt ngày lão ta ở trong mật thất, không rời bửa buóc. Vậy tại sao trúng độc được ?
Vô vi đạo trưởng đáp:
- Tuy lão ở trong mật thất, nhưng thức ăn vẫn do nhà bếp bưng đến. Việc này không hỏi cũng biết thức ăn đã bị đánh thuốc độc.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Hôm ấy lão đã dùng thức ăn gì ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Buổi sáng lão dùng nửa bát cháo yến.
Đến gần trưa thì toàn thân lão cứng đơ như đá. Cả người lão dường như đã biến thành một tảng đá. Hơn nữa độc tính trong co thể đã bắt đầu đi vào trong.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:

- Tình hành này há chẳng giống bốn mươi mấy mạng người nhà họ Đơn sao ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Quả y như vậy. May mà phát hiện còn sớm, lúc ấy độc tính còn chưa chạy đến tim.
Ngu huynh một mặt dùng thuốc bảo vệ lục phủ ngũ tạng của lão, mặt khác vận công đả thông những kinh mạch bị bế tăc. Vì vậy mà mới kéo dài mạng sống của lão cho đến sáng hôm nay.
Nhưng đáng tiếc là huynh không quen cách giải độc, cho nên cuối cùng không thể cứu được mạng sống của lão.
La Vĩnh Tường nói:
- Trong thời gian này lão có nói chuyện được không ?
Vô Vi đạo trưởng trả lời:
- Ban đầu còn có thể nói được, sau đó thì chỉ có thể chuyển động hai mắt, cố gắng lắm mới có thể há miệng ra...
La Vĩnh Tường vội hỏi:
- Lão ta nói gì ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Dường như lão ta có một bí mật gì muốn nói
nhưng lão nhất định đòi gặp đệ và đại ca mới chịu nói. Sau đó đợi không được, bởi vì độc đã xâm nhập vào trong nội phủ. Vì vậy cuối cùng lão mới nói ra hai câu rồi á khẩu đi luôn.
La Vĩnh Tường không nhịn được nữa:
- Vậy hai câu đó như thế nào ?
- Lão ta nhờ ngu huynh chuyển lời cho đệ và đại ca là "gặp người có nốt ruồi đỏ ở giữa mày, nhất thiết phải đề phòng".
La Vĩnh Tường ngạc nhiên lẩm bẩm:
- Người ở giữa mày có nốt ruồi màu hồng ? À ! Đây ắt là đặc điểm cuả hung thủ.
Nói vậy, Kim Xung nhất định đã gặp qua hung thủ. Lúc ấy hung thủ có thể đã che mặt, cho nên lão chỉ nhìn được nốt ruồi dỏ ở giữa mày mả thôi.
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Lão đã thấy qua hung thủ, thế tại sao vẫn giấu kín không nói sớm cho chúng ta biết ?
La Vĩnh tường cười nhạt:
- Đó là vì lão còn hy vọng sau cùng, có lẽ hung thủ sẽ nghĩ tình mà tha mạng cho lão
Vô Vi đạo trưởng nghi hoặc:
- Ý cuả đệ muốn nói, Kim Xung và hung thủ từng ngầm cấu kết với

nhau ?
Lý Vĩnh Tường nói:
- Tuy đệ không dám chắc là bọn chúng có cấu kết với nhau hay không. Nhưng mà về tin tức bức Bách Lý Đồ thì tám phần mười là do Kim Xung lộ tin cho hung thủ biết.
Sau đó vì thấy hung thủ giết người diệt khẩu, thủ đoạn hung ác, lúc ấy lão mới thấy sợ hãi và sử dụng chiêu giả chết này.
Nhưng lão không thể nào ngờ tới, kẻ thân tín nhất cuả mình đã bị đối phương mua chuộc.
Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:
- Bây giờ chúng ta phải làm thế nào ?
La Vĩnh Tường nhún vai nói:
- Việc này do Kim Xung tự chuốc lấy, chết cũng đáng. May mà quan tài đã có sẵn trong linh đường để làm tang sự cho Kim Xung, nếu không chúng ta lại chịu thêm phiền phức nữa.
Vô Vi đạo trưởng hỏi:
- Nhưng mà đại ca đã đi Hà Giang phủ không biết lúc nào mới trở về. Lẽ nào chúng ta ở lại đây làm đám cho Kim Xung hay sao ?
La Vĩnh Tường trầm ngâm một hồi rồi đáp:
- Lần này tiểu đệ điều tra ra một manh mối khả nghi ở nông trại họ Đơn. Nên phải ở lại Lan Châu thêm vài ngày nữa. Vì vậy không thể rời khỏi Tiểu Nguyệt sơn trang này được. Nhưng mà Kim Xung đã chết, những huynh đệ của chúng ta ở trong sơn trang đã không còn tác dụng gì. Vậy nhị ca hãy ra lệnh cho các huynh đệ rải đi khắp nơi, tìm cách liên lạc với đại ca đi.
Vo Vi đạo trưởng nói
- Rốt cuộc đệ đã điều tra manh mối gì ?
La Vĩnh Tường kề sát tai Vô Vi đạo trưởng, nói nhỏ từ việc mình hoài nghi Tào lão phu tử của hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường, cho đến việc đã lệnh cho Hàn Văn Sanh và Đại Ngưu giám sát... Kể lại hết tất cả mọi việc.
Vô Vi đạo trưởng trố mắt nhìn:
- Nếu như vậy tại sao không dùng danh thiếp của Quỷ Nhãn Kim Xung, phái người mời lão ta đến Tiểu Nguyệt sơn trang này chứ ?
La Vĩnh Tường vội ngăn lại:
- Không được, trước mắt chúng ta chỉ hoài nghi lão thôi, chứ chưa có chứng cớ. Huống hồ sau khi Lý Thuận chạy thoát, thân phận chúng ta có lẽ cũng đã bị lộ. Vì thế không nên "Đả thảo kinh xà".
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Nhắc đến việc Lý Thuận chạy thoát, ngu huynh mới sực nhớ ra một

việc.
Vào giữa đêm hôm qua có kẻ đột nhập vào sơn trang thám thính. Hắn đi rảo một vòng rồi mới rút lui. Lúc bấy giờ bệnh của Kim Xung đang phát tác, thành ra mọi người làm bộ không hay biết gì. Theo lời của Mạnh Tôn Ngọc nói, người kia rất giống Thần Toán Tử Liễu Nguyên.
Đệ thử nghĩ xem, phải chăng Lý Thuận đã tiết lộ thân phận của chúng ta cho Song Long tiêu cục biết rồi ?
La Vĩnh Tường mặt mày biến sắc:
- Mạnh Tôn Ngọc nhìn kỹ không ? Quả thật Liễu Nguyên chứ ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Đêm khuya không nhìn thấy rõ, nhưng từ tướng mạo cho đến cách ăn mặc đều rất giống Liễu Nguyên.
Vừa rồi ngu huynh có sai Mạnh Tôn Ngọc đến khách điếm Tam Phúc ở trong thành dò la thật hư, đợi Mạnh Tôn Ngọc trở về chúng ta sẽ biết rõ.
La Vĩnh Tường chau mày lẩm bẩm:
- Nửa đêm Liễu Nguyên một mình đột nhập vào sơn trang thám thính, quả thật khiến cho người ta khả nghi. Xem ra bí mật của chúng ta đã bị Lý Thuận bán rẻ rồi. Từ đây chúng ta không thể không đề phòng...
Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có bóng người từ bên ngoài vọt nhanh vào.
Người đó mặt dài như mặt ngựa, gương mặt có vẻ rất lanh lợi. Người đó chính là Yến Tử Trần Bằng, cũng là người có khinh công giỏi nhất trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Vô Vi đạo trưởng liền hỏi:
- Có việc gì không ?
Trần Bằng cúi người nói:
- Nhị ca ! Tam ca ! Hãy mau chuẩn bị nghinh địch. Kẻ địch đối đầu với chúng ta đã đến rồi đấy !
La Vĩnh Tường hạ giọng:
- Là kẻ địch nào ?
Trần Bằng đáp:
- Còn ai nữa, chính là Yến Sơn lão hồ ly Thần Kích Miêu Phi Hổ.
- Hả ?...
Vô Vi đạo trưởng và La Vĩnh Tường đồng thất thanh la lên.
La Vĩnh Tường liền hỏi:
- Đệ đã gặp mặt hắn ?
Trần Bằng đáp:

- Nếu như gặp mặt thì dễ gì đệ thoát thân được ! Vừa rồi đệ Ở gần đầu cầu phát hiện từ xa Miêu Phi Hổ có dẫn theo mười mấy thủ hạ đứng phía nam cầu nhìn sang đây. Đệ nhìn thấy lão, nhưng lão không nhìn thấy đệ.
La Vĩnh Tường hỏi tiếp:
- Cách một con sông, đệ có thể khẳng định đó là Miêu Phi Hổ sao ?
Trần Bằng đáp:
- Lão hồ ly đó thường thích mặc hắc bào, cũng như thích mang theo bọn Đại Lực kim cương tiền hô hậu ủng. Nếu vừa nhìn thấy là đệ nhận ra ngay. Hơn nữa còn có Phi Thiên Độc Lâu Âu Nhất Bằng và Cửu Đầu Long Vương Dương Phàm đồng đi.
Như thế tuyệt đối không thể nào lầm được.
Vô Vi đạo trưởng nhìn La Vĩnh Tường nói:
- Nhất định là do Âu Nhất Bằng lần trước bị thương, nên mới dẫn Miêu Phi Hổ đến.
La Vĩnh Tường gật gật đầu:
- Khi Âu Nhứt Bằng bị thương chạy thoát, lúc ấy đệ đoán rằng Miêu Phi Hổ sẽ đích thân đến đây. Nhưng chỉ không ngờ bọn chúng đến sớm như vậy.
Vô Vi đạo trưởng lại hỏi Trần Bằng:
- Miêu Phi Hổ chỉ đứng bên bờ nhìn sang chứ không qua cầu sao ?
Trần Bằng đáp:
- Hình như là bọn chúng đang quan sát địa hình nên không có qua cầu. Xem ra thì có lẽ đêm nay chúng sẽ hành động. Vô vi đạo trưởng quay sang La Vĩnh Tường:
- Tam đệ ! Đệ xem bọn chúng sẽ có hành dộng gì ?
- "Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai". Miêu Phi Hổ còn căm hận mối thù đoạt tiêu trên sông Hoàng Hà. Thế cho nên hắn sẽ không quan tâm bỏ qua đâu.
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Lão và đại ca đã giao ước lấy sông Hoàng Hà làm ranh giới. Chúng ta đã đúng lời giao ước ra tay trước khi xe tiêu vượt sông Hoàng Hà. Lẽ nào lão lại muốn nuốt lời trở mặt hay sao ?
La Vĩnh Tường cười nhạt:
- "Xảo thủ hào đoạt" ? Đó vốn là tập tánh của kẻ lục lâm. Miêu Phi Hổ cho rằng chúng ta không thể nào đoạt được số tiêu, cho nên mới đồng ý lấy sông Hoàng Hà làm ranh giới. Nếu lão ta là kẻ quân tử biết giữ chữ tín thì trên đường nhất định đã không đưa ngựa cho Song Long tiêu cục rồi.
Vô Vi đạo trưởng tức giận nói:

- Nếu chúng muốn động thủ, huynh đệ Hoàn Phong chúng ta cũng chẳng sợ. Chỉ là đại ca không có mặt ở đây, không có người làm chủ...
La Vĩnh Tường lắc đầu nói:
- Cho dù đại ca có ở đây, chúng ta cũng không cần chọi thẳng với chúng, phải biết...

Chỉ Đao

Hồi 7
TIỂU NGUYỆT SƠN TRANG

La Vĩnh Tường chưa dứt lời, Mạnh Tôn Ngọc đột nhiên bước nhanh vào.
Vô Vi đạo trưởng lập tức hỏi ngay:
- Mạnh lão đệ ! Có nghe ngóng được tin tức gì không ?
Mạnh Tôn Ngọc vội vàng hành lễ ba người, rồi nghiêm túc nói:
- Tình hình thật bất lợi. Song Long tiêu cục đã có một đám cao thủ đến tiếp ứng, e rằng sẽ tấn công Tiểu Nguyệt sơn trang trong nay mai.
Vô Vi đạo trưởng mặt mày biến sắc:
- Hả ?...
Mạnh Tôn Ngọc tiếp:
- Người đột nhập vào sơn trang thám thính đêm hôm qua quả thật là Thần Toán Tử Liễu Nguyên.
Lão đã được tin tức toàn bộ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hiện đang ở Tiểu Nguyệt sơn trang. Hai huynh đệ Long Bá Đào chia làm hai đi mời các cao thủ. Sau giờ trưa hôm nay, tất cả đều đã lục tục kéo đến...
Vô Vi đạo trưởng hỏi:
- Bọn họ gồm những ai ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Tại hạ chính mắt nhìn thấy có: Thương Lãng kiếm khách Diêu Kế Phong, hai cha con Quan Lạc đại hiệp Vương Khắc Luân, Tổng tiêu đầu Vạn Thắng tiêu cục là Thất Bộ Đoạn Hồn Thương Lục Hoàn và ngoài ra có một lão nhân mặt đen râu trắng, lão ta còn mang theo một tên tiểu hài tử. Nghe nói đó là Kỳ Liên Đồng Tẩu Song Kỳ.
Trần Bằng liền tiếp lời:

- Kỳ Liên Đồng Tẩu Song Kỳ chính là hai ông cháu. Lão nhân kia gọi là Đồng Huân, còn tiểu hài là Hùng nhi. Tính tình Đồng Huân thì nóng như lửa, còn tên tiểu quỉ thì xảo trá tai quái, đều là những nhân vật không dễ đối phó
Vô vi đạo trường chau mày nói:
- Miêu Phi Hổ còn chưa đuổi cổ đi, Song Long tiêu cục đã lại đến. Chúng ta cùng một lúc phải ứng phó với hai kẻ địch, vậy há chẳng phải là trước sau đều có địch hay sao ?
La Vĩnh Tường ngửa mặt cười:
- Cứ để cho bọn chúng đến tất cả, chúng ta sẽ được xem một trận long tranh hổ đấu, kết cuộc sẽ ai thắng ai bại ?
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Tam đệ, đệ đã có diệu kế đối phó với bọn chúng rồi ư ?
La Vĩnh Tường không trả lời, chỉ nhìn những đám mây trôi ở tận chân trời, mỉm cười nói:
- Toa. sơn quan thưởng long hổ đấu, củng có thể nói là một việc vui của con người.
Vô Vi đạo trưởng dường như chợt hiểu ra điều gì, liền vội quay sang Trần Bằng hỏi:
- Truyền lệnh ta tới các huynh đệ, bảo họ phải chuẩn bị sẵn sàng hành động.
Trần Bằng dạ một tiếng rồi lui ra.
La Vĩnh Tường quay sang Mạnh Tôn Ngọc:
- Huynh đệ gan dạ, mưu trí hơn người, lại có khẩu tài. Ta có một chuyện muốn nhờ huynh đệ giúp cho, nhưng chỉ e rằng...
Mạnh Tôn Ngọc liền vội cướp lời:
- Chư vị vì việc của tiên sư mà không ngại đường xá xa xôi, gian nan nguy hiểm. Nếu như để báo thù cho sư phụ, cho dù tại hạ có phải nhảy vào trong dầu sôi lửa bỏng cũng quyết không từ nan.
.La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Nhiệm vụ này ngòai huynh đệ không có ai có thể đảm mhiệm được. Nếu như huynh đệ đã nói vậy thì ta cũng không khách khí làm gì
Mạnh Tôn Ngọc hối thúc:
- La tam ca có việc gì cứ việc sai bảo
La Vĩnh Tường từ từ nói:
- Hiện giờ các cao thủ của Yến Sơn tam thập lục trại và Song Long tiêu cục đều đã đến Lan Châu thành. Hơn nữa hành tung của chúng ta đã bị bại lộ và chúng ta đang có nguy cơ rơi vào thế hai đầu đều có địch. Cho nên ta nghĩ ra một kế gọi là "gạt hổ để bắt sói"
Mạnh Tôn Ngọc chớp chớp mắt:

- La tam ca muốn tại hạ đi làm thuyết khách.
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Đúng thế ! Phía Song Long tiêu cục đã từng gặp qua huynh đệ. Bởi vậy theo ta nghĩ, huynh đệ hãy đi gặp Thần Kích Miêu Phi Hổ là tốt nhất.
Mạnh Tôn Ngọc không hề do dự nói:
- Được ! Xin tam ca cứ căn dặn, tại hạ sẽ tức khắc đi ngay.
La Vĩnh Tường nói:
- Dựa vào lòng can đảm và cơ trí của huynh đệ, ta tuyệt đối tin tưởng huynh đệ sẽ làm được trọng trách này.
Chỉ có điều Miêu Phi Hổ là một lão hồ ly vô cùng xảo quyệt. Huynh đệ đi chuyến này e rằng sợ phải chịu nhiều vất vả.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Chỉ cần được tam ca tin tưởng, dù có cực khổ cách mấy đệ cũng cố vượt qua.
La Vĩnh Tường gật đầu ra vẻ hài lòng:
- Nếu vậy bây giờ chúng ta hãy đến Tây Khoa Viện bàn bạc kế hoạch.
Cả ba bước vào trong Tây Khoa viện, không bao lâu Trần Bằng cũng vào theo. Bốn người đóng chặt cửa lại bàn tính với nhau. Hơn nửa canh giờ sau, cánh cửa Tây Khoa viện đột ngột mở toang, mọi người đều bước ra chia nhau mỗi hướng hành động.
*
**
Ánh tà dương trải dài trên đầu những ngọn cây, báo hiệu một ngày cũ chuẩn bị qua đi.
Toà nhà trong nông trang bên bờ sông A Can, bây giờ đã trở thành nơi trú chân tạm thời của tổng trại chủ Yến Sơn tam thập lục trại Thần Kích Miêu Phi Hổ.
Miêu Phi Hổ được xem là nhân vật có tiếng tăm lớn trong hắc đạo. Lần này lão rời khỏi sơn trại đến tận thành Lan Châu xa xăm này, hành động tuy có vẻ thần bí, nhưng không kém phần phô trương.
Tất cả các phòng ốc trong nông trang đều được quét dọn sửa sang sạch sẽ. Trong và ngoài đều được bố trí canh phòng nghiêm ngặt, ít nhất cũng không dưới bẩy, tám chục tên cao thủ.
Chỉ riêng số cát vàng trải trên đất làm nền cũng đã hơn một trăm bốn mươi xe. Loại xe có hai ngựa kéo.
Miêu Phi Hổ thích dùng cát trải thay cho thảm, bởi vì làm vậy nới có vẻ là "Ngự doanh". Ngoài ra lão còn thích dựng cờ có chữ "Yến" ở giữa, để cho người nhìn vào biết nơi đây là chổ nghỉ chân của Miêu

Phi Hổ.
Lúc này Miêu Phi Hổ đang ngồi trong đại sảnh.
Một tay lão vuốt râu, còn tay kia cầm một cái ly ngọc. Hai mắt thì chăm chú nhìn vào lá cờ có thêu chữ Yến đang bay phất phới.
Ngồi cạnh hai bên Miêu Phi Hổ là Phi Thiên Độc Lâu Âu nhứt Bằng và Cửu Đầu long vương Dương Phàm. Phía saulưng lão là mười tên đại hán mặc hắc bào, đứng xếp thành hàng chữ "Nhứt". Chính là mười tên Thập Đại Kim Cương của Miêu Phi Hổ.
Mười tên đại hán này, tên nào cũng cao lớn, vai rộng, và có một sức mạnh hơn người.
Nhưng tất cả bọn chúng đều á khẩu không biết nói chuyện.
Bọn chúng không phải bị á khẩu ngay từ nhỏ, mà là bị Miêu Phi Hô cắt mất lưỡi đi.
Bởi vì Miêu Phi Hổ muốn bọn họ chỉ có ý chí trung trinh bất nhị và một thân thể cường tráng.
Lão không muốn bọn họ nói nhiều, theo lão người nói nhiều sẽ không thể chú ý và tập trung được. Hơn nữa cũng có thể giống như bọn thái giám trong hoàng cung, thích gièm pha vào những chuyện thi phi. Cho nên, Miêu Phi Hổ thà răng giữ lại một bộ phận khác trên cơ thể, nhưng mà lại cắt đi lưỡi của họ.
Lá cờ phất phới trước gió, trong lòng Miêu Phi Hổ cũng đang ngổn ngang mọi đuều. Dường như lão đang có việc gì khó giải quyết. Ngồi trầm ngâm môt hồi lâu, lão mới đưa ly lên uống cạn, rồi lắc đầu nhè nhẹ nói:
- Theo ta thấy, tin này có thể là do Hoắc Vũ Hoàn cố ý truyền ra ngoài, chứ chưa chắc đã là thật.
Dương Phàm tiếp lời lão:
- Nghe nói người kia chính là kẻ thân tín của Quỹ Nhãn Kim Xung, hơn nữa Song Long tiêu cục đã mời một nhóm cao thủ đến để chuẩn bị khiêu chiến. Như vặy đủ thấy tin này rất đáng tin cậy.
Miêu Phi Hổ nói:
- Chúng ta không nên xem thường Hoắc Vũ Hoàn.
Hoàn Phong Thập Bát Kỳ trước nay hành tung vẫn thần bí. Nếu như thật sự toàn bộ bọn chúng đang trấn ở trong Tiểu Nguyệt sơn trang, thế sao lại để tin này truyền ra ngoài ?
Còn nếu như người kia là thân tín của Quỹ Nhãn Kim Xung thì tại sao lại phản chủ bỏ chạy chứ ?
Âu Nhứt Bằng chợt lên tiếng:
- Lần trước, đệ và Dương Huynh đột nhập vào sơn trang thám thính thì liền bị phục kích thọ thương ngay. Nếu chẳng phải là Hoàn Phong

Thập Bát Kỳ đang ẩn trốn trong sơn trang, chẳng lẽ lại là kẻ khác hay sao ?
Miêu Phi Hổ nói:
- Lần trước ắt huynh đã nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn ?
Âu Nhứt Bằng lắc đầu:
- Không có !
Miêu Phi Hổ cười nhạt:
- Đã không nhìn thấy, thế tại sao Âu huynh biết được là do Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ra tay ?
Âu Nhứt Bằng ấp úng:
- Nhưng mà... Nhưng mà...
Miêu Phi Hổ nói:
- Chúng ta đều là những người có tuổi, vì vậy làm việc không thể nào hồ đồ giống trẻ nít được.
Thiên hạ thướng nói: "Thấy mới là thật, còn nghe chỉ là hư". Điều này chẳng lẽ Âu huynh không hiểu sao ?
Âu Nhứt Bằng bị lão giáo huấn cho một trận, mặt liền đỏ bừng lên đến tận mang tai, nhưng gã vẫn im thin thít , chẳng dám nói câu nào.
Miêu Phi Hổ lại nói:
- Hành động của một bang phái không thể giống một vở kịch được. Võ công và cơ trí của Hoắc Vũ Hoàn đều hơn người. Nếu như hắn hiện đang ở trong Tiểu Nguyệt sơn trang, thế tại sao gần đây không ai hay biết gì ?
Trưa hôm nay chúng ta từ đầu cầu bên này nhìn sang, chẳng phát hiện có sự bố trí khả nghi nào. Điều này đủ thấy Hoàn Phong Thập Bát Kỳ không có ở trong sơn trang.
Dương Phàm hỏi với vẻ thăm dò:
- Ý của Miêu đại ca là chúng ta phải xác định xem Hoắc Vũ Hoàn có ở trong Tiểu Nguyệt sơn trang hay không sau đó mới bắt đầu hành động ?
Miêu Phi Hổ gật đầu:
- Không sai !
Dương Phàm nói:
- Thế thì Miêu đại ca định như thế nào ?
Miêu Phi Hổ đáp:
- Chỉ có một chữ, đó chính là "đợi"
Dương Phàm hỏi tiếp:
- Vậy phải đợi đến bao giờ ?
Miêu Phi Hổ :
- Có thể là hai, ba ngày, mà cũng có thể là hai, ba canh giờ... Phải

xem diễn biến tình hình như thế nào mới có thể quyết định được.
Dương Phàm nói:
- Nhưng Song Long tiêu cục đã mời các cao thủ võ lâm đến rồi, va có thể tùy lúc ra tay hành động.
Nếu như chúng ta cứ đợi mãi, như vậy hà chẳng phải bọn chúng cướp mất cơ hội tốt hay sao ?
Miêu Phi Hổ cười đắc ý:
- Ta đang đợi bọn chúng ra tay trước để ngồi thủ lợi đây
Dương Phàm nói:
- Nhưng mà mục đích của Song Long tiêu cục là hòm châu báu, lỡ như bọn chúng đắc thủ...
Miêu Phi Hổ nhún vai mỉm cười:
- Đệ cứ yên tâm ! Hoắc Vũ Hoàn không phải là người dễ bị bắt nạt đâu !
Lưỡng hổ tương tranh ắt có một con bị thương, con còn lại cũng mệt mỏi đi. Đến lúc ấy chúng ta ra tay nhất định sẽ thành công.
Lão lại ngửa mặt uống cạn một ly rượu, rồi tiếp:
- Ta đã quan sát kỹ qua hình thể của Tiểu Ngiyệt sơn trang rồi.
Nơi đó phía trước là sông, phía sau là núi. Chỉ có một cái cầu để ra vào. Như vậy ta chỉ cần chặn ở đầu cầu, cho dù bọn chúng có cánh cũng chẳng thoát được
Đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng người kêu lên. Từ trong đám lau sậy dọc theo bờ sông về hướng Tây Bắc liên tiếp có mấy đám khói bay lên.
Âu Nhứt Bằng thất kinh nói:
- Ở phía sông đã xảy ra chuyện rồi !
Dương Phàm vội đứng lên:
- Rất có thể đã xẩy ra chuyện, để tiểu đệ đi xem thử.
Miêu Phi Hổ căn dặn:
- Phải nhớ là nên bắt sống.
Dương Phàm gật đầu rồi lướt nhanh ra ngoài.
Chùng khoảng một bữa cơm, mới thấy Dương Phàm quay trở lại với quấn áo ướt sũng. Phía sau, hai gã đại hán đang lôi một chàng thiếu niên vào.
Chàng thiếu niên kia mình mặc áo ngắn màu xanh, cũng đã bị ướt hết. Trên ngực chàng có xâm hình hai con rồng.
Dương Phàm cười kiêu ngạo nói:
- Rất may bắt sống được hắn. Miêu đại ca có biết hắn là ai không ?
Miêu Phi Hổ vội hỏi:
- Là ai ?

Dương Phàm nói:
- Hắn chính là Mạc Long Từ Khang, được xếp hàng thứ mười một trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
- Hả ?
Miêu Phi Hổ trong lòng hơi giật mình. Lão chăm chú nhìn chàng thiếu niên kia từ đầu đến chân một lượt, dường như có vẻ không tin.
Chàng thiếu niên cũng ngẩng mặt lên trừng hai mắt nhìn Miêu Phi Hổ không chút sợ hãi.
Dương Phàm đắc ý nói:
- Từ lâu ta đã nghe danh tiếng của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ nhưng chưa có cơ hội diện kiến. Bây giờ có thể nói là đã thấy mặt được một vị.
Tên tiểu tử này thân thủ xuất chúng, lại tinh thông bơi lội. Qủa thật đây là một hảo hán khó có được.
Người thiếu niên hứ một tiếng:
- Lão họ Dương kia, ngươi không cần phải điêu ngoa như vậy. Nếu như không phải bọn ngươi đông người. Từ mỗ này dễ gì lọt vào tay của ngươi chứ.
Dương Phàm cười nói:
- Ngươi hiệu là Mạc Long, hôm nay gặp phải Long Vương, như vậy thời vận của ngươi không may rồi.
Chàng thiếu niên nhổ một bãi nước bọt, tức giận mắng:
- Huynh đệ Hoàn Phong đều là những hán tử kiên cường, đầu nón đội trời, chân giày đạp dất.
Đã bắt được ta, các ngươi muốn chém giết tùy ý. Còn nếu như ngươi lấy Từ mỗ này ra làm trò cười thì đừng trách ta ăn nói không giữ lễ.
Au Nhứt Bằng cười khinh khỉnh nói:
- Hảo tiểu tử, chết đến nơi mà còn lớn tiếng sao ? Phật gia muốn xem, đầu tiểu tử ngươi được làm bằng cái gì ?
Nói xong lão rút từ dưới chân lên một ngọn chủy thủ, rồi xông về phía người thiếu niên.
Miêu Phi Hổ hạ giọng quát:
- Khoan đã ! Ta còn có lời muốn hỏi hắn.
Âu Nhứt Bằng nói:
- Lão ca hà tất phải nói dàii dòng với hắn.
Trước tiên hãy đánh gẫy hai chân của hắn, rồi hỏi cũng không muộn.
Miêu Phi Hổ nghiêm sắc mặt:
- Việc này là do Miêu mỗ ta tác chủ hay là Âu huynh làm chủ ? Nếu như Âu huynh muốn làm chủ, thì người của Yến sơn bọn ta sẽ lập

tức quay về sơn trại...
Âu Nhứt Bằng vội cười ngượng nghịu nói:
- Miêu đại ca đừng có hiểu lầm, phàm mọi việc đều do đại ca quyết định cả. Âu Nhứt Bằng có mấy lá gan mà dám quyết định chứ ?
Chàng thiếu niên cười ha hả:
- Thật tuyệt vời ! Quả là chó ngoan biết nịnh bợ chủ !
Âu Nhứt Bằng vừa nghe liền biến sắc, hai hàm răng lão nghiến lại nghe ken két. Nhưng tuyệt nhiên không dám nói lời nào, vội quay trở lại ngồi vào chỗ cũ.
Miêu Phi Hổ đưa tay vẫy một cái nói:
- Người đâu, hãy đánh tên tiểu bối này bốn mươi cái tát cho ta.
Một gã đại hán đứng phía sau liền bước lên trước.
Tay trái gã nắm cổ áo người thiếu niên, còn tay phải vả vào mặt liên tiếp bốn mươi cái.
Chàng thiếu niên cảm thấy hai mắt đều nổ đom đóm, miệng ứa đầy máu tươi, còn hai má thì đỏ chót và sưng lên.
Miêu Phi Hổ cười khanh khách:
- Niên kỷ nhỏ như vậy mà đã dám hỗn láo. Không có biết kính lão gì hết trơn. Trận đòn này là ta dạy cho ngươi đấy.
Chàng thiếu niên ngữa cổ phun ra một ngụm máu tươi, căm giận nói:
- Đánh rất hay ! Đánh rất hay ! Sẽ có một ngày huynh đệ Hoàn Phong sẽ bắt ngươi trả món nợ này. Lão họ Miêu, ngươi hãy nhớ lấy.
Miêu Phi Hổ tự phụ nói:
- Đó là chuyện sau này, để sau này hãy nói. Bây giờ ta hỏi ngươi, Hoắc Vũ Hoàn có ở trong Tiểu Nguyệt sơn trang hay không ?
Chàng thiếu niên im lặng không trả lời.
Miêu Phi Hổ cười nói:
- Vừa rồi ngươi nói cứng lắm mà, sao bây giờ lại im thin thít như vậy ?
Chàng thiếu niên hai mắt đỏ ngầu:
- Lão họ Miêu kia, nếu như muốn giết Từ mỗ này thì hãy tự nhiên. Còn nếu muốn ta trả lời cho ngươi thì đừng hòng.
Miêu Phi Hổ mỉm cười nói:
- Nếu ta muốn giết, chỉ cần giơ tay lên một cái là xong. Nhưng mà ta và Hoắc Vũ Hoàn dù sao cũng là bằng hữu.
Dù rằng hắn đã bội tín với ta, nhưng ta vẫn nghĩ đến mối tình "Bôi tửu kết minh" lúc ban đầu.
Chàng thiếu niên hứ một tiếng:
- Hoắc đại ca kết minh với ngươi bao giờ ?

Miêu Phi Hổ nói:
- Chúng ta bốn người đã cùng ngồi chung vào bàn tiệc ở phủ Thái Nguyên, luận bàn về chuyện đoạt tiêu. Lẽ nào Hoắc Vũ Hoàn không có nói chuyện này cho các ngươi biết sao ?
Chàng thiếu niên hỏi lại:
- Ngươi muốn nói là số tiêu của Song Long tiêu cục áp tải ?
Miêu Phi Hở gật đầu:
- Không sai !
Chàng thiếu niên cười nhạt:
- Ngươi nhắc ta mới nhớ, hôm đó ở Phủ Thái Nguyên, nguoi đã giao ước trước mặt đại ca ta, là lấy sông Hoàng Hà làm ranh giới. Mội bên sẽ ra tay đoạt tiêu trên phần ranh giới của nình mà không được xâm phạm lẫn nhau. Kết quà là chúng ta đoạt được số tiêu đó khi xe chưa qua khỏi sông Hoàng Hà.
Như thế bọn ta vẫn giữ dúng lời hứa. Vậy các ngươi còn mặt mũi nào mà nhìn bọn ta nữa chứ.
Miêu Phi Hổ nói:
- Nếu như các ngươi đoạt được số tiêu trên bờ dòng sông Hoàng Hà, thì bọn ta không có gì để nói. Nhưng đằng này xe tiêu đã qua sông, cũng có thể nói là đã vào ranh giới chung.
Vì vậy bất luận là ai cướp được, cũng phải chia đều ra bốn phần, như vậy mới là phải lý.
Chàng thiếu niên mỉm cười:
- Lão họ Miêu, ngươi cũng là nhân vật có tiếng tăm trong giới lục lâm, ngươi nói như vậy mà không sợ thiên hạ cười sao.
Miêu Phi Hổ hơi gắt giọng:
- Lời ta nói đều là chân lý, không đúng ắt phải sai, có gì là lạ, vậy ai dám cười ?
Chàng thiếu niên ngửa mặt cười lớn:
- Muốn người không biết thì mình đừng làm. Không ngờ đường đường là tổng trại chủ của Tam Thập lục trại lại là một tên vô lại...
Miêu Phi Hổ thản nhiên mỉm cười nói:
- Ngươi nói câu này ta phải cắt lưỡi của ngươi. Nhưng vì nể mặt của Hoắc Vũ Hoàn nên ta tha cho ngươi lần này.
Bây giờ ta hỏi ngươi lần nữa. Hoắc Vũ Hoàn hiện giờ ở đâu ?
Chàng thiếu niên hỏi lại:
- Ngươi tin rằng Từ mỗ này sẽ nói cho ngươi biết sao ?
Miêu Phi Hổ cười:
- Kỳ thật ngươi không nói ta cũng đã biết. Hoàng Phong Thập Bát Kỳ xưa nay hành tung vẫn thần bí. Lần này vì muốn bán số châu báu

kia, nhưng lại bị người ta chặn lại ở Tiểu Nguyệt sơn trang này, đúng không ?
Chàng thiếu niên đứng ngẩng mặt im lặng không trả lời.
Miêu Phi Hổ lại cười khanh lhách:
- Nghe nói Song Long tiêu cục đã mời được rất nhiều cao thủ đến thành Lan Châu này rồi đó. Không biết tin này các ngươi đã biết hay chưa ?
Chàng thiếu niên vẫn đứng im lặng như trời trồng.
Miêu Phi Hổ lại nói tiếp:
- Theo ta nghĩ, Hoàn Phong Thập Bát kỳ, tuy tiếng tăm thiên hạ đều biết. Nhưng mà trong trận chiến này, rất khó mà tránh được cảnh thương vong. Vì vậy chỉ sợ từ đây về sau khó mà giữ được tiếng tăm như xưa.
Chàng thiếu niên khẽ hứ một tiếng:
- Đây là chuyện của bọn ta, không cần các hạ phải quan tâm đến.
Miêu Phi Hổ nói:
- Tục ngữ có câu: "Hồ tử thố bi, vật thương kỳ loại". Chúng ta đã là bằng hữu đồng đạo, vậy tại sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ ? Vả lại số châu báu đó bọn ta cũng có một phần, thế thì không quan tâm sao được.
Chàng thiếu niên cười nhạt:
- Hoá ra điều mà ngươi quan tâm đến vẫn là số châu báu kia mà thôi.
Miêu Phi Hổ không hề phủ nhận nói:
- Tiểu Nguyệt sơn trang trước mặt là nước, sau lưng là núi. Chỉ có mỗi một cái cầu để làm lối ra vào. Hiện tại bọn cường địch đang ở thành Lan Châu. Nếu như các vị muốn thoát thân được an toàn, thì chỉ có duy nhất một con đường thuỷ mà thôi.
Nhưng mà nước sông Hoàng Hà thì chảy xiết, hơn nữa với một số lượng người như vậy, không dễ gì qua mắt được bọn chúng. Nếu như các vị vòng qua thành Lan Châu bằng con sông A Can này, thì quả là một con đường lý tưởng... Ta nói như vậy có đúng hay không ?
Chàng thiếu nêin mặt mày hơi biến sắc, nhưng vẫn không nói gì.
Miêu Phi Hổ đắc ý tấn công tiếp:
- Từ lâu nghe nói trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ có một vị gọi là Bách Biến thư sinh, tài trí hơn người. Chẳng hay có phải hắn đã phái ngươi đến đây dò đường, để nữa đêm hành động... ta đoán như vậy không biết có đúng hay không ?
Chàng thiếu niên không nói tiếng nào, nhưng đầu thì đã từ từ cúi xuống.

Miêu Phi Hổ càng đắc ý hơn:
- Bây giờ thời gian cũng không còn sớm. Vị Bách Biến thư sinh kia nhất định đang đợi tin tức của ngươi. Giả dụ hắn đã biết ngươi thất thủ bị bắt, không biết hắn sẽ khẩn trương như thế nào...
Dứng lại một lát, lão lại nói tiếp:
- Nhưng Miêu Phi Hổ ta không phải là kẻ không biết đạo lý. Dẫu sao chúng ta cũng là đồng đạo, chỉ cần hai bên nói rõ vẫn còn là bằng hữu của nhau...
Thế thì hai bên có thể liên thủ hợp tác chống lại bọn Song Long tiêu cục.
Chàng thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu lên nói:
- Ngươi có điều kiện gì không ?
Miêu Phi Hổ nói:
- Điều kiện đương nhiên là có, nhưng hoàn toàn là do bên các ngươi quyết định.
Chàng thiếu niên bảo:
- Thế thì nói ra nghe chơi thử xem nào.
Miêu Phi Hổ nói:
- Bọn ta cũng chẳng có yêu cầu gì quá đáng, chỉ muốn y theo lời giao ước ban đầu là chia số châu báu ra làm bốn phần.
Còn số của cải trong Tiểu Nguyệt sơn trang đều là của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ cả. Bọn ta sẽ không hề lấy một thứ gì.
Chàng thiếu niên hai mắt vụt sáng lên:
-Ngươi nói thật chứ ?
Miêu Phi Hổ nghiêm mặt nói:
- Đại Trượng phu đã nói một là hai. Quân tử cường đạo như ta, một lời đã ra, rùa bò còn không theo kịp…Miêu Phi Hổ ta thân phận thế nào mà nói ra phải giữ lời chứ ?
Chàng thiếu niên trầm ngâm một hồi khoảng chừng năm phút, rồi nói:
- Thấy lão cũng có thành ý, nên ta nói láo thử xem. Lần này bọn ta đến tận Lan Châu thành là vì muốn bán đi số châu báu kia. Không ngờ cái lão Quỷ Nhãn Kim Xung lại từ trần ngang, không báo trước lấy một tiếng cho phải đạo, cho nên không có cách nào bán được. Hoắc đại ca vì có việc quan trọng nên đã rời khỏi sơn trang chưa trở về. Hiện tại trong sơn trang chỉ có tam ca phụ trách...
Miêu Phi Hổ liền cắt ngang:
- Tam ca của ngươi chính là Bách Biến thư sinh phải không ?
- Biết rồi mà còn làm bộ hỏi, đúng vậy !
Chàng thiếu niên lại nói tiếp:
- Tam ca biết được người của Song Long tiêu cục cũng đã đến thành

Lan Châu này. Cho nên đã quyết định công khai vận chuyển số châu báu kia đi trước...
Hơn nữa tam ca cũng đã thấy được, con đường rút lui ba hôm trước, chính người đã đích thân tự chính mình đến đây xem xét địa hình rồi.
Miêu Phi Hổ nói:
- Hắn ta đã tự chính mình, đích thân xem xét rồi, thế còn lệnh lạc cho ngươi đến đây làm cái gì vậy ?
Chàng thiếu niên đáp:
- Tam ca đã bố trí sẵn, đợi sau khi đại ca chúng ta trở lại sơn trang thì lập tức : "tẩy trang" mà rút lui. Nhưng mà không ngờ kế hoạch "tẩy trang" đã bị tên tổng quản Lý Thuận trong sơn trang nghe được, Nên hắn vội vàng ngày đêm chạy đến Thái Nguyên, nói tình hình của bọn ta cho Song Long tiêu cục biết. Vì vậy huynh đệ họ Long mới lập tức triệu tập các cao thủ kéo đến đây.
Vì tình thế bắt buộc, cho nên bọn ta không thể không hành động sớm hơn dự định được...
Miêu Phi Hổ hỏi:
- Các ngươi định bao giờ hành động ?
Chàng thiếu niên liền nói:
- Chinh trong đêm...
Vừa nói được ba chữ, chàng thiếu niên hình như biết mình lỡ lời, nên đột nhiên im bặt.
Miêu Phi Hổ vuốt hàm râu lưa thưa vài cọng nói:
- Chính là trong đêm nay phải không ?
Chàng thiếu niên buông một tiếng thở dài não nề, tưởng chừng như đá mà nghe được cũng phải thở dài theo:
- Đã lỡ nói ra, thôi thì không có gì phải dấu diếm. Tam ca ta đã hạ lệnh mang toàn bộ tài sản sơn trang chở trên hai chiếc thuyền. Bây giờ chỉ chờ đêm xuống là liền rời khỏi Tiểu Nguyệt sơn trang. Ta phụng mệnh đến đây thám thính trước và tiếp ứng.
Miêu Phi Hổ mỉm cười nói:
- Nói vậy là chỉ còn khoảng ba canh giờ nữa là họ sẽ đến đây.
Chàng thiếu niên nói:
- Nếu như lão đã có thành ý, đợi đến khi tam ca đến, hai bên sẽ cùng thương lượng với nhau.
May mà lần này trong Tiểu Nguyệt sơn trang bọn ta thu hoạch được khá nhiều, cho nên ta tin rằng tam ca sẽ chấp thuận điều kiện của lão.
Miêu Phi Hổ cười khì khì:
- Ta thì chắc chắn có thành ý rồi. Chỉ sợ Hoắc Vũ Hoàn không có mặt

ở đây, nên các ngươi không có ai quyết định được mà thôi.
Chàng thiếu niên mĩm cười nói:
- Việc này thì lão yên tâm. Đại ca của bọn ta lâu nay hết lòng tin tưởng tam ca. Chỉ cần tam ca gật đầu là đại ca ta nhất định sẽ không phản đối.
Thần sắc Miêu Phi Hổ hơi có vẻ ngạc nhiên:
- Thật vậy sao ? Không biết vị Bách Biến thư sinh kia tướng mạo ra sao ? Để một lát còn tiếp rước.
Chàng thiếu niên nói:
- Đợi khi nào thuyền đến ta sẽ dùng ám hiệu liên lạc và giới thiệu cho các người biết.
Miêu Phi Hổ càng ngạc nhiên:
- Lẽ nào ngươi cũng không nhận ra tam ca của ngươi sao, mà còn phải dùng ám hiệu liên lạc ?
Chàng thiếu niên đáp:
- Bởi vì trên thuyền không có đốt đèn, cho nên nếu như không dùng ám hiệu thì không thể phân biệt được địch hay là ta và như thế dễ dàng gây sự ngộ nhận.
Miêu Phi Hổ "ồ" một tiếng:
- Nói rất đúng. Nhưng mà giữa đêm gặp nhau, nếu như không đốt đèn, vậy lấy gì làm ám hiệu ?
Chàng thiếu niên trả lời:
- Dùng tiếng kiếm làm ám hiệu. Nếu âm thanh dài và lâu, tức là mọi chuyện bình yên vô sự. Còn nếu như âm thanh ngắn và liên tục, tức là tình thế nguy cấp, phải lập tức ứng biến,
Miêu Phi Hổ vừa lắng nghe vừa gật đầu nói:
- Rất tốt ! Rất tốt !
Rồi đột nhiên lão đưa tay, vẫy một cái bảo:
- Mang hắn ra ngoài trói chặt rồi canh chừng cẩn thận.
Chàng thiếu niên thất kinh:
- Ngươi... đây là ý gì ...
Miêu Phi Hổ cười âm u:
- Không có gì cả, bọn ta chỉ muốn thử xem ngươi nói thật hay giả mà thôi.
Chàng thiếu niên nổi giận quát:
- Tên họ Miêu kia... ngươi...
Chưa nói hết câu thì chàng thiếu niên đã bị đánh một chưởng vào gáy ngất xỉu luôn, sau đó bị hai tên đại hán cặp nách lui ra ngoài.
Miêu Phi Hở vuốt râu cười nói:
- Một hòm châu báu còn nguyên vẹn, ngoài ra còn có thêm toàn bộ

gia sản của Tiểu Nguyệt sơn trang nữa. Chúng ta chuyến này trúng mánh, giàu to rồi !
Âu Nhứt Bằng cười nịnh:
- Miêu đại ca quả thật là có khẩu tài.. Chỉ vài ba câu thôi đã có thể móc hết ruột gan của gã tiểu bối kia. Cái miệng của đại ca thiệt là trơn như có thoa mỡ. Nói thẳng ra mấy con ruồi sống lâu năm chân gai góc nhiều, đậu vô còn rớt xuống, nói chi cái tên ít tuổi đời này.
Được khen nịnh, Miêu Phi Hổ khoái chí nhưng vẫn bày đặt ta đây là giả quân tử. Hắn bèn nói:
- Với thân phận chúng ta bây giờ, không nên dùng hạ kế này đối với hắn. Nhưng vì Hoắc Vũ Hoàn đã có lỗi với bọn ta, nên cũng đứng trách bọn ta là kẻ vô nghĩa.
Dương Phàm nãy giờ đứng ở không, tự nhiên thấy ngứa đầu, ngứa miệng bèn lên tiếng chêm vô, để chứng tỏ ta đây cũng có đầu óc suy nghĩ, chứ không riêng gì Miêu Phi Hổ:
- Chúng ta không nên hoàn toàn tin tưởng vào tên tiểu tử họ Từ kia, phải đề phòng bọn chúng...
Nhưng Miêu Phi Hổ ngắt ngang lời:
- Dương huynh không cần phải quá đa nghi. Theo ta nghĩ, ngoài con đường này ra, bọn chúng không còn con đường nào khác để thoát thân. Bây giờ chúng ta chỉ có mỗi một việc là giăng lưới đợi cá mà thôi.
Thế rồi, Miêu Phi Hổ lập tức ra lệnh hạ ngọn cờ có thêu chữ Yến xuống, bố trí bọn thuộc hạ phục kích hai bên bờ sông A Can.
Bỗng nhiên từng cơn gió mạnh và lạnh lẽo từ đâu thổi đến, làm cho mặt sông A Can đang phẳng lặng phải nổi lên từng đợt sóng nhấp nhô. Tiếng gió gào thét như tiếng than khóc của các oan hồn uổng tử, như đang thương tiếc trước cho những cái chết sẽ xảy ra trên giòng sông này. Ngay cả bọn lục lâm điêu ngoa gian ác, giết người không gớm tay như bọn Miêu Phi Hổ cũng phải rùng mình, sởn ốc nổi da gà, chân lông, tóc tai dựng đứng cả lên.
Trong lúc Miêu Phi Hổ đang điều binh khiển tướng thì ở trong khách điếm Tam Phúc, nhóm bạch đạo quần hùng cũng đang chuẩn bị kế hoạch hành động.
Thần Toán Tử Liễu Nguyên đang chỉ trên tấm bản đồ Tiểu Nguyệt sơn trang và nói:
- Địa thế của toà Tiểu Nguyệt sơn trang này rất hiểm yếu, dễ thủ mà khó công. Đặc biệt cây cầu này là con đường duy nhất để ra khỏi sơn trang.
Cả ta và địch đều tranh chiếc cầu này nhưng mà địch ở trong tối, còn

ta thì ở ngoài sáng. Vì vậy nếu như chánh diện tấn công đối với ta vô cùng bất lợi. Các huynh đệ chúng ta phải an bày một kế hoạch lòng vòng mới được.
Nói đến đây bỗng lão dừng lại. Thấy mọi người không ai có ý kiến gì, lão lại bắt đầu nói tiếp:
- Trước tiên hai huynh đệ của Long lão đại mang theo một nhóm thủ hạ qua cầu làm bộ tấn công vào. Mọi người phải giả bộ hò hét lớn tiếng lên, để cho Lục hoàn huynh và người Vạn Thắng tiêu cục ngầm lên thuyền qua sông. Nếu như có thể đánh chiếm được cây cầu này, trận chiến đêm nay có thể nói đã thắng lợi được một nửa.
Quần hùng đều gật đầu tán thành:
- Quả là hảo kế !
Liễu Nguyên lại nói:
- Nhưng mà, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đều là những kẻ can đảm cả. Nếu như bọn chúng ngoan cố trống trả lại, e rằng sẽ xảy ra một trận huyết chiến...
Long Bá Đào cười nhạt:
- Việc này không phải lo lắng. Tất cả các huynh đệ có mặt ở đây đều là những nhân vật chánh đạo hiệp nghĩa. Tại hạ tin tưởng các vị sẽ không từ gian nan, tiêu diệt kẻ địch để trừ hại cho võ lâm.
Liễu Nguyên bèn nói:
- Tại hạ lo lắng không phải là việc này, mà là sợ rằng chúng ta đánh ép quá gấp, bọn chúng sẽ quyết tâm liều mạng. Như vậy sẽ khó tránh khỏi được cảnh thương vong thảm khốc.
Long Bá Đào ngạc nhiên:
- Vậy theo ý Liễu huynh thì như thế nào ?
Liễu Nguyên đáp:
- Theo ý của tại hạ là nên chừa cho chúng một con đường rút lui.
Long Bá Đào ngơ ngác hỏi:
- Thế là thế nào ? Tại sao ?
Liễu Nguyên giảng:
- Nếu như chúng ta bức bách chúng quá, nhất định chúng sẽ thí mạng để tìm con đường sống. Mờ tất cả bọn chúng đều liều mạng như vậy, há chẳng khó đối phó hay sao ? Chi bằng chúng ta chừa cho đối phương một con đường rút lui, sau nửa đường ra tay tập kích, như thế chắc chắn có hiệu quả hơn.
Thế rồi, Liễu Nguyên lại chỉ chỉ vào bản đồ và tiếp:
- Tiểu Nguyệt sơn trang nằm bên cạnh sông Hoàng Hà. Nếu chúng ta chiếm lấy cây cầu, đương nhiên đối phương phải rút lui bằng đường thuỷ. Mà con đường có nhiều khả năng nhất là con sông A

Can vòng qua thành Lan Châu. Sau đó bọn chúng sẽ tìm một nơi vắng vẻ lên bờ. Vì vậy, sau khi chúng ta chiếm được cây cầu, phải lập tức chia thành hai tốp.
Một tốp vào trong sơn trang tìm kiếm, còn một tốp tức tốc lên thuyền ra ngay sông A Can mai phục đợi đối phương. Chỉ cần thuyền của đối phương dến gần là ra tay tấn công ngay. Như vậy chúng ta vừa có thể tiêu diệt được toàn bộ đối phương vừa có thể đoạt lại được số tiêu đã mất.
Quần hùng nghe được những lời này đều tán dương không ngớt lời.
Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong là người đầu tiên lên tiếng:
- Sự an bày của Liễu huynh rất hợp với ý tại hạ. Mục đích của chúng ta là lấy lại toàn bộ số tiêu đã bị mất, chứ không phải giết người đoạt mạng.
Thất Bộ đoạn hồn Thương Lục Hoàn cũng xen vào:
- Chúng ta giết một ít tên để thuận lợi cho việc đoạt lại số tiêu. Như vậy cũng chẳng có gì để mà gọi là quá xá
Quan Lạc đại hiệp Vương Khắc Luân cũng mỉm cười nói:
- Liễu huynh không hổ là Thần Toán Tử. Sự an bày như vậy có thể gọi là "Thâm hợp binh pháp"
Diêu Kế Phong quay lại nhìn về phía lão nhân gầy ốm ở trong góc phòng hỏi:
- Đông tiền bối có ý kiến gì không ?
Lão nhân kia gương mặt đen xì, đầu tóc bạc phơ và trong tay có câm một cây gậy trúc.
Nãy giờ lão vẫn ngồi im lặng không lên tiếng. Bên cạnh lão là một thắng bé độ chừng hơn mười tuổi. Thằng bé có gương mặt trắng trẻo, tóc đen như lông quạ và được chải dựng đứng lên trời.
Đây là hai ông cháu, nhưng diện mạo hoàn toàn trái ngược nhau, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã lấy làm lạ. Nhưng họ chính là một cặp quái hiệp trong võ lâm Tây Bắc.
Lão nhân có tên là Trúc Trượng Ông Đồng Huân. còn thằng bé là Nễ Hoàn thần đồng Đông Hương Nhi. Hai ông cháu họ hợp lại gọi là Đồng Tẩu Song Kỳ.
Bọn họ đối xử với người khác vừa cộc cằn vừa thô lỗ. Mỗi khi xuất thủ vô cùng độc ác. Bởi vậy người trong hắc bạch lưỡng đạo mỗi khi gặp họ đều phải khiếp sợ.
Lần này được sự thỉnh mời của Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong, nên họ mới từ Kỳ Liên đến đây giúp cho huynh đệ họ Long một tay. Nhưng dường như họ không có cảm tình nhiều với bọn quần hùng đang có mặt tại đây. Nên Đồng Huân khi nghe Diêu Kế Phong hỏi

đến mình, liến lãnh đạm đáp:
- Lão phu không có ý kiến gì. Hai ông cháu lão phu từ lâu đã ngưỡng mộ Hoắc Vũ Hoàn. Ngoài ra, những chuuyện khác ra sao cũng được.
Long Bá Đào thấy mọi người đều tán đồng nên cũng gật đầu nói:
- Đã là như vậy, thế thì xin mời Liễu huynh hãy giao nhiệm vụ cho từng người luôn đi. Ai tiến vào trong sơn trang ? Ai mai phục ở sông A Can ?
Liễu Nguyên lấy trong tay áo ra một bản danh sách:
- Những người phụ trách mai phục ở sông A Can phải là người am hiểu việc sông nước. Tại hạ đã viết xong một bản danh sách ở đây, xin mời các vị xem qua rồi quyết định.
Lão vừa lấy bản danh sách mở ra, đột nhiên một tên tiêu sư từ ngoài chạy nhanh vào trong, kề tai Long Bá Đào nói nhỏ vài câu.
Nghe xong, sắc mặt của Long Bá Đào dường như phấn khởi hẳn lên. Lão liền hỏi lại:
- Người đó hiện đang ở đâu ?
Tên tiêu sư đáp:
- Đang ở trước khách điếm đợi lệnh.
Long Bá Đào vội nói:
- Mau gọi hắn vào đây.
Sau khi tên tiêu sư bước ra khỏi phòng, lão quay sang nói với Liễu Nguyên:
- Việc phân chia bố trí mọi người tạm thời gác lại, tình hình có thể thay đổi.
Liễu Nguyên ngạc nhiên:
- Có thay đổi gì ?
Long Bá Đào vẻ vui mừng trả lời:
- Liễu huynh còn nhớ tên tiểu xa phu phụ trách đánh xe lần trước trong tiêu cục Song Long không ?
Liễu Nguyên suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:
- Vẫn còn nhớ. Hình như hắn ta họ Trần và là một tên hán tử thông minh lanh lợi thì phải. Vậy hắn như thế nào rồi ?
Long Bá Đào nói:
- Hắn tên gọi Trần Bằng, là tiêu xa của Song Long tiêu cục. Lần trước, trong lúc qua sông Hoàng Hà, xe tiêu bị rơi xuống hố. Trần Bằng đã thọ thương và bị Hoàn Phong Thập Bát Kỳ bắt đi. Nghe đâu lần này hắn cũng bị mang theo đến Tiểu Nguyệt sơn trang. Vừa rồi bọn chúng báo cáo, hắn đã thoát thân được và hiện đang đứng bên ngoài. Cho nên lần này đặc biệt đến đây là để diện kiến một phen.
Liễu Nguyên ồ một tiếng:

- Thật là một sự trùng hợp may mắn !
Long Bá Đào cười nói:
- Đây chính là vận may của chúng ta. Hắn từ Tiểu Nguyệt sơn trang trở ra tất nhiên là biết rõ tình hình hư thật trong sơn trang.
Do đó, điều này đối với chúng ta vô cùng có lợi.
Họ đang nói chuyện, chợt nhìn thấy Trần Bằng quần áo ướt sũng, thần sắc mệt mỏi từ ngoài bước vào.
Vừa bước vào trong cửa, gã liền bổ nhào đến quì trước mặt Long Bá Đào thưa:
- Cục chủ, Trần Bằng dập đầu thỉnh an ngài...
Long Bá Đào vội vàng đưa tay đỡ hắn dậy nói:
- Hảo huynh đệ, sao ngươi lại rơi vào tay bọn lang sói chứ ?
Trần Bằng hai mắt đỏ hoe, xúc động đáp:
- Tiểu nhân vô năng không thể bảo hộ được xe tiêu, thật cảm thấy xấu hổ đối với cục chủ. Hôm nay tiểu nhân liều chết bỏ trốn, chỉ cầu mong có thể gặp mặt cục chủ một lần để nói vài lời. Sau đó dù có bị phơi thây trên lưng ngựa, tiểu nhân cũng cam lòng.
Long Bá Đào nghe những lời nói này, không khỏi cảm động nói:
- Việc đánh mát số tiêu không liên quan đến ngươi, ngươi đừng nghĩ ngợi làm gì. Lần này ngươi đã mạo hiểm chạy trốn về đây đã là quý lắm rồi. Vậy hãy mau đứng dậy đi.
Trần Bắng quay sang hành lễ cùng mọi người, sau đó đứng dậy nói:
- Sau khi thọ thương, tiểu nhân bị bọn Hoàn Phong Thập Bát Kỳ bắt đi. Trong những ngày này, chúng bắt tiểu nhân trông coi việc chăn ngựa.
Tháng trước, tiểu nhân đã theo bọn chúng đến Tiểu Nguyệt sơn trang. Trong lúc cục chủ vào sơn trang tế lễ, tiểu nhân đã có ý định trốn thoát. Nhưng ngặt một nỗi không có cơ hội tốt, cho nên mới nhẫn nhịn cho đến ngày hôm nay.
Tiểu nhân lợi dụng trong lúc bọn chúng hoang mang hỗn loạn, nên đã dùng độc thuốc chết toàn bộ số ngựa, rồi chạy trốn bằng đường thuỷ về đây.
Long Bá Đào hỏi:
- Ngươi ở trong Tiểu Nguyệt sơn trang đã được bao lâu rồi ?
- Đã hơn nửa tháng.
- Nói vậy, tình hình trước mắt của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ngươi biết rõ phải không ? Và cái rương châu báu kia hiện nay vẫn còn trong sơn trang chứ ?
- Cái rương vẫn còn đang để ở trong sơn trang. Hoắc Vũ Hoàn từ xa đến đây là muốn lợi dụng Quỷ Nhãn Kim Xung để bán số châu báu

đi. Không ngờ Kim Xung đã chết, vì vậy cho đến nay, bọn chúng vẫn chưa tìm được người mua.
- Nghe nói lúc còn sanh tiền, Quỷ Nhãn Kim Xung tích chứa rất nhiều của cải. Hoàn Phong Thập Bát Kỳ vừa nhìn thấy đã khơi dậy lòng tham và có ý "tẩy trang" bỏ trốn. Vậy việc này có hay không ?
- Việc tẩy trang không phải là ý của Hoắc Vũ Hoàn vì hiện tại Hoắc Vũ Hoàn không có ở trong sơn trang.
Tất cả việc này đều do ý riêng của Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường cả. Hắn ta biết cục chủ đã truy tìm tông tích bọn chúng đến tận Lan Châu này, bởi vậy mới có ý định "tẩy trang" rồi bỏ chạy.
- Bọn chúng cũng đã biết được tin tức của chúng ta rồi hay sao ?
- Từ lúc cục chủ hiện thân ở sơn trang, Vĩnh Tường đã ngày đêm phái người đến khách điếm này nghe ngóng tin tức. Lần này, tổng quản Lý Thuận trong trang đột nhiên biến mất, vì thế chúng sợ rằng tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài, cho nên đã quyết định rời khỏi sơn trang sớm hơn dự định.
Long Bá Đào thất kinh:
- Thời gian là bao giờ ?
Trần Bằng đáp:
- Chính là đêm nay.
- Vậy bọn chúng định rút lui bằng cách nào ?
- Tiểu nhân liều chết trốn về đây cũng chính là muốn báo cho cục chủ tin này. La Vĩnh Tường đã an bày một con đường rút lui bí mật và đang chuẩn bị kế "ve sầu thoát xác..."
Nói đến đây, đột nhiên gã im bặt, đưa mắt nhìn bốn phía. Dường như gã có vẻ ái ngại không muốn nói ra.
Long Bá Đào mỉm cười nói:
- Ở đây đều là những vị anh hùng chánh đạo cả. Cũng là những vị hảo bằng hữu muốn đến đây giúp chúng ta một tay. Vậy có gì ngươi cứ nói thẳng ra đi
Trần Bằng do dự một hồi mới thấp giọng:
- Bọn chúng chuẩn bị rút lui bằng đường thuỷ.
- "À"
Bọn quần hào không hẹn mà cũng kêu lên một tiếng.
Quan Lạc đại hiệp Vương Khắc Luân thở nhẹ một tiếng:
- Quả nhiên không ngoài dự liệu của Liễu huynh.
Long Bá Đào hỏi:
- Bọn chúng định rút lui bằng con đường nào ? Ngươi có biết được tình hình chi tiết ra sao không ?
Trấn Bằng đáp:

- La Vĩnh Tường nói rằng cục chủ và các vị anh hùng đây nhất định sẽ dùng toàn lực tấn công chiếm lấy cầu, nên đã bố trí sẵn kế hoa? công. Đợi sau khi các vị qua cầu, sẽ phóng hoa? đốt cầu, không cho các vị trở ra. Trong khi đó chúng đã dùng thuyền chở hết gia sản của họ Kim, vòng qua thành Lan Châu bằng con sông A Can. Sau cùng chúng sẽ bỏ thuyền lên bờ.
Long Bá Đào nghe xong liền mắng:
- Đồ xảo quyệt. May mà tin tức này đến sớm, nếu không chúng ta sẽ bị chúng gạt mất rồi.
Trần Bằng lại nói:
- Sau giờ ngọ hôm nay, La Vĩnh Tường đã cho ngưa. chất hết cuả cải lên thuyền rồi. Hơn nữa còn lệnh cho Mạc Long Từ Khang đến sông A Can trước để mai phục và tiếp ứng.
Tiểu nhân nghe được đến đạy vội vàng đào tẩu ngay để trở về báo tin. Nếu như cục chủ muốn đoạt lại món hàng vậy hãy mau mau đến sông A Can chận bọn chúng lại...
Long Bá Đào gật gật đầu quay sang Liễu Nguyên hỏi:
- Liễu huynh thấy thế nào ?
Liễu Nguyên cười nhạt:
- Kế sách cuả La Vĩnh Tường tại hạ đã nghĩ ra, Nhưng mà còn việc đốt cầu thì tại hạ không ngở đến.
Long Bá Đào nói:
- Bây giờ biết được hãy còn chưa muộn, chúng ta còn có thể...
Liễu Nguyên xua tay nói:
- Long huynh đừng vội nôn nóng, để tại hạ hỏi vị Trần huynh đệ vài câu cái đã.
Thế rồi lão quay sang phiá Trần Bằng:
- Các hạ nói Hoắc Vũ Hoàn hiện tại không có ở trong trang. Vậy các hạ có biết hắn đi đâu không ?
Trần Bằng nói:
- Về việc này tiểu nhân không hỏi rõ lắm. Chỉ nghe nói hắn đi tìm người để sớm bán số châu báu kia mà thôi.
Hắn đã rời khỏi Tiểu Nguyệt sơn trang bao lâu rồi ?
- Đã gần mười hôm
- Hắn chỉ đi có một mình thôi hay sao ?
- Không ! Còn có một cô nương cũng đi. Nghe đâu cô nương kia họ Thiết và là người được liệt vào hàng thứ chín trong Hoàn Phong Thập bát Kỳ,
- Sau khi bị bắt, các hạ có gặp qua Hoắc Vũ Hoàn chưa ?
- Đã có gặp qua một hai lần, nhưng đều không thấy được mặt thật

của hắn.
- Tại sao ?
- Bởi vì hắn lúc cũng che mặt cả. Hình như nghe đâu ngay cả lúc ngũ hắn cũng không tháo ra.
Diện mạo của Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường như thế nào chắc ngươi biết rõ ?
Trần Bằng gật đầu liên tục nói:
- La Vĩnh Tường hiệu là Bách Biến thư sinh, cho nên hắn ta rất giỏi về tài hoá trang, Có thể nói mỗi ngày đều gặp mặt hắn, Nhưng cũng không biết mặt nào là mặt thật của hắn.
Liễu Nguyên gật đầu:
- Việc này thì có thật.
Im Lặng một hồi lão lại nói tiếp:
- Ta hỏi các hạ thêm một việc nữa, vậy chứ đêm nay bọn chúng có thất cả mất chiếc thuyền ? Khi nào thì hành động ? Và chuẩn bị lên bờ ở chỗ nào ?
- Tổng cộng bọn chúng có tất cả năm chiếc thuền. Hai chiếc dùng để chở ngực, hai chiếc chở người, còn một chiếc dùng để chở châu báu và gia sản của họ Kim. Nhưng mà tiểu nhân đã thuốc chết hết toàn bộ số ngựa của bọn chúng. Vì vậy rất có thể bọn chúng chỉ dùng ba chiếc thuyền lả đủ rồi.
Nhưng nếu chúng phát hiện tiểu nhân đã bỏ trốn, có lẽ sẽ hành động sớm hơn giờ đã định.
Tại sao ngay cả địa điểm lên bờ cũng còn chưa xác định chứ ?
- La Vĩnh Tường hành sự rất cẩn thận. Vì muốn giữ bí mật hành tung, cho nên hắn ta đã lệnh cho Mạc Long Từ khang đến sông A Can trước để mai phục và thám thính tình hình. Khi nào sắp đến giờ xuất phát, hắn mới quyết định địa điểm lên bờ là ở đâu.
Liễu Nguyên trầm ngâm chốc lát, rồi hỏi:
- Mạc Long Từ Khang là ai ?
Trần Bắng đáp:
- Từ Khang là người tinh thông về việc thuỷ tánh. Hắn xếp hàng mười một trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Nghe nói hắn có thể nằm mai phục ở dưới nước đến ba ngày, ba đêm.
Liễu Nguyên lại hỏi:
- Khi gặp nhau, chúng liên lạc bằng cách gì ?
- Dùng tiếng gõ cuả kiếm làm ám hiệu.
- Làm sao phân biệt được ?
- Âm thanh dài và lâu là ý muốn hỏi đối phương. Đơi đến khi hai bên đến gần thì liên tục gõ bảy tiếng ngắn, đó là ý nói người cuả mình.

Liễu Nguyên cười cười:
- Phương pháp này cũng không tê.
Long Bá Đào liền tiếp lời:
- Liễu huynh ! Chúng ta đã biết được những điều cơ mật này. Vậy bây giờ không cần tấn công vào Tiểu Nguyệt sơn trang làm gì, mà chỉ cần đến sông A Can chận chúng lại là được rồi.
-Khoan đã !
Liễu Nguyên đưa tay can lại, rồi quay sang nói với Trần Bằng:
- Các hạ tạm thời hãy đi thay y phục trước đi. Sau đó nghỉ ngơi chút, rồi sẽ có việc quan trọng cho các hạ làm.
Trần Bằng đáp:
- Tiểu nhân đã thọ trọng ân của cục chủ, nếu như có gì sai khiến tiểu nhân có chết cũng không từ.
Nói xong, gã hướng về phía Long Bá Đào và bọn quần hùng thi lễ. Sau đó hắn kéo lê thân hình mệt mỏi thối lui ra khỏi phòng.
Bọn quần hùng nhìn theo bóng gã, đều tán dương nói:
- Tên hán tử này một mực trung thành với chủ, quả thật hiếm có.
Long Bá Đào cảm thấy vô cùng hãnh diện, mỉm cười:
- Hắn chỉ là một tên tiêu xa tầm thường trong tiêu cục của tại hạ. Thường ngày hắn không thích trò chuyện với ai, còn tính tình thì khô khan.
Vậy mà không ngờ trong giờ phút quan trọng này, hắn cũng không đến nỗi nào ngu cho lắm.
Liễu Nguyên có vẻ hoài ngh hỏi:
- Người này vào tiêu cục thời gian đã được lâu chưa ?
Long Bá Đào đáp:
- Không lâu lắm, mới chừng khoảng hai tháng mà thôi.
Liễu Nguyên nói:
- Mới chỉ có một hai tháng, vậy tại sao hắn nói là đã từng thọ trọng ân của Long huynh ?
Long Bá Đào cười:
- Trong đó có một đoạn thời gian mà Liễu huynh không được biết, tên Trần Bằng này vốn là người của tiêu cục Hồng vũ ở Kim Lăng. Bất hạnh là tiêu cục này giải nghệ.
Hắn lại một thân cô độc, không nhà không cửa, không bà con thân thích. Duy chỉ có mang theo một phong thư tiến cử của tiêu cục Hồng Vũ đến Thái Nguyên mà thôi.
Hắn đã khốn đốn chật vật để tìm cái ăn. Sau đó được nhận làm tạp dịch trong một hiệu buôn bán ngựa. Có một lần tại hạ đến đó mua ngựa, phát hiện ra hắn rất có tài điều khiển ngựa.

Sau khi nói chuyện và biết được hoàn cảnh của hắn, tại hạ liền thu nhận hắn vào làm việc trong tiêu cục.
Về chuyện này hắn cứ cảm kích để trong lòng mãi và tự cho rằng đã nhận được cái ân huệ ra tay cứu sống...
Liễu Nguyên "ồ" một tiếng:
- Tiêu cục Hồng Võ ở Kim Lăng và tiêu cục Song Long có qua lại với nhau không ?
Long Bá Đào đáp:
- Qua lại thì không có, nhưng mà một tiêu cục giải nghệ, các bạn đồng nghiệp đều nghe biết. Tiêu cục của chúng ta cũng biết cái tên Hồng Vũ này.
Liễu Nguyên lại hỏi:
- Bức thư tiến cử kia là gửi cho Song Long tiêu cục ?
Long Bá Đào đáp:
- Thư tiến cử chỉ là dùng để chứng minh một người nào đó, đã từng ở trong một tiêu cục, đảm nhận qua chức vị gì ? Đã làm được bao lâu ? Và phẩm cách, cần mẫn như thế nào ?
Đây là luật lệ của một tiêu cục chứ không nhất định là ghi rõ gửi cho tiêu cục nào.
Liễu Nguyên trầm ngâm chốc lát rồi nói:
- Không phải tại hạ đa nghi, nhưng mà tại hạ cảm thấy việc Long huynh nhận hắn vào làm tiêu xa trong tiêu cục này, thực thế mà nói thì đâu có gì là ân huệ thâm sâu lắm đâu, mà hắn lại cảm ân sạu nặng như vậy chứ. Việc này dường như có một chút gì đó không hợp lý.
Long Bá Đào cười nói:
- Liễu huynh ! Người chưa có chịu qua cái khổ của kẻ cùng đường bí lối, cho nên tự nhiên sẽ không hiểu được hết tâm trạng của họ đâu. Năm xưa Hàn Tín chỉ có xin của người xin ăn một bát cơm, vậy mà ông ta còn tri ân cả đời. Chức vụ tiêu xa tuy thấp hèn, nhưng đối với một người không nơi nương tựa thì quả là một ân huệ to lớn vô cùng.
Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong nãy giờ đứng im, bây giờ mới chợt lên tiếng:
- Ý của Liễu huynh là hoài nghi tin tức của Trần Bằng không đáng tin cậy ?
Liễu Nguyên gật gật đầu nói:
- Bách Biến thư sinh đa mưu túc trí. Là một nhân vật không dễ gì đối phó. Lần này rất có thể lão dụ chúng ta đến sông A Can, rồi nhân cơ hội đó mà dùng kế "ve sầu thoát xác"

Long Bá Đào đáp:
- Điều này mới là kỳ lạ. Trước đó Trần Bằng chưa đến báo tin. Liễu huynh cũng đã nghi ngờ đối phương sẽ rút lui qua hướng sông A Can. Bây giờ biết rõ được đối phương cũng có kế hoạch này thì Liễu huynh ngược lại không tin.
Liễu Nguyên mỉm cười nói:
- Chính vì tin tức này quá trùng hợp như vậy, nên mới khiến cho người ta không dám tin.
Long Bá Đào nói:
- Cứ nghĩ thần nghĩ quỉ mà không quyết định được, như thế há càng không hỏng việc hơn sao ?
Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong lại chen vào:
- Liễu huynh hoài nghi như vậy cũng không thể nói là không có lý, chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.
Long Bá Đào dứt khoát:
- Thôi thì cứ như thế này đi. Chúng ta sẽ chia ra thành hai nhóm, một nhóm do Liễu huynh phụ trách, tấn công chiếm cầu, còn một nhóm sẽ cùng đi với tiểu đệ đến sông A Can chận đầu chúng lại.
Liễu Nguyên gật đầu tán đồng:
- Như vậy cũng tốt, nhưng không cần phải chia ra làm hai nhóm làm gì. Ai muốn đi đánh chiếm cầu, ai muốn đi đến sông A Can mai phục đều do các vị tự chọn lấy, Nếu như có biến cố xảy ra, hai bên phải tương trợ lẫn nhau.
Bọn quần hùng đều nhất trí tán đồng ngay.
Nguyên nhân này đến từ vài điểm:
Thứ nhất là do họ bị ảnh hưởng tin tức vừa rồi của Trần Bắng, nên mọi người đều cho rằng Hoàn Phong Thập Bát Kỳ nhất định sẽ rút lui bằng hướng sông A Can.
Thứ hai là vì nghe dưới cầu đã có mai phục và bất cứ lúc nào cũng có thể bị kẻ địch dùng lửa tấn công, vì thế bọn họ không muốn vì chuyện này mà mạo hiểm.
Thứ ba là vì họ đến đây là do nể mặt Song Long tiêu cục, nên đương nhiên họ sẽ theo chủ nhân tiến thối, chứ cần gì theo phụ hoa. cho Liễu Nguyên.
Mọi người làm như vậy chẳng khác nào phủ nhận sự phán đoán và nghi ngờ của Liễu Nguyên.
Diêu Kế Phong thấy tình hình có vẻ không được tốt cho lắm, lão liền định kiến nghị đổi lại chủ ý. Đột nhiên từ trong góc phòng có một giọng nói phát ra:
- Hai ông cháu của lão phu sẽ cùng đi với Liễu lão đê.

Người nói câu này chính là Trúc Trượng Ông Đổng Huân.
Nễ Hoàn thần đồng Hương Nhi cũng cười vui mừng nói:
- Chúng ta lâu nay ở trong núi mãi cho nên cũng không quen ngồi thuyền. Đi lên cầu chơi chắc là vui hơn.
Diêu Kế Phong thở ra một tiếng nhẹ nhõm:
- Nếu có thể mời được Đổng tiền bối giữ cầu, thì dù cho Hoàn Phong Thập Bát Kỳ có mọc cánh cũng không thoát được.
Trúc Trượng Ông đứng lên bảo:
- Thời gian cũng không còn sớm. Hai ông cháu của lão phu sẽ đến trước đợi Liễu lão đê.
Nói xong lão dẫn Đổng Hương Nhi bước ra khỏi phòng.
Liễu Nguyên trong lòng thầm cảm tạ lão. Trước khi lên đường, Liễu Nguyên lại dặn dò Long Bá Đào:
- Thành công hay thất bại toàn là nhờ vào trận chiến đêm nay Hy vọng rằng Long huynh nhớ giùm cho hai chuyện...
Long Bá Đào hỏi ngay:
- Là hai chuyện gì ?
Liễu Nguyên hạ giọng nói:
- Phải mọi lúc để ý đến Trần Bằng. Nếu như có biến cố, phải lập tức bỏ ngay cách dùng tiếng gõ kiếm làm ám hiệu và không nên để đối phương tiếp cận.
Xong lão dặn mọi người:
- Tại hạ lo lắng không phải là việc này, mà là sợ chúng ta đánh ép quá, bọn chúng sẽ quyết tâm liều mạng. Như vậy khó tránh được cảnh thương vong thảm khốc. Bởi vậy tục ngữ có câu :" sát nhân nhất vạn, tự tổn tam thiên" (giết người nhiều quá, sẽ tổn đức ba đời – ý kiến của sư phụ).
Long Bá Đào ngạc nhiên hỏi:
- Vậy theo ý cuả Liễu huynh là như thế nào ?
Liễu Nguyên đáp:
- Theo ý của tại hạ là nên chừa cho chúng một con đường rút lui.
Long Bá Đào gật gật đầu ra chiều đã hiểu
Sau đó lập tức bắt đầu bố trí hành động...
*
**
Đêm nay bầu trời đen kịt và cũng không một ánh sáng trăng sao.
Nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy về phía hạ lưu
Vừa đúng canh một, từ phía cửa sông A Can có ba chiếc thuyền từ từ tiến vào.
Trên thuyền tối om, không một ánh đèn. Vừa tiến vào cửa sông, cả

ba chiếc thuyền liền hạ buồm xuống. Sau đó dùng chèo bơi ngược dòng trở lên.
Trên mỗi thuyền, ngoài hai tên thuỷ thủ điều khiển mái chèo ra, tuyệt nhiên không còn thấy một bóng dáng người bào ca?
Trong khoang thuyền đều được che kín và cũng không nghe thấy có tiếng người.
Ba con thuyền cứ như thế từ từ tiến đến gần toà sơn trang ở gần bờ sông. Trên chiếc thuyền đi đầu, đột nhiên phát ra âm thanh của hai tiếng kiếm gõ vào nhau
Tiếng âm thanh này vừa dài lại vừa lâu.
Âm thanh này truyền vào tận hai bên bờ sông A Can. Liền lúc đó những đám lau sậy hai bên bờ, cũng bắt đầu lay động.
Bỗng nhiên có tiếng người hỏi:
- Miêu đại ca có nghe tiếng gì không ? Quả nhiên bọn chúng đã đến rồi đấy !
Lúc này Thần Kích Miêu Phi Hổ đang ngồi cạnh bờ sông. Lão ta vừa vuốt râu vừa gật gật đầu nói:
- Đừng vội nôn nóng, hãy đợi nó vào thêm chút nữa.
"Keng, keng, keng... "
Những tiếng kiếm gõ vừa dứt, ba chiếc thuyền buồm cũng từ từ vượt qua khỏi toà nông trang.
Miêu Phi Hổ đột nhiên đưa tay lên vẫy một cái, thấp giọng hét:
- Trước tiên hãy cắt ngang đường rút lui của chúng.
Tử trong đám lau sậy lao nhanh ra bốn chiếc thuyền như những mũi tên.
Người đứng trên thuyền đi đầu chính là Củ Đầu Long Vương Dương Phàm. Toàn thân lão đều đã ướt hết. Còn trên tay lão đang cầm cây Nga Mi phân thuỷ kích.
Theo sau có ba chiếc thuyền. Trên mỗi thuyền có sáu gã đại hán. Tất cả bọn chúng đều là những hảo thủ tinh thông về việc bơi lội trong Long Thuyền bang.
Bốn chiếc thuyền kia chạy nhanh như tên bắn, nhưng không phải theo đuôi ba chiếc thuyền buồm, mà là chạy ngược lại cửa sông A Can và sau đó quay đầu ngược lại cắt đứt đường thối lui của ba chiếc thuyền buồm kia.
Miêu Phi Hổ thấy thuyền của Dương Phàm đã chặn xong lối thoát của chiếc thuyền buồm, lúc ấy lão mới vẫy tay lần thứ hai và quát khẽ:
- Đón đầu chúng lại !
Bốn chiếc thuyền khác liền xuất hiện phía trước. Trên mỗi thuyền

chở hơn ba mươi tên đại hán. Bọn đại hán này một tay cầm đao một tay cầm thuẫn. Tất cả bọn chúng đều gập chân lại, nằm sát trong khoang thuyền.
Đứng trên mũi thuyền đi đầu là một gã hoà thượng thân hình béo phị. Lão ta không ai xa lạ chính là Phi Thiên Độc Lâu Âu Nhứt Bằng.
Bốn chiếc thuyền này rời nhanh khỏi bờ, đâm ngang ra giữa sông.
Âu Nhứt Bằng hai tay hai thanh đoản kiếm gõ từng tiếng, từng tiếng một.
- "Keng ! Keng ! Keng... "
Trên sông cũng có tiếng gõ trả lời lại:
- "Keng ! Keng ! Keng... "
Lúc này trời tối đen như mực, hai bên đều không có cách nào nhìn thấy vị trí của đối phương. Họ chỉ có thể dựa vào mũi kiếm để phân biệt phương hướng và d6àn dần tiếp cân nhau.
Ba chiếc thuyền buồm trên sông từ từ dừng lại.
Tám chiếc thuyền do Dương Phàm và Âu Nhứt Bằng dẫn đầu đã từ từ đến gần ba chiếc thuyền buồm hơn.
Đúng lúc ấy, trong khoang của một chiếc thuyền buồm, Trần Bằng đột nhiên hạ thấp giọng nói với Long Bá Đào:
- Phía trước chính là thuyền chở châu báu. Bây giờ phải gõ bảy tiếng nhỏ và ngắn để bọn chúng đến gần hơn, rồi ta hãy ra tay.
Long Bá Đào không hề chần chừ, liền đưa hai cây trường kiếm lên gõ liền bảy tiếng:
- "Keng ! Keng ! Keng... "
Tiếng gõ thứ bày vừa dứt, những tấm che trong khoang của ba chiếc thuyền buồm lập tức mở toang ra. Bọn quần hùng tay cầm đao kiếm, từ từ hiện thân ra.
Âu Nhứt Bằng vừa nghe những âm thanh ngắn và gấp, bèn cho ngay rắng sự việc đã bị bại lộ. Cho nên lão ta quát lớn:
- Các huynh đệ, tiến lên !
Thuyền hai bên vừa đụng vào nhau, tất cả những tên đại hán cầm thuẫn liền nhất tề hét lên rồi múa đao nhảy sang thuyền buồm.
Bọn quần hùng đã chờ sẵn từ lâu liền lập tức xuất thủ ứng chiến.
Trong chốc lát. Ánh đao, ánh kiếm vung lên sáng ngời. Trên mặt sông trước đó còn yên tịnh, bây giờ đã xảy ra một trận quyết chiến kinh thiên động địa. Tiếng hô, tiếng hét và tiếng binh khí chạm vào nhau vang dậy cả một khúc sông.
Bọn quần hùng đều có võ công trác tuyệt. Vì vậy trận đầu tiên người của Yến Sơn đã bị thất thủ. Hơn ba mươi tên đại hán đã bị tử thương quá một nửa và đều bị rơi cả xuống sông.

Bốn chiếc thuyền do Dương Phàm dẫn đầu đột ngột từ phía sau ập đến.
Bọn thủ hạ của lão đều là những hảo thủ tinh thông về bơi lội, tất cả bọn chúng liền bỏ thuyền nhẩy xuống nước tấn công từ phía bên dưới.
Bọn quần hùng đa số đều không biết bơi lội.
Lúc này họ vừa phải đánh trên bờ vừa đỡ dưới nước. Cho nên xem ra có chiều thất thế hơn đối phương.
Long Bá Đào thấy tình thế bất lợi cho phe mình, liền hạ lệnh cập thuyền vào bờ. Đồng thời cho người bắn tên lửa để cầu cứu viện binh của Liễu Nguyên
Lúc này lão mới tin rằng sự nghi ngờ của Liễu Nguyên là có lý.
Lão quay sang tìm Trần Bằng thì hắn đã mất tiêu trong đám người hỗn loạn.
Trận chiến càng lúc càng khốc liệt, tình thế càng lúc càng nguy cấp hơn.
Chẳng bao lâu, ba chiếc thuyền buồm đã bị đánh đắm hết hai chiếc. Tất cả bọn quần hùng đều tụ tập hết lên chiếc thuyền còn lại. Bọn họ dùng sào tre, mái chèo và cả binh khí dể chống chọi lại với bọn "thuỷ quái" dưới sông.
Diêu Kế Phong nói lớn:
- Long lão đại ! Sự việc đã nguy cấp lắm rồi, không thể nào chần chừ được nữa. Phải mau sớm nghĩ cách cặp vào bờ mới được.
Long Bá Đào cũng hoảng hốt:
- Bốn phía đều là thuyền của giặc, làm thế nào thoát thân được đây ?
Diêu Kế Phong đưa mắt nhìn khắp nơi, rồi nói:
- Sông A Can này không rộng lắm. Long huynh hãy kéo buồm lên đi. Tiểu đệ sẽ cầm lái chọ Chúng ta cứ đâm thẳng về hướng đông thử vận may xem.
Việc đã đến nông nỗi này, cũng đành phải thử vận may mà thôi.
Long Bá Đào liền đưa kiếm lên cắn ngang miệng, còn hay tay kéo buồm lên.
Diêu Kế Phong tung mình một cái đã ra đến sau lái. Lão dùng hết sức đẩy càng bánh lái sang bên trái...
Thân thuyền đột nhiên ngoặt sang trái. Bỗng nhiên nghe thấy "Đùng ! Đùng !" hai bóng người đồng thời rơi xuống sông.
Thất Bộ đoạn hồn Thương Lục Hoàn vội vàng kêu lên:
- Nguy rồi ! Hai cha con của Vương đại hiệp đã bị xẩy chân rơi xuống sông rồi.
Long Bá Đào liền cuống cuồng lên. Lão định hạ buồm xuống, nhưng

vì trong lúc quá khẩn trương nên lão không sao tháo dây buồm ra được.
May mà hai cha con Vương Khắc Luân sinh trưởng ở vùng Quan Lạc, cho nên cũng biết bơi chút đỉnh, vì vậy họ mới có thể tự cứu mình. Hai cha con họ vừa bám vào bánh lái thuyền, vừa lớn tiếng nói:
- Không cần phải dừng thuyền. Ở đây nước sông không sâu, chắc có lẽ đã gần đến bờ rồi.
Có hai cha con Vương Khắc Luân ở dưới nước hộ tống, bởi thế bọn "thuỷ quái" của Long Thuyền bang không dễ gì tiếp cận được.
Còn may thêm một điều nữa là lúc ấy có gió mạnh, nên chẳng bao lâu thuyền của họ đã đâm vào đám lau sậy ở bên bờ sông.
Bọn quần hùng cùng lúc reo lên vui mừng, rôi bỏ thuyền leo lên bờ.
Thất Bộ đoạn hồn Thương Lục Hoàn là người xông lên bờ đầu tiên.
Vừa đặt chân lên bờ, lão liền nghe gió rít bên tai. Chưa kịp phản ứng gì thì vai trái của lão đã bị trúng tên.
Tiếp theo, từ trong đám lau sậy tên bắn loạn xạ ra như mưa và trải dài khắp bờ sông.
Từ trong những lằn tên, chợt có tiếng nói lớn:
- Bằng hữu ! Các người đã bị rơi vào ổ mai phục rồi. Nếu như muốn sống hãy mau bỏ binh khí xuống...
*
**
Nếu như ở sông A Can đang xảy ra một trận chiến ác liệt, thì ngược lại tại Tiểu Nguyệt sơn trang vẫn yên tĩnh một cách đáng sợ.
Thần Toán Tử Liễu Nguyên và Đồng Tẩu Song Kỳ đứng kề vai nhau ở trên cầu, đảo mắt liên tục nhìn bốn phương để thăm dò động tĩnh ra sao.
Bọn họ đã đứng trên cầu rất lâu. Cuối cùng vẫn không phát hiện gì lạ Ở bên kia cầu.
Trong sơn trang không có một bóng đèn.
Dọc bờ sông cũng không thấy có một bóng người, thậm chí ngay cả tiếng chó sủa cũng không có.
Trước tình hình này khó lòng khiến cho người ta không phòng bị.
Bốn bề càng trầm tĩnh, thì càng có nguy cơ bị mai phục, đồng thời bất cứ lúc nào cũng phát sinh ra biến cố...
Liễu Nguyên là kẻ hiểu rộng thấy xa, nên không dễ gì mà mạo hiểm.
Còn Trúc Trượng Ông là một lão giang hồ, tự nhiên lão ta cũng thừa biết sự nguy hiểm phía trước.
Chỉ có Đông Hương Nhi niên kỷ còn nhỏ, vì thế không nhẫn nại

được.
Đột nhiên Hương Nhi lên tiếng hỏi:
- Chẳng lẽ chúng ta đứng như vầy cả đêm hay sao ?
Liễu Nguyên hơi lắc đầu đáp:
- Đương nhiên là không.
- Vậy thì còn phải đợi đến bao giờ ?
Trúc Trượng Ông mỉm cười nói:
- Phong cảnh ở đây cũng không tệ. Vậy đứng đây nhìn một lát cũng không thể được hay sao ?
Đổng Hương Nhi nói:
- Xem tình hình này, có lẽ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ vì sợ nên đã bỏ đi rồi. Chúng ta cứ đứng ở đây ngáp gió như vầy chẳng phải là điên hay sao ?
Trúc Trượng Ông đáp:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ nếu như thật sự đã đi rồi, chúng ta có qua cầu cũng chẳng sao cả. Còn nếu như bọn chúng chưa đi, sớm muộn gì cũng sẽ...
Lão chưa nói hết câu, đột nhiên thấy phía chân trời có một đốm sáng bay thẳng lên không. Đến độ cao khoảng chừng mười trượng, đốm sáng bỗng nhiên toa? ra thành nhiều đốm sáng nhỏ, sau đó từ từ rơi xuống đất và tắt dần.
Liễu Nguyên quay đầu lại nói:
- Đây chính là ám hiệu của Long lão đại. Lẽ nào Hoàn Phong Thập Bát Kỳ thật sự đã đi bằng ngã sông A Can ?
Đông Hương Nhi nói:
- Như vậy là ta đã nói trúng rồi đấy. Người ta đã đi từ lâu, vậy chúng ta còn đứng đây làm gì ?
Vừa nói đến đây, mọi người lại thấy hai tín hiệu được bắn liên tục lên không. Phương hướng chính là sông A Can.
Trúc Trượng Ông chau mày lại nói:
- Bọn người đi theo Long lão đại không phải là ít. Cho dù có phải động thủ cũng có thể ứng phó được. Thế mà tại sao lại nguy cấp như vậy chứ ?
Liễu Nguyên đáp:
Bọn Hoàn Phong Thập Bát kỳ rất là xảo quyệt. Nhất định đây là quỷ kế do bọn chúng bày ra. Bây giờ tại hạ đến đấy tiếp ứng, còn tiền bối thì cứ ở lại đây giữ cầu. Để tránh kế điệu hổ ly sơn
Trúc Trượng Ông gật đầu đáp:
- Được ! Liễu lão đệ hãy đi đi. Ở đây để cho hai ông cháu lão phu lo cho.

Liễu Nguyên cúi mình vái chào một cái, rồi vội vã quay lưng phóng đi.
Liễu Nguyên vừa đi khỏi khoảng thời gian chưa đầy một tuần trà. Bỗng từ xa có tiếng vó ngựa văng vẳng tiến lại. Hình như tiếng vó ngựa kia từ phương Nam vọng lại.
Chẳng bao lâu một con tuấn mã đã xuất hiện. Trên lưng nó có một người đang nằm phục trên đó. Người kia áo quần rách nát, toàn thân bê bết máu và trên ngực trái còn ló ra một nửa mũi tên.
Vừa tới bên cầu, người kia bỗng "hự" lên một tiếng rồi lăn đùng xuống ngựa. Hắn vừa lết trên mặt đất vừa ôm ngực gọi lớn:
- Liễu đại hiệp ! Liễu đại hiệp !
Đông Hương Nhi nhận ra đó chính là Trần Bằng, liền vội vàng chạy lên trước, đỡ gã dậy và hỏi:
- Các hạ từ đâu đến đây ?
Trần Bằng thở dốc nói:
- Tại hạ từ sông A Can vội vã chạy về đây, là muốn mời Liễu đại hiệp hãy mau tới đó, nếu chần chờ e rằng sẽ không còn kịp...
Trúc Trượng Ông bây giờ đã đến nơi, liền tiếp lời gã:
- Ở đó đã xảy ra chuyện gì ?
Trần Bằng hấp tấp nói:
- Thuyền của ta vừa đụng đầu thuyền của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ liền bị đánh chìm hết hai chiếc. Hoắc Vũ Hoàn còn mai phục ở hai bên bờ, vì vậy bên ta bị kẹt ở giữa. Muốn đánh cũng không xong mà muốn lên cũng không được...
Trúc Trượng Ông cắt ngang lời của gã:
- Do Hoắc Vũ Hoàn đích thân chỉ huy ?
Trần Bằng gật đầu nói:
- Gã họ Hoắc kia ra tay thật ác độc. Dưới sông gã sử dụng bọn "thuỷ quái", trên bờ gã cho thủ hạ xạ tiễn. Bên ta bị thảm bại chết hơn một nửa.
Vạn Thắng tiêu cục Lục chủ đã chết trong loạn tiễn. Diêu đại hiệp bị chém mất một tay, hiện giờ cũng không biết sống chết ra sao ?
Ai sống hay chết, hai ông cháu của Đỗng Huân vẫn mặc. Nhưng vừa nghe Diêu Kế Phong bị chém mất một tay, mặt của hai người bừng bừng lên.
Đổng Hương Nhi lên tiếng trước:
- Gia gia ! Diêu thúc thúc đã bị thọ thương, vậy chúng ta còn ở đây làm gì ?
Trúc Trượng Ông hứ một tiếng:
- Đi ! Chúng ta đến đó đòi gã họ Hoắc kia một cánh tay Nói xong, hai người nhảy lên lưng con ngựa của Trần Bằng, tra roi chạy mất.

Trần Bằng đợi cho đến khi bóng họ mất hẳn, liền nhổ một bải nước bọt lên đất, cười nhạt nói:
- Dựa vào sức của các ngươi mà cũng dám so tài với đại ca của ta sao ? Hứ ! Thật không biết sống chết là gì.
Nói đoạn, gã rút mũi tên trên ngực ra ném xuống đất, đi đến bên sông rửa sạch những vết máu trên người. Sau đó gở lấy từ trong người ra một cây đuốc, châm lửa đốt lên, quơ qua bên trái và bên phải ba cái.
Ngay lúc ấy, cánh cổng của toà Tiểu Nguyệt sơn trang ở bên kia bờ sông từ từ mở ra, một đoàn người ngựa nối đuôi nhau im lặng tiến qua cầu.
Tổng cộng có hơn mười con ngựa. Tất cả móng chân của những con ngựa đều được dùng vải quấn lại. Vì vậy đoàn người ngựa đi qua không hề phát ra tiếng một động nhỏ.
Sau khi vượt qua khỏi cầu, đoàn người ngựa liền đi về phía bờ nam.
Đi đầu đoàn người ngựa chinh là Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường.
Đi được một đoạn, La Vĩnh Tường dừng cương ngựa lại hỏi:
- Mạnh thiếu hiệp đã thoát được chưa ?
Trần Bằng gật đầu đáp:
- Mạnh thiếu hiệp, Hàn tứ ca và Viên lão nhị đã ra cửa Đông môn trước, đang đứng đợi ở ngoài thành.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Mạnh thiếu hiệp lọt vào tay Miêu Phi Hổ có bị thọ thương gì không ?
Trần Bằng cười nói:
- Mạnh thiếu hiệp không hề bị thương tích gì. Chỉ bị Miêu Phi Hổ sai người đánh cho bốn mươi tát tay Bởi thế trong lòng thiếu hiệp rất căm phẫn lão.
Trước khi rời khỏi nông trang, thiếu hiệp còn lưu lại chữ trên vách, nói rằng lần sau sẽ tính sổ với lão.
La Vĩnh Tường ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài:
- Không sai, tạm thời chúng ta rút lui khỏi Lan Châu, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trở lại. Đến lúc ấy, chúng ta sẽ tính luôn cả vốn lẫn lời với chúng.
Dứt lời, vẫy tay ra hiệu cho mọi người lên đường.
*
* *
Từ Lan Châu đến Hà Giang phủ có thể đi bằng hai con đường.
Một là ngồi thuyền, thả xuôi theo sông Hoàng Hà xuống hạ lưu. Sau đó đến Hà Bắc rồi ngược lên Thượng Châu.
Con đường thuỷ này tương đối không mất nhiều công sức, nhưng

ngược lại phải đi một đoạn vòng dài cả ngàn dặm và mất nhiều thời gian.
Ngoài ra còn có một con đường bộ khác. Con đường này đi ngang qua hai tỉnh Thiểm Tây và Sơn Tây, rồi đến Nương Tử quan. Tuy đường đi có ngắn, nhưng ngược lại rất khó khăn hiểm trở. Thêm vào đó, còn phải băng qua vài con sông lớn
Hoắc Vũ Hoàn vừa muốn đến nơi nhanh, đồng thời cũng không muốn để cho Thiết Lan Cô cùng Lâm Tuyết Trinh phải chịu nhiều mệt nhọc. Cho nên Hoắc Vũ Hoàn đã phối hợp hai con đường lại mà đi.
Bọn họ từ Lan Châu ngồi thuyền xuôi dòng xuống phía Đông, sau đó đến khúc sông Tấn Bắc,
Đến đó, họ rời thuyền đi ngựa vượt qua Ngũ Đài Sơn. Đến đây, từ Long Tuyền quan họ đi xuyên qua Thái Hành sơn thẳng đến Bảo Định Phủ.
Vừa đi đường bộ và đường thuỷ như thế này cũng mất hết tám chín ngày, mới có thể đến được chỗ ở của Kim Đao Hứa Vũ là Hà Giang phủ.
Kim Đao Hứa Vũ không có thê tử, vì thế lão rất xem nhẹ danh lợi. Lúc còn sống ngoài thời gian dạy võ công cho Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh ra, những khi rảnh rỗi, lão rất thích trồng hoa. Bởi vậy chung quanh nhà lão ở, khắp nơi đều có trồng kỳ hoa dị thảo và lúc nào cũng nở hoa quanh năm.
Lâm Tuyết Trinh vô cùng cảm khái bảo:
- Hoắc đại ca đến đây hơi muộn, nếu như đại ca đến đây lúc sư phụ còn sống, thì nhất định người sẽ dãi đại ca một bình bách hoa tửu và cón dẫn đại ca đi khắp nơi thưởng thức. Chứ làm gì giống như bây giờ, khách quí mà lại...
Hoắc Vũ Hoàn cắt ngang lời nói của Lâm Tuyết Trinh rồi khiêm tốn nói:
- Hai chữ quý khách tại hạ đây không dám nhận. Nhưng nếu có dịp thưởng thức bách hoa tửu là tại hạ cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.
Thiết Liên cô hứ khẽ một tiếng:
- Đại ca thật là... hễ nghe đến rượu cứ như không thể nào chịu được.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Điều này có sao đâu ! Duy chỉ có anh hùng mới có bản sắc, tiểu muội chính là kính phục anh hùng bản sắc của Hoắc Đại Ca.
Hoắc Vũ Hoàn cười ha hả nói:
- Có một bài thơ, không biết hai vị đã nghe qua chưa ?
Lâm Tuyết Trinh Liền hỏi:
- Bài thơ gì ?

Hoắc Vũ Hoàn liền đọc:
- Bách sự hà như túy trung lạc
Hộ bằng tải tửu phục tác ca
Mãn nhai tửu quỉ thành quần tu.
Đồ sử anh hùng thán tịch mịch
Tạm dịch (trong sách)
- Bận trăm công việc gặp rượu rồi cũng mặc
Có thú vui nào bằng vừa uống vừa la
Rượu đổ tràn đầy với nhiều hủ chung quanh
Than cô độc bởi anh hùng uống nhiều quá
Hoắc Vũ Hoàn còn định đọc nữa, nhưng Thiết Liên Cô đã đưa tay lên bịt hai tai lại, la liên tục:
- Nói bậy ! Nói bậy ! Nói bậy !
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Được ! Những câu thơ đó có thể là nói bậy nhưng ngu huynh hỏi muội, câu thơ của Lý Bạch: "Tự cổ anh hùng giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh" (dịch: Ngàn xưa anh hùng đều có một mình, chỉ có người say mới luu danh) cũng là nói bậy hay sao ?
Thiết Liên Cô lắc đầu nói:
- Ai mà thèm nghe những câu thơ xuyên tạc ấy chứ ?
Lâm Tuyết Trinh chen vô:
- Hai người không cần phải tranh luận. Trong nhà ở phía sau hậu viên có lẽ còn có mấy bình bách hoa tửu. Vậy để muội đi tìm thử xem sao ?
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Cửu muội hãy cùng đi luôn ! Nếu như có tốt nhất hãy mang ra hết đây.
Thếit Liên Cô định cự nự, nhưng thấy Hoắc Vũ Hoàn nháy mắt ra hiệu, nên nàng liền cười và bảo:
- Cũng được. Bọn muội sẽ đi tìm rượu cho đại ca, nhưng đại ca nhớ đừng chạy lung tung đấy !
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu đáp:
- Được rồi, đi đi !
Đợi cho hai người vừa khuất sau những đám hoa rậm rạp, Hoắc Vũ Hoàn mới nhảy xuống khỏi lưng ngựa, tiến nhanh về phía ngôi nhà tranh phía trước.

Chỉ Đao

Hồi 8
TRỌC ĐỒ HUYỀN CƠ

Cửa của ngôi nhà được đóng chặt. Trên cửa có một ổ khoá đã bị rỉ sét.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay bẻ gẫy ổ khoá, sau đó mở cửa nhè nhẹ lách mình vào trong.
Đây là toà nhà kiểu "Tam hợp" bình thường. Vừa bước vào cửa là một khoảng sân rộng. Ở chánh diện là gian đại sảnh, còn hai bên trái và phải đều có hai gian phòng, phía sau mới là phòng chính và phòng ngủ.
Trong nhà mọi thứ vẫn còn nguyên, chỉ có điều bụi bậm bám dầy cả lớp. Dường như lâu lắm rồi, nơi đây không có người ở.
Hoắc Vũ Hoàn đưa mắt lướt nhanh bốn phía một lượt rồi lập tức bước xuyên qua gian đại sảnh tiến ra dãy nhà ở phía sau.
Phía sau hậu viện cảnh vật cực kỳ thanh nhã. Những đám hoa thi nhau đua sắc, khắp nơi một bề yên tịnh.
Nơi đây có ba gian nhà nhỏ xây theo kiểu chữ "Phẩm. Bên phía trước chính là thư phòng, hai gian phía sau là phòng ngủ.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nhè nhẹ, đẩy cửa bước vào thư phòng.
Bên trong bụi giầy xếp lớp. Trên nền nhà có mấy bức hoa. cũ. Những bức hoa. này không phải do các nhà danh hoa. nổi tiếng vẽ ra. Hơn nữa kỷ thuật bồi những bức hoa. cũng rất là thô.
Những bức hoa. này bị vất bừa bãi, lung tung. Xem ra, từ lúc Kim Đao Hứa Vũ bị hại đến giờ, chắc có lẽ chưa có một ai đến đây quét dọn và sửa sang lại,
Hoắc Vũ Hoàn kéo hộc tủ bàn sách ra tìm kiếm một hồi, không thấy gì, Sau đó Hoắc Vũ Hoàn quay sang mở cái tủ sách trên tường.Hoắc Vũ Hoàn lôi hết sách vở và tranh hoa. từ trong tủ ra dặt qua một bên, rồi bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ cái tủ bằng gỗ. Hoắc vũ Hoàn đưa tay gõ vào vách tủ từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, vửa gõ vừa lắng nghẹ..
Khi gõ đến ngăn thứ ba ở bên trái, đột nhiên từ vách tủ phát ra một tiếng lạ.
Hoắc Vũ Hoàn đưa cả hai tay vào trong tủ, nhè nhẹ kéo lên trên. Chỉ nghe "cạch" một tiếng, trên vách tủ xuất hiện một cửa ngầm nhỏ.
Phía trong cửa là một miệng hang nhỏ hình vuông. Bên dưới miệng hang còn có một cánh cửa sắt nhỏ. Hiển nhiên đây là nơi cất dấu

bảo vật quý giá.
Hoắc Vũ Hoàn gõ lên cánh cửa sắt, nhưng không phát hiện có gì khác thường. Sau đó Hoắc Vũ Hoàn lại dùng lực đẩy mạnh, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.
Lúc này Hoắc Vũ Hoàn mới biết, đó là một tấm sắt bị khảm chết vào trong tường.
Chất liệu làm thành tấm sắt này rất kiên cố, tuyệt đối không có sức mạnh gì phá vỡ được.
Ở khoảng giữa từ miệng hang đến tấm cửa sắt có đặt một mảnh giấy xếp rất chỉnh tề. Hoắc Vũ Hoàn thuận tay lấy mảnh giấy ra ngoài, rồi mở ra xem.
Chỉ thấy trên mảnh giấy có ghi mấy hàng chữ:
" Hoa hồng bảy tiền. Thược dược bốn lưỡng. Thu cúc ba tiền. Mạc trúc sáu cây, Rồi lấy một cây, thêm năm chén nước"
Những hàng chữ này mới xem qua trông giống như một toa thuốc, nhưng mỗi vị đều dùng tên của một loại hoa. Rõ ràng là có hàm ý khác.
Hoắc Vũ Hoàn xem lại mảnh giấy một lần nữa, nhưng vẫn không hiểu được ý nghĩa nó muốn nói gì. Bỗng nhiên có tiếng nói khẽ:
- Đây rồi ! Bọn muội đã tìm kiếm đại ca khắp nơi, không ngờ đại ca lại trốn ở đây.
Tiếng người chưa dứt thì đã thấy Lâm Tuyết Trinh và Thiết Liên Cô, mỗi người ôm một hủ rượu xuất hiện ở trước cửa thư phòng.
Hoắc Vũ Hoàn vội lên tiếng:
- Trong lúc hai người đi tìm rươu, ta đứng một mình thấy buồn chán, cho nên mới tùy tiện vào đây xem thử.
Lâm Tuyết Trinh cười khúc khích tiến vào trong. Nàng vừa đặt hủ rượu xuống cái bàn sách, vừa nói:
- Đây chính là thư phòng của sư phụ. Đáng tiếc là đã lâu lắm rồi không có người quét dọn mấy thứ linh tinh này...
Bất chợt nàng xoay đầu lại nhìn, thấy phía sau tủ sách có một cánh cửa ngầm. Liền "ủa" lên một tiếng
- Ở đây có cửa ngầm à ! Tại sao muội lại không biết nhỉ ?
Hoắc Vũ Hoàn giơ giơ mảnh giấy trong tay nói:
- Còn có cái này nữa nè ! Cô nương thử xem có hiểu được ý nó muốn nói gì không ?
Lâm Tuyết Trinh liền nhận lấy mảnh giấy, đọc đi đọc lại mấy lần, cuối cùng lắc đầu nói:
- Đại ca tìm được mảnh giấy này ở đâu vậy ? Tại sao từ trước đến giờ muội chưa từng nhìn qua ?

Hoắc Vũ Hoàn bảo:
- Cô nương thật sự không biết cửa ngầm này ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Đúng vậy ! Muội gạt đại ca làm gì chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm giây lát:
- Điều này thật là kỳ quái !...
Thiết Liên Cô lên tiếng:
- Chúng ta tìm cách mở cái cửa kia ra xem thử, như vậy không phải là rõ ngay hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Tấm cửa sắt này thiết kế rất kiên cố, không có chìa khoá không cách nào mở ra được.
Thiết Liên Cô nói:
- Lâm cô nương có biết chìa khoá cất ở đâu không ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Ngay cả cưa? ngầm này muội còn không biết, vậy làm sao biết được chìa khoá cất ở chỗ nào chứ ?
Thiết Liên Cô lại nói:
- Chìa khoá rất có thể ở trong những di vật cuả lệnh sư.
Lâm cô nương đi tìm thử xem sao ?
Lâm Tuyết Trinh lắc đầu:
- Những di vật cuả tiên sư do muội đích thân sửa sang lại, nhưng tuyệt đối không thấy cái chìa khoá nào.
Thiết Liên Cô thở dài một tiếng:
- Đáng tiếc Hàn tứ ca không có ở đây. Nếu như có tứ ca, cho dù ổ khoá có tinh xảo cách mấy cũng khó...
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên xua tay:
- Cửu muội đừng vội thất vọng, để ta yên tĩnh nghĩ thử xem sao.
Hoắc Vũ Hoàn lại mở mảnh giấy ra xem một hồi, rồi tự lẩm bẩm một mình:
- Nếu như mảnh giấy này không có chứa một ẩn ý gì đặc biệt,vậy tại sao lại giấu trong một nơi trân trọng như thế ?
Còn nếu như rất quan trọng, đương nhiên phải đặt vào bên trong tấm cửa sắt chứ, sao lại để bên trong tủ sách ?
Lâm Tuyết Trinh bỗng nhiên lên tiếng:
- Có lẽ mảnh giấy này có liên quan đến tấm cửa sắt ở bên trong tủ.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu:
- ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà những hàng chữ này ẩn ý thật là khó hiểu.
Lâm Tuyết Trinh nói:

- Lúc sư phụ còn sống, người rất thích trồng hoa. Trên mảnh giấy sư phụ viết toàn là tên của loài hoa, chẳng lẽ nó là những lời gợi ý hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn chợt nghĩ ra được điều gì, liền bảo hai người:
- Không sai. Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài vườn hoa xem thử.
Nói đoạn Hoắc Vũ Hoàn liền bước ra bên ngoài trước. Sau đó ba người đứng kề vai nhau ở hành lang, nhìn ra ngoài vườn hoa sặc sỡ.
Cả ba ngắm nhìn một hồi lâu, chợt Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng nói:
- Hoa Hồng bẩy tiền, Thược Dược bốn lưỡng. Thu Cúc ba tiền... đấy là ý muốn chỉ cánh hoa hay nhuỵ hoa ? Còn năm chén nước nữa, chẳng lẽ lại là phương pháp bí mật để ủ rượu...
Lâm tuyết Trinh liền nói:
- Không thể nào. Nếu như là ủ rượu, cần gì phải có sáu cây Mạc Trúc ?
Thiết Liên Cô cười nói:
- Đại ca nhất định là vì muốn uống rượu, nên đã không còn được tỉnh táo rồi. Dưới tán cây kia rất mát mẻ. Tại sao chúng ta không mang mấy chiếc ghế ra đó, vừa uống rượu vừa suy nghĩ nhỉ ?
Hoắc Vũ Hoàn liền tán đồng:
- Đúng vậy ! Quả là ý kiến hay.
Thiết Liên Cô vội trở vào thư phòng, rồi mang một hủ rượu và hai cái ghế ra.
Khi nàng vừa đi đến đầu hành lang, bất chợt gặp phải cảnh tượng vô cùng ngạc nhiên.
Thì ra trong khi nàng quay vào trong lấy rượu, Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh đã đi sang phía bên kia trước.
Lúc này hai người gần như dựa sát vào nhau to nhỏ nói chuyện.
Hoắc Vũ Hoàn một tay cầm mảnh giấy, còn một tay đang chỉ về phiá trước. Lâm Tuyết Trinh thân hình vốn mảnh mai yểu diệu. Vì để nhìn kỹ hướng do Hoắc Vũ Hoàn chỉ, bởi vậy toàn thân nàng gần như ngã hẵn vào trong lòng cuả đối phương.
Hai người đang mãi mê đàm luận, nên gần như không có phát hiện ra, thân mình cuả họ gần như đã chạm vào với nhau.
Nhưng mà cảnh tượng này lại lọt vào trong mắt cuả Thiết Liên Cô, khiến cho nàng không cảm thấy dễ chịu chút nào.
Những chuyện như thế này, đối với phụ nữ rất là nhạy cảm.
Thiết Liên Cô không chỉ là phụ nữ, hơn nữa nàng là gái đã trải qua một lần lập gia thất. Huống hồ nàng có một cảm tình đặc biệt đối với Hoắc Vũ Hoàn.
Cho nên về việc này, nàng không những chỉ nhạy cảm, mà còn cảm

thấy hơi đau lòng.
Nàng đứng lặng người sau một đám hoa hồng, không biết là phải trở vào trong lánh mặt hay là giả vờ làm bộ như không thấy ?
Bỗng dưng nàng cảm thấy đầu mình choáng váng, hai mắt hoa lên, còn tứ chi thì toàn thân bủn rủn, toàn thân lắc lư như muốn ngã xuống.
Lúc này nàng càng cảm thấy hủ rượu và hai cái ghế đang ôm trong người dường như nặng thêm ngàn cân, mấy vạn cân...
" Kẻng !" Cuối cùng hủ rượu tuột khỏi tay nàng, rơi xuống đất vỡ tan tành. Rượu chẩy tràn lan ra khắp mặt đất làm mùi rượu thơm phức cả một vùng,
Hai người ở dưới tán cây, vừa nghe thấy, liền thất kinh quay đầu lại nhìn.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức chạy đến đỡ lấy thân hình cuả Thiết Liên Cô dậy và vội hỏi:
- Cửu muội ! Muội sao vậy ?
Thiết Liên Cô lắc lắc đầu nói:
- Không sao cả. Bởi vì muội giẫm phải viên sỏi, cho nên mới bị ngã.
Lâm Tuyết Trinh liên nói:
- Ồ ! Sắc mặt cuả Thiết tỉ tỉ thật khó coi, không phải là bị bệnh đấy chứ ?
Thiết Liên Cô cười nói:
- Ai nói ta bị bệnh chứ ? Chỉ vì ta sơ ý nên bị ngã mà thôi. Điều đáng tiếc là rượu đã bị đổ hết ra đất rồi.
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Rượu đổ không có quan trọng, quan trọng là người không có sao là tốt rồi. Một mình muội cầm nhiều như vậy, tại sao không gọi bọn huynh một tiếng chứ ?
Thiết Liên Cô nghe những lời thân thiết này, rồi nghĩ đến cảnh tượng vừa chứng kiến khi nãy, đột nhiên nàng cảm thấy mũi mình cay cay và chỉ mong sao được khóc ra thành tiếng mà thôi.
Nàng vôi. vàng quay đầu đi, thấp giọng nói:
- Trong phòng còn có một hủ, vậy để muội đi lấy...
Nàng vừa xoay mình bước đi thì đã bị Hoắc Vũ Hoàn kéo tay lại nói:
- Không cần đâu. Vừa rồi ngu huynh và Lâm cô nương đây, hai người đã đoán ra được một chút manh mối về những chữ ghi trên tờ giấy này.
Hoắc Vũ Hoàn nói thật lòng, không ngờ hai chữ "hai người" đã chạm vào nỗi đau thầm kín trong lòng Thiết Liên Cô. Nàng liền rút mạnh tay về, nghiêm sắc mặt bảo:

- Dùng lời nói được rồi, làm gì mờ niú kéo người ta dữ vậy ? Kỳ cục muốn chết. Nếu để người ta nhìn thấy thì phải làm sao đây ? Nói vậy chớ Hoắc ca đừng có buông ra thiệt nhen, đừng có ngu mà nghe lời muội đó...
Ai dè Hoắc Vũ Hoàn liền buông tay ra, vì câu sau Thiết Liên Cô nói quá nhỏ, gượng cười:
- Ngu huynh nhất thời vô ý, xin Cửu muội bỏ qua cho.
Lâm Tuyết Trinh đột nhiên cười nói:
- Kỳ thật ha, ở đây không có người ngoài, chắc tỉ tỉ muốn nói sự có mặt cuả muội ở đây là không phù hợp, cho nên ngại ngùng chứ gì ?
Hoắc Vũ Hoàn chận ngang:
- Đừng có nói tầm... phải quá nà...
Lâm Tuyết Trinh nhướng đôi mày ngài lên nói:
- Được ! Không nói thì không nói. Muội đi lấy rượu đây, làm thế sẽ không cản trở việc cuả hai người. Như vậy chắc được chứ ? Hi hi
Hoắc Vũ Hoàn định cản lại nhưng không tiện giơ tay ra. Vì vậy đành phải lắc đầu:
- Quả thật là tính trẻ con...
Thiết Liên Cô cười nhạt tiếp lời:
- Một đại cô nương mười tám mười chín tuổi vẫn còn trẻ con hay sao ?
Không đợi cho Hoắc Vũ Hoàn kịp trả lời, Thiết Liên Cô liền phất tay áo bỏ đi vào trong một nước.
Hoắc Vũ Hoàn đứng ngớ ngẩn một hồi trong đám hoa, sau đó mới nhún vai lầm thầm:
- Hôm nay bọn họ bị sao vậy cà ?
Sau khi Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh mang rượu và bàn ghế đến bên tàn cây xong. Hai người đưa mắt nhìn quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Hoắc Vũ Hoàn.
Thiết Liên Cô vì trong lúc bực bội, nên đã nói ra vài câu nặng lời. Nàng ngờ những lời của nàng đã làm cho Hoắc Vũ Hoàn bỏ đi mất, nên lúc này vô cùng hối hận, nàng lớn tiếng gọi:
- Đại ca ! Đại ca !...
Nàng gọi liên tiếp mấy tiếng, nhưng bốn bề vẫn im lặng.
Lâm Tuyết Trinh cũng cuống lên:
- Vừa rồi đại ca còn ở đây, sao mới đó đã không thấy ?
Thiết Liên Cô vội nói:
- Lâm cô nương ở đây đợi, để ta đi xem ngựa của đại ca còn hay không ?
Lâm Tuyết Trinh nói:

- Chẳng lẽ đại ca bỏ đi một mình hay sao ?
Thiết Liên Cô đáp:
- Điều này rất khó nói. Đại ca tính tình rất cương trực không thích quanh co dài dòng. Tất cả cũng đều do ta đã nói ra những câu không phải...
Thiết Liên Cô không kịp giải thích, đã vội chạy nhanh ra phía trước tiền viện. Khi vừa chạy ngang qua hành lang, đột nhiên nàng nghe tiếng của Hoắc Vũ Hoàn từ trong rừng trúc vọng ra:
- Hai người mau qua đây ! Quả nhiên ta đã tìm ra được rồi.
Rừng trúc nằm ở phía tây hoa viên và cũng là hướng đối diện với tiền viện.
Thiết Liên Cô quay phắt người lại, rồi chạy như bay vào trong rừng trúc.
Lâm Tuyết Trinh cũng không chần chừ, đẩy ghế đứng lên, đi nhanh về phía đó
Cả hai vừa vào đến nơi đã thấy Hoắc Vũ Hoàn đang ngồi xổm trên đất và dùng tay gom sạch lá khô lại.
Thiết Liên Cô lúc này đã hết giận, nàng vừa cười vừa hỏi Hoắc Vũ Hoàn:
- Đại Ca ! Huynh làm gì ở đây vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời nàng, mà chỉ vẫy tay nói:
- Hãy mau mau đi lấy nước lại đây, nếu không có nước, lấy rượu cũng được.
Lâm Tuyết Trinh đáp một tiếng rồi quay đi, chẳng bao lâu nàng đã mang đến một bình bách hoa tửu.
Sau khi dọn sạch hết lá khô, Hoắc Vũ Hoàn đứng lên chỉ mấy cây trúc nói:
- Hai người xem thử đây là cái gì ?
- Là mạc trúc !
Hoắc Vũ Hoàn có vẻ phấn khởi đáp:
- Không sai ! Sáu cây mạc trúc này có gì khác với những cây trúc kia không ?
Cả hai đưa mắt nhìn kỹ những cây trúc. Chỉ thấy sáu cây trúc này được xếp rất chỉnh tề. Ở chính giữa là một cây trúc tương đối to, năm cây còn lại hơi nhỏ hơn một tí và nằm bao quanh cây trúc lớn giống như hình dáng của một hoa mai.
Nhưng mà, Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh vẫn nói không được đặc điểm khác biệt giữa chúng và những cây trúc khác. Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu cười nói:
- Đây chỉ là hình đáng đặc trưng bên ngoài mà thôi, còn một đặc

điểm quan trọng khác, hai người không để ý đến hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh sốt ruột nói:
- Nhưng cuối cùng là đặc điểm gì ? Đại ca nói thử ra xem ?
Hoắc Vũ Hoàn từ từ nói:
- Trong sáu cây mạc trúc này, có một cây do con người làm ra.
- Ồ !...
Cả hai không hẹn mà cùng lúc nhìn lại sáu cây trúc nhánh lá xanh rì, dường như họ có vẻ không tin tưởng vào mấy câu nói của Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn cười cười bảo:
- Hai người xem đây !
Hoắc Vũ Hoàn bước đến dùng hai tay nắm chặt thân cây trúc ở giữa xoay mạnh một cái. Bât ngờ thân cây trúc được tháo ra làm hai phần. Hoá ra những cành và lá trên thân cây trúc đều là giả, thân trúc rỗng. Hai đầu có khớp vặn, bởi thế có thể vặn vào hoặc tháo ra hai phần thân trúc một cách dễ dàng.
Thiết Liên Cô đứng trô mắt ra nhìn mà chẳng nói được lời nào.
Lâm Tuyết Trinh cầm lấy phần thân cây trúc bị tháo rời đưa lên xem. Sau đó nàng bỏ cây trúc xuống, có vẻ cảm khái nói:
-Muội đã theo sư phụ mười mấy năm, vậy mà vẫn không biết người còn có những bản lĩnh như vầy...
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Hiên tại "Mạc trúc sáu cây" và "rồi lấy một cây" chúng ta đều đã tìm được. Việc còn lại là phải tìm xem "Năm chén nước" là cái gì thôi
Hoắc Vũ Hoàn vừa nói vừa ôm hủ rượu đỗ đầy tràn vào lỗ của thân trúc, phần thân còn lại ở trên đất.
Rượu vừa đổ vào trong ống trúc thì liền bốc lên một mùi thơm kỳ lạ. Chỉ một lát sau, từ trong ống trúc nhô lên một miếng gỗ nhỏ, trên miếng gỗ là một cái chìa khoá bằng kim khí sáng lấp lánh.
Lâm Tuyết Trinh vừa vui mừng vừa ngạc nhiên hỏi:
- Hoắc đại ca ! Làm thế nào mà huynh tìm được đến đây ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Kể ra cũng có mấy phần may mắn nhưng mà sự việc này phải kể đến công lao của Cửu muội.
Thiết Liên Cô ngạc nhiên:
- Công lao của muội ?
Hoắc Vũ Hoàn liền nói:
- Đúng vậy ! Nếu như không phải muội bị té ngã, thì ngu huynh làm sao phát hiện được phương hướng mà bẩy cây hoa hồng đã chỉ ?
Thiết Liên Cô càng ngạc nhiên hơn :

- Rốt cuộc sự việc xảy ra như thế nào ? Tại sao càng nghe muội càng thấy mơ hồ hơn ?
Hoắc Vũ Hoàn nói tiếp:
- Vừa rồi ngu huynh và Lâm cô nương đang đàm luận về ẩn ý tên của những loài hoa ghi trên mảnh giấy. Tuy bọn huynh đoán ra được một vật gì đó đang được dấu trong hoa viên này. Nhưng đáng tiiếc là không xác định được địa điểm. Đúng lúc ấy muội trượt chân té ngã và còn làm vỡ hủ rượu bên cạnh đám hoạ..
Lâm Tuyết Trinh chen vảo hỏi:
- Sau đó như thế nào ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Sau đó trong lúc vô ý, tại hạ phát hiện được bên cạnh đám hoa hồng có trồng bẩy cây hoa hồng. Những cây hoa hồng này được trồng theo kiểu giống như một mũi tên.
Mũi tên này chỉ về hướng nam..
Thế rồi tại hạ đột nhiên nghĩ đến câu "hoa hồng bẩy tiền", phải chăng câu này ý muốn nói là phía trước bẩy cây hoa hồng.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh tập trung lắng nghe, trên mặt họ đều lộ vẻ thán phục tài trí của Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn lại nói tiếp:
- Lúc ấy tại hạ bèn đi thử về hướng nam, ai ngờ vừa đi được bẩy bước bèn phát hiện ra bốn chậu thược dược.
Lâm Tuyết Trinh liền xen vào:
- Điều này không phải là trùng hợp với câu " thược dược bốn lưỡng" hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
-Hoàn toàn không sai chút nào. Bốn chậu thược dược kia càng làm cho tại hạ vững tâm hơn. Nhưng tại sao trên mảnh giấy lại ghi "thược dược bốn lưỡng", mà không phải là "thược dược bốn tiền" ? Điều này cũng có nguyên nhân.
Lâm Tuyết Trinh hỏi:
- Nguyên nhân gì ?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Tại hạ đã suy nghĩ nát óc, cuối cùng thì cũng nghĩ ra.
Thì ra chữ "lưỡng" có hai ý, một là cự ly và một là phương hướng.
Thiết Liên Cô cũng không nhịn được, liền hỏi gấp:
- Thế cuối cùng nó biểu thị ý gì ? Xin đại ca hãy nói ra được hay không ?
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Muội đừng có khẩn trương, từ từ nghe tiếp sẽ biết

Nói đến đây, Hoắc Vũ Hoàn liền cố ý dừng lại.
Lâm Tuyết Trinh cũng không kém phần nôn nóng:
- Có gì đại ca cứ nói dứt khoát ra đi, cứ ở đó mà úp úp mở mở hoài.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Hai người cứ thay phiên nhau hỏi hoài, như vậy làm sao ta có thể nói tiếp được chứ ?
Lâm Tuyết Trinh bảo:
- Được ! Được ! Được ! Bọn muội không hỏi nữa, vậy đại ca mau nói ra đi.
Lúc bấy giờ Hoắc Vũ Hoàn mới chậm trãi nói:
- "Lưỡng" có nghĩa là một cặp. Vậy "bốn lưỡng" là ý nói bốn cặp. Hay nói cách khác, đó là cách những chậu thược dược tám bước...
Lâm Tuyết Trinh bất giác nói chen vào:
- Như vậy là phương hướng hay sao ?
Vừa nói xong, nàng mới phát giác mình vừa không giữ lời, liền xua tay nói:
- Xin lỗi ! Xin lỗi ! Cứ xem như muội không có hỏi, là muội sai.
Thiết Liên Cô vốn không thích Lâm Tuyết Trinh cho lắm. Nhưng bây giờ nhìn thấy vẻ hồn nhiên, ngây thơ của Lâm Tuyết Trinh, nàng cũng không khỏi nhịn cười.
Hoắc Vũ Hoàn cười cười nói tiếp:
- Về mặt chữ viết mà nói thì chữ "lưỡng" gần giống chữ "nội". Nếu như ta bỏ bớt một chữ nhơn trong chữ "lưỡng" thì sẽ thành chữ "tây". Vì vậy câu này đương nhiên chỉ hướng tây.
Lâm Tuyết Trinh vừa định mở miệng nói nhưng bỗng nàng sực nhớ lại liền vội đưa tay lên che miệng.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Lâm cô nương muốn gì thì cứ việc nói ra đi. Nếu không để trong bụng hoài sẽ cảm thấy khó chịu lắm đấy.
Lâm Tuyết Trinh lắc đầu cười nói:
- Không có gì. Chỉ là muội kính phục tài phân tích chữ của đại ca quả thật hơn người.
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai nói:
- Nếu như tại hạ không biết phân tích chữ, thế thì làm sao có thể hiểu thấu những ẩn ý cao siêu viết trên giấy của lệnh sư được.
Thiết Liên Cô cười:
- Được rồi. Đừng nói chuyện ngoài lề nữa. Đại ca hãy kể tiếp đi.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay ra trước tiếp:
- Những việc sau đó cũng không có gì đáng nói. Ngu huynh đi tiếp về hướng tây tám bước thì gặp được ba cây thu cúc. Sau đó dễ dàng

tìm được rừng trúc ở đây và phát hiện ra sáu cây mạc trúc này.
Thiết Liên Cô trầm ngâm một hồi nói:
- Xem ra vì để cất dấu cái chìa khoá này, Hứa lão tiền bối đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Nhưng tại sao về việc này, ngay cả Mạnh thiếu hiệp và Lâm cô nương cũng không được Hứa lão tiền bối nói cho biết ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Theo như ta đoán, Hứa đại hiệp đã sớm nghĩ đến việc sẽ có ngày tin đồn về bức bách lý đồ sẽ bị lọt ra ngoài và nếu như có xảy ra biến cố, e rằng hai huynh muội của Lâm cô nương không đủ sức bảo vệ báu vật mà ngược lại còn tự rước hoa. vào thân. Bởi thế Hứa đại hiệp mới an bày như vậy để giữ lại ngày sau còn dùng.
- Ý của đại ca muốn nói là Hứa lão tiền bối đã mang bức bách lý đồ dấu trong tấm cửa sắt bí mật ở thư phòng hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ta nghĩ như vậy
Thiết Liên Cô tiếp:
- Nhưng mà Lâm cô nương đã từng nói, sau khi Hứa lão tiền bối bị hại, cô ta đã có nhìn thấy qua bức bách lý đồ kia..
Đoạn nàng quay sang hỏi Lâm Tuyết Trinh:
- Phải như vậy không ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu đáp:
- Đúng vậy ! Sau khi sư phụ bị ám hại, muội và sư huynh đã kiểm tra kỹ những di vật của người để lại, hình như đã từng nhìn thấy qua bức hoa. kia rồi.
Thiết Liên Cô hỏi dồn:
- Lâm cô nương còn nhớ đã cất nó ở đâu không ?
Lâm Tuyết Trinh suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Có lẽ là muội đã để nó vào trong chiếc rương gỗ ở trong thư phòng.
Thiết Liên Cô vội nói:
- Đi ! Chúng ta đi đến đấy tìm xem.
Nói xong, cả ba đi xuyên qua hoa viên, trở lại thư phòng.
Lâm Tuyết Trinh mở một cách thành thạo cái rương gỗ có màu nâu nhạt đặt ở góc phòng. Rồi nàng lấy từ bên trong ra một cuộn giấu dài bảo:
- Đây này, chính là nó đấy !
Cuộn giấy được cuốn lại rất chỉnh tề. Bên ngoài còn được bọc bởi một lớp vải gấm màu xanh. Trên lớp vải gấm bên ngoài có thêu năm chữ "Hàn đường bách lý đồ"
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Thật là kỳ quái ! Bức bách lý đồ đã nằm ở đây, vậy thì bên trong tấm cửa sắt kia cất dấu vật gì chứ ?
Thiết Liên Cô nói:
- Tạm thời hãy gác nó qua một bên. Trước mắt chúng ta hãy xem thử bức bách lý đồ kia có gì thần bí hay không rồi hãy nói.
Nói xong, nàng đưa tay lấy cuộn giấy và nhè nhẹ trải ra.
Bức hoa. vừa trải ra, cả ba đồng thanh kêu lên, còn sắc mặt thay đổi liên tục.
Một bức hoa. được gọi là Hàn Đường bách lý đồ, đương nhiên phải là phong cảnh mặt sông vào những ngày mùa thu, phải có núi, cỏ cây, khói sương và một trăm chú cá đang bơi lội tung tăng trên sông...
Không sai ! Trong bức hoa. này quả thật có một con sông rộng lớn, có núi xa cây gần, thậm chí có cả một lão ngư ông đang ngồi đội mưa câu cá.
Nhưng mà trên bức hoa. này còn thiếu một thứ cực kỳ quan trọng, đó chính là cá
Trong bách lý đồ lại không có cá, như vậy không phải là kỳ quái lắm hay sao ?
Sự thật quả là như vậy. Trên bức hoa. này cái gì cũng có, ngoại trừ cá mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn đứng ngẩn người ra một hồi lâu, mới chỉ bức hoa. hỏi:
- Đây là bức bách lý đồ đó sau ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu:
- Đúng vậy.
Đôi lông mày rậm của Hoắc Vũ Hoàn hơi nhíu lại:
- Bức họa mà lệnh sư đã mua ở Tiểu Nguyệt sơn trang đem về chính là bức này ?
Lâm Tuyết Trinh đáp :
- Không sai ! chính là bức này
Đột nhiên Lâm Tuyết Trinh lắc đầu với vẻ nghi hoặc và nói:
- Nhưng mà lúc mới mua về, trên bức hoa. rõ ràng có cá, tại sao bây giờ ngay cả một con cũng không thấy ?
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Chính mắt cô nương đã nhìn thấy ?
Lâm tuyết Trinh đáp:
- Đúng như vậy ! Lúc ấy trên bức hoa. này có vẽ đủ hình một trăm con cá chép. Tứ thái của mỗi con đều hoàn toàn khác nhau.
Hai vị xem này, giữa những làn sóng và đám cỏ này, không phải còn có những khoảng trống hay sao ? Chính những chỗ trống này, trước

đây vốn đã từng có hình vẽ những con cá chép.
Lời của Lâm Tuyết Trinh nói không sai chút nào. Ở khoảng giữa những làn sóng và cỏ trên bờ có rất nhiều chỗ trống hình dài dài.
Hoắc Vũ Hoàn chăm chú nhìn bức hoa. một hồi lâu, rồi buông tiếng thở dài:
- Tại hạ đã sống mấy mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện quái lạ như vậy. Cá chép trong bức hoa. tự nhiên không cánh mà bay đi mất.
Thiết Liên Cô nãy giờ vẫn im lặng, bây giờ bỗng nhiên lên tiếng:
- Theo muội đoán, bách lý đồ rất có thể hai bức giả thật. Một bức có cá, còn một bức thì không. Bức mà chúng ta vừa nhìn thấy chỉ là bức giả mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Nếu thật sự có hai bức giả và thật, đương nhiên phải được vẽ hoàn toàn giống nhau. Chứ làm gì mà cố ý vẽ khác biệt như vậy ?
Thiết Liên Cô trầm ngâm một hồi, rồi nói:
- Thế thì có khi nào chúng được vẽ thành hai bức chánh và phụ hay không ?
Một bức chỉ vẽ phong cảnh, cỏ cây và dòng nước, còn một bức khác toàn là vẽ cá không. Sau đó mang hai bức dán chồng lên nhau thành một...
Hoắc Vũ Hoàn trong lòng cảm thấy lời nói của Thiết Liên Cô hơi có lý, bèn hỏi:
- Tại sao cửu muội lại có những ý tưởng như vậy ?
Thiết Liên Cô mỉm cười nói:
- Muội nghĩ, bí mật của bức bách lý đồ đa phần nằm ở trên bức có một trăm con cá chép.
Còn bức vẽ phog cảnh, cây cỏ và sông nước chẳng qua chỉ là vật làm nền mà thôi. Nếu không tại sao Hứa lão tiền bối lại mang bức hoa. quý giá như vậy đặt trong cái rương này chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn phấn khởi nói:
- Cửu muội thật không hổ thẹn là "lan chất huệ tâm", cách nghĩ không chỉ độc đáo mà thôi, hơn nữa còn rất có thể...
Lâm Tuyết Trinh bỗng lên tiếng hỏi:
- Nếu quả thật là như vậy thì bức hoa. chính kia hiện đang ở đâu chứ ?
Thiết Liên Cô dùng tay chỉ chỉ nói:
- Chắc chắn là nó hiện đang được cất giấu bên trong tấm cửa sắt bí mật kia.
Lâm Tuyết Trinh vội quay sang hỏi:

- Hoắc Đại ca ! cái chìa khoá đâu rồi ? hãy lấy ra mở tấm cửa sắt kia thử xem.
Hoắc Vũ Hoàn lấy cái chìa khoá ra, rồi từ từ bước về phía tủ sách.
Khi cái chìa khoá vừa được cắm vào trong ổ lập tức nhịp tim của Hoắc Vũ Hoàn đập mạnh lên.
Sau đó cái chìa khoá bắt đầu từ từ chuyển động...
Một tiếng "tách" nhỏ vang lên.
Tấm cửa sắt kiên cố chầm chậm được mở rạ..
Lúc này ba cái đầu chụm lại về một hướng, sáu ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn vào bên trong tấm cửa sắt.
Nhưng kết quả đã khiến cho mọi người hoàn toàn thất vọng.
Bên trong tấm cửa sắt chỉ có vỏn vẹn một cái túi nhỏ bằng lụa trắng.
Ngoài ra, ngay cả một mãnh giấy nhỏ cũng không có, đừng nói chi một bức hoa. lớn.
Cả ba người đều đưa mắt nhìn nhau, trên mặt của họ không giấu được vẻ hoang mang.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay vào trong lấy cái túi lụa ra đưa cho Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết Trinh dùng tay bóp bóp cái túi, bên trong dường như có hai vật bằng kim loại hình tròn.
Bất giác nàng nghi hoặc hỏi:
- Quái lạ ! là vật gì vậy kìa ?
Thiết Liên Cô nói:
- Đây là di vật của lệnh sư, vậy Lâm cô nương hãy mở nó ra thử xem.
Lâm Tuyết Trinh cúi đầu xuống mở cái túi ra. Bỗng nhiên nàng "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.
Thì ra vật bên trong cái túi chính là một cặp vòng đeo tay bằng vàng óng ánh.
Cặp vòng đeo tay này được chế tạo rất là tinh xảo. Từ kiểu dáng đến kích thước của hai cái vòng hoàn toàn giống nhau.
Hình dáng của cái vòng giống như tư thế của con phượng hoàng đang bay. Đầu và đuôi của con phượng hoàng giao nhau thành một hình tròn. Còn mỗi cái cánh được nạm từ ngoài vào, xem ra chúng sinh động giống như thật.
Lâm Tuyết Trinh bỏ cái túi lụa xuống, hai tay nâng niu cặp vòng kim phụng, mỉm cười nói:
- Thiết tỉ tỉ ! Tỉ xem này, cặp vòng này đường nét thật tinh xảo, kiểu dáng cũng rất là đặc biệt.
Thiết Liên Cô xem qua một hồi, cũng gật đầu nói:

- Quả thật không sai chút nào, thủ thuật chạm khắc tinh tế như thế này quả thật là hiếm thấy.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên:
- Tại sao ?
Hoắc Vũ Hoàn cúi xuống nhặt cái túi lụa trắng lên nói:
- Hai vị xem đây !
Lúc này, Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh mới chú ý đến sáu chữ viết trên cái túi là "Kim phụng hiện, bách ngư phi"
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Câu này có nghĩa gì ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- "Kim phụng hiện" hiển nhiên là chỉ sự xuất hiện của cặp vòng kim phụng.
Còn câu "bách ngư phi" chính là nói hình cá trong bức bách lý đồ đã không cánh mà bay.. Xem hàm ý của sáu chữ này thì lệnh sư đã biết trước hình cá trong bách lý đồ sẽ ẩn mất.
- Nhưng mà một cặp vòng đeo tay và một bức hoa. không có liên quan gì với nhau, vậy tại sao cặp vòng Kim phụng xuất hiện, lập tức hình cá trong bức hoa. sẽ ẩn mất ?
Hoắc Vũ Hoàn nỏi:
- Tuy lý lẽ bên trong khiến cho người ta khó hiểu. Nhưng tại hạ tin rắng lệnh sư nhất định sẽ không vô duyên vô cớ bày ra trò bí mật như vậy. Hứa đại hiệp làm như vậy ắt có dụng ý rất sâu.
Lâm Tuyết Trinh nhì kỹ một hồi lâu sáu chữ được viết trên cái túi lụa trắng, nhưng vẫm không hiểu nó co ý nghĩa gì.
Bất chợt nàng nói với giọng đầy thương cảm:
Xưa nay sư phụ vẫn đối xử với hai huynh đệ của muội giống như là con ruột. Bất cứ chuyện lớn chuyện nhỏ gì, người cũng không hề dấu diếm. Lần này không hiểu tại sao sư phụ lại không nói cho hai huynh muội của đệ được biết...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Theo tại hạ biết, không phải Hứa d0ại hiệp không nói cho hai vị biết, có lẽ là vì thời cơ chưa đến nên tạm thời chưa nói ra mà thôi.
Không ngờ tai hoa. đột ngột ập đến, vì thế không kịp thố lộ cho hai vị biết.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Hiện tại người đã quy tiên rồi, vậy những bí mật để lại này ai mà có thể hiểu cho được chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn an ủi nói:
- Cô nương không cần phải vội, tạm thời chúng ta giữ cặp vòng kim

phụng và bức hoa. đồ kia lại rồi từ từ suy nghĩ. Tại hạ tin rằng nhất định chúng ta sẽ đoán ra ý nghĩa của nó.
Thiết Liên Cô thở dài nói:
- Đáng tiếc là lần này không có tam ca cùng đi, nếu không chúng ta có thể biết được bí mật của nó là gì rồi.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nhắc đến tam đệ, tự nhiên ta cảm thấy lo lắng. Mấy ngày nay không biết có xảy ra chuyện gì không ? Sao tự nhiên ta linh cảm rằng hình như là ở Liên Châu đã xảy ra chuyện chẳng lành.
Thiết Liên Cô ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao đại ca lại nghĩ vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Khi chúng ta rời khỏi Lan Châu, người của Song Long tiêu cục và Y6én Sơn tam thệp lục trại đều đã xuất hiện ở Tiểu Nguyệt sơn trang. Hơn nữa Quỷ Nhãn Kim Xung cũng mưu mô xảo quyệt.
Vì vậy nếu như ứng phó không chu đáo sẽ bất lợi cho huynh đệ chúng ta.
Thiết Liên Cô nói:
- Muội nghĩ sẽ không có chuyện đó đâu. Mà cho có phát sinh ra vấn đề gì đi nữa, thì cũng có nhị ca và tam ca ứng phó rồi.
Nếu luận về cơ trí và tài ứng xử, nhất định bọn chúng không phải là đối thủ của tam ca.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Muội nói tuy không sai, nhưng mà cũng đừng có quá xem thường đối phương. Miêu Phi Hổ gian manh xảo trá, Quỉ Nhãn Kim Xung mưu mô xảo quyệt, đặc biệt là Thần Toán Tử Liễu Nguyên đa mưu túc trí... những người này không thể xem thường được.
Nói đến đây, Hoắc Vũ Hoàn liền im lặng một hồi rồi nói tiếp:
- Bức bách lý đồ và cặp vòng kim phụng để lại đây cũng chẳng có ích gì. Vậy Lâm cô nương hãy giữ nó, sau này ắt sẽ có chỗ dùng.
Bây giờ trời hãy còn sớm, chúng ta hãy mau mau nhân cơ hội này mau mau quay trở về thành Lan Châu.
Lâm Tuyết Trinh vội cản lại bảo:
- Làm gì mà quay về gấp vậy. Dại ca và Thiết Tỉ từ ngàn dậm xa xăm đến đây cũng nên nghỉ lại đây vài ngày, để muội làm trón nhiệm vụ của một gia chủ chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn đứng lên nói:
- Thời gian còn dài, bộ Lâm cô nương sợ sau này không còn cơ hội hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh đứng chắn ngang trước mặt Hoắc Vũ Hoàn nói:

- Không được, sau này hãy để sau này hãy tính, còn chuyện bây giờ phải tính ngay bây giờ.
Tối thiểu là hai vị cũng phải nghĩ lại đây một đêm, nếu không thì muội sẽ không bằng lòng đâu.
Hoắc Vũ Hoàn quay sang Thiết Liên Cô nhún vai nói:
- Muội có nghe gì không ? Tại sao trên đời này lại có chủ gia dữ dằn như vậy chứ ?
Thiết Liên Cô cười nhạt bảo:
- Người ta đã có lòng như vậy, đại ca cũng đừng nên từ chối nữa, kẻo người ta buồn, người ta buồn rồi người ta hổng có vui, ở lại đi. Đại ca đừng có giả bộ từ chối nữa, hãy nghỉ lại đây đêm nay hay ở luôn đây cũng không có ai cấm. Thành Lan Châu xa quá mà, muốn về gấp cũng đâu có được, chuyện xảy ra nếu có cũng đã xảy ra rồi, đâu có quan trọng bằng người đẹp chớ. Một cái mặt không vui của người đẹp cũng làm xập thành, nghiêng cả ngai vàng, huynh không nhớ sao. Hứ ! sáng sớm mai lên đường cũng được.
Tội cho Thiết Lan Cô, không biết tại sao nàng vừa nói một hơi dài như thế, vừa miễn cưỡng mỉm cười và ngữ khí cũng rất lãnh đạm, chua chát.
Nàng cảm thấy dường như người mà Lâm Tuyết Trinh muốn giữ lại không phải là nàng, mà chính là một mình Hoắc Vũ Hoàn mà thôi.
Lâm Tuyết Trinh không hề phát giác ra điều này, nàng vui vẻ nói:
- Đã hứa chắc rồi đó nha ! Bây giờ đại ca và Thiết tỷ hãy ngồi đây nói chuyện tâm tình một lát, muội sẽ lo đi chuẩn bị cơm nước và phòng nghỉ cho hai người.
Nói xong, nàng yểu điệu thướt tha bước đi.
Thiết Liên Cô nhìn theo bóng dáng xa dần của Lâm Tuyết Trinh mà buông một tiếng thở dài áo não, chứa đầy những sự phiền muộn trong lòng của nàng suốt hơn mười lăm phút vừa qua:
- Đáng tiếc ! Thật là đáng tiếc...
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Muội nói điều gì đáng tiếc ?
Thiết Luên Cô đáp:
- Đáng tiếc là chúng ta không được kết giao với vị Lâm cô nương này sớm hơn.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu kết giao sớm hơn thì thế nào ?
Thiết Liên Cô đáp với giọng buồn hiu hắt:
- Nếu kết giao sớm hơn thì sẽ không chỉ một mình muội hầu hạ đại ca.

Hoắc Vũ Hoàn vừa nghe xong những lời này liền cau mày lại, dáng vẻ dường như rất tức giận. Nhưng cuối cùng Hoắc Vũ Hoàn chỉ lắc lắc đầu mà không nói gì.
Đừng tưởng Lâm Tuyết Trinh dáng vẻ thướt tha yểu điệu như vậy mà xem thường. Đối với việc nấu nướng nàng làm rất ư là chậm chạp và không được ngăn nắp cho lắm. Cái nhà bếp qua bàn tay thục nữ, thon thon của nàng đã trở thành một nơi, không có chỗ nào là không vấn vương đồ ăn, thức uống cũng như không còn chỗ nào để mà đặt chân xuống mà không dẫm lên một món gì.
Cho nên, không bao lâu, khoảng chừng Thiết Liên Cô và Hoắc Vũ Hoàn uống hết mười bình trà lớn loại một lít một bình, tính ra thời gian khoảng năm tiếng đồng hồ thì Lâm Tuyết Trinh đã mau mắn kéo mâm cơm lên.
Cơm và thức ăn nóng hổi đã được dọn lên bàn. Thiệt không ngờ có cả rượu thit, bốn món mặn và hai món xào.
Bốn món mặn được làm thật khéo gồm có: hột gà bầm xả ớt, lạp xưởng khô chiên với nước tương, tôm khô xào cải mặn, đến món sau cùng là đậu hủ chiên dòn rồi hấp.
Cái món đâu hủ, chiên hấp này được Lâm Tuyết Trinh chú thích rõ tại sao phải hấp, vì nàng lỡ tay để trong chảo dầu lâu quá, nên đậu hủ bị chiên chín cả vào bên trong, cứng ngắc, liệng thử một cái trúng chân con gà đang lẩn quẩn ngoài xa, làm con gà phải kêu lên vì gần bị gẫy chân. Do đó nàng phải hấp với nước muối gừng, cho dậu hủ mềm ra chút chút. Không ngờ khám phá ra một món ăn mới, lần đầu khai trương, nàng đặc biệt dành cho Hoắc Vũ Hoàn, vì dầu sao răng của chàng cũng cứng và hàm của chàng cũng mạnh hơn. Hơn nữa nàng còn phải nhờ Hoắc Vũ Hoàn dọn dẹp cái bếp hộ nàng, để ngày mai nàng bầy ra nữa.
Hai món xào thì một là hành lá thái mỏng xào dầu, món kia là lá xả xào cùng tiêu, gừng, ớt. Món này làm cho ấm bụng và thân thể chống được cái rét ban đêm đang về. Nếu trời nóng, Lâm Tuyết Trinh không dám nấu như thế đâu.
Ngoài ra có một tô canh chua cá lóc thơm điếc mũi, không nhận rõ mùi của tô canh chua này đúng như thế nào. Bởi vì Lâm Tuyết Trinh nấu quá khéo.
Hoắc Vũ Hoàn cầm đủa lên nếm thử. Sau khi nếm xong Hoắc Vũ Hoàn hết lời khen ngợi để Lâm Tuyết Trinh... vui lòng:
- Thiệt là... không thể ngờ rằng Lâm cô nương lại có thể nấu thức ăn ngon tuyệt đến như vậy.
Lâm Tuyết Trinh ỏn ẻn hỏi lại:

- Đại ca cảm thấy vừa ăn hay không ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu, đáp nho nhỏ:
- Thiệt tuyệt vời ! Từ màu sắc cho đến mùi vị không có chỗ nào mà... không chê được.
Lâm Tuyết Trinh hí hửng:
- Lúc sư phụ còn sống, mỗi ngày một bữa cơm của sư phụ đều do hai tay của muội chu toàn cả. Sáng nào muội cũng nấu cháo cho sư phụ ăn với muối cục chiên dòn. Còn hai bữa kia thì sư phụ biểu ra ngoài Hà Giang phủ đặt riêng cho sư phụ những thức ăn chỉ có ở ngoải mới có mà thôi, muội đành phải chịu như thế.
Hôm nay vì đã hơi muộn nên không thể mua sắm gì được. Tuy có một con gà mà muội phải sang nhà hàng xóm để mượn, chẳng may nó đứt dây, chạy theo không kịp dù muội có thi triển khinh công, cho nên thức ăn rất là sơ sài. Để sáng mai muội vào trong thành mua một vài món thức ăn về nấu đãi quý vị. Hoắc đại ca ăn món đậu hủ này nè...
Hoắc Vũ Hoàn vội lắc đầu lia lịa:
- Như vầy đã là ngon lắm rồi, ngon lắm rồi, không dám ăn nữa đâu và cũng không dám làm phiền Lâm cô nương nấu cho ăn một lần nữa...
Hoắc Vũ Hoàn vừa nói, vừa vội vã gắp một miếng đậu hủ bỏ vào miệng nhai trệu trạo, sau đó bưng bầu rượu lên chứ không dùng ly, uống một ngụm thật lớn, cho trôi miếng đậu hủ. Hoắc Vũ Hoàn suýt bị nghẹt thở vì miếng đậu hủ lắc lư một hồi mới chịu xuống.
Thiết Liên Cô bỗng nhiên cười nhạt:
- Đại ca đã từng nếm qua rất nhiều thức ăn của những đầu bếp nổi tiếng nấu, nhưng mà cũng chưa từng khen qua một tiếng ngon. Vậy mà hôm nay đại ca gần nhự..
Thiết Liên cô bỏ lững câu nói.
Lâm Tuyết Trinh không hiểu được ẩn ý bên trong câu nói của Thiết Liên Cô, nên nàng liền cười nói:
- Chỉ cần đại ca thích, sau này mỗi ngày muội đều có thể nấu cho đại ca ăn.
Thiết Liên Cô liếc xéo Lâm Tuyết Trinh một cái bén ngót:
- Có thật vậy không ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Đương nhiên là thật rồi.
Thiết Liên Cô hỏi tiếp:
- Thế Lâm cô nương có thể làm được việc đó bao lâu ?
Lâm Tuyết Trinh trả lời:

- Bất luận là bao lâu cũng được.
Thiết Liên Cô nhún vai nói:
- Lẽ nào Lâm cô nương sau này lập gia đình rồi, cũng mang đại ca về phụng dưỡng cả đời luôn hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh đột nhiên hai má đỏ bừng lên.
Nàng quay người đi chỗ khác:
- Hông nói với tỉ nữa. Người ta đang nói chuyện nghiêm túc, mà Thiết tỉ tỉ cứ lấy người ta ra mà nói đùa... ứ... ừ... kỳ quá, làm muội thẹn muốn chết...
Thiết Liên Cô tiếp:
- Những lời nói đó không phải là nghiêm túc hay sao ? Làm con gái cũng phải có một ngày lên xe hoa với một người khác. Cho nên Lâm cô nương không thể cả đời đi theo đại ca được. Như vậy có đúng hay không ?
Lâm Tuyết Trinh quay lại cười bảo:
- Tại sao không thể được ? Thiết tỉ tỉ có thể cả đời đi theo đại ca được, tại sao muội lại không được chứ ?
Thiết Liên Cô không ngờ rằng Lâm Tuyết Trinh lại dám nói ra những lời can đãm và thẳng thắn như vậy. Trong phút chốc hồn nàng như dời vào cõi xa xăm và mặt nàng đã tái nhợt đi.
Hoắc Vũ Hoàn thấy tình hình như vậy, liền vội xen vào:
- Hai vị đừng có ở đó mà nói chuyện, nếu không thì tại hạ sẽ ăn hết cho mà xem.
Trong mắt của Thiết Liên Cô đã long lanh vài giọt sầu.
Nàng không nói thêm câu nào, mà chỉ đưa tay rót rượu uống liên tiếp ba ly lớn.
"Mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu"
Thiết Liên Cô vốn không quen uống rượu.
Mấy ly sấu ai vừa vào đến bụng thì đã khiến cho nàng càng sầu muộn và tự thương cảm thêm.
Đột nhiên nàng buông ly rượu xuống, rồi gục đầu khóc nức nở, lệ tuôn tràn đẫm ướt mặt bàn.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Thiết tỉ tỉ sao vậy ? Lẽ nào muội nói sai điều gì chăng ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Không phải vậy. Cuộc đời của cửu muội đã nhiều phen lận đận, nên rất dễ sanh ra cảm xúc. Cứ mỗi lấn uống rượu vào là cửu muội lại như vậy. Để cho cô ấy khóc một hồi sẽ hết.
Lâm Tuyết Trinh bảo:
- Nếu như vậy, để muội dìu Thiết tỉ tỉ về phòng nghỉ.

Lâm Tuyết Trinh liền đứng lên dìu Thiết Liên Cô về phòng.
Hoắc Vũ Hoàn cũng không còn tâm trí đâu mà ngồi uống rượu được nữa, liền đặt ly rượu xuống, một mình bước ra ngoài hoa viên.
Ngoài hoa viên kí trời vào đêm thật là lạnh lẽo, gió hiuhiu thổi, mùi thơm của cỏ hoa toa? khắp mọi nơi.
Từ trong những bụi hoa, tiếng côn trùng đang rỉ rả.
Hoắc Vũ Hoàn hít sâu vào một hơi, rồi thả bước dạo đi khắp hoa viên.
Không biết lúc nào Hoắc Vũ Hoàn đã đến bên tán cây to lúc trưa. Dưới tán cây, bàn ghế vẫn còn đó. Hoắc Vũ Hoàn liền ngồi xuống ghế, mắt nhìn những mảnh vỡ của hủ rượu bên cạnh đám hoa.
Hồi trưa, Thiết Liên Cô đã để tuột tay đánh vỡ hủ bách hoa tửu ở đó. Lúc đó nàng lại nói là dẫm phải viên sỏi. Bây giờ nghĩ lại sự việc, tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là như vậy.
Nàng đã nhìn thấy gì, đã suy nghĩ điều gì ? Sống chung với nhau bao nhiêu năm, vậy mà nàng vẫn còn chưa hiểu được con người của ta.
Lẽ nào, mọi người sống trên thế gian này, ngoài gia đình của họ ra, họ không còn mục đích nào khác hay sao ?
Một người nam và nữ sống chung với nhau chẳng lẽ ngoài thương và hận ra, không còn thứ gì khác nữa hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn là một người bình thường, đương nhiên cũng có nhu cầu tình ái. Hơn nữa tuổi cũng đã đến thất tuần, nên tất nhiên cũng cần một mái ấm gia đình.
Nhưng mà Hoắc Vũ Hoàn phải kiềm chế dục vọng xuống, để lo tạo dựng một mái ấm gia đình cho những đứa trẻ mồ côi đã bị mất đi song thân.
Hoắc Vũ Hoàn muốn mang sự ấm no, hạnh phúc và tình thương đến cho những đứa trẻ bất hạnh đáng thương kia, sau đó mới tính việc của mình.
Sở dĩ Hoắc Vũ Hoàn làm vậy, không phải là vì muốn cho thiên hạ biết ta đây là anh hùng cao thượng.
Cũng không phải là muốn tỏ ra mình có lòng bác ái hơn người, mà Hoắc Vũ Hoàn chỉ có một lý do duy nhất mà thôi.
Đó là vì tử thuở nhỏ, Hoắc Vũ Hoàn đã không còn phụ thân và mẫu thân, trong lúc bao nhiêu đứa trẻ khác được vui chơi, nô đùa, thì ngược lại Hoắc Vũ Hoàn đã nếm đủ mùi vị đắng cay của một đứa bé mồ côi...
Bỗng từ phía sau Hoắc Vũ Hoan có tiếng bước chân nhè nhẹ,
Hoắc Vũ Hoàn vẫn ngồi yên, thấp giọng hỏi:
- Đã ngủ rồi chưa ?

Lâm Tuyết Trinh thở dài nói:
- Đã ngủ rồi, nhưng mà Thiết tỉ tỉ cứ mê sảng nói những câu gì không nghe rõ.
Hoắc Vũ Hoàn chỉ gật gật dầu mà không nói gì.
Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Muội thấy hình như Thiết tỉ tỉ có tâm sự sâu kín gì đó ?
Hoắc Vũ Hoàn lại gật đầu nhưng vẫn không lên tiếng.
Lâm Tuyết Trinh chợt hỏi:
- Đại ca biết Thiết tỉ tỉ có tâm sự gì không ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Mỗi người đều có một tâm sự riêng, tốt nhất là đừng nên suy đoán lung tung
Lần này thì lại đến phiên Lâm Tuyết Trinh im lặng.
Chừng một hồi sau, đột nhiên nàng ngửa mặt lên trời buông một tiếng thở dài.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Thế nào ? Lâm cô nương cũng có tâm sự hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh với vẻ hơi buồn nói:
- Đã là nữ nhi ai mà chẳng có chút tâm sự. Nhưng đáng tiếc, tâm sự của nữ nhi không thể nói cho người khác biết được. Muội lại càng không thể làm giống như Thiết tỉ tỉ được.
Uống cho say, rồi khóc một trận, để làm vơi bớt những sầu muộn.
Hoắc Vũ Hoàn bất giác mỉm cười đứng dậy bảo:
- Tuổi nhỏ như cô nương đây, chắc chưa có gì đâu để mà sầu khổ. Ngoài mối huyết cừu chưa báo được của sư môn ra, còn có việc gì đáng để cho cô nương thở ngắn than dài chứ ?
Lâm Tuyết Trinh bĩu môi nói:
- Đại ca xem thường người ta như vậy sao ? Người ta đã mười tám mười chín tuổi rồi, lẽ nào sự sầu khổ của người đời cũng đều không hiểu hay sao ?
Hoăc Vũ Hoàn nói:
- Cô nương nói đã hiểu, vậy thì tại hạ sẽ kiểm tra cô nương thử.
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Được ! Đại ca cứ thử đi ! Đừng tưởng rằng người ta vẫn còn trẻ con.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Cô nương nói rằng cô nương đã hiểu những sự sầu khổ trong nhân gian. Vậy thì tại hạ xin hỏi cô nương, một người sống trên thế gian, điều bất hạnh lớn nhất là gì nào ?
Lâm Tuyết Trinh suy nghĩ một hồi đáp:

- Điều này còn tuỳ. Ví dụ như là nam nhân, nếu như chưa thực hiện được chí nguyện của mình mà đã vội chết, thì đó là điều bất hạnh lớn nhất. Nếu là nữ nhân...
Nói đến đây, tự nhiên nàng nhìn trộm Hoắc Vũ Hoàn một cái, rồi im lặng không chịu nói tiếp.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Nếu như nữ nhân thì như thế nào ?
lâm Tuyết Trinh cười bẽn lẽn nói:
- Muội nói ra đại ca không được cười muội nghen trời oi !
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu :
- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ không cười cô nương đâu.
Lâm Tuyết Trinh mạnh dạn nói:
- Nguyện vọng lớn nhất cả đời của nữ nhân là không ngoài việc tìm được một đấng lang quân lý tưởng.
Nếu như một người nữ nào đã gặp được người nam mà mình thương yêu, nhưng mà vì có sự trở ngại nào đó, nên không thể thổ lộ tình cảm của mình với người mình yêu được.
Chỉ có thể đứng nhìn dịp may qua đi không bao giờ trở lại.
Muội nghĩ đấy chính là điều bất hạnh lớn nhất của một nữ nhân.
Dường như nàng đã lấy hết can đảm mới nói ra được những lời này.
Khi nàng vừa nói dứt thì mặt cũng đỏ lên đến tận mang tai.
Ai ngờ Hoắc Vũ Hoàn lại lắc đầu nói:
- Sai !
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên:
- Tại sao sai ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Điều bất hạnh mà cô nương nói, chẳng qua là chỉ không gặp được cơ hội tốt, hay là duyên phận không đủ mà thôi. Hay nói nghiêm túc là cần phải có sự nổ lực cố gắng của bản thân. Như vậy không thể xem là sự bất hạnh được.
Lâm Tuyết Trinh liền hỏi:
- Vậy ý của đại ca là...
Hoắc Vũ Hoàn đưa mắt nhìn về chân trời xa xăm từ từ đáp:
- Tại hạ cho rằng, điều bất hạnh lớn nhất trên cõi đời này chính là ngay từ thuở nhỏ đã bị mất đi song thân.
Lâm Tuyết Trinh bất ngờ "a" lên một tiếng. Sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi và toàn thân bị chấn động dữ dội.
Hoắc Vũ Hoàn từ từ nói tiếp:
- Cô nhi cũng như bao đứa trẻ khác, chúng đều là những đứa bé trong trắng và vô tội.

Trong tâm hồn non trẻ của chúng không có bị nhiễm một chút tội ác, càng không có những mưu mô để đoạt lợi danh.
Nhưng trong khi chúng đang cần hưởng một tình thương chân thật và sự giúp đỡ dìu dắt, thì thế giới này lại ngoảnh mặt quay lưng với chúng.
Trên thế gian này , còn có điều gì bất hạnh hơn nữa hay không...
Lâm Tuyết Trinh đột nhiên khóc nấc lên một tiếng, nàng giang rộng hai tay ôm chặt lấy Hoắc Vũ Hoàn, nức nở nói:
- Đại ca ! Huynh đừng nói nữa ! Huynh đừng nói nữa !
Hoắc Vũ Hoàn hơi bị bất ngờ trước cảm xúc của Lâm Tuyết Trinh, vội hỏi:
- Cô nương làm sao vậy ?
Lâm Tuyết Trinh gục đầu trên vai Hoắc Vũ Hoàn thảm thiết nói:
- Muội... muội... muội chính là... một cô nhị..
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Thật vậy không ?
Lâm Tuyết Trinh vừa nấc vừa gật đầu đáp:
- Muội và sư huynh đều là cô nhi cả. Khi sư phụ nhận muội, lúc ấy muội chỉ mới được bốn tuổi mà thôi.
Hoắc Vũ oàn bảo:
- Bốn tuổi cũng đã hiểu được chút đỉnh. Vậy muội có nhớ diện mạo của song thân muội như thế nào không ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Cả hai người muội đều không còn nhớ rõ lắm. Muội chỉ nhớ mẫu thân vì bệnh mà qua đời.
Lúc bấy giờ muội và mẫu thân sống trong một hang động ? Khi mẫu thân vừa qua đời muội liền bị một bà lão họ Lưu bắt đi.
Sau này muội thường bị lão bà họ Lưu đánh đập dã man. Cuối cùng bà ta đã bán muội cho một gia đình phú ông để làm con ở. Nhưng sau đó muội trốn thoát quay trở về hang động và gặp được sư huynh.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Chính là Mạnh Tôn Ngọc Mạnh lão đệ ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu nói:
- Đúng vậy ! Sư huynh lớn hơn muội hai tuổi và cũng là một cô nhi. Lúc ấy sư huynh thấy muội đang ngồi khóc trong hang động, liền dẫn muội đến bái kiến sư phụ.
Hoắc Vũ Hoàn nhè nhẹ đưa tay lên vỗ vai của Lâm Tuyết Trinh thở dài nói:
- Đều là những kẻ lưu lạc nên họ thường thông cảm cho nhau

Lúc này trong thâm tâm của Hoắc Vũ Hoàn tự nhiên cảm thấy gần gũi và Thân thiết với Lâm Tuyết Trinh một cách lạ kỳ.
Nhưng không ngờ cảnh tượng này lại lọt vào trong mắt của một kẻ đang đau khổ khác.
Cách tàn cây kia ngoài một trượng chính là cửa sổ phòng ngủ của Thiết Liên Cô và nàng đang đứng tựa mình đằng sau cửa sổ. Hai mắt nàng đẫm lệ nhìn về phía tàn cây, trong lòng nàng dâng lên một nỗi tái tê đầy thống khổ.
Trời vừa tờ mờ sáng, phía trước tiền viện đã có tiếng ngựa hí vang. Hoắc Vũ Hoàn giật mình tỉnh dậy, vội vàng khoác áo ngoài vào. Xuống giường chạy nhanh ra phía tiền viện. Khi đến nơi, Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy Thiết Liên Cô đã thắng xong yên cương cho ngựa. Nhưng mà chỉ có vỏn vẹn một con ngựa được thắng yên cương mà thôi. Đó là con ngựa Ngũ Hoa mà Thiết Liên Cô thường cưỡi.
Hoắc Vũ Hoàn ngac nhiên hỏi:
- Cửu muội ! Muội định làm gì vậy ?
Hai khoé mắt của Thiết Liên Cô đã đỏ ửng như hai trái đào, khóc suốt đêm làm sao mà không đỏ !
Nàng hơi cúi đầu xuống, mặt thản nhiên đáp:
- Muôi muốn trở về Lan Châu...
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu như muốn trở về Lan Châu cũng không cần phải đi sớm như vậy đâu !
Thiết Liên Cô v64n đứng cúi đầu tiếp:
- Muội định một mình đi trước...
Hoắc Vũ Hoàn sa sầm nét mặt:
- Muội nói gì vậy ? Chúng ta cùng đi, đương nhiên là phải cùng nhau trở về. Tại sao muội định đi trươc một mình chứ ?
Thiết Liên Cô đứng cúi đầu yên lặng không nói gì.
Hoắc Vũ Hoàn trầm giọng nói:
- Cửu muội ! Muội đã theo ta bao năm, lẽ nào còn chưa hiểu tính khí của ta hay sao ? Đây là lúc muội tùy hứng làm càn phải không ?
Thiết Liên Cô bỗng nhiên lấy tay che mặt nghẹn ngào nói:
- Chính là vì muội không muốn làm càn nên mới đi trước một mình. Đại ca ! xin huynh hãy để cho muội đi trước ! Muội sẽ đi gặp nhị ca và tam ca, nếu ở đây muội sẽ phát điên mất, muội sẽ...
Giọng nói của nàng đã bị lạc đi và dường như sắp bật ra tiếng khóc. Nàng cố kìm chế lại, leo lên lưng ngựa giật cương cho con tuấn mã tiến về phía trước.
Hoắc Vũ Hoàn chạy lên, giang hai tay ra cản trước đầu ngựa, quát

khẽ:
- Cửu muội ! Muội nghe ta nói...
Thiết Liên Cô lắc lắc đầu nói:
- Đại ca không cần phải nói ! Muội chỉ muốn được một mình suy nghĩ trong yên tĩnh. Cả đêm qua muội không sao ngủ được. Muội lo rằng tam ca và các huynh đệ khác ở Lan Châu đang gặp chuyện không hay..
Bởi vậy cho nên muội định đến Bảo Định phủ trước để nghe ngóng tin tức. Những lời này đều là thật cả.
Đại ca ơi ! Xin huynh đừng có ngăn cản muội, hãy để cho muội đi đi ! Hơn nữa thân muội cỏ nội hoa hèn, thấp kém, đã úa tàn trong những nỗi lo âu, đè nặng trong tâm tư của muội từ lâu, muội đi là tốt nhất, cho cả huynh và muội. Đừng có cản, kẻo mai sau càng khó xử hơn. Một người chịu được rồi, phải không đại ca? Nhà Phật có dạy: sắc sắc không không, có là không , không là có. Dầu chuyện gì xảy ra đối với muội, không có đại ca bên cạnh, nhưng trong thâm tâm muội, vẫn luôn có đại ca kề bên ? Muội hầu như đã ngộ ra được điều này. Đại ca thử nghĩ xem, nhìn thấy đại ca trước mặt đây, nhưng ngẫm cho kỹ lại... hầu như không có, gần hoá xa, xa lại càng xa hơn, thử hỏi huynh, muội phải làm sao ? Muội đi để cho huynh được dễ dàng trong tất cả các điều mà đại ca muốn theo ý đại ca. Chung quanh huynh còn rất nhiều người, trong khi đó muội chỉ đơn độc một mình, nên cũng dễ tính thôi.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn thẳng vào mắt của Thiết Liên Cô:
- Muội thật sự là muốn đến Bảo Định phủ nghe ngóng tin tức ?
Thiết Liên Cô gật đầu liên tục đáp:
- Đúng như vậy ! Muội gạt đại ca để làm gì ?
Nàng cố trấn tĩnh lại, để nước mắt không lăn xuống gò má.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm giây lát, rồi nói:
- Thôi được ! "Hiệu Tương lão Trần" ở tây môn phủ Bảo Định là trạm liên lạc của ta. Nếu như ở Lan Châu có xảy ra biến cố, họ nhất định sẽ dùng bồ câu đưa tin. Bây giờ muội hãy đến đấy trước đợi ở đó, ta sẽ đến ngay.
Thiết Liên Cô lập tức thúc ngựa chạy đi liền. Nàng không dám chần chừ lâu, nếu không, nàng sẽ không tự kềm chế mình được nữa.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn theo bóng dáng nàng từ từ nhỏ dần, nhỏ dần và cuối cùng là mất hẳn. Lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn mới buông tiếng thở dài, quay lưng bước vào trong
Vừa mới quay đầu bước vào, Hoắc Vũ Hoàn đã nhìn thấy Lâm Tuyết Trinh đang đứng tại ngưỡng cửa.

Tóc nàng xoã dài, hai mắt lờ đờ, có vẻ đang ngái ngủ. Hình như nàng vừa từ trong phòng ngủ bước ra, mà cũng hình như đứng đó một hồi rồi. Sáng sớm chưa có trang điểm gì hết, nên xem hơi không có được, chắc cũng trằn trọc cả đêm.
Nghe bồi hồi trong dạ, nghĩ về Thiết Liên Cô mà thấy xót thương dâng tràn tâm khảm. Một người không ngủ vì nặng nhớ thương trong đau khổ... Một người khác không ngủ, chẳng biết trong lòng có nghĩ gì chăng ?
Hoắc Vũ Hoàn chợt hỏi:
- Xin thứ lỗi cho tại ha.... Lâm cô nương năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ?
Mặt của Lâm Tuyết Trinh ngẩn ra nhưng vẫn đáp:
- Muội năm nay mới có mười chín, tuổi mùi. Huynh hỏi chi vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn lững lơ:
- Hèn chị..
Đến đó thình lình bỏ ngang câu nói. Lâm Tuyết Trinh nghe không rõ:
- Sao ! Đại ca nói gì vậy ?
- Thôi, bỏ đi không có gì đâu.
Trên mặt nàng vẫn còn vẻ ngơ ngác như không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nàng hỏi tiếp:
- Thiết tỉ làm sao vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Cửu muội vì nhớ các huynh đệ Ở Lan Châu nên đã đến Bảo Định phủ trước để thăm dò tin tức như thế nào.
- Tại sao Thiết tỉ tỉ không đợi chúng ta cùng đi ?
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai nói:
- Tại hạ cũng đã nói vậy, nhưng cửu muội vân một mực đòi đi.
- Muội thấy thần sắc của Thiết tỉ tỉ không được tốt cho lắm, dường như là đã giận dỗi ai vậy.
Hoắc vũ Hoàn cười bảo:
- Không có chuyện gì đâu, mọi việc đều êm đẹp, như vậy Cửu muội giận ai chứ ?
Thôi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng phải chuẩn bị để lên đường.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn liền đi ra phía sau hậu viện.
Lâm Tuyết Trinh cũng bước theo sau, mỉm cười nói:
- Đêm qua đại ca ngủ có ngon không ?
- Rất ngon ! Tại hạ bôn ba cả nửa đời người, thế mà chưa bao giờ có được một giấc ngủ ngon giống như đêm vừa rồi.
Lâm Tuyết Trinh cười:

- Bây giờ. Bẩy chục tuổi là một đời người. Đại ca nói vậy, thì chắc năm nay tuổi của đại ca khoảng ba mươi bốn, ba mươi lăm phải không ? Mà muội thấy huynh ăn nói khách sáo, trịnh trọng giống như một ông cụ non nhiều lắm !
- Đâu đó... Bởi vì tại hạ ăn nói như thế từ lâu rồi, nên đôi lúc hơi gây khó khăn cho người khác. Tại hạ thì sao cũng được...
Lâm Tuyết Trinh vội quay trở lại câu chuyện ngủ nghê:
- Ban đầu, muội định dọn dẹp phòng ngủ của sư phụ để cho đại ca ngơi. Nhưng chỉ vì không tiện dời chỗ những di vật của sư phụ còn để lại, cho nên mới để dại ca ngủ tại thư phòng.
- Thư phòng rất tốt. Vừa yên tịnh lại vừa dễ chịu.
Trong hoa viên còn có tiếng chim hót, mùi thơm của hoa cỏ và đặc biệt là khiến cho tinh thần con người ta cảm thấy rất sảng khoái.
- Nếu đại ca đã thích nơi này như vậy, thế thì hãy ở lại thêm một hôm nữa, rồi sáng sớm hai chúng ta cùng lên đường.
Hoắc Vũ Hoàn liền lắc đầu nói:
- Việc này không thể được. Cửu muội đã đến Bảo Định phủ trước rồi, chúng ta không nên để cho cửu muội đợi lâu như vậy.
- Được rồi đại ca ! Muội đi lấy nước cho dại ca rưa? mặt.
Không lâu sau, Lâm Tuyết Trinh bưng đến một chậu nước và một cái khăn mặt. Đợi cho Hoắc Vũ Hoàn rửa mặt xong xuôi, lúc ấy nàng mới đích thân đi sắp xếp chăn gối lại cho ngay ngắn. Sau đó xuống bếp rưa? tay chuẩn bị điểm tâm sáng.
Lâm Tuyết Trinh vui vẻ bận rộn giống như một như một nữ chủ nhân ân cần khoản đãi khách, và cũng giống như một người hiền phụ tài ba.
Nhưng mà đối với việc này, Hoắc Vũ Hoàn chợt sinh ra nhiều cảm nghĩ.
Nhiều năm nay, việc ăn uống và ngủ nghỉ của Hoắc Vũ Hoàn đều do một tay Thiết Liên Cô coi sóc.
Hoắc Vũ Hoàn đi đến đâu cũng đều có Thiết Liên Cô ở bên cạnh. Việc này dần dần đã trở thành quen thuộc đốivới các anh em trong bang.
Thậm chí hoắc Vũ Hoàn cũng đã quen như vậy rồi.
Bây giờ, Thiết Liên Cô vì buồn phiền nên đã bỏ đi. Rồi tự nhiên thay vào đó bằng một Lâm Tuyết Trinh. Không biết tính tình cuả nàng có thật sự nhu mì, hiền hậu dễ thương như Thiết Liên Cô hay không ?
Nhưng dẫu sao Hoắc Vũ Hoàn cũng vẫn cảm thấy có điều chi hơi khác thường.
Hoắc Vũ Hoàn không biết phải giải thích sự cảm nhận này như thế

nào ? Cũng không có cách chi hình dung đó là một loại hương vị gì ? Đối với các thức ăn mà Lâm Tuyết Trinh đã bỏ nhiều công sức ra chế biến, đột nhiên Hoắc Vũ Hoàn thấy càng không muốn ăn nhiều hơn nữa.
Hoắc Vũ Hoàn đồng thời cũng cảm thấy một điều gì ray rức trong tâm, khi nghĩ đến việc Thiết Liên Cô ra đi một mình. Mặc dù Thiết Liên Cô là một tay cao thủ nhưng để cho nàng đi như thế, quả thật là điều không nên để xảy ra. Thân gái dậm trường.
Đúng ra, Hoắc Vũ Hoàn phải mạnh tay ngăn cản Thiết Liên Cô lại, cùng đi chung. Sau đó có chuyện gì sẽ tính. Càng nghĩ, Hoắc Vũ Hoàn càng tự trách mình nhiều hơn, nóng nảy đi tới lui, mong sao cho Lâm Tuyết Trinh sớm sửa soạn mau, xong rồi đi cho lẹ.
Hồi lâu mới thấy Lâm Tuyết Trinh miệng cười tươi, yểu điệu xách túi hành trang ra. Thấy Hoắc Vũ Hoàn quần áo chỉnh tề, ngồi trên lưng ngựa từ hồi nào, mặt mày chàu quạu, dáng điệu có vẻ nóng nẩy.
Lâm Tuyết Trinh rất ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì nữa xảy ra, nàng chỉ im lặng leo lên lưng ngựa, rồi cả hai nhắm hướng Bảo Định phủ trực chỉ.
"Hiệu tương lão Trần" nằm ở bên thành tây môn phủ Bảo Định, ngoài những hủ tương được chất thành đống ra, chỉ có mấy gian nhà gỗ mà thôi.
Chủ nhân của hiệu tương này là một lão nhân cụt hết một chân, có tên là Trần Hoàng. Năm nay lão đã bảy mươi bốn tuổi, không vợ không con.
Trừ năm thanh niên phụ giúp lão trong việc pha chế nước tương và mấy con chó, lão hầu như không hề có một người thân nào.
Trần Hoàng là người liên lạc, cung cấp tin tức cho Hoàn Phong Thập Bát kỳ, do đó năm thanh niên kia đương nhiên cũng không phải là người ngoài. Bọn họ đều là những cô nhi được một tay Hoắc Vũ Hoàn nuôi lớn
Một lão nhân tàn phế dẫn mấy tên thanh niên đến đây kiếm sống. Nếu như nhìn bên ngoài thì chẳng có gì đặc biệt. Huống hồ Trần Hoàng đối xử với mọi người rất là khéo léo và tế nhị.
Ngoài thời gian lo buôn bán ra, mỗi khi rảnh rỗi lão thường đứng ở chỗ cao cao của tường thành cùng với mấy đứa trẻ chơi trò thả chim bồ câu.
Trần Hoàng thích nhất là nuôi chim bồ câu. Lão nuôi cả gần trăm con bồ câu đủ loại.
Có lẽ vì thân thể lão tàn phế, không tiện đi lại, cho nên lão đặc biệt thích ngồi một mình trên tường thành, ngắm nhìn từng đàn bồ câu

bay lượn trên không trung, để nhớ lại những ngày lão đi lại tự do tự tại bằng chính đôi chân của mình.
Gần đây những đứa trẻ cũng rất quen thuộc với lão, chúng đều gọi lão là "Lão Trần độc cước", mọi người có khi chế giễu lão, nhưng lão vẫn tươi cười với mọi người nhưng có một điều là đừng ai bắt những con chim bồ câu của lão.
Những con chim bồ câu này giống như mạng sống của lão vậy. Nếu có ai bắt chim bồ câu của lão thì chẳng khác chi cầm dao mà giết lão. Vì vậy, những người hàng xóm tặng cho lão một biệt hiệu là "Lão Trần câu điểu"
Lâu ngày, tên này được truyền đi rộng rãi khắp nơi. Những cư dân sống ở vùng tây môn phủ Bảo Định, có thể có người không biết "Hiệu tương lão Trần", nhưng chỉ cần nhắc đến "Lão Trần câu điểu" thì gần như không ai là không biết đến.
Mọi người chỉ biết Trần Hoàng thích nuôi chim bồ câu, nhưng chẳng ai biết được mục đích nuôi chim bồ câu của lão là gì ?
Chiếu nay, Trần Hoành lại ngồi trên tường thành phía sau hiệu tương của lão, để ngắm nhìn đàn bồ câu đang bay lượn trên không.
Gần đó có mấy đứa ngoan đồng đang nô đùa với nhau. Đột nhiên, lũ bồ câu kéo nhau quay về chuồng trốn hết. Ngay cả con quạ đang bay trên trời cũng tìm chỗ mà núp...
Từ phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện hai con chim ưng.
Bọn ngoan đồng đều dừng cuộc chơi lại, dùng tay chỉ chỉ hai con chim ưng nói:
- Chim ưng đến để bắt bồ câu của lão Trần làm cơm tối đó !
Trần Hoàng giận dữ đứng lên nói:
- Bọn súc sinh, lần trước đã bắt trộm của ta hết một con bồ câu. Lần này còn định đến đây bắt nữa hay sao ? Ta thề có một ngày các ngươi sẽ chết dưới tay ta.
Một đứa ngoan đồng vỗ tay cười nói:
- Lão Trần ! Lão đừng đứng đấy tức giận có ích gì ? Có bản lĩnh cứ việc bay lên trời bắt chúng xuống đây.
Trần Hoàng nhổ một bãi nước bọt lên đất, mỉm cười mắng:
- Tiểu Hầu nhi ! Ngươi tưởng lão Trần không thể bay hay sao ? Nếu như hai chân của lão Trần này vẫn còn đầy đủ, hứ !...
Lão chưa nói hết câu, bỗng nhìn thấy con chim ưng đang lượn trên cao, đột nhiên cùng một lúc lao mình xuống nhanh như hai mũi tên. Chim ưng từ trên cao lao xuống như vậy, tất nhiên là nó đã phát hiện ra mục tiêu.
Trần Hoàng nhìn hai con chim, vẻ mặt không khỏi biến sắc. Bởi vì

mục tiêu tấn công của hai con chim ưng kia chính là con bồ câu thơ màu xám.
Con bồ câu thơ xám kia đang từ hướng Tây Nam bay đến. Nó đang cố gắng đập hai cánh liên tục, rõ ràng là bay qua một lộ trình quá xa, nên nó đã có vẻ hơi kiệt sức. Bởi vậy đại hoa. sắp ấp xuống đầu mà nó vẫn thản nhiên không hề hay biết.
Thần Hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt lo lắng. Vì khoảng cách quá xa, nên lão không sao giúp con bồ câu được, mà chỉ có thể chống mạnh đầu cây nạng xuống đất quát lớn:
- Đồ ngu ! Còn không mau trốn...
Trên không trung, con chim ưng đang lao nhanh xuống như một tia chớp. Chỉ thoáng một cái, nó đã tới đỉnh đầu của con chim bồ câu.
"Quác" một tiếng kêu lớn vang lên, lông chim từ trên không tơi tả rơi xuống.
Con chim bồ câu lảo đảo rơi xuống, hiển nhiên là nó đã bị thọ thương.
Tuy đã kiệt sức, lại thêm bị trọng thương, nhưng con chim bồ câu cũng không cam lòng để chờ chết. Khi rơi xuống còn cách mặt đất khoảng nửa thước, con bồ câu liền dùng hết sức còn lại giang rộng đôi cánh ra và tiếp tục bay là là trên mặt đất.
Hai con chim ưng lập tức đuổi theo sau và luân phiên nhau công kích.
Đã hai, ba lần, xuýt chút nữa con bồ câu đã nằm gọn trong bộ vuốt nhọn của chúng.
Cứ như vậy, cuối cùng con chim bồ câu cũng đến được bên ngoài tường thành.
Lúc ấy bọn ngoan đồng vỗ tay reo lên:
- Xem kìa ! Chim ưng đang bắt bồ câu.
Trần Hoàng hai mắt đỏ ngầu, răng lão nghiến ken két, tay thì nắm chặt cây nạng, còn mắt nhìm đăm đăm hai con chim ưng hung ác.
Lúc này, con bồ câu đã hết đường chạy trốn. Nó cố gắng lê tấm thân đã bị thương vượt qua đầu tường.
Hai con chim ưng cũng đang đuổi gấp ở phía sau.
Đôi cánh rộng của chúng lướt nhanh qua tường thành, gần như muốn chạm vào mặt những đứa ngoan đồng đang đứng xem.
Bọn ngoan đồng la lên thất thanh, đưa tay ôm lấy đầu và vội nằm sát xuống đầu tường.
Bất thình lình Trần Hoàng tung mình bay nhanh về phía trước. Xem ra thế bay của lão còn nhanh lẹ hơn hai con chim ưng. Khi chỉ cách còn năm sáu tấc, tay phải của lão đột ngột đưa ra, tức thì con bồ câu

đã nằm gọn trong lòng bàn tay phải của lão. Đồng thời cây nạng bên tay trái của lão cũng vung cao.
Một tiếng "bốp" vang lên, cây nạng đã đánh trúng vào ngực của một con chim ưng.
Con chim ưng vừa bị trúng đòn liền lập tức rơi ngay xuống đất.
Con còn lại thấy tình thế bất lợi có người can thiệp, vội vỗ mạnh đôi cánh vọt nhanh lên không định đào tẩu.
Trần Hoàng cười nhạt nói:
- Súc sanh ! Chạy đâu cho thoát !
Chỉ thấy lão hơi ưỡn ngực ra phía trước. Rõ ràng là lão ta đang vận khí toàn thân.
Sau đó lão nhảy lên khỏi mặt tường hai tấc, cùng lúc tay trái vung lên một cái. Con chim ưng còn lại chưa kịp bay lên đã bị rơi xuống bên chân bờ tường.
Lão ra tay quá ư lanh lẹ, vì thế mấy đứa ngoan đồng không cách chi nhìn thấy được.
Khi chúng đã đứng dậy, nhìn ra thì cả chim ưng lẫn chim bồ câu đều không còn nhìn thấy nữa. Chỉ thấy lão Trần độc cước tay chống nạng vội vã bước xuống tường thành.
Trong lúc bọn trẻ không hiểu tại sao duyên cớ lại như vậy, thì từ trong chỗ khuất dưới tường bỗng có một người từ từ bước ra.
Người đó trên mình khoác một cái áo choàng mầu đen, đầu gã đội một cái nón rộng vành, khiến cho người ta không thể đoán được vóc dáng cũng như diện mạo của gã.
Nhưng gã đã đứng ở dưới bức tường thành này rất lâu, và dĩ nhiên cũng nhìn thấy được diễn tiến Trần Hoàng phi thân lên giết chết hai con chim ưng.
Gã chầm chậm tiến về phía chân tường thành, nhặt xác hai con chim ưng lên nhìn một hồi lâu, sau đó mới từ từ bước vào trong cửa thành.
Tuy cử chỉ và hành động của gã đều rất chậm chạp, nhưng dường như gã phải nén cảm xúc lại, mới có thể bước được những bước nặng nề như vậy.
"Hiệu tương lão Trần" chuyên nghề kinh doanh buôn bán, bởi thế ngay tờ mờ sáng đã có khách đến mua, vì vậy cửa tiệm tự nhiên phải mở cửa sớm.
Nhưng mà hôm nay, thần sắc của Trần Hoàng dường như có vẻ rất nghiêm trọng. Một lát sau, lão đi vào bên tron sai người đóng cửa tiệm lại. Hơn nữa lão còn thả những con chó ra và không tiếp bất kỳ một khách hàng nào.

Năm gã thanh niên đều hiểu rõ tình hình này chứng tỏ có tin tức cực kỳ quan trọng và khẩn cấp đã được đưa đến.
Bọn chúng lập tức đóng cửa tiệm lại và thả chó ra. Đồng thời mỗi người đều lấy binh khí ra, chia nhau bốn phía canh chừng và đề phòng kẻ ngoài dòm lén.
Trần Hoàng tay cầm con bồ câu bị thương, một mình đi vào gian nhà gỗ ở phía sau hậu viện. Lão cẩn thận đóng hết cửa sổ lại. Sau đó mới kéo ngăn hộc bàn lấy ra một con dao nhỏ.
Trên chân trái của con bồ câu có một ống sắt nhỏ màu hồng dài độ nửa tấc. Hai đầu ống sắt được bịt kín bằng giấy, hơn nữa ở trên còn có một dấu ấn còn mới, có hai chữ "Thái Nhứt"
Trần Hoàng tháo ống sắt ra khỏi chân con chim bồ câu. Sau đó mở một đầu ống sắt ra.
Bên trong ống sắt không phải là mật hàm hay văn kiện gì cả, mà là một nhúm bột màu vàng.
Lão đổ nhúm bột màu vàng kia vào trong một cái chén, rồi thêm vào một ít nước lã, sau đó khuấy đều lên. Chỉ một lát sau, nước trong chén đã biến thành màu đỏ tía.
Tiếp theo, lão dùng con dao nhỏ cắt lấy máu con bồ câu cho vào trong chén.
Máu và nước trong chén đều là màu đỏ. Cả hai hoà vào nhau liền biến thành một chất có màu đen giống như là mực vậy.
Trần Hoàng lại cắt diều con bồ câu lấy ra một hòn sáp. Trong lúc lão định bẻ hòn sáp ra, thì đột nhiên nghe tiếng chó trong sân sủa lên, đồng thời cũng có tiếng va chạm của binh khí.
Trần Hoàng giật mình, trầm giọng quát:
- Việc gì vậy ?
Không một tiếng người đáp lại, cũng không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.
Trần Hoàng hơi nghi ngờ, liến vội vàng cất chén nước đen vào trong ngăn kéo, rồi lại bỏ hòn sáp vào trong miệng, thận tay lão vớ lấy cây nạng...
Bỗng nhiên lúc ấy cánh cửa gỗ bị mở toang ra.
Ngoài cửa có một bóng người đang đứng. Trên đầu gã đội một cái nón rộng vành, mình khoác một cái áo choàng đen, đầu gã hơi cúi xuống, còn miệng thì cười nhạt.
Trần Hoàng bất giác không tự chủ được, liền chống nạng lùi ra sau một bước hỏi:
- Các hạ là ai ?
Người kia không đáp lại mà từ từ bước vào trong phòng.

Trần Hoàng bị khí thế cuả người kia uy hiếp, tự nhiên lão lùi về sau liên tiếp hai, ba bước.
Người kia vén một bên cái áo choàng, rồi lấy ra hai cái xác chết chim ưng đặt lên bàn. Gã không nói tiếng nào, tự ngồi xuống cái ghế đặt bên phiá cưa?.
Trần Hoàng vừa nhìn thấy hai xác chim ứng chết, sắc mặt lão liền tái nhợt.
Theo bản năng, lão đưa cái nạng lên định xuất thủ. Nhưng khi ánh mắt lão vừa lướt qua vai của người kia, đột nhiên lão cảm thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi tuôn ra và từ từ thả cây nạng xuống.
Bởi vì lão vừa nhìn thấy năm gã thanh niên và bốn con chó hung hãn của lão đã nằm chết trong sân.
Năm gã thanh niên này tuy võ công không cao cường, nhưng cùng một lúc muốn giết chết hết năm người cũng không phải là chuyện dễ. Hơn nữa, có thể khiến cho đối phương không la lên được tiếng nào lại càng không dễ hơn.
Diều đáng ghê rợn hơn cả là người kia không chỉ giết chết năm gã thanh niên mà thôi, hắn còn giết luôn cả bốn con chó tinh khôn đã được huấn luyện lâu năm của lão.
Chí ít, Trần Hoàng tự nhủ mình không có cách chi làm điều đó được.
Lão nhìn hai cái xác chim ưng bê bết máu, trong lòng hiểu rằng bí mật đã bị bại lộ.
Nhưng lão không đoán ra người trước mặt mình lai lịch như thế nào ? Và hắn ta có mục đích gì?

Chỉ Đao

Hồi 9
MẬT HÀM TRONG HÒN SÁP

Hoàn Phong Thập Bát Kỳ thế thiên hành đạo, đương nhiên sẽ không kết thâm thù đại hận với một ai. Người này ra tay ác độc như vậy, lẽ nào hắn đến đây là nhắm vào mình.
Trần Hoàng sau khi kinh hãi cũng từ từ chấn tĩnh lại. Lão nghĩ, hoa. hay phước cũng không thể nào tránh khỏi.
Việc sống chết đối với lão chỉ là chuyện nhỏ.
Điều mà khiến lão không an tâm chính là chén bước đen kia và hòn sáp đang ở trong miệng lão. Hai vật này tuyệt đối không thể để rơi

vào tay người ngoài được.
Cả hai đều im lặng nhìn nhau, dường như mỗi người đang tính toán riêng cho mình điều gì đó.
Một hồi lâu, người kia đột nhiên cất giọng âm u hỏi:
- Ngươi họ Trần.
Trần Hoàng gật gật đầu:
- Không sai?
Người kia lại hỏi:
- Ngươi chính là Toán Thương Điểu Tử Trần Nhứt Sơn, kẻ đã từng lộng hành một thời tại Quan Ngoại ?
Trần Hoàng trong lòng hơi hoang mang:
- Các hạ là ai, tại sao mà biết được lai lịch của Trần mỗ này ?
Người kia không trả lời mà chỉ cười nhạt nói:
- Năm đó, ngươi ở tại Quan Ngoại cũng có thể nói là nhân vật hùng bá một phương. Không ngờ bây giờ cam tâm làm người liên lạc cho Hoàng Phong Thập Bát kỳ.
Trần Hoàng trong lòng đã hoảng hốt, nhưng ngoài mặt lão làm cứng:
- Đây là chuyện của Trần mỗ, không cần ngươi phải bận tâm.
Người kia hừ một tiếng:
- Chỉ là ta tiếc cho ngươi mà thôi !
Trần Hoàng thấp giọng:
- Mỗi người đều có chí riêng của mình.
Năm đó Trần Mỗ bị thương đứt hết một chân tại quan ngoại. Nếu như không phải Hoắc Đại hiệp ra tay cứu mạng, thì mạng già này đã chết mất từ lâu rồi.
Vì thế để báo ân cứu mạng, nên Trần mỗ này mới tự nguyện làm người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Đây là hành vi của nam tử hán đại trượng phu phải có, hà tất các hạ phải tiếc thay cho Trần mỗ.
Người kia nhún vai nói:
- Vậy sao ? Nếu như bây giờ ta giết ngươi, ơn cứu mạng năm đó không phải là uổng hay sao ?
Trần Hoàng đáp:
- Mạng của Trần mỗ là do Hoắc đại hiệp cứu sống. Nếu như bây giờ có chết vì người Trần mỗ cũng không hối hận.
Người kia cười lạnh lùng tiếp:
- Đã như vậy, năm đó hắn cứu mạng ngươi cũng không phải là uổng. Còn người muốn báo đáp ơn cho hắn cũng không phải là không có cơ hội.
Trần Hoàng hoảng hốt nói:

- Ngươi...
Người kia từ từ đứng lên nói:
- Ngươi không cần phải sợ hãi. Nếu như ta muốn giết ngươi, chuyện đó quá đơn giản. Nhưng Hoắc Vũ Hoàn đã cứu mạng ngươi một lần, vì vậy ta cũng muốn cho ngươi có cơ hội sống một lần.
Trần Hoàng nghi hoặc hỏi:
- Rốt cuộc các hạ là ai ? Và định muốn làm cái gì ?
Người kia từ từ nói:
- Tốt nhất là ngươi đừng nên hỏi những điều này. Nếu như ngươi muốn biết ta là ai, thế thì ngươi sẽ không bao giờ tồn tại được.
Trần Hoàng trong bụng nghĩ thầm:
"Dựa vào câu hỏi này, có thể biết được nhất định đây là người quen. Mình phải tìm cách tháo cái nón của gã xuống xem thử.... " Người kia cầm cái xác của con bồ câu lên nhìn một lần rồi hỏi:
- Đây chính là con bồ câu đưa tin bị thương vừa rôi ?
Trần Hoàng gật đầu đáp:
- Đúng vậy !
- Đã là bồ câu đưa tin, vậy tại sao ngươi lại giết nó ?
- Nó đã bị trọng thương, giữ lại cũng vô dụng. Để tránh cho nó khỏi bị đau đớn nên tại hạ đã giết nó. Đây cũng là chuyện rất bình thường.
Người kia liền tiếp lời:
- Nhưng nếu như bố trí đề phòng canh, lại còn thả chó ra như vậy, thì sự việc không bình thường chút nào.
Trần Hoàng im lặng, không biết phải trả lời như thế nào.
Người kia cười gằn nói:
- Trần Nhứt Sơn ! Nếu như ngươi muốn có cơ hội sống một lần nữa, tốt nhất là nên khai thật ra.
Trần Hoàng trong đầu đã có chủ ý.
Đột nhiên lão thối lui về sau hai bước, lưng lão đã đụng thành cửa sổ, cùng lúc lão đưa cây nạng lên bảo vệ trước ngực, rồi quát lớn:
- Bằng hữu ! Nếu như ngươi cho rằng Trần mỗ này là người vô dụng thì ngươi đã lầm rồi. Nếu có giỏi ngươi hãy bỏ cái nón xuống, chúng ta cùng đối mặt.
Người kia tay cầm con bồ câu vừa giỡn, vừa hỏi:
- Ngươi thật sự muốn nhìn thấy diện mạo của ta ?
- Không sai !
- Ta đã nói muốn cho ngươi một cơ hội để sống. Nếu như ngươi thấy được mặt cuả ta, cơ hội sống đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ có nữa. Như vậy ngươi không hối hận hay sao ?
Trần Hoàng nói lớn:

- Sanh tử có mạng, không có gì phải hối hận cả.
Người kia đặt xác con bồ câu xuống thở dài một tiếng:
- Thôi được ! Diêm vương đã định canh ba chết, thì không thể nào sống được đến canh năm. Một người khi sắp chết, nguyện vọng cuối cùng của hắn, người ta thường không từ chối.
Nói xong, gã từ từ đưa tay đẩy vành nón lên.
Trần Hoàng đã đề khí đứng chờ sẵn. Chỉ cần vừa nhìn thấy mặt của gã là lập tức lão xuất thủ ngay.
Nhưng khi lão mới nhìn thấy gương mặt gã lộ ra dưới vành nón rộng, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.
Trong lúc lão còn đang ngạc nhiên, chợt nhìn thấy một vệt màu xanh phát luồng khí lạnh, từ trong tay người kia bay vút ra.
Vật màu xanh kia mỏng như giấy, có vẻ bén như dao và bay nhanh như tia chớp.
Vừa nhìn thấy nó thì nó đã đến trước mặt Trần Hoàng quát lớn lên một tiếng, đưa cây nạng trong tay lên đỡ.
Lão xuất thủ cũng không kém phần nhanh lẹ. Nhưng nào ngờ vật kia như có mắt vậy. Khi khoảng cách chỉ còn chừng một thước, bất ngờ vật kia bay lên cao, rồi đảo một vòng ra sau, xuyên qua tóc và cắm phập vào huyệt "Bách Hội" trên đỉnh đầu của Trần Hoàng.
Huyệt "Bách Hội" là một tử huyệt nguy hiểm nhất trên cơ thể con người. Lúc ấy, Trần Hoàng chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu hơi tê tê, chân khí tự nhiên mất hết, cây nạng liền rơi khỏi tay và toàn thân lão cũng đổ nhào xuống đất.
Lão cố gượng mình đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm. Hai mắt lão nhìn trừng trừng vào đối phương, còn miệng thì thở dốc kêu lên:
- Ngươi.... ngươi.... ngươi...
Chỉ nói được có bấy nhiêu thì đã thấy lão ngoảnh đầu sang bên, tắt thở.
Tuy lão đã thấy mặt của người kia, nhưng vĩnh viễn lão sẽ không có cơ hội kể cho người khác nghe...
Người kia hừ khẽ một tiếng, đưa tay lên kéo vành nón xuống, rồi cất bước trở ra phía sau.
Khi đi ngang qua thi thể Trần Hoàng, gã liền cúi người xuống, dùng tay cắt đi một mớ tóc của lão.
Điều kỳ lạ là trên huyệt "Bách Hội" của Trần Hoàng chỉ có một vệt máu đỏ. Còn vật ám khí màu xanh kia đã biến đi đâu mất.
Người kia gật gật đầu ra vẻ hài lòng. Sau khi dùng mớ tóc lau sạch vết máu, gã lần trong tay áo lấy ra một vật hình dáng dài dài, sau đó nhè nhẹ đặt nó lên trước ngực tử thi.

Đợi sau khi đâu đã vào đấy xong, gã mới phất mạnh cái áo choàng, bước ra khỏi gian phòng.
Cử chỉ của gã rất là ung dung tự tại, dường như gã đến "Hiệu tương lão Trần" là để mua tương, chứ không phải đã giết chết hết sáu mạng người vậy.
Hoàng hôn vừa buông xuống, các cưa? hiệu trên phố cũng đã lên đèn.
Duy chỉ có cánh cửa "Hiệu tương lão Trần" là vẫn đóng chặt im lìm, bên trong đó không có bóng đèn, lại cũng không một tiếng người.
Lâm Tuyết Trinh nhìn vào trong sân một hồi rồi hỏi:
- Ở đây không có người, chúng ta không có tìm lộn nhà chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Nhất định là không. Cô nương xem, đây không phải là bảng hiệu "Hiệu tương lão Trần" hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Nhưng mà tại sao trời vừa mới tối, họ lại đóng cửa như vậy. Ngay cả đèn cũng không thắp ?
Hoắc Vũ Hoàn cũng cảm thấy điều này hơi kỳ lạ, liền xuống ngựa thấp giọng nói:
- Cô nương đứng ngoài đợi, để tại hạ vào trong xem thử.
Lâm Tuyết Trinh cũng vội nhảy xuống ngựa theo:
- Đại ca ! Muội sẽ cùng huynh đi vào trong.
Hoắc Vũ Hoàn bước đến bên cửa đưa tay ra thử đẩy nhẹ một cái. Thì ra bên trong không có khoá.
Khi nhìn lại then của, Hoắc Vũ Hoàn mới phát hiện ra nó đã bị bẽ gãy. Hơn nữa dấu bị gãy còn rất mới.
Đôi chân mày cuả Hoắc Vũ Hoàn hơi nhíu lại, rôi quay ra phiá sau vẫy tay gọi:
- Hãy mau cột ngưa. lại và chuẩn bị vũ khí Lâm Tuyết Trinh liền cột ngưa. Ở bên ngoài, sau đó rút kiếm ra cầm tay, tiến vào trong hỏi:
- Đã xảy ra chuyện gì ?
Hoắc Vũ Hoàn nói khẽ:
- Tình hình dường như không ổn, e rằng đã xảy ra chuyện.
- Không phải đại ca đã nói, người phụ trách ở đây là Toàn Thiên Điểu Tử Trần Nhứt Sơn, võ công rất siêu quần và là một lão giang hồ hay sao ?
- Cũng chính vì vậy mới khiến cho người ta sinh nghi.
Trần Nhứt Sơn xưa nay tính rất cẩn thận, không bao giờ lão để cho người trong tiệm đi hết mà không để lại một vài tên trông chừng cửa tiệm.

- Có lẽ bọn họ đã ngủ...
Hoắc Vũ Hoàn khoát tay nói:
- Đừng có mà đoán tầm bậy, tầm bạ. Không hiểu cái gì hết thì nín đi, trông trước ngó sau rồi hãy nói. Bây giờ cô nương đứng ở đây giữ cửa, đồng thời phải để ý bên ngoài xem có người dòm lén hay không ?
Nói xong, Hoắc Vũ Hoàn hít một hơi dài, rồi đi vào bên trong.
Tiền viện nằm ở gần đường là một gian nhà ngói thấp, cũng có thể nói đây là mặt tiền cuả "Hiệu tương lão Trần". Ngoài ra còn có trên một trăm hủ tương được xếp chồng chất lên nhau.
Hoắc Vũ Hoàn ngưng thần tụ khí rảo bước qua gian nhà ngói, đi thẳng ra phiá sau hậu viện.
Đột nhiên Hoắc Vũ Hoàn toàn thân chấn động, đứng ngẩn người ra.
Cảnh tượng bên trong càng làm cho người ta ghê rợn hơn.
Ở hậu viện có bảy tám cái xác nằm ngổn ngang.
Vừa nhìn vào đã biết đó chính là năm tên thanh niên và bốn con chó ở trong tiệm. Hoắc Vũ Hoàn hơi cau mày lại, hai mắt bắn ra hai luồng tinh quang sáng ngời.
Hoắc Vũ Hoàn không chậm trễ, lập tức lướt mình nhanh đến bên cánh cửa cuả gian nhà gỗ.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay lên đẩy nhẹ cánh cửa gỗ.
Quả thật Hoắc Vũ Hoàn không còn dám tin vào mắt mình nữa. Một trạm liên lạc bí mật như vậy, mà lại bị đối phương phát hiện ra.
Hơn nữa hắn còn ra tay tàn sát không còn một mạng. Kẻ nào đã hạ độc thủ như vậy ?
Người nào lại có bản lĩnh như thế ?
Ai đã kết thâm thù đại hận với mình như vậy ?
Những câu hỏi này lướt nhanh trong đầu cuả Hoắc Vũ Hoàn, nhưng không hề có được câu trả lời Hoắc Vũ Hoàn vốn là người dầy dạn phong sương. Cho nên tuy đứng trước thảm cảnh như vậy, nhưng Hoắc Vũ Hoàn không một chút kinh hoàng và lúng túng, tự đè cơn xúc động xuống, đưa tay vỗ ba tiếng.
Lâm Tuyết Trinh vừa nghe ba tiếng vỗ tay, lập tức chạy ngay vào gian nhà gỗ.
Vừa đến bên cạnh Hoắc Vũ Hoàn, nàng đã vội hỏi:
- Việc này do ai làm ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc lắc đầu đáp:
- Chúng ta chia nhau hai hướng lục soát.
Cô nương lên trên tường thành, còn tại hạ sẽ tìm ở chỗ mấy hủ tương và những nơi lân cận.

Hoắc Vũ Hoàn không hổ là người có nhiều kinh nghiệm từng trải. Nếu như muốn truy tìm hung thủ, tất nhiên trước tiên phải tìm kỹ khắp mọi nơi xung quanh. Giả dụ hung thủ sau khi giết người chưa có đi xa, đương nhiên hắn sẽ nấp lại ở một chỗ kín đáo nào đó ở gần ngôi nhà gỗ.
Đặc biệt là những hủ tương to lớn kia. Bên trong rộng rãi vừa đủ cho một người chui vào. Đây là một chỗ lý tưởng để hung thủ ẩn nấp.
Trước tiên Hoắc Vũ Hoàn bắt đầu từ phía hậu viện, sau đó là những chỗ khả nghi xung quanh trong phạm vi một trăm trượng.
Nhưng kết quả chỉ là con số không, chẳng hề phát hiện ra điều gì.
Chẳng bao lâu, Lâm Tuyết Trinh cũng từ trên tường thành trở xuống, lắc đầu nói:
- Không nhìn thấy một ai.
Hoắc Vũ Hoàn không nói gì. Sau khi kiểm tra sơ những tử thi trong viện, Hoắc Vũ Hoàn liền đi vào trong gian nhà gỗ thắp đèn lên.
Đèn vừa sáng lên, Hoắc Vũ Hoàn chợt nhìn thấy hai cái xác chim ưng và một cái xác bồ câu đều bê bết máu đang nằm ở trên bàn.
Vừa nhìn thấy cảnh tượng này; Hoắc Vũ Hòan không khỏi biến sắc.
Hoắc Vũ Hoàn vội vàng lập tức bước đến cầm xác con bồ câu lên, dùng hay tay bóp bóp trước ngực con bồ câu.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Đại ca ! Huynh tìm gì vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm giọng đáp:
- Cô nương khoan hỏi đã. Hãy mau giúp tại hạ tìm xem, trong gian phòng này có một ống sắt nhỏ màu hồng và một hòn sáp không ?
Lâm Tuyết Trinh thấy nét mặt cuả Hoắc Vũ Hoàng vô cùng nghiêm trọng nên không dám hỏi tiếp. Nàng bắt đầu đi lùng xục khắp phòng...
Trong lúc ngẫu nhiên, Lâm Tuyết Trinh kéo ngăn hộc bàn ra, phát hiện bên trong có một chén nước màu đen và một ống sắt nhỏ. Nàng liền cầm lên:
- Ở đây này !
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Còn có một hòn sáp nữa. Không biết phải chăng bị hung thủ thấy đi rồi ?
Lâm Tuyết Trinh vội hỏi:
- Việc đó rất quan trọng ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu:
- Không sai. Hai chữ "Thái Nhứt" trên ống sắt chính là chỉ rõ ống sắt này từ phủ Thái Nguyên đưa đến; ống sắt màu hồng là ý nói sự việc

quan trọng và khẩn cấp. Không cần nói, nhất định đây là tin tức liên quan đến Tiểu Nguyệt sơn trang rồi.
Lâm Tuyết Trinh vẫn không hiểu, hỏi tiếp:
- Bồ câu đã bay đến, ống sắt cũng ở đây, vậy tại sao không thấy mật hàm đâu cả ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đây là cách đưa tin đặc biệt cuả Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Vì đề phòng bí mật bị tiết lộ, cho nên mật hàm không để trong ống sắt.
- Thế thì giấu ở đâu ?
- Mật hàm được dùng sáp bọc lại, sau đó giấu vào trong bầu diều cuả bồ câu.
- Vậy còn ống sắt có tác dụng gì ?
- Bên trong ống sắt có đựng một loại thuốc đặc chế. Nếu như chỉ lấy được hòn sáp và mật hàm thôi, như thế cũng không biết được nội dung cuả mật hàm.
Mà phải dùng loại thuốc đựng trong ống sắt hoà vào nước, sau đó nhúng mật hàm vào trong nước này. Lúc ấy trên mật hàm mới hiện chữ lên.
Lâm Tuyết Trinh chợt hiểu:
- Thì ra phiền phức như vậy ư ! Hiện tại chén thuốc còn ở đây, cho dù hung thủ có lấy được hòn sáp cũng vô dụng. Như thế chúng ta cần gì phải khẩn trương.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Như vậy không được. Nếu như mất đi hòn sáp, chúng ta sẽ không cách nào biết được tình hình ở Tiểu Nguyệt sơn trang.
Hơn nữa biết đâu hung thủ đã biếtđược nội dung của bức mật hàm rồi, nhưng mà vẫn để lại chén thuốc này thì sao ?
Lâm Tuyết Tirnh trầm ngâm một hồi:
- Theo muội thấy thì hung thủ nhất định chưa lấy được hòn sáp. Cho dù lầy được thì nhất định chưa biết được nội dung của bức mật hàm.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Tại sao ?
Lâm Tuyết Trinh từ từ đáp:
- Có hai lý dọ Thứ nhất, cách dùng nước thuốc để cho mật hàm hiện chữ là bí quyết độc môn của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, người ngoài không thể nào biết được.
Dựa vào tình hình hiện nay mà phán đoán, chén nước thuốc này được giữ cẩn thận trong ngăn kéo. Điều này chứng minh trong khi pha chế thuốc, biến cố vẫn chưa phát sinh.
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu:

- Ừ ! Có lý.
Lâm Tuyết Trinh nói tiếp:
- Thứ hai, nếu hung thủ đã lấy được mật hàm, hơn nữa hắn đã nhúng mật hàm vào trong nước thuốc và đã biết được bí mật bên trong. Đương nhiên hắn phải thủ tiêu những thứ này để xoá hết mọi dấu vết mới đúng. Chứ quyết không thể nào chỉ lấy đi mật hàm mà để lại con bồ câu và chén thuốc cả...
Hoắc Vũ Hoàn lại gật gật đầu với vẻ tán đồng Lâm tuyết Trinh lại nói:
- Huống hồ, thứ quan trọng nhất chính là mật hàm, chứ không phải vỏ sáp bên ngoài.
Ở đây chúng ta không phát hiện có những mảnh vụn của vỏ sáp, như vậy đủ để thấy hòn sáp chưa bị bóc ra.
Hai mắt của Hoắc Vũ Hoàn bỗng nhiên sáng lên:
Nói như vậy, hòn sáp nhất định vẫn còn trong phòng này ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu đáp:
- Theo muội nghĩ thì nó vẫn còn ở đây.
- Vậy thì chúng ta hãy chia nhau mà tìm đi ! Trong hòn sáp nhất định là có tin quan trong và khẩn cấp, không thể nào để lỡ...
Nhưng Lâm Tuyết Trinh lại lắc đầu nói:
- Khoan đã ! Gian phòng tuy không lớn, nhưng muốn tìm một hòn sáp như vậy cũng không phải chuyện dễ. Vì vậy chúng ta phải từng bước từng bước xem lại diễn biến cuả sự việc, để tránh mất nhiều thời gian và công sức.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ý cuả cô nương...
Lâm Tuyết trinh hơi mỉm cười nói:
- Lại đây ! Chúng ta thử xem.
Dứt lời, Lâm Tuyết Trình liền kéo Hoắc Vũ Hoàn đến bên chiếc bàn. Rồi nàng lấy con bồ câu và cây dao nhỏ đặt vào tay Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn chẳng hiểu gì cả, liền hỏi:
- Cầm những thứ này để làm gì ?
Lâm Tuyết Trinh cười tinh nghịch nói:
- Bây giờ chúng ta thử lại diễn biến xảy ra lúc đó. Đại ca đóng vai Toàn Thiên Điểu Thử Trân Nhứt Sơn, còn muội sẽ là tên hung thủ.
Hoắc Vũ Hoàn hơi chau mày lại nhưng vẫn không nói gì.
Lâm Tuyết Trinh lại nói tiếp:
- Giả sử bay giờ đại ca đã có được con bồ câu trong tay và phát hiện trên chân cuả nó có mang một ống sắt nhỏ.
Vậy điều trước tiên đại ca là đại ca sẽ làm gì ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời không cần suy nghĩ:

- Đương nhiên là ra lệnh cho người canh phòng cẩn mật, đề phòng người ngoài nghe lén.
Lâm Tuyết Trinh thối lui ra sau hai bước, đóng cánh cửa lại nói:
- Tốt rồi, bây giờ bên ngoài đã được canh giữ cẩn thận, sau đó đại ca làm gì nữa ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Tiếp theo là mổ con bồ câu, lấy hòn sáp ra.
Lâm Tuyết Trinh cúi người xuống nhặt một viên đá lên, đặt lên bàn nói:
- Hòn sáp cũng đã được lấy ra. Bước kế tiếp là làm gì nữa ?
- Lấy thuốc đựng trong ống sắt ra, hoà vào chén nước lã.
Lâm Tuyết Trinh lại dời chén nước thuốc đến trước mặt Hoắc Vũ Hoàn và nói:
- Sau khi đã có chén nước lã, đại ca sẽ...
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Bẻ hòn sáp, lấy mật hàm ra...
Lâm Tuyết Trinh đột nhiên đưa tay lên cắt ngang lời Hoắc Vũ Hoàn:
- Trên thực tế, đại ca không có bẻ hòn sáp ra. Khả năng có thể là, lúc đại ca vừa định bẻ hòn sáp thì bên ngoài đã xảy ra biến cố.
Hoắc Vũ Hoàn ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu đáp:
- Không sai ! Rất có thể như vậy.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Khi đại ca phát hiện ra bên ngoài có cường địch, thì lúc ấy đại ca phản ứng như thế nào ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lới:
- Tất nhiên là vội giấu hòn sáp và chén thuốc ngay.
Lâm Tuyết Trinh lấy viên đá đặt vào tay Hoắc Vũ Hoàn:
- Chén nước thuốc kia có thể tạm thời đã giấu vào trong ngăn kéo. Vậy còn hoàn sáp này đại ca tính sao ?
Hoắc Vũ Hoàn tay cầm viên đá, còn mắt nhìn quanh dường như không tìm ra chỗ để cất dấu...
Đột nhiên trong đầu Hoắc Vũ Hoàn chợt nghĩ ra một cách, lập tức bỏ ngay hòn đá vào miệng...
Lâm Tuyết Trinh mừng rỡ:
- Chắc chắn là như vậy.
Cả hai bỗng nhiên hiểu ra, không hẹn mà cùng một lúc chạy về phiá thi thể cuả Trần Nhứt Sơn.
Hoắc Vũ Hoàn người cao chân dài, bởi thế chỉ một hai bước là đến bên cửa sổ.
Đột nhiên ánh mắt cuả Hoắc Vũ Hoàn chạm phải một vật ở trước

ngực Trần Hoàng, Hoắc Vũ Hoàn lập tức đứng khựng lại.
Lâm Tuyết Trinh không hề để ý nên chẳng thấy vật kia. Nàng đưa tay kéo hàm dưới cuả tử thi xuống, đồng thời vỗ vào sau ót một cái.
Một hòn sáp từ trong miệng Trần Hoàng văng ra đất.
Lâm Tuyết Trinh hớn hở nhặt hòn sáp lên tươi cười nói:
- Quả nhiên chúng ta đã đoán đúng rồi !
Hoắc Vũ Hoàn thần sắc nhợt nhạt từ từ đưa tay ra lấy vật đang đặt trên ngực cuả Trần Hoàng.
Lúc này Lâm Tuyết Trinh mới nhìn thấy rõ vật kia. Bỗng chốc, mặt nàng tái xanh đến độ khó coi.
Thì ra đó chính là một thanh Chỉ đao bằng giấy.
Kích thước và hình dáng cuả thanh Chỉ đao này hoàn toàn giống như thanh chỉ đao trên thi thể sư phụ nàng, Kim đao Hứa Vũ.
Ánh sáng nhợt nhạt phát ra từ cây đèn, rọi lên trên mặt của Hoắc Vũ Hoàn.
Lúc này sắc mặt của Hoắc Vũ Hoàn lạnh như tiền. Hai chân mày chau lại như hai gọng kềm. Còn mắt thì phát ra những tia nhìn nảy lửa.
Thanh đao giấy trong tay Hoắc Vũ Hoàn dường như nâng thêm cả ngàn cân.
Trên thanh đao không hề có một vết máu nhưng hình như nó vừa cắt nát tim gan của Hoắc Vũ Hoàn vậy.
Hoắc Vũ Hoàn tính tình vốn trầm tĩnh nhưng lúc này, cầm thanh đao giấy trên tay, Hoắc Vũ Hoàn như muốn phát run lên...
Hoắc Vũ Hoàn lấy Chỉ đao làm biểu hiệu cho bổn môn, chính là vì được dùng giấy cắt thành. Cho nên tuy rằng hình dáng là một thanh đao nhưng không thể nào sát thương người được.
Đã nhiều năm qua, Hoàn Phong Thập Bát Kỳ trước sau chưa từng giết qua một người. Đây cũng chính là biểu hiệu cao cả hàm ý của Chỉ Đao.
Bây giờ tình thế đã hoàn toàn thay đổi. Nơi nào chỉ đao xuất hiện, nơi đó sẽ có đầu rơi máu chảy. Chỉ đao không còn là biểu tượng nhân từ nữa, mà nó đã trở thành biểu tượng của chết chóc.
Kim Đao Hứa Vũ bị ám toán, có thể là vì "giá hoạ", mấy án mạng ở Lan Châu, có thể là vì "diệt khẩu", thế còn biến cố trước mặt là vì cái gì ? Chẳng lẽ là vì "thị uy" hay "khiêu chiến" ?
"Thị uy hay khiêu chiến" Hoắc Vũ Hoàn đều không màng đến nhưng Hoắc Vũ Hoàn tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ đã giết chết người bằng hữu mà mình đã khổ công để cảm hoá và những đứa cô nhi mình đã nhọc sức nuôi chúng lớn khôn. Bởi một lẽ, họ đều là những

kẻ vô tội.
Hoắc Vũ Hoàn chưa hề thù hận qua một người nào nhưng lúc này, nhìn thanh Chỉ đao, Hoắc Vũ Hoàn tự nhiên cảm thấy trong lòng dẫy đầy hận thù.
Bình sinh Hoắc Vũ Hoàn không muốn giết người nhưng lúc này, mặt Hoắc Vũ Hoàn lại đằng đằng sát khí thật đáng sợ.
Chỉ vì đến chậm một bước mà bây giờ, đành phải nuốt hận vào lòng.
Trải qua một thời gian rất lâu, Hoắc Vũ Hoàn mới ngửa mặt buông một tiếng thở dài, rồi cất thanh Chỉ đao vào người. Trong mắt anh hùng bỗng dưng rơi hai giọt lệ...
Lâm Tuyết Trinh áy náy nói:
- Là do bọn muội đã liên luỵ đến Hoắc đại ca...
Hoắc Vũ Hoàng gượng cười nói:
- Làm sao có thể trách cô nương được. Tục ngữ có câu "Cây to chịu nhiều gió".
Danh tiếng của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ những năm gần đây, quả thật thiên hạ đều biết. Bởi vậy khó mà tránh khỏi có kẻ đố đỵ. Nhưng mà...
Dừng lại một lúc, trên mặt Hoắc Vũ Hoàn lại lộ vẻ giận dữ, nói tiếp:
- Nếu như tên hung đồ này tự nhận là một nhân vật anh hùng. Thế thì cứ quang minh chính đại giao đấu để phân cao thấp. Chứ đừng dùng thủ đoạn hạ tiện như vậy.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Phường vô lại chỉ biết có ám toán người khác, như vậy đâu có thể xem là một nhân vật anh hùng.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt đáp:
- Chúng ta không nên xem thường hắn. Trần Hoàng có thể nói võ công thuộc hàng cao thủ. Vậy nmà hắn có thể giết chết Trần Hoàng trong tình thế lão chưa kịp phản kháng.
Hơn nữa, việc hắn giết chết năm thanh niên và bốn con chó mà không hề làm kinh động đến những người hàng xóm chung quanh. Theo đó, cũng đủ thấy công lực của hắn đã đạt đến cảnh giới xuất quỉ nhập thần.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Có lẽ hắn nhân lúc mọi người không phòng bị, đột ngột ra tay đánh lén.
Hoắc Vũ Hoàn lắc lắc đầu nói:
- Không ! Tại hạ đã xem xét kỹ qua, năm thanh niên và bốn con chó ở bên ngoài đều bị người có nội lực hùng hậu đánh chết.
Còn xác Trần Hoàng nằm tại cửa sổ. Trong phòng lại không có dâu

vết gì để chứng tỏ nơi đây đã từng xảy ra ác đấu cả.
Vì vậy hiển nhiên là Trần Hoàng đã bị hung thủ dùng ám khí giết chết khi mặt đang đối mặt.Lâm Tuyết Trinh hỏi:
- Nếu như chết vì ám khí, theo lý thì phải có thương tích chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Điều khiến cho người ta khó hiểu cũng chính là điểm này.
Trần Hoàng không những không có ngoại thương, mà ngay cả nội tạng cũng không hề gì, bởi thế nên mới không tìm ra được nguyên nhân đưa tới cái chết.
Có lẽ đó là một loại ám khí rất đặc biệt.
Lâm Tuyết Trinh hỏi tiếp:
- Trên thế gian này có ám khí đặc biệt gì, có thể sau khi giết người không hề để lại vết thương chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Đây chính là một vấn đề nan giải. Thôi thì đành phải đợi sau này bàn lại.
Còn bây giờ, điều khiến cho ta lo lắng nhất là Thiết Liên Cô.
Cửu muội đã lên đường trước chúng ta, vậy tại sao đến lúc này vẫn còn chưa thấy tông tích gì cả ? Chẳng lẽ cửu muội cũng đã bị...
Lâm Tuyết Trinh vội cắt ngang lời:
- Không đời nào ! Thiết tỉ tỉ rất là cơ trí. Nếu như gặp chuuyện ngoài ý muốn, nhất định tỉ tỉ sẽ để lại manh mối.
Vả lại hung thủ cũng không thể nào giết chết hết người trong tiệm, mà lại để cho một mình tỉ tỉ đi.
Muội nghĩ có thể Thiết tỉ tỉ trên đường đi bị trễ nãi gì cho nên đến bây giờ vẫn chưa đến.
Hoắc Vũ Hoàng im lặng thở dài:
- Cầu mong là như vậy ! Nếu không tội của tại hạ càng thêm nặng.
Lâm Tuyết Trinh dường như không muốn Hoắc Vũ Hoàn nghĩ nhiều về Thiết Liên Cô, nàng liền lảng sang chuyện khác:
- Đại ca ! Bây giờ chúng ta có thể bẻ hòn sáp này ra xem thư được chăng ?
Hoắc Vũ Hoàn sực nhớ nói:
- Đúng rồi ! Nãy giờ chỉ lo nói chuyện, nên quên lững việc quan trọng này.
Lớp vỏ sáp bên ngoài vừa được bóc tróc ra, bên trong làm một mảnh lụa trắng được cuộn tròn lại.
Khi trải mảnh lụa ra chỉ thấy nó lớn chừng một bàn tay nhưng điều ngạc nhiên là trên mảnh lụa không hề có chữ Hoắc Vũ Hoàn lấy mảnh lụa ngâm vào chén nước thuốc. Đợi thời gian khoảng nửa tuần

trà, Hoắc Vũ Hoàn lấy mảnh lụa ra, vừa đọc đến đâu hai người vừa biến sắc tới đấy.
Sau khi đọc xong, Hoắc Vũ Hoàn dậm chân nói:
- Quả nhiên không ngoài dự liệu của tại hạ. Tiểu Nguyệt sơn trang đã xảy ra chuyện Quỉ Nhãn Kim Xung chết, manh mối của bức bách lý đồ chẳng lẽ sẽ chấm dứt từ đây ? A ! Đáng tiếc, đáng tiếc...
Lâm Tuyết Trinh an ủi nói:
- Việc đã xảy ra rồi có khẩn trương cũng vô dụng. May mà La tam ca ứng biến kịp thời, nên mới có thể rút ra khỏi Lan Châu một cách bình yên.
Xem như trong cái rủi cũng còn có cái may.
- Nhưng hiện nay chúng ta phải quay trở về gấp. Vậy mà bây giờ vẫn chưa liên lạc được với cửu muội, như thế làm sao không sốt ruột được cơ chứ ?
Lâm Tuyết Trinh trầm ngâm hồi lâu:
- Nếu sự việc đã gấp như vậy. Chúng ta chỉ có cách là để thư lại và đi trước mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn cười thảm não:
- Cô nương nói nghe thì dễ. Ở đây đã không còn một người nào sống sót, vậy lưu thư lại bằng cách nào đây chứ ?
- Chúng ta có thể để thư ở lại ở trong gian phòng này. Khi nào Thiết tỉ tỉ đến phủ Bảo Định, nhất định cũng sẽ tới đây liên lạc.
- Không được ! Lỡ như bị người ngoài lấy được, thì không chỉ tin tức không truyền đi được, mà ngay chính cả hành tung chúng ta cũng bị bại lộ.
Lâm Tuyết Trinh lại suy nghĩ một hồi, rồi hỏi tiếp:
- Thiết tỉ tỉ cĩng biết cách truyền tin này ?
- Đương nhiên là biết.
- Ở đây đã là trạm phụ trách liên lạc tin tức, muội thiết nghĩ chắc cũng có lụa dùng để viết mật hàm và loại thuốc đặc chế kia chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu không hề do dự:
- Tất nhiên là có.
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười nói:
- Thế thì rất dễ ! Đại ca, bây giờ huynh hãy mau đi viết mật hàm, sau đó cũng dùng sáp bọc lại. Còn muội sẽ đi lo liệu cách để lại thư.
Nói xong nàng vội bước ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn trong bụng bán tín bán nghi nhưng cuối cùng, Hoắc Vũ Hoàn cũng đi tìm, lấy ra một mảnh lụa trắng và bắt đầu viết.
Trong thư, ngoài việc nói đến tình hình Tiểu Nguyệt sơn trang đã xảy ra biến cố và trạm liên lạc Bảo Định bị đột kích. Hoắc Vũ Hoàn còn

dặn Thiết Liên Cô sau khi xem thư xong, phải lập tức lên đường trở về mật cốc ngay.
Đồng thời Hoắc Vũ Hoàn còn căn dặn nàng hãy tìm cách bắt liên lạc với trạm tin tức ở phủ Thái Nguyên.
Sau khi bức thư đã được bọc sáp xong. Lâm Tuyết Trinh cũng đã trở lại.
Trên tay nàng đang cầm một con bồ câu đưa thư.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương định dùng bồ câu đưa tin ?
Lâm Tuyết Tronh gật đầu đáp:
- Đúng vậy ! Nhưng người ta dùng bồ câu đưa tin đều tung nó lên bầu trời để nó mang đi. Còn muội thì ngược lại, muội sẽ bắt nó ở trong phòng này chờ Thiết tỉ tỉ đến lấy.
Hoắc Vũ Hoàn cau mày lại nói:
- Bồ câu là vật sống. Chỉ cần cô nương vừa mở cửa là nó lập tức bay mất. Tại hạ e rằng dùng cách này sẽ không được đâu.
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười đáp:
- Nhưng mà muội sẽ có cách bắt nó ngoan ngoãn ở trong căn phòng này. Cho dù đại ca có mời nó ra, nó cũng không chịu ra, như vậy đại ca có tin không chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Việc này chẳng hợp lý chút nào, như thế làm sao khiến người ta tin được ?
- Được ! Chúng ta hãy thử xem nào !
Thế rồi, trước tiên họ cột ống sắt màu hồng vào chân con chim bồ câu. Tiếp theo là nhét hòn sáp vào trong bầu diều của nó.
Đâu đấy xong xuôi, Lâm Tuyết Trinh liền thả con bồ câu xuống đất.
Thật là kỳ quái, con bồ câu chỉ vỗ vỗ đôi cánh, kêu lên mấy tiếng rồi đi vòng vòng trên đất, không hề bay đi.
Hoắc Vĩ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao lại như vậy ?
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Như vậy không phải là tốt hơn sao ? Nếu có người xông vào đây, cũng chẳng ai thèm chú ý đến một con bồ câu cả.
Còn nếu như Thiết tỉ tỉ tìm được đến đây và phát hiện ra ống sắt trên chân cuả con bồ câu. Lúc ấy chỉ cần Thiết tỉ tỉ y theo hình thức đưa tin, là có thể biết được nội dung bên trong.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn còn ngạc nhiên hỏi:
- Nhưng mà cô nương đã dùng cách gì, có thể làm cho con bồ câu không chịu bay đi chứ ?

Lâm Tuyết Trinh đắc ý nói:
- Điều đó đơn giản thôi ! Trước hết muội cắt ngắn đôi cánh cuả nó. Sau đó đâm mù một mắt, khiến cho nó chỉ nhìn thấy một bên mà thôi. Phàm tất cả các loài chim, nếu như chỉ có một mắt thì nhìn không rõ mọi vật, nó chỉ có thể đi lòng vòng trên dất mà không thể nào bay lên được.
Hoắc Vũ Hoàn nghe xong, không khỏi lắc đầu thở dài:
- Phương pháp hay thì có hay, nhưng mà có vẻ hơi tàn nhẫn.
Ngược lại, Lâm Tuyết Trinh nói có vẻ rất tự nhiên:
- Nuôi bồ câu vốn là dùng để đưa thự Mục đích là làm thế nào có thể đưa được thư đến nơi, còn bằng cách gì thì điều ấy không quan trọng. Huống hồ hòn sáp đã giấu vào trong bầu diều cuả nó, khi cắt lấy ra cũng khó mà tránh được cái chết.
Hoắc Vũ Hoàn liền nghiêm giọng:
- Đành vậy, chúng ta nuôi các loài như gia cầm là để giết lấy thịt nhưng chỉ một đao là giết chết chúng. Chứ không có hành hạ chúng đau đớn như vậy.
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Cả hai có gì khác cơ chứ ? Một đao cũng là chết, chết từ từ cũng là chết.
Dẫu sao bọn chúng cũng không phải là con người, cần gì phải phân biệt kỹ càng như thế.
Hoắc Vũ Hoàn im lặng nhìn Lâm Tuyết Trinh Dường như trong thâm tâm Hoắc Vũ Hoàn không bằng lòng cách suy nghĩ đó của Lâm Tuyết cùng hành động của nàng.
Bất chợt, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên nhận thấy vị cô nương trẻ tuổi này, hình như tính khí có vẻ mưu mô, xảo trá và tà ác.
Hoắc Vũ Hoàn không nói gì thêm nữa, chỉ bước đến bế thi thể Trần Hoàng lên, bước ra khỏi phòng.
Lâm Tuyết Trinh liền hỏi:
- Đại ca ! Có phải huynh chuẩn bị đem những thi thể đi chôn không ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Không ! Xác mấy con chó có thể đem đi chôn. Còn sáu người này phải mang họ về mật cốc an táng.
- Đại ca muốn mang thi hài của họ trở về mật cốc với đoạn đường xa cả ngàn dậm như vậy hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu đáp:
- Bọn họ là do chính tại hạ nuôi lớn, cũng có thể nói là con của tại hạ. Tại hạ không thể để cho họ chết mà ngay cả quan tài cũng chẳng có.
Hoắc Vũ Hoàn buông một tiếng thở dài, rồi lại nói tiếp:

- Trần Hoàng tuy không phải xuất thân từ mật cốc. Nhưng lão ta đã đi theo tại hạ rất nhiều năm rồi.
Tại hạ mang xác lão về mật cốc là để sau khi chết lão sẽ có người bầu bạn, chứ không bị cảnh lạnh lẽo cô đơn, hồn không nơi nương tựa.
Nói đến đây, hai mắt của Hoắc Vũ Hoàn đã ngấn lệ, còn cổ họng thì bị nghẹn lại, không sao nói tiếp được nữa.
Lâm Tuyết Trinh ái ngại nói:
- Đại ca vì nghĩ tình xưa nên mới làm như vậy. Nhưng từ đây trở về mật cốc rất xa xôi, mà chúng ta chỉ có hai người và hai con ngựa mà thôi. Như thế làm sao có thể mang sáu tử thi này trở về được chứ ?
- Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, có lẽ chúng ta vẫn có thể tìm được một cỗ xe ngựa.
- Nếu như tìm xe ngựa, như vậy há chẳng phải là đem bí mật của mật cốc và nơi này tiết lộ ra ngoài hay sao ?
- Chúng ta sẽ mua hẳn một cỗ xe, rồi tự mình điều khiển lấy mà không phải nhờ một ai cả...
- Cho dù chúng ta có tự điều khiển lấy đi chăng nữa, nhưng lộ trình quá xa xội, các tử thi sẽ bị thối rữa...
Hoắc Vũ Hoàn vội ngắt lời nàng:
- Không cần bận tâm về những việc này. Bây giờ cô nương hãy mau tìm mua một cỗ xe ngựa về đây. Còn những việc khác tại hạ sẽ tự lo liệu.
Lâm Tuyết Trinh biết rằng không thể lay chuyển nổi Hoắc Vũ Hoàn. Vì vậy nàng đành phải gật đầu đi ra.
Cũng may, Lâm Tuyết Trinh vừa rẽ qua một góc phố không xa mấy, thì đã gặp ngay một cửa hiệu cho thuê xe. Bên trong chỉ có một chiếc xe dùng để chở hàng đã cũ.
Thế nhưng người chủ không chịu bán mà chỉ đồng ý cho thuê thôi. Lâm Tuyết Trinh phải ra giá cao, vừa hết lời thuyết phục người chủ. Kết quả một chiếc xe cũ kỹ lại đạt đến giá bẩy mươi lượng bạc.
Khi Lâm Tuyết Trinh mang xe trở về đến "Hiệu tương lão Trần", thì đã thấy Hoắc Vũ Hoàn đang đứng đợi trước cửa. Bên cạnh là sáu hủ tương lớn, được xếp theo hình chữ "nhất".
Xe vừa đến nơi, Hoắc Vũ Hoàn liền ôm từng hủ, từng hủ mang lên xe.
Lâm Tuyết Trinh đưa tay ra ôm thử, liền phát hiện những cái hủ này nặng trình trịch. Nàng không khỏi ngạc nhiên:
- Hoá ra đại ca đem những tử thi...
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu đáp:

- Tại hạ đã bôi dầu lên khắp mình của tử thi, sau đo còn ngâm trong tương.
Như vậy vừa có thể che được tai mắt của thiên hạ, lại đề phòng các tử thi không bị hôi thối.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Chúng ta chở những tử thi như vậy. Nếu giẫu đường bị người ta phát hiện được, nhất định họ sẽ cho rằng chúng ta chở những tử thi này đi phi tang. Lúc ấy dù có cả trăm cái miệng cũng không giải thích nỗi...
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Xe sẽ do tại hạ điều khiển. Còn cô nương cưỡi ngựa đi xa xa phía sau, Chúng ta giả dạng làm như không có quen biết nhau.
Nếu có xảy ra chuyện gì thì đôi bênphải lập tức tiếp ứng cho nhau...
Lâm Tuyết Trinh không đợi cho Hoắc Vũ Hoàn nói hết, liền vội cướp lời:
- Không ! Muội phải đi cùng đại cạ Đại ca làm xa phu, còn muội sẽ làm hành khất.
Hoắc vũ Hoàn bảo:
- hành khất mà ngồi xe, như vậy há chẳng phải là tự để lộ thân phận muội hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh vội nói:
- Thế thì tiểu muội sẽ hoá trang thành nam giới và cùng phụ đánh xe với đại cạ Như vậy có được không ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Cải trang thành nam giới càng dễ bị lộ thân thế, hơn nữa trên đường cũng rất bất tiện.
- Có gì mà không tiện chứ ?
- Ví dụ như là giửa đường vào nghỉ trong những quán trọ. Những người xa phu đều ngủ theo kiểu "Thống phổ". Nếu gặp cảnh như vậy, cô nương phải làm thế nào ?
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên:
- Ngủ kiểu "Thống phố" là ngủ như thế nào ?
- Đó là bảy tám người cùng ngủ chung một cái giờng lớn. Ngay cả chăn cũng chỉ dùng chung có một cái mà thôi...
Cô nương thử nghĩ xem, cô nương có thể...
Lâm Tuyết Trinh liền cắt ngang:
- Chẳng lẽ chúng ta không đủ tiền để mướn một phòng ngủ riêng hay sao ?
- Nhưng nếu như vậy thì không giống là thân phận của một xa phu.
Lâm Tuyết Trinh ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Thôi như vầy đi ! Chúng ta đều không cưỡi ngựa. Đại ca đánh xe, còn muội sẽ nằm bên trong thùng xe. Nếu như có người hỏi, đại ca cứ nói rằng muội đang bị bệnh nặng đang trên đường tìm đại phu chửa trị...
Hoắc Vũ Hoàn bảo:
- Đừng quên là trong các hủ tương kia đều là tử thị Cô nương muốn làm bạn với người chết, trong lòng không cảm thấy sợ hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh cúi đầu bẽn lẽn đáp:
- Chỉ cần ở chung với đại ca, cái gì muội cũng không sợ.
Hoắc Vũ Hoàn cười gượng nói:
- Thôi được ! Nếu như cô nương không cảm thấy sợ, vậy xin cứ lên xe.
Thế rồi, Hoắc Vũ Hoàn tháo yên ngựa xuống, sửa soạn chỗ nằm trong thùng xe cho Lam Tuyết Trinh. Sau đó Hoắc Vũ Hoàn cột hai con ngựa vào phía sau xe.
Đâu đấy xong hết, Hoắc Vũ Hoàn mới leo lên phía trước thùng xe, cầm roi quất ngựa lên đường. Chiếc xe ngựa từ từ chạy ra khỏi Tây môn.
Chiếc xe ngựa này quả thật là đã quá cũ kỹ. Khi chạy nó không chỉ lung lay một cách đáng sợ, những tiếng kêu cót két không ngừng vang lên và dường như nó muốn vỡ tung ra từng mảnh vậy.
Lâm Tuyết Trinh miệng nói không sợ, nhưng khi nằm ở trong thùng xe tối om, làm bạn với những cái hủ lạnh ngắt, chứa tử thị Nàng tự nhiên cảm thấy tim đập liên hồi, còn toàn thân thì nổi da gà lên.
Nàng định nhắm mắt để quên đi nhưng vừa nhắm mắt, là hầu như nàng lại có cảm giác nhìn thấy, những tử thi trong đo đang nhe răng ra cười với mình.
Hoắc Vũ Hoàn đã từng nói là đã bôi dầu cho các tử thi, như vậy nhất định là các tử thi đã được cởi hết quần áo...
Một đại cô nương làm thế nào có thể cùng với sáu vị nam tử loã thể ở chung trong một thùng xe...
Nàng càng nghĩ càng thấy hối hận và càng thấy sợ hãi. Đúng lúc ấy bánh xe cán lên một hòn đá. Thân xe lập tức liền bị nghiêng về một bên.
Đột nhiên có một vật gì giống như một bàn tay thô ráp từ phía sau cổ của Lâm Tuyết Trinh quẹt nhẹ vào mặt nàng một cái.
Lâm Tuyết Trinh hoảng hốt la thất thanh lên...
Hoắc Vũ Hoàn lập tức dừng xe lại hỏi:
- Chuyện gì ?
Khi xe chưa ngừng hẳn. Lâm Tuyết Trinh đã vội tung cửa nhẩy

xuống, thở hổn hển, miệng la:
- Trong xe.... trong xe.... có một cánh...
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Có một cánh gì ?
Lâm Tuyết Trinh lắp bắp :
- Dường như là.... một cánh tay...
Hoắc Vũ Hoàn khẽ "à" một tiếng, rồi lấy một cây đèn đã để sẵn gần chỗ ngồi thắp lên, xuống xe xem xét, vừa lầm bầm một nình:
- Thật kỳ quái ! Chẳng lẽ có cái hủ nào bị vỡ ?
Lâm Tuyết Trinh nghe nói vậy, toàn thân đều sởn ốc.
Cửa xe vừa mở ra, có thấy cánh tay nào đâu ! Chẳng qua đó chỉ là đầu một sợi dây được treo lũng lẵng trên nóc xe thòng xuống.
Hoắc Vũ Hoàn cười thầm trong bụng nhưng không nói ra cho Lâm Tuyết Trinh biết.
Sau khi sửa sang lại mọi thứ cho ngay ngắn, Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng:
- Hết chuyện rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường.
Lâm Tuyết Trinh lắc đầu quầy quậy, không chịu lên xe.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu như cô nương không muốn ngồi xe, thế thì cứ y theo như dự tính ban đầu.
Cô nương cưỡi ngựa đi theo ở phía sau. Chúng ta sẽ đi hết đêm nay Hy vọng đến sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ đến trấn Thanh Phong. Cô nương thấy thế nào ?
Lâm Tuyết Trinh klhông còn cách nào lựa chọn nên đành phải gật đầu đồng ý.
Một mình cưỡi ngựa tuy có chút buồn tẻ. Nhưng ít ra cũng còn có thể nhìn thấy bóng dáng sau lưng xa xa của Hoắc Vũ Hoàn. Như vậy cũng còn đỡ hơn làm bạn với những tử thi...
Thanh Phong trấn đã hiện ra trước mặt.
Vừa vào trong cửa thị trấn, Lâm Tuyết Trinh từ đàng xa đã nhìn thấy chiếc xe ngựa của Hoắc Vũ Hoàn điều khiển đã đỗ lại trước cửa của một cái quán ăn Thế rồi nàng cũng dừng ngựa ở trước qúan đó luôn.
Quán ăn này đã nhỏ lại thêm dơ dáy. Bên trong có tổng cộng không đến mười cái bàn nhỏ, ngược lại có đến hai chục gã đại hán đang ngồi.
Những người khách đến đây, ngoài những tay buôn và những tên sai dịch ra còn có những gã phu kéo xe. Trên mặt họ đều có râu ria xồm xoàn, miệng thì văng ra tioàn lời thô tục. Đặc biệt là mùi mồ hôi cuả bọn họ xông ra làm ngột ngạt cả gian phòng.

Bên trong không còn một chỗ ngồi và cũng tìm không ra một nữ khách.
Những gã ở trong quán, có thên thì ngồi phanh ngực ra, cũng có kẻ ngồi xổm trên ghế. Hầu hết bọn họ đều nhai ngấu nghiến, nốc rượu ừng ực và cười nói ồn ào. Tất cả những cảnh tượng này, trông vào thật là khó coi.
Đặc biệt là lúc Lâm Tuyết Trinh xuất hiện ở trước cưa? quán, những tiếng nói cười trong phòng đột nhiêm trầm lắng xuống. Mấy chục ánh mắt không hẹn mà cùng tập trung vào nhìn nàng.
Một quán ăn nhỏ và bên trong toàn là những kẻ thô lỗ như vầy, lại đột ngột xuất hiện một đại cô nương lá ngọc cành vàng. Đừng nói là những thực khách trong quán, mà ngay cả chủ quán cũng không thể nào ngờ tới.
Lâm Tuyết Trinh định lui ra khỏi quán, nhưng nhìn thấy Hoắc vũ Hoàn đang ngồi ăn một tô mì, cùng bàn với hai gã hán tử xa lạ, nàng liền bỏ ngay ý định đó.
Đúng lúc ấy, bàn bên cạnh bàn Hoắc Vũ Hoàn có bốn gã xa phu đã ăn xong và chuẩn bị rời khỏi quán.
Lâm Tuyết Trinh do dự một hồi, rồi thu hết can đảm bước vào trong quán. Nàng cố giữ vẻ bình tĩnh hỏi:
- Chủ quán ! Còn chỗ ngồi không ?
Gã chủ quán vội vàng đáp:
- Có ! Có ! Cô nương xin đợi chút lát. Mấy vị Ở bàn bên kia sắp sửa đi rồi.
Lâm Tuyết Trinh gật đầu:
- Được ! Bổn cô nương còn phải lên đường gấp. Vậy phiền ngươi lo nước nôi cho con ngựa của ta luôn, rồi lát nữa tính tiền một thể.
Gã chủ quán liền dạ một tiếng, lập tức đi chuẩn bị nước cho ngựa. Hiển nhiên là thái độ của gã hết sức cung kính.
Một gã hán tử ngồi trong góc phòng đột ngột vỗ bàn la lên:
- Ê ! Chủ quán, ngươi lo hầu hạ con súc vật kia mà quên mang đĩa thịt bò ra cho ta hay sao ?
Gã chủ quán liền đáp:
- Sẽ có ngay ! Đại gia, người xem tiện nhân chỉ có hai tay Cũng phải để tiện nhân buộc xong...
Gã hán tử kia liền văng tục:
- Con ngựa kia là tiện phụ của ngươi chắc. Bộ ngươi sợ nó chạy theo trai hay sao chứ ?
Gã chủ quán cười làm lành nói:
- Đại gia hà tất phải nổi giận. Vị đại cô nương này có việc cần phải

lên đường gấp mà !
Gã hán tử lại rống:
- Người ta phải lên đường gấp, còn ta ở lại đây kén rể cho tiện phụ của ngươi phải không ?
Tất cả những người ngồi trong quán vừa nghe qua câu này liền cười ồ lên.
Lâm Tuyết Trinh vô cùng tức giận. Nhưng nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn vẫn tỉnh bơ, ngồi cúi đầu ăn mì, dường như không nghe thấy gì. Nàng đành phải dằn cơn giận xuống.
Chỉ một lát sau thì bốn tên xa phu đã tính tiền xong và rời khỏi quán.
Lâm Tuyết Trinh xịu mặt bước đến bên cạnh bàn ngồi xuống.
Gã chủ quán chạy đến lau bàn sạch sẽ hỏi:
- Cô nương muốn dùng chi ?
Lâm Tuyết Trinh nhìn thấy trước mặt Hoắc Vũ Hoàn chỉ có một tô mì lớn. Còn hai gã ngời chung bàn với Hoắc Vũ Hoàn ngược lại đang uống rượu. Nàng liền lớn tiếng ong óng la lên:
- Cho ta nửa cân thịt bò, hâm nóng hai bình rượu và mấy cái bánh bao.
Lâm Tuyết Trinh cố ý nói thật lớn tiếng. Hoắc Vũ Hoàn tuy vẫn không ngẩng đầu lên nhưng hai hàng chân mày bất chợt hơi cau lại.
Gã hán tử ngồi ở góc phòng bỗng nhiên cười lớn:
- Thật không ngờ một vị đại cô nương trẻ tuổi như vậy mà cũng thích uống rượu !
Gã hán tử này, tuổi trạc ngoài ba mươi, tướng mạo mập mạp. Còn ba gã ngồi chung bàn thì đầu to mắt hí.
Tất cả bọn họ bên mình đều có mang binh khí, rõ ràng đây chính là những nhân vật giang hồ.
Lâm Tuyết Trinh vẫn ngồi yên không lên tiếng. Nàng từ từ tháo thanh trường kiếm ra rồi đặt mạnh lên bàn.
Mọi người trong quán thấy vậy liền thất kinh. Có kẻ thấy sắp sửa xẩy ra chuyện, lập tức bỏ đủa xuống, mau mau tính tiền chạy ra khỏi quán.
Hoắc Vũ Hoàn bất chợt lại nhíu đôi mày rậm. Bốn gã hán tử ngồi trong góc phòng cũng đều biến sắc. Trong bọn họ có một người liền nói khẽ:
- Lạc Hồng ! Nói chuyện hãy cẩn thận một chút, đừng vì việc nhỏ để xẩy ra chuyện phiền phức.
Gã hán tử mập mạp cười nhạt:
- Như vậy càng có ý nghĩa hơn chứ sao. Chẳng lẽ Hống Lân ta đã xúc phạm đến ai ?

Một gã khác trong bọn chúng cũng lên tiếng khuyên:
- Nói không sai. Nhưng mà chúng ta đang có việc gấp. Không nên để chuyện không đáng làm mất hết thời gian.
Gã hán tử tự xưng là Hồng Lân liền nói:
- Không mất bao nhiêu thời gian đâu, không tin các ngươi cứ việc đi trước. Đến trưa là nhất định sẽ gặp lại các ngươi tại Minh Nguyệt điếm...
Người kia liền cắt ngang:
- Thôi đi ! Thôi đi ! Trang chủ đã căn dặn không cho bọn ta vào trong đại tửu lầu ăn uống, chính là sợ chúng ta sẽ gây ra chuyện...
Nếu như bây giờ vì chuyện nhỏ này mà làm lỡ việc của trang chủ. Nhất định khi trở về chúng ta sẽ bị trừng phạt. Hay nhất là hãy bớt gây chuyện, mau lên đường đi !
Cả ba đều lôi Hồng Lân đứng lên, sau đó họ gọi chủ quán tính tiền.
Lúc ấy gã chủ quán đang mang rượu thịt và bánh bao đến bàn của Lâm Tuyết Trinh.
Sau khi đặt mọi thứ xuống bàn, gã chủ quán liền đi về phía bàn của bọn Hồng Lân để tính tiền. Nhưng Lâm Tuyết Trinh đã vội đưa tay ra cản gã lại:
- Khoan đi đã. Ta còn có điều căn dặn.
Gã chủ quán liền hỏi:
- Cô nương còn có điều chi sai bảo ?
Lâm Tuyết Trinh chỉ ngón tay về Hoắc Vũ Hoàn bảo:
- Ngươi hãy đem rượu thịt này thay ta qua mời vị khách ngồi bàn bên kia. Cứ nói là bổn cô nương ta đãi hắn.
Gã chủ quán nghe nói liền ngạc nhiên hỏi lại:
- Cô nương, cô nương.... quen biết với hắn ?
- Không quen biết thì không thể mời hắn ăn uống hay sao ?
gã chủ quán vội đáp:
- Không ! Không ! Chỉ là tiểu nhân thấy hơi kỳ quái, đã không quen biết tại sao cô nương lại mời có một mình gã ăn uống mà thôi !
- Ta thấy ở trong quán này, bất luận là kẻ nào cũng đều có rượu để uống, duy chỉ có mình hắn là không có. Vì vậy cho nên ta muốn mời hắn một bữa. Lẽ nào như vậy cũng không được sao ?
- Được ! Được ! Đương nhiên là được. Tiểu nhân sẽ mang ngay thức ăn cho hắn.
Lâm Tuyết Trinh cầm kiến, đứng lên:
- Làm phiền ngươi hãy gói những cái bánh bao này lại cho ta...
Còn số bạc này, ngươi không cần phải thối lại.
Nói đoạn, nàng lấy ra một nén bạc đặt mạnh xuống bàn.

Nén bạc này trông có vẻ nặng chừng sáu, bảy lượng.
Vời số rượu thịt như vậy, cho dù thêm hai mươi lần nữa, cũng vẫn còn dư.
Gã chủ quán mặt mày hớn hở. Gã vừa nói lời đa tạ vừa đưa tay ra lấy nén bạc.
Nhưng vì nén bạc Lâm Tuyết Trinh đặt xuống quá mạnh tay, cho nên nó đã dính chặt vào mặt bàn.
Lão chủ quán dùng hết sức để kéo nó lên nhưng vẫn không được. Dường như nén bạc đã mọc rể xuống mặt bàn rồi vậy.
Gã chủ quán thấy nén bạc mà không có cách chi lấy được nó. Bất giác gã toát mồ hôi đầm đìa cả mặt.
Bốn gã hán tử kia thấy vậy đều biến sắc mặt một lần nữa.
Hồng Lân tức giận hứ lên một tiếng:
- Đồ vô dụng ! Tránh ra coi. Ngươi xem Hồng đại gia ra tay nè !
Nói xong, gã đưa tay đẩy gã chủ quán sang bên. Sau đó xoè bàn tay ra đánh mạnh xuống bàn một cái.
Ầm ! Một tiếng động chát chúa vang lên. Rượu thịt và bánh bao đều bị tung lên cao. Nhưng còn nén bạc vẫn nằm yên bất động. Lâm Tuyết Trinh bĩu môi cười chế diễu:
- Dựa vào một chút bản lãnh của ngươi mà cũng dám ở trước mặt mọi người ra oai sao ?
Sắc mặt của Hồng Lân tái nhợt. Nhưng gã biết mình không phải là đối thủ của người tạ Bởi vậy đành phải nuốt hận đứng yên lặng thinh.
Ngay lúc ấy, ba gã hán tử từ phía sau đẩy hắn ra cửa. Vừa đi họ vừa khuyên:
- Đi thôi ! Hảo hán không nên tranh hơn thua với bọn nữ nhị Chúng ta mau lên đường thôi.
Hồng Lân cũng không còn mặt mũi nào nán lại được nữa. Gã liền cùng ba tên hán tử kia bước nhanh ra khỏi quán rồi lên ngựa phóng đi luôn.
Lâm Tuyết Trinh cũng chẳng nói thêm lời nào nữa. Nàng vội cất mấy cái bánh bao vào trong người, rồi cũng lẽn ra đi.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn ngồi im lặng như không hề hay biết gì. Khi Lâm Tuyết Trinh vừa đi khỏi, Hoắc Vũ Hoàn liền lắc đầu thở dài một tiếng.
Gã chủ quán là người giữ lời. Lúc ấy gã đã đem rượu thịt mà Lâm Tuyết Trinh đã căn dặn đến bàn của Hoắc Vũ Hoàn, tươi cười nói:
- Huynh đệ ! Ngươi không cần phải khách sáo. Những thứ này đều đã được trả tiền rồi, nếu như không ăn là uổng lắm đấy.
Hoắc Vũ Hoàn nhếch mép mỉm cười không từ chối.
Bàn bên cũng có hai gã phu kéo xe. Bọn họ nhìn thấy cảnh tương đó

trong lòng không khỏi đố kỵ.
Một trong hai gã liền lên tiếng:
- Người ta thật là may mắn. Khi không vô duyên vô cớ được một vị đại cô nương mời rượu thịt.
Gã còn lại cũng nói :
- Nếu sớm biết như vậy, bọn ta đã không mua rượu rồi. Đợi vị cô nương kia đãi uống, như vậy không phải vừa đỡ tốn tiền lại vừa nồng nàn tình cảm hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn giả vờ không nghe, không thấy gì cả.
Sau khi ăn xong, Hoắc Vũ Hoàn liền đứng dậy trả tiền tô mì, rồi lập tức ra xe đánh ngựa lên đường.
Xe vừa ra khỏi thị trấn Thanh Phong được vài dặm thì gặp ngay một khu rừng nằm sát ở bên đường.
Lâm Tuyết Trinh đang ngồi một mình bên bìa rừng ăn bánh bao. Vừa nhìn thấy xe ngựa cuả Hoắc Vũ Hoàn chạy đến. Lâm Tuyết Trinh liền phủi áo đứng lên, nghiêng đầu mỉm cười nói:
- Đại ca ! Huynh phải nói làm sao để cám ơn muội đây chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn đưa mắt rảo bốn phiá.
Sau khi tin chắc trên đường không có người nào, mới dừng cương lại thấp giọng bảo:
- Cô nương đã làm gì bọn chúng rồi ?
Lâm Tuyết Trinh cười khúc khích nói:
- Muội chẳng có làm gì cả. Chỉ treo bọn chúng lên cây và đánh mỗi tên bốn mươi roi. Tên họ Hồng kia tội nặng hơn, nên tiểu muội đã xin hắn một cái lỗ tai.
Hoắc Vũ Hoàn vẻ trách móc đáp:
- Làm vậy là hơi quá đáng. Bọn chúng chẳng qua chỉ là mấy tên thô lỗ, chứ đâu có giống những người có kiến thức...
Lâm Tuyết Trinh liền nói:
- Nhưng mà đại ca có biết qua lai lịch của bọn chúng chưa ? Đại ca có biết bọn chúng vội vã lên đường là vì chuyện gấp gì không ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Bất luận là lai lịch chúng như thế nào và có việc gì gấp, cũng đều không có liên quan đến chúng tạ Nếu như chưa hiểu rõ duyên cớ mà lo đả thương người, như vậy là không nên.
Lâm Tuyết Trinh:
- Đại ca còn chưa hỏi rõ ràng là chuyện gì, tại sao biết không liên quan đền chúng ta ?
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ có liên quan hay sao ?

- Không chỉ có liên quan, mà còn rất quan trọng nữa là khác. Nếu như không có trận đòn lúc nãy của muội, dễ gì bọn chúng khai ra sự thật Hoắc Vũ Hoàn sốt cả ruột, hỏi:
- Nhưng rốt cuộc là chuyện gì ?
Lâm Tuyết Trinh chỉ chỉ tay, nói:
- Ở đây không tiện nói ra. Hay là chúng ta hãy cột ngựa lại, vào trong rừng nói rõ về chuyện này.
Hoắc Vũ Hoàn trông nàng không giống vẻ nói chơi, nên liền cho xe ngựa rẻ vào trong rừng.
Đây là một khu rừng rậm rộng lớn. Cây cồi rậm rạp, rất thích hợp cho việc ẩn nấp.
Lâm Tuyết Trinh đợi cho Hoắc Vũ Hoàn dừng xe lại và xuống xe xong, nàng mới dẫn Hoắc Vũ Hoàn vào sâu trong khu rừng.
Tại đây, bọn Hồng Lân đều đang bị treo ngược xuống đất. Trong miệng mỗi tên đều bị nhét một nắm cỏ. Hai mắt bị bịt kìn bằng một cái khăn.
Quần áo bọn chúng đều bị tả tơi, vết roi trên người vẫn còn tím bầm. Tất cả uy phong của chúng vừa rồi ở trong quán ăn, không biết bây giờ chạy đi đâu hết.
Hoắc Vũ Hoàn không thể nhịn được lòng bất nhẫn, liền bảo:
- Hãy mau thả bọn họ xuống đi !
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Muội vốn định tha bọn chúng đi rồi. Nhưng vì đợi đại ca đến tự mình thẩm vấn, nên mới bịt mắt và treo bọn chúng lên cây như thế.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu, bước lên trước tháo dây thả bọn chúng xuống.
Lâm Tuyết Trinh lấy nắm cỏ đã nhét trong miệng Hồng Lân ra, thuận chân nàng đá vào bụng hắn một cái, thấp giọng quát:
Tên họ Hồng kia ? Ngươi muốn sống hay là muốn chết ?
Hồng Lân bị đá một cái vào bụng đau điếng, nhưng vẫn cố gượng đáp:
- Xin cô nương tha mạng, tiểu nhân còn có mẹ già, hai vợ, ba thiếp và một bầy con thơ...
Lâm Tuyết Trinh lại quát:
- Nếu như còn muốn sống thì hãy mau khai thật ra.
Hống Lân vội nói:
- Mỗi lời của tiểu nhân đều là sự thật, tuyệt đối không dám nói dối.
- Thế ta hỏi lại ngươi một lần nữa. Bốn đứa chúng bây là thuộc hạ của ai ? Chủ nhân tên hiệu là gì ?
Hồng Lân sợ hải trả lời:

- Bọn tiểu nhân đều là người của Nguyệt Quậc sơn trang, trang chủ gọi là Dương Thừa Tổ, hiệu là Cửu Hoàn Đao.
Hoắc Vũ Hoàn nghe xong vẫn im lặng, không lên tiếng.
Lâm Tuyết Trinh lại hỏi:
- Các ngươi không ở trong sơn trang, vậy tính ra ngoài định làm gì ?
Hồng Lân đáp:
- Bọn tiểu nhân phụng mệnh trang chủ đến Bát Đạt Lãnh ở Trường Thành, để mời một vị cao nhân.
- Vị ao nhân là ai ?
- Bát quái đao Nguỵ Thanh Tùng Nguỵ lão gia.
- Mời lão để làm gì ?
- Bởi vì trang chủ của bọn tiểu nhân vừa tiếp được một chiến thư, người e rằng không địch nổi đối phương, cho nên mới mật sai bọn tiểu nhân đi mời Nguỵ lão gia đến tiếp sức.
- Người hạ chiến thư khiêu chiến cùng với trang chủ của bọn ngươi, võ công rất lợi hại, phải không ?
- Người này võ công vô cùng lợi hại. Hơn nữa lại là nhân vật lừng danh khắp thiên hạ - Vậy chứ hắn tên hiệu là gì ?
Hồng Lân từ từ đáp:
- Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn toàn thân chấn động, trên mặt lập tức biến sắc.
Lâm Tuyết Trinh quay sang nhìn Hoắc Vũ Hoàn, cười đắc ý. Sau đó nàng lại tiếp tục hỏi:
- Hoắc Vũ Hoàn và trang chủ các ngươi có thù hận ?
Hồng Lân lại đáp:
- Không hề quen biết, không có oán thù.
- Thế thì tại sao hắn lại khiêu chiến với trang chủ của bọn ngươi ?
- Nghe nói Hoắc Vũ Hoàn lấy Chỉ đao làm hiệu. Tự nhận mình là đao pháp thiên hạ vô địch.
Mà trang chủ của bọn tiểu nhân đã nổi danh nhờ đao pháp. Bởi thế, Hoắc Vũ Hoàn mới hạ chiến thư muốn so tài với trang chủ của bọn tiểu nhân Hơn nữa, những lời trong thư còn rất ư là ngông cuồng. Hắn viết rằng sẽ giết hết những nhân vật võ lâm sử dụng đao trong thiên hạ.
Để từ nay về sau, trong giang hồ chỉ có một mình Chỉ đao Hoắc Vũ Hoàn mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn không còn kềm chế được, đột nhiên hỏi lớn:
- Vậy chứ trong thư có hẹn rõ thời gian và địa điểm gặp nhau hay không ?
Hình như Hồng Lân không ngờ rằng ngoài Lâm Tuyết Trinh ra còn có

một người khác. Vì vậy hắn ngạc nhiên há hốc miệng ra mà không trả lời.Lâm Tuyết Trinh quát lớn:
- Nhà ngươi có nghe hỏi gì không hả ?
Hồng Lân lắp bắp trả lời:
- Tiểu nhân không có tận mắt mhìm thấy bức thư, chỉ biết trang chủ mời Nguỵ lão gia vào cuối tháng này hãy đền Nguyệt Quậc sơn trang gấp.
Hoắc Vũ Hoàn hạ giọng hỏi:
- Hôm nay là ngày mấy ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Hai mươi tám. Ngày mốt sẽ là ngày cuối tháng.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Hãy thả bọn họ đi đi !
Lâm Tuyết Trinh dùng kiếm cắt hết dây buộc chân cuả bọn chúng và nói:
- Hôm nay có thể nói là may mắn cho các ngươi. Vậy còn không mau quì xuống tạ Ơn.
Cả bốn tên lập tức quì xuống khấu đầu tạ Ơn Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Bây giờ các ngươi cứ đi theo con đường bên trái, thì tự nhiên sẽ tìm được nhưa. cuả mình, nhưng mà ta cảnh cáo các ngươi, khi nào chưa ra đến đại lộ thì chưa được mở khăn che mắt ra, và điều quan trọng là không được quay đầu lại nhìn.
Nếu như kẻ nào to gan không tuân thời dặn dò cuả ta, khi ấy ta sẽ gọi trở lại...
Hồng Lân không đợi cho nàng nói hết đã vội lên tiếng:
- Cô nương khai ân, bọn tiểu nhân nhất định sẽ y theo lời sai bảo cuả người.
Lâm Tuyết Trinh liền quát:
- Thôi cút đi.
Đáng thương cho bọn Hồng Lân, trên mắt vẫn còn bị bịt khăn, hai tay lại bị trói. Cứ đi được một đoạn ngắn là bọn chúng lại đâm đầu vào gốc cây té ngã. Bốn tên hán tử to lớn như vậy, ngược lại giống như những đứa trẻ con đang chơi trò trốn tìm.
Đặc biệt là ba tên còn lại trong miệng vẫn còn bị nhét một nắm cỏ, giống như ba chú lừa đang ngậm cỏ vậy.
Lâm Tuyết Trinh đợi cho bọn chúng đi thật xa rồi mới cười đắc ý nói:
- Đại ca ! Huynh nói thử xem, trận roi vừa rồi muội có đánh sai không chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn dường như không nghe thấy, ngửa mặt nhìn trời, rồi buông một tiếng thở dài:

- Không sai ! Nhất định là hắn...
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Kỳ thực lúc ở quán ăn, muội vừa nhìn thấy những con ngựa của bọn chúng, thì đã biết ngay chúng là người cuả Nguyệt Quậc sơn trang rồi. Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ là một nhân vật nổi tiếng ở hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc. Môn hạ cuả lão rất ngông cuồng ngạo nghễ. Nhưng tự nhiên hôm nay bọn chúng có vẻ khiêm nhường, nên đã khiến cho muội sinh nghị Vì thế muội mới đi theo truy tung bọn chúng.
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên hỏi:
- Cô nương biết đường đi đến Nguyệt Quậc sơn trang không ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Tất nhiên là biết. Sư phụ cuả muội và Dương Thừa Tổ là chỗ quen biết cũ. Ngoài ra còn có Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng ở Bát Đại Lãnh. Cả ba đều nổi danh nhờ vào đao pháp, cho nên họ được thiên hạ xưng là Yến Vân Tam đao...
Hoắc Vũ Hoàn liền nói:
- Tốt ! Chúng ta sẽ đi Nguyệt Quắc sơn trang để gặp tên Hoắc Vũ Hoàn kia.
- Đại ca ! Huynh cũng hoài nghi người mạo danh hạ chiến thư kia chính là hung thủ mà ta đang truy tìm.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu không một chút do dự:
- Nhất định là hắn. Tuyệt đối không phải là một ai khác.
- Nhưng mà bên trong muội còn thấy một điểm nghi vấn khác.
- Là điều gì ?
Lâm Tuyết Trinh chậm rãi nói:
- Trước nay hắn giết người giá hoa. đều ẩn mình hành sự mà chưa bao giờ lộ diện. Lần này hắn lại công khai hạ chiến thư, lẽ nào hắn không sợ bị thiên hạ phát hiện sao chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Trong võ lâm đồng đạo, không có một ai biết được diện mạo thật cuả các hạ. Hắn mượn danh nghiã của tại hạ để khiêu chiến với các nhân vật võ lâm, đương nhiên là sẽ không sợ thiên hạ biết được.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Nhưng ít nhất diện mạo thật cuả hắn cũng bị người ta nhìn thấy một lần và sau đó sẽ bị truyền đi khắp nơi.
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai đáp:
- Hắn có rất nhiều cách để tự che giấu diện mục cuả mình. Huống hồ những người đã từng gặp qua hắn đều rất có ít cơ hội để sống sót. Ví dụ như là Toàn Thiên Điểu Từ Trần nhứt sơn chẳng hạn.

Lâm Tuyết Trinh vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Nếu vậy, hắn nắm chắc phần thắng là sẽ giết được Cửu Hoàn Đao Dương Thừa Tổ.
- Nếu như không nắm chắc thì hắn sẽ không bao giờ hạ chiến thư, để tự tìm phiến phức.
- Chỉ một mình Dương Thừa tổ đã không dễ đối phó. Bây giờ lại có thêm:
Nguỵ Thanh Tùng liên thủ. Như vậy hắn muốn thắng trận này cũng không phải là chuyện dễ.
Hoắc Vũ Hoàn dường như không muốn bàn đến thực lực đôi bên nên gật đầu nhè nhẹ bảo:
- Chắc là như vậy Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn cất bước ra khỏi cánh đồng Nhưng Lâm Tuyết Tinh vẫn còn chưa an tâm, nàng liền chạy theo sau hỏi:
- Đại ca ! Huynh có nắm chắc thắng được hắn hay không ?
Hoắc Vũ Hoàn vẫn không dừng bước, mà chỉ nói rắng:
- Bất luận là có nắm chắc phần thắng hay không, chúng ta cũng phải nhất định đi đến đấy Nguyệt Quậc sơn trang là một trong những ngọn núi thuộc dãy núi Thái Hành. Thuộc về tỉnh Hà Bắc và cách Cửu Long quan chừng một trăm dặm Toà trang viện của Cửu Hoàn Đao Dương Thừa Tổ được xây dựng trong một khu rừng tùng ở lưng chừng núi. Muốn lên toà sơn trang này chỉ có duy nhất một con đường mòn nhỏ mà thôi. Ngoài ra, xe ngựa không có cách chi lên tới được.
Khi đến chân núi, Hoắc Vũ Hoàn liền mang chiếc xe ngựa giấu vào một hang núi bí mật. Sau đó đến bên ngoài toà sơn trang đúng ngay vào đầu canh.
Từ ngoài nhìn vào ánh đèn bên trong vẫn còn sáng trưng, bốn bề yên tĩnh...
Tuy xung quanh sơn trang cũng có người canh gác, nhưng số lượng không nhiều. Hình như ở đây chẳng có biểu hiệu gì sắp xảy ra một trận huyết chiến cả.
Lâm Tuyết Trinh đưa tay chỉ ngọn núi cao phía sau trang viện nói:
- Đó chính là ngọn núi chính của Nguyệt Quậc sơn. Đứng ở đấy nhìn xuống, chúng ta có thể thấy rõ được động tĩnh của cả toà sơn trang, lại vừa có được một chỗ ẩn nấp lý tưởng.
Hoắc Vũ Hoàn đưa mắt nhìn, gật đầu bảo:
- Rất tốt ! Cô nương hãy vòng qua, rồi lên trên ấy trước đợi tại hạ. Thuận tiện dò la xem Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng đã đến hay chưa.

Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Đại ca còn định đi đâu ?
- Tại hạ định vào trong sơn trang thám thính một hồi, để xem vị Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ kia đã chuẩn bị những gì ?
- Chúng ta đến đây là vì tên hung thủ giả mạo Chỉ đao kia chứ không phải là để đối đầu với Dương Thừa Tổ.
Nếu như để hành tung bị bại lộ, như vậy không phải là khiến cho họ hiểu lầm hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Không việc gì đâu. tại hạ sẽ hết sức cẩn thận khi hành sự, không để cho họ phát giác.
Vừa dứt lời. Hoắc vũ Hoan liền tung mình vượt qua khỏi bờ tường vào trong sơn trang.
Đây là lần đầu tiên Lâm Tuyết Trinh nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn thi triển khinh công. Nàng không thể nào ngờ được, với thân hình cao to như Hoắc Vũ Hoàn mà khi phi thân trên không lại cực kỳ nhẹ nhàng đến như vậy ! Bất giác nàng cảm thấy rùng mình.
Chân vừa chạm đất. Hoắc Vũ Hoàn liền nhún mình thêm cái nữa. Toàn thân Hoắc Vũ Hoàn lại vọt nhanh lên không rồi từ từ đáp xuống một cành cây to cách đó bẩy trượng ngoài. Thân cây này cành lá sum sê, tán cây xoè rộng ra hơn mười trượng, giống như một cây dù lớn.
cách thân cây không xa chính là đại sảnh của Nguyệt Quậc sơn trang.
Lúc này trong đại sảnh được thắp đèn sáng trưng. Ở giữa được bày một bàn yến tiệc rất là thịnh soạn. Nhưng trên bàn lại chẳng có một người nào hiện diện cả.
Một lão nhân mặc áo cẩm bào tuổi khoảng ngũ tuần, đang một mình đi đi lại lại trong đại sảnh.
Cứ một hồi, lão lại nhìn ra bên ngoài, rồi một hồi lại lắc đầu thở dài. Trên mặt thì lộ vẻ vô cùng sốt ruột.
Trước đại sảnh có bốn gã hán tử áo đen đang đứng.
Bọn chúng không ai xa lạ, đó chính là Hồng Lân và ba gã hán tử cùng đi với hắn.
Như vậy không cần hỏi cũng biết, lão nhân mặc cẩm bào kia chính là trang chủ Nguyệt Quậc sơn trang Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ, bàn yến tiệc kia đương nhiên là để tiếp đãi Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng.
Đêm đã càng lúc càng khuya, vậy mà Bát Quái đao Dương Thừa Tổ vẫn không thấy đến.

Dương Thừa tổ ngẩng nhìn ra ngoài một lần nữa, nôn nóng hỏi:
- Nguyẹ lão gia rốt cuộc đã nói với các ngươi như thế nào ? Lão nói đêm nay đến hay là đêm mai đến hả ?
Hồng Lân cúi người đáp:
- Sau khi Nguỵ lão gia tiếp được thư của trang chủ, người lập tức cho sửa soạn hành lý lên đường ngay.
Ban đầu Nguỵ lão gia định cùng đi vơi bọn tiểu nhân, cho nên người mới không viết thư hồi âm lại.
Nhưng sau đó, chính miệng của Nguỵ Lão gia đã bảo bọn tiểu nhân lên đường trước, rồi người sẽ tới ngay.
Hơn nữa Nguỵ lão gia còn hứa chắc rằng trước nửa đêm nay nhất định sẽ đến nơi.
Dương Thửa Tổ dậm chân nói:
- Nhưng bây giờ đã là đầu canh, thế tại sao vẫn còn chưa thấy bóng dáng lão ?
Hồng Lân đáp:
- Có lẽ trên đường đi có chút việc nên mới trễ nãi như vậy Dương Thừa Tổ lớn tiếng nói:
- Có việc ? Còn có việc gì quan trọng hơn việc này cơ chứ ? Lão phải biết rằng việc này không chỉ quan hệ đến Nguyệt Quậc sơn trang của chúng ta, mà còn liên quan đến ngay cả bản thân lão nữa.
Môi hở thì răng lạnh, nếu như chúng ta bị tiêu diệt thì lão cũng chẳng có một ngày yên thân.
Tính khí của lão rất là nóng nảy. Lão nói một hơi khiến cho người nghe không có thời gian để thở.
Hồng Lân đành phải cười lấy lòng nói:
- Trang chủ nói chí phải. Nguỵ lão không phải là người không hiểu đạo lý, vì vậy, nhất định Nguy lão gia sẽ đến.
Dương Thửa Tổ mới bảo:
- Cho dù lão ta không đến cũng chẳng hại gì. Dù sao đâu đấy ta đã an bày hết rồi. Những người nói không giữ lời như vậy, còn có thể xem là bằng hữu gì nữa chứ ?
Hồng Lân đáp xuôi theo:
- Trang chủ cứ yên tâm, cho dù Nguỵ lão gia không thể đến kịp đi chăng nữa thì trong trang vẫn còn có cả trăm huynh đệ sẽ cùng trang chủ chống lại cường địch.
Gã đừng nói ra câu này, tình thế có lẽ tốt hơn. Gã vừa dứt, Dương Thừa Tổ đã đùng đùng nổi nóng chỉ tay vào mặt Hồng Lân mắng xối xả:
- Dựa vào bọn làm mất mặt như ngươi hay sao ? Nếu như chúng bây

giỏi như vậy, thế tại sao bị người ta cắt mất đi một cái tai chứ ?... Về việc này ta chưa có thời gian để trừng phạt bọn ngươi, vậy mà ngươi còn dám ở đấy ăn nói ngông nghênh, tầm bậy tầm bạ hay sao ?
Hồng Lân sợ hãi lắp bắp:
- Dạ ! Dạ!...
Dương Thừa Tổ càng lầu bầu nhiều hơn:
- Cái gì đâu mà chưa ra quân đã gặp phải xui xẻo rồi.... Thế này thì kêu vào đâu được cơ chứ, cứ mỗi lần có việc quan trọng là bọn các ngươi lại làm mất mặt tạ Đây có phải là các ngươi có muốn chọc giận ta không hả ? Nói cho ta nghe coi.... tại sao như thế này hoài vậy ?
Hồng Lân quính quá, cúi đầu đáp đại:
- Dạ.... dạ.... đúng thế ! A !.... Dạ.... dạ.... không phải như thế đâu trang chủ ơi. Bọn tiểu nhân có tội.... thật là đáng chết.... đáng chết...
Dương Thừa Tổ càng nộ khí xung thiên:
- Còn không mau đi ra ngoài ngoải xem coi.... coi.... thằng cha.... Nguỵ Thanh Tùng đến chưa ? Ta điên mất vì bọn ngươi !
Hồng Lân dạ một tiếng thật lớn, nhẹ cả người, Hồng Lân lập tức xoay mình bước ra ngoài.
Đúng lúc ấy, có một tên tuần canh chạy vào cấp báo:
- Bẩm trang chủ, Nguỵ lão gia đã đến.
Dương Thừa Tổ đang như cái bong bóng cá bị thổi căng phồng sắp bể, bất thình lình được thoát hết hơi xẹp xuống trả lại hình dạng lúc ban đầu, tuy không giống lắm vì vẫn còn đôi chỗ phồng lên lõm xuống, nhưng cũng đủ mang lại cho Dương Thừa Tổ một sự khoan khoái, vui mừng chưa tứng có. Lão vội vàng bảo:
- Mau mời vào ! Mau mời vào ! Lè lẹ lên ! Lè lẹ lên !...
Hoắc Vũ Hoàn từ trên cao, đằng xa nhìn xuống, chỉ thấy sơ sơ, ước đoán lờ mờ vì không rõ ràng lắm.... Thì Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng tuổi có thể ngoài lục tuần.
Trên mình khoác chiếc hắc bào, lưng giắt một thanh đao trông có vẻ nặng. Râu và tóc của lão gần như không có chỗ nào đen hết.
Dáng vóc tuy không cao lớn lắm, nhưng ngược lại thân hình lão thì dềnh dàng, cường tráng. Cử chỉ thì thanh cao tục tử không sánh được và thêm vào đó là sự khoan thai nhẫn nha chứng tỏ một tính khí nhẫn nại, điềm đạm Lão vừa tới bên ngoài đại sảnh. Dương Thừa Tổ đã vội đích thân ra ngoài nghinh tiếp.
Lão vừa cầm tay Nguỵ Thanh Tùng, vừa hỏi han lia lịa:
- Lão đại ca ơi ! Đệ nhớ đại ca quá ! Lâu lắm rồi không có gặp nhau.

Đại ca khoẻ không vậy ? Trời ơi ! Đại ca đi đường chắc mệt lắm phải không ?
Cứ như là quên hết những lời lão vừa réo tên Nguỵ Thanh Tùng ra để trách móc, sỉ vả vì không đến đúng với lời hẹn ước đã giao.
Nguỵ Thanh Tùng mỉm cười nói:
- Không có chi ! Chỉ có điều là đã để cho Dương huynh đệ phải chờ đợi hơi lâu lâu phải không ? Quả thật ta cảm thấy áy náy vô cùng nhiều.
Dương Thừa Tổ mắt chớp chớp liên hồi, cười cười đáp:
- Lão đại ca thiệt tình là.... đã quá lời rồi đó. Chỉ cần đại ca quang lâm đến tệ trang cũng đã là niềm vinh hạnh vô cùng to lớn, đo không có được, cho tiểu đệ này. Có dám đâu mà chờ lâu với mau.
Nguỵ Thanh Tùng tiếp:
- Tính trước khi nửa đêm sẽ đến nơi, không ngờ giữa đường, lại có chuyện con ngựa nó mắc chứng gì kỳ khôi, loay hoay mãi mới xong, cho nên mới tới trễ như thế. Dương huynh đệ chắc không có trách lão ca ca này thất hứa mà không đến chứ ?
Dương Thừa Tổ vội nói:
- Lão đại ca ! Làm gì mà có cái chuyện đó, bộ tiểu đệ không rõ tính khí của đại ca hay sao cà ? Lão đại ca đã biểu là đến thì cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, đại ca cũng nhất định sẽ đến.... không đêm nay thì cũng đêm mai, có trễ lắm thì đêm nay.... tháng sau lão đại ca cũng sẽ tới mà. Đệ cám ơn còn không hết, nói gì đến ba cái chuyện trách móc đại cạ Nóng ruột cho đại ca thì đúng hơn, đệ chỉ ngại cho đại ca, thân già mắc bệnh giữa đường, giữa chợ rồi không có ai săn sóc cho đại ca thôi.
Nguỵ Thanh Tùng nãy giờ im lặng, cố lấy hơi thở vì Dương Thửa Tổ nói nhiều và dồn dập quá. Khi Dương Thừa Tổ vừa dứt lời thì Nguỵ Thanh Tùng mới thở phào được một hơi dài, rồi cười lớn, lão khoác tay Dương Thừa Tổ cùng bước vào trong đại sảnh.
Sau khi hai người đã phân ra ngôi chủ khách ngồi xuống, Dương Thừa Tổ đích thân rót rượu mời Nguỵ Thanh Tùng. Hình như hai lão này đều có nuôi sâu rượu hay sao ? Chuyện quan trọng chính yếu chưa hề đề cập đến.... mà chỉ loáng một cái, trên bàn đã đếm đủ sáu cái bầu rượu trống không.
Đúng là "Tửu phùng tửu thiên bôi.... uống hoài không có đã".

Chỉ Đao

Hồi 10
NGHĨA ĐẢM PHƯƠNG TÂM

Khi đã ngà ngà, Dương Thừa Tổ liền lấy bức chiến thư ra, hai tay dâng lên cho Nguỵ Thanh Tùng xem.
Sau khi xem xong, Nguỵ Thanh Tùng ngồi trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng:
- Việc này ta cảm thấy có chút nghi ngờ. Tuy chúng ta không hề quen biết với Hoắc Vũ Hoàn. Nhưng từ lâu cũng đã có nghe, người này xuất thân từ lục lâm, nhưng lại là một vị hiệp đạo ân oán phân minh. Vậy tại sao Hoắc Vũ Hoàn lại hạ chiến thư chứ ?
Dương Thừa Tổ nói:
- Tiểu đệ cũng cảm thấy hơi kỳ quái...
Nếu như hắn đã đố kỵ với Cửu Hoàn Đao của đệ, thế thì những người dùng đao trong thiên hạ không phải là ít. Vậy tại sao hắn chỉ tìm đến Nguyệt Quậc sơn trang thôi chứ ?
Nguỵ Thanh Tùng vẻ mặt nghiêm túc:
- Ta có câu này, nói ra Dương huynh đệ đừng để bụng nhé.
Dương Thừa Tổ liền đáp:
- Có gì lão đại ca cứ việc chỉ giáo.
Nguỵ Thanh Tùng lướt mắt nhìn bọn Hồng Lân một lượt, rồi từ từ:
- Theo ta nghe nói, môn hạ của quý trang đi lại ở vùng Hà Bắc và Hà Nam, thường có hành vi ỷ thế hiếp người, mà Dương huynh đệ lại hay bao che cho chúng. Phải chăng thuộc hạ của quý trang ở bên ngoài đã làm ra chuyện tầy đình gì, nên mới có sự phiến phức như ngày hôm nay chăng ?
Dương Thừa Tổ vội lên tiếng :
- Việc này tuyệt đối không đời nào có. Tiểu đệ tuy không dám tự khoe là công bằng và chính trực...
Nhưng thường ngày tiểu đệ quản thúc bọn chúng cũng rất nghiêm ngặt. Nếu như nguyên nhân từ đây, tại sao trên chiến thư không hề nghe nhắc đến ?
Nguỵ Thanh Tùng đáp:
- Dương huynh đệ nói không sai. Nhưng ta thật sự không tin Hoắc Vũ Hoàn là một nhân vật không phân biệt được thị phi và lại hiếu chiến như thế. Nhất định việc này bên trong có ẩn tình gì khác.
Dương Thừa Tổ:
- Còn có ẩn tình gì nữa chứ ? Ý của hắn trên chiến thư đã viết rất rõ

ràng, hắn muốn giết hết những nhân vật sử dụng đao pháp nổi danh trong thiên hạ, cũng như không muốn trong võ lâm có kẻ sử dụng đao...
Đây chính là động cơ chủ yếu của hắn
Nguỵ Thanh Tùng cười nhạt:
- Nếu quả thật đấy chính là động cơ duy nhất của hắn. Thế thì hắn quả là ngông cuồng.
Dương Thừa Tổ giọng tức giận:
- Theo tiểu đệ thấy, tên Hoắc Vũ Hoàn kia chính là vì cái hư danh "hiệp đạo". Nên mấy năm gần đây, võ lâm chánh đạo đều dùng nghĩa mà đối đãi với hắn.
Từ đó đã khiến cho hắn ngày càng kiêu ngạo và sinh ra ý niệm ngông nghênh như thế.
Về việc này Nguỵ Thanh Tùng không thể phủ nhận, lão chỉ lên tiếng hỏi:
- Trongmấy ngày nay, quanh khu vực núi này có phát hiện ra nhân vật nào khả nghi không ?
Dương thừa Tổ lắc đầu đáp:
- Không có
- Thế còn nơi giao chiến, Dương huynh đệ đã có phái người đi kiểm tra lại chưa ?
- Nơi giao chiến chính là trên đỉnh núi ở phía sau tệ trang. Ở đây vốn là nơi luyện công mỗi ngày của tiểu đệ. Như vậy cần gì phải kiểm tra.
Nguỵ Thanh Tùng nói:
- Tục ngữ có câu "Cường long bất áp địa đầu xà". Hắn đã dám khiêu chiến, lại còn chọn địa điểm trên đỉnh Nguyệt Quậc sơn, bấy nhiêu đó đũ đã thấy đối phương có ý bất thiện.
Vậy chúng ta phải hết sức cẩn thận không được xem thường.
Dương Thừa Tổ nói:
- Ý của lão đại là sợ đối phương đã có an bày quỷ kế ở trên đỉnh núi ?
- Ta nghĩ rất có thể là như vậy
- Tại sao lão đại lại có ý nghĩ kỳ lạ như vậy ?
Nguỵ Thanh Tùng chậm rãi:
- Thời gian đối phương giao hẹn chính là vào cuối tháng, mà cuối tháng thì sẽ không có ánh sáng trăng. Bởi vậy ta nghĩ đối phương nhất định có dụng ý khác.
Dương Thừa Tỏ liền vội nói:
- Nếu như lão đại ca không nghĩ đến điều này thì đệ đã mắc mưu hắn rồi. Bây giờ tiểu đệ lập tức cho người lên đỉnh núi...

Nguỵ Thanh Tùng liền cản lại:
- Không cần phải gấp như vậy đâu. Tóm lại Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hành tung bí mật rất khó đoán. Tốt hơn hết là phải cẩn thận đề phòng...
May mà còn cả ngày thời gian, đủ để cho chúng ta kịp thời chuẩn bị.
Dương Thừa Tổ đưa ly lên nói:
- Lão đại ca không hổ là người nhìn xa thấy rộng và mưu trí hơn người.
Hai người lại uống thêm vài bầu nữa, rồi tàn bữa tiệc.
Bọn họ mỗi người tư cầm binh khí của mình và dẫn theo hơn mười tên môn hạ bước ra khỏi sơn trang
Hoắc Vũ Hoàn cũng vội vã rút lui ngay.
Vừa vượt qua đầu tường, Hoắc Vũ Hoàn đã nhìn thấy Lâm Tuyết Trinh vẫn còn đứng đấy từ nãy đến giờ.
Vừa thấy bóng dáng của Hoắc Vũ Hoàn. Lâm Tuyết Trinh liền chạy về phía trước trầm giọng hỏi:
- Sao rồi ? Đại ca có thấy Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng đã đến chưa ?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời, mà chỉ đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cho nàng, rồi lập tức xuống núi.
Sau đó họ trở lại hang động nơi mà họ đã dấu chiếc xe ngựa.
Vừa ngồi xuống. Lâm Tuyết Trinh đã không chịu được, liền hỏi:
- Rốt cuộc rồi đại ca dã thấy được gì ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Gã họ Hồng kia không có nói láo. Việc hạ chiến thư hẹn ngày giao đấu là hoàn toàn có thật.
Lâm Tuyết Trinh tiếp:
- Theo như đại ca thấy, Nguyệt Quậc sơn trang có bao nhiêu phần thắng
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Cửu Hoàn đao Dương Thửa Tổ tính tình nóng nảy và lỗ mãng. Trận chiến đêm mai, e rằng dữ nhiều mà lành ít.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Có Bát Quái đao Nguỵ Thanh Tùng trợ thủ, lẽ nào cũng còn thất bại hay sao ?
Nguỵ Thanh Tùng
- Nguỵ Thanh Tùng về kiến thức và kinh nghiệm đều hơn hẳn Dương Thừa Tổ, vả lại võ công của lão cũng rất cao minh.
Nhưng dựa vào sự trợ giúp của một mình lão thì cũng chẳng được bao nhiêu phần thắng

Lâm Tuyết Trinh không khỏi lo lắng:
- Nếu như Nguỵ Thanh Tùng và Dương Thừa Tổ thật sự không phải là địch thủ của kẻ địch, như vậy chúng ta có ra tay trợ giúp họ không ?
Hoắc Vũ Hoàn hơi cau mày:
- Đây chính là chỗ khiến cho tại hạ cảm thấy khó xư?
- Có gỉ đâu mà khó xử ?
- Cao thủ giao tranh thắng bại chỉ trong gang tấc. Nếu chúng ta chưa lấy được lòng tin cuả Dương Thừa Tổ, mà đột nhiên hiện thân thì dễ làm cho họ hiểu lầm. Còn nếu như đợi cho bọn sắp gặp nguy cơ mới ra tay, như vậy là quá muộn.
- Việc này cũng chẳng có gì khó. Bây giờ chúng ta đi gặp Dương Thừa Tổ, đem việc chúng ta thật tình muốn giúp họ, nói cho họ nghe và yêu cầu mọi người cùng hợp tác ứng địch.
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Dương Thừa Tổ là người lỗ mãng và hay bao che cho thuộc hạ. Cô nương đã từng ra tay đả thương môn hạ cuả lão ta. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một Hoắc Vũ Hoàn đến...
Cô nương thử nghĩ xem lão ta sẽ tin hay không ?
- Chúng ta cứ đem sự thật nói rõ cho họ biết, còn tin hay không là tùy bọn họ. Ít ra khi địch đến, họ không hiểu lầm ta là địch được rồi.
- Biện pháp này không ổn thỏa. Lỡ như tin tức này lộ ra ngoài bị hung thủ nghe được, tất nhiên lại sinh ra những biến cố ngoài ý muốn.
Lâm Tuyết Trinh liền hỏi:
- Vậy thì phải làm thế nào đây ?
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt nói:
- Biện pháp tốt nhất là trước khi hung thủ còn chưa lên đỉnh núi, chúng ta hãy chặn hắn lại trước.
- Nhưng khu núi này rộng lớn như vậy, ai mà biết hắn sẽ lên núi từ hướng nào chứ ?
- Thời gian giao đấu là nửa đêm ngày mai...
Tại hạ nghĩ rằng hắn sẽ không đến quá sớm. Chỉ cần chúng ta giữ ở dưới chân núi thì có thể chận đứng được hắn.
Lâm Tuyết Trinh còn hơi phân vân:
- Lỡ như..
- Lỡ như không chận hắn lại được, chúng ta sẽ lập tức lên trên đỉnh núi cũng còn kịp.
Thôi ! Đêm đã khuya, chúng ta hãy đi nhủ một chút để dưỡng tinh thần ngày mai còn phải đối phó vời kẻ địch.

Nói xong Hoắc Vũ Hoàn mở cửa xe ngưa. lấy ra một tấm chăn, rồi sau đó đi tìm một tảng đá lớn nằm xuống.
Không bao lâu, Lâm Tuyết Trinh cũng ôm một tấm chăn, đi đến bên tảng đá ngồi xuống.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Ngoài này sương xuống rất nhiều, tại sao cô nương không chui vào trong xe mà ngủ ?
- Lâm Tuyết Trinh ấp úng nói:
- Muội... hơi sơ....
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Không phải cô nương đã từng nói là cái gì cũng không sợ hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh im lặng trong giây lát rồi khẽ đáp :
- Ở chung với đại ca, cái gì muội cũng không sợ. Còn nếu như chỉ có mình muội, đương nhiên là hơi sợ một chút.
Hoắc Vũ Hoàn tiếp :
- Như vậy đủ thấy mấy vị cô nương tự nói là mình can đảm, đều là giả cả.
Lâm Tuyết Trinh lại thấp giọng:
- Nhưng mà có một loại người khi đứng trước họ, nữ nhi không bao giờ nói dối cả.
Hoắc Vũ Hoàn chậm rãi hỏi:
- Là loại người nào ?
- Là nam nhân mà họ thật lòng yêu thích.
- Hả ? Cô nương nói chơi hay nói giỡn vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn lập tức ngồi bật dậy, cười khẽ:
- Cô nương tuy tuổi tác còn trẻ, nhưng hình như đối với những việc giữa nam và nữ, cô nương rất am hiểu ?
Lâm Tuyết Trinh hơi bẽn lẽn, không biết nàng có ửng hồng đôi má lên hay không vì trời tối, nhưng không hề sợ hãi ngại ngần. Nàng chậm rãi:
- Chuyện yêu đương luyến ái giữa nam nữ là chuyện bình thường tự nhiên quá trời, ai mà không biết. Đó cũng là thiên chất cuả con người. Trong kinh thu có nói, chuyện luyến ái giữa nam và nữ không phải là chuyện kinh thiên động địa gì.
Nhưng tại bởi vì do con nguời trần tục tâm tà bất chính, nên đã xem việc cao thượng như thế đó trở thành tội lỗi đáng sợ.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
-Nói vậy, trong lòng cuả cô nương chắc cũng đã có ý trung nhân rồi, phải vậy không ?
Lâm Tuyết Trinh chắc lại đỏ má một lần nữa, và nàng vẫn không hề

phủ nhận.
Hoắc Vũ Hoàn lại nói tiếp:
- Tại hạ nghĩ người đó chính là Mạnh Tôn Ngọc, Mạnh huynh đệ....
Cô nương và Mạnh đệ không chỉ quen biết nhau trong cảnh hoạn nạn, mà còn là huynh muội đồng môn. Quả thiệt là một đôi thanh mai trúc nhã, tuổi tác lại hợp nhau...
Lâm Tuyết Trinh đột nhiên gừ khẽ một tiếng, giọng nàng có vẻ không vui lắm:
- Đại ca ! Huynh...
Hoắc Vũ Hoàn liền cắt ngang:
- Tại hạ không phải khờ khạo. Những việc này lẽ nào không hiểu hay sao ?
Vừa rồi cô nương còn nói đây là chuyện bình thường, tự nhiên và cao thượng. Vậy thì còn có gì ngại ngùng mà không chịu thừa nhận dùm ?
Lâm Tuyết Trinh không biết mắc cỡ hay là vì tức, cổ họng cứ gừ gừ như con mèo trong lúc tức giận, còn sắc mặt trong đêm lại càng trắng nhách.
Hoắc Vũ Hoàn dường như không hề để ý thấy việc này, cứ lo tiếp tục:
- Kỳ thật Mạnh huynh đệ là một thiếu niên anh tuấn, thông minh tuyệt đỉnh. Đó là một con người không dễ gì tìm thấy được. Tại hạ thấy Mạnh huynh đệ đối xử với cô nương rất là tốt. Thôi thì việc này cứ giao cho tại hạ, đợi khi nào hai vị báo thù xong, lúc ấy...
Lâm Tuyết Trinh cắt ngang lời Hoắc Vũ Hoàn:
- Lúc ấy đại ca lấy sư huynh đi !
Hoắc Vũ Hoàn giọng có vẽ ngạc nhiên:
- Tại hạ ?
- Đương nhiên là đại ca rồi. Đại ca vừa bảo Mạnh sư huynh nào là tốt nè, thông minh tài giỏi nè và còn kính phục đại ca nữa. Muội thấy hai người quả là một cặp trời sanh.
Nói đến đây, nàng không nhịn được cười liền "hứ" một tiếng rồi im lặng.
Hoắc Vũ Hoàn dở khóc dở cười nói:
- Chẳng lẽ tại hạ nói không đúng hay sao ?
lâm Tuyết Trinh cố nhịn cười xị mặt xuống:
- Rất đúng, đúng đến nỗi không thể nào đúng hơn được nữa. Nhưng mà đây chỉ là cách nghĩ riêng của một mình đại ca, chứ không phải ý kiến của muội.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:

- Thế thì ý kiến của cô nương như thế nào ? Chẳng lẽ cô nương cho rắng Mạnh Tôn Ngọc huynh đệ có gì không đúng chăng ?
Lâm Tuyết Trinh nghiêm giọng:
- Tốt hay không là một chuyện. Còn thích hay không là một chuyện khác.
Dừng lại một chút, nàng buông một tiếng thở dài nghe não nùng trời đất rồi nói tiếp:
- Những điều đại ca nói đều không sai...
Mạnh sư huynh quả là một vị sư huynh tốt. Nếu như không có huynh ấy, có lẽ muội đã chết ở trong hang động và càng không có được như ngày hôm nay.
Những năm qua, bọn muội cùng nhau sống, cùng nhau luyện võ và cùng nhau lớn lên thành người. Sư huynh chăm sóc và lo lắng cho muội còn hơn các huynh đệ ruột thịt. Nhưng mà muội đối với sư huynh...
Bỗng nàng tự dưng im lặng, lắc đầu với vẻ rất thương cảm.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Cô nương đối với Mạnh đệ như thế nào ?
Lâm Tuyết Trinh đưa mắt nhìn xa tân chân trời tối thui. Một lát sau, nàng mới cất giọng buồn buồn tiếp:
- Muội trước sau vẫn kính trọng sư huynh giống như một huynh trưởng. Muội cũng đã thử dùng một thứ tình cảm khác để đối với sư huynh, nhưng mà không được...
- Tại sao không được ?
- Muội cũng không biết là tại sao. Có lẽ là vì sư huynh quá phục tùng muội, quá nương chiều muội...
Tóm lại, muội cảm thấy sư huynh quá nhu nhược, không có chí can cường, không có vẻ gì là khí khái của một nam tử hán cả. Có lúc, muội cho rằng sư huynh giống một vị tỉ tỉ hơn là một vị sư huynh...
Hoắc Vũ Hoàn im lặng không nói gì. Nhưng trong lòng có cảm giác nặng trĩu giống như là một tảng đá lớn đang đè lên vậy.
Lâm Tuyết Trinh lại cười miễn cưỡng:
- Sư huynh làm việc rất tỉ mỉ, đặc biệt là những công việc của nữ nhi. Bất kể là nấu nướng hay giặt giũ sư huynh đều giành làm hết. Có một lần sư huynh còn trộm lấy áo của muội đem đi vá giùm cho muội. Cũng vì chuyện này mà sư phụ đã mắng cho sư huynh một trận nên thân. Lúc ấy sư huynh xấu hổ đến phát khóc, vậy mà sau đó vẫn không chịu sửa đổi.
Hoắc Vũ Hoàn im lặng hồi lâu, rồi nói với vẻ đầy thông cảm:
- Tại hạ đây muốn có như vậy một lần nữa mà còn không được.

Chuyện này cũng không có gì là trái cả, chỉ là vì thương quá mà thôi. Ngày trước tại hạ cũng thế, còn hơn nữa. Tại hạ làm hết những công việc gì cảm thấy không tốt, có hại đến sức khoẻ, suy nghĩ, trong nhà cũng như những công việc ngoài đời... chỉ mong duy nhất một điều là người ấy luôn ở bên cạnh tại hạ để cho cho tại hạ chăm sóc và lo lắng. Giặt đồ, nấu nướng, thức ăn chợ búa... tất cả những chuyện gì của phụ nữ, làm hết không ngại ngần gì. Không phải là nhu nhược hoặc sợ hãi gì cả, tại hạ chỉ muốn chia xẻ tất cả với người mình thương, dù cho người ấy có ra sao đi nữa. Đó là quan niệm của riêng tại hạ, không biết người khác ra sao ?
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Ủa ! Té ra đại cạ.. vậy người ấy...
Hoắc Vũ Hoàn buồn buồn trả lời:
- Tất cả đã là dĩ vãng rồi, tại duyên nợ của tại hạ hình như phải chịu lắm trái ngang hay sao đó ! Cho nên, không muốn cho người ấy phải buồn vì tại hạ, một ngày kia bất chợt tại hạ ra đi và không bao giờ quay trở lại, mặc dù rất nhớ không bao giờ quên. Xa mà gần. Chỉ luôn luôn cầu xin hoàng thiên luôn mang đến cho người ấy tất cả những điều tốt đẹp, ngay cả thay vì những điều hay, nếu có dành cho tại hạ, xin hãy dành cho người ấy. Vậy thôi !
Lâm Tuyết Trinh giọng có vẻ ngỡ ngàng, nàng ấp úng:
- Nhự.. như thế, một người nào muốn làm cho đại ca thương, chắc chắn... là rất khó...
Hoắc Vũ Hoàn cắt ngang lời nàng:
- Thôi ! Đừng nói những chuyện này nữa. Đêm đã khuya lắm rồi, bây giờ hãy đi nghỉ, để ngày mai mới có đủ tinh thần ứng phó cường địch.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn lập tức đứng dậy lấy tấm chăn đắp lên thân người của Lâm Tuyết Trinh. Còn mình trở lên xe ngựa, chui vào thùng xe ngủ.
Chẳng bao lâu, trong thùng xe đã phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ, đều đều.
Lâm Tuyết Trinh không tiện leo trở lại lên trên ấy. Điều thất vọng trong lòng nàng càng không thể nói ra.
Nàng ôm cái chăn của Hoắc Vũ Hoàn vào trong lòng, hơi ấm của cái chăn vẫn còn đó,nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Nói chẳng nên lời, lòng càng thêm bối rối, có lẽ một ngày nào đó nàng cũng phải nói lên tâm sự của nàng rồi cũng bỏ ra đi, trước sau cũng phải một lời với nhau ?
Cả đêm, Lâm Tuyết Trinh ngồi tựa mình vào tảng đá, toàn thân nhức

nhối vô cùng, đợi cho đến khi ánh dương ló dạng... Và kể từ đây trở về sau, nàng chỉ ngủ được khi trời gần sáng mà thôi.
Ngày mai chính là ngày cuối tháng, cũng chính là ngày kẻ mạo danh thần bí kia giao đấu với Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ.
Từ lúc Nguỵ Thanh Tùng đến Nguyệt Quậc sơn trang, thì tình hình ở đây đã được cảnh giác nghiêm nhặt hơn.
Từ bên goài cửa sơn trang đến tận chân núi, cứ cách khoảng mười trượng là lại có một tên gia đinh tay cầm khí giới sáng loáng.
Trong khu rừng tùng cũng được bố trí canh giữ rất nghiêm ngặt.
Chung quanh sơn trang thì có từng tốp võ sĩ luân phiên đi tiần tra.
Phụ nữ và trẻ nít đều được dời vào trong một toà thạch thất kiên cố.
Sự bố trí này tuy chưa có thể cản trở được hành động của một võ lâm cao thủ, nhưng ít ra cũng có thể giám sát hành tung của địch và thuận lợi về mặt tin tức.
Nguyệt Quậc sơn trang được phòng bị chặt chẽ như vậy, khiến cho người đầu tiên cảm thấy bất tiện chính là Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh.
Hang động mà họ ẩn núp tuy rất ín đáo, nhưng ngược lại khi thức ăn dùng hết thì không có cách chi tìm kiếm được.
Vốn trong núi có rất nhiều thú rừng và chim chóc. Bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được một chú thỏ hay là một chú sóc nào đó. Nhưng mà muốn nướng được thịt tất nhiên phải dùng đến lửa.
Lửa cháy lên khói sẽ bay ra đến bên ngoài, khi ấy nhất định bọn gia đinh sẽ phát hiện ra ngay.
Bởi vậy từ sáng sớm cho đến trưa, họ chỉ uống nước suối và ăn những quả dại mọc quanh núi, nên có thể cầm cự được với cái đói.
Nhưng đến xế chiều thì cả hai đều cảm thấy bụng đói cồn cào. Trái cây đã không đủ để cho họ dùng.
Tuy vậy, Hoắc Vũ Hoàn vẫn ngồi im lặng trên bãi cỏ gần chiếc xe ngựa, vận công chống cái đói đang hoành hành.
Còn Lâm Tuyết Trinh lúc ấy đang ngồi đối diện với Hoắc Vũ Hoàn.
Đầu nàng hơi ngẩng lên nhìn thân cây trên vách núi ngoài sơn động.
Từ chỗ nàng ngồi cách thân cây kia đến năm sáu trượng.
Trên thân cây kia hiên có mấy con quạ đang kêu la inh ỏi.
Lâm Tuyết Trinh không nhịn được liền nuốt nước bọt một cái, cất giọng hỏi:
- Đại ca ! Huynh có từng ăn qua thịt quạ chưa ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Tại hạ nghĩ mùi vị của nó nhất định rất là khó nuốt.
Lâm Tuyết Trinh hỏi:

- Đại ca chưa từng ăn qua, tại sao lai biết là khó nuốt ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Chỉ cần nhìn bộ lông đen thui thủi của nó, cũng đử biết là vật không có mùi vị ngon rồi.
Lâm Tuyết Trinh lại nuốt nước bọt cái nữa, rồi nói:
- Nhưng ngược lại, muội cho rằng mùi vị của nó có lẽ cũng không tệ.
- Cô nương đã ăn qua chưa ?
- Chưa...
- Chưa ăn, thế tại sao cô nương biết được mùi không tệ ?
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười nói:
- Bởi vì muội thấy gà ô lông nó cũng đen và hình dáng cũng rất là khó coi. Vậy mà thịt nó không chỉ thơm ngon mà còn rất là bổ dưỡng.
Hoắc Vũ Hoàn khứ khẽ một tiếng nói:
- Nếu như đem thịt quạ ăn sống, cô nương sẽ thấy nó không hề bổ đưỡng và mùi vị cũng chẳng thơm tho gì.
Lâm Tuyết Trinh không nói gì, nàng đưa tay lấy vài viên đá ở trên mặt đất lên cầm tay.
Những con quạ vẫn đứng trên cây kêu la chí choé. Nhưng lúc này tiếng kêu của chúng không làm cho Lâm Tuyết Trinh cảm thấy chán ghét. Ngược lại nàng còn cho rằng thanh âm của chúng hay chẳng khác gì chim hoa. mi hót vào buổi sáng.
Trong tay Lâm Tuyết Trinh đang cầm bẩy viên đá. Còn trên cây chỉ có sáu con quạ mà thôi. Nàng tựi tin sẽ không có một con nào bay thoát cả.
Nàng nghĩ rằng sáu con quạ hai người ăn, vậy mỗi người được ba con. Bấy nhiêu cũng có thể coi đó là một bữa tối thịnh soạn rồi.
Hoặc giả mình chỉ ăn hai con thôi, còn bốn con để cho Hoắc đại ca ăn.
Vì đêm nay có thể đụng phải một trân kịch chiến, bởi vậy để đại ca ăn no một chút mới có sức
Nàng mới nghĩ đến đầy, không biết duyên cớ gì từ trên đỉnh núi đột nhiên lăn xuống một hòn đá.
Hòn đá rơi xuống ngay đầu ngọn cây trước sơn động nơi họ đang ẩn nấp.
Mấy con quạ đang đậu trên cây liền bị hòn đá làm kinh động, lập tức bay vụt đi.
Lâm Tuyết Trinh không chần chừ, liền vung tay ném mấy viên đ1 nhanh như chớp.
"Bịch ! Bịch !" liên tiếp mấy tiếng kêu vang lên. Những cái lông vũ bay tơi tả giữa không gian, tiếp theo là sáu con quạ rơi ngay xuống đất.

Hoắc Vũ Hoàn không khỏi buột miệng khen:
- Hảo thủ pháp !
Lâm Tuyết Trinh liền chạy đến, dùng kiếm cắt cổ bọn chúng, rồi mang vào sơn động nhổ lông và rửa sạch.
Sau đó nàng cắt ra thành từng cục, từng cục, dùng lá cây gói lại đem đến trước mặt Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn chau mày hỏi:
- Cô nương dám ăn thịt sống à ?
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Bụng đói có gì mà không dám ăn chứ ? Nào đại ca cũng nên thử một miếng đi.
Nói xong, nàng tự mình lấy trước một miếng bỏ vào trong miệng.
Mới nhai được có mấy cái thì mặt của Lâm Tuyết Trinh đã vội nhăn lại. Đột ngột nàng oẹ một tiếng, phun miếng thịt ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Mùi vị như thế nào ?
Lâm Tuyết Trinh gượng cười nói:
- Nếu như có ít nước chấm, có lẽ sẽ dễ ăn hơn.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Trong xe có sáu hủ tương, có cần lấy ra một ít chấm ăn có được không ?
Chưa nghe hết câu, Lâm Tuyết Trinh đã vội cắm đầu chạy đến bên khe suối, ôm bụng oẹ ra liên hồi.
Hoắc Vũ Hoàn thấy vậy không nhịn được liền cười lớn.
Lâm Tuyết Trinh một mặt vừa thở dốc, một mặt trách móc, sẵn dịp nhõng nhẽo luôn:
- Đại ca còn ở đó mà chọc người ta, người ta vì lo cho huynh...
Hoắc Vũ Hoàn bảo:
- Kỳ thật, người luyện võ chúng ta cho dù ba ngày không ăn uống cũng có thể chịu được. Tại sao cô nương lại khẩn trương về việc này như vậy chứ ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Nếu như ngày thường, đói một ngày cũng chẳng sao. Nhưng mà đêm nay trên đỉnh Nguyệt Quậc sơn có thể sẽ xảy ra trận ác chiến. Nếu như bụng đói thì làm sao mà có thể đủ sức lo toan chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Tại hạ đã tính rồi, trước khi trời tối sẽ không tiện cho việc hành động. Đợi đến khi đêm xuống, chúng ta hãy tới Nguyệt Quậc sơn trang tìm cái gì ăn trước đã. Sau khi no nê rồi, chúng ta lên đỉnh núi cũng chưa muộn.

- Lỡ bị người ta phát hiện ra thì sao chứ ?
- Thời gian họ giao đấu là đúng vào nửa đêm. Nhưng tất nhiên Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng sẻ lên trên đỉnh núi trước để bố trí...
Vì thế lúc ấy trong sơn trang chẳng có ai để mà phát giác chúng ta.
- Cho dù không bị người ta phát giác, nhưng đường đường là Chỉ Đao Hoắc đại hiệp mà lại đi trộm thức ăn. Nếu tin này được truyền ra ngoài, thiên hạ sẽ cười cho.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Chúng ta vất vả đến đây để giúp bọn họ đối với cường địch. Nếu như có ăn của họ một bữa chắc cũng không sao đâu.
Lâm Tuyết Trinh suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Như vậy tại sao đại ca không chịu nói sớm chứ ?
Vừa nói nàng vừa định vứt gói thịt quạ xuống khe suối.
Hoắc Vũ Hoàn liền can lại:
- Khoan đã ! Để tại hạ thử một miếng xem như thế nào ?
Nói đoạn, đưa tay bóc một miếng bỏ vào miệng, nhai một hồi rồi nuốt mất.
Lâm Tuyết Trinh liếc một cái rồi hỏi:
- Mùi vị ra sao ?
Hoắc Vũ Hoàn xuýt xoa nói:
- Cũng không đến nỗi nào. Nếu như không biết trước thì cũng chẳng biết mình ăn đang thịt quạ nữa.
Lâm Tuyết Trinh lại liếc Hoắc Vũ Hoàn một cái nữa rồi nói:
- Ba hoạ..
Lâm Tuyết Trinh chưa nói dứt lời thì đã phát giác trên đầu có tiếng gió rít. Một vật to tròn từ trên vách đang rơi nhanh xuống.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức lao nhanh về phía nàng.
Tay trái Hoắc Vũ Hoàn kéo Lâm Tuyết Trinh tránh sang một bên, còn tay phải nhanh như cắt đưa tay ra bắt lấy vật kia.
Vừa nhìn kỹ lại vật kia, cả hai đều ngạc nhiên.
Thì ra đó là một túi vải màu hồng, bên trong có gói nửa con vịt quay, hai cái đùi gà và bốn năm cái bánh bao.
Lâm Tuyết Trinh ngẩn người ra chẳng hiểu gì:
- Những thứ này là ai ném xuống vậy cà ?
Hoắc Vũ Hoàn vội vàng nhét cái túi vải vào trong tay Lâm Tuyết Trinh, thấp giọng nói:
- Cô nương đứng đợi ở đây, nhớ là đừng có đi đâu hết.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn thăng mình bay nhanh lên vách núi.
Lâm Tuyết Trinh xem xét kỹ lại cái túi.

Ngoài những thứ thức ăn ra, không hề có một mảnh giấy nào. Nhưng mảnh vải hồng bọc những thức ăn kia, chất liệu cùng màu sắc đều không giống mảnh vải bình thường, mà hơi giống vạt áo của phụ nữ vừa mới được xé ra.
Trong lòng nàng cảm thấy hơi nghi ngờ. Tuy trong tay ôm túi thức ăn thơm phức, nhưng ngược lại nàng không dám ăn.
Chẳng bao lâu sau, trên vách núi đã có bóng người xuất hiện.
Hoắc Vũ Hoàn từ trên nhẩy xuống ước vào trong hang động.
Lâm Tuyết Trinh liền vội hỏi:
- Có đuổi theo kịp không ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu đáp:
- Cô ấy cố tình lánh mặt chúng ta. Túi thức ăn vừa rơi xuống, thì người đã đi xa rồi.
Lâm Tuyết Trinh vội vã:
- Cô ta là ai ?
Hoắc Vũ Hoàn từ từ đáp:
- Thiết Liên Cô !
Lâm Tuyết Trinh vô cùng ngạc nhiên:
- Hả ! Là Thiết ti tỉ sao ?
Câu nói này nàng vừa hỏi Hoắc Vũ Hoàn nhưng đồng thời cũng giống như tự hỏi chính mình vậy.
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời mà vội ngồi xuống một tảng đá. Còn hai mắt cứ nhìn đăm đăm vào cái túi.
Thảo nào trông cái túi kia có vẻ rất quen mắt.
Không phải là Thiết Liên Cô thích nhất là mặc màu hồng sao chứ ?
Hiển nhiên sau khi rời khỏi phủ Hà Giang. Thiết Liên Cô không có đến "hiệu tương lão Trần trước" mà là nàng ngầm đi theo sau Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh.
Nếu vậy thì những gì diễn qua đêm qua, nhất định nàng cũng đều thấy hết.
Lâm Tuyết Trinh tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng, giống như mình vừa ăn trộm thì đột nhiên bị người ta bắt gặp quả tang vậy.
Mặt nàng bỗng nhiên đỏ bừng lên, còn tim nhảy thình thịch...
May mà lúc này trời cũng đã bắt đầu tối, hơn nữa Hoắc Vũ Hoàn cũng đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ nên không thấy được thần sắc của nàng lúc ấy.
Lâm Tuyết Trinh định thần lại, đi đến ngồi xuống bên cạnh tảng đá. Rồi nàng lấy từ trong túi ra một cái đùi gà trao cho Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn đón lấy cái đùi gà, đưa lên miệng cắn ăn. Nhưng tuyệt nhiên Hoắc Vũ Hoàn không mở miệng nói lời nào.

Lâm Tuyết Trinh cũng tự lấy cho mình một cái đùi gà. Vừa ăn nàng vừa gượng cười nói:
- Thiết tỉ tỉ cũng thiệt là kỳ, đã biết chúng ta ở đây, vậy tại sao lại không chịu gặp mặt chúng ta chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu, nhưng vẫn không nói gì
Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Phải rồi ! Thiết tỉ tỉ cố ý làm vậy, nhất định là để cho chúng ta ngạc nhiên.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười khổ sở nhưng vẫn không lên tiếng.
Lâm Tuyết Trinh lại nói tiếp:
- Nhưng mà Thiết tỉ tỉ đem thức ăn đến thật đúng lúc. Ít ra chúng ta cũng không cần đến Nguyệt Quậc sơm trang ăn vụng.
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên ném cái đùi gà xuống đất, đứng phắt dậy nói:
- Thời gian cũng không còn sớm, bây giờ chúng ta phải lên núi thôi.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao không đợi ăn no rồi hãy đi ?
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Tại hạ đã no rồi.
Lâm Tuyết Trinh nghe giọng nói của Hoắc Vũ Hoàn hơi có vẻ nghẹn ngào thổn thức buồn hiu. Khi Hoắc Vũ Hoàn vừa quay lưng đi, nàng còn kịp nhìn thấy trên mắt của Hoắc Vũ Hoàn trong bóng tối dần buông, long lanh những ngấn lê.
Bởi thế nàng không tiện hỏi tiếp và cũng không dám khuyên ngăn Hoắc Vũ Hoàn.
Nàng chỉ khẽ thở dài một tiếng, gói phần thức ăn còn lại rồi cũng cất bước đi ra khỏi hang.
Giữa khu rừng tùng trên đỉnh núi ngọn Nguyệt Quậc sơn có một khoảng đất trống rộng chừng mười trượng ngoài. Bên cạnh khoảng đất trống là gian nhà gỗ đơn sơ.
Nôi đây là đỉnh cao nhất của dãy núi. Phiá đông gian nhà gỗ là hướng mặt trời mọc, phiá tây là hướng mặt trời lặn, còn phía chính diện là nơi Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ luyện công mỗi ngày.
Phía bên trái gian nhà gỗ là những bậc thang bằng đá ngoằn ngèo. Đây cũng chính là con đường duy nhất từ phía sau hậu viện của Nguyệt Quậc sơn trang lên tới đỉnh ngọn núi này.
Đêm nay, trên con đường này cứ cách mấy mươi bậc đá, lại có một tên gia đinh đứng giơ cao ngọc đuốc canh chừng nghiêm ngặt.. Phía trước gian nhà gỗ cũng có hai tên đại hán thân hình vạm vỡ đứng đấy.

Bây giờ thời gian hãy còn sớm. Dương Thừa Tổ và Nguyệ Thanh Tùng vẫn còn ở trong sơn trang dưỡng sức để chuẩn bị nghinh tiếp "Chỉ đao Hoắc Vũ Hoàn". Tuy trên đỉnh núi và cả con đường đều đèn duốc sáng trưng nhưng tất cả đều im lặng không một tiếng động.
Sự bố trí này đối với một kẽ võ lâm tầm thường, có lẽ sẽ có nhiều hữu hiệu. Nhưng đối với một nhân vật nổi danh như Hoắc Vũ Hoàn, hiển nhiên chẳng có chút tác dụng gì. Chẳng qua chỉ làm cho việc hành sự cuả Hoắc Vũ Hoàn bất tiện đôi chút mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh lên tới đỉnh núi thì thời gian cũng vào giờ tuất. Hai người đã men theo những chỗ tối cuả sườn núi mà leo lên. Vì thế bọn gia đinh không hề phát hiện được.
Bên cạnh gian nhà gỗ trên đỉnh núi có một cây tùng cao lớn, lâu năm. Khi vừa lên đến nơi. Hoắc Vũ Hoàn đưa tay chỉ ngọn cây tùng. Lập tức cả hai nhún mình bay lên ẩn thân vào trong tán cây.
Ngồi ở vị trí này họ có thể nhìn bao quát được cảnh vật trong phạm vi một trăm trượng. Thậm chí ngay cả những dãy nhà của toà Nguyệt Quậc sơn trang cũng có thể phân biệt rõ.
Lâm Tuyết Trinh dường như rất khẩn trương, thấp giọng hỏi:
- Đại ca ! Huynh đoán xem Thiết tỉ tỉ có đến hay không ?
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu như một cái máy, đáp:
- Nhất đinh sẽ đến.
Lâm Tuyết Trinh lại hỏi:
- Theo đại ca thấy thì Thiết tỉ tỉ đã tới hay chưa ?
- Vẫn chưa tới.
- Nếu như Thiết tỉ tỉ đến quá muộn và bị lộ hành tung, lúc ấy chúng ta phải làm thế nào ?
Hai mày cuả Hoắc Vũ Hoàn hơi cau lại:
- Không bao giờ có chuyện đó. Từ trước đến nay, cửu muội hành sự rất là thận trọng, điều này chúng ta không cần phải bận tâm. Nhưng có một việc, tại hạ phải nói trước cho cô nương rõ.
- Là việc gì ?
- Nếu như hung thủ thật sự xuất hiện. Cho dù lúc ấy xảy ra việc gì đi nữa, cô nương cũng không được xuất thủ...
- Việc này...
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm giọng nói:
- Việc này cô nương nhất định đồng ý. Nếu không thì lập tức chúng ta rời khỏi nơi đây, và xem như không quan tâm về chuyện đêm nay.
Lâm tuyết Trinh do dự một hồi, rồi nói:
- Được ! Muội sẽ cố gắng không động thủ.
Hoắc Vũ Hoàn nói với giọng kiên quyết:

- Không phải "cố gắng" mà là "tuyệt đối" không được xuất thủ. Cô nương có đồng ý như vậy không ?
Lâm Tuyết Trinh cố nói:
- Đại ca ! Muội đồng ý. Trừ khi nào huynh có nguy hiểm muội mới ra tay,như vậy được chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Không được ! Cho dù tại hạ có thất thủ dưới tay đối phương, cô nương cũng không được lộ diện.
Nếu như tại hạ có chết, cô nương chỉ cần mang thi thể của tại hạ trở về mật cốc báo tin là được rồi.
Nhưng nếu như Thiết tỉ tỉ cũng đến, đại ca cũng không cho tỉ tỉ hiện thân xuất thủ chứ ?
- Trước mắt không có chi gặp được cửu muội, vì thế đương nhiên cũng không thể ngăn cản cưu? muội được. Nhưng dù sao cửu muội vẫn là cửu muội, cô nương là cô nương...
Lâm Tuyết Trinh vội cướp lời:
- Muội và Thiết tỉ tỉ có gì khác nhau ?
- Lâm cô nương, đây không phải là lúc hành động theo tình cảm được. Võ công của đối phương vô cùng cao siêu. Cô nương thử nghĩ xem, nếu tại hạ không phải là đối thủ của hắn, vậy hai người có thể nào thắng hắn được sao chứ ?
Nếu là như vậy, đại ca tại sao không ngăn cản Thiết tỉ tỉ ?
- Không phải là tại hạ không muốn ngăn can cửu muội, nhưng mà hiện giờ không có chi ngăn cản được.
Vả lại nếu như cửu muội có vì tại hạ mà hy sinh thì đó cũng có thể xem là bổn phận. Cùng lắm là trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ mất đi một vị tỉ muội. Nhưng ngược lại cô nương thì không được.
Lâm Tuyết Trinh liền hỏi:
- Tại sao không được ?
Hoắc Vũ Hoàn hít sâu vào một hơi rồi nói từ từ:
- Trên người của cô nương còn có huyết thù của sư phụ, hơn nữa cô nương cũng không có nghiã vụ vì tại hạ mà chết. Cô nương nên giữ lại mạng sống, để sau này chờ cơ hội báo thù cho sư phu.
Lâm Tuyết Trinh giận dỗi nói:
- Á ! Muội hiểu rồi. Đại ca và Thiết tỉ tỉ là hai huynh muội, vì vậy đương nhiên là có thể cùng chết với nhau. Còn muội ngược lại là người ngoài, nên không đáng nói chuyện này với hai người...
Hoắc Vũ Hoàn xua tay:
- Ý của tại hạ không phải là như vậy. Cô nương đã chịu ân nặng của sư phụ, đương nhiên là phải lấy mối thù của lệnh sư làm trọng.

Lâm Tuyết Trinh cười nhạt:
- Đại ca chưa từng mang ân huệ của sư phụ mà còn không tiếc thân mạng ra tay giết hung thủ. Muội là người mang nặng trọng ân của sư phụ, lẽ nào lại ham sống sợ chết mà khoanh tay đứng nhìn hay sao chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Cô nương phải biết, tại hạ mạo hiểm lần này không phải là vì báo thù thay cho lệnh sư. Mà nguyên nhân chính là do hung thủ ám hại lệnh sư đã giả mạo danh hiệu cuả tại ha....
Lâm Tuyết Trinh giận dữ ngắt ngang lời Hoắc Vũ Hoàn:
- Không cần biết đại ca vì cái gì. Tóm lại, đại ca không thể cấm cản việc muội trả thù cho sư phụ được.
Đột nhiên Hoắc Vũ Hoàn vội vàng đưa ngón tay áp vào môi nói:
- Xuỵt ! Đừng lên tiếng.
Ban đầu, cả hai còn nói khẽ. Sau đó vì tranh chấp mà họ đã cao giọng hồi nào cũng chẳng hay. Đặc biệt là câu nói vừa rồi cuả Lâm Tuyết Trinh đã làm kinh động đến hai gã đại hán đứng giữ trước cưa? gian nhà gỗ.
Nhưng thật là kỳ quái. Sau khi ra hiệu cho Lâm Tuyết Trinh im lặng. Hoắc Vũ Hoàn nhìn kỹ lại hai gã đại hán thì mới phát giác bọn chúng đứng chết trân ở nguyên vị trí cũ. Dường như thanh âm vừa rồi bọn chúng không nghe thấy vậy.
Hoắc Vũ Hoàn tập trung nhìn kỹ lại một lần nữa, rồi trong lòng sinh nghi quay sang nói khẽ với Lâm Tuyết Trinh:
- Hãy thận trọng có lẽ đối phương đến rồi đấy.
Lâm Tuyết Trinh dương mắt nhìn tứ phía hỏi:
- Ở đâu ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Cô nương hãy nhìn hai gã hán tử đứng trước gian nhà gỗ kia thử xem. Rõ ràng là bọn chúng đã bị điểm huyệt.
Lâm Tuyết Trinh thất kinh nói:
- Nhưng mà tại sao một chút động tịnh, chúng ta cũng không hế nghe thấy ?
Hoắc Vũ Hoàn liền đưa tay lên chỉ về phía sau lưng của Lâm Tuyết Trinh bảo khẽ:
- Cô nương nhìn xem bên kia kìa !
Lâm Tuyết Trinh vừa xoay đầu lại, đột nhiên cảm thấy toàn thân tê cứng không sao động đậy được. Thì ra Hoắc Vũ Hoàn đã điểm vào "Phụng vĩ" huyệt sau vai của Lâm Tuyết Trinh.
Hoắc Vũ Hoàn kề miệng vào sát tai của Lâm Tuyết Trinh nói khẽ:

- Lâm cô nương ! Trận chiến đêm nay, cô nương tuyệt đối không thể mạo hiểm được. Chuyện bất đắc dĩ, hy vọng cô nương sẽ thứ lỗi cho
Nói xong, Hoắc Vũ Hoàn lại đưa tay điểm vào huyệt "hắc điểm" của Lâm Tuyết Trinh. Sau đó Hoắc Vũ Hoàn mới nhè nhẹ đặt nàng ngồi tựa vào thân cây.
Liền lúc ấy, những đốm lưa? từ phía sau hậu viện của Nguyệt Quậc sơn trang bỗng nhiên xuất hiện và từ từ nhấp nhô di chuyển lên đỉnh núi.
Hoắc Vũ Hoàn hít mạnh một hơi rồi nhè nhẹ rút thanh Ngư lân bảo đao ở sau lưng ra. Thanh Ngư lân bảo đao này dài hơn một thước, sống dầy lưỡi mỏng. Dọc theo sóng đao có hơn hai chục cái khuyên bằng bạc sáng giới, còn cán đao được đúc bằng bạc. Vỏ đao bằng da cá sấu, cả đao lẫn vỏ nặng hơn ba mươi cân.
Từ khi Hoàn Phong Thập Bát Kỳ lừng danh trong thiên hạ đến nay đã hơn mười mấy năm. Và cũng trong mười mấy năm qua. Hoắc Vũ Hoàn chưa bao giờ sử dụng đến nó. Nhưng đêm nay phải phá lệ một lần.
Đoàn người từ từ lên đến đỉnh núi. Đi giữa đám gia đinh cầm đuốc là Nguỵ Thanh Tùng và Dương Thừa Tổ.
Hôm nay cả hai người đều mặc đoạn bào, lưng manh binh khí và phi tiêu. Dưới sự phản chiếu cuả những ánh đuốc, gương mặt của hai người đều lộ vẻ bồn chồn lo sợ.
Khi đến trước căn nhà gỗ, tất cả mọi người dừng lại.
Dương Thừa Tổ hơi ngẩng đầu lên đảo mắt nhìn bốn phiá, trầm giọng hỏi:
- Có động tịnh gì không ?
Câu hỏi này hiển nhiên là nói với hai tên đại hán đang đứng trước gian nhà gỗ.
Nhưng hai gã đại hán vẫn đứng yên như không hề nghe thấy.
Duong Thừa Tổ đứng đợi một hồi vẫn không nghe tiếng trả lời. Lão liền nổi nóng quát:
- Mã Đồng ! Lưu Phúc ! Hai người có nghe gì không hả ? Hay là đã chết hoết rồi.
Dương Thừa Tổ từ tức giận đổi thành ngạc nhiên, lập tức rút đao ra khỏi vỏ và thoái lui về sau hai bước.
Nguỵ Thanh Tùng vẫy tay nói với sáu tên đệ tử đi theo ở phía sau:
- Mau tản ra bốn phía và cảnh giới cẩn thận.
Sáu tên đệ tử dạ một tiếng, sau đó tản ra đứng chắn bốn hướng. Trên tay mỗi tên đều cầm lăm lăm binh khí sáng ngời.
Nguỵ Thanh Tùng bước chầm chậm đến trước mặt Mã Đồng và Lưu

Phúc. Định thần nhìn kỹ một lát, rồi lão đi vòng ra phiá sau bọn chúng.
Dương Thừa Tổ hồi hộp hỏi:
- Bọn chúng thế nào ?
Nguỵ Thanh Tùng nói:
- Không sao cả, chỉ bị khống chế huyệt đạo mà thôi.
Vừa nói dứt lời, lão liền đưa tay lấy hai cây châm nhỏ ở trên lưng hai người ra.
Dương Thừa Tổ vừa nhìn thấy hai cây châm thì thần khí lão trở lại bình thường. Lão cười nhạt nói:
- Không nờ rằng đỉnh đỉnh đại danh Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn mà cũng dung thử đoạn hạ lưu để tập kích người khác.
Nguỵ thanh Tùng nghiêm mặt nói:
- Dương huynh đệ đừng có xem thường đối phương, khoảng cách xa như thế mà hắn còn có thể phóng chuẩn xác phi châm như vậy. Đây quả thật không phải là chuyện dễ...
Dương Thừa Tổ hừ một tiếng, bước lên phiá trước đánh nhẹ vào giữa lưng mỗi người một chưởng. Mã Đồng và Lưu Phúc giật mình tỉnh lại.
Cả hai mặt mày đều ngơ ngác giống như vừa mới ngủ dậy.
Dương Thừa Tổ trầm giọng nói:
- Hai đứa vô dụng chúng bây thật làm ta mất mặt. Rốt cuộc là bọn bây đã bị ai ám toán ? Hãy nói mau !
Cả hai liền đứng xuôi tay, cúi người xuống thưa:
- Bọn tiểu nhân cũng không biết là ai nữa. Hình như chỉ cảm thấy sau lưng bị cái gì đó đâm nhẹ, rồi thì chẳng còn biết điều gì nữa.
Dương Thừa Tổ bèn mắng:
- Hừ ! Sai bọn bây đến là để cảnh giới, đề phòng cường địch. Nếu vừa rồi các ngươi bị đối phương hạ thủ. Thế bọn bây có nói lả không biết hay không ?
Cả hai tên đại hán đều ngập ngừng nói:
- Bẩm trang chủ, bọn tiểu nhân thật sự không nhìn thấy gì cả. Trên đỉnh núi này bốn bề vẫn yên tĩnh, ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy có.
Dương Thừa Tổ lại nổi giận mắng:
- Không có người thế tại sao hai cây châm lại ghim trên lưng chúng bây chứ ? Chắc là phải phạt chúng bây một trận mới đợc.
Hai tên đại hán mếu máo nói:
- Bọn tiểu nhân đâu dám ngồi...
Nguỵ Thanh Tùng vừa nghe đã muốn bật cười, nhưng lão ta đã kịp

dằn xuống
Dương Thừa Tổ giận đến phát run cả người. Tay lão nắm chặt cán đao giận dữ nói:
- Nếu như không phải kế hoạch đêm nay may mắn thuận lợi, thì ta đã đem hai tên súc sanh chúng bây ra chém rồi.
Nguỵ Thanh Tùng vội khuyên can:
- Thôi đi, Dương huynh đệ ! Võ công đối phương quá lợi hại, nên cũng không chê trách được họ. Thời gian đã sắp đến, hay là chúng ta lo chuẩn bị nghênh địch là tốt nhất.
Dương Thừa Tổ ngẩng mặt lên trời thở dài:
- Tục ngữ có câu "Nuôi quân ba năm, chỉ dụng có một ngày". Không ngờ các môn đồ trong Nguyệt Quậc sơn trang chỉ có hư danh. Quả là uổng công nuôi một đám vô lại.
Nguỵ Thanh Tùng nói:
- Lần này ngu huynh bố trí như vậy là vì không muốn để cho đối phương lên trên đỉnh núi trước để mai phục quỷ kế.
Chứ th6ạt ra chẳng trông mong gì vào bản lãnh của bọn chúng. Còn nếu thật sự phải động thủ, khi ấy phải dựa vào võ công của hai chúng ta mới được.
Dương thừa Tổ gật đầu nói:
- Bây giờ tiểu đệ mới hiểu thường ngày đích thật là mình đã quá dung túng bọn chúng
Nguỵ Thanh Tùng mỉm cười nói:
- Nếu đã là vậy hãy cho tất cả bọn chúng trở xuống sơn trang đi. Một mình hai chúng ta ở đây chờ Hoắc Vũ Hoàn đến.
Làm thế sẽ bớt đi được sự thương vong vô ích. Vậy ý của Dương Huynh đệ như thế nào ?
Dương Thừa tổ trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói:
- Cũng được !
Nguỵ Thanh Tùng quay người lại nói:
- Các ngươi hãy để đuốc lại, sau đó truyền lịnh trang chủ cho tất cả mọi người quay trở xuống sơn trang. Lo bảo vệ cho những phụ nữ và trẻ con. Nên nhớ, không ai được rời khỏi sơn trang đấy nhé
Những tên đệ tử đi theo kia đều biết trân chiến đêm nay không dễ gì ứng phó.
Tuy cực chẳng đã họ phải lên trên đây, nhưng trong lòng thì không hề mong muốn chút nào. Bởi vậy vừa nghe được mệnh lệnh như thế, bọn chúng đồng dạ lớn một tiếng, hạ đuốc xuống cắm tất cả lên trên mặt đất, sau đó lũ lượt quay trở xuống sơn trang
Lúc ấy Hồng Lân và mấy tên đệ tử khác còn chút ngại ngùng chưa

dám đi.
- Bọn tiểu nhân không sợ chết, nguyện được ở lại cùng trang chủ nghênh địch...
Dương Thừa Tổ vội xua tay nói:
- Di ! Đi ! các ngươi làm mất mặt ta như thế vẫn còn chưa đủ hay hay sao ?
Bọn Hồng Lân chỉ trông mong có câu này, nên vừa nghe nói vậy bọn chúng liền rút lui hất.
Trên đỉnh núi đột nhiên vắng lặng trở lại. Những ngọn đuốc khắp núi chiếu lên hai chiếc bóng im lặng của hai người.
Lúc này, chỉ có những cơn gío lướt qua, thổi bùng lên những ngọn đuốc đang cháy rực.
Rất lâu sau Dương Thừa Tổ mới buông tiếng thở dài, gượng cười nói:
- Ngày thường nói rấyt tốt, gặp chuyện mới biết thật lòng.
Lão đại ca không ngại nguy hiểm đến đây giúp sức cho tiểu đệ. Bất luận là trận chiến hôm nay thành công hay thất bại. Nhưng ân tình này tiểu đệ mãi mãi sẽ khắc cốt ghi tâm.
Nguỵ Thanh Tùng mỉm cười nói:
- Dương huynh đệ nói vậy là không đúng rồi. "Thuỷ tràn tổ kiến, bắt cầu tương trợ". Huống hồ chúng ta lại là bằng hữu lâu năm.
Dừng giây lát lão lại nói tiếp:
- Vả lại môi không kín thì răng lạnh. Nếu như Dương huynh đệ bị tiêu diệt trong tay Hoắc Vũ Hoàn, vậy thì người kế tiếp sẽ là lão huynh đây.
- Về con người của Hoắc Vũ Hoàn, tiểu đệ không được biết rõ cho lắm. Theo như lão đại ca thấy, đêm nay hắn sẽ đến hay không ?
- Hoắc Vũ Hoàn lâu nay vẫn là một con người giữ chữ tín. Hơn nhữa hắn đã hạ chiến thư thì nhất định hắn sẽ tới.
- Dựa vào sự phán đoán của lão đại ca, trận chiến đêm nay chúng ta có được mấy phần thắng ?
Nét mặt Nguỵ Thanh Tùng trở nên trầm ngâm lại, một lát sau lão mới lên tiếng:
- Mạng do trời định, việc tại người làm. Ngu huynh cho rằng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, sát cánh bên nhau để cùng ứng phó với đối phương.
Do đó chuyện có bao nhiêu phần thắng chúng ta đừng để ý tới.
Tuy lời lão thốt rất là hàm súc và hợp lý.
Nhưng rõ ràng là trận chiến đêm nay, Nguỵ Thanh Tùng không có chút hy vọng thắng lợi nào.

Dương Thửa Tổ lại hỏi:
- Nghe nói thanh danh của hoắc Vũ hoàn bao trùm thiên hạ và rất được giang hồ đồng đạo kính trọng, việc này có thật hay không ?
Nguỵ Thanh Tùng gật đầu đáp:
- Không sai !
Dương Thừa Tổ bỗng nhiên mạnh dạn nói:
- Nếu là như thế, cho dù hai chúng ta có bị bại đưới đao của hắn, cũng chẳng là chuyện mất mặt gì. A ! tại sao tiểu đệ lại lo suy tính hơn thiệt chứ ?
Nguỵ Thanh Tùng đáp:
- Nói rất phải. Khi ứng chiến với cường địch phải có phong độ như vậy, chứ ương ương, chập chờn như bướm vờn bông là không có đúng.
Dương Thừa Tổ hơi nhíu mày cười:
- Lão đại ca ! Chúng ta hãy vào trong ấy, làm từ từ một bầu trong khi chờ đợi hắn đến. Lúc nảy đi hai đứa mình mỗi người có xách thêm một bầu rượu mà, phải không đại ca ?
Dứt lời, Dương Thừa Tổ liền bước vào trong gian nhà gỗ rồi ngồi xuống một cái ghế.
Đồng thời lão tháo thanh Cửu hoàn đao xuống, đặt ngang lên đùi.
Nguỵ Thanh Tùng liền bước theo Dương Thừa Tổ vào bên trong.lão cũng tháo đao ra và cũng ngồi xuống một cái ghế, từ từ nâng bầu rượu lên uống vài ngụm, bên kia đối diện Dương Thừa Tổ cũng thế.
Hai lão từ từ uống trong sự im lặng vắng vẻ của ban đêm. Chỉ một thời gian ngắn, hai bầu rượu chỉ còn cái vỏ không. Nguỵ Thanh Tùng lúc ấy, mới nhắm mắt lại để đó, hình như để nghe ngóng tiếng động bên ngoài.
Cả hai ngồi bên trong im lặng dưỡng thần, xem ra đường như họ không còn quan tâm đến chuyện thắng bại nữa.
Nhưng ngược lại, Hoắc Vũ Hoàn đang ngồi ở trên cây thì vô cùng bối rối lắng lo cho bọn họ.
Lúc này không gian u tịch, buồn thê lương day dứt, bốn bề im phăng phắc không một tiếnng động nhỏ, ngoại trừ một vài tiếng giun, dế đang kêu gào, Những cơn gió vi vu, và tiếng cháy "xèo xèo" của những ngọn đuốc.
Hoắc Vũ Hoàn cho rằng hung thủ đã đến đây tử sớm, nhưng hắn vẫn còn chần chừ chưa chịu ra mặt.
Có lẽ hắn cố tình làm thế, cho ra vẻ thần bí là để khiến cho tinh thần của Dương Thừa Tổ và Nguỵ thanh Tùng bị hoang mang không biết đâu mà mò ra.

Làm thế, một mặt hắn có thể vừa ở trong bóng tối quan sát, mặt khác hắn muốn tìm xem chung quanh có người bao bọc hay không. Sau đó lừa lừa lợi dụng thời cơ thuận lợi, hắn sẽ hiện thân ra mặt tập kích đột ngột, để cho đối phương không kịp phong thủ.
Vừa nghĩ đến đây, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên nghe thấy tiếng rít trong gió. Mười mấy ngọn đuốc trên đỉnh núi đột nhiên tắt hết.
Ánh sáng vừa tắt thì Nguỵ Thanh Tùng và Dương Thừa Tổ từ bên trong lập tức cùng xông ra ngoài.
Dương Thừa Tổ tay cầm đao quát lớn:
- Là Hoắc Vũ Hoàn đến phải không ?
- Không sai ! Hoắc mỗ ta đã đến.
Không biết tự lúc nào, ở giữa khoảng đất trống đã xuất hiện một bóng đen đầu đội nón tre, mình khoác trường bào, lưng xoay vào vách núi, còn mặt đối diện với gian nhà gỗ.
Hoắc Vũ Hoàn hồi hộp gần như tim muốn vọt ra ngoài.
Đêm nay không có trăng, những ngọn đuốc lại bị tắt hết. Thêm vào cái nón của người kia vừa rộng vành, lại vừa kéo thấp xuống che hơn nửa mặt. Bởi vậy Hoắc Vũ Hoàn chỉ nhìn thấy từ mũi của hắn trở xuống, ngoài ra không còn nhìn thấy được gì nữa.
Thân mình người kia được bao kín bởi cái áo choàng ngoài. Ngay cả hai tay của hắn cũng đều không nhìn thấy, bởi vậy không biết là hắn ta có mang binh khí hay không ?
Hơn nữa, ngoài một mình hắn ra, chung quanh vẫn vắng lặng như trước.
Có lẽ là hắn không mang theo một tên thuộc hạ nào...
Tình hình này khiến cho không những Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng không hiểu. Thâm chí ngay cả Hoắc Vũ Hoàn cũng phải lấy làm lạ.
Dương Thừa Tổ hít mạnh vào một hơi, rồi lại thở nhè nhẹ Ôm quyền thi lễ nói:
- Các hạ chính là đại ca của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn ?
Người kia đáp:
- Đúng vậy !
Dương Thừa Tổ lại hỏi:
- Người để chiến thư lại chỉ đích danh tại hạ khiêu chiến cũng là các hạ ?
Người kia đáp gọn:
- Không sai !
Dương Thừa tổ tiếp:

- Dương mỗ cùng các hạ trước giờ không quen biết, cũng chẳng có oán thù gì. Vậy mục đích khiêu chiến lần này của các hạ có dụng ý gì ?
Người kia hình như khẽ nhún vai, rồi đáp:
- Về nguyên nhân, ở trên tấm thiếp đã ghi rất rõ rồi, ta cho rằng không cần phải giải thích nữa.
Dương Thừa Tổ tức giận sẵng giọng:
- Đao kiếm là những loại binh khí đã có từ xưa, chứ đâu phải của một mình nhà họ Hoắc ngươi chế tạo ra đâu mà ngươi có tư cách gì không cho kẻ khác dùng đao chứ ?
Người kia trả lời:
- Đao pháp của Hoắc mỗ ta cái thế tuyệt luân. Nếu như kẻ nào muốn dùng đao truyền thế, trừ phi đánh thắng được Hoắc mỗ. Bằng không thì phải tự nhận là tàn đao và biến mất khỏi cõi đời này.
Dương Thừa Tổ bừng bừng nổi giận:
- Gã họ Hoắc ! Ngươi thật quá ư là ngông cuồng...
Dương mỗ không tin là thắng nổi ngươi, nhưng cũng phải lãnh giáo đao pháp mà ngươi tự cho là cái thế tuyệt luân gì đó.
Dứt lời, thanh Cửu hoàn đao đã đưa lên chuẩn bị xuất thủ.
Nguỵ Thanh Tùng đứng bên liền vội lên tiếng:
- Dương huynh đệ ! Hãy khoan đã...
Ta còn có mấy lời muốn nói với Hoắc Vũ Hoàn.
Người kia có vẻ xem Nguỵ Thanh Tùng chẳng ra gì, chỉ cười nhạt nói:
- Vị này chắc là Bát quái đao Nguỵ Thanh Tùng chứ gì ?
Nguỵ Thanh Tùng không hề tức giận, cung quyền thi lễ nói:
- Không dám ! Không dám ! Chính là Nguỵ mỗ.
Người kia gật đầu:
- Rất tốt. Ngươi đã có thể tự tìm đến đây, như vậy Hoắc mỗ ta đỡ mất công đi một chuyến Trường Thành. Bây giờ có gì ngươi cứ nói ra mau đi. Nói xong, Hoắc mỗ ta sẽ đưa cả hai ngươi đi luôn một thể.
Nguỵ Thanh Tùng nghiêm giọng:
- Nguỵ mỗ muốn hỏi một câu, các hạ có phải là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn hay không ?
Người kia cười lớn:
- Kẻ đại trượng phu không bao giờ thay tên đổi họ. Lẽ nào các ngươi nghi ngờ ta giả mạo Hoắc Vũ Hoàn sao ?
Nguỵ Thanh Tùng đáp:
- Nếu không phải là giả mạo, vậy xin mời các hạ lấy nón xuống để bọn ta có thể nhìn thấy diện mạo cuả các hạ.

Người kia cười với giọng âm u thêm :
- Ngươi thật là lắm chuyện. Từ trước đến nay chưa có một ai thấy qua diện mạo cuả Hoắc mỗ ta. Cho dù bọn ngươi có thấy cũng không nhận ra tạ..
Nguỵ Thanh Tùng liền cắt ngang:
- Nếu đã không có người nhận a, các hạ hà tất cần gì phải giấu mặt thật.
Người kia trầm ngâm chốc lát nói:
- Hoắc mỗ ta có một luật lệ, phàm những kẻ nào thấy qua mặt thật cuả ta thì nhất định sẽ không còn cơ hội để sống sót. Vậy ngươi có dám lấy tính mạng cuả ngươi ra mạo hiểm không ?
Nguỵ Thanh Tùng không một chút do dự đáp liền:
- Tại hạ đã từ lâu xem thường cái chết. Ai cũng có một lần chết mà thôi. Có gì đâu mà phải ngại, không hôm nay, có khi là ngày mai thì đã sao ?
Bởi vì thế, nếu có mạo hiểm để nhìn thấy chân dung của các hạ, Nguỵ mỗ này cũng cam lòng.
Người kia lắc đầu nói:
- Thế thì ngươi quá ngu xuẩn rồi. Một con người thì có gì ngoài một cái mũi, hai con mắt. Xem hay không xem có gì khác biệt cơ chứ ?
Nguỵ Thanh Tùng đáp:
- Từ lâu đã nghe danh, Hoắc đại hiệp như thần long trên trời, thấy đầu, thấy đuôi không thấy thân. Nếu như có thể trước khi chết, được nhìn thấy thật sự diện mạo cuả Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn. Như vậy cũng chẳng có gì là đáng tiếc ca?
Người kia bỗng nhiên đổi giọng cười lanh lãnh:
- Ngươi đã xem trọng như vậy, nếu như ta không chấp nhận cũng kỳ. Nhưng mà...
Gã ngừng lại ngó chung quanh một lượt, rồi nói tiếp:
- Đêm nay không trăng cũng chẳng có ánh đèn, chỉ sợ hai vị có nhìn cũng không thấy rõ.
Nguỵ Thanh Tùng liền nói:
- Không hề gì, Nguỵ mỗ đã có chuẩn bị sẵn.
Tay trái cuả lão đưa ra, một đốm lửa loé lên. Lập tức ngọn đuốc trong tay lão bỗng nhiên bừng cháy.
Người kia hình như không ngờ đến chuyện này. Hắn hơi ngạc nhiên đôi chút mới cười âm u:
- Xem ra Nguỵ lão ca đã có dụng tâm từ trước ? Xài hộp quẹt gaz phải không ? Ở đâu mà lão có thứ đồ chơi này vậy ?
Nguỵ Thanh Tùng đáp:

- Không có dám ! Đêm nay Nguỵ mỗ mạo hiểm đến đây, biết mình không đủ bản lãnh cùng Hoắc đại hiệp so tài cao thấp. Nhưng nếu có thể nhìn thấy được diện mạo thật sự của thần long cũng đã đủ lắm rồi. Còn thứ đồ chơi này, là do một người bạn thường đi ra nước ngoài biếu tặng cho Nguỵ mỗ.
Người kia khẽ gật đầu nói:
- Thôi được, cảm tình khó khước từ, ta đồng ý yêu cầu của ngươi.
Lời nói vừa dứt, tay gã từ từ đưa lên vịn lấy vành nón.
Hoắc Vũ Hoàn vô cùng khẩn trương. Bởi vì vị trí ẩn nấp của Hoắc Vũ Hoàn nằm ở phía sau bên phải của người kia. Từ trên nhìn xuống tuy có thể nhìn được toàn cảnh, nhưng lại không có cách chi nhìn được phía chánh diện của người kia.
Nếu như lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn thay đổi vị trí ẩn nấp, e rằng sẽ làm kinh động đến đối phương...
Trong lúc chưa biết phải tính sao, Hoắc Vũ Hoàn nghe người kia đột nhiên hừ lên một tiếng, nói lớn:
- Hai vị hãy xem đây !
Người kia vừa nói xong, vành nón rộng che khuất mặt gã cũng từ từ được giở lên cao. Gương mặt gã vừa hiện ra, thì ba luồng ánh sáng xanh từ trong tay gã xẹt ra thật nhanh... "Phụt" một tiếng kêu nhỏ vang lên... Ngọn đuốc trong tay Nguỵ Thanh Tùng đã bị tắt mất.
Trong bóng tối, chỉ nghe được tiếng Dương Thừa Tổ quát lớn:
- Chúng ta hãy xông lên.
Tiếp theo là tiếng "xoẹt, xoẹt". Hai luồng ánh sáng lạnh phát ra, rõ ràng là Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng đều đã rút binh khí...
Những âm thanh đó đột nhiên bị tắt ngấm nửa chừng. Hai thanh đại đao vừa ra khỏi vỏ cũng dừng lại ở trên không. Hai thanh đao chưa hạ xuống thì Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng đã lảo đảo và ngã xuống đất.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi thất kinh. Thanh Ngự lân bảo đao vừa rời khỏi vỏ thì Hoắc Vũ Hoàn cũng đã bay xuống đất, đồng thời phóng nhanh về phía đối phương và quát lớn:
- Thất phu ! Hãy xem đao của ta đây !
Người kia không ngờ rằng trên ngọn cây lại có người. Hắn vửa mới xoay người lại thì lưỡi đao của Hoắc Vũ Hoàn đã lướt đến nơi.
Lưỡi đao của Hoắc Vũ Hoàn đã chém sâu vào vành nón của đối phương hơn ba tấc.
Đối phương liền hoảng hốt thoái lui liên tiếp hai, ba bước. Một tay hắn giữ cái nón đã bị rách, còn tay kia hắn liền thọc nhanh vào trong áo...

Hoắc Vũ Hoàn không để cho hắn kịp ra tay, liền nhanh như chớp xông lên chém liên tục ba đao vào người đối phương.
Ngay lúc ấy, bên trong cái hố bên trái gian nhà gỗ đột nhiên có hai người xông ra quát lớn:
- Tấn công !
Bốn cánh tay của hai người đồng loạt vung lên. Phi tiêu, thiết liên tử và Hoàng phong châm từ trong tay hai người bay về phía gã đội nón tre kia như mưa.
Người kia đã bị những thế đao của Hoắc Vũ Hoàn làm cho khốn đốn. Bây giờ lại còn phải lo tránh né những phi tiêu hiểm ác này, cho nên hắn không thể nào phản công được...
Bất ngờ, hắn hét lớn lên một tiếng, vươn mình vượt qua nóc gian nhà gỗ, nhắm hướng dưới núi đào tẩu.
Hoắc Vũ Hoàn tức giận quát lớn:
- Thất phu ! Ngươi muốn chạy hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn cũng nhún mình vượt qua nóc gian nhà gỗ, đuổi gấp theo.
Bỗng nhiên một bóng đen từ bên trái vọt ra chắn ngang lối đi của Hoắc Vũ Hoàn.
Bóng đen này thấp giọng nói:
- Đại ca ! Không cần phải đuổi theo nữa, để cho hắn đi đi.
Hai bóng đen ở phía sau cũng đã bay đến nơi, lên tiếng khuyên:
- Tên thất phu này thủ pháp phóng ám khí của hắn rất là lợi hại, không nên đuổi theo hắn làm gì...
Thì ra người chặn đường Hoắc Vũ Hoàn chính là Thiết Liên Cô, hèn chi Hoắc Vũ Hoàn đã thoáng ngửi được mùi hương quen thuộc nếu không, chận đường như vậy dễ sinh hiểu lầm vì Hoắc Vũ Hoàn, do phản ứng tự nhiên khi bị chận đường có thể ra tay triệt hạ trước vì ngại bị phục kích. Còn hai người kia là La Vĩnh Tường và Mạnh Tôn Ngọc.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi ngạc nhiên hỏi:
- Tam đệ ! Mạnh thiếu hiệp ! Tại sao các người cùng có mặt ở đây vậy ?
La Vĩnh Tường cười nói:
- Bọn đệ cũng vừa mới đến đây trong ngày hôm nay. Nhưng chẳng qua là lên trên đỉnh núi này trước đại ca một bước mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Không phải các người đã trở về mật cốc rồi sao ? Tại sao...
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Không giấu gì đại ca, bọn tiểu đệ nhận được tin do bồ câu của tiểu

muội đưa đến, mới lập tức lên đường đi suốt đêm đến đây.
Hoắc Vũ Hoàn quay sang Thiết Liên Cô hỏi:
- Cửu muội ! Bồ câu ở đâu muội có ?
Thiết Liên Cô thẹn thùng đáp:
- Sau khi đại ca đi khỏi, tất cả bồ câu ở phía sau hậu viên của "hiệu tương lão Trần", muội đều mang theo bên mình cả.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt nói:
- Muội đã đi theo bọn đại ca suốt cả lộ trình. Thế sao trước sau muội vẫn không chịu ra mặt ? Lẽ nào còn giận đại ca hay sao chứ ?
Thiết Liên Cô đứng cúi đầu im lặng không lên tiếng.
La Vĩnh Tường vội nói:
- Những việc này từ từ rồi hãy nói. Bây giờ chúng ta đi xem thử Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng có còn cứu chữa được hay không ?
Hoắc Vũ Hoàn tra đao vào vỏ bực tức nói:
- Đáng tiếc vừa rồi chưa có thể nhìn thấy được diện mạo cuả tên hung thủ kia. Đêm nay thật là may mắn cho hắn
Sau đó bốn người cùng quay trở lại hiện trường, đốt ước lên và xem coi bọn Dương Thừa Tổ như thế nào rồi.
Hoá ra Dương Thừa Tổ và Nguỵ Thanh Tùng đã chết tự bao giờ.
Trong tay cuả họ vẫn còn nắm chặt chuôi đao và vỏ đao.
Toàn thân bọn họ không có một vết thương.
Còn cái chết thì giống y như Toán Thiên Điêu Tử Trần Nhứt Sơn.
Hoắc Vũ Hoàn cau mày nói:
- Rõ ràng ta thấy khi hắn kéo vành nón lên, trong tay hắn có ba cái ám khí màu xanh phóng ra. Thế mà tại sao bây giờ trên thi thể cuả họ không hề có một vết thương chứ ?
La Vĩnh Tường cũng nói:
- Không sai ! Tiểu đệ cũng nhìn thấy hắn phóng ra ám khí. Hai cái nhắm vào người, một cái nhắm vào ngọn
đuốc. Không lẽ nào loại ám khí kia sau khi gây thương tích, còn có thể thâu hồi trở về hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Cho dù có thể thâu hồi trở lại, nhưng trên thi thể vẫn phải có vết tích bị tổn thương...
La Vĩnh Tường tập trung suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên lão hết sức cẩn thận lấy cây đuốc đã bị tắt, từ trong tay trái cuả Nguỵ Thanh Tùng ra.
Những cây đuốc nhân vật võ lâm thường dùng, đa phần trên ngọn đuốc còn giữ lại một ít tàn bị đốt cháy, để tiện cho khi mồi lữa.
Nhưng phần tàn này không hề thấy có ở trên đầu cây đuốc cuả Nguỵ

Thanh Tùng.
Tất nhiên là vừa rồi nó đã bị ám khí cắt đi mất. Hơn nhữa dấu cắt rất ngay ngắn và bằng phẳng.
Điều này chứng tỏ rằng lưỡi ám khí cực kỳ bén và đương nhiên không phải là loại phi tiêu hay phi đao tầm thường.
Lưu Vĩnh Tường xem đi xem lại cây đuốc rất lâu. Sau đó đặt nhè nhẹ nó vào trong bao đựng phi tiêu cuả mình.
Tiếp theo, La Vĩnh Tường đưa tay xoa? búi tóc trên đỉnh đầu Nguỵ Thanh Tùng ra và bắt đầu tìm kiếm trong mái tóc đó.
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Đệ dịnh tìm cái gì vậy ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Ám khí mà hung thủ sử dụng là một loại ám khí vừa mỏng lại vừa bén. Loại ám khí này đều nhắm vào những chỗ hiểm yếu, nên mới có thể làm cho người ta chết ngay tại chỗ. Mà những chỗ hiểm yếu nhất trên thân thể cuả một con người, không ngoài yết hầu và phần trên đầu. Đệ nghĩ...
Đột nhiên La Vĩnh Tường im bặt, rồi thở nhẹ ra một tiếng nói:
- Đại ca xin hãy nhìn xem, quả nhiên không ngoài suy luận cuả tiểu đệ.
Hoắc Vũ Hoàn chồm về phiá trước nhìn thử.
Đúng vậy, tai huyệt Bách hội ở trên đỉnh đầu cuả Nguỵ Thanh Tùng có một vết đỏ ẩn dưới da.
Màu đó chính là màu máu, nhưng đã bị đông lại. Hơn nữa chỗ vết thương lại nằm trong búi tóc, bởi thế không dễ gì phát hiện ra.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi cau mày nói:
- Đây là loại ám khí gì sắc bén và ác độc đến như vậy ?
La Vĩnh Tường chậm rãi đáp:
- Không chỉ sắc bén và ác độc, hơn nữa kích thước cuả nó cũng rất là nhỏ. Khi nó bay không hề phát ra âm thanh, vì vậy mới khiến cho người ta không thể đề phòng được.
- Từ vệt máu ở trên miệng vết thương có thể cho chúng ta thấy, cái ám khí kia rất có khả năng vẫn còn ở trong huyệt đạo.
La Vĩnh Tường gật đầu tán thành:
- Rất có thể như vậy.
- Nếu như không làm tổn hại đến thi thể, vậy có cách nào lấy nó ra được không ?
La Vĩnh Tường suy nghĩ một lát, rồi đáp:
- Cách thì có, duy chỉ đôi chút khó khăn...
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:

- Là cách gì ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Tiểu đệ biết cách đây không xa có một đại phu tại Thạch Cổ sơn. Người này họ Sở tên Hằng, ngoại hiệu là Lãnh Diện Hoa Đà. Lão ta là một vị có thể gọi là thần y với tài chữa trị ngoại thương rất cao minh...
Hoắc Vũ Hoàn vội cắt ngang:
- Chúng ta không cần trị bệnh, vậy tìm thần y để làm gì ?
- Đại ca đừng có vội nóng chứ, mọi ngày đại ca điềm tĩnh lắm mà, tại sao hôm nay kỳ cục vậy ? Hư chuyện hết. Hãy nghe đệ nói tiếp rồi sẽ rõ.
Ngoài thì bảo như thế, nhưng trong lòng La Vĩnh Tường thì nghĩ rằng: Sở dĩ Hoắc Vũ Hoàn có thái độ khác với thường ngày như thế, là do việc gặp lại Thiết Liên Cô và Hoắc Vũ Hoàn chắc chắn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng chuyện trước mắt gấp hơn cho nên phải giữ trong lòng hoài, sinh ra nóng nẩy.
La Vĩnh Tường vội lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ này đi để tiếp tục kể câu chuyện về vị thần y kia cho Hoắc Vũ Hoàn hiểu rõ.
- Vị Lãnh Diện Hoa Đà Sở Hằng này, có một viên ngọc từ tính chuyên dùng để hút ám khí từ bên trong cơ thể cuả người bị thương ra.
Nghe nói một lần có thể hút ra một ám khí bằng sắt nặng trên mười cân, nhưng đệ nghĩ câu chuyện ám khí nặng mười cân này có vẻ truyền tụng, thổi phồng công dụng cuả viên ngọc kia mà thôi. Ám khí nặng mười cân phóng trúng người, nếu ghim sâu vào thân mình có nước chết thôi, còn như không chạm vào chỗ hiểm yếu, có thể dùng tay trần rút nó ra, đâu có cần dùng đến viên ngọc ấy...
Nhưng bất cứ chuyện tầm bậy ra sao, vẫn có thể xem đây là một viên ngọc từ tính lớn nhất và mạnh nhất trong thiên hạ từ trước đến nay.. Ở Trung nguyên.
Do đó nếu như chúng ta có thể xin lão giúp đỡ được, vậy thì việc lấy ám khí ở bên trong cơ thể cuả bọn họ, dễ như trở bàn tay.
Hoắc Vũ Hoàn mừng rỡ nói:
- Như vậy thì quá tốt. Thạch Cổ sơn cách đây không bao xa, chúng ta hãy lập tức đến đó một chuyến.
La Vĩnh Tường trả lời:
- Nhưng mà còn có hai điều khó khăn
- Hai điều đó là gì ?
- Y thuật của vị Lãnh Diện Hoa Đà kia rất là cao minh, nhưng ngược lại tính tình rất là cổ quái.

Hơn nữa, lão ham của cải giống như là mạng sống của mình, phàm những ai đến cầu lão chữa trị, ngoài số tiền khá lớn ra, còn phải tuân theo những luật lệ hà khắc của lão.
Nếu như làm không được một trong những yêu cầu ấy, thì cho dù có là người thân ruột thịt đi nữa, lão cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Bây giờ, những kẻ làm đại phu, ai mà chẳng vì tiền ? Tiền bạc có đắt một chút cũng chẳng sao. Nhưng không biết những luật lệ hà khắc kia là gì ?
- Cũng là những qui cũ bình thường thôi. Nhưng trong đó có hai điều, e rằng chúng ta không có cách chi làm được.
- Đệ thử nói ra xem ?
- Thứ nhất, Sở Hằng không bao giờ đồng ý xuống núi chữa trị cho bệnh nhân...
Bất luận là thương thế bệnh nhân có nghiêm trọng đến đâu chăng nữa, cũng phải mang lên trên Thạch Cổ sơn thì lão mới chữa trị.
- Điều này đâu có gì khó. Chẳng lẽ chúng ta mang họ lên Thạch Cổ sơn không được hay sao ?
La Vĩnh Tường nhìn hai cái tử thi, rồi đáp:
- Nhưng mà chúng ta với Nguyệt Quậc sơn trang không hề quen biết. Nếu như mang xacbón họ đi, chúng ta sẽ bị người của Nguyệt Quậc sơn trang nghi ngờ là hung thủ thì sao ?
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Không ! Đệ hiểu lầm rồi, những người chết mà ta muốn mang đi không phải là bọn họ.
Tiếp theo, Hoắc Vũ Hoàn cố nén xúc động, thấp giọng:
- Trần Nhứt Sơn ở phủ Bảo Định cũng bị đối phương dùng thủ pháp giống như vầy giết chết. Hiện thi thể của họ đang ở trong xe dưới chân núi.
La Vĩnh Tường ồ khẽ một tiếng, nhưng ngược lại lắc đầu đáp:
- Thi thể là ai chỉ là chuyện thứ yếu. Vấn đề là những điều cấm kỵ của Lãnh Diện Hoa Đà rất nhiều...
Lão ta có một quy cũ rất nghiêm khắc, đó là chỉ trị cho người sống chứ không bao giờ để ý đến người đã chết. ..
Những bệnh nhân đưa đến cho lão, bất luận là bệnh tình nguy hiểm như thế nào, nhưng chỉ cần còn có một hơi thở, lão đều có thể cứu sống được.
Còn nếu như đem đến cho lão một người chết, như vậy là đã phạm vào điều cấm kỵ của lão. Chẳng những lão không chịu giúp đỡ,

ngược lại còn trở mặt xem đó như thù vậy.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Chúng ta đền đâu phải nhờ lão chữa bệnh, mà chỉ là muốn mượn viên ngọc của lão để lấy ám khí trong thi thể ra mà thôi. Như vậy chẳng lẽ cũng không được hay sao ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Sở dĩ vừa rồi tiểu đệ nói có một chút khó khăn cũng chính là ở điểm này.
Thiết Liên Cô nãy giờ đứng im thin thít ở ngoài, vì còn ngại Hoắc Vũ Hoàn lôi chuyện trước ra hỏi, đột nhiên cười nhạt, chen vào tiếp:
- Kỳ thật cũng không có gì khó khăn cho lắm. Nếu như thỉnh cầu không được, chúng ta dùng biện pháp mạnh thì sợ gì lão không ngoan ngoãn trao viên ngọc ấy cho chúng ta.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn trừng trừng Thiết Liên Cô như còn quạo quo.... nhưng lắc đầu bảo:
- Không thể làm như vậy được. Đồ vật là của người ta, chỉ có thể thỉnh cầu mà không được cưỡng đoạt.
Thiết Liên Cô đáp:
- Thi tiểu muội đã nói rồi, nếu như thỉnh cầu lão không chịu.
La Vĩnh Tường lên tiếng:
- Sở Hằng ngoai. hiệu là Lãnh Diện Hoa Đà. Nếu như chúng ta yêu cầu lão thì nhất định lãosẽ không chịu chấp thuận...
Tiểu đệ nghĩ chúng ta sử dụng kế "Lấy đào đổi mận", có lẽ là hữu hiệu nhất.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Kế "lấy mận đổi đào" là cái kế ra làm sao, nói nghe như thế nào vậy ?
La Vĩnh Tường mỉm cười, hạ thấp giọng xuống, nói nhỏ một hồi...
Thiết Liên Cô lập tức vỗ tay tán đồng:
- Hảo kế ! Đối với những kẻ không có lương tâm như vậy, phải dùng biện pháp này mới được.
Nhưng Hoắc Vũ Hoàn lại lắc đầu nói:
- Làm như vậy thiệt là hơi quá đáng ! Chẳng khác nào chúng ta gạt lão.
La Vĩnh Tường trả lời:
- Tuy là chúng ta lừa lão, nhưng hoàn toàn không có ác ý. Chúng ta chỉ mượn tạm viên ngọc cuả lão mà thôi. Sau khi dùng xong, chúng ta lập tức trả lại cho lão, như vậy đâu có can hệ gì ?
Thiết Lan Cô cũng tiếp lời:
- Đúng vậ ! Ai bảo lão ta rượu phạt không uống mà uống rượu mời.

Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm không lên tiếng, hiển nhiên là còn do dự khó giải quyết.
La Vĩnh Tường lại tiếp:
- Đại ca ! Làm đại sự không thể câu nệ việc nhỏ nhặt được. Chúng ta phải lấy được ám khí trong thi thể của họ ra mới có thể tìm ra phương pháp phá giải. Việc này rất quan trọng, tuy có thiệt hơi là quá đáng, nhưng cũng chỉ là để thuận lợi cho việc hành sự mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn cũng lì lì suy nghĩ một hồi lâu, sau cùng cũng thở dài một tiếng:
- Thôi được, việc đã đến nước này... ta cũng chẳng có còn biện pháp nào tốt hơn. Nhưng nên nhớ rằng đứng có ra tay quá đáng đấy.
La Vĩnh Tường đáp:
- Việc đó tiểu đệ biết rồi, xin đại ca đừng yên tâm.
Nói đến đây, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên quay đầu lại, và phát hiện ra không biết tự lúc nào, Lâm Tuyết Trinh mặt mày chàu bậu, quạu đeo đã đứng ngay sau lưng mình.
Nàng không nói mà cũng chẳng cười. Chỉ dùng ánh mắt đầy hờn dỗi mà nhìn Hoắc Vũ Hoàn.
Dường như nàng vẫn còn chưa quên cuộc tranh luận của hai người ở trên ngọn cây.
Mạnh Tôn Ngọc đang đứng bên cạnh Lâm Tuyết Trinh, cũng chính là chàng hoá giải huyệt đạo cho Lâm Tuyết Trinh. Nhưng đối với Mạnh Tôn Ngọc nàng tỏ ra rất lãnh đạm.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn tỉnh như không, làm như không có chuyện gì xảy ra để cho Lâm Tuyết Trinh phải bực bội.
Bất chợt ánh mắt Lâm Tuyết Trinh chạm phải ánh mắt của Thiết Liên Cô, đột nhiên nàng có những cử chỉ lúng túng không được tự nhiên cho lắm.
Tất cả những việc này đều không lọt qua được đôi mắt của La Vĩnh Tường. Khiến cho vị thầy bói Bách biến thư sinh thần cơ diệu đoán này không khỏi ngấm ngầm nhíu mày lại.

Chỉ Đao

Hồi 11
LÃNH DIỆN HOA ĐÀ

Thạch Cổ sơn nơi Lãnh Diện Hoa Đà trú ngụ, lúc nào cũng có đông

người đến chữa bệnh. Nhưng có một điều là những người đến chữa bệnh nơi đây đều là những kẻ giàu có.
Lãnh Diện Hoa Đà rất ít khi xuất hiện, mọi việc đón tiếp bệnh nhân đều do hai tên đệ tử tâm phúc của lão là Kiết Tường và Như Ý đảm trách.
"Tớ sao chủ vậy". Hai tên này thiệt ra cũng chẳng đàng hoàng gì.
Lúc này nơi Thạch Cổ sơn xuất hiện một cỗ kiệu có hai người khiêng.
Đi trước cỗ kiệu là một trung niên thư sinh, dáng dấp như là người quản gia của một phú ông nào đó.
Hai người khiêng kiệu chính là Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh, còn thư sinh quản gia kia không ai xa lạ đương nhiên là La Vĩnh Tường.
Đón tiếp họ là đệ tử của Lãnh Diện Hoa đà tên Kiết Tường với điệu bộ hách dịch
Lúc này cỗ kiệu đã được đặt xuống. La Vĩnh Tường cung tay nói:
- Xin hỏi tiểu ca, đây có phải là Sở gia trang, nợi ẩn cư của thần y Sở lão phu tử phải không ?
Kiết Tường đáp:
- Không có sai.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- VâySở lão phu tử có ở nhà không ?
- Có. Tuy có ở nhà, nhưng mà...
La Vĩnh Tường không đợi cho hắn nói hết, bèn tỏ vẻ vô cùng mừng rỡ nói:
Tạ Ơn trời đất. Xem ra ông trời có mắt, nếu không chúng ta lại mất công toi một chuyến...
Tiếp theo, La Vĩnh Tường vội vẫy tay gọi:
- Lại đây ! Mau mang công tử vào trong. Hãy cẩn thận dưới chân, đừng để va vào bậc cửa.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh đáp lại một tiếng, rồi lập tức khiêng kiệu vào trong.
Kiết Tường bỗng đưa tay ra cản lại:
- Hãy đợi một lát.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Tiểu ca còn có gì dặn dò ?
- Các người từ đâu đến ? Cân gặp chủ nhân tại hạ có chuyện gì ? Dù sao cũng phải nói rõ ra, chứ còn sông sộc xông vào như vậy, là có ý gì ?
La Vĩnh Tường ồ lên một tiếng, liền nở nụ cười cầu hoà :
- Tiểu ca trách rất phải. Tại hạ thật là hồ đổ. Thất lễ ! Thất lễ.

Kiết Tường bèn đáp lại:
- Nói rất hay ? Xin các hạ vui lòng cho biết quý danh ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Tại hạ họ Thái, từ Đại Danh phủ đến đâyđể cầu được chẫu trị. Công tử của chúng tôi bị kẻ gian ám toán, hiện giờ tánh mạng rất là nguy hiểm. Vì thế làm phiền lão ca vào thông báo cho Sở lão phu tử...
Kiết Tường nhếch mép cười nhạt:
- Đã đến đây cầu được chữa trị. Vậy chứ ngươi có biết qui cũ ở đây chưa ?
La Vĩnh Tường giả vờ ấp úng đáp:
- Việc này... còn phải nhờ tiểu ca chỉ giáo cho.
Vừa nói vừa lấy ra một nén bạc nặng chừng năm lượng nhét vào trong tay Kiết Tường.
Kiết Tường nâng nâng ước lượng thử trọng lượng của nén bạc, sau đó làm bộ cười miễn cưỡng nói:
- Các ngươi từ xa đến đây, có lẽ chưa biết rõ tính khí của chủ nhân tại hạ. Ở đây không phải là nơi chữa bệnh thông thường. Tiền chữa bệnh rất là cao, các ngươi có trả nổi hay không ?
La Vĩnh Tường vội đáp:
- Về chuyện tiền bạc, tiểu ca cứ việc yên tâm. Viên ngoại của chúng tôi rất ư là giàu có. Ở Đại Danh phủ có thể nói là một đại phú ông; chỉ cần có thể chữa trị khỏi cho công tử của chúng tôi thì các vị muốn bao nhiêu cũng được.
Kiết Tường liếc một cái nói:
- Lời của ngươi có đáng tin không ?
- Nếu như tiểu ca nghi ngờ, cứ việc tới Đại Danh phủ mà hỏi. Chỉ cần nói tìm đến Thái Bách Vạn thì ai mà không biết.
Kiết Tường gật đầu nói:
- Ta xem các người cũng không giống là kẻ bần cùng. Thôi được; ngươi hãy đi ghi tên trước, sau đó ta sẽ thông báo giùm ngươi cho.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Còn phải ghi tên nữa hay sao ?
- Mỗi ngày ở đây chữa trị không dưới tám mươi người. Nếu như không ghi tên thì làm sao mà biết được ai trước ai sau ?
- Xin hỏi tiểu ca cách thức ghi tên ra sao ?
- Ghi tên bình thường, tốn hai mươi lạng bạc. Còn nếu như muốn mau mau một chút có thể ghi tên đặc biệt, nhưng phải mất năm mươi lạng.
La Vĩnh Tường không hề do dự lấy ra một thỏi bạc năm mươi lạng

trao cho Kiết Tường:
- Vậy làm phiền tiểu ca ghi tên đặc biệt thay cho chúng tôi.
Vừa lúc ấy Kiết Tường nhìn thấy Như Ý đang từ trong phòng bước ra, liền cất thỏi bạc vào trong người nhanh như tên ăn trộm vừa lấy được một món đồ vội vàng giấu đi, rồi nháy mắt ra hiệu nói với Như Ý:
- Bọn họ là người của Thái Bách Vạn gia ở Đại Danh phủ đến đây xin chữa trị. Bây giờ ngươi ở đây, trông chừng họ để ta vào trong thông báo cho lão gia biết.
Như Ý hình như hiểu ý liền gật đầu một cái. Đợi cho Kiết Tường đi khỏi, hắn bước đến đóng cửa lại và bảo:
- Các ngươi hãy đứng ngoài này mà đợi. Khi nào lão gia ra, ta sẽ thông báo cho các ngươi biết.
La Vĩnh Tường vội vàng:
- Tiểu ca ! Thương thế ciu?a bệnh nhân rất nặng, không thể nào chịu được gió lạnh. Có thể nào cho chúng tôi vào bên trong đợi được không ?
Như Ý lắc đầu đáp:
- Không có được. Bệnh nhân muốn trị bệnh đều phải ở bên ngoài. Đây chính là quy cũ.
- Chúng tôi đã ghi tên đặc biệt lẽ nào cũng không được ?
- Ghi tên đặc biệt cũng không ngoại lệ. Ở đây chỉ có phòng chẩn bệnh, chứ không có phòng nghỉ ngơi. Các người vào bên trong cũng chẳng sao, nhưng sau này mọi người đều xin vào trong cả, lúc ấy thì ở đây phải biết làm thế nào đây ?
La Vĩnh Tường cúi người tựa như van lơn
- Tiểu ca ơi, xin làm ơn làm phước cho. Bất luận như thế nào cũng xin người tìm cách an bày cho chúng tôi đỡ khổ..
Như Ý cố tình làm ra vẻ trầm ngâm, rồi từ từ trả lời:
- Nếu như các ngươi muốn có chỗ nghỉ ngơi, trừ phi ta đem phòng của ta cho các ngươi mượn tạm.
Nhưng mà... nơi bệnh nhân nằm nhất định sẽ vừa dơ lại vừa lộn xộn. Xong chuyện lại phải lau chùi quét dọn, như vậy quả thiệt là phiến phức. Ta thấy các ngươi đứng đợi ngoài này cũng được mà.
La Vĩnh Tường vội vàng:
- Nếu như tiểu ca có thể đem phòng của mình cho chúng tôi mượn tạm nghỉ ngợi. Chúng tôi nhất định sẽ không làm lộn xộn đồ đạc trong phòng...
Còn ... phần quét dọn chúng tôi sẽ xin dùng tiền để bồi thường cho tiểu ca.

Như Ý làm ra vẻ ta đây là người đạo đức:
- Nói đến ngân lượng thật là kỳ khôi và áy náy quá chừng. Ta thì hoàn toàn thông cảm cho các ngươi, nên mới nghĩ ra cách này... Nếu mà... nếu như bị lão gia biết được, nhất định ta sẽ bị quở trách...
La Vĩnh Tường đáp:
- Chúng tôi rất hiểu tấm thịnh tình của tiểu ca. Về việc này nhất định chúng tôi sẽ không để liên luỵ cho người.
Nói đoạn, La Vĩnh Tường nhét vào trong tay Như Ý một nén bạc mười lượng.
Như Ý cầm nén bạc trong tay, hình như còn chê ít, lắc đầu nói:
- Tuy các người đã ghi tên, nhưng lão gia vẫn còn chưa có hứa chữa trị cho người bệnh của các người hay không ? Lỡ như lão giạ..
La Vĩnh Tường lại nhét vào tay hắn thêm mười lượng bạc nữa và thấp giọng nói:
- Việc này là do chúng tôi cam tâm tình nguyện, không có liên can gì với tiểu ca cả. Chỉ mong người sắp xếp lo liệu dùm cho.
Hắn vẫn cố ý làm ra khó giải quyết...
Cho đến khi số bạc tăng lên tới ba mươi lượng, lúc ấy hắn mới thở dài một tiếng nói:
- Thấy các ngươi từ xa xôi đến đây, quả thật khiến cho người ta rất dễ xót sa thông cảm. Thiệt là tội nghiệp quá. Được rồi. Ta sẽ vì các ngươi mà làm liều một phen, nhưng nên nhớ không có lần sau đâu đấy.
Thế rồi, hắn đứng tránh sang một bên nhường đường cho mọi người tiến vào trong.
La Vĩnh Tường hết lời tạ Ơn hắn. Sau đó hắn hướng dẫn cho Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh khiêng cỗ kiệu vào trong một căn phòng nhỏ, bên cạnh gian nhà chánh.
Cán kiệu và những tâm màn che xung quanh vừa được tháo ra, cỗ kiệu lập tức biến thành một cái giường.
Trên giường có một cái chăn phủ từ trên xuóng dưới, ngay cả mặt của bệnh nhân cũng chẳng nhìn thấy được... mà chỉ có thể nghe tiếng rên đứt quãng từ trong chăn phát ra mà thôi.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh sau khi đặt cỗ kiệu xuống, liền lập tức bước ra khỏi phòng.
Bây giờ trong phòng chỉ còn có một mình La Vĩnh Tường ngồi bên cạnh giường, vừa nắm một góc của cái chăn, vừa hạ thấp giọng an ủi, La Vĩnh Tường bảo:
- Công tử hãy ráng chịu một chút nữa. Thần y Sở lão phu tử sẽ lập tức đến ngay thôi.

Trên cõi đời này, không có vết thương nào mà Sở lão phu tử không trị khỏi. Công tử hãy cứ việc an tâm...
Như Ý đã nhận tiền của người ta, nên không thể làm bộ chả quan tâm, liền tiếp:
- Đúng vậy ! Lão gia của ta từ khi chữa bệnh đến nay đã hơn mười năm rồi.
Nhưng chưa hề bao giờ chịu thúc thủ trước một bệnh nhân nào. Bệnh nhân đã đến đây rồi chỉ có chết quay về chứ không hề có sống.
La Vĩnh Tường dáp trả:
- Đúng thế ! Lão viên ngoại của chúng tôi từ lâu đã rất ngưỡng mộ y thuật của Sở lão phu tử, nên mới đưa công tử đến đây cầu xin cứu chữa.
Thiệt là tội nghiệp cho lão viên ngoại của chúng tôi tuổi đã ngoài thất tuần.
Vậy mà chỉ có mỗi một mình công tử, mặc dù người có đến sáu bà phu nhân và của cải thì nhiều đếm không được, vô số kể.
Như Ý bèn nói:
- Như vậy mà đáng cái gì. Lão gia ta cũng là người có tiền và có đến mười bốn bà phu nhân...
Thế mà đến nay, ngay cả một đứa con cũng chẳng có để làm thuốc.
La Vĩnh Tường thất kinh:
- Hoá ra Sở lão phu tử có tới mười bốn bà phu nhân ư ?
Như Ý dường như đã lỡ miệng nhiều chuyện nói ra, nên liền mỉm cười nói tránh sang chuyện khác:
- Thái đại gia ! Ông nói viên ngoại của ông là một đại phú ông. Vậy chứ sản nghiệp lão có đến bao nhiêu chứ ?
La Vĩnh Tường thở ra một tiếng:
- Tiểu ca, ngươi hỏi vấn đề này coi bộ khó à ! Đừng nói là tại hạ không thể nói ra được, chỉ sợ rằng ngay cả lão viên ngoại của chúng tôi cũng không trả lời nổi.
- Nói vậy là sản nnghiệp rất nhiều, không sao đếm cho hết ?
La Vĩnh Tường gật đầu đáp:
- Không sai, tại hạ không bao giờ nói dối.
Như Ý nghe xong quá nhiều hối hận. Nếu biết sớm họ có nhiều tiền như thế, vừa rồi hắn đã không chỉ đòi có ba mươi lượng mà thôi.
Ngay lúc ấy, Kiết Tường vội vã chạy vào nói:
- Lão gia cho mời bệnh nhân vào trong nội sảnh để tương kiến.
La Vĩnh Tường một mặt vừa vâng dạ, một mặt vừa gọi lớn:
- Người đâu ? Hãy mau vào hầu hạ công tử... Hai cái đứa lười biếng kia, thoáng cái đã chạy đâu mất tiêu.

Như Ý bèn lên tiếng:
- Thái đại gia ! Người định tìm bọn chúng để khiêng bệnh nhân vào trong sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đúng thế. Tại hạ phải đi gọi bọn chúng trở lại.
- Không cần tìm bọn chúng đâu. Qui cũ ở đây là những hạng người hạ nhân như phu kiệu, đều không thể vào trong nội sảnh được. Mà phải để bệnh nhân tự đi vào đấy.
- Nhưng mà công tử của chúng tôi thương thế rất nặng, làm thế nào có thể đi vào một mình được ?
Như Ý mỉm cười nói:
- Điều này dễ thôi. Hai huynh đệ ta có thể khiêng kiệu cho ngươi vào bên trong, nhưng mà phải có thù lao.
- Được ! Nhưng không biết hai vị tiểu ca lấy bao nhiêu ?
Như Ý đưa bàn tay trái ra nói:
- Bao nhiêu đây...
La Vĩnh Tường không một chút do dự:
- Năm mươi lượng ? Được ! Tại hạ sẽ trả cho hai vị.
Như Ý lại từ từ giơ bàn tay phải ra nói:- Đó mới chỉ là thù lao của một người. Hai người phải là bây nhiêu đây.
La Vĩnh Tường có vẻ hơi sững sốt:
- Một trăm lượng cơ à ?
Như Ý gật đầu mỉm cười nói:
- Nhiệm vụ của bọn ta vốn không phải là hầu hạ cho bệnh nhân. Nếu người chê đắt thì có thể...
La Vĩnh Tường vội vã:
- Không đắt ! Không đắt ! Đây là hai vị tiểu ca thương tình mà giúp đỡ, tại hạ còn dám ở đó tính toán hay sao ? Chỉ xin hai vị Ở trước mặt của Sở lão phu tử nói tốt dùm cho mấy câu...
Nếu công tử của chúng tôi được cứu sống, sau này còn có hậu tạ cho hai vị.
Dứt lời, La Vĩnh Tường lấy từ trong thắt lưng ra một bọc vàng nén. Sau khi chọn một thỏi nặng chừng mười lượng. La Vĩnh Tường cung kính đặt vào tay của Như Ý.
Kiết Tường trong lòng đang thầm trách Như Ý tại sao lại ra giá quá đắt như vậy. Không phải hắn tử tế, nhân nghĩa gì hoặc đau lòng dùm cho bệnh nhân... Hắn chỉ ngại là ra giá quá cao, bệnh nhân chịu không thấu, quay về thì mất toi cả chì lẫn chài và nếu Sở Hằng lão gia của hắn biết được chuyện, còn đổ nợ nhiều hơn vì bọn chúng đã làm mất mối chữa bệnh. Mà mất mối chữa bệnh đồng nghĩa với mất

tiền. Gì không biết chứ nghe đến tiền bạc, lão gia của bọn chúng đã muốn lên cơn cuồng tham; cái tật cuả lão là không muốn bỏ ra đồng nào, chỉ muốn vơ vào càng nhiều càng tốt. Tóm lại Sở Hằng lão gia của bọn chúng từ khi ra đời hành nghề phu tử, chỉ học thêm được có chữ nhận chứ không biết đến chữ cho. Lão mà biết được vụ này thì có mà chết với lão.
Hắn đang nghĩ đến đây thì không ngờ La Vĩnh Tường chấp thuận ngay. Hơn nữa nhìn thắt lưng của y, dường như còn nhiều chỗ cồm cộm nổi lên tức nhiên còn không ít ngân lượng.
Lúc này trong lòng Kiết Tường lại đổi chiều e ngại, hắn thầm mắng Như ý tại sao ra giá quá ít như vậy. Xem tình hình này cho dù mỗi người được một trăm lượng, hắn cũng không nỡ nào từ chối cho đành.
Thế rồi hai tên cùng khiệng cỗ kiệu và La Vĩnh Tường theo sau tuần tự tiến vào trong nội sảnh.
Bên trong khắp nợi đều có bày giá thuốc. Đâu đâu cũng thấy toàn là những bình thuốc. Sát góc tường bên trái có một tủ thuỷ tinh trong suốt.
Bên trong có chứa mười mấy thứ dụng cụ hình dáng không giống nhau như là dao, cưa búa, đục và kiếm.
La Vĩnh Tường lướt mắt nhìn khắp nơi, nhưng không nhìn thấy Lãnh Diện Hoa Đà Sở Hằng đâu cả ?
Phiá chánh điện là một cánh cửa nhỏ có màn the thả xuống. Bên cạnh cửa có đặt một cái bàn bằng gỗ quí. Trên bàn có một cái chuông đồng nhỏ và một cái dùi bằng gỗ chạm trổ rất tinh xảo. Ngoài ra còn một tách trà thơm.
Sau khi đặt cỗ kiệu xuống. Như Ý bước đến cầm cái dùi lên đánh nhẹ vào cái chuông đồng ba cái.
Dư âm của tiếng chuông còn chưa dứt, lập tức bức màn the lay động và từ bên trong hai a hoàn mặc thanh y chầm chậm bước ra. Một đứa tay bưng bát trầm hương khói lên nghi ngút, còn a hoàn kia bưng một cái ống nhổ bằng sứ màu trắng.
A hoàn đi đầu vừa lau sạch bàn ghế, thì một lão nhân thân hình gầy ốm như thân tre từ từ bước ra.
La Vĩnh Tường vừa nhìn thấy liền hơi chau mày nhủ thầm:
- Đây chính là Lãnh Diện Hoa Đà Sở Hằng mà thiên hạ tôn xưng là Thần Y hay sao ?
Nhìn dáng vẻ gầy ốm và sắc mặt bệnh hoạn của lão, đừng bảo là trị bệnh cho người khác mà e rằng chính bản thân lão cũng nên tìm một đại phu khác chẩn đoán mới xong.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt La Vĩnh Tường vẫn tỏ vẻ cung kính. Liền bước lên trước một bước, cúi người nói:
- Thái Hưng xin diện kiến lão phu tử.
Nhân lúc La Vĩnh Tường đang cúi người xuống hành lễ, Như Ý liền ngầm chỉ chỉ vào đầu mình. Rồi hắn đan hai bàn tay lại thành một vòng tròn to, hướng về phía Lãnh Diện Hoa Đà làm ám hiệu.
Ám hiệu này không ngoài hai ý nghĩa. Một là chỉ người này đầu rất to. Còn nếu không thì ý nói người này là khách hàng lớn, có thể ra giá cao
Lãnh Diện Hoa Đà rõ ràng hiểu ý, nhưng vẫn làm ra vẻ không hề nhìn thấy. Lão đã không lên tiếng lại không hề đáp lễ lại mà chỉ ho một tiếng.
Ả a hoàn liền mang tách trà thơm và bát trầm đưa đến cho lão.
Đợi đến khi uống hết tách trà và hít một hơi trầm hương xong, lúc ấy lão mới đưa mắt lướt nhanh về phía La Vĩnh Tường và bệnh nhân đang nằm ở trên cái giường.
Chỉ có liếc sơ qua một cái, hai mày lão đã vội nhíu lại, cười nhạt nói:
- Các ngươi đến để cầu được chữa trị ?
La Vĩnh Tường trong bụng mắng thầm:
" Phí lời ! Đến đây không phải trị bệnh, lẽ nào làm mai cho ngươi lấy thêm vợ sao ?"
Nhưng lời này không tiện mắng ra, bèn cung kính đáp:
- Thưa vâng ! Tiểu nhân phụng mệnh chủ nhân đặc biệt đưa thiếu chủ nhân đến đây cầu được chữa trị. Xin lão phu tử ra ân cứu mạng cho.
- Chủ nhân của ngươi bị bệnh gì ?
- Người bị bệnh là thiếu chủ nhân của tiểu nhân. Thiếu chủ nhân bị kẻ gian ám toán nên đã thọ thương.
- Bệnh nhân bao nhiêu tuổi ?
- Năm nay hai mươi ba.
- Bị thương ở chỗ nào ?
- Ở trên đầu.
- Trước đây đã có bị thương bao giờ chưa ?
La Vĩnh Tường ấp úng:
- Việc này... việc này chưa có...
Lãnh Diện Hoa Đà bỗng nhiên sa sầm nét mặt xuống, lớn tiếng nói:
- Hồ đồ ! Hắn tuổi trẻ như vậy, ắt là đã học theo thói hư nên mới bị người ta ám toán chứ?
Tục ngữ có câu: " Thiếu niên tánh khí ngông nghênh, thường hay làm những chuyện tầm bậy", chẳng lẽ những đạo lý tầm thường ấy

các ngươi cũng không biết hay sao ?
La Vĩnh Tường đành phải dạ dạ vâng vâng:
- Lão phu tử giáo huấn chí phải, nhưng thiếu chủ nhân của tiểu nhân không phải cùng người ta giao đấu, mà là bị kẻ gian ám toán...
Lãnh Diện Hoa Đà hứ một tiếng:
- Nếu tự biết an phận thủ thường, phàm việc gì cũng nên khiêm nhường giữ lễ thì ai sẽ ám hại hắn chứ ?
Ta đã sống lâu gần bảy chục năm nay, gần lên lão rồi, thế sao không bị người ta ám toán ? Từ việc này có thể thấy các ngươi thường ngày chỉ biết có lợi lộc mà thôi. Còn những việc làm ngang ngược, thị phi của hắn, các ngươi có bao giờ khuyên ngăn đến đâu.
La Vĩnh Tường luôn miệng đáp:
- Dạ ! Dạ !
Lãnh Diện Hoa Đà bỗng nhiên đổi giọng:
- Ngươi phải biết đầu là bộ phận quan trọng của cơ thể ? Não là cơ quan trọng yếu để điều khiển hoạt động. Bị thương trên mình bất quá tàn phế mà thôi. Còn nếu tổn thương não bộ có thể mất mạng như chơi.
Thiếu gia chủ của ngươi ở chỗ nào không bị thương mà nhè ngay phần đầu để bị thương tích. N6éu như các ngươi không phải tìm đến ta, vậy ai có thể cứu mạng cho hắn ?
Ai có thể đòi lại mạng sống của hắn từ tay Diêm Vương chứ hả ?
La Vĩnh Tường vội nói:
- Chủ nhân của tiểu nhân từ lâu đã nghe được y thuật của lão phu tử như thần, cho nên mới đặc biệt đến đây cầu xin chữa trị. Và cũng chỉ có một mình lão phu tử mới có thể cứu được mạng sống của thiếu chủ nhân...
Lãnh Diện Hoa Đà lắc lắc đầu bảo:
- Cứu mạng ? Nói nghe dễ làm sao đó... Bị thương ở những chỗ hiểm yếu, chữa trị rất ư là đặc biệt vì nó vô cùng khó khăn.
La Vĩnh Tường dáng bộ hốt hoảng cả lên:
- Ý của lão phu tử muốn nói là thiếu chủ nhân không còn cách cứu chữa hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà chậm trãi:
- Các ngươi đã đến Thạch Cổ sơn này để xin cứu chữa, như vậy xem ra cũng có chút hiểu biết...
Cứu thì cũng có thể cứu được vậy, nhưng mà công việc mổ xẻ ở phần đầu so với các bộ phận khác ở trên thân thể, không chỉ phải tuyệt đối chính xác mà còn rất là khó khăn...
La Vĩnh Tường vội đáp:

- Viên ngoại của tiểu nhân tuổi đã già yếu, và người có một mình thiếu chủ nhân mà thôi. Bất luận là khó khăn ra sao, không kể giá cả là bao nhiêu, chỉ cầu xin lão phu tử ra ân cứu mạng cho là được rồi.
Lãnh Diện Hoa Đà không trả lời mà chỉ giơ tay ra một cái. Ả a hoàn liền đưa bát trầm hương đến ngay.
Lão ta chầm chậm hít vào một hơi... Một hồi sau, lão mới cất giọng âm u hỏi:
- Ngươi đến đây cầu được chữa trị, vậy có biết quy cũ ở đây của ta chưa ?
La Vĩnh Tường vội vàng cung kính đáp:
- Xin lão phu tử minh thị cho.
- Sở Hằng ta không phải là một đại phu tầm thường. Hơn nữa việc chữa trị Ở phần đầu cũng không đơn giản chút nào như ta vừa nói... Bởi vì thế, phí tổn chữa trị hơi đắt một chút. Các ngươi có thể trả nổi không vậy ?
- Về mặt tiền bạc thì không có vấn đề gì. Xin lão phu tử cứ việc tự nhiên nói ra cho, chủ nhân của tiểu nhân nhất định sẽ làm theo.
Lãnh Diện Hoa Đà lúc này bỗng nhiên thở dài sườn sượt, rồi làm ra vẻ thông cảm và dường như chợt nổi lòng từ bi bất ngờ:
- Thật ra hành y tế thế cũng không phải toàn là tiền bạc. Gia chủ của ngươi thành tâm như vậy, ta sẽ cố gắng tính giá mắc mắc cho, chứ nếu không có thành tâm là ta tính mắc lắm đó, nghe chưa ? Đấy có thể gọi là giá ưu đãi cho chủ nhân của ngươi.
Thế rồi lão hướng về phía Như Ý vẫy tay gọi:
- Ngươi hãy đi ra xem phí tổn về điều khoản "Đục khoan não bộ" là bao nhiêu và có thể tính giá giảm mắc mắc xuống được bao nhiêu.
Như Ý dạ một tiếng rồi thối lui ra ngoài. Một hồi sau hắn lập tức quay trở lại nói:
- Theo quy định của điều khoản là phải thâu năm vạn lượng bạc. Nếu theo giá giảm một phần thì còn bốn vạn năm ngàn lượng.
Lãnh Diện Hoa Đà xua tay nói:
- Không ! Phải giảm xuống hai phần. Xem như chúng ta phá lệ một lần đi.
Như Ý nói tiếp:
- Vậy thì còn bốn vạn lượng chẵn.
Lãnh Diện Hoa Đà bảo:
- Thế thì được rồi. Hành y mục đích là để cứu đời, chứ không phải chỉ tính tiền bạc...
Thái quan gia ngươi thấy thế nào ?
La Vĩnh Tường trong lòng thầm nghĩ:

" Vậy mà nói là không do tiền bạc, tính như vậy còn hơn là lột da người ta, chém chết một cái cho xong cơn bệnh còn tốt hơn là tìm đâu ra một số tiền lớn như vậy"
Nhưng bề ngoài thì vẫn vội vã đáp:
- Dạ ! Dạ ! Được mà, số lẻ... số lẻ. Tính thêm cũng được mà. Việc này tiểu nhân có thể toàn quyền quyết định thay cho chủ nhân hứa với ngài
Sắc mặt lãnh đạm nặng chình chịch của Lãnh Diện Hoa Đà chợt tươi rói lên:
- Rất tốt ! Thế thì hãy làm thủ tục nộp bạc luôn đi.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Phải nộp ngay bây giờ sao ?
- Không sai ! Phải nộp bạc trước, hơn nữa phải là hiện ngân chứ không được bằng ngân phiếu.
La Vĩnh Tường có vẻ hơi khó xử:
- Bốn vạn lượng chí ít cũng hai ngàn năm trăm thỏi. Cho dù có chuẩn bị sẵn cũng không có cách chi mà mang theo được.
- Nếu không có hiện ngân, ngươi cũng có thể dùng hiện kim hay là châu báu quí giá gì cũng được.
La Vĩnh Tường gượng cười nói:
- Việc này... không giấu gì lão phu tử. Bốn vạn lượng bạc chủ nhân của tiểu nhân nhất định sẽ nộp. Nhưng khi tiểu nhân đến đây chưa có chuẩn bị sẵn. Vậy có thể nào...
Lãnh Diện Hoa Đà bỗng nhiên sa sầm nét mặt xuống, lãnh đạm trả lời:
- Nếu như trên người của ngươi ngay một thứ đáng giá cũng chẳng có. Thế thì ngươi hãy mang bệnh nhân trở về đi !
La Vĩnh Tường vội vàng vén vạt áo sang một bên, quì xuống khẩn cầu nói:
- Lão phu tử xin lưu bước. Tiểu nhân còn có lời muốn thưa
Lãnh Diện Hoa Đà lạnh lùng :
- Bất luận ngươi nói gì cũng phải nộp bạc trước cái đã. Ở đây là nợi trị bịnh chứ không phải là thiên đường thí xá.
La Vĩnh Tường van nài thêm:
- Xin lỗi phu tử, xin hãy chữa trị thiếu chủ nhân của tiểu nhân trước. Tiểu nhân sẽ lập tức trở về Đại Danh phủ để chuẩn bị bạc đem đến đây ngay.
Lãnh Diện Hoa Đà lắc đầu:
- Không được, ta đã nói rõ rồi, nếu không nộp tiền trước thì cứ mang bệnh nhân trở về. Đợi khi nào các ngươi chuẩn bị đủ số bạc rồi hãy

trở lại.
- Nhưng mà thương thế của thiếu chủ nhân rất là nguy cấp, e rằng không thể đợi...
- Đó là chuyện của các ngươi, không liên can gì đến ta cả.
- Thế thì tiểu nhân tạm thời để thiếu chủ nhân ở lại đây, nhờ lão phu tử chăm sóc hộ. Còn tiểu nhân sẽ một mình quay trở về lấy bạc. Như vậy có được không ?
Lãnh Diện Hoa Đà lắc đầu ngoay ngoảy và luôn miệng nói:
- Không được ! Không được ! Ở đây chỉ có chữa bệnh, không có thời gian đâu mà chăm sóc cho bệnh nhân. Ngươi hãy mau khiêng hắn trở về đi !
Mặc cho La Vĩnh Tường khẩn thiết van nài ! Lãnh Diện Hoa Đà vẫn một mực lạnh lùng không đồng ý. Sau đó lão dẫn hai đứa a hoàn quay trở vào bên trong.
La Vĩnh Tường kéo tay Kiết Tường và Như Ý:
- Hai vị tiểu ca ! Hai người nói với lão phu tử vài câu gì đi chứ ! Tiền bạc là chuyện nhỏ, mạng người mới là chuyện lớn ! Tại hạ trở về Đại Danh phủ lấy bạc, phải đi cho nhanh. Do đó, làm sao có thể mang theo một bệnh nhân đang bị trọng bệnh như vậy.
Kiết Tường và Như Ý đều lắc đầu:
- Người nói tiền bạc là việc nhỏ, nhưng mà lão gia của bọn ta lại xem còn quý hơn cả tánh mạng của người. Không lấy được bạc, lão gia sẽ không bao giờ chấp thuận đâu.
La Vĩnh Tường mặt mày nhăn nhó đáp:
- Cứu một mạng người còn hơn xây bảy ngôi chùa. Hai vị tiểu ca làm ơn nói với lão phu tử vài lời để lão phu tử chấp thuận cho bệnh nhân được ở lại. Cho dù phí tổn có gấp đôi cũng không sao.
Hai vị cũng biết viên ngoại của tại hạ là một người có thừa tiền, người nhất định sẽ không tiếc mấy vạn lượng đâu.
Như Ý trầm ngâm giây lát, không khỏi động tâm nhìn Kiết Tường bảo:
- Thái quản gia nói rất thật tình. Theo ta thấy, việc này còn có một biện pháp khác...
Không đợi cho hắn nói hết câu, La Vĩnh Tường liền vội cướp lời:
- Còn biện pháp gì xin tiểu ca hãy nói ra xem.
Như Ý liền đáp:
- Bọn ta sẽ liều một phen đến xin lão gia, cho ngươi được để bệnh nhân ở lại đây và do hai ta sẽ chănm sóc cho bệnh nhân. Nhưng mà...
La Vĩnh Tường vội nói:

- Nếu được như vậy thật là tạ Ơn trời đất. Việc này tại hạ nhất định sẽ không để cho hai vị bị thiệt thòi đâu. Xin tặng cho hai vị mỗi người mười lượng vàng
Nói được là làm được, La Vĩnh Tường lập tức móc ra hai mươi lượng vàng, chia cho mỗi người mười lượng.
Người ta nói "thấy vàng thì mắt dễ bị hư, óc dễ bị hỏng" là đúng thiệt. Cầm số vàng nặng trình trịch trong tay, Kiết Tường và Như ý không khỏi mừng hớn hở.
Kiết Tường bây giờ mới lên tiếng:
- Tuy là vậy, nhưng mà việc này trách nhiệm rất nặng nề. Bọn ta không thể gánh vác được cho ngươi quá lâu. Vậy ngươi đi về Đại Danh phủ sớm nhất là bao giờ trở lại ?
- Tại hạ cưỡi ngựa đi liên tục cả ngày lẫn đêm, trễ lắm là sáng mốt sẽ trở lại.
Kiết Tường suy nghĩ:
- E rằng sẽ không được. Khi đi có thể đi nhanh được. Nhưng khi trở lại ngươi phải mang theo hơn hai ngàn thỏi bạc, như vậy làm thế nào có thể đi nhanh được ?
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Không sao. Không phải lão phu tử đã từng nói qua, nếu như không có hiện ngân thì có thể dùng vàng hay là châu báu gì đáng giá hay sao ?
Châu báu của viên ngoại tại hạ có giá trị đến cả ngàn lượng vàng. Chỉ cần mang theo vài món là có thể đủ số bốn vạn lượng bạc rồi.
Như Ý gật đầu nói:
- Đúng vậy ! Lão gia của bọn ta thật không thích vàng bạc bằng những bảo vật quý hiếm.
Kiết Tường liền chen vào:
- Thái quản gia, hiện giờ trên người của người còn có vàng hay không ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Còn được hai thỏi.
- Thế thì người hãy đưa đây hết cho ta. Hiện bây giờ lão gia đang ở trong phòng của Thất nương. Ta sẽ đến đó nhờ Thất nương xin giúp cho người. Nếu như có thất nương lên tiếng, ta tin chắc lão gia sẽ đồng ý ngay.
La Vĩnh Tường không hề suy nghĩ, móc hết toàn bộ số vàng còn lại giao cho Kiết Tường.
Lúc này Kiết Tường và Như Ý chỉ mong sao lập tức rời khỏi nơi đây để cùng nhau chia chác số vàng nên bọn chúng vội nói:

- Bây giờ bọn ta đi xin lão gia giùm cho ngươi. Ngươi hãy ở lại đây đợi cho một tí.
La Vĩnh Tường tạ Ơn bọn chúng hai ba lần, rồi tiễn chân cả hai tên ra ngoài. Sau đó quay trở vào, đến bên giường gõ nhẹ bốn cái.
Từ trong cái chăn, Mạnh Tôn Ngọc lồm cồm ngồi dậy thấp giọng hỏi:
- La tam ca đã nhìn thấy viên ngọc từ tính kia chưa ?
La Vĩnh Tường hạ giọng nhỏ hơn:
- Vẫn còn chưa phát hiện ra. Nhưng ta nghĩ nó nhất định ở trong gian phòng này. Bây giờ chúng ta hãy chia nhau ra mà tìm.
Mạnh Tôn Ngọc gật gật đầu nói:
- Được ! Tam ca tìm ở trong tủ thuỷ tinh kia, còn đệ sẽ kiểm tra trên những cái giá thuốc.
Hai người lập tức chia nhau ra hành động. Họ tìm hết trên những giá thuốc và từng ngăn kéo một.
Họ không bỏ sót qua một góc kẹt nào trong nội sảnh này. Nhưng cuối cùng cũng vẫn không phát hiện ra viên ngọc kia.
La Vĩnh Tường suy nghĩ một hồi, rồi bảo Mạnh Tôn Ngọc:
- Viên ngọc không có ở đây, vậy thì nhất định nó được cất giữ ở trong nội thất.
Kế sách thứ nhất của chúng ta không thể sử dụng được, vậy thì đành phải dùng đến kế sách thứ hai thôi.
Nói rồi, La Vĩnh Tường lấy từ trong tay áo ra một viên hoàn đơn mầu đen, trao cho Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Đêm nay giờ tý cứ theo kế sách thứ hai mà hành sự. Viên hoàn đen này Mạnh huynh đệ phải cất cho thất kỹ. Khi nào sử dụng chỉ cần bóc lớp vỏ bên ngoài ra là được. Sau nửa tuần trà sẽ có hiệu quả ngay.
- Lỡ như Lãnh Diện Hoa Đà không chịu, không đồng ý thì sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười tự tin đáp:
- Cứ yên tâm ! Mồi đã vào miệng ai chịu nhả ra chứ ?
Chưa nói hết, thì đã có tiếng bước chân truyền lại trong nội thất
La Vĩnh Tường vẫy tay một cái, Mạnh Tôn Ngọc lập tức vội vàng leo lên giường, kéo chân đáp lên người nằm xuống y như cũ.
Kiế Tường và Như Ý cả hai mặt mày hớn hở đi vào. Vừa bước vào bọn chúng liền cung tay hô lớn:
- Thái quan gia ! Có tin mừng, có tin mừng...
La Vĩnh Tường giả đò ngạc nhiên hỏi:
- Lão phu tử đồng ý rồi sao ?
Kiết Tường đáp:
- Lão gia của bọn ta vốn không chịu phá lệ. May mà nhờ có Thất

nương bên cạnh nói thêm vào, nên lão gia mới miễn cưỡng đồng ý. Nhưng mà tối đa sáng sớm ngày mốt ngươi nhất định phải trở lại. Nếu quá thời hạn bọn ta không thể nào giúp đỡ được nữa.
La Vĩnh Tường mừng quýnh:
- Tại hạ hứa chắc với hai vị tiểu ca là sẽ quay trở lại đúng thời hạn. Đợi đến khi thiếu chủ gia bình phục, hai vị nhất định sẽ còn có hậu tạ.
Như Ý cười tiếp:
- Bọn ta và Thái quan gia tuy mới gặp có một lần, nhưng xem ra rấy là hữu duyên. Nếu đổi lại là người khác, thì ai mà chấp nhận làm những chuyện phiền phức là hầu hạ bệnh nhân.
Kiết tường chợt lên tiếng:
- Thời gian cũng không còn sớm. Thái quan gia xin mời người hãy mau lên đường trở về Đại Danh phủ. Nhớ đi sớm về sớm.
La Vĩnh Tường giả vờ cảm kích nói:
- Việc làm của nhị vị tiểu ca cũng sẽ khiến cho viên ngoại của tại hạ suốt đời không bao giờ quên được. Bây giờ xin giao lại thiếu chủ nhân cho hai vị tiểu ca trông nom hộ. Tại hạ xin được cáo từ.
Kiết Tường và Như Ý cùng nói:
- Hãy yên tâm mà ra đi ! Xin thứ lỗi không tiễn...
La Vĩnh Tường dặn dò đi dặn dò lại bọn chúng hai ba lần. Sau đó sửa lại cái chăn cho Mạnh Tôn Ngọc, rồi mới một mình rời khỏi Sở gia trang.
Đến khoảng giữa núi thì gặp Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh đang đứng đợi bên đường.
La Vĩnh Tường vừa nhìn thấy họ thì vội hỏi:
- Hai người tìm ở những dãy nhà sau có thu hoạch được gì không ?
Thiết Liên Cô lắc đầu nói:
- Phía sau đều là chỗ ở của phụ nữ. Tất cả mười mấy toà trang viện đều không có sự bố trí khả nghi nào.
Lâm Tuyết Trinh tiếp lời:
- Tổng cộng Lãnh Diện Hoa Đà có tất cả mười bốn toà trang viện. Toà chánh giữa chính là thư phòng của Lãnh Diện Hoa Đà. Muội đã xem xét kỹ lưỡng hết rồi, nhưng không hề thấy qua viên ngọc từ tính kia.
La Vĩnh Tường nhíu mày nói:
- Như vậy rất có thể xem ra lão ta đã cất giấu viên ngọc ấy ở trong phòng một người thê thiếp nào đó, hoặc giả Sở Hằng mang theo bên mình...
Nếu như tìm không gặp. chỉ còn cách cưỡng bức lão nói ra mà thôi.

Thiết Liên Cô đáp:
- Nhưng mà ý của đại ca là không tán đồng cách cưỡng bức. Hay là chúng ta ra giá cao để thương lượng với lão về việc mượn viên ngọc dùng tạm.
La Vĩnh Tường vội cắt ngang:
- Việc này tuyệt đối không thể được. Ngay cả bệnh nhân lão thấy chết mà còn không chịu cứu. Thế thì làm sao lão chịu đem bảo vật cho kẽ khác mượn được.
Thiết Liên Cô bảo:
- Thứ lão ta muốn là tiền, nếu như chúng ta ra giá thật cao, có lẽ lão sẽ đồng ý. Vậy chúng ta hãy thử xem.
La Vĩnh Tường lắc đầu xua tay bảo:
- Tuyệt đối không được. Lỡ như lộ bí mật khiến lão sẽ cảnh giác hơn. Như vậy sự việc càng thêm khó khăn.
Ngưng một lát, La Vĩnh Tường lại nói tiếp:
- Việc này do ngu huynh phụ trách an bày. Bất luận như thế nào cũng phải lấy cho bằng viên ngọc kia. Nhưng trước mặt đại ca tạm thời hãy khoan nói rạ..
Bây giờ chúng ta quay trở về chuẩn bị hành sự theo kế hoạch thứ hai.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh liền gật đầu rồi cả ba xuống núi y theo kế sách mà làm.
Vào đúng canh ba đêm đó. La Vĩnh Tường và Thiết Liên Cô lại quay trở lên đỉnh Thạch Cổ sơn.
Lần này không thấy Lâm Tuyết Trinh cùng đi.
Cả hai La Vĩnh Tường và Thiết Liên Cô đều mặc đồ dạ hành và cùng khiêng một cái bao vải xem có lẽ rất nặng.
Gió đêm hiu hiu thổi, bầu trời thì đen như mực. Khắp các toà trang viện bốn bề đều yên phăng phắc. Người đã ngủ, đèn đã tắt và tất cả dường như đã chìm vào trong giấc mộng.
La Vĩnh Tường và Thiết Liên Cô đã vượt qua tường và vào đến bên trong.
Vừa vào bên trong, cả hai liền tiến đến bên cửa sổ của một gian nội sảnh. Một bóng đen không hề lên tiếng liền ra nghênh đón họ, Đó là Mạnh Tôn Ngọc...
Cả ba cùng tề tựu lại một chỗ.
La Vĩnh Tường hạ thấp giọng hỏi nhỏ:
- Sao rồi ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Mọi việc đều thuận lợi. Tiểu đệ lâu lâu vẫn cứ rên lên vài tiếng. Kiết

Tường đã có đến kéo tấm chăn ra nhìn một lần. Sau đó hắn không hề xem lại một lần nào nữa. Cả hai chúng nó bây giờ đang trốn ở phòng riêng cùng uống rượu và đánh bạc.
- Kiết Tường có nhìn rõ diện mạo của Mạnh lão đệ không ?
- Đệ nghĩ chắc là không. Bởi vì hắn không có mang theo đèn, mà chỉ thuận đường ghé vào xem thử tiểu đệ đã chết hay chưa mà thôi.
La Vĩnh Tường không hỏi thêm gì nữa. Ôm cái bao vải nặng trĩu đi thẳng vào bên trong.
Mạnh Tôn Ngọc và Thiết Liên Cô lập tức phân tán ra ngay. Một người lên trên nóc nhà, còn một người rút lui ra bên ngoài mái hiên, cùng nhau làm nhiệm vụ canh phòng.
Chẳng bao lâu, La Vĩnh Tường mang cái bao không quay trở ra. Rồi cả ba nhanh nhẹn biến mất vào trong bóng đêm dầy đặc.
Vừa tờ mờ sáng hôm sau thì bên ngoài Sở gia trang đã có người đập cửa ầm ầm.
Kiết Tường ngáp một cái thật dài rồi đi ra mở cửa. Hắn vừa đi vừa dụi mắt, vừa chửi:
- Đồ khốn nạn ! Mới sáng sớm đã đến gọi cửa. Bộ nhà nó có người chết hay sao mà không kịp...
Cửa vừa mở ra, hai mắt của hắn liền sáng trưng, hắn tỉnh hẳn ra liền. Thì ra người bên ngoài chính là La Vĩnh Tường.
Nhưng Kiết Tường cũng không khỏi ngạc nhiên, lầm bầm hỏi:
- Hôm nay là ngày thứ mấy vậy ? Chẳng lẽ ta đã uống say một ngày một đêm rồi hay sao ?
La Vĩnh Tường cười nói:
- Tiểu ca không có say, mà chính là do tại hạ trở lại quá nhanh mà thôi. Đêm qua tại hạ xuống núi, không ngờ rắng giữa đường gặp được viên ngoại. Vì vậy tại hạ lại phải suốt đêm quay trở về đây.
Kiết Tường mơ hồ hỏi:
- Ngươi nói rắng ở giữa đường gặp được Thái viên ngoại ?
- Đúng vậy ! Viên ngoại của chúng tôi không yên tâm về thương thế của thiếu chủ nhân, nên đích thân từ Đại Danh phủ đến đây. May thay giữa đường lại gặp được người
Nói xong liền đưa tay chỉ về phía sau:
- Đó người mặc áo lam bào đang đứng dưới gốc cây kia, chính là viên ngoại của tại hạ.
Kiết Tường dụi dui mắt nhìn.
Quả nhiên dưới gốc cây tùng có ba người đang đứng.
Người đứng trước là một lão nhân mình mặc lam bào bằng gấm rất là hoa lệ. Vừa nhìn vào biết ngay đây là một phú hào giàu có.

Còn hai người kia mình mặc đoản y lưng mang trường kiếm. Rõ ràng bọn họ là những nhân vật bảo tiêu hộ viện, theo bảo vệ cho Thái viên ngoại.
Kiết Tường liền hỏi lại:
- Có phải người mặc áo bào lam đó là Thái viên ngoại phải không ?
Đúng là có phong cách của một bậc hào phú, oai nghiêm tướng tốt. Tiền rừng bạc biển lộ hẳn ra ngoài, thiệt là trên đời có một, Thái viên ngoại không có mang theo rương, tráp gì hết, chắc chắn là không thèm xài ngân lượng. Có lẽ Thái viên ngoại chỉ đem theo những báu vật vô giá mà thôi. Thái quan giạ..?
La Vĩnh Tường đáp:
- Không sai ! Viên ngoại của chúng tôi không chỉ đích thân đến đây, mà người còn mang theo một số châu báu vô cùng quý giá...
Chỉ cần có thể cứu được mạng của thiếu chủ nhân, bao nhiêu tiền viên ngoại của chúng tôi đều đồng ý chi trả. Vậy tiểu ca làm ơn thông báo cho lão phu tử biết dùm một tiếng.
Kiết Tường hí hửng, cười luôn miệng và nói:
- Như vậy thiệt là tốt đạ.. Thiệt là tốt. Mau mau mời viên ngoại vào trong sảnh đường trước. Còn ta sẽ lập tức thông báo cho lão gia ngay.
Dứt lời, liền mở cửa chánh môn, tiếp rước "Thái viên ngoại" vào trong sảnh đường đãi trà nước. Đồng thời Kiết Tường chạy đi đánh thức Như Ý dậy và bảo hắn mau báo tin cho Lãnh Diện Hoa Đà biết.
"Thái viên ngoại" bệ vệ ngồi xuống ghế. Còn hai tên vệ sĩ thì đứng hầu ngay phía sau.
Vừa ngồi xuống, "Thái viên ngoại" liền lộ vẻ quan tâm hỏi:
- Thiếu gia đâu ?
La Vĩnh Tường cung kính đáp:
- Thiếu gia đang ở trong một nội sảnh phía sau. May mà có nhị vị tiểu ca ở đây trông nom hộ, nên chắc vẫn bình yên vô sự.
Kiết Tường liền vội lên tiếng:
- Lão viên ngoại xin đừng bận tâm; suốt đêm qua, tiểu nhân đích thân đứng hầu công tử không rời nửa bước.
Hắn chỉ biết nịnh hót những gì ở bên ngoài, những gì mà hắn cho là đáng giá, giàu có; những người có tiền... Chứ hắn hoàn toàn không ngờ rằng vị "Thái viên ngoại" ở trước mặt chính là vị công tử nằm trên giường tối hôm qua.
Đương nhiên hắn càng không nghĩ rằng hai tên vệ sĩ của "Thái viên ngoại" là hai cô gái và cũng là hai tên khiêng kiệu ngày hôm qua.
La Vĩnh Tường trong bụng cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra

vẻ nghiêm túc:
- Lão gia ! Vị tiểu ca này là một người rất tốt bụng và rất nhiệt tình. Đêm qua nếu như không phải nhờ vào vị tiểu ca đây, thì Sở lão phu tử nhất định sẽ không chấp nhận cho thiếu gia nghỉ lại ở đây.
Đợi đến khi nào thiếu gia khỏi bệnh, chúng ta nhất định phải hậu tạ tấm thịnh tình của vị tiểu ca này.
Mạnh Tôn Ngọc gật đầu nói:
- Việc này là đương nhiên rồi. Nếu ai có thể cứu mạng được công tử, cho dù mất đi phân nửa gia tài ta cũng không tiếc.
Mọi người đang nói chuyện chợt Lãnh Diện Hoa Đà ở bên trong từ từ bước ra.
La Vĩnh Tường lập tức giới thiệu thay cho hai người.
Nghe xong, mặt Lãnh Diện Hoa Đà vẫn lãnh đạm, không nói một câu nào. Hình như lão không hề xem Thái Bách Vạn ra cái gì cả.
Lúc này Mạnh Tôn Ngọc đang đóng vai "Thái viên ngoại", là một đại phú ông giàu có nên cũng cố làm ra vẻ kiêu ngạo.
Sau khi hai bên đã phân chủ khách ngồi xuống. Lãnh Diện Hoa Đà liền lên tiếng trước:
- Qui cũ trị bệnh ở đây, có lẽ vị quan gia đây đã nói rõ cho viên ngoại biết rồi ?
Mạnh Tôn Ngọc trả lời:
- Đúng thế. Cũng chính vì chuyện này mà Thái mỗ mới đích thân đến đây. Chỉ cân có thể cứu được sinh mạng của hài nhi, thì bốn vạn lượng kia chẳng đáng là bao...
Nhưng vì vội vã lên đường, nên Thái mỗ không có mang theo hiện ngân. Nghe nói rằng lão phu tử cũng đồng ý chịu nhận châu báu phải không ?
Lãnh Diện Hoa Đà đáp:
- Không sai ! Nhưng mà còn phải xem tại hạ có thích không đã.
Mạnh Tôn Ngọc liền đưa tay ra sau vẫy một cái và nói:
- Mau lấy ra !
Thiết Liên Cô dạ một tiếng. Rồi lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ bằng gấm.
Bên trong cái túi này lá một cái hộp vuông bằng gỗ trầm. Thiết Liên Cô hai tay cầm cái hộp cung kính trao cho Mạnh Tôn Ngọc.
Mạnh Tôn Ngọc không thèm nhìn đến cái hộp, mà chỉ cầm lấy trao cho cho La Vĩnh Tường.
La Vĩnh Tường tiến lên trước hai bước, cẩn thận nở nắp hộp ra:
- Sở lão phu tử, xin người hãy xem qua.
Cái hộp trầm chỉ vuông vức độ một tấc. Nhưng nắp hộp vừa mở ra

thì...
Khắp toà sảnh đường bỗng nhiên sáng rực lên. Mọi người tự nhiên cảm thấy có muột luồng ánh sáng chói chan bảy màu bắn ra khiến cho người ta hoa cả mắt.
Hoá ra đó là một viên dạ minh châu bảy màu sáng chói, lớn chừng bằng quả đào.
Dạ Minh châu đã là vật quí giá, huống hồ viên minh châu này lại lớn đến thế.
Cho nên ánh sáng bảy màu của nó sáng rực một cách sặc sỡ. Cho dù những người không am hiểu gì về minh châu, cũng biết đây là một báu vật đáng giá liên thành.
Lãnh Diện Hoa Đà cầm viên minh châu lên xem kỹ một hồi, gật đầu nói:
- Quả thật là một viên dạ minh châu quá hiếm.
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Lão phu tử không hổ là người hiểu biết rộng...
Viên minh châu này có tên là Thất Thái thất tinh đại Hoàng Quan. Nó vốn là một quốc bảo của nước Đại Nguyệt ở Tây vực. Đồng thời cũng đã từng được sự giám định qua của Quỹ Nhãn Kim Xung, một danh gia giám định đồ cổ nổi tiếng ở Lan Châu.
Còn giá trị của nó thì đáng một vạn lượng vàng...
Không đợi cho Mạnh Tôn Ngọc nói hết. Lãnh Diện Hoa Đà vội cất cái hộp vào trong người rồi chậm rãi bảo:
- Được rồi ! Ta sẽ lấy tạm thứ này xem như đã đủ bốn vạn lượng bạc.
Một vạn lượng vàng tương đương với mười vạn lượng bạc. Bởi vậy, tại sao Lãnh Diện Hoa Đà không "Lấy tạm" được cơ chứ ?
Nhưng Mạnh Tôn Ngọc không hề để ý đến truyện đó, chỉ hơi mỉm cười rồi đáp:
- Tiền bạc là vật ngoài thân. Thái mỗ chỉ cần cứu được hài nhi, cho dù phải đổi cả gia tài cũng không hề tiếc. Nhưng thương thế của hài nhi còn có mấy phần hy vọng ?
Lãnh Diện Hoa Đà ngạo nghễ đáp:
- Ta đã chấp thuận chữa trị và cũng đã nhận đủ số bạc rồi... Vậy thì về thương tích của lệnh lang. Viên ngoại cứ việc yên tâm.
Mạnh Tôn Ngọc cũng đứng lên xá dài :
- Thái mỗ chỉ có duy nhất đứa hài nhi này. Chỉ mong lão phu tử cứu mạng sống cho nó.
Lãnh Diện Hoa Đà gật đầu nói:
- Xin viên ngoại hãy đi theo ta.

Kiết Tường và Như Ý vội vàng đi trước d6ãn đường. Họ đi xuyên qua gian nhà chánh, tiến vào gian nội thất ở phía sau.
Mạnh Tôn Ngọc và La Vĩnh Tường đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng bước theo sau
Khi tất cả mọi người cũng đã đến trước giường bệnh. Lãnh Diện Hoa Đà liền rửa sạch tay, mặc vào bên ngoài y phục một cái áo trắng tinh...
Sau đó lão mới sai Như Ý Kiết Tường mở tấm chăn rạ..
Tấm chăn vừa được mở ra, một mùi hương nồng nặc lập tức xông vào mũi mọi người.
Trên giường là một tử thi cụt chân nằm cứng đơ. Hai mắt tử thi trợn tròn, còn toàn thân bị tím bầm.
Kiết Tường vội đưa bàn ta lên mũi xem nạn nhân còn thở hay không ?
Nhưng thi thể của bệnh nhân đã lạnh cứng từ lâu.
Kiết Tường hoảng hốt kêu lên thất thanh.
Lãnh Diện Hoa Đà lấy làm ngạc nhiên, trầm giọng hỏi:
- Chuyện gì ?
Kiết Tường lắp bắp không ra lời:
- Công tử... đêm qua vẫn còn không sao... Không biết tại sao bây giở... đã chết...
- Cái gì ? Chết rồi ?
La Vĩnh Tường lập tức xông lên trước, ôm lấy tử thi kêu gào thảm thiết:
- Thiếu gia ! Thiếu gia ! Người không thể chết được...
Mạnh Tôn Ngọc cũng gạt mọi người ra, bước đến bên giường. Vừa nhìn lướt qua, mặt lập tức biến sắc quát lớn:
- Thái Hưng ! Ta lệnh cho nhà ngươi hộ tống công tử đến đây trước để trị thương. Khi đi thiếu gia vẫn còn sống, vậy tại sao bây giờ đột nhiên đã chết rồi.
La Vĩnh Tường nghẹn ngào nói:
- Tiểu nhân cũng không biết tại sao lại như vậy ? Đêm qua khi tiểu nhân rời khỏi đây, thiếu gia vẫn còn chưa hề gì. Kiết Tường và Như Ý có thể làm chứng cho tiểu nhân...
- Nói bậy !
Mạnh Tôn Ngọc liền đá vào bụng La Vĩnh Tường quát:
- Một người đang sống tại sao lại vô duyên cớ chết đi được ? Ta lâu nay không bạc đãi ngươi. Tuy ngươi là nô tài nhưng ta xem ngươi như người thân. Ta hỏi ngươi, vậy ngươi có còn lương tâm không hả ?

La Vĩnh Tường khóc lóc:
- Viên ngoại ơi ! Việc này không thể trách tiểu nhân. Qui củ của Sở lão phu tử rất là nghiêm khắc. Nếu như bệnh nhân đã tắt thở, nhất định sẽ không thể nào bước vào bên trong được. Tối qua tiểu nhân đưa thiếu gia đến đây, thật sự người vẫn còn sống nhăn, đâu có chết.
- Người đâu ! Hãy mau trói cổ tên nô tài này lại trước. Đợi ta hỏi tra rõ ràng, sẽ giải quyết đến hắn.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh đồng dạ một tiếng, tuốt binh khí ra kề vào cổ La Vĩnh Tường, đề phòng hắn bỏ chạy.
Hai ả a hòan thấy có người rút binh khí ra liền sợ hãi, tím xanh cả mặt.
Kiết Tường và Như Ý thấy tình thế căng thẳng, liền định âm thầm rút lui...Mạnh Tôn Ngọc đột nhiên quát lớn:
- Đứng lại ! Mạng người là quan trọng. Trong khi sự việc này còn chưa được làm rõ, nếu ai rời khỏi gian phòng này, ta sẽ chặt chân người đó.
Hai gối của bọn chúng bỗng nhiên mềm nhũn, lập tức quì xuống đất khấu đầu nói:
- Xin viên ngoại tha mạng, việc này không có liên quan đến bọn tiểu nhân...
Mạnh Tôn Ngọc nghiêm giọng:
- Nếu như thật sự các ngươi không có liên quan đến, ta nhất định sẽ không làm khó dễ gì. Nhưng các ngươi phải nói thật cho ta biết mới được.
Cả hai tên đồng lên tiếng đáp:
- Bọn tiểu nhân nhất định không dám nói sai nửa lời.
- Tốt ! Vậy ta hỏi các ngươi, tối qua, khi hài nhi của ta được đưa đến đây vẫn còn sống chứ ?
Kiết Tường vội đáp:
- Dạ vẫn còn sống
- Trước khi Thái Hưng rời khỏi đây, hai người đã đồng ý chăm sóc bệnh nhân thay cho hắn phải không ?
Kiết Tường đáp:
- Dạ ! Có đồng ý. Bọn tiểu nhân đã cầu xin với lão gia và lão gia cũng đã đồng ý. Sau đó Thái quan gia mới rời khỏi nơi đây.
Mạnh Tôn Ngọc lại hỏi:
- Thế thì hài nhi của ta chết tự lúc nào ?
- Việc này... bọn tiểu nhân cũng không biết...
Mạnh Tôn Ngọc liền hét lớn:

- Các ngươi đã đồng ý trông nom bệnh nhân. Bây giờ bệnh nhân đã chết, các ngươi còn dám nói là không biết sao ?
Kiết Tường xanh cả mặt mày thưa:
- Bọn tiểu nhân thật sự là không biết. Sau khi Thái quản gia đi khỏi. Bọn tiểu nhân vẫn đứng bên cạnh giường không dám rời đi lấy nửa bước. Lúc ấy chính tiểu nhân giở chăn ra xem và còn nghe thấy có tiếng rên cuả công tử. Rõ ràng lúc ấy người vẫn... còn sống. Nhưng không biết tại sao bây giờ... lại chết...
Mạnh Tôn Ngọc từ từ chuyển ánh mắt về phiá Lãnh Diện Hoa Đà và lạnh lùng nói:
- Tại hạ tuổi đã già sắp về chiều mà chỉ có độc nhất một đứa hài nhi này mà thôi. Khi mang đến thì người vẫn còn sống, nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại chết ở quý trang !
Về chuyện này, Sở lão phu tử giải thích sao đây ?
Lãnh Diện Hoa Đà bất giác lắc đầu đáp:
- Đại phu trị bệnh còn không bảo đảm sự sống chết của bệnh nhân, huống hồ trước khi lệnh lang được đưa đến Thạch Cổ sơn này, trên mình đã mang trọng thương...
- Nhưng lão phu tử ngoại hiệu là Thần Y. Hơn nữa, người cũng đã đồng ý chăm sóc cho bệnh nhân và Thái mỗ cũng đã chấp thuận trả bốn vạn lượng bạc tiền chữa tri....
Bây giờ hài nhi bị chết một cách không minh bạch, lẽ nào lão phu tử lại định trốn tránh nhách nhiệm hay sao ?
Lạnh Diện Hoa Đà lãnh đạm nhún vai:
- Ta tự nghĩ việc này không hề có trách nhiệm.
Mạnh Tôn Ngọc bực tức nói:
- Lão họ Sở kia, ngươi dám nói những lời vô lý như vậy hay sao ? Nếu như là người chết các ngươi có cho khiêng vào hay không ? Các ngươi đồng ý chữa trị cho người đã chết hay sao ?
Ngay cả hai tên này là môn hạ của ngươi mà còn thừa nhận, lúc hài nhi của ta đưa đến đây thì vẫn còn sống. Vậy mà ngươi còn có thể không thừa nhận được hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà hừ một tiếng:
- Các ngươi đã sắp xếp an bày sẵn để gạt ta. như vậy đương nhiên ta không thể thừa nhận.
Mạnh Tôn Ngọc chỉ vào mặt Lãnh Diện Hoa Đà nói:
- Được ! Lão họ Sở kia, ngươi đã hại chết hài nhi của ta mà còn dám ở đó tráo trở. Hôm nay dù có mất cái mạng già này, ta cũng liều chết với ngươi một phen.
Nói xong quay đầu ra sau quát lớn:

- Người đâu ? Bắt đầu lục soát từ đại sảnh, hễ gặp ai giết nấy, bất kể là nam nữ lão ấu tất cả đều giết hết. Sau đó phóng hoa? đốt sạch toà trang viện này...
Ta sẽ chịu tán gia bại sản để mua hết tánh mạng của chúng.
Thiết Liên Cô và Lâm Tuyết Trinh liền đáp một tiếng, phóng mình về phía trước nắm cổ áo của Lãnh Diện Hoa Đà, giơ kiếm lên chuẩ bị ra tay.
Hai ả a hoàn nhìn thấy cảnh tượng này liền hôn mê té xỉu xuống đất.
Kiết Tường. Như Ý mặt tái xanh không còn một giọt máu...
Lãnh Diện Hoa Đà thì tay chân bắt đầu rung cầm cập, lắp bắp nói:
- Ngươi ... ngươi... không sợ vương pháp...
Mạnh Tôn Ngọc hừ một tiếng:
- Hậu nhân của ta đã bị đoạn tuyệt, ta còn sợ vương pháp sao ? Bây đâu ? Hãy đem tên họ Sở này cắt tai, cắt mũi và sau đó cắt hết tay chân hắn cho ta. Nên nhớ cắt từng nhát từng nhát một cho đến khi nào hắn chết mới thôi.
Thiết Liên Cô dạ lớn một tiếng. Tay trái nàng nắm một lỗ tai của Lãnh diện hoa đà, còn tay phải từ từ hạ thanh kiếm xuống...
Lãnh Diện Hoa đà đột nhiên cảm thấy hồn siêu phách tán. Tuy lão mở to miệng ra, nhưng không kêu lên được lời nào.
Đúng lúc ấy La Vĩnh Tường đột nhiên kêu lớn:
- Hãy khoan ra tay đã !
Mạnh Tôn Ngọc quay sang quát:
- Ngươi còn có điều gì muốn nói ?
- Trước sau tiểu nhân vẫn không hiểu họ dùng cách gì để mưu hại thiếu gia. Vậy xin viên ngoại hãy cho lão sống thêm giây lát, để nói ra đã dùng phương pháp nào hại chết thiếu gia.
- Việc này còn phải hỏi hay sao ? Thi thể bị bầm tím như vậy, rõ ràng là bị trúng độc rồi còn gì nữa.
- Nhưng mà đêm qua lão ta không có kiểm tra thương thế cho thiếu gia. Sau khi tiểu nhân đi rồi, lại có hai vị tiểu ca canh giữ thiếu gia. Như vậy làm thế nào lão ta hạ độc được chứ ?
- Nói rất phải ! Suốt đêm hôm qua, ngay cả thân thể cuả lệnh lang tại hạ còn chưa đụng tới, như thế làm sao hạ độc được ?
Mạnh Tôn Ngọc "hừ" một tiếng:
- Nói vậy lẽ nào hài nhi cuả ta tự nhiên chết hay sao ? Tự ra đi không nói câu từ giã nào với ta cả à ? Hay là hài nhi cuả ta, biết bệnh nặng không chữa được, không muốn đau đớn triền miên vì bệnh tật và cũng không muốn làm gia đình lo lắng đau khổ nên đã tự kết liễu đời mình ? Phải không ? Các ngươi có ý muốn đổ thừa cho hài nhi cuả

ta chứ gì ?
Lãnh Diện Hoa Đà trả lời:
- Tại hạ không hề có ý như vậy, chỉ vì khi lệnh lang đến Thạch Cổ sơn này thì trên người đã bị trọng thương rồi. Rất có thể vật gây tổn thương có tẩm thuốc độc. Mà chỉ vì thời gian chữa trị bị kéo dài cho nên chất độc mới bắt đầu phát tác, đồng thời dẫn đến tử vong.
Hài nhi cuả ta bị hung đồ dùng ám khí đả thương vào đầu. Bây giờ ám khí vẫn còn trong ấy mà chưa được lấy ra. Phải chăng trên ám khí đã có tẩm thuốc độc ? Chỉ cần lấy ám khí kia ra thì biết ngay.
La vĩnh Tường tiếp lời:
- Không sai ! Trừ phi viên ngoại có thể lấy ám khí trong đầu cuả thiếu gia ra chứng minh, bằng không viên ngoại không thể nghi ngờ là bị hạ độc được.
Mạnh Tôn Ngọc lại nói:
- Nhưng ta phải cảnh cáo ngươi, Thái gia chúng ta chỉ có mỗi một mình hài tử này mà thôi. Ta cho phép ngươi lấy ám khí ra kiểm nghiệm, nhưng tuyệt đối không được làm điều chi có thể dẫn đến việc huỷ hoại đến thi thể.
Lãnh Diện Hoa Đà vội lên tiếng:
- Về việc này viên ngoại cứ yên tâm. Tại hạ có một bảo vật chuyên lấy ám khí từ trong người ra, nhất định không huỷ hoại một tí gì cuả cơ thể cả.
Mạnh Tôn Ngọc cười nhạt nói:
- Ta chưa bao giờ nghe nói qua trên đời này có một báu vật chuyên dùng để lấy ám khí từ trong cơ thể ra. Nếu như ngươi không lấy ra được, hoặc là làm tổn hại đến một sợi lông, sợi tóc trên thi thể thì ngay lập tức ngươi sẽ bị phanh ra từng mảnh.
La Vĩnh Tường vừa ra hiệu cho Thiết Liên Cô nới lỏng tay một chút, vừa hỏi Lãnh Diện Hoa Đà:
- Bảo vật mà ngươi nói là bảo vật gì vậy ? Tại sao có thể lấy ám khí ra mà không làm tổn hại đến cơ thể chứ ?
Lãnh Diện Hoa Đà nói trong vẻ tự hào:
- Đó là một viên ngọc có sức hút rất mạnh. Chỉ cần ám khí vẫn còn trong đầu thì nhất định sẽ lấy ra được.
La Vĩnh Tường liền thúc giục:
- Đã có báu vật như vậy, tại sao không chịu lấy ra làm thử xem, nếu không chết hết cả bây giờ.
Lãnh Diện Hoa Đà liền thoát ra khỏi lưỡi kiếm cuả Thiết Liên Cô, đi nhanh về phiá cái bàn đặt sát ở góc tường.
La Vĩnh Tường trong bụng hơi sinh nghi, liền vội nối gót theo sau lão

ta.
Mỗi góc kẹt trong gian phòng này đều bị chính bản thân và Mạnh Tôn Ngọc lục soát rất kỹ lưỡng rồi. Đặc biệt là cái bàn ở trong góc kia, kiểm tra đến hai, ba lần rồi, mà vẫn không phát hiện gì. Do đó La Vĩnh Tường muốn biết xem rằng rốt cuộc Lãnh Diện Hoa Đà đã giấu viên ngọc từ tính kia ở chỗ bí mật nào.
Ở trên cái bàn, ngoài giấy mực và cái nghiên đựng mực ra, chẳng còn thứ gì đặc biệt.
Lãnh Diện Hoa Đà đi đến bên cái bàn, thuận tay lấy cái nghiên bằng đá lên.
La Vĩnh Tường không khỏi lấy làm lạ hỏi:
- Đây chính là báu vật chuyên dùng để hút ám khí ra khỏi thân thể ?
Lãnh Diện Hoa Đà gật đầu:
- Vật này giống sắt nhưng không phải là sắt, lại vừa giống đá nhưng không phải là đá...
Không chỉ ám khí, phàm tất cả những binh khí bằng sắt nó đều có thể hút được hết. Nếu các vị không tin có thể thử xem.
Thiết Liên Cô liền lên tiếng:
- Được !
Một luồng ánh sáng trắng vút qua, thanh trường kiếm của Thiết Liên Cô đã cắm ngay xuống mặt đất.
Lãnh Diện Hoa Đà cầm cái "nghiên mực" đi về hướng thanh kiếm. Khi cự ly còn cách thanh kiếm chừng vài tấc, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "keng" vang lên. Thanh trường kiếm từ dưới đất đã bay lên dính chặt vào phần đáy cuả cái nghiên.
Mọi người có mặt tại đó lúc bấy giờ trừ Lãnh Diện Hoa Đà ra, tất cả đều thất kinh.
Lãnh Diện Hoa Đà bèn xõa tóc trên đầu cuả tử thi ra, cẩn thận tìm kiếm vết thương. Sau đó lão lại dùng tay rờ nhè nhẹ lên những vùng gần vết thương một lần, rồi chau mày lại lẩm bẩm:
- Kỳ quái ! Kỳ quái !
Mạnh Tôn Ngọc vội hỏi:
- Cái gì mà kỳ quái ?
Lãnh Diện Hoa Đà đáp:
- Theo như vết thương trên đầu cuả lệnh lang, thì rõ ràng là bị một lưỡi dao mỏng và cực kỳ sắc bén cắm vào. Nhưng mà ám khí ở trong xương não lại là vật vừa nhỏ lại vừa mảnh giống như là độc châm vậy.
Mạnh Tôn Ngọc liền bảo:
- Ngươi không cần phải quan tâm đến nó là vật gì, lấy ra xem thử

không phải là rõ hơn hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà lại nói:
- Tại hạ có một lời thỉnh cầu. Đợi sau khi lấy ám khí ra, nếu như chứng minh trên ám khí có tẩm độc, thì cái chết cuả lệnh lang không có liên quan đến tại ha....
Còn nếu như trên ám khí không có tẩm chất độc, vậy cũng mong viên ngoại có thể để cho tại hạ tra cứu ra người sát nhân gây ra cái chết của lệnh lang, nhằm có cơ hội...
Mạnh Tôn Ngọc cắt ngang lời của lão và quát:
- Chỉ cần có thể chứng minh nguyên nhân sự thật về cái chết của hài nhi ta, thì tự nhiên ta sẽ không làm khó dễ ngươi.
Về việc này, đợi khi nào sau khi ngươi lấy ám khí ra mới có thể quyết định. Bây gờ không cần phải nói nhiều lời vô ích.
La Vĩnh Tường cũng tiếp lời:
- Nếu như muốn chứng minh mình là người vô tội, chỉ có cách mau mau lấy ám khí ra mà thôi.
Lãnh Diện Hoa Đà không dám nói thêm lời nào nữa, lập tức gọi Kiết Tường và Như Ý bước qua. Một tên giữ chặt tử thi lại, tên kia thì lấy tay vạch tóc ra.
Còn Lãnh Diện Hoa Đà hai tay cầm cái nghiên bằng đá chầm chậm đưa về phía đỉnh đầu tử thị..
Trong căn phòng đột nhiên im phăng phắc.
Tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn vào đôi tay của Lãnh Diện Hoa Đà. Mọi người đều nín thở chờ xem kết quả.
Nhịp tim của Lãnh Diện Hoa Đà tự nhiên đập loạn xạ, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Lão bỗng cảm thấy viên đá hôm nay dường như nặng hơn thường ngày cả ngàn cân vậy.
Nếu như lão không thể lấy ám khí ra được. Hoặc giả không thể chứng minh trên ám khí có tẩm độc. Vậy thì tài sản, thê thiếp và cả tính mạng của lão khó mà được bảo toàn. Tâm huyết, danh tiếng cả đời chỉ trong chốc lát là tiêu tan hết...
Viên đá đã được kê sát vào đầu của tử thi, nhưng vẫn không thấy có phản ứng gì.
Hai tay của Lãnh Diện Hoa Đà đã hơi run lên. Lão đưa tay quẹt mồ hôi trán, sau đó nắm chặt viên đá rà sát vào đỉnh đầu của tử thi.
Bỗng nhiên một tiếng "keng" vang lên.
Ám khí kia tuy rất nhẹ và mảnh, nhưng tiếng kêu đập vào tai mọi người thì giống như là tiếng chuông ngân vậy. Mọi người đều trố to hai mắt ra nhìn và không hẹn cùng một lúc tiến về phía trước.
Lãnh Diện Hoa Đà thở dài nhẹ nhõm. Lão dùng tay lật viên đá lại...

Chỉ thấy dưới đáy viên đá có một vật hình dài màu đen. Vậy này dài khoảng một tấc, bề bản rộng chừng hai phân, còn hình dạng của nó giống như lưỡi cưa, thân mỏng như tờ giấy và tuyệt nhiên nó không hề có một tí máu.
Lãnh Diện Hoa Đà dùng một cái kềm nhỏ lấy ám khí ra khỏi viên đá. Sau đó lão dùng nước rửa sạch và cẩn thận đặt nó lên trên một tấm vải trắng
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hỏi:
- Đây là ám khí gì ?
Lãnh Diện Hoa Đà lắc đầu không lên tiếng.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Ám khí có tẩm độc hay không
Lãnh Diện Hoa Đà trầm ngâm một hồi, mới từ từ nói:
- Có tẩm độc hay không, trước mắt chưa thể khẳng định được. Nhưng hiển nhiên đây là một ám khí chưa hoàn chỉnh
La Vĩnh Tường hất kinh:
- Ý ngươi nói, đây chỉ là một phần của ám khí mà thôi ?
- Không sai
- Thế phần còn lại phải chăng vẫn còn ở trong thi thể ?
Lãnh Diện Hoa Đà lắc đầu nói:
- Không ! Phần còn lại đã tan mất rồi.
La Vĩnh Tường sửng sốt:
- Cái gì tan rồi à ? Ám khí bằng sắt cũng tan hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà nói:
- Không phải tại hạ đoán mò mà có căn cứ rõ ràng. Thứ nhất, vật này lấy từ trong thi thể ra mà không dính một vết máu. Như thế đủ thấy nó không phải được chế tạo từ kim loại bình thường. Và kim loại bình thường cũng không thể chế tạo ra loại ám khí mỏng như vậy được.
La Vĩnh Tường bất giác gật đầu nói:
- Rất có lý.
Lãnh Diện Hoa Đà lại nói tiếp:
- Thứ nhì, vết thương trên đầu của tử thi rộng hơn ba tấc. Nhưng mà vật này thì đài không đến hai tấc, rộng không quá ba tấc. Một ám khí vừa nhỏ vừa ngắn mà để lại vết thương lớn đến thế, việc này không hợp tình hợp lý chút nào...
Trừ phi, sau khi ám khí đã phóng vào trong cơ thể bị tan ra. Bây giờ, chúng ta lấy được vật này chỉ là một phần của ám khí mà thôi.
La Vĩnh Tường tỏ vẻ nghi ngờ:
- Theo ý ngươi, cái gì có thể khiến cho nó tan ra như vậy ?
Lãnh Diện Hoa Đà trả lời:

- Tại hạ nghĩ có lẽ nó bị máu làm tan mất.
Mạnh Tôn Ngọc bỗng nhiên tiếp lời:
- Bây giờ chúng ta đem nó ngâm vào trong máu thử, để xem nó có tan ra hay không. Làm vậy không phải sẽ chứng minh sự thật hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà đáp:
- Như Vậy cũng được. Nhưng tốt nhất là dùng máu người để thử mới không sợ có sự sai biệt.
- Ý kiến hay.
Mạnh Tôn Ngọc nhìn Lãnh Diện Hoa Đà mỉm cười nói:
- Các hạ nổi tiếng đều nhờ vào y thuật. Vàng bạc châu báu mà các hạ có cũng từ việc hành y tế thế mà ra cả. Bây giờ ngươi vì nó hy sinh một chút máu chắc không sao chứ ?
Lãnh Diện Hoa Đà thất sắc kêu lên:
- Không được...
Lão chưa dứt lời thì đã bị Lâm Tuyết Trinh bẻ ngoặt tay ra phía sau.
Thiết Liên Cô tìm một cái bát lớn đem đến, sau đó nàng kề kiếm vào cổ lão, cười nhạt nói:
- Không giết ngươi đã là một ân huệ lớn. Chẳng lẽ chỉ có một bát máu mà ngươi lại tiếc hay sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà sợ xanh cả mặt, lão cất giọng run run:
- Tại hạ thân thể đã suy yếu, nếu như mất máu nhất định sẽ chết.
Mạnh Tôn Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi đã nhận thù lao của ta không ít, cho dù có chết cũng không được từ chối.
Lãnh Diện Hoa Đà sợ xanh cả mặt, lão cất giọng run run:
- Tại hạ thân thể đã suy yếu, nếu như mất máu nhất định sẽ chết.
Mạnh Tôn Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi đã nhận thù lao của ta không ít, cho dù có chết cũng không được từ chối.
Lãnh Diện Hoa Đà khẩn thiết van xin:
- Chư vị tha mạng cho. Tại hạ nhất định sẽ đem viên dạ minh châu hoàn lại cho viên ngoại. Ngoài ra còn bồi thường thêm một ngàn lượng vàng.
Mạnh Tôn Ngọc liền cao giọng:
- Một ngàn lượng vàng đủ sao ? Tánh mạng của hài nhi ta, lẽ nào chỉ đáng giá một ngàn lượng vàng thôi sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà vội nói:
- Vậy tại hạ xin đem toàn bộ châu báu trong nhà ra bồi thường cho viên ngoại.

La Vĩnh Tường liền lên tiếng:
- Ngươi có bao nhiêu châu báu chứ ? Gia sản của viên ngoại chúng ta có đến cả trăm, ngàn vạn, như vậy ngươi có bồi thường nổi không hử ?
Câu này nghe thì rất bình thường. Nhưng bên trong có ý là, nếu như châu báu ít, vậy xin miễn bàn đến. Còn nếu châu báu nhiều, "viên ngoại" có thể sẽ suy nghĩ lại.
Lãnh Diện Hoa Đà vừa nghe xong là tự nhiên phải hiểu ngay lập tức. Lão liền quay sang Kiết Tường nói lớn:
- Ngươi hãy đi bẩm lại với thất nương, bảo thất nương lấy cái bình hoa cúc màu vàng ở phía sau giường, rồi mang ngay đến đây cho ta.
Kiết Tường đi không được bao lâu, bất chợt mọi người nghe thấy một luồng hương thơm ập đến. Đồng thời cùng một lúc, một hàng thiếu phụ kiều diễm từ trong bước ra.
Tất cả có mười bốn người. Bọn họ đều là thê thiếp của Lãnh Diện Hoa Đà cả.
Đi đầu là một thiếu phụ mặt tợ trăng rằm, trong tay người thiếu phụ này có ôm một cái bình hoa cúc rấy-t lớn bằng sứ tuyệt đẹp.
Vừa bước vào trong nội sảnh, mười mấy người thiếu phụ lập tức quỳ xuống. Thiếu phụ đi đầu liền cất giọng:
- "Thái viên ngoại" chư vị đại gia. Xin chư vị suy nghĩ lại. Việc này đều là do hai tên nô tài Kiết Tường và Như Ý gây ra cả. Không hề có liên quan gì đến lão gia của chúng tôi...
- Lãnh Diện Hoa Đà quát:
- Đừng có ở đó mà lãi nhãi, mau đưa cái bình cho ta.
Người thiếu phụ rơi lệ nói:
- Lão gia ! Đây là do công sức của người tích góp cả đời.
Lãnh Diện Hoa Đà không thèm trả lời, bước lên đoạt lấy cái bình, rồi cung kính cầm hai tay trao cho La Vĩnh Tường nói:
- Thái quản gia làm ơn nói hộ vài câu với viên ngoại dùm. Cả đời tại hạ chắt góp được, toàn bộ đều ở trong này.
La Vĩnh Tường đón lấy cái bình, nâng thử xem nó nặng bao nhiêu, rồi hỏi:
- Tất cả giá trị được bao nhiêu ?
Lãnh Diện Hoa Đà mặt mày ủ dột đáp:
- Trị giá sáu mươ vạn lượng.
La Vĩnh Tường nói:
- Để tránh phiền hà, phải kiểm tra ngay trước mặt mọi người.
Nói xong La Vĩnh Tường đập vỡ cái bình ra.
Khắp căn phòng bỗng nhiên sáng rực lên. Trong cái bình quả nhiên

toàn là những báu vật trị giá liên thành như là dạ minh châu, ngọc bích, hổ phách, mã não...
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Lão phu tử ! Ngươi gom góp cả đời chỉ được có bấy nhiêu đây thôi sao ?
Lãnh Diện Hoa Đà vội vàng nói:
- Thật sự tại hạ chỉ có bấy nhiêu mà thôi. Ngoài ra còn có chút ít ruộng đất và hiện ngân, nhưng những số ấy không đáng kể.
La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Lão phu tử cưới nhiều thê thiếp như vậy, đương nhiên cũng phải chừa lại một chút ít ruộng đất và hiện ngân để mà dùng. Nhưng mà mạng người quí giá, nếu chỉ bồi thường có bấy nhiêu, e rằng viên ngoại sẽ không đồng ý.
Lãnh Diện Hoa Đà liền đáp:
- Thật sự tại hạ không còn châu báu gì khác. Nếu như có, tại hạ nhất định sẽ dâng hai tay lên nộp mà không hề tiếc rẽ.
La Vĩnh Tường trầm ngâm giây lát:
- Thôi được ! Nếu như ngươi đã nói vậy, thôi thì đưa viên đá kia luôn đi. Như vậy ngươi thấy sao hả ?
Lãnh Diện Hoa Đà có vẻ phân vân:
- Đây là vật dùng để chữa bệnh kiếm sống duy nhất của tại hạ, làm thế nào ...
Thiết Liên Cô giơ kiếm lên quát:
- Những bệnh nhân bị ngươi hại chết còn chưa đủ hay sao mà ngươi định tiếp tục làm nghề trị bệnh ?
Lãnh Diện Hoa Đà không dám cãi lại:
- Được ! Được !... Tại hạ xin chấp nhận, lấy cái đó luôn đi.
La Vĩnh Tường cười:
- Đây là do ngươi tự cam tâm tình nguyện chứ không hề có ai ép buộc. Nếu như ngươi không muốn, bây giờ lấy lại cũng còn kịp.
Lãnh Diện Hoa Đà vừa gật đầu liên tục, vừa miễn cưỡng nói:
- Là do tại hạ tình nguyện, tình nguyện...
La Vĩnh Tường tiếp:
- Nếu đã tình nguyện, vậy thì hãy mang viên dạ minh châu bảy màu trả lại cho viên ngoại của ta luôn đi.
Lãnh Diện hoa đà thở dài một tiếng, đưa tay vào trong người lấy cái hộp bằng trầm ra đặt lên bàn, rồi bảo:
- Ai dè không có quên. Tưởng quên rồi chứ ! Có viên này bù lại thì mất cũng chút ít thôi !
La Vĩnh Tường quay sang nói với Kiết Tường:

- Tiểu ca. Cho xin miếng vải để gói những thứ này lại được không ?
Kiết Tường dạ lia lịa:
- Dạ được ! Dạ được !
Chỉ lát sau, hắn đã đem đến một mảnh vải lớn, rồi cẩn thận gói số châu báu và viên đá từ tính kia lại.
La Vĩnh Tường vỗ vai hắn, cười cười:
- Đa tạ tiểu ca. Đừng quên trả lại mấy thỏi vàng nhé.
Kiết Tường mặt đỏ bừng. Hắn không dám nói gì thêm mà chỉ ngoan ngoãn lấy vàng ra bỏ vào trong bọc.
Như Ý không đợi cho La Vĩnh Tường nhắc nhở. Hắn cũng vội vàng trao lại nốt số vàng...
*
**
Bốn người xuống đến chân núi đã gặp ngay Hoắc Vũ Hoàn ở đấy. Bọn họ đem tất cả diễn biến sự việc xảy ra thuật lại cho Hoắc Vũ Hoàn nghe.
Ai ngờ vừa nghe xong. Hoắc Vũ Hoàn đã nghiêm sắc mặt:
- Chúng ta lấy được ám khí từ trong đầu tử thi ra, xem như đã đạt được mục đích rồi...
Thế thì tại sao còn cướp lấy châu báu và viên đá kia của lão ta ? Vậy đây là chủ ý của ai ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đại ca không cần phải trách bọn họ. Việc này là do một mình chủ ý của tiểu đệ.
Hoắc Vũ Hoàn sa sầm nét mặt xuống:
- Trước khi đi ta đã căn dặn đệ như thế nào ? Chẳng lẽ đã quên rồi chăng ?
La Vĩnh Tường cúi đầu trả lời:
- Tiểu đệ không có quên, nhưng mà Lãnh Diện Hoa Đà là kẻ tham tài háo sắc. Còn môn hạ của hắn cũng tham lam không biết chán, lúc nào cũng tìm cách làm tiền người nhà của bệnh nhân...
Tiểu đệ cho rằng, nếu để cho bọn tham tài bất nghĩa này cứ làm như vậy, thì thật là tội nghiệp cho lương dân bá tánh.
Tiểu đệ làm như thế này không có gì là đi ngược lại câu "thế thiên hành đạo" của Hoàng Phong Thập Bát Kỳ cả.
Hoắc Vũ Hoàn im lặng trong giây lát, rồi bảo:
- Viên đá này là vật trị bệnh thiết yếu của lão ta. Bây giờ đệ đã lấy hết tài vật và cả viên đá của lão nữa. Làm vậy há không phải là đoạn tuyệt con đường sống của lão ta hay sao ?
LA Vĩnh Tường đáp:

- Sở Hằng không cố ý dùng y thuật để cứu nhân độ thế. Để viên đá trong tay lão chẳng khác nào tiếp tay cho lão làm hại bá tánh.
Bây giờ chúng ta lấy nó đi, như vậy là đã tạo phúc cho võ lâm. Hơn nữa trước khi chúng ta chưa bắt được hung thủ, đối với chúng ta, viên đá này cực kỳ quan trọng.
Hoắc Vũ Hoàn không còn cách nào khác, thở dài:
- Đệ thường hay có những lý lẽ lắc léo khiến cho người ta không sao cãi lại được. Nhưng dẫu sao đi nữa, đây cũng là thủ đoạn không được quang minh lỗi lạc.
Hoàng Phong Thập Bát kỳ chúng ta tuy không dám cho là những nhân vật hiệp nghĩa, nhưng ít ra cũng không làm những việc không hay như vậy. Sau này đệ phải nhớ đừng bao giờ làm tổn hại đến thanh danh của huynh đệ Hoàn Phong đấy, nghe chưa !
La Vĩnh Tường tiếp lời:
- Tuân lệnh ! Chỉ có một lần, không có lần sau.
Mọi người vừa nghe, liền cười ầm lên.
Hoắc Vũ Hoàn cũng đành lắc đầu gượng cười. Một lát sau, Vũ Hoàn lên tiếng:
- Ám khí đã được lấy ra từ đầu tử thi đâu rồi ? Đưa cho ta xem thử.
La Vĩnh Tường lấy cái ám khí vẫn còn được bọc trong mảnh vải trắng từ trong người ra, trao lại cho Hoắc Vũ Hoàn, đồng thời cũng đem những suy đoán của LÃnh Diện Hoa Đà nói lại cho Hoắc Vũ Hoàn nghe.
Hoắc Vũ Hoàn vừa nghe, vừa lấy cái ám khí lật qua lật lại xem rất kỹ càng...
Chợt hai chân mày của Hoắc Vũ Hoàn hơi nhíu lại, dường như là đã nghĩ ra được điều gì đó.
La Vĩnh Tường thở dài nói:
- Tiểu đệ cho rằng những điều phán đoán của Lãnh Diện Hoa Đà đều rất có lý. Chỉ tiếc là thời gian Trần Nhứt Sơn bị ám hại đã quá lâu, nên ám khí đã bị máu làm tan đi mất một phần. Nếu như chúng ta mang theo thi thể của Nguỵ Thanh Tùng và Dương Thừa Tổ, có lẽ sẽ có nhiều hy vọng.
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên xua tay chận lời La Vĩnh Tường lại:
- Đệ đừng có khẩn trương, để ta nghĩ kỹ lại một chút thử xem.
La Vĩnh Tường lấy làm lạ:
- Chẳng lẽ đại ca đã phát hiện ra điều gì hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời, chỉ cầm cái ám khí trên tay, một lát đưa ra xa nhìn, một hồi thì đem lại gần xem.
Một chút sau, Hoắc Vũ Hoàn ngữa mặt lên trời suy nghĩ một chập,

nhắm mắt lại trầm ngâm.
Mọi người đều ngạc nhiên, không biết Hoắc Vũ Hoàn đang suy nghĩ điều gì.
Trải qua thời gian khá lâu, trên mặt của Hoắc Vũ Hoàn bỗng nhiên lộ vẻ vui mừng, rồi lẩm bẩm tự nói một mình.
- Đúng rồi ! Đúng rồi !
La Vĩnh Tường vội vàng hỏi:
- Đại ca đã lãnh ngộ được điều gì chăng ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Vừa rồi đệ có nói, đây không phải là một cái ám khí hoàn chỉnh, mà nó đã bị máu làm tan mất một phần, đúng không ?
La Vĩnh Tường gật đầu đáp:
- Không sai !
- Nhưng đệ có từng thử nghĩ qua, đây có phải là một bộ phận nào của cái ám khí hoàn chỉnh kia không ?
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Điều này tiểu đệ chưa nghĩ đến.
Hoắc Vũ hoàn trao lại ám khí cho La Vĩnh Tường và nói:
- Đệ nhìn thử lần nữa xem...
La Vĩnh Tường cầm lấy cái ám khí xem một hồi, rồi vẫn lắc đầu:
- Tiểu đệ vẫn nhìn không ra.
- Không phải tiểu đệ nhìn không ra, mà là vì mầu sắc của nó đã bị biến đổi, nên khiến mọi người không liên tưởng được.
Kỳ thật, những hình răng cưa viền chung quanh cái ám khí, không phải rõ ràng đã nói cho đệ biết nó giống vật gì hay sao ?
Mọi người vẫn không hiểu, ngạc nhiên hỏi:
- Giống vật gì ?
La Vĩnh Tường toàn thân chấn động thất thanh la lớn:
- A ! Bách lý đồ !
Đúng vậy, những đường răng cưa hơi nghiêng và cao thấp không bằng nhau kia hoàn toàn giống cái vây trên lưng cá.
"Cá" đã bị máu làm tan mất, chỉ còn lại vây mà thôi.
Đúng như "cá chép" không cánh mà bay, chỉ còn lại một bức họa thường.
"Cá" trong bức Bách lý đồ có thể biến thành hung khí giết người ?
Hơn nữa, sau khi giết người nó lại còn có thể tan vào máu và không để lại một vết tích gì.
Những việc như vậy, ai sẽ tin ?
Nhưng sự thật đang được bày ra trước mắt, phần còn thừa lại của hung khí đích thật giống như vây cá. Vả lại, cá chép trong bức Bách

lý đồ quả thật đã không cánh mà bay.
Nếu như nói hai việc này không có chút quan hệ, như vậy ai sẽ tin ?

Chỉ Đao

Hồi 12
PHI NGƯ ĐOẠT MỆNH

Sau khi từ Thạch Cồ sơn trở về mật cốc và an táng Trần Nhứt Sơn cùng với năm tên cô nhi xong. Hoắc Vũ Hoàn hầu như chưa bước chân ra khỏi phòng một lần nào. Suốt ngày Vũ Hoàn cứ ở trong phòng đăm chiêu nhìn bức Bách Lý Đồ, không biết Hoắc Vũ Hoàn đã xem qua bức bách lý đồ đến mấy trăm lần rồi. Nói về bút pháp thì bức này không có gì là hay ho hùng hồn cả, còn bố cục thì càng lộn xộn hơn. Thật sự mà nói, đây chỉ là một bức hoa. tầm thường mà thôi.
Nhưng mà ai có thể ngờ rằng trong bức hoa. tầm thường kia, lại có giấu một thứ ám khí giết người lợi hại chứ ?
Những bức hoa. lấy cá làm chủ đề ở trong thiên hạ phải nói là nhiều vô số kể không hết. Nhưng tại sao Kim Đao Hứa Vũ vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay nó là một bức hoa. có diệu dụng khác ?
Hoắc Vũ Hoàn cho rằng đây chính là mấu chốt cực kỳ quan trọng. Hay nói cách khác, trong bức hoa. nhất định có ký hiệu hay biểu tượng đặc biệt nào đó...
Chính lẽ đó mà Hoắc Vũ Hoàn đã tự nhốt mình trong phòng để suy nghĩ. Nhưng trước sau Hoắc Vũ Hoàn vẫn không tìm ra bức hoa. có gì đặc sắc cả.
Cộc ! Cộc ! Bên ngoài có người gõ cửa.
Hoắc Vũ Hoàn liền nói lớn:
- Vào đi
Cánh cửa từ từ được hé mở. Người bước vào chính là Thiết Liên Cô, trên tay nàng đang bưng một bát canh hạt sen mộc nhĩ.
Hoắc Vũ Hoàn cau mày nói:
- Không phải ta đã từng căn dặn muội rồi hay sao ? Những thức ăn bổ dưỡng hãy để cho những đứa trẻ dùng.
Thiết Liên Cô đáp:
- Những đứa trẻ đã ăn hết rồi. Đây chỉ là phần còn thừa lại mà thôi. Tam ca thấy huynh mấy hôm nay bận lo suy nghĩ không ăn ngủ gì

được, nên mới sai muội đem một bát đến cho đại ca dùng...
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Ta đâu phải là một lão già bẩy tám chục tuổi mà các ngươi phải làm vậy chứ.
- Một bát canh thì có gì đâu, chẳng qua đây chỉ là sự quan tâm của các huynh đệ mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay lên trời:
- Thôi được ! Đa tạ các ngươi. Vậy hãy đặt nó lên bàn cho ta đi.
Thiết Liên Cô đặt bát canh xuống bàn xong, nàng vẫn chưa chịu rời khỏi phòng.
Hoắc Vũ Hoàn thấy vậy liền hỏi:
- Còn chuyện gì nữa không ?
Thiết Liên Cô đáp:
- Vừa rồi có tin tức từ Lan Châu báo về nói rằng Yến Sơn Tam Thập Lục trại đã hợp với tiêu cục Song Long quyết tâm tiêu diệt chúng ta. Hiện giờ chúng đã phái thám tử đi dò hành tung của chúng ta.
Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt:
- Ta đã đoán trước sớm muộn gì cũng có ngày này.
Thiết Liên Cô lại nói:
- Ngoài ra có một tin khác là hiệu thuốc ở Lan Châu, Đồng Nhơn đường đã đóng cửa giải nghệ. Vị Tào đại phu kia đã ngã bệnh nằm liệt giường, nghe đâu bệnh tình rất là nghiêm trọng.
Hoắc Vũ Hoàn "ồ" một tiếng lẩm bẩm:
- Trùng hợp như vậy sao? Quỉ Nhãn Kim Xung vừa mới chết thì lão ta liền ngã bệnh.
Trầm ngâm một hồi, Hoắc Vũ Hoàn lại nói:
- Có từng phát hiện người của Song Long tiêu cục hoặc là Yến Sơn Tam Thập Lục trại ngầm tiếp xúc với gã họ Tào kia không ?
- Không có. Người của Song Long tiêu cục và YênSớn đều đã rời khỏi thành Lan Châu.
- Tốt, muội hãy đi thông báo cho tam đệ biết và gọi tam đệ lập tức đến đây.
Thiết Liên Cô vừa nghe nói vậy, thần sắc nàng liền hơi có vẻ khó xử.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Bộ còn có chuyện gì nữa hay sao ?
Thiết Liên Cô ấp úng:
- Không có. Nhưng mà ... tam cạ.. tam ca đã đi ra khỏi cốc.
- Tam đệ đi đâu chứ ?
- Muội cũng không biết. Hình như là chỉ gần đâu đây mà thôi.
- Tam đệ ra ngoài cốc có việc gì ?

Thiết Liên Cô xoa xoa hai tay lại với nhau, còn sắc mặt thì hết đỏ lại trắng, dường như không biết phải trả lời cho Hoắc Vũ Hoàn như thế nào.
Hoắc Vũ Hoàn thấp giọng nói:
- Chẳng lẽ các người có việc gì đấu ta chăng ?
Thiết Liên Cô vội phân bua:
- Đâu có ! Làm gì có ! Không đâu, bọn muội làm gì dám giấu giếm đại cạ..
- Thế tại sao lại úp úp mở mở không chiu. nói thẳng ra chứ ?
Thiết Liên Cô đành phải nói thật ra:
- Tam ca và Lâm cô nương cùng đi ra khỏi cốc. Bọn họ chỉ là... chỉ là đi dạo gần đây, ngắm phong cảnh, nhìn gió thổi mây bay tan tác thôi mà ! Không có chuyện gì đâu.
Hoắc Vũ Hoàn hơi chột dạ, liền hỏi:
- Mạnh thiếu hiệp có cùng đi với họ hay không ?
- Không có.
Hoắc Vũ Hoàn phất tay áo một cái nói:
- Ta sẽ đi tìm bọn ho.
Thuận tay Hoắc Vũ Hoàn vớ lấy cái áo choàng mầu tối khoác lên người, rồi bước nhanh về phiá cửa.
Thiết Liên Cô vói theo:
- Đại ca. Muội sẽ cùng đi với huynh.
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Không cần đâu. Muội ở đây lo treo lại bức bách lý đồ lên trên tường giùm cho ta.
Nói xong Hoắc Vũ Hoàn đẩy cưa? bước ra khỏi phòng.
Lối ra cưa? miệng cốc là một con sông cạn. Vì thế phải cưỡi ngưa. mới có thể vượt ra bên ngoài được.
Ngoài ra trên vách núi còn có một con đường tắt do con người tạo nên. Con đường này có thể thông đến Liêu Vọng đình ở trên đỉnh núi. Nhưng mà đường đi rất nguy hiểm và khó đi.
Hoắc Vũ Hoàn đoán rằng La Vĩnh Tường và Lâm Tuyết Trinh sẽ không ra bên ngoài bằng ngưa. mà họ sẽ đi theo con đường tắt leo qua đỉnh núi.
Liêu vọng đình thật ra chỉ là một hang động thiên nhiên bí mật. Bên ngoài miệng hang chính là vách núi cao sừng sững gần mười trượng. Nếu như muốn từ đây đi ra bên ngoài mất cốc thì phải dùng đến thang dây. Trên thực tế, trừ phi tuyệt đối cần thiết mới đi ra khỏi cốc bằng con đường này. Còn ít có ai ra bằng lối này.
Khi leo lên đến đỉnh núi, Hoắc Vũ Hoàn liền phát hiện cái thang dây

vẫn còn được treo ở bên ngoài miệng hang, mà chưa có thâu lại.
Hai tên đại hán có trách nhiệm canh giữ Liêu Vọng đình đang ngồi nói chuyện ở tại miệng hang. Vừa trông thấy Hoắc Vũ Hoàn, cả hai lập tức đứng dậy.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu hỏi:
- Các ngươi có thấy tam đương gia và Lâm cô nương không ?
Một trong hai tên đại hán liền đáp:
- Tam đương gia và Lâm cô nương đã ra ngoài mật cốc rồi. Người còn dặn bọn tiểu nhân ở đây canh giữ cái thang, một lát người sẽ quay trở lại.
- Tam đương gia đã ra khoi? mật cốc được bao nhiêu rồi ?
Gã đại hán kia đáp:
- Thời gian chừng một bữa ăn.
Bỗng nhiên tên đại hán thứ hai đưa tay chỉ về phiá xa nói:
- Đại đương gia hãy nhìn xem, hai người họ đang ngồi nói chuyện ở kia kìa.Từ đây nhìn xuống bên dưới có thể nhìn thấy bao quát được cảnh vật trong vòng mười dặm.
Hoắc Vũ Hoàn chỉ đảo mắt một vòng thì đã thấy hai người đang ngồi ở dưới một gốc đào bên cạnh bờ sông
Lâm Tuyết Trinh đầu hơi cuối xuống, trong tay nàng đang cầm một cành cây và đập liên tục xuống mặt nước. Còn La Vĩnh Tường ngồi thẳng người nói thao thao bất tuyệt, không biết là đang nói gì.
Tất nhiên là họ đang bàn luận về một sự việc nào đó.
Nhưng một người thì nói liên tục không dứt, còn người kia có vẻ lơ đễnh không muốn nghe.
Hoắc Vũ Hoàn nhiú hai mày lại, bây giờ mà đi gặp mặt hai người họ, Vũ Hoàn cảm thấy có chút e ngại.
Hai tên đại hán nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn cứ đứng chết trân ở miệng hang hồi lâu, mà vẫn không nhúc nhích gì. Một trong hai tên liền lên tiếng hỏi:
- Đại đương gia đến đây là muốn gọi tam đương gia quay trở về ?
Hoắc Vũ Hoàn từ từ đáp:
- Ừ !
Gã đại hán kia liền tiếp:
- Vậy để tiểu nhân dùng kèn phát lệnh, để gọi tam đương gia lập tức quay trở về...
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên xua tay:
- Không cần. Để ta tự đi đến đó vậy.
Nói xong Hoắc Vũ Hoàn liền bước xuống thang dây
Cái thang dây treo lơ lững trên không, bây giờ có người nên khó

tránh khỏi bị giao động.
Nhưng mà thứ Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy lắc lư, dao động không phải là thân thể mình mà chính là con tim cuả mình. Hoắc Vũ Hoàn đã đoán lờ mờ rằng việc La Vĩnh Tường và Lâm Tuyết Trinh đang nói không ngoài việc liên quan đến mình.
Leo xuống được nửa chừng, Hoắc Vũ Hoàn lại quay đầu nhìn về phiá bờ sông. Lúc này La Vĩnh Tường và Lâm Tuyết Trinh vẫn ngồi y nguyên chỗ cũ. Chỉ có điều cả hai đều cúi đầu ngồi im lặng, dường như câu chuyện của họ đã kết thúc.
Hoắc Vũ Hoàn băng qua cánh rừng mà trong lòng không khỏi thấy buồn bực. Chẳng bao lâu, Hoắc Vũ Hoàn đã đến bên bờ sông. Vừa định lên tiếng gọi thì đột nhiên Lâm Tuyết Trinh ném cành cây xuống sông, đứng phắt dậy nói:
- Thời gian ũng không còn sớm, chúng ta về thôi tam ca.
Tiếp theo là nghe tiếng La Vĩnh Tường:
- Những lời vừa rồi tại hạ nói, Lâm cô nương cảm thấy có lý hay không ?
Lâm Tuyết Trinhđưa tay vuốt mái tóc dài, mỉm cười nói:
- Đương nhiên là có lý nhưng mà...
La Vĩnh Tường liền hỏi:
- Nhưng mà cái gì ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Muội mà nói ra, tam ca đừng có để bụng nha.
- Đương nhiên rồi. Chúng ta chỉ là nói chơi, có ý kiến gì, cô nương cứ việc nói ra.
Lâm Tuyết Trinh trầm ngâm một hồi:
- Muội cho rằng mhững gì tam ca vừa nói, chỉ là cái nhìn thường tình của thế tục. Việc này không thể dùng cái nhìn bình thường của thế tục mà nhận định và phán đoán được. Con người vẫn là con người, có khi ngay cả chính mình cũng không thể khống chế được mình, huống chi là người thứ bạ..
Hoắc Vũ Hoàn nghe đến đây, bất giác trong lòng liền bị chấn động. Vũ Hoàn lặng im đứng nghe, nhưng La Vĩnh Tường không có nói tiếng gì.
Ngược lại, Lâm Tuyết Trinh lại nói tiếp:
- Tam ca không phải là nữ mhi, tất nhiên không dễ gì biết được cách nhìn của nữ nhân đối với vần đề tình cảm. Nếu như tam ca một ngày gặp được một thiếu nữ mà mình yêu thích, lúc ấy tam ca sẽ hiểu được ý của muội
La vĩnh Tường ngơ ngác một hồi, mới buông tiếng thở dài:

- Nếu vậy tại hạ nghĩ sai hay sao ?
- Cũng không thể nói là ai đúng ai sai được. Tình cảm giữa nam nữ vốn rất là vi diệu. Suy nghĩ của mỗi người không giống nhau, đương nhiên cách nhìn cũng sẽ khác nhau...
Nhưng mà tấm lòng tốt của tam ca muội xin nhận lãnh. Việc của muội hãy để cho muội tự giải quyết lấy, không dám làm phiền đến tam ca phải bận tâm.
Dứt lời, Lâm Tuyết Trinh liền quay phắt người lại. Bỗng nhiên nàng phát hiện ra Hoắc Vũ Hoàn đang đứng ở phía sau, bất giác ngạc nhiên kêu lên:
- A ! Đại ca ở đây à ?
La Vĩnh Tường nghe nói đến Hoắc Vũ Hoàn, liền lập tức đúng dậy. Hoắc Vũ Hoàn không sao tránh kịp, nên đành phải mỉm cười bước đến:
- Hai người đang trò chuyện gì vậy ? Có thể nói cho đại ca này được không ?
La Vĩnh Tường chợt lộ vẻ hoảng hốt nói:
- Không có chuyện gì cả. Tiểu đệ chỉ là tình cờ dẫn Lâm cô nương ra ngoài này dạo chơi mà thôi. Đi một hồi cảm thấy mệt nên bọn đệ ngồi xuống tán gẫu.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Thật vậy sao ? Ta đang có việc cần tìm hai người, nhưng tìm mãi trong cốc vẫn không gặp. Vì vậy ta ra ngoài này tìm thử thì tình cờ gặp được hai người đang ở đây.
Tuy Hoắc Vũ Hoàn bảo là tình cờ, nhưng ngược lại mặt của La Vĩnh Tường đỏ bừng lên.
Lâm Tuyết Trinh trách móc nói:
- Đại ca thật là đáng ghét. Đứng ở ngoài mà cũng không chịu lên tiếng. Làm cho người ta sợ chết đi được.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Tại hạ cũng vừa đến mà thôi. Định lên tiếng gọi thì đúng lúc Lâm cô nương đã nhìn thấy.
- Muội không tin. Nhất định đại ca đã đến từ sớm và cố ý nấp ở phía sau nghe trộm bọn muội nói chuyện.
Hoắc Vũ Hoàn cười ha hả:
- Hai người chỉ là tùy tiện nói chơi, như vậy có gì đâu mà phải sợ bị người nghe lén chứ ?
La Vĩnh Tường dường như đã hiểu được sự tình nên liền vội lái câu chuyện sang hướng khác:
- Đại ca tìm đệ có việc hay sao ?

Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Không sai. Có tin từ Lan châu đưa đến rằng: Vị Tào đại phu chủ hiệu thuốc Đồng Nhơn đường đột nhiên lâm trọng bệnh. Hiệu thuốc cũng đã đóng cửa dẹp nghề rồi. Về việc này, ta cảm thấy rất hoài nghi, cho nên định tìm tam đệ để bàn bạc.
La Vĩnh Tường nói:
- Việc này tiểu đệ đã biết, hơn nữa tiểu đệ cũng đã bố trí...
Lâm Tuyết Trinh chợt lên tiếng cắt ngang:
- Các huynh cứ từ từ bàn bạc tiếp, muội phải đi trước đây. Hiện giờ trong nhà bếp chắc đang cần đến muội.
Hoắc Vũ Hoàn không hề giữ Lâm Tuyết Trinh lại.
Sau khi Lâm Tuyết Trinh đi khỏi, Hoắc Vũ Hoàn cũng không nói tiếp về việc ngã bệnh của Tào đại phu ở Lan Châu thành, ngược lại Vũ Hoàn im lặng ngồi xuống bên bờ sông.
La Vĩnh Tường hơi do dự hỏi:
- Đại ca ! Chúng ta cũng trở về chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Không ! Ở đây rất yên tĩnh, chúng ta ngồi ở đây nói chuyện cũng được
La Vĩnh Tường bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vũ Hoàn.
Hai người ngồi im lặng nhìn mặt sông rất lâu, nhưng cuối cùng chẳng ai chịu lên tiếng trước cả.
Sau cùng, La Vĩnh Tường không thể chiu. đựng được nữa, thấp giọng nói:
- Đại ca ! Huynh hãy tin đệ, đệ hẹn cô ta ra đây hoàn toàn không hề có ác ý.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn nhìn mặt nước sông, hạ giọng trả lời:
- Ta biết.
La Vĩnh Tường lại nói:
- Chắc đại ca cũng biết, tiểu đệ không muốn chỉ rõ ra việc đó để tránh cho cô ta khỏi phải ngượng ngùng.
- Ta cũng biết.
La Vĩnh Tường chợt buông tiếng thở dài:
- Đệ làm như vậy không phải là chủ ý riêng của mình đệ, mà là ý kiến chung của các huynh đệ....
Hoắc Vũ Hoàn vội cướp lời:
- Nói vậy là sao ? Chẳng lẽ ta làm điều gì có lỗi với các huynh đệ hay sao ?
- Xin đại ca bớt giận. Các huynh đệ cũng hiểu việc này nguyên nhân

không phải là do đại ca. Chỉ vì các huynh đệ chung sống với nhau nhiều năm, cho nên bọn họ không nỡ thấy cửu muội phải chịu đau khổ...
Vả lại bao lâu nay, các huynh đệ gần như đã công nhận về việc của đại ca và cửu muội rồi. Có điều chỉ tùy thời gian sớm hay muộn mà thôi, nhưng ai ngờ...
Hoắc Vũ Hoàn nghe đến đây lắc đầu nói:
- Các ngươi nghĩ quá xa rồi đấy. Ta đối xử với Liên Cô và các vị huynh đệ có gì khác biệt. Chỉ vì cửu muội là nữ cho nên quan tâm đến ta một chút. Về việc này các huynh đệ có lẽ không hiểu, nhưng tại sao ngay cả đệ cũng hồ đồ như vậy chứ.
- Ý của đại ca tất nhiên là đệ đã hiểu rõ. Nhưng các huynh đệ cũng có hảo ý, hy vọng đại ca có thể sớm thành gia thất, để bọn họ được hưởng không khí ngày vui và được cùng uống ly rượu mừng.
Hoắc Vũ Hoàn ngửa mặt lên cười:
- Nếu các ngươi thật sự nghĩ như vậy thì chỉ sợ rằng mọi người sẽ thất vọng mà thôi. Ta từ nhỏ đã mồ côi, bây giờ tuổi đã gần về chiều, còn cần có gia đình để làm gì chứ ? Hơn nữa, có thêm một người thì không phải mình sẽ càng già thêm hay sao ?
- Đại ca nói vậy sao được, làm như vậy giống một người bị bệnh hoạn quá. Con người tới tuổi trung niên, lại càng phải lập gia thất, cho dù không phải vì mình cũng phải nghĩ tới tổ tiên họ Hoắc chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn hứ một tiếng:
- Ngươi lại giở giọng tư tưởng đạo nho cổ hủ nữa rồi. Từ nhỏ ta đã là cô nhi không nơi nương tựa và có khả năng sẽ tử vong bất cứ lúc nào. Nếu như lúc ấy ta đã chết, thì bây giờ lấy ai nối dõi tông đường cho họ Hoắc ? Vả lại, tuy bây giờ ta có một mình, nhưng còn những đứa trẻ mồ côi kia không phải là con của ta hay sao ? Và nơi đây lẽ nào không phải là nhà của ta hay sao ?
La Vĩnh Tường xưa nay vốn là người lanh lợi. Thế mà nghe những lời này lại không sao mở miệng trả lời được.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Ta chỉ nói bấy nhiêu thôi, còn tâm ý của ta chắc đệ hoàn toàn hiểu rõ lắm rồi. Đệ hãy thay ta mà đi nói lại với các huynh đệ, bảo họ đừng cho rằng mình là thông minh mà đi làm những chuyện dại dột đáng chê trách như vậy...
Lâm cô nương là khách, vì vậy phải hết sức tôn trọng người ta. Những việc như thế này, từ nay về sau ta không muốn tiếp tục xảy ra nữa.
La Vĩnh Tường tuy ngoài miệng vâng dạ, nhưng trong lòng thì nặng

trĩu như bị đá đè. Những lời nói dứt khoát của Hoắc Vũ Hoàn mặc dù có thể phá giải được mối nghi kỵ của các huynh đệ đối với Lâm Tuyết Trinh. Nhưng ngược lại đồng thời cũng bóp chết niềm hy vọng của Thiết Liên Cô, Nếu như thật sự Vũ Hoàn quyết tâm không lập gia thất, như vậy sự cố gắng bấy lâu nay của Liên Cô chẳng phải là trôi sông đổ biển cả hay sao...
Nghĩ đến đây bất giác La Vĩnh Tường buông ra một tiếng thở dài.
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai một cái nói:
- Tam đệ ! Đừng có mãi lo nghĩ đến những chuyện nhi nữ tư tình. Bây giờ chúng ta nói tiếp về vấn đề chính đi ! Vừa rồi đệ nói đã có bố trí ở Lan Châu, vậy việc đó như thế nào ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Về việc này, trước sau tiểu đệ vẫn không dám lơ là. Vị Tào đại phu kia là người duy nhất biết được diễn biến của sự việc về bức bách lý đồ, mà cho đến nay vẫn còn sống. Trước khi rời khỏi Lan Châu, đệ đã cho người ở lại thay phiên nhau ngày đêm giám sát hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường...
Hơn nữa đệ cũng đã phái người đột nhập vào tận phòng ngủ của vị Tào đại phu kia. và bất kể nhất cử nhất động gì của lão ta cũng phải lập tức báo tin về ngay.
- Nếu như thế thì việc lão ta bị bệnh nặng là thật hay giả ?
- Việc lão ta bị bệnh là thật, nhưng không hề nghiêm trọng. Còn về việc lão ta đột nhiên đóng cửa hiệu thuốc giải nghệ thì rất đáng để nghi ngờ.
La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Rất có thể là như vậy. Tiểu đệ vốn đã có ý muốn đích thân đi đến Lan Châu một chuyến nữa, nhưng vì mấy hôm nay về việc bách lý đồ vẫn chưa có kết quả. Hơn nữa trong lòng đại ca và cửu muội cũng không được vui, cho nên tiểu đệ vẫn còn chưa dám mở miệng nói với đại ca.
Hoắc Vũ Hoàn hơi nhíu mày lại nói:
- Vì việc bức bách lý đồ mà mấy ngày nay ta đã đau đầu nhức óc, nhưng cuối cùng vẫn không phát hiện được ra điều gì mới cả... Nếu như bây giờ đệ lại đi, như vậy ngay cả người để ta thương lượng cũng không có. Theo ta thấy như vầy, hãy để lão nhị đi đến đó bắt vị Tào đại phu kia mang về mật cốc là hay hơn hết.
La Vĩnh Tường liền xua tay nói:
- Việc này không thể được. Lão họ Tào kia ở lại Lan Châu chính là miếng mồi ngon để nhử cá. Nếu như bắt lão đem về mật cốc thì chẳng còn giá trị gì nữa.

Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao chứ ?
- Bởi vì từ khi bức bách lý đồ xuất hiện, những người có mặt lúc bấy giờ, trước sau đều đã bị giết chết. Trong đó có Quỉ Nhãn Kim Xung và nhà họ Đơn kia là chổ thân với vị Tào đại phụ..
Hay nói cách khác, vị Tào đại phu kia tất nhiên biết rõ việc mua bán bức bách lý đồ hôm đó tại Tiểu Nguyệt sơn trang. Nếu như hung thủ muốn giết người diệt khẩu thì tại sao lại bỏ qua lão chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Không sai ! Lão họ Tào này rất có khả năng là đồng bọn của hung thủ.
- Lão ta không chỉ là đồng bọn, hơn nữa còn có thể là người chủ mưu giết chết Quỉ Nhãn Kim Xubg.
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Chứ không phải Quỉ Nhãn Kim Xung bị Lý Thuận hạ độc hay sao ?
- Đ1ung vậy. Nhưng Lý Thuận sau khi chạy khỏi Tiểu Nguyệt sơn trang đến nay vẫn còn ẩn náu ở phía sau hậu viện của nhà họ Tào mà chưa có rời khỏi...
Hoắc Vũ Hoàn lộ vẻ khẩn trương nói:
- Thế tại sao việc này đệ không nói sớm ra chứ ?
- Bởi vì lúc đó chúng ta đang bận lo ứng phó với Song Long tiêu cục và Yến Sơn tam thập lục trại, nên không có cách chi để ý đến nhà họ Tào được.
Sau đó đệ được tin tức là ở hậu viện của nhà họ Tào kia có giấu một người rất là khả nghi. Đệ cũng không ngờ rằng người đó lại chính là Lý Thuận. Cho nên đệ cũng chỉ mới suy đoán ra được sự thật gần đây mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn ng5c nhiên:
- Nếu thật là như vậy thì rõ ràng lão họ Tào kia chính là đồng bọn của hung thủ. Thâm chí còn có thể chính là hung thủ thật sự nữa là khác.
- Tiểu đệ cũng hoài nghi hắn ta chính là hung thủ...
Nhưng mà vào khoảng thời gian chúng ta gặp hung thủ ở Nguyệt Quậc sơn trang, thì hắn chưa từng rời khỏi Lan Châu.
- Cũng vào thời điểm này bỗng nhiên hắn ngã trọng bệnh. Chẳng lẽ hắn bầy trò như vậy là cố ý để che mắt mọi người ?
La zVĩnh Tường gật đầu nói:
- Đương nhiên cũng có thể chính là vậy. Bởi thế nên đệ mới định chuẩn bị đích thân đi điều tra một chuyến xem sao.
Hoắc Vũ Hoàn liền bảo:
- Được ! ta với đệ cùng đi đến đó.

- Vậy đại ca không tiếp tục tham cứu bí mật của bức bách lý đồ nữa sao ?
- Về bí mật của bức bácj lý đồ theo ta nghĩ trong khoảng thời gian ngắn, không thể nào lãnh hội được đâu. Vả lại bây giờ có manh mối này, hay là đi Lan Châu trước cần thiết hơn.
Cả hai không chần chừ, lập tức trở về mật cốc ngay.
*
* *
Trên đời có nhiều việc thiệt là ngộ. Trong khi ta điên đầu nhức óc để tìm cách khám phá một điều bí mật, thì nó lại không chịu xuất hiện. Nhưng mà đến khi ta chán nản chuẩn bị bỏ mặc nó đi thì ngược lại nó lập tức xuất hiện ra trước mắt ta.
Hoắc Vũ Hoàn cũng rơi đúng vào cảnh ngộ này.
Trong lúc Hoắc Vũ Hoàn dẫn La Vĩnh Tường trở về phòng ngủ của mình, thì vừa bước vào trong, cả hai người đều vô cùng ngạc nhiên.
Bức bách lý đồ kia được treo cao ở trên tường.
Tất cả cảnh vật ở trong bức hoa. vẫn y như cũ. Nhưng có điều vừa nhìn vào là đã thấy ngay trên bức hoa. có hiện rõ bốn chữ "Phượng Hoàng Vu Phi"
Hoắc Vũ Hoàn nghi ngờ là mình đã bị hoa mắt, nên vội vàng đi đến gần định thần nhìn kỹ lại. Nhưng bức hoa. vẫn là bức hoạ, không có chữ trong đó.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức lùi ra phía cửa, nhìn từ xa vào. Bồn chữ "Phượng Hoàng Vu Phi" đột nhiên lại xuất hiện trên bức hoạ.
Cả hai người thử đi thử lại như vậy đến bốn năm lần, cuối cùng thì họ cũng hiểu ra.
Vị trí của những nét chữ xuất hiện đúng ngay vào những chỗ có vẽ cá.
Bây giờ cá đã bay xa, chỉ để lại những khoảng trống dài dài vì vậy xem ra rất lộn xộn và không có thứ tự. Nhưng thật tế thì mỗi vị trí của một con cá đều có sự sắp xếp và an bày cả.
Một trăm con cá được xếp đúng thành bốn chữ, nhưng vì trong bức hoa. có chen lẫn cỏ và nước, cho nên không đứng từ xa mà nhìn thì không dễ gì phát hiện ra được.
Điều kỳ diệu là khi còn có cá ở trên bức hoa. thì những chữ này không hiện ra rõ ràng. Tất nhiên, sau khi không có cá thì để xa bức hoa. ra, bốn chữ kia sẽ hiện ra rất rõ.
Tác giả của bức Hàn Đường Bách lý ngư này phí nhiều công sức như vậy, mục đích là để làm gì ?
Bốn chữ Phượng Hoàng Vu Phi có ẩn ý gì chứ ?

*
* *
Hoắc Vũ Hoàn vừa đứng nhìn bức bách lý đồ đang treo trên tường, miệng vừa lẩm bẩm đọc:
- Phượng Hoàng Vu Phị.. Phượng Hoàng Vu Phị.. Kim Phụng hiện... Bách ngư phị..
Đột nhiên Hoắc Vũ Hoàn như chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng nói:
- Hãy mau đi tìm Lâm cô nương đến đây !
Thiết Liên Cô nãy giờ cũng ở trong phòng nhìn Hoắc Vũ Hoàn và La Vĩnh Tường khám phá được một phần bí ẩn của bức bách lý đồ, nàng cũng vui mừng nhưng không lên tiếng vì sợ khuấy phá sự tập trung của hai người.
Giờ nghe Hoắc Vũ Hoàn bảo đi tìm Lâm Tuyết Trinh. Nàng dường như không muốn đi.
Nhưng khi nhìn thấy La Vĩnh Tường đứng kế bên nháy mắt ra hiệu, nên cực chẳng đã nàng mới bước ra ngoài.
Không bao lâu thì Lâm Tuyết Trinh đã có mặt. Vừa bước vào thì nàng đã ngạc nhiên hỏi liền:
- Đã xảy ra chuyện gì vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn vừa nhìn thấy Lâm Tuyết Trinh, liền vội vàng lên tiếng hỏi:
- Cặp vòng kim phụng mà lệnh sư để lại. Lâm cô nương có mang theo bên người không ?
Lâm Tuyết Trinh gật đầu đáp:
- Có chứ ! Không phải nó đây sao ?
Nói đoạn, Lâm Tuyết Trinh liền kéo tay áo lên.
Quả nhiên trên tay nàng là cặp vòng Kim Phụng bằng vàng lóng lánh
- Hãy mau tháo nó ra, Chúng ta đã có thể tìm thấy tác dụng của nó rồi đầy.
Lâm Tuyết Trinh liền tháo cặp vòng ra. Một cái đưa cho Hoắc Vũ Hoàn, một cái nàng trao cho La Vĩnh Tường.
Sau khi cầm lấy cái vòng trong tay, cả hai người bắt đầu quan sát tỉ mỉ.
Cặp vòng này được chế tạo cực kỳ tinh xảo. Đừng nói đến chân và cánh mà thậm chí ngay cả con mắt trên đầu của con Phượng Hoàng , cũng được người ta dùng trân châu màu đen cực nhỏ khảm vào.
Quả là một bảo vật qúy giá vô cùng.
La Vĩnh Tường ngắm nghiá quan sát cái vòng rất lâu. Bỗng nhiên phát hiện ra hai mắt cuả Phượng Hoàng động đậy.
La Vĩnh Tường đưa tay ấn nhẹ một con mắt. Chỉ nghe một cái "tách".

cái vòng đeo tay đột nhiên biến dạng
Phần đuôi của con Phượng Hoàng vốn cong thì bây giờ đã thẳng ra. Đôi cánh trước đó còn khép lại thì lúc này lại giang rộng. Trong nháy mắt, cái vòng đeo ta đã biến thành một con phượng hoàng giang cánh như sắp sửa muốn bay.
La Vĩnh Tường lại thử ấn nhẹ lên con mắt còn lại, lập tức con phượng Hoàng xếp cánh. cong đuôi lại trở thành cái vòng đeo tay như cũ.
Hoắc Vũ Hoàn cũng làm thử với cái vòng trong tay, quả nhiên nó cũng giống hoàn toàn như cái vòng La Vĩnh Tường đang cầm. Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên reo lên:
- Thật là tuyệt ! Vậy mà lâu nay muội không hề phát hiện ra điều kỳ diệu cuả nó.
Thiết Liên Cô tuy không lên tiếng, nhưng trong mắt nàng đã nói lên sự ngạc nhiên đến cao độ.
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng hỏi:
- Tam đệ, đệ nói thử xem vật này có tác dụng gì ?
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Theo đệ nghĩ, cánh và đuôi của nó đều có thể làm ám khí được cả.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu:
- Không sai ! Hơn nữa, còn là một thứ ám khí loại đặc biệt, khi phát ra còn có thể thâu lại được.
Lâm Tuyết Trinh vội chen vào:
- Vậy thì chúng ta ra bên ngoài thử xem, được không ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Cần gì phải ra ngoài, ở đây thử cũng được vậy.
Dứt lời, cánh tay của Hoắc Vũ Hoàn liền vung lên. Con phượng hoàng trong tay Vũ Hoàn liền nhằm vào vách tường bên trái bắn ra. Hai cánh phượng hoàng lướt gió, kèm theo một tiếng vút bay nhanh qua. Từ bên trái, con phượng hoàng lượn một vòng sát tường tuyệt đẹp. Sau đó quay trở về bên phải của Hoắc Vũ Hoàn.
La Vĩnh Tường đang đứng ở phía bên phải, lập tức đưa tay ra bắt lấy. Rồi phóng con phượng hoàng của mình về phía bên phải. Một làn ánh sáng màu vàng vẽ một vòng tròn trên không rồi rơi xuống tay trái của Hoắc Vũ Hoàn.
Lâm Tuyết Trinh vỗ tay reo lên:
- Hay quá ! Giống y như là con phượng thật đã được huấn luyện thuần thục vậy ! Đại ca mau cho muội chơi với.
Tất nhiên Lâm Tuyết Trinh tuổi vẫn còn nhỏ, vì vậy tính khí vẫn còn rất trẻ con.

Nàng cầm hai con phượng hoàng trong tay. Một con nàng ném về phía bên trái thì nó bay trở lại phía bên phải, một con nàng ném về phía bên phải ngược lại thì nó bay trở lại bên trái.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài một tiếng:
- Những ám khí kỳ lạ trên đời này ta đã thấy qua không ít. Nhưng mà loại ám khí tinh xảo như thế này, quả thật đây là lần đầu tiên.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Đại ca ! Chúng ta hãy đặt cho nó một cái tên được không ?
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Vật này khi thu lại thì giống cái vòng, còn khi mở ra lại giống kim phượng. Vậy chúng ta gọi nó là "Kim Phụng song hoàn" đi.
Lâm Tuyết Trinh vui mừng nói:
- Được ! Cái tên này rất thích hợp với nó. Đại ca xem, hai con Kim Phượng chơi thật là vui.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Cô nương không thể lấy nó làm đồ chơi được. Đây là loại ám khí kỳ diệu, có thể bảo rằng: có một không hai trong thiên hạ. Từ nay về sau, cô nương phải chuyên tâm luyện tập, mới có thể lãnh hội về thủ pháp của nó.
Như vậy trong tương lai nhất định sẽ có cơ hội báo thù cho lệnh sư
Lâm Tuyết Trinh gật đầu mỉm cười nói:
- Muội biết rồi !
Bỗng nhiên nàng ngưng cười, "í" lên một tiếng rồi nói:
- Nhưng mà không được !
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao không được ?
- Ám khí là vật có thể đả thương người. Còn Kim phượng song hoàn này chỉ có thể bay lượn mà không thể đả thương người. Như thế cũng xem là ám khí sao ?
Chỉ một câu của Lâm Tuyết Trinh mà đã khiến cho Hoắc Vũ Hoàn và La Vĩnh Tường đều phải sửng sốt.
Không sai, ám khí đượng nhiên là dùng để gây sát thương cho địch. Kim phượng song hoàn tuy có thể phóng ra và thâu trở lại được, nhưng không hề gây tổn thương cho người.
Đây là một kẻ hỡ quan trọng mà mọi người không nghĩ đến.
Hoắc Vũ Hoàn im lặng hồi lâu, mới lên tiếng:
- Lệnh sư đã có nhắc nhở "Kim phụng hiện Bách ngư phi". Tại hạ nghĩ, vật này nhất định sẽ có liên quan đến bức bách lý đồ kia. Mà cũng có thể là thứ chuyên dùng để khắc chế một trăm cái ám khí hình cá chép kia.

Lâm Tuyết Trinh nói:
- Kim phương chỉ có hai con, làm thế nào có thể khắc chế được một trăm cái ám khí kia chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn ngập ngừng nói:
- Việc này...
Vũ Hoàn đưa tay gãi đầu, gượng cười:
- Việc này tại hạ cũng không rõ. Tam đệ ! đệ có ý kiến gì không ?
- Tiểu đệ cho rằng Kim phượng song hoàn tất nhiên còn có diệu dụng khác, chỉ là nhất thời chúng ta chưa khám phá ra mà thôi.
La Vĩnh Tường trả lời.
Lâm Tuyết Trinh tiếp:
- Chúng ta đã không biết được diệu dụng của nó ở chỗ nào, vậy làm sao có thể dùng nó đối phó với kẻ địch đây ?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm hồi lâu:
- Nói rất đúng ! Chúng ta không thể chỉ dựa vào phán đoán, mà nhất định phải nghĩ ra cách chứng minh xem cuối cùng nó có diệu dụng gì mới được.
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Cách thì đã có, chỉ là hơi mạo hiểm...
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Đệ hãy nói ra thử xem
- Nếu muốn chứng thực diệu dụng của Kim Phụng song hoàn, trừ phi tìm cách lấy được một cái ám khí cá chép hoàn chỉnh. Biện pháp duy nhất để lấy được ám khí kia là phải giao đấu chánh diện với tên hung thủ giả danh một lần...
Không đợi cho La Vĩnh Tường nói hết câu, Lâm Tuyết Trinh đã lắc đầu liên tục, lanh chanh lướt nói:
- Biện pháp này e rằng sẽ không thực hiện được. Về lai lịch và hành tung của hung thủ chúng ta không biết. Như vậy phải tìm hắn bằng cách nào đây ? Vả lại, sau khi phát sinh ra sự việc ở Nguyệt Quậc sơn trang, tên hung thủ nhất định tìm chỗ ẩn nấp rồi.
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Nếu muốn tìm hắn thì không khó. Nhưng cái khó là ở chỗ võ công của hắn vô cùng thâm hậu. Hơn thế, trong tay của hắn còn có ám khí lợi hại, khó mà đề phòng. Lỡ như tính toán của chúng ta mà sai, Kim Phụng song hoàn không có cách khắc chế ám khí hình cá, như vậy hậu quả sẽ không sao tưởng tượng nổi.
Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng :
- Trước hết, đệ hãy nói xem làm cách nào mới có thể tìm được tên hung đồ ? Kế đến chúng ta sẽ bàn tính phải làm sao để phá ám khí

của hắn.
- Việc này tiểu đệ đã có kế hoạch từ trước, tuy chỉ mới khám phá ra Kim Phụng song hoàn thôi, bây giờ đang có một cơ hội...
Ngừng lại một lát, La Vĩnh Tường bắt đầu nói tiếp:
- Căn cứ vào những việc đệ đã gặp được ở nông trang nhà họ Đơn lần trước và tình hình hiệu thuốc Đồng Nhơn đường mới phát sinh gần đây, chúng ta có thể rút ra được hai kết luận:
"Thứ nhất, đối với bí mật ẩn tàng trong bức "Hàn Đường Bách lý đồ", hung thủ đã có dã tâm từ trước. Vì vậy hắn mới an bày cho Lý Thuận và Tảo đại phu kia phục sẵn để chờ sự xuất hiện của bức Bách lý đồ. Không ngờ bức Bách lý đồ lại bị Kim Đao Hứa lão tiền bối lấy được trước. Bởi thế hung thủ mới truy đuổi theo đến tận Hà Giang phủ giết chết Hứa lão tiền bối và đoạt đi những ám khí hình cá trong bức họa. Sau đó hắn giết Quỉ Nhãn Kim Xung và những người khác để hòng diệt khẩu.
Hoắc Vũ Hoàn tán thành:
- Ừ ! Rất có lý. Còn điều thứ hai ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Thứ hai, khi hung thủ giết chết cả họ Đơn mới phát hiện ra ở đấy địa hình thuận lợi, hơn nữa còn có con đường thông qua núi cực kỳ bí mật...
Quả nhiên đây là một nơi lý tưởng khó mà có được, cho nên hắn mới chiếm dụng làm của riêng mình. Điều này chứng minh hung thủ không chỉ muốn đoạt lấy bức bách lý đồ mà còn muốn xây dựng một thế lực hùng mạnh, để chuẩn bị cho mưu đồ bá nghiệp. Từ đây có thể thấy sào huyệt của chúng tất nhiên không ngoài phạm vi tỉnh Cam Túc.
Hoắc Vũ Hoàn ái ngại hỏi:
- Nhưng tỉnh Cam Túc rất lớn, làm sao biết chúng trốn ở đâu ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Việc này rất đơn giản. Chỉ cần chúng ta dùng một kế nhỏ là tự động bọn chúng hiện thân ngay.
Hoắc Vũ Hoàn nôn nóng:
- Đệ đã có diệu kế gì ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Tên hung thủ kia lâu nay không phải vẫn giả danh của đại ca hay sao ? Về việc này, ngoài chúng ta ra chỉ có một mình hung thủ biết rõ lòng dạ của hắn mà thôi...
Bây giờ, chúng ta tương kế tựu kế, cố ý truyền tin tức ra bên ngoài, nói là có người giả mạo Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn ở bên ngoài hành

hung sát nhân. Hơn nữa, hai Hoắc Vũ Hoàn giả và thật cũng đã hẹn nhau quyết chiến một trận sinh tử...
Nếu như tin này lọt được vào tay hung thủ, đại ca thử nghĩ hắn sẽ có phản ứng gì ?
- Đương nhiên là hắn sẽ cảm thấy kỳ quái. Chẳng lẽ còn có người thứ hai giả mạo Hoắc Vũ Hoàn hay sao ?
Lâm Tuyết Trinh vội xen vào:
- Hung thủ cũng có thể nghĩ ra đây là cạm bẫy của chúng ta cố ý bày ra để dụ hắn.
La Vĩnh Tường gật đầu:
- Đúng vậy. Tất nhiên hắn cũng có suy nghĩ như vậy. Nhưng bất luận hắn nghĩ thế nào đi chăng nữa, tại hạ cũng dám chắc hắn nhất định sẽ đến nơi giao hẹn quyết đấu đúng giờ.
- Tại sao ?
- Bởi vì hắn cũng rất muốn thấy được mặt thật của Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên hỏi:
- Ý của tam ca muốn nói là hung thủ cũng không hề biết đến đại ca ?
- Đúng như vậy !
Lâm Tuyết Trinh càng ngạc nhiên hơn:
- Nếu như ngay cả đại ca hắn cũng không biết mặt, vậy hắn giả danh hiệu của đại ca để làm gì ?
La Vĩnh Tường nói:
- Hung thủ giả mạo đại ca không ngoài hai mục đích. Một là hắn có thù với đại ca nên mới dùng thủ đoạn giá hoạ, để ép đại ca phải lộ diện.
Thứ hai là hắn muốn lợi dụng ưu thế là mọi người cũng không ai biết qua mặt thật của đại ca để dễ dàng hành sự....
Nhưng bất luận là mục đích nào đi nữa, cũng đều chứng minh là hung thủ chưa từng gặp qua đại ca. Nếu không, lúc ở trên đỉnh núi của Nguyệt Quậc, hắn không cần phải khoác áo choàng và đội nón che mặt để làm ra vẻ thần bí như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng:
- Nhưng ta tự hỏi bình sanh chưa có hiếp đáp hay là giết một ai, thì làm gì có kẻ thù. Còn nếu nói hắn mượn danh ta để hành sự, thì trên đời này có rất nhiều nhân vật lừng danh trong thiên ha....
Vậy tại sao hắn không giả mạo danh hiệu của những người khác, mà lại chọn ngay tên Hoắc Vũ Hoàn của ta chứ ?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Đây mới chính là chỗ thông minh của hắn. Hoàn Phong Thập Bát

Kỳ hành tung vô cùng thần bí. Cho dù có bị đối phương hoài nghi, hắn cũng không bao giờ bị bại lộ chân tướng... Nhưng có điều hắn không nghĩ tới Mạnh thiếu hiệp và Lâm cô nương đã nghĩ ra tuyệt kế "Giấu người trong rương", nên cuối cùng cũng gặp được đại ca.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi căm phẫn:
- Tên thất phu này thật là đáng ghét. Nếu hắn không giả mạo danh hiệu của ta, ta cũng không tha cho hắn.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Tam ca đã có cách bắt hắn hiện thân, vậy chúng ta hãy mau y theo kế hoạch mà hành sự đi !
La Vĩnh Tường đáp:
- Bắt hắn hiện thân tuyệt đối không khó. Nhưng điều khiến cho mọi người lo lắng là hắn ở trong bóng tối, còn ta ở ngoài sáng.
Không may hắn đột nhiên phóng ra ám khí hình cá, lúc ấy chúng ta sẽ khó bề ứng phó.
Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng:
- Chúng ta có mang theo binh khí, chỉ cần lưu ý một chút thì sợ gì ám khí của hắn ?
- Đại ca đừng xem thường hung thủ. Ở phủ Bảo Định và trên đỉnh Nguyệt Quậc sơn, hắn đã hai lần phóng ra ám khí hình cá. Lúc ấy hai bên đều là mặt đối mặt, vậy mà hắn chưa hề thất thủ.
Hoắc Vũ Hoàn hừ một tiếng:
- Đó là hắn nhân lúc đối phương không đề phòng mà ra tay. Đây chỉ là sự may mắn thôi.
La Vĩnh Tường nghiêm túc nói:
- Nhưng mà Toán Thiên Điều Tử, Cửu Hoàn đao Dương Thừa Tổ và Bát quái đao Nguỵ Thanh Tùng võ công không phải tầm thường.
Hoắc Vũ Hoàn có vẻ hơi cao giọng:
- Cứ cho là ám khí của hắn lợi hại đi, chẳng lẽ chúng ta lại sợ hắn sao ?
- Đây không phải là sợ mà là...
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười nói:
- Được rồi ! Được rồi ! Kẻ địch còn chưa gặp mà huynh đệ đã lo chống đối nhau rồi. Hai vị đừng có tranh cãi nữa, mà hãy nghe vài lời công bằng được không ?
Hoắc Vũ Hoàn cũng tự cảm thấy mình hơi quá kích động, mỉm cười nói:
- Được ! Nếu như cô nương nói có lý, bọn tại hạ đâu thể không đồng ý.
Thiết Liên Cô nãy giờ vẫn đứng ngoài bàng quang không lên tiếng.

Lúc ấy đột nhiên nàng cười nhạt nói:
- Các vị cứ từ từ tiếp tục bình luận. Thiết Liên Cô này còn phải đi lo hối thúc nhà bếp nấu cơm.
Nói xong nàng liền quay lưng bước đi, và sau đó là tiếng đóng cửa cái rầm.
La Vĩnh Tường hơi cau mày lại nhưng vẫn im lặng không nói gì.
Lâm Tuyết Trinh hình như không hề hay biết, tươi cười nói:
- Đại ca vì nóng lóng muốm tìm hung thủ, nên đó cũng là chuyện thường tình của con người, đương nhiên không có sai.
Còn tam ca thì lo lắng về ám khí lợi hại của đối phương, nên không thể nói là không đúng. Cho nên muội nói một câu công bằng là hai người đều đúng. Nhưng mà đồng thời cả hai người cùng sai.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Như vậy là sao chứ ?
Lâm Tuyết Trinh đáp:
- Trong hai huynh, một người thì không hề suy nghĩ, còn một người thì lo lắng thái quá. Vì vậy ý của hai người không phải là cách hay. Mà phải nghĩ ra một phương cách dự phòng khi hung thủ phóng ra ám khí, như vậy mới là việc chánh.
- Nghe giọng nói của cô nương thì hình như cô nương đã nghĩ ra một phương pháp hoàn hảo rồi thì phải ?
Lâm Tuyết Trinh nhướng mắt:
- Dương nhiên không chỉ là một mà hai cách nữa là khác.
Hoắc Vũ Hoàn nói :
- Cô mương nói ra xem thư?
Lâm Tuyết Trinh quay sang La Vĩnh Tường:
- Tam ca ! Trước tiên muội muốn thỉnh vấn tam ca một vài vấn đề. Giả sử bây giờ ta đã tung tin có hai vị Hoắc Vũ Hoàn giả và thật giao hẹn quyết đấu...
Đến lúc ấy chúng ta an bày một trận giả để nhử hung thủ vào tròng, đúng vậy không ?
- Đúng vậy.
Lâm Tuyết Trinh lại tiếp:
- Nơi giao chiến phải là một hoang sơn, hay là một cổ miếu nào đó, mà ít có người lui tới. Còn thời gian thì càng khuya càng tốt đúng không ?
- Không sai. Đương nhiên địa điểm càng hoang vắng và thời gian càng khuya thì việc hành sự lại càng dễ dàng hơn.
- Vậy tam ca thử đoán xemm sau khi hung thu? đến địa điểm giao đấu thì đầu tiên phải làm gì ?

La Vĩnh Tường nói ngay mà không cần suy nghỉ:
- Không cần đoán cũng biết hắn sẽ tìm một nơi kín đáo để ẩn nấp, và quan sát tình hình trận quyết đấu
Lâm Tuyết trinh cười nói:
- Nếu đã như vậy, thế tại sao chúng ta không chuẩn bị cho hắn một chỗ nấp lý tường trước, rồi ngầm bầy thiên la địa võng ở đó để hắn tự chui vào...
Hai mắt La Vĩnh Tường chớp chớp, buột miệng nói:
- Diệu kế ! Không ngờ kế sách của Lâm Tuyết Trinh cô nương huyền diệu chẳng khác gì của Gia Cát Lượng ngày xưa.
Lâm Tuyết Trinh hơi cúi người mỉm cười nói:
- Không dám ! Không dám ! Tam ca quá lời như vậy, chẳng khác nào là mắng muội.
Hoắc Vũ Hoàn phấn khởi nói:
- Đây quả thật là một hảo kế, còn cách thứ hai như thế nào ?
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Vừa ềoi là kế dụ địch, nếu như các vị cho rằng có thể sử dụng được thì muội nói tiếp kế thứ hai là phòng địch. Còn nếu như không sử dụng được, vậy kế sách thứ hai đâu cần phải nói ra.
La Vĩnh Tường đáp:
- Kế sách thì rất hay và đương nhiên có thể sử dụng được. Nhưng mà, còn có vài chi tiết nhỏ chúng ta cần thương lượng...
Thí dụ như muốn dụ địch thành công, đại ca phải đích thân ra mắt. Lỡ như trong lúc đối phương khẩn trương, thi triển ám khí hình cá...
Lâm Tuyết Trinh mỉm cười tiếp lời:
- Kế phòng địch mà muội muốn nói chính là cách đối phó với ám khí hình cá của hung thủ...
Mỗi lần hung thủ giết người đều không phải nhắm vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu của đối phương hay sao ?
Chúng ta chỉ cần dấu một vật trên đỉnh đầu của đại ca, như vậy còn sợ gì ám khí hình cá của hung thủ ?
La Vĩnh Tường liền đáp:
- Vật gì vậy ?
- Chính là cái nghiêng mực bằng đá của Lãnh Diện Hoa Đà.
Hoắc Vũ Hoàn bất giác bật cười, gật đầu nói:
- Kế sách thứ nhất vừa rồi của cô nương rất cao minh. Ngược lại kế sách thứ hai thì quá ư bình thường.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Đại ca ! Huynh đừng cho rằng đây là biện pháp không hay, kỳ thực nó rất là hữu hiệu. Nếu như tên hung đồ kia ngầm ra tay hạ độc thủ,

không những không đả thương được đại ca. Ngược lại hắn còn tặng cho chúng ta một cái ám khí hình cá hoàn chỉnh.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Nói như cô nương, từ nay về sau, phàm mỗi khi chúng ta gặp hắn đều phải đội một cái lu nhỏ lên đầu thì có thể an toàn hay sao ?
Cô nương nên nhớ, ám khí hình cá của hung đồ có tất cả tới một trăm cái. Hơn nữa, không nhất định hắn chỉ tập kích trên đỉnh đầu, mà các bộ phận khác hắn vẫn có thể hạ thủ giống như vậy.
- Các bộ phận khác không phải là chỗ hiểm yếu. Dù cho có thọ thương, cũng cứu chữa được.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Cho dù viên đá kia có thể phòng thân, nhưng cũng chỉ sử dụng cho một người mà thôi. Lẽ nào tánh mạng của Hoắc mỗ này quí báu, còn tính mạng của người khác không đáng giá hay sao ?
- Nếu hung đồ có muốn ra tay, tất nhiên là nhắm vào đại ca trước. Hắn đâu có thể ngờ răng chúng ta đã có phòng bị và vô hiệu hoá ám khí của hắn...
Lúc ấy tâm trí hắn sẽ hoang mang, còn cơ hội đâu mà đả thương người khác...
La vĩnh tường mỉm cười xen vào:
- Hai vị đừng tranh luận nữa. Lần này hai vị cũng phải nghe lời công bằng của tại hạ.
Kiến giải của đại ca rất là chính xác. Biện pháp của Lâm cô nương cũng không thể nói là không sử dụng được. Vế việc đề phòng hung đồ phóng ám khí hình cá, tại hạ đã nghĩ đến một phương pháp vô cùng vẹn toàn. Về việc này hãy giao cho tại hạ phụ trách.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Đệ có biện pháp vẹn toàn gì ?
- Đệ sẽ tìm cách đả thương đôi tay hắn trước, khiến cho hắn không thể phóng ám khí được.
La Vĩnh Tường ngừng lại mỉm cười, rồi nói tiếp:
- Nếu như muốn thực hành kế hoạch này, phải bắt đầu từ hiệu thuốc Đồng nhơn đường của vị Tào đại phu kia trước. Đặc biệt tin tức về thời gian của trận quyết đấu không thể để cho người của Song Long tiêu cục và yến Sơn tam thập lục trại biết được...
Nếu không e rằng sợ việc sẽ lại xảy ra giống như ở Tiểu Nguyệt sơn trang lần trước.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nhắc đến Song Long tiêu cục và Yến Sơn tam thập lục trại, quả thật không thể không đề phòng. Hai bọn người này cứ quấy phá chúng ta

mãi thật đáng ghét
Lâm Tuyết Trinh cũng nói:
- Bọn tay chân của Miêu Phi Hổ rất nhiều, phủ Lan Châu lại nằm trong phạm vi của Long Thuyền bang. Thêm vào còn có Song Long tiêu cục và Thần Toán Tử Liễu Nguyên. Việc này muốn giấu bọn chúng e rằng không phải dễ.
La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Trên thực tế tại hạ cũng biết rất khó giấu được bọn họ. Cho nên, tại hạ quyết định chọn một nơi cách biệt thật xa, và an toàn để dẫn dụ bọn chúng vào, rồi tạm thời nhốt bọn chúng lại, đợi sau khi xong việc lại thả bọn họ ra. Làm vậy chúng ta không cần phải lo lắng về bọn chúng nữa.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Vậy nơi đó ở đâu ?
- Chính là nông trang của nhà họ Đơn ở Tây Khuynh sơn. Nơi đó có một con đường bí mật. Nếu như có thể dụ bọn chúng vào bên trong và nhốt lại thì dù cho có bản lãnh thông thiên đi nữa cũng không có cách chi thoát ra được...
Kế tiếp, La Vĩnh Tường đem những kế sách của mình chuẩn bị, làm thế nào đề truyền tin tức ra ngoài, lám cách chi để nhốt bọn người của Song Long tiêu cục và Yến Sơn, làm thế nào để an bày chỗ ẩn nấp cho hung thủ... mỗi việc đều nói cho hai người nghe qua.
Hoắc Vũ Hoàn nghe xong liền tán đồng:
- Mọi việc không thê chần chừ được. Chúng ta ăn cơm xong lập tức chuẩn bị lên đường đi Lan Châu ngay. Còn các huynh đệ khác sẽ khởi hành sau. Mọi người cứ y theo kế hoạch mà chia ra hành sự. Có thể vạch được mặt thật của hung đồ hay không, đều toàn là nhờ vào lần này cả.
Đồng Nhơn đường được xem là hiệu thuốc lớn nhất nhì trong thành Lan Châu. Chủ nhân của nó là Tào Dung, hiệu Lạc Sơn, là một đại phu danh tiếng mà tất cả mọi người gần xa đều biết đến.
Tục ngữ thường nói:
"Phật chỉ độ được người có duyên, y thuật không thể chữa được bệnh chết". Cho dù y thuật của Tào đại phu rất là cao siêu và những dược thảo quý hiếm chất trong Đồng Nhơn đường cao như núi. Nhưng đến khi Tào đại phu lâm trọng bệnh, thì y thuật và được thảo cũng trị không khỏi bịnh tình của lão.
Tào Lạc Sơn năm nay đã bẩy mươi bẩy tuổi. Sau khi phu nhân của lão qua đời sớm, lão vẫn ở vậy cho đến bây giờ. Bởi cũng vì lẽ đó, lão chẳng có một người để nối dõi.

Cho nên bây giờ lão chợt ngã bệnh thì những kẻ muốn mưu đoạt tài sản của lão như là họ hàng xa, thân thích gần, liền lũ lượt kéo về.
Vì không chịu được sự Ồn ào của đám bà con thân thích, nên Tào Lạc Sơn bèn cho đóng cửa hiệu thuốc, còn mình âm thầm dời đến toà trang viện ở bên ngoài thành để tịnh tâm dưỡng bệnh.
Toà trang viện của Tào gia nằm dưới chân một ngọn núi nhỏ, gần con sông A Can bên ngoài Tịnh An môn. Tuy nó không hùng vĩ và khí phái như Tiểu Nguyệt sơn trang của cố Quỉ Nhãn Kim Xung, nhưng cũng có tường cao bao bọc chung quanh. Phía trước cũng có nước, sau lưng cũng có núi. Cũng có đình viện và những cây đại thọ toa? bóng mát chung quanh.
Ngoài mấy đứa tớ gái hầu hạ cho Tào Lạc Sơn ra, lão còn nuôi bảy tám gã đại hán và mười mấy con chó cực kỳ hung tợn.
Cánh cửa lớn của toàn trang viện suốt ngày cứ đóng chặt.
Những gia nhân muốn ra vào, đều đi bằng lối cửa vườn ở phía sau hậu viện. Bên ngoài cửa vườn có một con sông nhỏ, có thể thông với thị trấn ở cửa sông A Can.
Cứ mỗi ngày sớm chiều hai lần, đều có những chiếc ghe nhỏ buôn bán rau cải va thịt cá ghé lại trước cửa vườn. Buổi sáng họ bán thức ăn, rau quả cho trang viện, buổi chiều thì ghé lại lấy rác rưởi mang đi.
Người giữ cửa ở phía sau hậu viên là một lão già tuổi ngoài ngũ tuần.
Mọi người trong trang viện đều gọi là Lý Thất gia.
Đừng thấy Lý Thất gia bị câm điếc và lưng gù mà xem thường. Tất cả mười mấy con chó dữ trong nhà đều do một tay lão nuôi dưỡng. Bày tám tên đại hán cũng do một mình lão quản lý.
Nghe nói một tay của lão có thể khống chế mười mấy con chó. Còn tay kia có thể đối phó một hơi với bẩy, tám tên đại hán to xác. Bởi vậy cho nên bọn đại hán trong trang viện đều gọi lão là "Thất Gia"
Từ lúc Tào Lạc Sơn đến toà trang viện này dưỡng bệnh, những kẻ họ hàng thân thích xa cũng không còn bước được chân vào nhà họ Tào nữa.
Lý Thất gia ngoài việc hai buổi sáng chiều ngồi trấn giữ trước cửa phía sau hậu viện, lão còn đích thân giám sát bọn gia nhân mua thức ăn và cả trao đổi dồ cũ nữa. Ngay cả con ruồi cũng đứng hòng lọt được vào bên trong nếu không có phép của lão.
Vào buổi chiều hôm nay, vẫn như thường lệ, trên khúc sông nhỏ từ từ tiến đến một chiếc ghe nhỏ được phủ kín bít bùng.
Sau đó nó dừng lại bên ngoài cửa hậu của toà trang viện. Trên đầu chiếc ghe có cắm một lá cờ nhỏ mầu vàng hình tam giác. Còn sau

đuôi ghe có một gã hán tử đầu đội nón cỏ, đang ngồi thong thả hút thuốc.
Hôm nay chiếc ghe này có vẻ đến sớm hơn mọi khi, nên cánh cửa phía sau hậu viện của Tào gia vẫn chưa được mở.
Sau khi hút hết thuốc trong ống điếu, gã hán tử đưa tay lên kéo vành nón rồi đứng dậy. Kế đó gã châm lửa mồi đèn và treo nó lên mui ghe.
Mới đó mà trời đã sắp tối rồi.
Trong khoang ghe đột nhiên có người thấp giọng hỏi:
- Đến giờ chưa ?
Gã hán tử cũng đáp khẽ lại:
- Gần đến rồi. Đại ca phải cẩn thận. Lão Lý Thất giữ cửa vườn xem ra không phải là nhân vật đơn giản đâu.
Người trong khoang đáp:
- Ta sẽ đề phòng lão. Nhưng mà đợi đến khi đánh tráo, đệ phải quan sát kỹ để đừng lộn người.
Gã hán tử nói:
- Nhất định sẽ không có lầm đâu. Chỉ là... Lâm cô nương phải nhớ kỹ. Tên a hoàn đó gọi là Nghênh Xuân, khi đi chân trái hơi có chút khập khiễng. Mặt tên a hoàn này xem ra không được khôn cho lắm, nhưng kỳ thật lại là kẻ thân tín nhất và lúc nào cũng ở sát bên mình Tào Lạc Sơn.
Từ trong khoang ghe có một giọng nữ truyền ra:
- Tam ca cứ yên tâm đi. Muội đã nhớ rõ rồi mà.
Tuy chiếc ghe này không lớn, nhưng ngược lại có tới ba người. "Đại ca" đương nhiên là Hoắc Vũ Hoàn, "Lâm cô nương" chính là Lâm Tuyết Trinh, còn gã hán tử đội nón không ai khác hơn là Bách biến thư sinh La Vĩnh Tường.
Nhưng không hiểu bọn họ đang định "đánh tráo" cái gì ? Chẳng lẽ họ đang muốn đối phó với một ả a hoàn ngu đần hay sao ?
Ba người đang thấp giọng nói chuyện, phía sau hậu viện Tào gia bỗng nhiên có ánh đèn xuất hiện và tiếng bước chân vang lên.
La Vĩnh Tường vội vàng nói:
- Đến rồi ! Hãy mau chuẩn bị.
Trong khoang ghe liền trở lại im lặng như trước.
Chỉ một lát sau, cánh cửa vườn ở phía sau hậu viện của Tào gia từ từ được mở ra. Người xuất hiện đầu tiên chính là lão Lý Thất gia lưng gù, vừa câm lại vừa điếc.
La Vĩnh Tường đã đứng sẵn trên ghe, cúi người xuống hành lễ, lớn tiếng chào:

- Thất gia ! Người vẫn khoẻ ?
Lý Thất làm như không trông thấy. Trước tiên lão đưa cao cây đèn lồng lên soi bên phải và bên trái bức tường, sau đó mới cắm cán cây đèn lồng vào khung cửa.
Một đứa tớ trai chừng mười lăm tuổi đi sát phía sau lão liền đặt một cái ghế tre xuống bên cạnh cửa. Sau đó hắn cung kính giơ tay nói:
- Thất gia mời ngồi.
Lý Thất liền ngồi xuống ghế, từ từ giơ ngón tay cái ra
Đứa tớ trai liền cao giọng la:
- Thất gia căn dặn thời gian vẫn là một cây hương. Các vị đại thúc, đại nương và tỉ tỉ nếu có việc xin mời hãy nhanh nhanh lên.
Nói xong, quả nhiên hắn đốt một cây hương cắm bên cạnh cây đèn lồng.
Cây hương vừa được đốt lền, ở trong vườn lập tức ùa ra một nhóm nam nữ, vú già và a hoàn. Có người thì xách những cái rương, có kẻ ôm quần áo cũ mang ra đổi hàng hoá.
La Vĩnh Tường cũng đã chuẩn bị sẵn, liền khiêng một cái rương gỗ lớn lên bờ. Bên trong cái rương đều là những thứ rẻ tiền như son phấn, đồ trang sức, kim chỉ tạp hoá...
Bọn a hoàn và vú già đều vây chặt lấy La Vĩnh Tường. Bọn họ muốn đổi y phục cũ để lấy đồ trang sức và kim chỉ.
Bọn nam nhân đa phần mang những cái ly và bình rượu đã cũ hoặc đã mẻ một chút để đổi lấy một ít tiền lẽ hay là một đôi vớ mới.
Một mình La Vĩnh Tường phải ứng phó với nhiều người như vậy, nên đã khiến cho tay chân luống cuống cả lên. Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh vẫn nấp ở trong khoang ghe không hề ra mặt.
Sau khi đã đổi được những thứ vừa ý, bọn a hoàn và vú già cũng dần dần rút lui. Nhưng trong số bọn họ trước sau vẫn không thấy có bóng dáng của Nghênh Xuân.
Mới đó mà cây hương đã cháy hơn phân nửa rồi.
Lúc này trong lòng La Vĩnh Tường không khỏi nôn nóng. Nhìn thấy tất cả mọi người ở Tào gia đều đã tản ra hết, La Vĩnh Tường liền vội vã đến bên cửa vườn. Một mặt lấy từ trong người ra một cái bao giấy nhỏ nhét vào tay tên tớ trai, mặt khác cười thân thiện nói:
- Tiểu ca ! Vật mọn này là do tiện nữ của tại hạ căn dặn mang đến đặc biệt tặng cho tiểu ca.
Tên tớ trai nhìn La Vĩnh Tường từ đầu đến chân một lượt, rồi lên tiếng hỏi:
- Lão là...
La Vĩnh Tường cười cười:

- Ngay cả tại hạ tiểu ca cũng không nhận ra sao ? Tại hạ họ Từ, tiện nữ của tại hạ chính là Thúy Hoa, thường hay mang đồ đến đây trao đổi.
Tên tớ trai "à" lên một tiếng rồi nói:
- Hoá ra lão là thân phụ của Thúy Hoa sao ? Hèn chi nhìn lão thấy là lạ ,mà cũng có quen quen. Sao lâu nay không thấy lão tới vậy ?
- Đúng thế ! Trước giờ sức khoẻ tại hạ không được tốt lắm, thường hay bị đau ốm luôn. Những việc kiếm sống trên ghe đều giao cho tiện nữ và mẫu thân của nó cả...
Thường ngày họ cứ bảo rằng, may mắn lắm nên cứ gặp được sự quan tâm chiếu cố của tiểu ca đây.
Tên tớ trai cười:
- Có gì đâu mà gọi là quan tâm chiếu cố. Chỉ là tất cả mọi người trong trang trước nay đều hay trao đổi hàng hoá với hai người họ. Vì thế hai bên đã quen mặt.
Nói xong, hắn liền mở cái bao giấy ra. Bên trong là một cái túi thơm được thêu rất tinh xảo.
Tên tớ trai vô cùng mừng rỡ, hắn lấy cái túi thơm đưa cho La Vĩnh Tường xem rồi nói:
- Thất gia ! Vị Từ đại thúc đây chính là thân phụ của Thúy Hoa cô nương. Thất gia xem cái túi thơm này, tiểu nhân có thể nhận được không ?
Lý Thất gia dường như không nghe thấy, mà dường như cũng nghe thấy. Lão ta chỉ lạnh lùng nhìn La Vĩnh Tường mà trên mặt không hề có biểu hiệu gì. Chả biết lão có câm và điếc thật hay không
La Vĩnh Tường vội lấy từ trong người ra một bao giấy khác, hai tay dâng lên trước mặt Lý Thất cười nói:
- Đây là vật mọn cuả tiện nữ tiểu nhân tỏ lòng thành kính với Thất gia, xin Thất gia nhận cho.
Lý Thất không đưa tay ra lấy, ngược lại tên tớ trai liền đón nhận cái bao giấy. Vừa mới mở ra xem, hắn đã vội kêu lên:
- A ! Là một hộp thuốc còn mới tinh. Sợ rằng nó không dưới mười lạng bạc ?
La Vĩnh Tường nói:
- Hộp thuốc này là do một vị bằng hữu của tiểu nhân để lại, chỉ tính có năm lượng bạc mà thôi. Nếu mua tại chợ thì e rằng có mười lăm lượng bạc cũng chưa chắc mua được. Tuy chẳng phải là bảo vật vô giá gì, nhưng cũng đáng cho Thất gia dùng tạm.
Trên mặt Lý Thất vẫn không hề có biểu hiệu gì. Nhưng lão gật đầu, rồi lấy hộp thuốc cất vào trong tay áo.

Tên tớ trai cũng cất cái túi thơm vào trong người, tươi cười nói:
- Thất gia của ta trước giờ không nhận qua lễ vật của một ai, đây là lần đầu tiên người phá lệ.
La Vĩnh Tường vội cung tay cúi người:
- Đa tạ thất gia đã nể mặt.
Tên tớ trai xua tay:
- Đã trao đổi xong hết chưa ? Ngày mai hãy trở lại tiếp. Lão nhớ nói với Thúy Hoa cô nương cho tại hạ gửi lời cảm tạ.
La Vĩnh Tường không trả lời hắn. Ngược lại vẫn đứng nhìn vào trong vườn mà chưa chịu đi.
Tên tớ trai thấy thế liền hỏi:
- Lão còn có việc gì hay không ?
- Xin hỏi tại sao hôm nay không thấy Nghênh Xuân cô nương ?
- Lão muốn gặp cô ấy ?
- Không phải, chuyện là vầy, mấy hôm trước Nghênh Xuân cô nương có nói là muốn mua một cái áo bông, nhưng tất cả những cái áo có ngày hôm đó cô ta không vừa ý cái nào hết. Bởi vậy hôm nay tại hạ đặc biệt mang đến cho cô ấy vài cái áo mới, vừa được chở từ thành đô về...
La Vĩnh Tường chưa nói hết câu, đột nhiên có tiếng gọi lớn:
- Tiểu Tường từ, ngươi hãy khoan đóng cửa, ta còn muốn mua một chút đồ.
Tiếng gọi vừa dứt thì một a hoàn mình mặc y phục màu xanh chạy khập khiễng từ trong vườn ra.
A hoàn này tuổi chừng hai ba, hai bốn, mắt to mày rậm. Đích thật nét mặt có hơi ngu đần. Tuy một chân bị khập khiễng, nhưng ả chạy rất nhanh. Tiếng gọi vừa dứt thì người cũng đã ra đến cửa.
Nghênh Xuân vừa nhìn thấy La Vĩnh Tường liền ngạc nhiên hỏi tên tớ trai:
- Tại sao hôm nay không thấy Thúy Hoa đến mà đổi người khác chứ ?
Tên tớ trai cười đáp:
- Vị Từ đại thúc này chính là phụ thân của Thúy Hoa cô nương đấy.
Nghênh Xuân lấy làm lạ nói:
- Thật vậy sao ? Vậy tại sao ta chưa có gặp qua lão ?
La Vĩnh Tường liền lên tiếng:
- Cô nương thật là mau quên. Tháng trước, Nghênh Xuân cô nương muốn mua một cây kéo cắt vải, lần đó chính tại hạ mang tới, bộ cô nương quên rồi hay sao ?
Nghênh Xuân chớp chớp hai mắt rồi bảo:

- Ồ ! Ta nhớ ra rồi. Thật sự là có việc này. Lần đó lão mập mạp hơn bây giờ một chút có đúng không ?
La Vĩnh Tường vỗ tay một cái reo lên:
- Nghênh Xuân cô nương không hổ là một người có trí nhớ tuyệt vời. Bởi vì gần đây lão mắc một con bệnh nặng, cho nên mới ốm như vậy.
Nghênh Xuân liền hỏi:
- Tại sao hôm nay Thúy Hoa không đến ?
- Ai da ! Đừng nhắc tới nó nữa. Trẻ con làm việc thường không bao giờ cẩn thận. Sáng sớm hôm nay nó đun nước sôi, vì sơ ý nên đã bị bỏng. Bởi vậy lão mới thay nó đi kiếm miêng ăn.
- Chiếc áo bông mà ta cần, cô ấy có d8ạn lão mang đến hay không ?
La Vĩnh Tường liền vội vàng đáp:
- Có mang đến ! Có mang đến ! Không chỉ có áo, phấn son mà còn có cả mấy hộp chỉ màu các loại. Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn cho cô nương hết rồi.
Nghênh Xuân lại hỏi tiếp:
- Vậy chứ là màu gì ?
La Vĩnh Tường liền kể:
- Tất cả đều màu xanh như là: màu xanh táo, màu xanh nước biển, màu xanh cỏ non...
Bởi vì La Vĩnh Tường nhìn thấy y phục của Nghênh Xuân mặc toàn là màu xanh, thắt lưng màu xanh và ngay cả trang sức trên người cũng lại là màu xanh. La Vĩnh Tường đoán rằng tất nhiên ả a hoàn này đặc biệt yêu thích màu xanh, vì vậy mà La Vĩnh Tường mới kể một hơi bẩy, tám loại màu tương tự như vậy.
Quả nhiên La Vĩnh Tường đã đánh trúng vào những màu mà Nghênh Xuân đều thích cả.
Chỉ thấy ả reo lên như trẻ nít:
- Hay quá ! Tất cả lão để đâu ? Hãy mau dẫn ta đi xem thử ?
- Toàn bộ lão đều để ở trong ghe. Để lão xuống ghe lấy lên cho cô nương tùy ý lựa chọn.
Nghênh Xuân nôn nóng nói:
- Không cần. Để ta tự lên ghe lựa chọn được rồi.
Dứt lời, ả liền khập khiễng xuống ghe.
La Vĩnh Tường vội vàng bước xuống ghe trước để dìu ả, đồng thời lão lớn tiếng nói:
- Nghênh Xuân cô nương hãy thận trọng. Ván ghe rất trơn... hơi cúi thấp đầu xuống, lưu ý đừng để va vào mui ghe.
La Vĩnh Tường nói rất lớn như vậy là để ra hiệu cho Hoắc Vũ Hoàn ở

trong khoang chuẩn bị hành động. Ngoài ra còn có tác dụng khác là làm giảm bớt đi sự tập trung của Lý Thất và tên tớ trai.
Khi Nghênh Xuân vừa cúi đầu xuống chui vào trong khoang. Lập tức một bàn tay to lớn từ trong góc cửa, nhanh như chớp bịt lấy miệng của ả lại. Đồng thời một tay khác điểm nhanh vào "á huyệt" sau gáy của ả.
Cho nên Nghênh Xuân muốn la lên cũng không được. Liền đó ả bị Hoắc Vũ Hoàn lôi vào trong giữa khoang ghe.
Cùng lúc Lâm Tuyết Trinh phát ra âm thanh vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói:
- Ồ ! Nhiều đến như vậy sao ? Tất cả cái nào cũng đều đẹp, vậy ta biết chọn cái nào đây ? Ta muốn mua vài cái thì phải tốn bao nhiêu lượng bạc ?
La Vĩng Tường lúc ấy cũng chui vào trong khoang cười lớn:
- Nếu như cô nương thích thì cứ mỗi loại mua một cái, để bốn mùa mỗi mùa mặc một kiểu.
Tuy hai người dùng miện đối đáp, nhưng tay của họ không rảnh rang chút nào.
Lâm Tuyết Trinh thì đang cấp tốc đổi bộ y phục của Nghênh Xuân đang mặc, còn La Vĩnh Tường vừa nhìn Nghênh Xuân vừa hoá trang cho nàng thật giống với ả. Từ kiểu tóc, những trang sức ở trên đầu, cách trang điểm.
Chỉ trong một thời gian ngắn, công việc hoá trang đã hoàn tất, Lâm Tuyết Trinh tay ôm mấy cái áo bông khập khiễng bước lên bờ. Nàng vừa đi vừa nói:
- Ta sẽ lấy mấy cái áo này trước. Tất cả bao nhiêu tiền, một hai ngày nữa tính giá cho ta biết. Nhưng mà lần sau nhớ mang hai hộp phấn Bách hoa và dầu hoa Quế cho ta nhé.
Nàng vừa nói vừa lấy một cái áo khoác lên người. Thỉnh thoảng nàng cúi đầu nhìn thử lại người mình với cái áo khoác, ra chiều rất đắc ý.
Lý Thất và tên tớ trai có nằm mơ cũng không nghĩ đến Nghênh Xuân đã bị người ta tráo đổi.
Đợi đến khi Lâm Tuyết Trinh đã khuất sau cửa vườn, bọn họ mới đứng lên lấy cái đèn lồng xuống và đóng cửa khoá lại.
La Vĩnh Tường thở dài nhẹ nhõm, rồi cũng lập tức bơi ghe đi.
Trong một gian nhà gỗ nhỏ bên cạnh bờ sông, bên trong được bày ba cái án. Trên mỗi cái án đều có đặt một cái bàn Khổng Minh. Cả ba mặt của chụp đèn đều được giấy đen dán lại. Chỉ còn một mặt chánh diện là vẫn còn hắt ánh sáng ra bên ngoài mà thôi.
Ánh sáng của ba ngọn đèn đều được tập trung chiếu vào một cái ghế

gỗ được đặt ở giẫu gian phòng. Vì lẽ đó, xung quanh căn phòng dường như chỉ toàn là một màu đen cả.
Phía trước ba cái án có bày một số hình cụ như lò lửa, roi da, những thanh sắt, ghế hùm...
Phía sau án có Hoắc Vũ Hoàn, La Vĩnh Tường và Thiết Liên Cô đang ngồi đó. Hai bên cái ghế gỗ có bốn tên đại hán đang khoanh tay đứng im lặng chờ lệnh.
Trên cái ghế gỗ giờ đã có một người đang bị trói. Đó chính là a hoàn Nghênh Xuân của Tào Lạc Sơn.
Bỗng nhiên La Vĩnh Tường đập mạnh tay xuống bàn hét lớn:
- A đầu ! Nguoi có biết bọn ta là ai hay không ?
Nghênh Xuân toàn thân run lẩy bẩy, vội vàng lắc đầu nói:
- Nô tỳ... nô tỳ không biết:
La Vĩnh Tường lại quát lớn:
- Bây giờ ta nói cho ngươi biết, chúng ta chính là Hoàng Phong Thập Bát Kỳ lừng danh khắp thiên hạ. Đồng thời cũng là những cường đạo giết người trong nháy mắt. Bây giờ ngươi phải khai thật cho ta biết. Nếu không, ngươi sẽ được nếm thử hình phạt của bọn ta.
Nghênh Xuân lập cập nói:
- Nhưng ... các vị muốn nô tỳ phải nói cái gì ?
La Vĩnh Tường cười nhạt:
- Trước tiên ta hỏi ngươi. Sự việc xảy ra ở Tiểu Nguyệt sơn trang xảy ra trước đây không lâu, ngươi có biết hay không ?
- Là việc Kim tam gia vừa qua đời ?
- Không sai.
- Về việc này tất cả mọi người ở thành Lan Châu đều biết. Khi Kim tam gia lâm bệnh, người còn mời lão gia của nô tỳ đến xem mạch.
La Vĩnh Tường vội cướp lời:
- Ta muốn hỏi về việc Kim Xung bị người ha độc, chứ không phải quỷ kế mắc bệnh giả chết của hăn.
Nghênh Xuân vô cùng ngạc nhiên:
- Kim lão gia quả thật là bị bệnh nặng mà chết. Ai nói là lão bị mưu hại hạ độc qua đời chứ ?
La Vĩnh Tường thấp giọng:
- Ngươi không chịu nói ra sự thật ?
- Có trời đất chứng giám, lời của nô tỳ nói ra đều là sự thật.
La Vĩnh Tường vậy tay một cái nói:
- Người đâu. Hãy nướng những cây sắt lên và chuẩn bị. Nếu như ả còn nói dối một câu nào nữa, các ngươi đóng dấu lên trên mặt ả cho ta.

Bốn tên liền đáp một tiếng. Một tên lập tức thổi lửa cho cháy bùng lên, còn một tên lấy mấy cây sắt cắm vào lò lửa.
Hai tên còn lại nắm tóc Nghênh Xuân kéo ra phía sau, để cho mặt ả ngẩng cao lên chuẩn bị hành hình.
Lử trong lò cháy phừng phừng, chỉ một chút sau thì mấy cây sắt đã đỏ rực lên.
Tên đại hán lấy một cây ra nhúng vào trong chậu nước để thử độ nóng. Chỉ nghe một cái "xèo", từ trong chậu nước có một luồng khói xanh bốc lên.
La Vĩnh Tường cười khanh khách nói:
- Ta hỏi ngươi lại một lần nữa, Kim Xung bị bệnh mà chết hay là bị hạ độc mà chết ?
Bốn tên đại hán cùng đồng thanh quát lớn:
- Nói !
Nghênh Xuân lắp bắp:
- Nô tỳ xin nói... nô tỳ xin nói. Kim tam gia bị người ta hạ độc mà chết... Nhưng mà người hạ độc không phải là lão gia của nô tỳ.
La Vĩnh Tường gật đầu:
- Việc này bọn ta đã biết rồi. Người hạ độc chính là quản gia của Tiểu Nguyệt sơn trang Lý Thuận đúng không ?
- Dạ phải, chính hắn ta...

Chỉ Đao

Hồi 13
ĐỒNG TẨU SONG KỲ

La Vĩnh Tường lại nói:
- Hơn nữa bọn ta còn biết Lý Thuận hiện giờ vẫn còn đang nấp ở hậu viện của Tào gia. Đúng hay không ?
Nghênh Xuân thất kinh, ấp úng đáp:
- Chuyện này... chuyện này...
La Vĩnh Tường quát lớn:
- Ngươi còn dám định giấu giếm ?
Cùng với tiếng quát là một cây sắt cháy đỏ rực được đưa đến trước mặt ả. Khoảng cách từ cây sắt đến mặt ả không quá một tấc. Sức nóng kinh hồn từ cây sắt toa? ra làm cho mặt ả nóng bừng lên. Một vài sợi tóc xoa? xuống trước trán đã bị cháy xoắn lại và bốc lên một

mùi khét khó ngửi.
Tuy vậy Nghênh Xuân vẫn cảm thấy lạnh toát cả người. Ả đành phải thừa nhận trả lời:
- Các vị đều đã biết, tại sao còn bắt ép nô tỳ nói ra nữa ?
La Vĩnh Tường nói:
- Ta muốn ngươi nói thật ra, Lý Thuận hạ độc giết chết Quỷ Nhãn Kim Xung có phải là do Tào Lạc Sơn xúi giục hay không ?
Nghênh Xuân liền lớn tiếng phân bua:
- Không phải ! Sự việc này không liên quan một chút gì đến lão gia cả. Tuyệt đối không phải là do lão gia xúi giục hắn làm.
- Thế thì tại sao Lý Thuận lại trốn ở nhà họ Tào ?
- Bởi vì gã là điệt nhi của Lý Thất gia. Việc này hoàn toàn do Lý Thất gia tự giấu gã lại ở trong hậu viện.
- Lẽ nào Tào Lạc Sơn lại không hề hay biết đến việc này hay sao ?
- Ban đầu thì ão gia không biết, nhưng sau đó người cũng phát hiện ra. Lão gia đã có ý định đuổi hắn đi, ai ngờ lại bị Lý Thất gia ra tay hạ độc thủ trước. Đến nỗi bây giờ lão gia cầu sống cũng không được, cầu chết cũng chẳng xong. Tới bây giờ người vẫn còn nằm mê man ở trên giường.
La Vĩnh Tường đột ngột hỏi:
- Nói vậy hiệu thuốc Đồng Nhơn đường đóng cửa giải nghệ cũng chính là chủ ý của Lý Thất sao ?
Nghênh Xuân đáp với giọng có vẻ căm phẫn:
- Hoàn toàn đúng như vậy. Toàn bộ mọi việc đều do Lý Thất gia quyết định cả. Hiện giờ mọi việc lớn nhỏ trong trang viện nhất nhất phải nghe theo lời của lão. Tính mạng của lão gia cũng đang ở trong tay lão...
Ai mà to gan dám chống lại lão, lập tức sẽ bị lão treo lên cây cho chó cắn chết.
Nói đến đây ả liền nghẹn ngào khóc nức lên.
La Vĩnh Tường liền truy hỏi tiếp:
- Gã Lý Thất gia kia lai lịch như thế nào ? Hắn có quan hệ gì với Tào Lạc Sơn mà lại lộng hành và ngang ngược đến thế ?
Nghênh Xuân vừa nức nở vừa nói:
- Lão không có quan hệ gì vời lão gia cả. Lão ta vốn chỉ là một nô bộc tạp dịch mà thôi. Lão gia thấy lão vừa câm lại vừa điếc, thân thế đáng thương. Cho nên mới từ từ đề bạt lão lên làm quản gia. Không ngờ lão lại lấy ân trả oán, định đoạt luôn sản nghiệp của nhà họ Tào.
Vừa nói vừa khóc rất là thảm thiết, đến nỗi khiến cho Hoắc Vũ Hoàn và Thiết Liên cô cũng phải mủi lòng.

Nhưng La Vĩnh Tường thì vẫn chưa chịu buộng tha, tiếp tục hỏi:
-- Lý Thất mưu hại Tào Lạc Sơn có thể nói là vì muốn chiếm sản nghiệp Tào gia. Thế còn hắn sai Lý Thuận hạ độc giết chết Kim Xung là vì cái gì ?
Nghênh Xuân đáp:
- Tài sản của Kim gia còn nhiều hơn của Tào gia đến gấp mấy lần, về việc này còn phải hỏi sao ?
- Nếu như hắn đã muốn mưu đoạt tài sản của Kim gia, vậy thì hắn phải hạ độc luôn cả Kim tam nương nương mới đúng. Thế thì tại sao hắn lại tha cho bà ta chứ ?
- Chắc là không có cơ hội, mà chắc cũng có thể là vì lúc ấy Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đang có mặt tại Tiểu Nguyệt sơn trang, nên khiến cho hắn không kịp ra tay.
La Vĩnh Tường liền cướp lời:
- Tại sao ngươi biết được lúc ấy Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đang có mặt tại Tiểu Nguyệt sơn trang ? Là ai đã nói cho ngươi biết ?
Nghênh Xuân có vẻ hơi ấp úng:
- Hình như.. chính là Lý Thuận...
La Vĩnh Tường nghiêm giọng quát:
- Vậy rốt cuộc là ai ? Không được nói là hình như.
Nghênh Xuân dừng lại giây lát, mới nói:
- Chính là Lý Thuận,
- Thế thì hắn kể cho ngươi nghe về chuyện này như thế nào ?
Nghênh Xuân vội chữa lại:
- Không phải ? Không phải hắn nói cho nô tỳ nghe. Mà là khi lão gia hỏi hắn, nô tỳ đứng bên nghe được.
La Vĩnh Tường cười nhạt nói:
- Được rồi, bây giờ ta trở lại vấn đề. Từ lúc Lý Thuận đến Tào gia, hắn thường qua lại với những người nào ? Hắn có ra ngoài hay là có người lạ nào đến thăm không ?
Nghênh Xuân im lặng suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:
- Nô tỳ lúc nào cũng ở trong phòng hầu hạ lão gia. Bởi vậy tình hình bên ngoài nô tỳ không được biết.
- Thật sự một chút cũng không biết ?
- Hoàn toàn là thật. Nô tỳ và hắn không hề quen biết nhau. Vậy hà tất phải giấu giếm cho hắn làm gì ?
La Vĩnh Tường gật đầu bảo:
- Rất tốt. Bây giờ ta nói thật cho ngươi biết, lần trước ở Tiểu Nguyệt sơn trang, Lý Thuận đã phá hoại đại sự cuả bọn ta. Vì vậy lần này chúng ta trở lại tìm hắn để báo thù...

Nhưng mà Hoàn Phong Thập Bát Kỳ làm bất cứ chuyện ân oán gì cũng đều phân minh. Nếu quả thật ngươi không có giấu giếm bọn ta, thì bọn ta tự nhiên cũng sẽ không làm khó dễ ngươi...
Nghênh Xuân liền nói ngay:
- Nô tỳ thề là không hề giấu giếm nưa? lời những điều mà mình biết về hắn
La Vĩnh Tường nói:
- Về việc này, bọn ta còn phải đích thân đến Tào gia để xác minh thật hư thế nào. Trước khi chứng minh ngươi thật sự là người vô tội, tạm thời ngươi phải ở lại nơi đây vài ngày,
- Nhưng các vị phải mất bao nhiêu lâu mới có thể xác minh xong ?
- Ít thì chừng mười ngày, nhiều thì nửa tháng.
Nghênh Xuân hoảng hốt hỏi:
- Tại sao phải lâu như vậy chứ ?
La Vĩnh Tường chậm rải nói:
- Bởi vì bọn ta còn có một việc cấp bách hơn. Đó là phải lập tức đến Tây Khuynh sơn ngay. Phải đợi đến khi bọn ta quay trở về, mới có thể giải quyết việc này được.
- Tây Khuynh sơn cách đây không xa, cả đi lẫn về tồi đa là mất ba, bốn ngày, hà tất phải cần đến mười ngày ?
- Ta nghĩ việc này nói thật cho ngươi biết cũng chẳng sao. Gần đây có kẻ giả mạo danh hiệu Chỉ đao Hoắc Vũ Hoàn cuả đại ca bọn ta, liên miên gây ra các vụ án ở trên giang hồ. Báo hại bọn ta phải gánh tội cho hắn. Mấy hôm trước bọn ta đã truy lùng được tung tích cuả hắn rồi. Bây giờ có thể nói là...
La Vĩnh Tường vừa định nói tiếp thì Hoắc Vũ Hoàn đã đưa tay cản lại nói:
- Tam đệ ! Phải đề phòng tin tức bị lộ ra ngoài. Nếu như gần đến kỳ hẹn có gì biến đổi, e rằng tên hung đồ sẽ không chịu đến chỗ đã giao hẹn.
La Vĩnh Tường đáp:
- Không bao giờ. Hắn đã giao ước với chúng ta là vào nưa? đêm ngày hai mươi chín tháng này, đến Lão Nha lãnh ở Tây Khuynh xơn quyết chiến một trận. Hôm nay đã là hai mươi rồi, chỉ cần chúng ta nhốt con a đầu này lại đến cuối tháng, như vậy là khỏi phải sợ tin tức bị lộ ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn vẻ nghiêm trang nói:
- Điều ngu huynh lo lắng không phải là a đầu này, mà chính là người cuả Song Long tiêu cục. Nếu như bọn chúng biết được tin này, nhất định bọn chúng sẽ chõ mũi vào. Lúc ấy không phải sẽ gây cho chúng

ta têm nhiều phiền phức hay sao ?
La Vĩnh Tường mỉm cười:
- Đại ca quá lo rồi, kế hoạch dự tính cuả chúng ta lần này là sẽ tập hợp lại tại nông trang của Đon giạ..
Sau đó đợi đến ngày hai mươi chín, chúng ta mới đến ngôi cổ miếu trênLão Nha lãnh cùng hung đồ quyết đấu. Nông trang Đơn gia và Lão Nha lãnh đều là hai nơi hẻo lánh rất là khó tìm. Vả lại thời gian chỉ còn tám chín ngày, cho dù tin tức có bị lộ ra ngoài, bọn chúng cũng không chuẩn bị kịp.
- Tuy là vậy, nhưng mà cẩn thận vẫn tốt hơn.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn quay sang Thiết Liên Cô nói tiếp:
- A đầu này tạm thời giao cho muôi. Trước khi bọn ta chưa từ Tây Khuynh sơn trở về, muội tuyệt đối phải canh giữ ả thật nghiêm nhặt. Đừng để có chuyện gì sơ xuất xảy ra.
Thiết Liên cô gật đầu đáp:
- Đại ca cứ an tâm, muội đã biết phải làm sao rồi.
Dứt lời nàng đứng lên, đích thân áp gải Nghinh Xuân vào ngục thất phiá sau.
Giữa thạch thất và căn phòng nhỏ phía trước cách một cái sân. Vách tường của gian thạch thất được dùng đá chất thành. Trên nóc được lợp bằng cỏ tranh. Xem ra đây chính là một căn nhà dùng để chứa củi. Vì cấp bách nên được dùng làm phòng giam.
Trong phòng ngoài đống rơm và một cái ghế bị gẫy chân ra, tuyệt nhiên không còn một vật gì khác.
Thiết Liên Cô đặt cây đèn lồng lên trên ghế.
Hai tên đại hán thì hiệp lực khiêng Nghênh Xuân vào trong và ném lên đống rơm.
Vì đống rơm không được dày, hơn nữa Nghênh Xuân lại bị cột chặt. Cho nên vừa bị ném xuống ả đã vội la toáng lên.
Thiết Liên Cô lập tức trách móc hai tên đại hán:
- Đừng mạnh tay như vậy. Một cô nương làm sao có thể chịu được cái ném như vậy chứ ?
Hai tên đại hán liền vâng dạ, rồi lập tức tiến lên đỡ Nghênh Xuân ngồi dậy.
Thiết Liên Cô lấy vẻ thân thiện hỏi:
- Cô nương còn chưa dùng cơm phải không ?
Nghênh Xuân lắc đầu.
Thiết Liên Cô liền quay sang hai gã đại hán:
- Các ngươi đi xuống nhà bếp xem thử còn thứ gì ăn được không, mau đem tới đây.

Hai tên dại hán cùng dạ một tiếng rồi bước ra ngoài.
Ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt Thiết Liên Cô rất là ôn hoà, Nghênh Xuân không khỏi cảm kích:
- Đa tạ lòng tốt của cô nương. Bồ tát sẽ phò họ cho cô nương được nhiều phước và sống lâu...
Thiết Liên Cô tươi cười nói:
- Cô nương không cần phải sợ. Cứ yên tâm ở lại đây vài ngày. Chúng ta đều là nữ nhân cả, chỉ cần cô nương không bỏ trốn thì ta sẽ không làm khó dễ gì cô nương cả.
Nghênh Xuân liền đáp:
- Xin cô nương khai ân. Người làm ơn xin giùm với Hoắc đại hiệp tha cho nô tỳ, thật sự nô tỳ là người vô tội...
- Ta cũng biết cô nương là người vô tội. Nhưng chúng ta giữ cô nương ở lại đây, chỉ là vì đề phòng bí mật bị lộ ra ngoài mà thôi... Đợi khi nào đại ca của ta giải quyết xong chuyện tên hung đồ đã giả mạo danh hiệu của người, lúc ấy ta nhất định sẽ thả cô nương ra.
- Nếu cô nương thả nô tỳ ra, nô tỳ xin thề sẽ không hé môi nói với ai về chuyện này dù chỉ nửa lời mà thôi.
Thiết Liên Cô lắc đầu nói:
- Việc này ta không thể tự quyết định được.
Nghênh Xuân nghe nói thế, biết rằng không thể nào thuyết phục đp75c Thiết Liên Cô, nên ả iền nói:
-Mười ngày hay nửa tháng, thời gian cũng không phải là ngắn. Nếu như cứ bị cột chặt như vậye rằng đợi đến khi Hoắc đại hiệp trở về thì nô tỳ đã chết mất rồi.Thiết Liên Cô suy nghĩ hồi lâu rồi nói:
- Cô nương có thể hứa với ta là không bao giờ bỏ trốn không ?
Nghênh Xuân vội vàng:
- Nô tỳ chỉ là một thiếu nữ bình thường. Cho dù cô nương có bảo nô tỳ trốn, nô tỳ cũng chẳng dám bỏ trốn. Cho dù cứ cho là nô tỳ thật dám bỏ trốn đi, nếu như cô nương muốn bắt giữ trở lại thì dễ dàng chẳng khác gì như trở bàn tay vậy.
Thiết Liên Cô mỉm cười nói:
- Cô nương nói cũng rất phải. Thôi được rồi, ta cũng đánh liều tự quyết định lần này. Nhưng mà ta mong rằng cô nương đừng để cho ta phải lâm vào cảnh khó xử.
Nói xong nàng bước đến mở trói cho Nghênh Xuân.Nghênh Xuân dập đầu tạ Ơn rối rít. Chẳng bao lâu, hai tên đại hán đã mang thức ăn quay trở lại.
Thiết Liên Cô vội nói:
- Thời gian cũng không còn sớm. Cô nương ăn xong tạm đi nghỉ trên

đống rơm này qua đêm nay. Sáng mai ta sẽ cho người mang một cái giường đến cho cô nương.
Sau đó nàng quay sang dặn dò hai gã đại hán vài câu, rồi quay lưng bước ra khỏi gian thạch thất, trở lại căn phòng ở phía trước.
Hoắc Vũ Hoàn và La Vĩnh Tường lúc ấy đang thay đồ dạ hành. Trên bàn có một cái lồng tre, trong lồng có hai con thỏ trắng.
Vừa thấy Thiết Liên Cô quay trở lại, La Vĩnh Tường mỉm cười hỏi:
- Thế nào rồi ?
Thiết Liên Cô đáp:
- Tất cả đều an bày đúng theo lời căn dặn của tam ca. Muội đã mở trói cho ả, hơn nữa còn chuẩn bị một chiếc ghe ở bên bờ sông cho ả.
_ Làm rất tốt. Nhưng nhớ đừng để cho ả thoát thân quá sớm. Để tránh trở ngại hành động tiếp ứng của Lâm cô nương cho ta.
- Việc này tam ca cứ yên tâm. Cũng phải đến khi trời gần sáng ả mới có cơ hội thoát thân.
Hoắc Vũ Hoàn cầm cái lồng tre lên bảo:
- Tam đệ ! Chúng ta đi thôi.
Dứt lời cả hai liền vọt người ra khỏi căn phòng, Thẳng tiến về hậu viện của Tào gia.
Khi họ đến bên ngoài cửa hậu viện thì tiếng mõ đã điểm canh tư.
La Vĩnh Tường cầm lấy cái lồng tre trong tay Hoắc Vũ Hoàn và thấp giọng nói:
- Xin đại ca hãy đứng đây, để tiểu đệ lên trước cho.
Nói xong, liền nhún mình bay lên đầu tường.
Trong vườn, bốn bề đều vắng lặng và không một ánh đèn. Duy chỉ có ở trên cửa sổ ngôi tiểu lầu ở chánh điện là có cắm ba cây nhang. Nhìn từ xa có cảm tưởng giống như những đốm ma trơi trong đêm khuya.
Hoắc vũ Hoàn cũng phi thân lên trên đầu tường. Sau khi đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt, Hoắc Vũ Hoàn liền thấp giọng nói:
- Đã có ám hiệu an toàn. Vậy chứng tỏ Lâm cô nương vẫn bình yên vô sự. Bây giờ chúng ta có thể vào trong được rồi đấy.
La Vĩnh Tường hạ thật thấp giọng :
- Khoan đã ! Còn phải đề phòng mấy con chó nữa.
Nói xong, La Vĩnh Tường hít vào một hơi dài, đang hai tay bay từ trên đầu tường vào trong vườn.
Quả nhiên không ngoài dự đoán. Vừa mới đặt chân xuống đất, La Vĩnh Tường đã nghe những tiếng "khịt, khịt". Từ trong những đám cỏ ở bốn phía đột nhiên xuất hiện bày, tám con chó hung dữ.
La Vĩnh Tường đã có chuẩn bị sẵn. Liền lập tức mở nắp cái lồng tre

thả hai con thỏ ra. Còn mình lập tức bay trở lại trên đầu tường.
Hai con thỏ vừa ra khỏi lồng lập tức phóng mình chạy, mỗi con một hướng. Bảy tám con chó liền di chuyển mục tiêu sang hai con thỏ. Vì thế chúng cũng không thèm để ý đến trên tường có người hay không.
La Vĩnh Tường liền đề khí, tung mình nhảy liên tiếp mấy cái qua khỏi hoa viên, vào đến tận thềm của toà tiểu lầu.
Hoắc Vũ Hoàn lúc này đã bám sát theo sau La Vĩnh Tường.
Cánh cửa toà tiểu lầu đột nhiên hé mở. Lâm Tuyết Trinh từ trong ló đầu ra, vẫy tay gọi khẽ:
- Mau vào trong.
Cả hai lập tức bước nhanh vào bên trong tòa tiểu lầu. Nơi này gồm có hai tầng. Tầng dưới chỉ là phòng khách và thư phòng, còn tầng trên mới là phòng ngủ. Ngoài ra còn có một gian nhà bếp nhỏ ở phía sau.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay chỉ lên tầng trên thấp giọng hỏi:
- Tào Lạc Sơn có ở trên đấy không ?
Lâm Tuyết Trinh vội vã trả lời:
- Hai người cứ việc yên tâm nói chuyện, tuy lão ta đang ở trên đó, nhưng kỳ thật cũng như chết rồi.
Hoắc Vũ Hoàn thất kinh:
- Lão ta bị trọng bệnh, hay là đã bị thương ?
Xem ra thì hình như lão bị bệnh rất nặng, ốm đến nỗi chỉ còn có da bọc xương mà thôi.
- Nếu nói vậy những lời của Nghênh Xuân là thật hay sao ?
La Vĩnh Tường liền lên tiếng:
- Chúng ta lên lầu xem thử.
Lâm Tuyết Trinh dẫn hai người đi lên cầu thang, vào trong phòng ngủ của Tào Lạc Sơn.
Trước tiên Lâm Tuyết Trinh thả bức rèm cửa sổ xuống, sau đó đốt đèn lên và cầm đến sát bên giường.
Dưới ánh đèn, chỉ thấy một lão nhân thân hình gầy ốm đang nằm ngửa ở trên giường. Râu tóc lão ta đều bạc trắng, hai con mắt sâu hoắm càng làm nổi bật thêm hai gò má cao của lão...
Quả nhiên Lâm Tuyết Trinh không nói ngoa chút nào, lão ta chỉ còn là một cái xác với da bọc xương mà thôi.
Thân hình của lão nhân kia tuy gầy ốm như một bộ xương, nhưng ngược lại hai mắt lão vẫn mở to, lờ đờ nhìn thẳng lên nóc màn. Dường như vẫn chưa chết.
La Vĩnh Tường đưa tay ra xem thử mạch cho lão. Tuy mạch nhẩy rất

yếu, nhưng cơ thể vẫn còn ấm.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
-Tam đệ ! Có phải lão ta bị bệnh nặng hay không ?
La vĩnh Tường lắc đầu, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.
Hoắc Vũ Hoàn lại nôn nóng hỏi:
- Có phải bị người hạ độc hay là bị đả thương nội tạng ?
La Vĩnh Tường trầm ngâm khá lâu, rồi mới nghiêm giọng nói:
- Theo như tiểu đệ thấy thì lão ta không hề bị trúng độc, cũng không hề thọ thương, cũng không giông bị bệnh nặng.
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Vậy chứ lão ta ra làm sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đệ thấy lão ta hình như không phải là Tào Tuyết Sơn.
Dứt lời, tay trái La Vĩnh Tường đột nhiên bóp chặt cổ tay của lão nhân. Tay phải nhanh như chớp đánh một chưởng vào giữa ngực.
Hoắc Vũ Hoàn định can ngăn La Vĩnh Tường lại, đột nhiên cánh tay trái của lão nhân kia nhanh nhẹn bắt lấy khuỷ tay phải của La Vĩnh Tường. Đồng thời lão cười khì khì rồi ngồi dậy.
Bỗng chốc, cặp mắt thất thần của lão nhân bỗng nhiên sáng quắc lên, rồi lão cười lớn:
- Gã họ La xem ra cũng có chút ít nhãn quang, nhưng đáng tiếc là lúc ngươi biết thì đã quá muộn rồi.
La Vĩnh Tường tuy giữ chặt được cổ tay phải của đối phương. Đổi lại khủy tay phải của mình cũng đã bị đối phương bóp chặt, liền thử dùng lực giật mạnh nhưng không sao thoát ra được. Lúc ấy La Vĩnh Tường liền hạ giọng nói:
- Đại ca ! Hãy mau chạy đi.
Ở phía bên ngoài toà lầu có người tiếp lời:
- Còn định chạy đi đâu ?
Một luồng gió từ ngoài cửa sổ bất chợt thổi vào làm tắt ngấm ngọn đèn Lâm Tuyết Trinh đang cầm trên tay.
Ngọn đèn vừa tắt, lập tức một bóng người từ ngoài cửa sổ lao vút vào. Trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một tên tiểu hài tử có thắt cái bím tóc chỉa lên trời.
Sự việc vừa xảy ra khiến cho Hoắc Vũ Hoàn và Lâm Tuyết Trinh có phần hơi lúng túng. Đến khi ngọn đèn bị tắt. Lúc ấy hai người mới phát hiện ra bốn phía bên ngoài toà tiểu lầu đều có tiếng hò hét, còn khắp nơi thì đèn đuốc sáng trưng.
Hoắc Vũ Hoàn biết đã bị trúng kế, liền thối lui ra sau vài bước, rút thanh Ngư Lân Bảo Đao ra cầm tay.

Tên tiểu hài tử vừa mới xông vào trong phòng liền bị Hoắc Vũ Hoàn tấn công liền ba đao. Chân còn chưa đứng vững, bất chợt bị tấn công, tên tiểu hài tử vội vàng nhảy ra ngoài lại.
Lâm Tuyết Trinh vẫn còn chưa tuốt binh khí ra. Nhìn thấy La Vĩnh Tường và lão nhân kia đang giằng co, nắm chặt lẫn nhau, nàng lập tức rút thanh trường kiếm ở phía sau lưng ra.
Hoắc Vũ Hoàn vội hét lớn:
- Lâm cô nương mau qua giữ cửa sổ, còn lão ta hãy để cho tại hạ.
Lâm Tuyết Trinh cầm kiếm chạy đến cửa sổ. Bỗng nhiên nghe một tiếng "ái da" Thanh trường kiếm trong tay Lâm Tuyết Trinh đã rơi xuống đất.
Hoắc Vũ Hoàn thất kinh hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Lâm Tuyết Trinh dùng tay trái nhặt thanh kiếm lên, nàng cắn răng chịu đau đáp:
- Tên tiểu quỉ vừa rồi, ở bên ngoài dùng thiết đạn tập kích lén, hắn đã bắn trúng vai của muội...
Nàng đang nói bỗng nhiên có hai bóng đen từ dưới cầu thang xông lên.
Hoắc Vũ Hoàn hét lớn một tiếng, múa đao phóng về phía cầu thang. Thế đao ào ạt tấn công chẳng khác gì con giao long đang giận dữ. Chỉ mấy đường đao là hai bóng đen kia đã bị đẩy lùi trở xuống.
Lần này, gần cầu thang cận phía ngoài, nhờ ánh sao trời, Hoắc Vũ Hoàn đã nhận ra hai bóng đen chính là huynh đệ họ Long, chủ nhân của Song Long tiêu cục.
Hoắc Vũ Hoàn trong lòng cảm thấy kinh ngạc, vội hướng về phía lão nhân hỏi:
- Lão tặc ! Thật ra ngươi là ai ?
Lão nhân cười khanh khách đáp:
- Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao. Lão phu họ Đổng tên Huân, thiên hạ thường gọi là Trúc Trượng ông. Tên tiểu hài nhi bắn thiết đạn vừa rồi chính là tên đồ tôn Đổng Hương Nhi của lão phu.
La Vĩnh Tường thất thanh kêu lên:
- Kỳ Liên Đồng Tẩu Song Kỳ.
Trúc Trượng Ông cười đáp:
- Không sai ! Lão phu đã ngưỡng mộ tiếng tăm của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ từ lâu. Lần trước ở Tiểu Nguyệt sơn trang không có duyên gặp được các vị. Không ngờ bây giờ lại tao ngộ Ở nơi đây.
La Vĩnh Tường nói:
- Huynh đệ Hoàn Phong trước giờ không có ân oán gì với Đồng Tẩu

Song Kỳ. Vậy Đổng tiền bối làm như thế này là có ý gì ?
Trúc Trượng Ông đáp:
- Song Long tiêu cục và Hoàn Phong Thập Bát Kỳ lâu nay cũng đâu có ân oán gì. Vậy tại sao các ngươi cướp đi số tiêu của họ, làm cho người ta không còn đất để sống ?
Lâm Tuyết Trinh tức giận lên tiếng:
- Song Long tiêu cục tuy làm mất số tiêu. Nhưng mà chủ hàng đâu có bắt bọn họ bồi thường.
Trúc Trượng Ông lắc đầu:
- Tiêu cục làm mất tiêu, cũng đồng nghĩa với đoạn tuyệt con đường làm ăn. Cho dù chủ hàng không yêu cầu bồi thường, cũng phải truy tìm lấy lại. Vì đây là vấn đề trách nhiệm và danh dự với khách hàng.
- Nếu như người cướp tiêu chính là chủ hàng thì sao ?
Trúc Trượng Ông ngớ người ra:
- Lão phu không hiểu ý nghĩa câu nói này của cô nương.
- Ý ta nói...
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên cướp lời:
- Lâm cô nương không cần phải nhiều lời với lão ta. Chúng ta đã cướp đi số tiệu của Song Long tiêu cục thì không sợ bọn họ tầm thù đòi lại. Ta không tin chỉ một toà lầu nhỏ như vầy mà có thể giữ chân bọn ta được.
Trúc Trượng Ông cười ha hả:
- Hoắc đại hiệp ! Nếu như ngươi không rơi vào toà tiểu lầu này, hoặc giả không có ai đi cùng ngươi thì việc đó có thể...
Nhưng hiện tại ngươi như hổ đã sa bẫy, người của ngươi đã kẹt ở đây, chỉ sợ muốn ra oai cũng chẳng được.
Hoắc Vũ Hoàn tức giận hừ một tiếng:
- Vậy để ta thử cho ngươi xem.
Lời nói chưa dứt, lưỡi đao sắc bén của Hoắc Vũ Hoàn đã xé gió chém thẳng xuống hướng hai người phía cuối cái giường.
Trúc Trượng Ông và La Vĩnh Tường vẫn còn nắm chặt nhau ngồi ở trên giường. Nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn vung đao từ phía đuôi chém tới. Trúc Trượng Ông liền kéo người La Vĩnh Tường ra đỡ đường đao của Hoắc Vũ Hoàn. Đồng thời di chuyển thân lão về phía đầu giường
Hoắc Vũ Hoàn sợ sẽ vô tình làm La Vĩnh Tường bị thương nên, lưỡi dao vừa đi được nửa đường thì được đổi hướng tấn công về phía trước.
Trúc Trượng Ông liền né tránh sang một bên, rồi vọt ra phía đuôi giường lần nữa. Sau đó lão vẫn lợi dụng La Vĩnh Tường để ngăn cản

thế đao của Hoắc Vũ Hoàn.
Đúng lúc ấy, lại có một bóng người phóng qua cửa sổ lọt vào bên trong. Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong đã lợi dụng cơ hội Lâm Tuyết Trinh bị thương để xông vào.
Hoắc Vũ Hoàn đành phải bỏ mặc Trúc Trượng Ông, múa đao tấn công Diêu Kế Phong ngay.
Chưa đầy ba chiêu, Diêu Kế Phongdã bị đánh bật ra ngoài. Liền lúc đó, hai huynh đệ Long Bá Đào lại xông lên phía cầu thang...
Hoắc Vũ Hoàn tức giận chẳng khác gì một con hổ điên. Khi thì chạy về phía cầu thang, ít lâu sau lại quay về giữ phía cửa sổ. Cho nên chẳng bao lâu dường như Hoắc Vũ Hoàn cũng đã thấm mệt.
La Vĩnh Tường nhìn thấy tình thế trước mắt càng lúc càng nguy cấp. Bằng mọi cách phải thoát thân để trợ lực cho Hoắc Vũ Hoàn ngay.
Đột nhiên La Vĩnh Tường dùng đầu và vai húc mạnh vào trụ giường bên phải.
"Rầm !" Trụ giường liền bị gẫy ngang, toàn bộ bức màn và đĩnh giường đều sập xuống, đúng ngay phía trên đầu của Trúc Trượng Ông.
La Vĩnh Tường liền buông tay trái ra. Rồi dùng cạnh bàn tay chém mạnh xuống cánh tay của Trúc Trượng Ông.
Không ngờ Trúc Trượng Ông cũng phản công cực kỳ nhanh lẹ. Trong khi trụ giường bị gãy và bức màn cùng đỉnh giường đang rơi xuống, lão đã lệp tức nhẩy ngay xuống đất, nhưng ngũ chỉ vẫn bấu chặt khuỷ tay phải của La Vĩnh Tường.
Thân hình lão từ trên giường nhảy xuống đất, vị trí cánh tay tất nhiên cũng bị thay đổi, thành ra La Vĩnh Tường chỉ chém vào trong khoảng không.
Nhưng La Vĩnh Tường vừa đánh hụt một đòn, cũng nhanh nhẹn biến thế.
Lợi dụng trong lúc Trúc Trượng Ông vừa nhảy xuống đất chân chưa đứng vững, thân hình để lộ ra trống trải, La Vĩnh Tường liền co hai chân lại tống mạnh vào bụng lão. Nhưng vì bàn tay của Trúc Trượng Ông bấu quá chặt vẫn còn dính tay La Vĩnh Tường nên cả hai cùng ngã nhào xuống mặt đất.
Tuy bị ngã xuống đất nhưng lão vẫn lỳ lợm tay trái cũng chưa chịu buông La Vĩnh Tường ra. Lão dùng tay phải chống xuống đất chuẩn bị đứng dậy.
Không may cho lão là vị trí của lão ngã gần sát bên Lâm Tuyết Trinh. Lâm Tuyết Trinh từ lúc bị thương ở bả vai, nàng đã không còn nhiều khả năng để chống đỡ những chiêu tấn công mãnh liệt của kẻ khác.

Nên Lâm Tuyết Trinh chỉ lo nghĩ cách trợ giúp La Vĩnh Tường...
Nếu như có cơ hội là Lâm Tuyết Trinh lập tức sẽ ra tay ngay. Bây giờ Trúc Trượng Ông tự nhiên mang cơ hội đến, bởi vậy Lâm Tuyết Trinh không ngại ngần gì mà không hành động. Thanh trường kiếm trong tay nàng nhanh như chớp chém xuống cánh tay phải của Trúc Trượng Ông.
Trúc Trượng Ông nghe tiếng xé gió của binh khí ở phía sau, lão liền lập tức thu tay lại, rồi lẹ làng đảo ngược lên dùng ba đầu ngón tay kẹp trúng vào lưỡi kiếm của Lâm Tuyết Trinh giữ chặt lại.
Tay trái lão thì đang giữ khuỷ tay của La Vĩnh Tường, tay phải lại kẹp lưỡi kiếm Lâm Tuyết Trinh cho nên lão không sao di động được.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn luôn để mắt về phía La Vĩnh Tường canh chừng, lúc này ngay sau khi vừa đẩy lùi Thương Lãng Khách Diêu Kế Phong ra khỏi cửa sổ, nhìn thấy Trúc Trượng Ông đã bị như vậy. Vũ Hoàn vui mừng lập tức vung đao phóng người về phía lão.
Trúc Trượng Ông chỉ có hai tay, làm sao cùng một lúc đối phó lại hai cao thủ. Vì thế liệu bề không xong, lão liền dùng lực đẩy tung La Vĩnh Tường và Lâm Tuyết Trinh ra. Rồi nhanh nhẹn phóng mình... qua của sổ đào tẩu...
La Vĩnh Tường vừa thoát thân được liền rút thiết phiến trong người ra và hối thúc:
- Không thể ở đây lâu được. Đại ca hãy lấy khăn bịt mặt lại, chúng ta cùng phá vòng vây ra ngoài.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Bây giờ còn cần phải che mặt hay sao ?
- Tuy rằng đêm nay chúng ta bị trúng kế, nhưng bí mật về việc an bày ở Tây Khuynh sơn vẫn còn chưa bị bại lộ. Bởi vậy diện mạo của đại ca do đó không thể để cho bọn họ biết được.
Hoắc Vũ Hoàn sờ sờ trên người một lúc, rồi bất chợt dùng đao cắt vạt áo phía trước ra và bảo:
- Vì lúc đi đến đây, ta quá vội vã quên mang theo khăn bịt mặt rồi. Bây giờ dùng đỡ vạt áo này vậy. Tam đệ nhìn xem có đủ che kín hay không.
Vì trong ngôi tiểu lầu lúc này tối thui nên La Vĩnh Tường phải vận hết nhãn lực lên mới quan sát được:
- Đệ thấy như vậy cũng đường được, tuy không kín đáo bằng loại khăn bịt mặt đại ca hay dùng...
Hoắc Vũ Hoàn không có thời gian rảnh để lo nhiều về diện mạo nên ngắt lời:
- Thôi được rồi, Lâm cô nương đi giữa, tam đệ Ở phía sau. Tất cả

cùng theo ta.
Cả ba từ từ đi xuống bằng lối cầu thang. Trên đường đi họ không hề gặp một trở ngại nào.
Khi đến bên ngoài phòng khách, cả ba người cùng dừng lại lắng tai nghe. Nhưng họ không hề nghe tiếng những âm thanh hò hét vừa rồi, ở bên ngoài ngôi tiểu lầu lặng im.
Lâm Tuyết Trinh hỏi:
- Bọn chúng đang giở trò gì đây ?
Hoắc Vũ Hoàn cười khẽ:
- Thấy kỳ quái nhưng chẳng có gì là kỳ quái. Nếu ta cảm thấy kỳ quái thì nhất định sẽ bị hại. Cô nương cứ bám sát theo tại hạ, can đảm xông ra bên ngoài.
Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Ngoài cửa nhất định có mai phục. Phía sau còn có một cửa hậu, hay là chúng ta thoát ra bằng lối đó đi..
Hoắc Vũ Hoàn liền cắt ngang:
- Không ! Chúng ta vào bằng cửa chánh thì ra cũng phải bằng cửa chánh. Không được để bọn chúng xem thường.
Nói đoạn, Hoắc Vũ Hoàn đưa đao sau ép sát vào khuỷ tay. Còn tay trái tông mạnh vào cửa và cùng một lúc phóng nhanh ra bên ngoài.
Trong vườn đèn đuốc được đốt sáng trưng như ban ngày. Dưới ánh sáng là bọn quần hùng của Song Long tiêu cục tay cầm khí giới sáng ngời.
Tất cả bọn họ đều xếp thành hàng ngang đứng chắn trước cửa chánh môn, nhưng không hề có một ai lên tiếng.
Người đứng phía trên hết chính là Thần Toán Tử Liễu Nguyên. Tay bồng thanh trường kiếm để trước ngực. Vừa nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn xông ra, lão liền cúi người thi lễ và mỉm cười nói:
- Hoắc đại hiệp quả thật không hổ danh là anh hùng hào kiệt cái thế thiên hạ vô song. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Liễu mỗ này, là người sẽ đi ra bằng cửa chánh môn.
Hoắc Vũ Hoàn cũng cúi người chào lại:
- Các hạ đừng quá tự tin. Lân sau có lẽ Hoắc mỗ sẽ đi bằng cửa hậu đấy.
Liễu Nguyên cười lớn:
- Lâu nay nghe rằng Hoắc đại hiệp khí phách hào hùng, bây giờ gặp mặt quả nhiên không sai chút nào.
Hoắc Vũ Hoàn cũng cười nói:
- Trước giờ ta cũng có nghe đại danh Thần Toán Tử của các hạ. Ai ngờ hôm nay gặp mặt, khiến cho người ta vô cùng thất vọng.

Liễu Nguyên không hề tức giận, vẫn mỉm cười đáp:
- Chẳng lẽ kế nhỏ hôm nay, tại hạ tính không đúng hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Tất cả kế hoạch của các hạ tính rất chính xác. Nhưng vẫn có một việc tính chưa tới.
Liễu Nguyên hơi nhíu mày lại:
- Thật vậy sao ? Thế thì phải xin thỉnh giáo Hoắc đại hiệp vậy.
Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt:
- Các hạ chỉ tính được Hoắc mỗ này nhất định sẽ đến. Nhưng không tính thử xem có cầm giữ chân được Hoắc mỗ hay không ?
Liễu Nguyên nghe câu này liền hơi biến sắc mặt:
- Có giữ chân được Hoắc đại hiệp hay không, cái đó không quan trọng. Chỉ là Hoắc đại hiệp đã đến, vậy có thể lấy khăn bịt mặt xuống, cho mọi người nhìn thấy diện mạo của người được không ?
Hoắc Vũ Hoàn lùi ra sau nửa bước, đồng thời đưa thanh đao lên trước ngực rồi từ từ nói:
- Muốn nhìn thấy diện mạo của Hoắc mỗ. Vậy thì phải hỏi thanh đao này trước đã.
Long Bá Đào đứng bên cạnh Liễu Nguyên liền quát lớn:
- Gã họ Hoắc kia, bọn ta kính trọng ngươi là một hảo hán, chứ không hề khiếp sợ võ công của ngươi, ngươi đừng ở đó khẩu xuất cuồng ngôn, ép người thái quá.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Cái gì gọi là ép người thái quá. Các vị tư thế như vậy, chẳng lẽ Hoắc mỗ nói vài câu dễ nghe cũng không được hay sao ?
Long Bá Đào cười gằn:
- Được ! Oan có đầu, nợ có chủ. Vậy thì Long mỗ xin thỉnh giáo trước.
Hoắc Vũ Hoàn ôm quyền cúi chào:
- Như vậy mới là khí phách của anh hùng chứ. Long lão đại mời !
Long Bá Đào cũng không còn khiêm nhường nữa, lão liền tuốt kiếm ra dùng ngay chiêu thức "Nhất khí hỏa tam thánh", liên tiếp tấn công ba đường kiếm. Hoắc Vũ Hoàn tiến lên một bước đứng theo kiểu chữ "Đinh". Đồng thời thanh bảo đao cũng chuyển động.
Một loạt tiếng kim loại chạm nhau chát chúa vang lên. Cùng một lúc đao và kiếm đều văng ra. Hoắc Vũ Hoàn vẫn đứng im không hề nhúc nhích. Ngược lại Long Bá đào bị thối lui ra sau hai bước.
Bọn quần hùng nhìn thấy, tất cả đều thất sắc.
Long Bá thương đột nhiên hét lớn:
- Hoắc Vũ Hoàn ngươi cũng tiếp ta ba chiêu ! Tiếng hét chưa dứt thì

lão đã vọt người lên không, nhắm thẳng mũi kiếm tấn công Hoắc Vũ Hoàn ngay.
Chiêu thức phi thân tấn công của lão được gọi là "Kiếm hồn vũ phi". Người phát chiêu kiếm này thường phải dùng hết công lực tập kích từ trên không xuống. Vì vậy khí thế mạnh mẽ vô cùng, không tưởng tượng được và cũng khiến đối phương mà lão đã gặp qua, chưa có ai trực diện chống đỡ.
Nhưng chiêu thúc này dễ phát mà khó thâu. Nếu như gặp phải đối thủ có một công lực thâm hậu, không chịu né tránh mà dùng toàn lực phản kích lại, trong khi người dùng chiêu thức này chưa biến chiêu kịp, sẽ bị vũ khí của đối phương đánh cho bị thương hoặc có khi mất cả tính mạng.
Hai huynh đệ họ Long, luận về công lực thì Long Bá Thương thua Long Bá Đào đến một bực.
Vừa rồi Long Bá Đào chỉ mới xuất thủ được có ba chiêu đã bị Hoắc Vũ Hoàn đáng văng ra. Nếu như Long Bá Thương ra chiêu một mình như vậy, thì chẳng khác nào tìm lấy cái chết.
Cho nên Long Bá Đào vừa nhìn thấy Long Bá Thương thi triển "Kiếm hồn vũ phi", lão cả kinh vội vàng múa kiếm tấn cộng hạ bàn của Hoắc Vũ Hoàn để trợ giúp cho Long Bá Thương.
Đúng lúc ấy, Đông Hương Nhi cũng bắn ra một viên thiết đạn...
Hai huynh đệ họ Long dùng song kiếm hợp bích, đồng thời với sự giúp sức của Đông Hương Nhi, tuy cả ba người không hề thương lượng trước với nhau, nhưng ngược lại vô tình ra chiêu hết sức là ăn khớp. Hai huynh đệ họ Long, kẻ tấn công trên, người công kích dưới, còn thiết đạn của Đông Hương Nhi nhắm vào sau gáy của Hoắc Vũ Hoàn bắn tới.
La Vĩnh Tường liền quát lớn:
- Ỷ đông để vây công thủ thắng, các ngươi có còn mặt mũi nhìn đồng đạo võ lâm hay không chứ ?
La Vĩnh Tường mở soạt cây thiết phiến định đỡ lấy viên thiết đạn của Đổng Hương Nhi.
Còn Lâm Tuyết Trinh chuẩn bị dùng thanh trường kiếm cắt ngang thế đánh hiểm ác của Long Bá Đào.
Hai người vừa định xông lên thì Hoắc Vũ Hoàn vừa nhún hai chân một cái, vừa quát lớn:
- Dừng lại, không được xuất thủ.
Trong khi quát La Vĩnh Tường và Lâm Vĩnh Trinh, qua cái nhún chân toàn thân của Hoắc Vũ Hoàn đã bay lên cao hơn hai thước, dễ dàng né tránh được thế kiếm của Long Bá Đào. Đồng thời chân trái của

Hoắc Vũ Hoàn đưa lên cao, quét ngược về sau trúng viên thiết đạn của Dỗng Hương Nhi bay dạt ra xa. Còn thanh bảo đao thì đón lấy thế kiếm trên không của Long Bá Thương.
Tiếng đao và kiếm chạm nhau phát ra am thanh chói cả tai mọi người chung quanh. Chỉ trong nháy mắt, Hoắc Vũ Hoàn từ từ rơi xuống vững vàng trên vị trí cũ.
Ngược lại Long Bá Thương bị lộn trên không hai vòng, rơi xuống. Vừa đặt chân xuống đất lão đã lảo đảo lùi ra sau bốn năm bước và cuối cùng ngã ngồi bệt trên mặt đất.
Thanh trường kiếm trong tay lão chỉ còn một đoạn ngắn. Cái áo bị rách toạt một mảnh, sắc mặt trắng bệch còn miệng thì há hốc ra thở hổn hển không ngậm lại được.
Long Bá Đào hoảng kinh vội chạy đến hỏi:
- Lão nhị ! Bị thương có nặng không ?
Long Bá Thương cố lắc đầu mấy cái, ráng điều hoà hơi thở trả lời:
- Không sao... gã họ Hoắc... chỉ... chỉ đánh bằng sống đao...
Long Bá Đào vẻ mặt thất sắc, quay người lại vái chào Hoắc Vũ Hoàn một cái:
- Đa tạ Hoắc huynh đã nương tay.
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười đáp:
- Không phải Hoắc mỗ cố ý dùng sống đao, mà là vì bị Long lão đại và vị tiểu huynh đệ kia làm cho lính quýnh, nên mới cầm ngược đao.
Nét mặt của Long Bá Đào có vẻ hổ thẹn, lão nói từ từ:
- Huynh đệ Long mỗ tự nhận không phải là đối thủ của Hoắc huynh. Việc mất tiêu từ nay không truy cứu nữa và ân oán giữa chúng ta cũng chấm dứt từ đây. Hoắc huynh, mời.
Hoắc Vũ Hoàn có hơi bất ngờ, nhìn bốn phía rồi đáp:
- Tại đây còn có rất nhiều cao nhân, nếu như không ra tay, há chẳng đáng tiếc hay sao ?
Long Bá Đào hai tay ôm quyền, hướng về phía quần hùng thi lễ:
- Các vị hảo bằng hữu đã vì nghĩa mà ra tay tương trợ. Long mỗ này ở tại nơi đây, xin thành thật cảm tạ các vị đã nể mặt...
Đợi đến khi trở về đến phủ Thái Nguyên và giải nghệ tiêu cục xong, hai huynh đệ của Long mỗ sẽ đăng môn khấu tạ chư vi.
Mọi người chung quanh, nhất là bọn quần hùng nghe nói câu này đều trố mắt đứng nhìn, không thốt nên lời nào. Đặc biệt là Thần Toán Tử Liễu Nguyên, mang danh như thế cũng chả hiểu ý của Long Bá Đào ra làm sao, lão cảm thấy mình đáng chán thật.
Nhưng Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên cười xen vào:
- Long lão đại ! Ta có câu nói thật lòng này, không biết các hạ có tin

hay không ?
Long bá Đào cúi người:
- Xin Hoắc huynh cứ chỉ giáo !
Hoắc vũ Hoàn chậm rãi đáp:
- Nếu như ta hứa trong ba tháng nữa, sẽ đích thân mang số tiêu đã cướp trả lại cho Song Long tiêu cục. Vậy các hạ đồng ý đợi ta trong vòng ba tháng, nếu không nhân được số tiêu này, các hạ sẽ giải nghệ tiêu cục được không ?
Long Bá Đào vô cùng ngạc nhiên:
- Hoắc huynh không nói đùa với huynh đệ tại hạ chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai nói:
- Giả hay thật đến lúc ấy mới biết. Thời gian ba tháng cũng không phải là dài. Nếu như chúng ta thất ước không đến, lúc ấy các hạ đóng cửa tiêu cục vẫn còn chưa muộn kia mà.
Long Bá Đào trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Thôi được ! Long mỗ sẽ tuân lệnh ở tại tiêu cục đợi Hoắc Huynh trong ba tháng.
Nói xong lão tránh sang một bên nhường lối cho Hoắc Vũ Hoàn đi.
Hoắc Vũ Hoàn liền tra đao vào vỏ, từ từ bước về phía trước. Khi đi ngang qua trước mắt của Liễu Nguyên, Vũ Hoàn dừng lại cười hỏi:
- Liễu huynh ! Có thể tiết lộ một chút cho Hoắc mỗ biết, tại sao các hạ đoán được Hoắc mỗ sẽ đến trang viện của Tào gia hay không ?
Liễu Nguyên mỉm cười nói:
- Nói ra thật xấu hổ. Bọn tại hạ vì theo dõi hàng tung của Lý Thuận nên mới đến hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường.Trong lúc tình cờ tại hạ đã phát hiện ra người của La huynh cài vào trong nhà họ Tào. Sau đó bắt bọn chúng nói ra cách liên lạc với các vị. Thế rồi tại hạ mới tương kế tựu kế giương ra cái bẫy này.
- Như thế Tào Lạc Sơn và Lý Thuân hiện giờ ở đâu ?
Lý Thuận chỉ trốn ở Tào gia có một hôm, sau đó hắn rời khỏi Lan Châu, không biết là hắn đã đi đâu. Còn Tào lạc sơn hiện vẫn ở phía sau hậu viện Đồng Nhơn đường, chưa từng hay biết gì
- Thế còn a hoàn Nghênh Xuân là người của T2o gia hay là do Liễu huynh phái đến ?
Trong trang biện toàn là người của Tào gia cả. Nhưng có điều bọn chúng đã được tại hạ căn dặn và y theo mà hành sự.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ vỗ vai Liễu Nguyên:
- Sự tính toán của Liễu huynh quả thật là rất cao minh. Chỉ là người không ngờ rằng sự thể lại kết thúc như vầy phải không ?
Liễu Nguyên nhướng mày nói:

- Người trí tính toán một ngàn chuyện cũng phải có một chuyện sai. Bình sanh Hoắc lão đại cũng rất là thận trọng, vậy mà lần này cũng bị rơi vào bẫy.
Hoắc Vũ Hoàn cười ha hả:
- Đúng vậy ! Đúng vậy !
Cả ba người vừa rời khỏi trang viện Tào gia, lập tức gia tăng kinh công trở về căn nhà gỗ ở bên bờ sông.
Khi họ về đến nơi thì trời cũng đã gần sáng.
Thiết Liên Cô đang đợi họ đến sốt cả ruột. Họ vừa bước vào nàng đã vội hỏi:
- Tại sao đến giờ này các người mới về. Muội còn tưởng xảy ra chuyện chẳng làng rồi chứ.
La Vĩnh Tường lắc đầu thở dài một tiếng:
- Đúng là xảy ra chuyện chẳng lành. May mà có đại ca mới uy hiếp được huynh đệ họ Long. Nếu không e rằng đến bây giờ vẫn còn chưa thoát thân được.
Thiết Liên Cô thất kinh:
- Tại sao lại có chuyện đụng phải huynh đệ họ Long chứ ?
La Vĩnh Tường lắc đầu:
- A ! Đừng nhắc đến họ nữa, đều là do ta hồ đồ cả...
Suýt chút nữa...
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Liễu Nguyên nói rất đúng "người trí tính toán một ngàn truyện nhất định phải có một chuyện sai". Chỉ tính toán sai một lần thì có can hệ gì cơ chứ ?
Ngừng lại một chút, Vũ Hoàn quay sang hỏi Thiết Liên Cô:
- A hoàn Nghênh Xuân đã chạy rồi chưa ?
Thiết Liên Cô đáp:
- Ả vừa mới chạy không được bao lâu, chiếc thuyền mà chúng ta chuẩn bị cho ả, ả không sử dụng. Ả đã dùng đường bộ.
Hoắc Vũ Hoàn hai mắt sáng lên mỉm cười nói:
- A đầu kia nhất định sẽ chạy đến Đồng Nhơn đường ở trong thành, để báo tin cho Tào Lạc Sơn.
Lâm Tuyết Trinh chợt lên tiếng:
- Điều này chứng minh sự suy đoán của tam ca vẫn còn chính xác. Tào Lạc Sơn ở Đồng Nhơn đường nhất định là tai mắt của tên hung đồ. Hơn nữa người của Song Long tiêu cục chưa hề phát hiện ra bí mật này.
La Vĩnh Tường buông một tiếng thở dài nói:
- Mong rằng lần này đừng có xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.
Hoắc Vũ Hoàn thở phào bảo:
- Chúng ta đang lo lắng người của Song Long tiêu cục xía vào việc ở Tây Khuynh sơn. Bây giờ thì không còn quan tâm đến họ nữa rồi
La Vĩnh Tường ái ngại:
- Đại ca đừng quên rằng người của Yến Sơn tam thập lục trại vẫn còn chưa lộ diện.
- Mưu trí của Miêu Phi Hổ kém xa Liễu Nguyên, cho nên tương đối dễ dàng đối phó. Trời cũng đã gần sáng rồi, chúng ta hãy y theo kế hoạch đã định, đến nông trang họ Đơn bố trí sẵn để đợi kẻ địch. Bây giờ chúng ta lên đường thôi.
Trong lòng Thiết Liên Cô vẫn còn nhiều việc chưa rõ, nàng vội vàng chận lại nói:
- Đại ca ! Rốt cuộc rồi đêm nay đã xảy ra chuyện gì ? Huynh còn chưa kể cho muội nghẹ..
Hoắc Vũ Hoàn đã đứng lên, xua tay nói:
- Gấp gì chứ ! Trên đường đi ta sẽ nói cho muội biết.
Thiết Liên Cô còn định hỏi, bỗng nhiên nàng nhìn thấy Lâm Tuyết Trinh đang nhoẻn miệng cười mình, dáng vẻ dường như rất là đắc ý. Nàng liền nén cơn bực bội xuống không hỏi nữa.
La Vĩnh Tường lưu lại bốn huynh đệ để họ giám sát hiệu thuốc Đồng Nhơn đường. Sau đó cả bọn khởi hành trực tiếp đến Tây Khuynh sơn.
Đến chiều ngày hôm sau tất cả bọn họ đều đã đến nông trang Đơn gia. Vô Vi đạo trưởng và Mạnh Tôn Ngọc cũng dẫn toàn bộ huynh đệ Hoàn Phong đến đấy trước một ngày rồi.
Hoắc Vũ Hoàn đã đi xem xét đường hầm trong mật thất và con đường thông đạo ở ngọn núi phía sau. Xem xong Vũ Hoàn không khỏi tán thán:
- Cha con Đơn Luân đã phải tốn biết bao tâm huyết mới gầy dựng được cái nông trang này. Chả trách nào hung thủ muốn bá chiếm nơi đây để làm sào huyệt của bọn chúng. Ngay cả ta nhìn thấy cũng chưa muốn rời nó nữa là khác.
La Vĩnh Tường nói:
- Một nơi tốt như vầy nếu được người chính nhân quân tử sử dụng, thì sẽ trở thành nơi ẩn cư lý tưởng. Còn nếu như bị bọn hung tà chiếm lấy thì sẽ trở thành Diêm La địa ngục cho vọ lâm. Sau khi giải quyết xong chuyện này, nếu như chúng ta không có ý ở đây lâu, thì nên phá huỷ nó đi để tránh di hại về sau.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:

- Một nơi lý tưởng như vầy thật là khó kiếm. Cho dù chúng ta không ở đây lâu, cũng nên giữ nó để có chỗ sử dụng
Nói đến đây, Vũ Hoàn hình như vừa vô ý nhưng cũng vừa cố ý, quay đầu nhìn lại Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh.
La Vĩnh Tường hiểu ý cười:
- Không sai ! Đợi Mạnh lão đệ và Lâm cô nương sau khi báo thù xong. Tương lai nếu như hai người có thể thành đôi, như vậy nơi đây không phải là chỗ hữu dụng hay sao ?
Mạnh Tôn Ngọc liền đỏ bừng mặt lên, cúi đầu im lặng không nói gì.
Nhưng Lâm Tuyết Trinh thì cười nhạt:
- Đa tạ tam ca đã suy nghĩ chu đáo cho bọn muội. Nhưng mà nơi đây tốt như vậy, theo muội thấy là nên để cho tam ca thâu dụng là thích hợp hơn cả.
La Vĩnh Tường nhún vai nói:
- Đáng tiếc là tại hạ chỉ cô độc có một mình không thích hợp với khung cảnh thần tiên ở nơi đây.
Lâm Tuyết Trinh liền nói:
- Có lẽ Thiết tỉ tỉ cũng muốn ở lại đây với tam ca đấy.
Câu nói ấy không chỉ làm cho La Vĩnh Tường ngưng cười, mà ngay cả Thiết Liên Cô cũng thất sắc...
Không đợi cho Thiết Liên Cô lên tiếng, Hoắc Vũ Hoàn liền cười ha hả nói át đi:
- Nói vậy dứt khoát ta cũng phải dọn đến đây. Rồi chúng ta cùng nhau sửa sang lại, biến nơi đây thành doanh trại thứ hai của chúng ta.
Mọi người nghe xong không nhịn được cùng cười lớn lên:
- Ý kiến hay ! Một nơi tốt như vầy, quả thật thích hợp để nuôi những đứa trẻ bất hạnh.
Thiết Liên Cô giận tím cả người, nàng cắn chặt răng để đừng rơi nước mắt. Sau đó nàng không nói câu nào liền xoay lưng bỏ đi.
Hoắc Vũ Hoàn trong lúc không có ai lên tiếng, liền vội lái sang chuyện khác:
- Nhị đệ ! Đệ có đi thám sát qua địa hình của Lão Nha Lãnh chưa ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Đệ và Mạnh thiếu hiệp mới vừa từ Lão Nha Lãnh trở về trong ngày hôm nay. Ở đó đã được chuẩn bị sẵn sàng tất cả. Chỉ còn đợi đại ca đích thân đến bố trí mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ giây lát rồi bảo:
- Hôm nay thì không kịp rồi. Vậy sáng sớm ngày mai chúng ta phải đến Lão Nha Lãnh. Còn việc ở đây nên để lại những ai và bố trí như

thế nào thì tam đệ hãy mau lo đi sắp xếp đị..
Bắt đầu từ bây giờ, bất cứ lúc nào Miêu Phi Hổ cũng có thể ập đến, vậy các người nên thận trọng, đừng để xẩy ra sơ suất.
La Vĩnh Tường gật đầu đáp:
- Tiểu đệ sẽ làm ngay.
Hoắc Vũ Hoàn buông một tiếng thở dài:
- Hung đồ thì rất ư lợi hại, còn Miêu Phi Hổ thì lưu manh xảo quyệt. Cả hai tên này đều không phải dễ dàng đối phó. Bây giờ chúng ta hai mặt đều có địch. Thất bại hay thành công đều nhờ vào kế hoạch lần này. Cường địch ở trước mặt, chúng ta đồng tâm hiệp lực e rắng còn chưa đủ huống hồ là bây giờ mọi người lại giận dỗi nhau.
Câu nói này của Hoắc Vũ Hoàn chỉ là cảm khái nói ra mà thôi. Tuy không chỉ đích danh là ai, nhưng mọi người trong lòng đều hiểu rõ.
Lâm Tuyết Trinh ngượng ngập nói:
- Đều là tại tam ca cả, khi không vô duyên vô cớ lấy muội ra nói đùa.
Hoắc Vũ Hoàn không nói gì thêm mà chỉ xua tay :
- Thôi tất cả hãy đi nghỉ đi !
Đợi cho mọi người đi hết, chỉ còn lại một mình La Vĩnh Tường. Hoắc Vũ Hoàn lúc ấy mới nghiêm giọng nói:
- Ngày mai về việc bố trí người, đệ định an bày cho cửu muội và Lâm cô nương như thế nào ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Cửu muội xưa nay vẫn đi theo đại ca. Còn Lâm cô nương vì phải nhận ra chân tướng của hung thủ, cho nên tất nhiên cả hai đều đi Lão Nha lãnh...
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu bảo:
- Như vậy không được. Tốt nhất là nên tách hai người họ ra. Để một người đi Lão Nha Lãnh, còn một người ở lại trong nông trang này.
La Vĩnh Tường trầm ngâm:
- Nhưng mà để ai lại mới được chứ ?
- Lâm cô nương trên người có mối huyết thù của sư phụ ? Vì vậy không thể không đi được ? Chỉ còn cách là để cửu muội ở lại...
Nhưng sự việc này đệ phải hết sức khéo léo gỉi thích cho cửu muội rõ là: Bất luận như thế nào người ta cũng chỉ là khách, còn chúng ta ngược lại vẫn là huynh muội.
- Tại sao đại ca không đích thân đi nói với cửu muội ?
Hoắc Vũ Hoàn thở ra một tiếng:
- Nếu như ta nói với cửu muội, nhất định cô ấy sẽ hiểu lầm ngay. A ! Nỗi khổ tâm của ta là, cửu muội vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ.
Nói đến đây Hoắc Vũ Hoàn chợt nhớ đến những lời trò chuyện với

Lâm Tuyết Trinh khi cả hai thám thính Nguyệt Quậc sơn trang mà giật mình. Nếu mai này thâu nhận thêm Lâm Tuyết Trinh, chắc cái tên Hoàn Phong Thập Bát hay Thập Cửu e rằng không còn nữa.
La Vĩnh Tường chợt buông một tiếng thở dài:
- Được rồi ! Hay là để đệ nói với cửu muội cho.
Hoắc Vũ Hoàn đưa hai tay ra đặt lên vai của La Vĩnh Tường, nhìn thẳng vào mắt gã nói:
- Tam đệ ! Chỉ có một mình đệ là hiểu được ta, cũng chỉ có một mình đệ mới có thể giúp những việc khó cho ta. Lần này đi Lão Nha Lãnh, lỡ như có xảy ra chuyện chẳng lành, đệ nhớ hãy thay ta chăm sóc cho cửu muội.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên:
- Đại ca ! Huynh...
Hoắc Vũ Hoàn cười cười nói:
- Ta chỉ nói là "lỡ như" chứ đâu phải nhất định sẽ xảy ra. Đã biết rằng nếu như không nghĩ xa ắt có buồn gần. Ý của ta là nếu như có một ngày nhị đệ bỏ đi xuất gia, không màng đến những việc trong cốc nữa. Đến khi ấy tất cả mọi việc nặng nhọc trong cốc dồn hết lên vai của đệ.
La Vĩnh Tường đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, xúc động:
- Không ! Giả sử thật sự có việc rủi ro xảy ra. Đệ cũng không thiết gì muốn sống...
Và hơn nữa Thiết muội nhất định sẽ theo đại ca trước, đệ biết rõ cửu muội đối với đại ca như thế nào. Không chịu để ai chăm sóc cho cô ấy ngoài đại ca ra đâu !
Hoắc Vũ Hoàn vội cắt ngang, lắc đầu cười:
- Xem đệ kìa ! Chúng ta chỉ là tùy tiện nói chơi, đệ hà tất phải tỏ ra khẩn trương như vậy chứ.
La Vĩnh Tường nghẹn ngào:
- Nhưng mà... cường địch đang ở trước mặt, đại ca đừng nên nói những lời không may như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn lại cười:
- Được ! Không nói thì không nói. Bây giờ chúng ta bàn sang chuyện khác vậy.
Hoắc Vũ Hoàn cố ý ngưng lại một lúc lâu, để đợi cho La Vĩnh Tường từ từ bình tĩnh lại.
Sau đó Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Về hành tung của Miêu Phi Hổ, đệ đã phái người đi thăm dò tin tức hay chưa ?
La Vĩnh Tường trả lời:

- Đệ đã phái người đi rồi, nhưng vẫn chưa có tin hồi báo. Theo như tiểu đệ suy đoán, Miêu Phi Hổ còn ở đâu đó gần Lan Châu để nghe ngóng. Chứ lão ta chưa hề trở về Yến Sơn.
- Đệ chắc chắn tin tức về trận quyết chiến lần này nhất định có thể truyền đến tai lão ?
- Chỉ cần tin này có thể truyền đến tai hung thủ, thì nhất định có thể truyền đến tai Miêu Phi Hổ. Cho dù hắn không nghe không biết, tên hung thủ mạo danh kia cũng sẽ tìm cách thông báo cho lão ta.
- Lỡ như trước ngày hai mươi tám lão vẫn không đến nông trang này. Mà đợi đến ngày hai mươi chín lão mới trực tiếp lên Lão Nha Lãnh. Như thế thì kế hoạch chúng ta bày ra là vô ích hay sao ?
La Vĩnh Tường khẳng định:
- Không bao giờ. Mục đích của Miêu Phi Hổ là muốn đoạt lấy số châu báu, còn đối với trận quyết chiến giữa Hoắc Vũ Hoàn thật và giả, lão không bao giờ xem nặng.
Cho dù lão có ý định đến Lão Nha Lãnh xem thử, thì cũng phải đến nông trang Đơn gia trước. Huống hồ chúng ta đã có giao ước tại Lão Nha Lãnh. Thì theo ý đệ, lão sẽ nghĩ đến chuyện là, sự phòng ngự tại nông trang Đơn gia sẽ bị suy yếu đi. Có được cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ lão chịu bỏ qua hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn tươi cười nói:
- Nếu đệ đã tính như vậy thì ta yên tâm. Chúng ta phải giữ chân Miêu Phi Hổ trước, rồi mới dốc toàn lực đối phó với tên hung thủ giả danh. Nếu không lão sẽ gây ra phiền phức cho chúng ta và đồng thời có thể dẫn đến thất bại.
La Vĩnh Tường tiếp:
- Đại ca không cần phải lo lắng. Trừ phi Miêu Phi Hổ không đến. Bằng không chỉ cần lão vừa xuất hiện cách Tây Khuynh sơn trong vòng một trăm dặm, chúng ta sẽ phát hiện ra ngay.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu hài lòng:
- Tốt ! Sáng sớm mai chúng ta còn phải đi Lão Nha Lãnh. Vậy bây giờ cũng nên đi nghỉ sớm đi.
Cả hai liền trở về phòng mình, rồi tắt đèn lên giường ngủ. Nhưng kỳ thật mỗi người vẫn đeo đuổi theo một ý nghĩ riêng, cho nên họ không sao chợp mắt được.
Địa hình của ngọn núi Lão Nha Lãnh phảng phất giống như ngọn Tây Khuynh sơn. Núi tuy không cao nhưng thẳng dốc từ Đông sang Tây. Tựa như là cả ngọn núi đã bị sập xuống một nửa vậy.
Chính vì thế mà nhìn từ xa, mọi người đều có cảm giác đấy là một con quạ khổng lồ đang đứng.

Bên phía đông của ngọn núi là một vách đá thẳng đứng cao trên một trăm trượng, không hề có một con đường nào thông lên đỉnh núi cả. Ngược lại, bên phía tây sườn núi hơi lài lài và đó cũng là lối duy nhất để lên được đến đỉnh núi. Nhưng hai bên phải và trái của lối này, lại có hai ngọn núi nhỏ trấn giữ ở hai bên.
Nhiều năm về trước, ở trên chót vót của đỉnh núi về phía Đông có một ngôi cổ tự nhưng đến nay đã bị bỏ hoang phế. Nóc ngôi cổ tự chưa bị đổ sập, còn phía trước và sau thì cỏ dại đã mọc um tùm. Hiện tại, những cỏ dại ở xung quanh và bên trong ngôi cổ tự đã được dọn sạch. Mái nóc của ngôi chánh điện và lầu để cái trống vốn vẫn còn nguyên vẹn nhưng La Vĩnh Tường đã hạ lệnh cho người giật sập nó đi. Duy nhất chỉ có lầu chuông là còn nguyên vẹn mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Những cỏ hoang dọn đi là phải rồi. Nhưng còn mái nóc của ngôi chánh điện và lầu trống tại sao phải giật sập đi chứ ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Đây chính là một phần rất trọng yếu trong kế hoạch. Trong khi đại ca và người giả mạo kia quyết đấu, đương nhiên tên hung thủ ấy sẽ tìm một nơi ẩn nấp gần đó để quan sát. Bây giờ chúng ta giật sập chánh điện và lầu để trống khiến cho tên hung thủ không có chỗ để ẩn thân, chỉ còn ngôi lầu chuông là nơi lý tưởng nhất. Như vậy há chẳng phải hắn tự chui đầu vào lưới của ta hay sao ?
Nói đoạn La Vĩnh Tường dắt Hoắc Vũ Hoàn đi sang lầu chuông và vừa hướng dẫn vừa giải thích:
- Cái chuông ở đây đã được mang đi chỉ còn giá chuông mà thôi. Dưới lầu lại không có cầu thang. Nếu tên hung thủ muốn nhìn trộm tình hình của hiện trường quyết đấu, hắn phải leo lên trên cái giá chuông...
Trên giá chuông chúng ta đã có bố trí sẵn độc châm, chỉ cần tay hắn chạm phải những độc châm, thì hắn không thể phóng ra ám khí hình cá. Đến lúc ấy phục binh của ta sẽ đồng loạt xuất hiện, cắt đứt đường rút lui của hắn. Chừng ấy hắn dù có cánh cũng chẳng bay được.
Hoắc Vũ Hoàn vừa nghe vừa gật đầu:
- An bày như vậy rất là chu đáo. Nhưng trên đầu châm tốt nhất là đừng dùng chất kịch độc, vì chúng ta còn phải bắt sống hắn.
La Vĩnh Tường đáp:
- Chất độc trên đầu châm chỉ là thứ độc khiến cho tay hắn cứng đơ lại tạm thời, không thể phóng ám khí chứ không hề gây thiệt mạng cho hắn.

Lâm Tuyết Trinh đứng một bên chêm vô:
- Chúng ta còn chuẩn bị sẵn một cái lưới lớn tại con đường xuống núi. Trên cái lưới có những móc câu đã được tẩm thuốc mê. Chì cần hắn dám tới, nhất định sẽ không thoát được Lão Nha Lãnh này.
Hoắc Vũ Hoàn không nghe vì đang suy nghĩ, một lúc sau mới bảo:
- Tên hung thủ kia hành tung rất bí mật, và lâu nay hắn vẫn chú ý đến hành tung của chúng tạ..
Do đó ta nghĩ, lần này hắn nhất định sẽ đến Lão Nha Lãnh trước để thăm dò quan sát. Như vậy những bố trí của chúng ta có thể qua mắt được hắn không ?
La Vĩnh Tường trả lời:
- Đại ca cứ yên tâm. Cho dù hắn có đến trước quan sát và phát hiện ra chúng ta đã bố trí sẵn ở trên đỉnh núi, thì tuyệt đối cũng không nghĩ rằng là để đối phó với hắn...
Dừng lại một chút, La Vĩnh Tường tiếp:
- Huống hồ những độc châm được giấu trên giá chuông, đợi đến ngay ngày đó chúng ta mới bố trí, như thế hung thủ làm sao biết được.
Những lời giải thích này tuy Hoắc Vũ Hoàn cũng nhận thấy không có chỗ nào sơ hở. Nhưng trong lòng Hoắc Vũ Hoàn vẫn có cảm giác e ngại là sẽ xảy ra chuyện chẳng lành.
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy rằng có điểm nào đó vẫn còn chưa được thoa? đáng nhưng lại không tìm ra chỗ gút mắc đó là ở đâu.
Ngay lúc này, có một bóng người lướt nhanh đến, đó là Yến Tử Trần Bằng.
Trần Bằng là người có khinh công cao nhất trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Bởi vậy, công việc của gã là chuyên về phụ trách liên lạc tin tức trong bang. Mọi người vừa trông thấy gã đến là biết ngay ở nông trang đã có chuyện.
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng hỏi:
- Có tin tức gì không ?
Trần Bằng có vẻ phấn khởi đáp:
- Tam ca quả nhiên dự đoán như thần, Kế dụ địch đã bắt đầu có hiệu quả.
Hoắc Vũ Hoàn vẫn chưa hiểu:
- Đệ nói rõ ra xem ?
- Trưa hôm nay đã có tin tức báo về là đã phát hiện ra người ngựa của Miêu Phi Hổ ở gần Ô Thử sơn. Bọn chúng đang thẳng tiến hướng về nộng trang Đơn gia.
Hoắc Vũ Hoàn "ồ" lên một tiếng. Tinh thần bỗng nhiên phấn chấn,

thần sắc tươi tỉnh trở lại, quay sang La Vĩnh Tường:
- Thật không thể ngờ, tin tức lại có thể được truyền nhanh đến thế.
La Vĩnh Tường vội hỏi:
- Phát hiện được bọn chúng vào lúc nào ?
Vào khoảng đêm qua. Nhưng vì ban đêm không tiện việc thả bồ câu. Bởi lẽ đó, sáng hôm nay tin tức mới được chuyển đến.
- Tổng cộng chúng có baonhiêu người ngựa ? Và có phải do chính Miêu Phi Hổ đích thân thống lãnh ?
- Hình như. bọn chúng có khoảng năm mươi tên và do đích thân Miêu Phi Hổ chỉ huy. Ngoài Miêu Phi Hổ và Phi Thiên độc lâu Âu Nhứt Bằng ra, toàn bộ đều là thủ hạ tinh nhuệ của Yến Sơn tam thập lục trại.
La Vĩnh Tường cười đắc ý nói:
- Rất tốt ! Đến càng nhiều càng đỡ gây ra phiền hà.
Lâm Tuyết Trinh bỗng nhiên lên tiếng:
- Chúng ta mau trở về nông trang chuẩn bị đi !
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Nhị đệ và tứ đệ Ở lại đây tiếp tục trông coi việc bố trí. Còn thất đệ trở về trước thông báo cho các huynh đệ phải cẩn thận giám sát bọn chúng. Phải luôn luôn báo cáo hướng đi của đối phương và nhớ đừng để Miêu Phi Hổ phát hiện được.
Trần Bằng dạ một tiếng rồi quay lưng phóng người đi.
Hoắc Vũ Hoàn cũng dẫn La Vĩnh Tường, Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh lập tức rời khỏi Lão Nha Lãnh.
Khi trở về nông trang họ nhận được thêm hai mật hàm nữa.
Trong mật hàm viết là người ngựa của Yến Sơn đã đến gần sông Thao Hà. Sáng nay bọn chúng đã dừng lại ở đó, đến bây giờ vẫn chưa tiếp tục tiến về phía trước.
Hoắc Vũ Hoàn xem xong mật hàm liền hỏi:
- Đây là do duyên cớ gì ? Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố rồi sao ?
La Vĩnh Tường chậm rãi nói:
- Không cần phải nôn nóng, chúng ta đợi thêm vài bức mật hàm nữa xem tình hình có gì thay đổi không.
Sáng sớm ngày hôm sau lại có bồ câu đưa thư tới.
Trong thư viết là: Hôm qua, trời vừa tối, Miêu Phi Hổ liền cho bọn thủ hạ xuất phát lên đường. Đến khi trời gần sáng, bọn chúng đã đến gần Lâm Hạ, Miêu Phi Hổ cho dựng doanh trại ở bên ngoài thành. Chỉ phái thám tử vào thành hỏi thăm xem vị trí nông trang Đơn gia ở đâu. Hiện giờ bọn chúng vẫn án binh bất động.
Hoắc Vũ Hoàn xem xong bức mật hàm xong cười:

- Hoá ra bọn chúng cũng sợ bị lộ tông tích, mới dùng cách đêm đi ngày nghỉ.
La Vĩnh Tường nói:
- Nếu bọn chúng cứ đi theo cách đó, vào ngày hai mươi bảy có thể sẽ tiến vào Tây Khuynh sơn. Và thời gian hành động của bọn chúng nhất định vào đêm ngày hai mươi tám. Như vậy sự việc hoàn toàn đúng theo kế hoạch của chúng ta đã vạch ra.- Rủi như bọn chúng không thuận lợi trong việc tìm kiếm toà sơn cốc này thì sao ?
La vĩnh Tường cười:
- Không hề có chuyện đó. Tiểu đệ đã có bố trí sẵn người ở dọc đường, giả làm dân địa phương phụ trách việc dẫn đường cho bọn chúng. Khi nào bọn chúng vào đến tận hòn núi ở phía sau, lúc ấy mới xem như họ đã hoàn thành trách nhiệm.
Sau đó tin tức được liên tục chuyển đến: Người ngựa Yến Sơn, ngày hai mươi sáu dừng lại tại Hàn gia chuẩn bị thêm lương khô. Đêm hai mươi bảy toán đi đầu đã tiến vào Tây Khuynh sơn. Sau đó đóng doanh trại ở trong hoang sơn, và phái người đi khắp nơi thám thính...
Miêu Phi Hổ hùng cứ tại Yến Sơn, đồng thời lão cũng là minh chủ cuả bọn lục lâm năm tỉnh miền phiá Bắc. Bởi vậy lão vô cùng tự cao tự đại và thường thích phô trương thế lực của mình.
Ngôi lều cuả lão cũng không giống cuả bọn thủ hạ. Xung quanh lều được phủ bằng vải đen, còn trên nóc lều là vải đỏ. Bên trong có đặt một cái ghế được bọc bằng da hổ.
Đương nhiên làm như vậy lão không những tỏ ra mình là kẻ hào hoa, mà còn cho thiên hạ biết uy vũ và khí phái cuả một kẻ tướng lãnh.
Bình thường, trời cứ chạng vạng là trong doanh trại cuả Miêu Phi Hổ đèn đuốc sàng trưng lên.
Nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác hẳn. Lão hạ lệnh cho tất cả mọi người không được đốt đèn, không được lên tiếng và ngay cả lều của lão cũng không được ngoại lệ.
Mười mấy cái lều được dựng ở trong một khu rừng. Nhưng không hề nghe thấy một tiếng người, không hề nhìn thấy một ánh đèn nào. Chỉ có ánh sáng của loại binh khí là soi rõ gương mặt của họ mà thôi.
Bốn năm chục tên cao thủ đều đã ăn no và khí giới cũng đã được sẵn sàng. Chỉ đợi Miêu Phi Hổ hạ lệnh là có thể lập tức xuất phát.
Tuy thế Miêu Phi Hổ vẫn ngồi yên không nhúc nhích ở trước cửa lều. Toàn thân lão mặc hắc bào, trên lưng có mang cặp Ô Kim song kích.
Phi Thiên độc lâu Âu Nhứt Bằng thì hay đứng, ngẩng đầu nhìn trời dáng vẻ dường như rất là đang sốt ruột. Cuối cùng lão không nhịn được nữa, liền lên tiếng:

- Miêu lão đại ! Còn chờ gì nữa ? Tây Khuynh sơn tổng cộng rộng lớn chỉ có bằng này, chúng tạ..
Miêu Phi Hổ đột nhiên đưa tay lên cản lại:
- Im lặng !
Lời nói vừa dứt thì đã thấy hai tên hắc y đại hán xuất hiện trước mặt. Cả hai tên liền cúi người hành lễ Miêu Phi Hổ. Tên đại hán bên trái liền lên tiếng:
- Hồi báo chủ nhân. Đã phát hiện ra ánh đèn ở phía Tây Nam. Khoảng cách từ đây đến đó chừng bốn dặm
Tên đại hán bên phải tiếp lời:
- Phía sau khu rừng này có một con đường. Nhưng đã bị cây lớn và những tảng đá chắn ngang lối đi. Trên con đường còn có dấu chân ngựa, dấu này thì còn mới khoảng độ ba bốn ngày trở lại.
Miêu Phi Hổ gật đầu nhè nhẹ:
- Có phát hiện đối phương bố trí gì hay không ?
Gã đại hán bên phải đáp:
- Không có. Tiểu nhân phụng mệnh cấp thời trở về hồi báo, nên chưa dám thâm nhập vào trong.
Miêu Phi Hổ lại hỏi:
- Có con đường nào đi vòng qua đó không ?
Tên đại hán kia lại trả lời:
- Không có một con đường nào cả, nhưng nếu đi vòng theo dốc núi phía dưới thì rất tiện lợi.
Miêu Phi Hổ xua tay mỉm cười nói:
- Rất tốt, vậy các ngươi hãy đi trước dẫn đường. Truyền lệnh của ta, tất cả mọi người không được cưỡi ngựa, mà chỉ đi bộ mà thôi.
Hai tên đại hán liền vái chào một lượt, lập tức rút lui ra ngoài.
Âu nhứt Bằng hớn hở:
- Tiểu đệ sẽ phụ trách việc mở đường, còn mọi người hãy đi theo sau.
Miêu Phi Hổ không tán đồng mà cũng không ngăn cản. Lão chỉ xua xua tay rồi đứng dậy.
Cả bọn vừa ra khỏi khu rừng, quả nhiên liền nhìn thấy phía sau khu rừng có một con lộ, đã bị nhiều cây to và những tảng đá lớn chặn ngang.
Con đường này một bên là rừng, còn một bên là ngọn núi nhỏ. Trên con đường lại được ch6át đầy đá và thân cây. Nếu như không quan sát thật cẩn thận, quả thật khó mà phát hiện ra được nó.
Âu Nhứt Bằng cười nói:
- Xem ra Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đã hết đường rồi. Bọn chúng bày

ra cách nguỵ trang như thế này có ích lợi gì chứ...
Ngừng lại một chút, hắn tiếp:
Chúng ta không cần phải đi đường vòng, mỗi người vác một thân cây, khiênng một tảng đá, không bao lâu thì sẽ dọn sạch được con đường.
Dứt lời, hắn liền khiêng một thân cây lên bước đi.
Miêu Phi Hổ đột nhiên quát lớn:
- Mau bỏ xuống cho ta !
Âu Nhứt Bằng không khỏi ngạc nhiên hỏi:
- Miêu lão đại ! Ngươi...
Miêu Phi Hổ trầm giọng lạnh lùng :
- Ta bảo ngươi hãy đặt thân cây xuống và quay trở về chỗ cũ. Ngươi có hiểu hay không ?
Âu Nhứt Bằng nghe thì nghe, nhưng vẫn không hiểu tại sao phải làm như vậy. Lão luống cuống nói:
- Việc này... việc này...
Dương Phàm liền vội bước lên vài bước, thấp giọng:
- Miêu lão đại không muốn làm kinh động đến đối phương, để tránh bọn chúng sẽ có cảnh giác. Âu huynh hãy mau đặt thân cây xuống đi.
Lúc này Âu Nhứt Bằng mới hiểu ra, liền ném thân cây xuống đất một cái bịch.
Trong đêm khuya giữa hoang sơn, tiếng thân cây rơi xuống, vang ra một tiếng động chả khác gì tiếng sấm nổ trên trời.
Miêu Phi Hổ giận quá hét lớn:
- Đồ ngu xuẩn.
Lão chưa dứt lời thi đã nghe dưới chân núi trước mặt ó người lớn giọng quát hỏi:
- Đêm đã khuya, còn ai vào trong núi đó ?
Tất cả mọi người đều thất kinh chuẩn bị ứng chiến.
Nhưng Miêu Phi Hổ đã xua tay ra hiệu cho đồng bọn không được vọng động. Một mặt lão hất hàm ra hiệu cho Dương Phàm.
Dương Phàm hiểu ý liền lên tiếng:
- Là ta đây.
Người kia hỏi tiếp:
- Là lão Tống trở về phải không?
Dương Phàm đáp:
- Đúng vậy.
Miệng vừa trả lời, tay lão cũng đã lấy từ trong người ra ba cây phi tiêu, và cùng lúc bước về phía dốc núi trước mặt.
Đoạn đường bị chận này đúng ngay vào chỗ khúc quanh dưới chân

núi. Cho nên Dương Phàm chỉ có thể nghe được tiếng nói chứ không thể thấy được người kia nấp ở đâu.
Ai ngờ lão vừa mới bước lên trên dốc núi, người kia đã quát lớn:
- Đứng lại ! Ngươi thật sự là lão Tống ?
Dương Phàm bình tĩnh đáp:
- Chẳng lẽ là giả mạo hay sao ? Nếu như ngươi không tin thì đến đây xem cho rõ.
Người kia trả lời:
- Ngươi hãy nói ra khẩu lệnh hôm nay trước đi. Nếu nói đúng ta sẽ cho ngươi qua.
Dương Phàm không biết phải trả lời ra làm sao, liền vội quay đầu lại nhìn Miêu Phi Hổ.
Ai ngờ, chính Miêu Phi Hổ cũng lúng túng chả biết tính như thế nào.
Bí quá, lão liền vẫy tay ra hiệu cho bọn cao thủ chuẩn bị ám khí, đợi thời cơ sẽ ra tay.
Bây giờ, Dương Phàm đành phải giả vờ kéo dài thời gian để chờ phía đối phương sơ xuất, lão cười lớn nói bậy bạ đôi câu:
- Người mình mà cũng cần khẩu lệnh hay sao chứ ? Thấy mặt sẽ biết thôi, hà tất còn cố ý làm khó dễ.
Chưa dứt câu lão đã phóng mình lướt nhanh qua phía dốc núi.
Thân hình lão vừa chuyển động, thì đồng thời dưới chân núi phía trước mặt cũng có một bóng người vọt nhanh ra. Hiển nhiên là người kia đã phát giác ra tình hình bất lợi, nên chuẩn bị đào tẩu.
Dương Phàm quýnh lên lạc cả giọng:
- Đánh !
Chân lão còn chưa chấm đất, cả ba ngọn phi tiêu đã được phóng ra.
Lão vừa ra tay, lập tức bốn năm chục tên cao thủ phía sau cũng đồng loạt xuất thủ. Trong chốc lát, phi tiêu ám khí đủ lại bay đầy trời chẳng khác nào ong bị vỡ tổ. Tất cả đều nhắm vào bóng đen mà bay tới.
Người kia lúc này đang ở trên cây, vội hừ lên một tiếng thả mình xuống mặt đất. Sau đó hắn thi triển khinh công đào tẩu theo lối con đường mòn.
Miêu Phi Hổ lập tức vẫy tay hét lớn:
- Đuổi theo !
Vừa được lệnh đầu đảng, những tên cao thủ của Tam Thập Lục trại lập tức ồ ạt vòng qua dốc chân núi đuổi theo bóng đen.
Bóng kia dáng chạy có hơi khập khiễng. Chạy được khoảng mười trượng, bóng đen quay đầu lại nhìn. Tuy bọn người của Yến Sơn đuổi sát phía sau, nhưng vẫn không sao đuổi kịp.

Chỉ quẹo qua mấy khúc quanh, bóng dáng của người kia đã mất hút.
Dương Phàm chợt ra hiệu cho cả bọn dừng lại và lên tiếng:
- Người này khinh công thật là cao, không giống như đã bị thương. Lẽ nào đối phương cố ý phái hắn đến đây để dụ bọn ta hay sao ?
Miêu Phi Hổ trầm ngâm giây lát, lắc đầu:
- Trên đường chúng ta toàn là đêm đi ngày nghỉ, đương nhiên không thể nào lộ hành tung được. Nếu như Hoắc Vũ Hoàn có ý dụ địch, hắn đâu có cần phải cắt đứt con đường...
Đang bàn tán, đột nhiên cả bọn nhìn thấy ở phía khu rừng trước mặt một đốm lửa bay vút lên không.
Âu Nhứt Bằng vọt miệng kêu:
- Nhất định tên vừa rồi đã mang thương tích nặng, chạy không nổi nữa, nên mới nấp vào trong rừng phát hoa? tiêu làm ám hiệu thông báo cho đồng bọn biết chúng ta đã xâm nhập vào căn cứ của chúng.
Miêu Phi Hổ căm phẫn giậm chân ra lệnh:
- Nếu là như vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng phải sống mái với Hoắc Vũ Hoàn một phen. Chuyến này chúng ta nhất định sẽ không trở về bằng hai bàn tay không. Tất cả mọi người lập tức men theo con đường mòn đuổi theo cho đến tận nơi. Mau
Âu Nhứt Bằng thấy Miêu Phi Hổ tán đồng lời nói của mình, trong lòng lão vô cùng mừng rỡ. Bỗng chốc, tinh thần lão phấn chấn trở lại, lập tức xông lên đi đầu.
Thế rồi cả bọn cùng nhau cắm đầu đuổi theo một đoạn nữa. Lúc này, từ xa đã có thể nhìn thấy bức hàng rào gỗ ở bên ngoài miệng cốc.
Âu Nhứt Bằng hớn hở cao giọng gọi:
- Anh em ơi ! Đã đến tận hang ổ của bọn chúng rồi. Ai muốn phát tài hãy mau theo ta.
Kỳ thật, không cần đợi lão lên tiếng, bọn cao thủ của Yến Sơn cũng đã nhìn thấy hàng rào gỗ kia. Hơn nữa bọn chúng còn nhìn thấy bóng đen hồi nãy vừa mới chạy vào phía bên trong hàng rào.
Âu Nhứt Bằng liền xách binh khí xông đến trước cửa hàng rào. Đột nhiên lão nghe thấy những tiếng "vút " rồi từ bên trong một loạt tên bay ra.
Đừng tưởng Âu Nhứt Bằng tính tình lỗ mãng và nóng nảy mà xem thường võ công của lão. Vừa nghe tiếng tên bay, thân hình đồ xộ của lão liền lăn một vòng ra sau, đồng thời đưa binh khí lên múa mấy vòng.
Hơn mười mấy cây ám tiễn đều rơi xuống đất hết.
Bọn xạ tiễn bên trong hình như nhắm thấy rằng kháng cự không nổi, vội vàng ném hết cung tên rồi tháo chạy lấy thân.

Âu Nhứt Bằng xông nhanh đến trước, vung đao chém bung cửa ra. Cả bọn ở phía sau lập tức tràn vào trong
Miêu Phi Hổ rút cặp Ô Kim song kích ra quát lớn:
- Nghe nói ở nông trang này chỉ có một thông lộ duy nhất. Bây giờ mọi người hãy thừa thắng xông lên, đừng để cho bọn chúng có cơ hội trở tay.
Bọn cao thủ Yến Sơn nhất tề dạ lớn rồi tiến nhanh vào trong sơn cốc.
Vừa vòng qua cánh rừng rậm ở bên ngoài miệng cốc, quả nhiên bọn chúng nhìn thấy Thiết Liên Cô trong tay đang cầm trường kiếm, hối thúc hai tên hán tử khiêng một cái rương sắt, đang vội vã tháo chạy ra phía sau gian nhà gỗ.
Âu Nhứt Bằng hai mắt bỗng nhiên sáng rỡ lên, hét lớn:
- Nữ tặc ! Chạy đâu cho thoát. Mau để cái rương lại cho Phật gia
Thiết Liên Cô không hề đếm xỉa đến lão, mà chỉ lo hối thúc hai tên hán tử mau mau khiêng cái rương chạy miết.
Khi cả bọn Miêu Phi Hổ đuổi theo ra đến phía sau gian nhà gỗ, thì không còn nhìn thấy bóng dáng Thiết Liên Cô đâu nữa mà chỉ nghe tiếng heo kêu phát ra từ phía chuồng súc vật ở phía sau hậu viện.
Âu Nhứt Bằng đảo mắt nhìn quanh rồi ngạc nhiên hỏi:
- Người đâu ? Tại sao không thấy ?
Một tên trại chủ của Yến Sơn chạy đến trước cửa chuồng súc vật nhìn vào. Đột nhiên hắn kêu lên:
- Ở đây có một con đường hầm...
Miêu Phi Hổ giậm chân nói:
- Thôi rồi, trong cốc này nhất định còn có một lối ra khác bí mật. Tất cả hãy chia nhau đi xem thử.
Tên trại chủ kia cũng có chút ít am hiểu về những cơ quan bí mật. Bởi vậy hắn vội vàng lao vào bên trong chuồng súc vật tiến vào trong đường hầm. Chỉ một lát sau, tên trại chủ quay trở ra hồi báo:
- Quả nhiên bên dưới có một thông đạo bí mật, được xây dựng rất là rộng lớn. Có thiết kế cửa sắt và ẩn tàng các cơ quan khác.
Miêu Phi Hổ liền cắt ngang lời gã:
- Cánh cửa sắt có đóng hay là không ?
Tên trại chủ trả lời:
- Vẫn chưa đóng. Bên trong thông đạo vẫn còn nhìn thấy ánh đèn và nghe cả tiếng bước chân nữa.
Âu Nhứt Bằng liền xen vào:
- Nhất định là tên nữ tặc khiêng cái rương kia chưa chạy được bao xa. Chúng ta không mau đuổi theo còn chờ đợi gì nữa ?

Nói xong lão liền phi thân vào trong đường hầm.
Dương Phàm vội nắm áo lão kéo lại và bảo:
- Đừng vội lỗ mãng. Trong thông đạo có thể bọn chúng đã mai phục sẵn. Nếu đuổi theo như vậy e rằng quá nguy hiểm...
Âu Nhứt Bằng không đợi cho lão nói hết, liền vội cắt ngang:
- Chúng ta đến đây là vì mục đích gì ? Không vào bên trong chẳng lẽ đứng đây nhìn ả kia mang số châu báu đi hay sao ? Nếu như ngươi sợ thì cứ việc đứng ở đây. Còn bọn ta thì nhất định phải đuổi theo.
Không cần đợi cho Dương Phàm biện bạch, lão đưa tay gạt Dương Phàm ra, rồi cúi người chui vào trong đường hầm.
Miêu Phi Hổ dường như cũng sợ Âu Nhứt Bằng sẽ nuốt hết một mình số châu báu trong rương, nên vẫy tay hạ lệnh:
- Chui vào !

Chỉ Đao

Hồi 14

Miêu Phi Hổ đích thân dẫn những cao thủ của Yến Sơn Tam Thập Lục trại nhất tề chui vào bên trong đường hầm.
Dương Phàm bất đắc dĩ, đành phải chui luôn.
Âu Nhứt Bằng hăm hở đi đầu dẫn đường. Đuổi theo được chừng nửa dặm, ánh đèn và tiếng chân phía trước mỗi lúc một rõ hơn. Như th6é khoảng cách không còn xa mấy.
Chỉ vì phía trước có những khúc quanh, nên không có cách chi nhìn thấy đối phương.
Lúc này, ngay cả Dương Phàm cũng không khỏi hồi hộp, lão liền gia tăng công lực đuổi theo gấp gấp.
Âu Nhứt Bằng thì sợ người khác cướp công lao của mình. Lão Liền hít vào một luồng chân khí, tung mình nhảy liên tiếp ba cái hơn mười trượng ngoài, đến ngay chỗ khúc quanh.
Khi vừa đến nơi hai mắt lão đã sáng quắc lên. Đồng thời lão không nhịn được liền cười lớn khoái chí.
Ở đây dường như là một gian mật thất.
Con đường hầm chạy đến đây liền chia hai ngã. Trên vách đá có cắm một ngọn đuốc đang cháy. Bên trong gian mật thất có một bầy sơn dương.
Tiếng bước chân vừa rồi chính là của bầy sơn dương này.

Âu Nhứt Bằng phàt ra tiếng cười thoa? mãn chính là vì giữa bầy sơn dương là một cái rương bằng sắt cao và to.
Miêu Phi Hổ và bọn thủ hạ lúc này cũng đã đến nơi. Vừa nhìn thấy cái rương sắt, tất cả bọn chúng đều tỏ ra mừng rỡ. Nhưng đồng thời cũng không khỏi lo lắng. Vì tại sao khi không trong đường hầm lại xuất hiện một bầy sơn dương ?
Nhưng Âu Nhứt Bằng thì bất kể đến chuyện gì, lão chỉ lo cái rương sắt mà thôi. Lão không kịp lùa bầy sơn dương ra, liền vội tiến về phía trước định mở nắp rương rạ..
- Khoan đã !
Miêu Nhứt Hổ quát Âu Nhứt Bằng dừng tay lại. Rồi lão nghiêm nét mặt bảo:
- Nơi đây đang ở giữa lòng núi. Nếu như trong rương có đặt chất nổ. Như vậy hậu quả sẽ thật là kinh khủng.
Âu Nhứt Bằng le lưỡi ra liếm môi vẻ thèm thuồng:
- Miêu lão đại quả là quá ư đa nghi. Chúng ta chính mắt đã nhìn thấy tên nữ tặc kia, khiêng cái rương chạy đến đây. nếu như bên trong chứa chất nổ, chẳng lẽ ả không sợ chết hay sao ?
Miêu Phi Hổ đáp:
- Bất luận như thế nào, cái rương này cũng là của chúng ta thôi. Sớm muộn gì nó cũng sẽ được mở ra. Nhưng tốt nhất mang ra bên ngoài rồi hãy mở.
Dương Phàm gật đầu tán đồng:
- Miêu lão đại nói rất đúng. Mọi người đều hiện ở trong hiểm địa nếu có thể cho là như vậy. Cho nên điều cần thiết bây giờ là hãy mau mau rời khỏi nơi đây.
Âu Nhứt Bằng nhún vai một cái, cười nhạt trả lời:
- Rương châu báu này trước sau cũng phải chia. Vậy tại so không chia ngay bây giờ, để tránh vất vả và không phải khiêng cả cái rương ?
Miêu Phi Hổ không đả động gì đến lời của Âu Nhứt Bằng cả. Lão quay đầu lại bảo hai tên trại chủ thân tín:
- Hai ngươi hãy khiêng cái rương này ra bên ngoài trước, cẩn thận canh giữ. Còn mọi người chia nhau ra tiếp tục đuổi theo bọn chúng.
Hai tên trại chủ tuân lệnh bước đến khiêng cái rương sắt lên.
Âu Nhứt Bằng tỏ vẻ không hài lòng:
- Miêu lão đại ! Trong cái rương này toàn là châu báu giá trị liên thành, mà tất cả mọi người ở đây đều có phần. Nếu giao cho hai vị đại ca đây mang đi như vậy, chẳng biết mọi người có tán thành hay không ?

Miêu Phi Hổ có vẻ hơi phật ý:
- Các hạ nói vậy là không tin tưởng Miêu mỗ ta ?
Âu Nhứt Bằng nhếch mép cười nhạt:
- Miêu lão đại đức cao trọng vọng, đương nhiên là tiểu đệ tin rồi. Nhưng còn hai vị đây...
Miêu Phi Hổ ngắt ngang lời lão:
- Bọn họ đều là thuộc hạ của Miêu mỗ này. Ta tin tưởng bọn chúng, tại sao các hạ không tin chứ ?
Âu Nhứt Bằng đuối lý:
- Nhưng mà...
Dương Phàm đứng bên thấy sắc mặt hai người đã biến đổi, lời nói trở nên càng lúc càng gay gắt, lão liền bước đến khuyên ngăn Âu Nhứt Bằng:
- Âu huynh cứ việc yên tâm, mọi việc đã có Miêu lão đại lo liệu, còn sợ xảy ra chuyện gì nữa ? Miêu lão đại thống lãnh ba mươi sáu trại ở Yến Sơn, uy danh trùm lục lâm, không ai là không biết đến. Miêu lão đại đã nói giao cho ai tức nhiên người đó cũng đáng tin cậy.
Xong lão quay sang nói với Miêu Phi Hổ:
- Miêu lão đại cũng có chút hiểu lầm. Thật ra, Âu huynh đây cũng có ý tốt mà thôi. Chỉ vì Âu huynh không quen biết với mấy vị trại chủ này, hơn nữa tính Âu huynh hay nóng và bộc trực, bởi vậy lời nói có phần hơi thẳng thắn. Xin Miêu lão đại đừng có để bụng.
Miêu Phi Hổ hứ một tiếng:
- Nói trắng ra luận về nhân thủ, Yến Sơn Tam Thập Lục trại không cần phải nhờ vào một ai giúp sức cả. Miêu mỗ ta nếu như có ý muốn nuốt hết cả số châu báu này, thì ban đầu đã có thể không cần mời các vị tham gia. Có lẽ bây giờ chẳng xảy ra phiền phức như thế này.
Dương Phàm cười gượng nói:
- Miêu lão đại nói quá lời. Nếu như bọn tiểu đệ có lòng dạ như vậy, thì há chẳng phải là không phân biệt được xấu tốt hay sao ? Như thế còn được xem là con người chăng ?
Miêu Phi Hổ cười nhạt:
- Miêu Phi Hổ này xưa nay làm việc không hề miễn cưỡng ai. Nếu như ai muốn giữ cái rương này, bây giờ mở miệng vẫn chưa muộn...
Dương Phàm vội vàng đáp:
- Miêu lão đại đừng nói thế. Bọn tiểu đệ lúc nào cũng nghe theo lời của Miêu huynh. Đâu có ai dám có ý nghĩ đó...
Dừng lại một chút, Dương Phàm quay sang hai tên thủ hạ của Miêu Phi Hổ:
- ... Được rồi ! Nói càng lúc càng xa, đừng để lỡ chánh sự nữa. Hai vị

trại chủ, làm phiền hai vị phải vất vả.
May mà lão lẹ miệng nên mới có thể đè được cơn thịnh nộ của Miêu Phi Hổ xuống.
Âu Nhứt Bằng trong lòng tuy không phục, không muốn, nhưng trước mắt bọn Yến Sơn người đông thế mạnh. Hơn nữa Dương Phàm cũng đứng về phía của Miêu Phi Hổ. Một mình lão làm sao đối phó lại bọn chúng. Vì vậy lão phải đành nuốt hận, nhịn nhục cúi đầu thối lui sang một bên.
Hai tên trại chủ lập tức bước qua phía cái rương. Mỗi tên chia nhau một đầu, dùng lực đưa lên.
Đột nhiên một tiếng "ầm" vang lên. Phần đáy của cái rương rớt xuống...
Bọn Miêu Phi Hổ thì cho rằng trong rương quả có chứa thuốc nổ, bây giờ chuẩn bị phát hoả, vội vàng nhảy lùi ra xa. Đồng thời đưa tay lên che mặt lại
Riêng hai tên trại chủ khiêng cái rương đều rụng rời cả tay chân. Hai tên lập tức ném cái rương xuống đất, ôm đầu nhào xuống lăn liên tiếp mấy vòng ra sau.
Đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng nổ cũng như tiếp đất đá sập xuống. Lúc ấy cả bọn mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cái rương, thì mới dở khóc dở cười.
Thì ra trong cái rương đó, không phải là chất nổ cũng không phải là châu báu quí gia gì. Bên trong toàn là đất đá và cỏ khô. Ngoài ra còn có một tấm thiếp hồng và một phong thư.
Trên tấm thiếp thì có đề năm chữ "Hoàn Phong Thập Bát Kỳ"; còn phong thư thì được viết:
"Các vị từ xa đến mà lại tiếp đãi như vậy thì thật là thất kính. Thôi thì các vị cứ ở tạm trong này mười hôm. Nếu như không đủ lương khô thì có thể dùng tạm thịt sơn dương vậy.
À ! Quên nói cho các vị biết. Hai cánh cửa sắt ở hai đầu đường hầm rát là kiên cố, các vị đừng nên nhọc sức vô ích nhé"
Miêu Phi Hổ sau khi đọc xong phong thư, liền giậm chân mấy cái:
- Thôi rồi ! Thôi rồi !
Dương Phàm nói:
- Việc đến nước này, hối hận cũng đã muộn. Chi bằng mau quay trở ra, nghĩ cách phá cánh cửa sắt...
Miêu Phi Hổ lắc đầu thở dài:
- Cánh cửa sắt nếu như có thể phá được, thì Hoắc Vũ Hoàn sẽ không phí nhiều công sức dụ chúng ta vào trong này đâu.
Dương Phàm lại tiếp:

- Chúng ta có đến bốn, năm chục người. Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, trong mười ngày nhất định có thể phá vỡ được nó mà ra ngoài. Sau đó chúng ta sẽ tìm Hoắc Vũ Hoàn mà tính chuyện.
Miêu Phi Hổ cười thảm não:
- Cho dù có thể thoát ra được. Nhưng sau mười ngày, Hoắc Vũ Hoàn cũng đã cao bay xa chạy rồi. Biết tìm hắn ở đâu đây chứ ?
Nói xong lão thở dài một tiếng, rồi quay lưng bước ra khỏi gian thạch thất.
.
Đêm hai mươi chín cũng lại là một đêm tối trời
Trên bầu trời chỉ có thơ thớt một vài chùm sao. Chốc chốc từng cơn gió núi thổi qua, làm lay động những ngọn cây trên đỉnh Lão Nha Lãnh.
Tình hình đêm nay xem ra cũng giống y như đêm ở Nguyệt Quật sơn trang. Có khác chăng người ứng chiến đêm nay là Hoắc Vũ Hoàn và người khiêu chiến cũng chỉ là Hoắc Vũ Hoàn.
Thời gian lúc này cũng đã gần đến nửa đêm. Dưới ánh sáng nhợt nhạt của những chòm sao, chỉ thấy một cái bóng tờ mờ đang đứng bất động trước ngôi cổ tự.
Đó là Hoắc Vũ Hoàn, toàn thân mặc một bộ thanh y, lưng giắt thanh Ngự Lân bảo đao, còn mặt thì được che kín bằng một mảnh vải xanh. Hoắc Vũ Hoàn đứng quay lưng về hướng đông. Hai mắt chăm chăm hướng về con đường lộ duy nhất dẫn lên đỉnh núi.
Vừa đúng giờ tí, trên con đường quả nhiên xuất hiện một bóng đen. Bóng đen kia trên người khoác một cái áo choàng đen, đầu đội một cái nón tre rộng vành che kín quá nửa mặt. Bóng đen nhìn qua trông có vẻ rất thần bí.
Vừa lên tới đỉnh núi, bóng đen bèn dừng lại. Cơ hồ hắn quan sát chung quanh xem có mai phục hay không ? Sau đó mới cất bước đi về phía ngôi cổ miếu.
Khi đến trước cửa ngôi cổ miếu, bóng đen liền dừng bước. Từ từ đưa tay phải lên kéo kéo vành nón mấy cái.
Đây là ám hiệu giữa La Vĩnh Tường đã thoa? thuận từ trước. Khi gặp mặt nếu hung thủ dùng tay phải kéo vành nón , thì ý cho biết người đến là La Vĩnh Tường giả dạng.
Hoắc Vũ Hoàn đã biết, liền cười lanh lãnh:
- Các hạ đến thật đúng hẹn !
La Vĩnh Tường cũng cười nhạt đáp lại:
- Bằng hữu cũng đâu có sai lời.
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:

- Có điều tại hạ đã dến đây đợi các hạ khá lâu rồi
La Vĩnh Tường quay đầu nhìn bốn phía:
- Nói vậy các hạ đã bố trí trước ở nơi đây rồi phải không ?
- Nói chơi ! Hoắc Vũ Hoàn này là hạng người gì chứ ?
La Vĩnh Tường cất một tràng cười đầy ngạo mạn:
- Cho dù có mai phục đi nữa. Ta đường đường là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn cũng chẳng có gì phải e ngại.
Hoắc Vũ Hoàn nổi giận nói:
- Bằng hữu ! Nếu ngươi tự nhận là hảo hán. Thế tại sao lại mạo nhận danh hiệu Hoắc mỗ này ?
La Vĩnh Tường cười lớn:
- Ta cũng đang muốn hỏi các hạ là ai đây ? Và tại sao lại giả mạo danh hiệu Chỉ đao Hoắc Vũ Hoàn của ta ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Tai hạ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Xưa nay ai không biết tại hạ là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
La Vĩnh Tường cũng đáp lại:
- Các hạ dùng khăn che mặt, hành vi mờ ám. Ai biết các hạ là ai ? Rõ ràng ngươi là người đã dùng danh hiệu của Hoắc nỗ để luôn gây ra những tội ác
Hoắc Vũ Hoàn hình như sự phẫn nộ đã lên đến cực điểm, hét lên:
- Xem ra trong chúng ta nhất định sẽ có một kẻ giả mạo. Đêm nay ta phải làm sáng thực hư mới được.
La Vĩnh Tường cũng tiếp lời:
- Nói rất đúng, chỉ dựa vào lời nói không, đâu thể tin được. Chi bằng chúng ta quyết đấu một trận thì sẽ rõ thực hư.
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu:
- Được ! Biện pháp rất hay. Nhưng mà Hoắc mỗ còn có một điều kiện.
- Điều kiện gì ?
Trước khi cả hai chúng ta động thủ, cả hai đều phải để lộ diện mạo thật ra. Các hạ lấy nón xuống, còn ta sẽ tháo khăn bịt mặt ra.
La Vĩnh Tường do dự một chút, rồi đưa mắt nhìn tứ phía nhưng vẫn không trả lời.
Hoắc Vũ Hoàn liền hiểu ý cười nhạt:
- Các hạ cứ yên tâm, quanh đây trong vòng một trăm bước, chỉ có hai chúng ta mà thôi. Ngoài ra không có người nào nhìn trộm đâu.
La Vĩnh Tường hỏi:
- Vậy bằng hữu tháo khăn ra trước hay là tại ha lấy nón xuống trước ?

- Để được công bằng, chúng ta cùng ra tay một lượt. Nếu ai để lộ diện mạo ra trước, thì người đó có thể phát chiêu xuất thủ trước.
La Vĩnh Tường nhìn ngôi chánh điện đã bị xập kia, trong lòng hình như vẫn còn chưa yên tâm.
- Điều kiện do các hạ nêu ra, địa điểm sẽ do ta lựa chọn.
Hoắc Vũ Hoàn trả lời gọn lõn:
- Đồng ý.
La Vĩnh Tường d0ưa tay chỉ về phía bên dưới lầu chuông và bảo:
- Chúng ta hãy qua bên kia, các hạ thấy thế nào ?
Hoắc Vũ Hoàn không cần suy nghĩ, đưa tay ra:
- Mời !
La Vĩnh Tường phất mạnh vạt áo choàng một cái, bước đi về phía bên dưới lầu chuông.
Phần lưng của hai người đều quay về phía ngôi chánh điện. Họ cố ý đi thật là chậm trãi. Không một ai xoay đầu nhìn lại phía sau cả. Nhưng mà những động tĩnh ở phía sau lưng, họ đều biết rõ như chính mắt nhìn thấy vậy.
Hoá ra trên bức tường đối diện với ngôi chánh điện, đã bị đập vỡ một lỗ to. Phía bên kia bức tường có một người đang ẩn nấp. Người ấy có tên là Linh Thiệt Ngô Thất Lang.
Người này được xếp hàng thứ mười lăm trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Tuyệt kỹ duy nhất của gã là dùng miệng để giả các thứ tiếng, âm thanh. Cho nên mới có biệt hiệu là Linh Thiệt. Cũng có thể nói đây là một kỳ nhân trong giang hồ.
Quả nhiên, trong lúc Hoắc Vũ Hoàn và La Vĩnh Tường đang tiến dần về phía lầu chuông. Từ ngôi chánh điện ở phía sau lưng đột nhiên có một bóng đen phi thân lên không vọt qua bờ tường...
Bỗng nhiên có tiếng chim kêu "quác, quác" phát ra từ bờ tường đối diện của ngôi chánh điện.
La Vĩnh Tường chột dạ, thấp giọng nói:
- Đại ca hãy thận trọng, hung thủ quả nhiên đã tới.
Hoắc Vũ Hoàn "ừ" khẽ một tiếng nhưng vẫn im lặng. Trong lòng Vũ Hoàn lúc này đầy kinh ngạc. Bởi vì từ sau canh hai dến giờ, Vũ Hoàn vẫn đứng canh giữ trước ngôi chánh điện. Vây mà không biết đối phương đã ẩn nấp sẵn trong ấy tự lúc nào.
Điều này có thể thấy võ công đối phương nhất định không thua kém mình. Đ1ich thật hôm nay đã gặp phải cường địch.
Cả hai người đồng thời đề cao cảnh giác. Tuy họ bước đi rất khoan thai, nhưng đều ngầm đề khí chuẩn bị ứng phó những bất trắc có thể xảy ra đột ngột.

Bóng đen vừa rồi vòng qua chánh điện. Chỉ thoáng một cái, bóng đen đã xuất hiện trên đầu tường của lầu chuông...
Đang đi, La Vĩnh Tường đột ngột đứng phắt lại, có ý đứng nghiêng người né tránh hướng lầu chuông, lớn tiếng nói:
- Ở đây rất tốt, chúng ta quyết đấu ở đây vậy !
Hoắc Vũ Hoàn cũng đứng quay mặt về hướng lầu chuông đáp:
- Các hạ chuẩn bị xong, chúng ta sẽ cùng một lúc lấy nón và khăn che mặt xuống, như vậy chẳng ai bị thiệt thòi ca?
Hai người đứng mặt đối diện nhau, đồng thời từ từ đưa tay lên...
Đúng ngay lúc ấy, trong lầu chuông đột ngột phát ra một tiếng kêu đau đớn. Một bóng đen từ trong lầu tung mình lên không, lướt nhanh như chớp vượt ra bên ngoài ngôi cổ tự.
La Vĩnh Tường mừng quýnh, giơ tay lên, cao giọng quát:
- Ác tặc trúng kế rồi
Lời vừa dứt, lập tức bỏ cái áo choàng ra, dùng pháo hiệu bắn lên trời.
Hiệu lệnh vừa phát ra, bóng đen kia cũng vừa vượt qua đầu tường.
Đột nhiên bên ngoài có tiếng hò hét reo lên, cùng lúc tên được bắn ra như mưa. Từ trong những đám cỏ bốn phía, đều có phục binh.
Người đi đầu là một đạo sĩ, tay trái cầm Thất tinh bài, tay phải cầm trường kiếm. Người này chính là Vô Vi đạo trưởng.
Bóng đen hoảng hốt, bay vọt qua đầu tường quay trở lại vào bên trong.
Khong đợi cho bóng đen kịp đứng vững, thanh Ngự Lân bảo đao của Hoắc Vũ Hoàn đã vội lướt hướng phía bụng hắn.
La Vĩnh Tường cũng rút cây thiết phiến ra phóng lên phía trước quát:
- Bằng hữu, ngươi chạy không thoát đâu. Hãy mau mau ngoan ngoãn chịu bó tay đi.
Chỉ thấy bóng đen kia hơi nghiêng người ra sau, né tránh ngọn đao của Hoắc Vũ Hoàn. Đồng thời đôi chân của bóng đen thi triển ngay bộ pháp " Đảo Hãn thiên xích lăng" chui qua kẻ hở ra ngoài cửa ngôi cổ tự.
Hoắc Vũ Hoàn và La Vĩnh Tường một đao một quạt đều tấn công vào khoảng trống. Cả hai không khỏi thất kinh, vội vàng xoay người trở lại đuổi theo bóng đen. Nháy mắt bóng đen đã ra tới cửa ngôi cổ miếu. Liền lúc ấy, ngoài cửa ngôi cổ tự đột nhiên sáng trưng lên. Mạnh Tôn Ngọc, Lâm Tuyết Trinh và mười mấy cao thủ của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, trên tay đều cầm khí giới, chắn ngay giữa con đường xuống núi.
Bóng đen phát giác ra trước sau đều thụ địch, nên hắn không dám

xông bừa ra ngoài. Mà vội xoay người quay trở lại vào trong ngôi chánh điện.
Lâm Tuyết Trinh nghiến răng quát:
- Cẩu tặc ! Ngươi đã rơi vào trong thiên la địa võng, còn tính chạy đường nào nữa ?
Miệng vừa mắng, tay liền giơ kiếm lên đuổi theo.
La Vĩnh Tường vội can lại nói:
- Lâm cô nương cứ việc canh giữ phía ngoài cửa. Những người còn lại hãy vây chặt lấy ngôi chánh diện. Sau đó phóng hoa? đốt ngôi chánh điện. Cho dù hung thủ có cánh cũng không chạy thoát khỏi Lão Nha Lãnh này.
Nói xong, liền quay ra sau vẫy tay một cái, lập tức có bốn tên hán tử khiêng đến một hai cái bao lớn.
Mở bao ra, bên trong toàn là những hộp giấy hình vuông. Trong hộp chứa đầy những chất dẫn hoa? như lưu huỳnh, thuốc nổ...
Trước tiên La Vĩnh Tường hạ lệnh cho những hán tử đó ném những hộp giấy vào bên trong chánh điện. Sau đó dùng vải quấn vào đầu những mũi tên, rồi mang những mũi tên nhúng vào trong dầu, châm lửa bắn vào bên trong.
Chỉ trong chốc lát, bên trong chánh điện, lửa đã cháy bừng bừng lên. Mọi người đều cầm khí giới lăm lăm trên tay, đứng bên ngoài chờ đợi. Gần một trăm ánh mắt nhìn không chớp vào ngọn lửa mỗi lúc cháy một cao, để chờ đối phương hiện thân...
Nhưng ngọn lửa đã thiêu rụi hết nửa ngôi chánh điện. Vậy mà bên trong vẫn im lặng không hề có động tĩnh gì.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi lấy làm lạ, lên tiếng:
- Chẳng lẽ hắn đã tẩu thoát rồi hay sao ?
La Vĩnh Tường đáp lại với giọng nói chắc như đinh đóng cột:
- Tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó. Nếu như đêm nay để cho hắn chạy thoát nữa, đệ sẽ tình nguyện...
Chưa nói hết câu, bỗng nghe Lâm Tuyết Trinh gọi lớn:
- Đại ca hãy nhìn kìa, đó không phải là Thiết tỉ tỉ hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn quay đầu lại nhìn, tự nhiên cảm thấy hết sức kinh ngạc.
Từ phía cửa núi, đang có hai bóng người loạng choạng chạy tới. Hai bóng người chạy mỗi lúc một đến gần hơn. Lúc này có thể nhận ra đó là Yến Tử Trần Bằng và Thiết Liên Cô. Cả hai người đều phụng mệnh canh giữ ở nông trang. Vậy tại sao đột nhiên chạy tới Lão Nha Lãnh này làm gì ?
Lúc ấy La Vĩnh Tường bình tĩnh hạ giọng:

- Mọi người hãy giữ nguyên tại chỗ, không được khinh xuất. Tứ đệ và Đại Ngưu hãy đi xem thử đó là chuyện gì ?
Xảo thủ Hàn Văn Sanh dạ một tiếng, rồi dẫn Đại Ngưu phóng mình bay đi.
Chỉ một lát sau, hai người đều dìu được Trần Bằng và Thiết Liên Cô lên đến đỉnh núi. Vai trái Trần Bằng đã bị trúng tên. Còn cánh tay phải của Thiết Liên Cô thì bê bết máu, hình như cả hai đều bị thương rất nặng.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Đã xảy ra chuyện gì ?
Trần Bằng thở hổn hển đáp:
- Xin đại ca hãy chuẩn bị ứng địch... Bọn người Miêu Phi Hổ đã thoát thân... và đang trên đường đuổi tới đây...
La Vĩnh Tường không thể tin được hỏi:
- Làm sao bọn chúng thoát thân được ?
Trần Bằng lắc đầu, vẻ mệt mỏi đáp:
- Có người... có người mở của sắt... cho bọn chúng...
La Vĩnh Tường gấp gáp chận ngang:
- Là ai ?
Trần Bằng chỉ ra phía sau lưng. Gã còn chưa kịp trả lời, lúc ấy phía cửa núi đã có tiếng người hò hét inh ỏi, cùng lúc xuất hiện một đám người...
La Vĩnh Tường giậm chân thở dài:
- A ! Bao nhiêu tâm huyết của chúng ta, sắp sửa bị tiêu tan hết.
Hoắc Vũ Hoàn vung đao lên tức giận nói:
- Bọn vô lại này cứ năm lần bẩy lượt theo phá đám chúng ta. Quả thật bọn chúng không biết sợ chết sao ?
La Vĩnh Tường đáp:
- Sự việc đã xảy ra như vầy rồi, bây giờ chỉ còn cách lo nghĩ cách chặn bọn người của Miêu Phi Hổ lại, để đừng dẫn đến một trận hỗn chiến. Thật đáng tiếc ! Chỉ một lúc nữa thôi, nguyên hung sẽ lộ hình...
Hoắc Vũ Hoàn bảo:
- Mọi người cứ vây chặt ở chánh điện. Bọn người Yến Sơn để ta đối phó cho.
La Vĩnh Tường vội vàng đáp:
- Không được ! Xin đại ca cứ ở lại đây, còn Miêu Phi Hổ để đấy cho đệ....
Trong lúc hai người đang nói chuyện, bọn cao thủ của Yến Sơn Tam Thập Lục trại đã tràn lên như nước lũ.
Lúc này ngôi chánh diện đã cháy gần hết.

Theo như chủ ý của La Vĩnh Tường, chỉ cần giữ chân bọn người Yến Sơn thêm thời gian chừng nửa tuần trà là có thể ép cho nguyên hung lộ hình ra. Đợi bắt được hung đồ rồi, sau đó đối phó đến bọn người Yến Sơn, như vậy quả là thượng sách.
Bọn cao thủ Yến Sơn vừa tràn tới bên ngoài ngôi cổ tự, đã bị sự chống cự quyết liệt của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Trong chốc lát, trước cửa ngôi cổ tự đã xảy ra một trân hỗn chiến vô cùng khốc liệt. Nhưng vì bọn Yến Sơn người đông thế mạnh. Nên chẳng mấy chốc bọn chúng đã làm trọng thương gần hết người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ và bắt đầu xông vào ngôi cổ tự. Nhưng tên xạ thủ vốn có nhiệm vụ canh giữ ở bên ngoài ngôi chánh điện, lúc này không thể không quay trở lại nghênh địch. Bởi lẽ đó, vòng vây canh giữ đã không còn nghiêm ngặt nữa.
Hoắc Vũ Hoàn chính mắt đã nhìn thấy bọn thuộc hạ và một số huynh đệ bị trọng thương. Trong lòng Hoắc Vũ Hoàn bừng bừng nổi giận hét vang một tiếng, múa đao xông vào.
Chỉ thấy lưỡi đao của Hoắc Vũ Hoàn lúc thì qua phải, lúc thì qua trái. Cũng có lúc từ trên cao giáng mạnh xuống. Cũng có khi uốn lượn trên không giống nhưmột con rồng đang phun nước. Những nơi nào lưỡi đao đi qua đều có bóng người ngã xuống.
Trong một thờigian ngắn, Vũ Hoàn đã liên tiếp sát thương hơn mười mất tên trại chủ của Miêu Phi Hổ.
Miêu Phi Hổ thấy vậy thất kinh, lập tức quát bọn thuộc hạ lui ra. Lão đích thân rút cặp Ô Kim song kích nghinh chiến với Hoắc Vũ Hoàn. Cả hai giao đấu chưa đến mười chiêu thì Miêu Phi Hổ đã có vẻ đuối sức. Cửu đầu long vương Dương Phàm vội vàng cầm khí giới xông vào trợ chiến.
Cũng chỉ được mười chiêu, Phi Thiên độc lâu Âu Nhứt Bằng nhìn thấy hai đồng bọn không chống đỡ nổi Hoắc Vũ Hoàn. Nên lão cũng nhảy vào tiếp sức.
Hoắc Vũ Hoàn một mình một đao tả xung hữu đột, chống chọi lại ba cao thủ. Vậy mà bọn Miêu Phi Hổ vẫn không sao trở tay ứng phó kịp với lưỡi đao của Hoắc Vũ Hoàn.Trận long tranh hổ đấu này đã khiến cho đám người hai bên đang hỗn chiến bất giác phải tạm dừng tay lại, đứng ngẩn người ra nhìn.
Đúng vào lúc ấy, một bóng đen từ bên trong ngọn lửa đột ngột phi thân bay nhanh ra ngoài.
La Vĩnh Tường nãy giờ vẫn chú ý theo dõi động tịnh bên trong chánh điện. Vừa nhìn thấy bóng người hiện thân, liền cao giọng quát:
- Hãy chặn hắn lại. Cẩu tặc, ngươi còn định chạy !

Bóng đen lợi dụng trong lúc mọi người còn chưa định thần, liền gia tăng công lực thoát thân ra bên ngoài. Trong khi tiếng quát của La Vĩnh Tường còn chưa dứt. Bóng đen kia dã vượt ra khỏi cửa ngôi cổ tự, chạy thẳng xuống hướng chân núi...
Lâm Tuyết Trinh ở bên ngoài gần cửa ngôi cổ tự, cấp thời phát hiện ra bóng đen, nhưng không kịp ngăn cản lại, lúc ấy nàng đành phải đưa kiếm ra lao thẳng về phiá bóng đen.
Bóng đen kia dường như không thể ngờ rằng Lâm Tuyết Trinh dùng cách thí mạng nguy hiểm như vậy. Hắn chỉ còn cách phóng người lên cao né tránh đường kiếm chí tử của nàng.
Vì lo tránh thế kiếm của Lâm Tuyết Trinh, cho nên thân pháp của bóng đen hơi bị chậm lại. Liền lúc ấy Mạnh Tôn Ngọc cũng đã đuổi theo đến nơi, vung kiếm chém xuống đầu bóng đen.
Chân bóng đen còn chưa đứng vũng, lưỡi kiếm của Mạnh Tôn Ngọc đã kề cận ngay sát đầu hắn. Bóng đen lập tức ngã người qua bên trái, đồng thời hắn tung chân phải lên đá ngược về phía cổ tay cầm kiếm của Mạnh Tôn Ngọc.
Một tiếng va chạm khô khan vang lên. Mạnh Tôn Ngọc ôm cổ tay, thối lui ra sau liên tục bốn năm bước.
Bóng đen tranh thủ thời cơ mượn đà, nhào xuống đất lăn nhanh hai, ba vòng. Sau đó đứng lên băng về phía cửa núi.
La Vĩnh Tường đuổi theo ra đến cửa ngôi cổ tự, thì bóng đen kia đã chạy xa hơn mười trượng ngoài. Đừng nói là ngăn cản, ngay cả Hoàng Phong châm bắn còn không tới nữa là khác.
Bất chợt La Vĩnh Tường cố ý hét lớn:
- Phía trước chú ý ! Ác tặc đang chạy ra phía cửa núi.
Không ngờ tiếng hét đánh lừa của La Vĩnh Tường đã khiến cho bóng đen sinh nghi, hắn lập tức quay mình trở lại chạy theo hướng bờ tường ngôi cổ tự.
La Vĩnh Tường mừng rỡ, vôi vàng quay sang nói với Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh:
- Hai vị hãy mau ra chắn giữ phía cửa núi. Bất luận có chuyện gì xảy ra cũng đừng rời khỏi nơi ấy.
Dứt lời, liền thi triển khinh công, đuổi nhanh theo bóng đen. Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy hung đồ đã đột phá vòng vây thoát ra ngoài, trong lòng không khỏi khẩn trương. Không ngờ bây giờ hắn trúng mẹo vặt của La Vĩnh Tường quay trở vào...
Tự nhiên Vũ Hoàn cảm thấy sự phấn chấn trở lại, dùng hết sức đánh bạt hết binh khí của đối phương, rồi tung mình lên bay ra khỏi vòng chiến, lớn tiếng quát:

- Ngừng tay !
Miêu Phi Hổ liền hỏi:
- Ngươi còn điều gì muốn nói ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Bọn ta còn có việc khác phải làm. Hơn nữa Hoắc mỗ cũng không muốn giết chết những kẻ vô tôi. Nếu như các vị muốn toàn mạng rút lui, bây giờ vẫn còn kịp. Nếu không thì đừng trách Hoắc mỗ này vô tình.
Miêu Phi Hổ cũng biết không thể nào thắng nổi Hoắc Vũ Hoàn. Nhưng nếu bỏ đi như vậy, còn gì mặt mũi. Lão đành phải cười nhạt:
- Nếu muốn bọn ta rút lui, việc ấy rất là đơn giản. Chỉ cần các hạ mang số châu báu đã cướp được, y theo thoa? thuận ban đầu, đem chia thành bốn phần. Bọn ta mỗi người sẽ tự lấy phần của mình rồi lập tức đi ngay. Bằng không, đêm nay không phân thắng bại thì không thể được.
Hoắc Vũ Hoàn lắc lắc đầu:
- Về việc số tiêu ta không muốn phí nhiều lời nữa. Ta chỉ thành thật khuyên các vị một câu "kẻ thức thời mới là tuấn kiệt". Rượu mời không uống chẳng lẽ các vị muốn uống rượu phạt hay sao ?
Miêu Phi Hổ hừ một tiếng:
- Người vì cuả cải mà chết, chim chóc vì ăn mà vong. Nếu có phải mất mạng, bọn ta cũng không thể để cho họ Hoắc ngươi nuốt hết số châu báu một mình đâu.
Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt:
- Nếu đã vậy, Hoắc mỗ cũng không còn cách nào khác.
Nói rồi Hoắc Vũ Hoàn đưa đao lên ngang ngực, thối lui ra sau hai bước, căn dặn Vô Vi đạo trưởng:
- Các người phân ra một nửa lo đi tiếp ứng cho lão tam. Các huynh đệ còn lại rút lui ra giữ chặt lối xuống núi. Ở đây không cần các người giúp sức. Ta muốn thử xem ai dám ngăn cản Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Vô Vi đạo trưởng y lời, lập tức chia mọi người thành hai toán, từ từ thối lui sang hai bên.
Bọn cao thủ của Yến Sơn bị uy thế của Hoắc Vũ Hoàn đè bẹp nên đã biết khiếp sợ. Quả nhiên không một tên nào dám ra tay ngăn cản.
Miêu Phi Hổ từ xấu hổ đổi sang tức giận, lớn tiếng quát:
- Giữ chặt cửa ngôi cổ tự, không cho một tên nào bước ra cả. Kẻ nào vi phạm giết chết không tha.
Bọn thuộc hạ của Miêu Phi Hổ xưa nay không dám trái lệnh của lão. Bọn chúng nhất tề dạ lớn rồi kéo nhau giữ chặt lấy cửa.

Hoắc Vũ Hoàn hạ giọng:
- Miêu Phi Hổ, ngươi bắt buộc ta phải mở sát giới sao ?
Miêu Phi Hổ cười âm u:
- Lảo phu sống đến từng tuổi này, có thể nói là đã bị hù doa. cũng không ít. Đêm nay nếu như không chịu nhả số châu báu ra. Cho dù có phải tan xương nát thịt, bọn ta cũng không để các ngươi bước ra khỏi ngôi cổ tự này.
Hoắc Vũ Hoàn nghiến răng trả lời:
- Tốt ! Thế thì ta sẽ chìu theo ý ngươi.
Nói đoạn, Vũ Hoàn đưa đao ra chỉ về phía trước quát:
- Các huynh đệ, chuẩn bị Phong châm đồng, xông ra theo ta.
Chỉ thấy một luồng ánh sáng bao quanh lấy người Hoắc Vũ Hoàn, và từ từ di chuyển về phía cửa ngôi cổ tự.
Hai tên trại chủ vừa múa kiếm ngăn lại, hai thanh kiếm liền bị ngọn đao của Hoắc Vũ Hoàn chém gãy ngay thành hai đoạn.
Tên bên trái nhanh chân thối lui ra sau nên không bị thương tích gì.
Tên bên phải chạy không kịp, lãnh trọn một đao vào lưng.
Tuy Hoắc Vũ Hoàn chỉ dùng sống đao chứ không dùng lưỡi đao. Vậy mà tên trại chủ đó vẫn bị hất tung ra xa hơn cả trượng, thổ huyết rồi lảo đảo ngã quỵ xuống đất.
Miêu Phi Hổ thấy tình hình bất lợi, lão liền hạ lệnh cho Thập Đại Kim Cương xông lên vây lấy Hoắc Vũ Hoàn.
Mười tên Thập Đại Kim Cương này thân hình vạm vỡ, sức mạnh vô song. Binh khí bọn chúng sử dụng cũng toàn là những vũ khí lợi hại. Trong đó có năm tên sử dụng năm cái búa lớn. Năm tên còn lại sử dụng song chuỳ, mỗi cái đều nặng hơn chín mươi cân.
Miêu Phi Hổ phái mười tên Thập Đại Kim Cương này ra, chính là để đối phó với thanh Ngự Lân bảo đao của Hoắc Vũ Hoàn.
Không ngờ Hoắc Vũ Hoàn chẳng xem mười tên Thập Đại kim cương này vào đâu cả. Ánh đao của Hoắc Vũ Hoàn vẫn tiếp tục lướt về phía tên đại hán cầm búa ở trước mặt.
Tên đại hán lui ra sau nửa bước, giơ búa lên đỡ lấy thanh Ngự Lân bảo đao của Hoắc Vũ Hoàn.
Nào ngờ, lưỡi búa của gã vừa giơ lên trên không. Thanh bảo đao đột nhiên đổi hướng, ép sát vào cán búa rồi chém thẳng xuống.
Lưỡi đao vừa lướt qua, liền nghe tên đại hán kêu lên thảm thiết. Cây búa rơi xuống đất. Mười ngón tay của gã giờ chỉ còn lại có hai.
Hai tên đại hán đang đứng hai bên phải và trái của Hoắc Vũ Hoàn không bỏ lỡ cơ hội, đồng thời tiến lên dùng song chùy đánh thẳng vào lưng Hoắc Vũ Hoàn.Hoắc Vũ Hoàn hét lớn một tiếng, đưa thanh

đao lên ngậm ngang miệng, đồng thời toàn thân hơi chùn xuống. Song chưởng đưa ra bắt lấy hai quả chùy của bọn chúng.
Một tên kim cương đứng kế đó nhìn thấy dịp may hiếm có cho rằng hay tay của Hoắc Vũ Hoàn đã bị kẹt, vội vang vung búa chém thẳng vào sau gáy Hoắc Vũ Hoàn.
Phía sau Hoắc Vũ Hoàn dường như có mắt. Đợi cho lưỡi búa đến gần sát, Vũ Hoàn mới rùn gối, tấn nhanh sát xuống dất, vung mạnh hai tay một cái.
"Ình", ngực của hai tên đại hán va vào nhau phát ra một tiếng kêu. Đúng lúc ấy, lưỡi búa của gã đại hán phía sau đã vừa vặn tới nơi, thay vì vào sau ót Vũ Hoàn thì bây giờ là hai bả vai của hai tên cầm chuỳ, trúng đòn cả hai thét lên đau đớn gục xuống, máu văng tung toé ra mặt đất. Trong khi tên đại hán cầm búa đang mất đà và mất tinh thần khi thấy chém nhầm đồng bọn. Hoắc Vũ Hoàn đã cắn chặt hàm răng vào thanh Ngự Lân bảo đao, hất đầu hướng ra sau, nơi tên cầm búa đang đứng gần. Đầu lưỡi đao lướt đi thật nhanh ngang bụng hắn. Tên cầm búa khom người hai tay ôm bụng như cố giữ vết cắt đừng mở rộng ra, rồi gục xuống luôn.
Chỉ trong một thời gian cực ngắn, mười tên Thập Đại kim cương đã bị sát thương hết bốn. Sáu tên còn lại chỉ biết trố mắt đứng nhìn cảnh tương kinh hoàng, không tên nào dám ra tay ngăn cản nữa.
Bỗng nhiên Hoắc Vũ Hoàn hét lớn:
- Nhị đệ cứ việc cùng các huynh đệ xông ra ngoài cửa. Ai ngăn cản cứ việc dùng Hoàn Phong châm bắn thẳng tay cho ta.
Vô Vi đạo trưởng múa kiếm, dẫn mọi người tiến dần ra phía ngoài của ngôi cổ tư.
Bọn thuộc hạ của Miêu Phi Hổ đã không dám ra tay ngăn chận nhóm Hoàn Phong huynh đệ. lại không dám chống lệnh của đầu lãnh. Cho nên cứ đối phương tiến một bước, bọn chúng lại lùi một bước.
Cứ như vậy, dần dần bọn họ cũng lùi ra khỏi cửa ngôi cổ tư.
Miêu Phi Hổ tận mắt mục kích mười tên Thập Đại kim cương thương vong gần phân nửa chỉ qua vài thế đánh, lão nghĩ:
- Cho dù mình có muốn thí mạng cũng không phải là địch thủ của Hoắc Vũ Hoàn. Còn nếu đứng nhìn đối phương thoát khỏi vòng vây như thế này, quả thật không can tâm chút nào..."
Trong lúc Miêu Phi Hổ tuyệt vọng vì nát óc vẫn không kiếm ra cách gì để đối phó với Hoắc Vũ Hoàn, đột nhiên lão nhìn thấy xâu chuỗi trắng Âu Nhứt Bằng đang đeo trên cổ.
Biệt hiệu của Âu Nhứt Bằng là Phi thiên độc lâu, bên trong một trăm lẻ tám hạt chuỗi bằng đầu lâu của lão đều có chứa thuốc nổ, đây

cũng chính là ám khí thành danh của lão...
Hiện giờ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ tụ tập hầu như là đầy đủ ở đây. Nếu như cùng một lúc cho nổ hết một trăm lẻ tám viên, oai lực của nó sẽ rất mạnh, đồng thời thiệt hại cũng không thể tưởng tượng được.
Nhưng Miêu Phi Hổ trong lòng cũng hiểu rõ, từ lúc xảy ra cuộc tranh chấp trong thông đạo ở nông trang Đơn gia. Âu Nhứt Bằng trong lòng đã mang hiềm khích với lão. Tuy ngoài mặt vẫn là bằng hữu, nhưng trực tiếp chỉ huy Âu Nhứt Bằng chưa chắc lão đã nghe theo.
Suy nghĩ một hồi, trong đầu Miêu Phi Hổ đột nhiên nghĩ ra một kế độc.
Lão cố ý làm ra vẻ tiếc rẻ, thở dài một tiếng, nói với Âu Nhứt Bằng và Dương Phàm:
- A ! Bảo đao của họ Hoắc thật là lợi hại. Xem ra chúng ta đành phải để hắn đi thôi.
Dương Phàm bèn lên tiếng:
- Miêu lão đại hà t6át chán nản như vậy, chúng ta cả ba người liên thủ lại với nhau chưa chắc đã thua hắn. Chỉ cần chúng ta giữ chân hắn lại, để cho hắn không có thời gian chú ý đến cường địch. Chỉ một lát nữa thôi, nhất định sẽ có biến cố xảy rạ..
Miêu Phi Hổ lắc đầu nói:
- Chúng ta ba người liên thủ lại, thế lực sẽ cùng tiêu hao cùng một lúc. Chỉ sợ rằng lúc ấy chúng ta bại trận còn mau hơn.
Dương Phàm hỏi:
- Thế thì ý của Miêu lão đại là...
- Theo sở kiến của ta, tốt nhất ba người chúng ta nên luân phiên giao đấu với gã họ Hoắc. Mội người sẽ đấu năm ba chiêu rồi lui ra. Như vậy vừa có thể làm tiêu hao sức lực của gã, mà chúng ta cũng vừa có thời gian nghỉ ngơi.
Dương Phàm phấn khởi nói:
- Có lý ! Cứ làm như vậy đi. Bây giờ trong chúng ta ai sẽ xuất thủ trước ?
Miêu Phi Hổ liền lên tiếng:
- Đương nhiên là lão phu ra tay trước, kế đến là Dương bang chủ và sau cùng là Âu huynh đệ. Không biết ý kiến của Âu huynh đệ như thế nào ?
Âu Nhứt Bằng nhún vai đáp:
- Tại hạ không có ý kiến. Các vị nói sao thì cứ làm như vậy đi.
- Nếu thế, lão phu sẽ bắt đầu đây.
Dứt lời, lão hít vào một luồng chân khí thật dài rồi cao giọng quát:

- Gã họ Hoắc kia, ngươi đừng quá ngông cuống, đêm nay chúng ta không phân sanh tử, thì cũng không có ai thoát khỏi nơi đây.
Lão vừa quát vừa múa song kích tấn công Hoắc Vũ Hoàn liền.
Miêu phi Hổ vừa ra tay, bọn thuộc hạ của lão nhất tề đứng yên lại hết.
Hoắc Vũ Hoàn chẳng thèm nói câu nào, vội vàng múa đao nghênh chiến.
Hai người đấu với nhau chưa đầy năm hiệp, Dương Phàm bèn nhẩy vào vòng chiến nói lớn:
- Miêu lão đại hãy để hắn lại cho tại hạ.
Miêu Phi Hổ bèn thâu song kích về, nhường cho Dương Phàm tiếp chiêu với Hoắc Vũ Hoàn.
Lão một mặt tháo lui ra khỏi vòng chiến, một mặt lấy trong người ra ba mũi phi tiêu.
Âu Nhứt Bằng thấy Dương Phàm đánh được bảy, tám chiêu thì đã lã người. Lão liền lập tức cầm khí giới xông lên thay thế
Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt :
- Không ngờ bọn ngươi mà cũng biết dùng hạ sách này sao ?
Đơn độc giao đấu, Âu Nhứt Bằng nhất định không phải là đối thủ của Hoắc Vũ Hoàn. Lão miễn cưỡng chống đỡ được hơn mười chiêu thì tay chân đã rã rời, mặt xanh lét như tàu lá chuối.
Thế mà Miêu Phi Hổ lại khoanh tay đứng nhìn một cách bàng quang, dường như lão không có ý ra tay thay thế cho Âu Nhứt Bằng.
Dương Phàm nhìn thấy tình thế cấp bách bèn giục lão:
- Miêu lão đại không thể chần chừ được nữa đâu. Nếu không Âu lão ca sẽ gặp nguy hiểm mất...
Lão chưa dứt lời, Âu Nhứt Bằng đã lảo đảo lùi ra sau vài bước. Trên cánh tay trái của lão đã bị trúng một đao.
Máu tươi tuôn ra ướt cả cánh tay áo.
Lúc ấy, Miêu Phi Hổ mới quát lớn:
- Âu huynh đệ không cần phải sợ, đã có lão phu thay thế cho ngươi.
Tuy miệng lão nói vậy nhưng chân không hề di động. Ngược lại, trong lúc lão vừa nói, ba ngọn phi tiêu cũng được phóng ra từ tay lão.
Nhưng ba ngọn phi tiêu đó không nhắm vào Hoắc Vũ Hoàn mà mục tiêu của nó chính là những cái đầu lâu được treo trên cổ của Âu Nhứt Bằng..
Lúc này Âu Nhứt Bằng vừa mới bị thương, nên trong lòng vô cùng hoang mang. Lão đâu ngờ rằng Miêu Phi Hổ lại cố ý hạ thủ mình.
Cho đến khi ám khí đã bay gần đến nơi thì đã quá muộn.
May mà Hoắc Vũ Hoàn tinh mắt kịp nhìn thấy Miêu Phi Hổ lấy ám khí

ra, ban đầu Vũ Hoàn nghĩ rằng lão định ra tay tập kích mình, liền ngấm ngầm cảnh giác. Sau đó khi thấy ám khí phóng ra mà lại nhắm thẳng vào Âu Nhứt Bằng, trong lòng Vũ Hoàn không khỏi ngạc nhiên, chợt nhớ đến xâu chuỗi của Âu Nhứt Bằng, trong lòng thất kinh. Lập tức Hoắc Vũ Hoàn liền ngã người ra sau, tung chân phải đá trúng vào người Âu Nhứt Bằng một cái thật mạnh.
Thật đáng tiếc, cú đá của Hoắc Vũ Hoàn hơi chậm một chút. Trong ba ngọn phi tiêu đã có một ngọn trúng vào xâu chỗi đầu lâu của Âu Nhứt Bằng.
Trong khi toàn thân Âu Nhứt Bằng bị đá tung lên cao, thì cùng lúc xâu chuỗi trắng cũng phát ra tiếng nổ.
"Ầm" ! Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên giữa hư không. Máu thịt bắn ra văng tung toé khắp bầu trời. Từng mảnh vụn của thi thể Âu Nhứt Bằng lộp độp rơi xuống đất.
Ngay cả cánh cửa còn nguyên vẹn của ngôi cổ tự Ở gần đấy cũng bị đổ sập xuống.
Có thể nói Hoắc Vũ Hoàn cũng ứng biến rất kịp thời, trừ chân phải bị thương nhẹ ra, hầu như Hoắc Vũ Hoàn không hề bị gì cả.
Ngược lại các huynh đệ trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ vì ở không xa lắm nên bị thương đến bảy, tám người.
Đa số những kẻ bị thương đều là những xạ thủ. Nhưng có ba người khác bị cánh cửa ngôi cổ tự sập xuống đè ngay vào đầu, chết liền tại chỗ.
Hoắc Vũ Hoàn nộ khí xung thiên, giơ đao chỉ thẳng vào mặt Miêu Phi Hổ, nghiến răng mắng lớn:
- Lão họ Miêu kia, giết người phải thường mạng. Ngươi đừng có mơ tưởng sống sót rời khỏi Lão Nha Lãnh này
Miêu Phi Hổ trong lòng thấy độc kế không thành, đang sợ toát mồ hôi, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ nói cứng:
- Đêm nay có thể nói là ngươi may mắn. Bây giờ bọn ta sẽ rút lui, khi nào gặp lại lúc ấy hãy tính.
Chưa nói dứt câu, lão đã vọt mình lên không, phóng nhanh ra khỏi ngôi cổ tự tính đào tẩu.
Hoắc Vũ Hoàn quát lớn:
- Lão thất phu, ngươi còn muốn chạy ?
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn cũng múa đao phóng mình lên không đuổi theo
Liền sau đó có tiếng va chạm của binh khí vang lên và chỉ trong tích tắt, đôi bên đã đấu hơn ba chiêu.
Sau đó Hoắc Vũ Hoàn rơi lại về chỗ cũ, đồng thời hít sâu liền hai, ba

cái. Dường như tiêu hao không ít chân lực vậy.
Còn Miêu Phi Hổ vừa đặt chân xuống đất đã lảo đảo lùi ra sau bốn, năm bước, cây kích bên trái chỉ còn lại cái cán, một dòng máu đỏ tươi chảy theo cán ngọn kích, nhỏ giọt xuống đất.
Hoắc Vũ Hoàn từ từ giơ đao lên, lại chỉ vào mặt Miêu Phi Hổ cất tiếng:
- Lão thất phu, ngươi còn có thể tiếp được mấy chiêu nữa ?
Miêu Phi Hổ không trả lời, chỉ đứng yên bất động. Máu chảy xuống đất mỗi lúc một nhiều, sắc mặt càng lúc càng chuyển sang màu xanh.
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Hoắc mỗ không lợi dụng cơ hội người khác đang bị thương mà ra tay đâu. Ngươi có thể băng bó vết thương trước, rồi chúng ta tiếp tục phân thắng bại.
Miêu Phi Hổ đột nhiên cười nhạt:
- Ngươi nói thật ?
- Đương nhiên. Nếu như ngươi chê binh khí bị gãy không sử dụng được, có thể đổi món binh khí khác. Trước khi ngươi chưa băng bó xong vết thương. Hoắc mỗ này nhất định sẽ không ra tay đâu.
Miêu Phi Hổ lại hỏi:
- Ngươi sẽ không hối hận ?
Hoắc Vũ Hoàn hừ một tiếng:
- Trượng phu nói ra như đinh đóng cột. Há lại hối hận hay sao ?
Miêu Phi Hổ liền đáp:
- Tốt !
Nói xong lão đưa tay vẫy sáu tên Lục Đại kim cương chạy đến. Sau đó lão lấy thanh kích bị gãy và cây kích còn nguyên cắm vào trong vũng máu.
Mọi người đều cho rằng lão băng bó vết thương xong sẽ đổi binh khí khác để cùng Hoắc Vũ Hoàn quyết đấu sinh tử một trận.
Nào ngờ, lão đã không băng bó vết thương thì chớ mà cũng chẳng thèm đổi binh khí khác. Ngược lại lão sai hai tên đại hán dìu lão đi.
Việc này đừng nói là người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ mà ngay cả Dương Phàm và bọn thuộc hạ của Miêu Phi Hổ cũng phải kinh ngạc.
Đợi cho lão đi ra xa hơn hai trượng, Hoắc Vũ Hoàn lúc ấy mới thét lớn:
- Lão họ Miêu, ngươi định giở trò gì đây ?
Miêu Phi Hổ cười nhạt trả lời:
- Bảo đao của ngươi vô cùng lợi hại, nên có dùng binh khí khác cũng

chỉ vô ích. Đợi khi nào Miêu mỗ ta tìm được thần binh lợi khí. Khi ấy ta sẽ tìm ngươi phân cao thấp.
Hoắc Vũ Hoàn tức giận mắng:
- Miêu Phi Hổ, ngươi đường đường là tổng trại chủ của Tam Thập lục trại, vậy mà có hành vi bỉ ổi như thế sao ?
Miêu phi Hổ trả lời:
- Ngươi dựa vào bảo đao mà thắng ta như vậy xem là anh hùng sao ?
Miệng nói, nhưng chân lão vẫn tiếp tục tiến bước về phía trước.Hoắc Vũ Hoàn lập tức vung đao lên, hét lớn:
- Đứng lại !
Miêu Phi Hổ quay đầu lại, lão vừa đưa cánh tay bị thương lên, vừa đáp:
- Thế nào ? Ngươi đã hối hận rồi phải không ?
Hoắc Vũ Hoàn ngẩn người ra, không biết phải trả lời như thế nào, ngược lại sáu tên đại hán lại dìu Miêu Phi Hổ chạy nhanh hơn.
Bọn thuộc hạ của Miêu Phi Hổ đống thanh la lớn một tiếng, rồi lập tức xoay lưng ùn ùn bỏ chạy.
Các huynh đệ Hoàn Phong vô cùng giận dữ, định đuổi theo. Nhưng Vô Vi đạo trưởng đã vội đưa tay ngăn cản:
- Lời hứa của đại ca giá trị hơn ngàn lượng vàng. Bọn tiểu nhân như hắn cũng chẳng đáng để cho đại ca quan tâm. Thôi hãy để cho lão ta đi đi.
Hoắc Vũ Hoàn giậm chân bực bội nói:
- Như vậy thì quá dễ dãi cho hắn.
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Tam đệ một mình truy đuổi theo nguyên hung không biết tình hình ra sao rồi. Chúng ta hãy lo tiếp ứng cho tam đệ thì tốt hơn, để chuyện lão về sau sẽ tính.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu:
- Các ngươi tạm thời ở đây lo săn sóc cho các huynh đệ đã bị thương, để một mình ta đi tìm tam đệ cho.
Dứt lời liền tung mình chạy men theo bờ tường ngôi cổ tự mất hút.
Bên ngoài ngôi cổ tự cỏ dại mọc um tùm, đồng thời có xen lẫn một số cây tạp. May mà lúc này trời cũng đạ gần sáng. Từ phía Đông bình minh bắt đầu ló dạng, bởi vậy việc tìm kiếm cũng chẳng mấy khó khăn.
Hoắc Vũ Hoàn đi hết bờ tường rồi lại vòng ra phía sau ngôi cổ tự vậy mà cũng chẳng tìm thấy bóng dáng của hung đồ.
Không những không có bóng dáng gì của hung đồ, mà ngay cả La

Vĩnh Tường cũng chẳng nhìn thấy.
Phía sau ngôi cổ tưlạ vách đá dựng đứng không có lối đi. Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn đi về hướng nam, băng qua cái lầu để trống đến cửa sau của ngôi cổ tự, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng dáng nào cả.
Có thể cho là hung đồ đã ẩn nấp, chẳng lẽ La Vĩnh Tường cũng ẩn nấp hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn trong lóng linh tính chắc có chuyện gì đã xảy ra bèn cao giọng gọi lớn:
- Tam đệ ! Tam đệ !
Hoắc Vũ Hoàn liên tiếp gọi mười mấy lần, nhưng bốn bề vẫn im lặng, chỉ thấy ở hướng tay có một đám người cầm đuốc đang chạy đến, và từ một hướng khác, Vô Vi đạo trưởng cũng xuất hiện.
Hoắc Vũ Hoàn cất tiếng hỏi:
- Các người có gặp tam đệ không ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Không có. Sau khi các huynh đệ được bang bó xong, đệ đã phái tứ đệ mang một vài người xuống cửa núi trợ sức cho huynh đệ Mạnh công tử và Lâm cô nương...
Sau đó đệ đi vòng từ phía trái ngôi cổ tự qua đây, nhưng không thấy tam đê.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi tiếp:
- Ở phía cửa núi có động tĩnh gì không ?
- Mạnh thiếu hiệp và Lâm cô nương vẫn canh giữ tại cửa núi. Trừ bọn người của Miêu Phi Hổ bỏ chạy ra, họ không hề phát hiện bóng dáng của tam đệ và hung đồ.
Nhất định đã xảy ra chuyện. Mọi người hãy mau chia ra cố tìm kiếm xem.
Theo Vô Vi đạo trưởng đến đây có hơn mười mấy người, bọn họ lập tức tản ra. Giơ cao đuốc phát cỏ tìm kiếm.
Từ chân tường đến vách núi không quá mười trượng. Chỉ thoáng sau, mọi người đã tìm đến chỗ chân vách đá.
Dột nhiên có một người nhặt được một vật ở trong đám cỏ, đưa cao lên gọi:
- Hoắc đại ca ! Huynh lại xem...
Hoắc Vũ Hoàn vội vàng chạy đến, chỉ thấy trong tay người ấy đang cầm một cái quạt s8át bị gẫy. Đây chính là thiết phiến, binh khí độc môn của La Vĩnh Tường.
Hai mắt Hoắc Vũ Hoàn như tối xầm lại, nước mắt lập tức lăn dài trên hai má, tay nắm chặc lấy cái quạt, còn toàn thân thì run lên...

Vô Vi đạo trưởng liền vội vã buông lời an ủi:
- Đại ca đừng quá xúc động. Có lẽ tam đệ chỉ là vô ý thất lạc mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nghẹn ngào nói:
- Không ! Ngươi không cần phải tự gạt mình. Vật bên mình của tam đệ Ở đây, đâu có lý nào người lại bị thất lạc... Kêu bọn họ tìm kiém kỹ lại xem còn có vật gì của tam đệ nữa không ?
Tìm kiếm thêm vài lần nữa, quả nhiên trong phạm vi gần đó một trương, bọn họ phát hiện ra được một ống Hoàn Phong châm rỗng và bẩy cây độc châm nằm rải rác chung quanh
Mỗi cây Hoàn Phong châm có thể chứa bẩy cây độc châm, như thế La Vĩnh Tường đã dùng đến ống đồng này.
Cái quạt sắt và ống Hoàn Phong trâm đều là vật bất ly thân của La Vĩnh Tường. Bây giờ hai vật đều nằm lại ở đây, chứng tỏ rằng La Vĩnh Tường truy đuổi theo hung thù đến vách đá này thì xảy ra một trận kịch chiến...
Kết quả binh khí rời khỏi tay, châm bắn vào khoảng không. Hung thủ vẫn chưa bị thương, chẳng lẽ người bị thương là La Vĩnh Tường ?
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ đến đây, lòng đau như cắt, ngửa mặt lên trời thảm thiết kêu:
- Ông trời hỡi ông trời ! Tại sao không bắt ta chết, để cho tam đệ được sống ? Tại sao vậy ? Tại sao vậy ?
Hoắc Vũ Hoàn giậm chân kêu gào, nước mắt dàn dụa đẫm ướt cái khăn bịt mặt.
Hơn mười mấy huynh đệ Hoàn Phong có mặt tại đó đều cúi đầu, cũng gần như sắp rơi lệ.
Vô Vi đạo trưởng buông một tiếng thở dài, cất tiêng khuyên giải:
- Đại ca ! Người tốt tự nhiên sẽ được trời phù hộ. Nhưng thứ này chưa hẳn có thể chứng minh tam đệ đã gặp chuyện bất trắc.
Hoắc Vũ Hoàn tự trách nói:
- Đệ không biết đâu. Trước khi phát sinh ra chuyện này, ta đã sớm có cảm giác là sẽ xảy ra chuyện chẳng lành gì đó. Thật không ngờ đó lại là chuyện bị bọn Miêu Phi Hổ phá đám. Chính bọn chúng đã hại chết tam đê....
Vô Vi đạo trưởng bỗng thắc mắc ngang:
- Nhắc đến bọn Miêu Phi Hổ, thật khiến cho người ta chẳng hiểu gì cả, rõ ràng bọn chúng đã bị nhốt ở trong đường hầm tại nông trang Đơn gia, vậy làm sao có thể thoát thân theo tới đây được ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp nhanh không có chút ngập ngừng:
- Điều này có gì đâu mà khó hiểu. Những cơ quan bí mật tại Đơn gia, hung đồ còn biết rõ còn hơn chúng ta. Tất nhiên hắn cũng nghĩ rằng

trên Lão Nha Lãnh này có thể có cạm bẫy. Vì vậy đã hắn đã nầy ra ý định mở cửa đường hầm, lợi dụng bọn Miêu Phi Hổ khuấy phá chúng ta, để có gì bất lợi hắn tiện bề thoát thân.
- Nếu sớm biết sự thể như thế này, tốt nhất chúng ta cho nổ sập đường hầm, nhằm tránh đi hậu hoạn...
- Để lại hậu hoạn ta không hối hận. Nhưng tại sao hậu quả bất hạnh này lại do một mình tam đệ gánh chịu chứ ? Trên thế gian này, cái gì gọi là thiện ác báo ứng ? Chẳng lẽ toàn là những lời gạt người ta hay sao ?
- Đại ca hà tất phải oán giận trời đất. Tục ngữ có câu "Người sống thấy người, người chết thấy xác" ? Cho dù thật sự bất hạnh xảy đến cho tam đệ đi nữa, tại sao không tìm thấy thi thể. Vả lại, trên ngọn núi này chỉ có một con đường, chẳng lẽ hung thủ có thể mọc cánh bay lên trời hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn nghe Vô Vi đạo trưởng nhắc đến "thi thể" càng đau khổ hơn, liền vẫy tay bảo:
- Nhị đệ hãy mang người xuống vực tìm thử... tam đệ.... tam đệ có lẽ ở dưới đấy...
Vô Vi đạo trưởng bước đến bên vách núi, cúi đầu nhìn xuống vực, đột nhiên lão kêu lên:
- Ý ! Đại cạ..
Hoắc Vũ Hoàn lập tức xoay người lại, hấp tấp hỏi:
- Cái gì ? Là tam đệ....?
- Không phải ! Đại ca hãy mau qua đây xem, con sông ở phía dưới kia dường như đã thay đổi !
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Con sông thay đổi !
Vô Vi đạo trưởng lớn tiếng nói:
- Một chút cũng không sai. Đêm hôm trước, rõ ràng đệ còn nhớ mặt sông không có rộng như bây giờ.
Hoắc Vũ Hoàn vội phóng mình đến bên Vô Vi đạo trưởng, cúi đầu nhìn thử xuống bên dưới:
- Đúng, mấy hôm trước mặt sông đâu có rộng như vầy ?
Vô Vi đạo trưởng đáp:
- Hôm đó, tiểu đệ và tam đệ đã có xuống dưới đấy thử dò xét, để đề phòng hung thủ trong lúc nguy cấp sẽ nhẩy xuống sông đào tẩu. Vì thấy nước sông quá cạn, nên đệ mới không cho mai phục ở dưới đó. Không biết tại sao bây giờ nó đột nhiên trở thành như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ một hồi mới lên tiếng:
- Không lẽ hung thủ đã đắp nước ở trên thượng nguồn ?

Vô Vi đạo trưởng tiếp lời:
- Nhất định là như vậy. Chúng ta đã bị hắn gạt rồi.
- Nếu vậy đêm qua chắc chắn là hung thủ đã chuẩn bị sẵn thuyền ở bên dưới. Hèn gì tự nhiên hắn biến mất không để lại một dấu vết...
- Nếu là như thế, tam đệ nhất định cũng đuổi theo hung thủ bằng lối này. Vì sợ mất dấu, tam đệ không kịp thông báo cho chúng ta, nên mới cố ý để lại cái thiết phiến bên vách núi này.
- Thế thì chúng ta xuông dưới đó xem thử...
Câu nói chưa dứt. Hoắc Vũ Hoàn thi triển khinh công chạy nhanh xuống cửa núi.
Vô Vi đạo trưởng quay lại dặn dò mọi người:
- Các người ở đây chờ đợi tin tức, nhớ là không được rời xa đỉnh núi này.
Nói xong lão cũng vội vàng đuổi nhanh theo Hoắc Vũ Hoàn.
Hai người vòng qua chân núi xuống đến tận bên dưới vách đá thẳng đứng. Quả nhiên họ phát hiện bên bờ sông có một hàng dấu chân vẫn còn ướt. Những dấu chân này có dọc theo bờ sông, xuống hướng dưới hạ nguồn.
Những dấu chân bắt đầu khô và dần dần mất hẳn. Nhưng ở trên dấu chân cuối cùng có một vật sáng lấp lánh được khảm chặt vào trong đất...
Đó chính là một mảnh bạc vụn khoảng chừng hai lượng.
Hoắc Vũ Hoàn hai mắt long lanh, còn miệng lẩm bẩm:
- Đây là kế "Lưu ly chi lộ" của Mạnh Tôn Ngọc. Tam đệ quả nhiên vẫn còn sống...
Vô Vi đạo trưởng thở ra một tiếng nhẹ nhõm:
- Tạ Ơn trời đất
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Bây giờ đệ lập tức đi lo liệu một số việc. Trước mắt đưa các huynh đệ bị thương trở về mật cốc điều dưỡng. Đồng thời dùng bồ câu đưa tin thông báo tất cả các nơi, toàn lực truy tìm một người bị thương ở bàn tay. Nếu có tin tức phải mau mau cấp báo.
Vô Vi đạo trưởng ngạc nhiên:
- Đại ca tính, định...
Hoắc Vũ Hoàn không để cho lão nói hết :
- Ta phải cấp tốc đuổi theo, tiếp ứng cho tam đệ. Một mình tam đệ đuổi theo cường địch, quả thật rất nguy hiểm.
Vô Vi đạo trưởng vội vàng đáp lại:
- Cho dù muốn tiếp ứng tam đệ, đại ca cũng phải mang theo một vài huynh đệ để trợ sức chứ.

Hoắc Vũ Hoàn nghe xong đã lắc đầu:
- Cứu binh như cứu hoả, một khắc cũng không thể chần chừ. Ngu huynh phải đi trước, mọi việc còn lại nhờ đệ sắp xếp dùm.
Nói đoạn, Vũ Hoàn đưa tay lột cái khăn che mặt xuống, rồi lập tức phóng đi.
Vô Vi đạo trưởng không kịp ngăn cản, đành phải cao giọng gọi với theo:
- Đại ca, trên đường đi nhớ để lại ám hiệu...
Lão chỉ kịp nói được bấy nhiêu, thì bóng dáng của Hoắc Vũ Hoàn đã mất hút.
Con sông chạy ngoằn ngèo về hướng tây bắc. Nó cứ chảy mãi, chảy mãi dường như vô tận. Những mảnh bạc vụn được phát hiện dọc bờ sông cũng mỗi lúc càng thưa dần.
Ban đầu, cứ khoảng mười trượng lại có một mãnh bạc vụn trên một dấu chân ướt. Sau đó mảnh bạc dần dần nhỏ lại và khoảng cách cũng được kéo dài ra. Cuối cùng, vật để lại trên dấu chân không còn là bạc vụn lấp lánh nữa, mà là một viên đá dằn lên trên một mảnh vải nhỏ, hình như được xé ra từ vạt áo.
Nguyên nhân là vì lúc này con sông dần dần đã chảy ra khỏi khu núi hoang vắng và tiếp tục chảy về phái trước. Nếu dùng bạc có thể sẽ bị những người đi săn hay đốn củi lấy mất.
Đá và những mảnh vải vụn tuy làm dấu hiệu vẫn có thể cho biết được phương hướng, nhưng vì không có ánh sáng cho nên, tốc độ truy đuổi của Hoắc Vũ Hoàn vô hình chung cũng từ từ chậm lại.
Từ lúc trời vừa hừng sáng cho đến lúc xế chiều, Hoắc Vũ Hoàn vẫn chưa có tí gì trong bụng và không dừng lại nghỉ ngơi một chút nào, cho dù có là sắt đá đi nữa cũng không sao chịu nổi.
Nhưng Hoắc Vũ Hoàn vẫn cắn răng chịu đựng không dám nghỉ ngơi, vì Hoắc Vũ Hoàn nghĩ La Vĩnh Tường nhất định cũng chịu đói giống như mình. Hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể giao đấu với cường địch, như vậy sẽ dễ xảy ra nguy hiểm.
Trước lúc hoàng hôn dần dần buông xuống cũng là lúc Hoắc Vũ Hoàn toàn thân đã mệt mỏi rũ rượi, tay chân bủn rủn. Bỗng nhiên lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy trước mặt có một làn khói bay lên...
Đó là một ngọn núi nhỏ phủ toàn mầu xanh, ngọn núi này chắn ngang trước mặt con sông. Bởi thế con sông đành phải chạy vòng qua chân núi.
Ở bờ sông ngay dưới chân núi có một ngôi nhà tranh. Phía trước thềm gian nhà có trồng một cây liễu rũ. Sau nhà khói vẫn tiếp tục bốc lên. Chung quanh có hàng rào tre bao bọc và một cái cổng nhỏ bằng

gỗ. Quả thật cảnh sắc nơi đây chẳng khác gì một bức hoạ.
Cảnh vật nơi đây đã khiến Hoắc Vũ Hoàn tự nhiên cảm thấy rung động. Nhưng một điều khác khiến cho Hoắc Vũ Hoàng càng rung động hơn chính là chiếc thuyền con đang đậu bên bờ sông gần căn nhà tranh kia.
Hoắc Vũ Hoàn bỗng nhiên cảm thấy tinh thần phấn khởi hẳn lên, bao nhiêu tất cả mệt nhọc đều tan biến hết. Hoắc Vũ Hoàn liền phóng mình nấp vào một bụi cây ở sát bờ sông. Chăm chú lắng nghe một hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, Hoắc Vũ Hoàn từ từ rón rén tiến về phía căn nhà.
Bên trong căn nhà im phăng phắc. Vừa không có ánh đèn, lại cũng không nghe thấy có tiếng người, gà chó gì cả nhưng, khói từ phía sau nhà vẫn tiếp tục bốc lên.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi lấy làm lạ, phi thân bay nhanh qua bức hàng rào tre, vòng ra phiá sau nhà bếp. Nhìn vào cửa sổ, Vũ Hoàn thấy lửa trong bếp vẫn còn đang cháy. Còn cháo trong nồi hình như cũng đã gần chín.
Kỳ quái ! Mọi người đi đâu hết rồi kìa ?
Hoắc Vũ Hoàn bị nồi thơm cuả nồi cháo quyến rũ, khiến cho bụng đang đói cứ sôi lên trong bụng. Đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa khép hờ, Vũ Hoàn liền bước vào bên trong.
Cưa? vừa mở ra bỗng nhiên có một tiếng thét vang lên. Rồi có một người cắm đầu chây thẳng.
Hoắc Vũ Hoàn nhất thời không kịp đề phòng, nên cũng bị người kia làm giật mình. Vũ Hoàn bèn chồm người phóng nhanh về phiá trước. Cùng lúc tay trái đưa ra chộp lấy bả vai người kia, tay phải rút thanh Ngự Lân bảo đao ra.
Ánh đao vừa loé lên, người kia đã cất tiếng van xin thảm thiết:
- Xin đừng giết ta ! Xin đừng giết ta ! Ta cầu xin ông, xin đừng giết tạ..
Người kia vừa mở miệng, Hoắc Vũ Hoàn mới nhận ra đó là một tiểu cô nương độ chừng hơn mười tuổi.
Hoắc Vũ Hoàn bèn buông tay ra, lên tiếng hỏi:
- Thế nào ? Trong nhà chỉ có một mình cháu thôi sao ?
Tiểu cô nương kia mình mặc bộ y phục ngắn màu xanh. Trên đầu có thắt hai bím tóc dài, hai mắt mở to, mặt mày trắng bệch lắp bắp:
- Ông... Ông...
Hoắc Vũ Hoàn tra đao vào vỏ, tươi cười:
- Cháu bé, ta không phải là người xấu, không cần phải sợ ta như thế.
Tiểu cô nương kia run rẩy :

- Ông đến đây... làm... cái gì ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Ta họ Hoắc. Vì đuổi theo kẻ xấu nên mới vô ý chạy đến nơi này. Tính vào đây xin chút gì ăn cho đỡ đói, không ngờ lại làm cho cháu sợ.
Tiểu cô nương kia ngac nhiên hỏi:
- Ông thật sự không có giết ta ? Cũng không cướp bánh ngô của ta ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu cười:
- Không bao giờ có chuyện đó. Cháu bé, trong nhà có còn ai hay không ?
Tiểu cô nương l8ác đầu đáp:
- Có cha, mẹ và bà bà...
- Họ đều đi đâu hết rồi ? Vị tiểu cô nương không trả lời mà chỉ đưa tay lên chỉ vào bên trong nhà, nước mắt chảy ròng ròng.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Có người ở nhà, tại sao lại để trẻ con như cháu nấu cơm chứ ? Chẳng lẽ bọn họ đã bị bệnh hết rồi sao ?
Vị tiểu cô nương không trả lời mà chỉ lắc đầu đứng khóc.
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ giây lát rồi nói:
- À ta hiểu rồi. Họ không phải là cha mẹ ruột cuả cháu, cho nên ngược đãi cháu, chuyên bắt cháu làm những việc nặng nhọc phải không ?
Câu hỏi này cuả Hoắc Vũ Hoàn không ngờ càng làm cho tiểu cô nương này khóc nức nở hơn.
Hoắc Vũ Hoàn nắm tay vị tiểu cô nương thật thân thiết và bảo:
- Cháu đừng buồn, cũng đừng sợ. Mau dắt ta đi gặp họ. Nếu họ có ức hiếp cháu thì cứ việc nói ra, ta hứa sẽ nhất định bênh vực cho cháu.
Vũ Hoàn vừa nói, vừa khom người bước vào bên trong căn nhà tranh. Hoắc Vũ Hoàn dáng vóc cao to, ngược lại cửa gian nhà thì thấp. Vì vậy Hoắc Vũ Hoàn phải cúi đầu, mới có thể chui được vào bên trong. Thoang thoảng có một máu tanh tưởi khó chịu sộc vào mũi Hoắc Vũ Hoàn.
Vừa vào bên trong, Hoắc Vũ Hoàn không khỏi kinh hoàng...
Bên trong căn nhà tranh có tất cả ba tử thi, mọi thứ ở đây đều bị xáo trộn lung tung, khắp nơi đều loang lỗ những vết máu.
Trên vai người thiếu phụ có một vết đao chém, gần lìa cánh tay. Kế bên phòng ngủ là xác của một gã hán tử to con, trên đầu của gã bị một vật nặng đánh vỡ, khi trong tay vẫn còn nắm chặt cán một cây búa.

Ngoài ra còn có một lão bà chết rất thê thảm. Thi thể bà ta bị một ngọn đinh ba đâm xuyên qua trước ngực, cắm chât lên cánh cửa. Bàn ghế trong nhà đều bị gãy hét, trên vách nhà cũng có nhiều vết chém, rõ ràng nơi đây vừa xảy ra một trận quyết chiến đẫm máu.
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên nghĩ đến chiếc thuyền bên sông, liên không dằn được cơn giận, nghiến răng thốt:
- Cẩu tặc thật là ác độc, nhờ cướp thuyền của người ta mới thoát thân được. Vậy mà còn giết người để diệt khẩu.
Vị tiểu cô nương bỗng khóc thét lên, quay người ôm chầm lấy Hoắc Vũ Hoàn, tức tưởi nói:
- Bá bá ! Cháu thật là sợ, bọn họ sẽ trở lại giết cháu.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ nhè nhẹ lên vai vị tiểu cô nương, nhỏ nhẹ bảo:
- Không cần phải sợ. Có bá bá ở đây, bọn chúng không dám quay lại đâu. Bây giờ hãy mau mau nói cho bá bá biết, bọn chúng có tất cả mấy người ? Hình dáng ra sao ? Đã rời khỏi nơi đây được bao lâu rồi ?
Vị tiểu cô nương vừa khóc vừa trả lời:
- Bọn họ có tổng cộng năm người, đến nhà của cháu dã hơn hai hôm. Bọn họ ăn hết toàn bộ số gà của nhà cháu. Họ còn bắt thân phụ cháu chèo thuyền đi đón một người khác...
Hoắc Vũ Hoàn vồn vã hỏi:
- Người đ1o bị thương ở bàn tay, phải không ?
- Dạ đúng. Người đó rất là hung ác, cũng chính là người giết phụ mẫu và bà bà của cháu. Người đ1o còn định phóng hoa? đốt nhà nữa, nhưng sau đó nghe có người đuổi đến, nên mới vội vàng tháo chạy.
- Bọn chúng đã đi bằng phương tiện gì ?
- Đi bằng ngựa. Trước đó năm người kia đều cưỡi ngựa đến đây.
- Bọn chúng đi đã được bao nhiêu lâu rồi.
- Bọn họ vừa mới lên đường hồi trưa này. Đâu chừng nửa ngày rồi.
- Tại sao bọn chúng không giết cháu ?
- Thân mẫu cháu sai cháu đền chân núi hái rau dại. Khi quay trở về, thấy bọn họ đang giết thân phụ của cháu, cháu vô cùng sợ hãi liền chạy lên núi trốn, nên họ mới không tìm thấy. Đến khi trời gần tối, cháu đói quá chịu không nổi mới đánh liều quay trở xuống nấu cháo ăn.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài:
- Cháu tuy nhỏ tuổi nhưng rất lanh lợi, và mạng cũng lớn. Xem ra lần này cháu rất may mắn. Nếu không phải bọn chúng vội vàng lên đường, thì nhất định sẽ không buông tha cho cháu...

Ngừng một lát, Vũ Hoàn lại lên tiếng hỏi:
- Sau khi bọn người xấu kia đi rồi, cháu có nhìn thấy một người thư sinh đuổi theo họ đến đây không ?
Tiểu cô nương kia suy nghĩ một lát mới hỏi ngược lại:
- Có phải người mặc y phục màu xanh, bị cắt mất nhiều chỗ không ?
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Chính là người ấy.
Vị tiểu cô nương bỉu môi hừ một tiếng:
- Ông ta cũng không phải là người tốt. Trong nhà của cháu chỉ còn có mấy cái bánh ngô, đều bị Ông ta lấy hết.
- Ông ta đi qua đây thời gian đã được bao nhiêu lâu rồi ?
- Vừa mới đi khỏi chắc chưa được hai canh giờ. Nhưng ông ta đi bộ chứ không cưỡi ngựa.
Hoắc Vũ Hoàn nghe nói La vĩnh Tường vẫn bình yên vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm:
- Cháu bé, cháu trách lầm ông ta rồi. Ông ta chính là người tốt. Nếu không có ông ta truy đuổi ở phía sau, bọn người xấu kia nhất định sẽ đốt trụi căn nhà của cháu rồi còn gì.
- Thế tại sao ông ta cướp đi bánh ngô của cháu ?
- Không phải ông ấy cướp, bởi vì đuổi theo bọn người xấu kia nên cả ngày ông ta không có ăn uống được. Hơn nữa ông ta vẫn không biết cháu vẫn còn sống.
Nhắc đến ăn, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên nhớ đến nồi cháo đang nấu ở trên bếp liền nói:
- Cháu đói lắm ều oi phải không ? Để bá bá đi múc cho, rồi chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé ?
Nồi cháo đã chín nhừ từ lâu. Mùi thơm của cháo bốc lên càng làm cho Hoắc Vũ Hoàn thêm cồn cào trong bụng. Vũ Hoàn chỉ ước sao có thể lập tức đổ hết nồi cháo vào trong bụng. Nhưng Hoắc Vũ Hoàn chỉ cố nuốt nước miếng hai, ba cái. Gắng dằn cơn đói đang cào cấu trong người xuống, sau đó đi tìm một cái bát và một đôi đũa rửa sạch. Xong xuôi, đi vào trong nhà bếp tìm trong tủ đựng thức ăn được một đĩa nhỏ củ cải muối, rồi bưng cả nồi cháo vào trong nhà.
Vị tiểu cô nương kia rất là thông minh, cô ta dựng lại cái bàn tre đã bị ngã và còn tìm hai cái ghế nguyện vẹn mang đến.
Hoắc Vũ Hoàn đặt mọi thứ lên bàn xong bảo:
- Mau ăn đi. Bá bá phải ra bên ngoài để đào một cái hố chôn phụ mậu cháu.
Vị tiểu cô nương thấy chỉ có một cái bát và một đôi đũa, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao bá bá không ăn chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Bá bá chưa đói.
- Một mình cháu không ăn hết nhiều như vậy đâu. Bá bá cũng nên ăn một chút đi chứ.
- Được, khi nào cháu ăn no rồi, bá bá sẽ ăn.
Vị tiểu cô nương múc đầy một bát, xong đẩy cái nồi và phần còn lại trong nồi qua bên Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Cháu ăn bao nhiêu đây là đủ no rồi, còn phần này là của bá bá.
Hoắc Vũ Hoàn nghe cô bé nói vậy, trong lòng không khỏi cảm động:
- Như vầy đi, chúng ta mỗi người một nửa. Để bá bá đi lấy thêm bát đũa.
Vị tiểu cô nương liền tiếp lời:
- Để cháu đi lấy cho.
Nói xong, liền chạy vào trong nhà bếp. Chỉ một lát sau, cô bé đã đem thêm bát đũa ra. Hơn nữa còn có một quả trứng gà luộc.
Cả hai ngồi đối diện nhau, cùng thưởng thức món cháo trắng ăn với cải mặn.
Sau khi ăn xong, Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười hỏi:
- Cháu bé, cháu tên họ là gì ?
- Cháu họ Đường, gọi là Đường Hà Hoa
Hoắc Vũ Hoàn lẩm nhẩm đọc cái tên hai ba lần rồi hỏi:
- Ngoài phụ mẫu và bà bà ra, cháu còn người thân nào nữa không ?
Hà Hoa lắc đầu đáp:
- Nhà cháu có tổng cộng bốn người, ngoài ra không còn người thân nào khác.
- Nói vậy, cháu bây giờ đã là một cô nhi. Hiện tại cháu không thể ở lại đây được, đồng thời cũng không có chỗ nào để nương nhờ. Bá bá muốn đưa cháu đến một nơi, không biết cháu có muốn hay không ?
Hà Hoa liền hỏi:
- Nơi đó ở đâu vậy bá bá ?
- Đó là một sơn cốc rất tĩnh mịch, cảnh vật nơi đó đẹp hơn nhiều so với nơi đây. Hơn nữa còn có rất nhiều tiểu bằng hữu tuổi cũng khoảng như cháu vậy, cùng nhau ở chung.
Ở đấy không phải lo ăn mặc, vả lại còn có các đại ca ca và đại tỉ tỉ dạy cháu đọc sách,viết chữ và dẫn tất cả cùng đi chơi. Như vậy cháu nghĩ thử xem có tốt hơn không ?
Hà Hoa chớp chớp cặp mắt to tròn hỏi :
- Họ đều là con của bá bá ?
- Không ! Chúng cũng giống như cháu, đều là những cô nhi mất hết

phụ mẫu.
- Thế ai nuôi họ ?
- Chính là bá bá và các vị hảo bằng hữu có cùng tâm nguyện
- Cái gì gọi là có "cùng tâm nguyện" ?
- Đó là bá bá cùng các vị bằng hữu muốn tạo dựng một cuộc sống ấm no cho tất cả các cô nhi bất hạnh trong thiên hạ. Vì vậy gọi là "có cùng tâm nguyện"
Hà Hoa suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Bá bá có rất nhiều tiền ?
- Chúng ta không có nhiều tiền. Nhưng có thể lấy giàu chia nghèo, nên lấy được rất nhiều tiền.
- Lấy giàu chia nghèo là như thế nào ?
- Nói dễ hiểu là cướp tiền của người giàu chia cho người nghèo dùng...
Hà Hoa đứng phắt dậy, dáng điệu đầy ngạc nhiên hỏi:
- À ! Hoá ra bá bá là cường đạo ?
Hoắc Vũ Hoàn cười lớn:
- Không sai ! Bá bá chính là cường đạo, nhưng không phải là những cường đạo xấu giết người phóng hoả, mà là những cường đạo tốt chuyên giúp đỡ người nghèo.
Hà Hoa lắc đầu nguây nguẩy:
- Không, cháu không đi. Cháu sợ cường đạo sẽ bị quan phủ bắt rồi bị chặt đầu.
- Ngốc thật, bá bá đâu có bặt cháu đi làm cường đạo mà sợ. Vả lại làm cường đạo như bá bá, thiên hạ người người đa số đều kính phục. Quan phủ không những không bắt , mà trong lòng còn thầm cám ơn chúng ta.
- Nhưng mà bà bà cháu thường nói cường đạo đều không phải là người tốt. Bọn họ bặt những đứa trẻ như cháu, mang đi bán cho những nhà lcó tiền để làm a hoàn. Thậm chí còn bắt đến kỹ viện để chịu khổ.
Hoắc Vũ Hoàn bật cười nói:
- Hà Hoa, cháu thấy bá bá giống bọn cường đạo chuyên làm những điều xấu đó hay sao ?
Hà Hoa lắc đầu , trả lời:
- Cháu không biết, nhưng mà cháu tin rằng bá bá không phải là người xấu.
Hoắc Vũ Hoàn liền nói:
- Như vậy được rồi. Nếu như bá bá là người xấu, thì đã bắt cháu đi mất rồi, hà tất phải dùng những lời này để gạt cháu.

Nếu như không phải phụ mẫu cháu đã chết hết và hiện tại cháu không còn ai nương nhờ, bá bá cũng không khuyên cháu đến sơn cốc đẽ làm gì.
Cháu thử nghĩ xem, nơi đây toàn là núi non không người, một đứa bé như cháu làm sao có hể sống được hử ?
Hà Hoa đưa mắt nhìn bốn phía, sắc mặt có vẻ sợ hải. Nhưng cô bé vẫn ngậm chặt miệng không trả lời:
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Hà Hoa, cháu đã tin tưởng chú là người tốt, thế thì phải nghe lời bá bá. Nếu cháu không muốn đi đến sơn cốc cũng được. Chỉ cần cháu nói muốn đi đến đâu, bá bá sẽ đưa đến nơi đó. Thời gian cũng đã muộn rồi, bá bá còn có việc quan trọng phailảm, không thể ở đây lâu được.
Hà Hoa dột nhiên kéo tay áo Hoắc Vũ Hoàn khẩn thiết xin:
- Bá bá đừng nên đi, hãy ở lại đây với cháu được không ?
Hoắc Vũ Hoàn cười khổ nói:
- Cháu đã quên rằng bá bá còn phải truy đuổi theo bọn người xấu kia, báo thù cho phụ mẫu cháu hay sao ?
Hai mắt Hà Hoa lại đỏ lên, nức nở:
- Nhưng mà cháu khôngmuốn rời xa phụ mẫu và bà bà, họ sẽ nhớ cháu.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Hà Hoa nói:
- Hãy mạnh dạn lên cháu. Nếu họ biết được cháu có một chỗ an toàn, cũng cũng sẽ yên tâ. Nghe lời bá bá, hãy mau đi thu xếp vài bộ quần áo rồi cùng đi với bá bá.
Hà Hoa cúi đầu lau nước mắt. Cuối cùng cũng chịu đi vào bên trong phòng ngủ thu xếp quần áo.
Hoắc Vũ Hoàn đem ba cái tử thi ra bên ngoài đào hố chôn.
Khi mọi việc xong xuôi, thời gian cũng đã vào đêm.
Hai người bèn rời khỏi căn nhà tranh, theo hướng dẫn của Hà Hoa đi men theo núi về hướng bắc. Đi được một hồi, quả nhiên Hoắc Vũ Hoàn phát hiện ra rất nhiều dấu chân ngựa còn để lại in trên mặt đất Hoắc Vũ Hoàn trong lòng rất muốn đuổi theo gấp, nhưng vì có Hà Hoa nên không có cách chi đi nhanh được. Bỗng nhiên Vũ Hoàn chợt lên tiếng:
- Đi như vầy không thể nào đuổi theo kịp hung đồ. Chi bằng để bá bá cõng cháu đi còn nhanh hơn.
Hà hoa nói:
- Bọn họ cưỡi ngựa đi mất từ lâu. Chúng ta làm sao đuổi theo kịp ?
- Không cần phải lo. Đường đi trong núi chật hẹp, đi ngựa rất bất

tiện. Bá bá cõng cháu nhất định đi còn nhanh hơn bọn chúng.
Hà Hoa nói:
- Thế thì chúng ta "cưỡi ngựa voi" được không ?
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- "Cưỡi ngựa voi " là như thế nào ?
- Là bá bá làm ngựa, còn cháu cưỡi trên vai bá bá.
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Được ! Lâu lắm rồi bá bá không có chơi trò này. Vậy hãy mau leo lên.
Hoắc Vũ Hoàn ngồi xổm xuống để Hà Hoa leo lên vai. Sau đó giở hết khinh công ra lao nhanh về phía trước.
Như thế này thì vừa tiện lợi, lại vừa chạy được nhanh. Hà Hoa khoái chí cứ cười khúc khích mãi. Đi được một đoạn, Hà Hoa bỗng nhiên kêu lên:
- Ai da ! Không được rồi, bá bá hãy thả cháu xuống...
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Tại sao vậy ?
- Đao của bá bá chạm vào bụng cháu đau điếng...
Hoắc Vũ Hoàn chợt à một tiếng:
- Điều này dễ thôi. Bá bá sẽ lấy đao xuống là xong ngay.
Thế rồi, Hoắc Vũ Hoàn tháo thanh Ngự Lân bảo đao xuống, cầm ở tay.
Hà Hoa thấy vậy liền nói:
- Bá bá, để cháu cầm đao cho được không ?
Hoác Vũ Hoàn đáp:
- Lưỡi đao rất bén, không phải là thứ để đùa giỡn đâu.

Chỉ Đao

Hồi 15
TÀO GIA CHI MỘ

Hà Hoa quay lưng lại nói:
- Không sao mà ! Cháu chỉ ôm trong tay sẽ không hề gì đâu. Lúc trước thân phụ cháu cùng cháu chơi trò "cưỡi ngựa voi", cháu còn cầm búa nữa là.
Hoắc Vũ Hoàn đanh phải cười miễn cưỡng bảo:
- Thôi được, cháu nhớ ôm thật chặt và đừng có rút đao ra đấy.

Nói xong, Hoắc Vũ Hoàn đưa đao cho Hà Hoa ôn rồi tiếp tục cõng cô bé lên đường.
Hà Hoa tuy là một đứa bé gái, nhưng can đảm thì chẳng khác một đứa con trai. Cô bé cười khanh khách:
- Bá bá, chạy nhanh nữa lên.
Hoắc Vũ Hoàn thấy cô bé cười một cách khoái chí như vậy cũng rất lấy làm vui mừng. Trong bụng tự nhủ thầm:
- Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con. Chỉ lo nô đùa, chẳng hề nhớ đến mối huyết thù của cha mẹ"
Tuy nghĩ vậy nhưng Vũ Hoàn vẫn không nỡ làm nghịch ý cô bé. Lập tức gia tăng công lực, chạy như bay về phía trước.
Hà Hoa càng phấn khởi hơn, vừa đạp đạp hai chân vừa lớn tiếng quát:
- Xông lên ! Xông lên ! Giết bọn chúng. Đại tướng đâu mau lên, mau lên...
Trong tiếng hét đột nhiên thanh Ngự Lân bảo đao đã rời khỏi vỏ. Rồi nhắm thẳng đỉnh đầu Hoắc Vũ Hoàn chém xuống.
*
**
Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh phụng mệnh giữ cửa núi, nên trước sau vẫn không hề biết ở phía sau ngôi cổ tự đã xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi Vô Vi đạo trưởng từ dưới vực quay trở lên, mới biết là Hoắc Vũ Hoàn đã một mình truy đuổi theo hung nguyên.
Lâm Tuyết Trinh nghe xong liền hoảng hôt. Nàng cũng chẳng kể thân phận của Vô Vi đạo trưởng trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ là gì, liền ở trước mặt mọi người mà trách móc lão:
- Lão thật là hồ đồ. Tại sao không giữ đại ca ở lại, cùng mọi người thương lượng, mà còn để đại ca một mình đuổi theo hung thủ ? Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao ?
Vô Vi đạo trường không hề tỏ ra khó chịu, chỉ buông một tiêng thở dài bảo:
- Ta đã thử giữ đại ca lại, nhưng vì người quá lo âu cho sự an nguy của tam đệ, nên quyết định không chịu ở lại. Như vậy ta phải làm sao đây ?
- Tại sao lão không cùng đi với đại ca ?
Vô Vi đạo trưởng lắc đầu:
- Đại ca muốn tại hạ đưa các huynh đệ bị thương trở về mật cốc. Ta không thể không tùng mệnh.
Lâm Tuyết Trinh giậm chân một cái nói:
- A ! Thật là ngu ngốc. Nếu như lão cứ một mực đi theo đại ca thì

không có người trở lại báo tin. Như vậy không phải là đại ca không thể đi được hay sao ?
Hai tiếng "ngu ngốc" đã làm cho Vô Vi đạo trưởng phật ý. Lão sa sầm nét mặt, lãnh đạm nói:
- Hoàn Phong Thập Bát kỳ của chúng ta chỉ biết tùng mệnh hành sự. Không hiểu làm thế nào để tìm cách kháng lệnh.
Thiết Liên Cô lập tức tiếp lời:
- Nhị ca nói rất đúng. Chúng ta đâu có giống những kẻ lúc nào cũng chỉ biết lấy mình mà không nghĩ đến kẻ khác, không biết kỷ luật. Muốn làm gì thì làm không phân biệt trên dưới.
Lâm Tuyết Trinh quay lại hỏi:
- Thiết tỷ tỷ nói vậy là có ý gì ?
Thiết Liên Cô cười nhạt:
- Ái cha ! Thật không dám nhận. Lâm cô nương cứ gọi thẳng tên ta. Nhị ca Vô Vi dưới mắt Lâm cô nương còn không ra gì, cho nên hai chữ "tỷ tỷ" ta thật không dám nhận, vì như vậy là vượt quyền...
Lâm Tuyết Trinh cứng họng:
- Tỷ...
Mạnh Tôn Ngọc vội khuyên can Lâm Tuyết Trinh:
- Sư muội, muội nói ít một chút đi, cái miệng không lúc nào ngưng.
Lâm Tuyết Trinh mặt mày trắng bệch, tức cành hông. Nàng liền trút hết giận dữ lên đầu Mạnh Tôn Ngọc:
- Sư huynh còn là một nam tử hán không mà lại nhu nhược đến vậy chứ ? Từ nay về sau, huynh hãy để mặc muội.
Nói những câu đổ tội vô cùng vô lý như vậy xong, Lâm Tuyết Trinh xoay người đi thẳng xuống núi.
- Sư muội ! Sư muội !
Mạnh Tôn Ngọc gọi liền mấy tiếng vẫn không thấy Lâm Tuyết Trinh xoay đầu lại, chàng liền quay sang vái chào mọi người:
- Sư muội tại hạ tính tình bướng bĩnh, xin chư vị thứ lỗi cho. Bây giờ tại hạ xin cáo từ...
Chưa dứt lời thì người đã chạy xa hơn mười trượng ngoài.
Mọi người nhìn theo bóng dáng hai người, cũng không có một ai ngăn cản họ lại nhưng trong lòng mọi người đều đột nhiên cảm thấy nặng trĩu.
Một lúc sau, mới nghe Vô Vi đạo trưởng buông một tiếng thở dài, lẩm bẩm:
- Đối với một người trẻ tuổi không hiểu việc, chúng ta làm như vậy có lẽ hơi quá đáng, nhưng ta có linh cảm rằng với tính khí như vậy, nhất định cô ta sẽ đem lại cho Hoàn Phong Thập Bát Kỳ những hậu quả

vô cùng tai hại khó lòng sửa chửa được về sau này.
Xảo thủ Hàn Văn Sanh bất chợt lên tiếng:
- Đại ca mới rời khỏi, chúng ta đã không nhịn sự tức giận làm Lâm cô nương bỏ đi. Sau này đại ca biết được, nhất định sẽ quở trách chúng ta.
Đại Ngưu liền lên tiếng:
- Sợ cái gì ? Là do cô ta tự ý bỏ đi, ngay cả sư huynh của cô ta cũng không khuyên can được. Ở lại rồi không biết lớn nhỏ gì, muốn nói gì thì nói sao ? Nói đệ thì được nhưng với các huynh lớn tuổi hơn cô ta nhiều thì không được. Bao nhiêu lần cô ta châm chích, khó dễ với Thiết tỷ tỷ rồi. Bây giờ lẽ nào lại muốn chúng ta quì xuống van xin cô ta hay sao ?
Bình thường Đại Ngưu rất khù khờ, ít nói. Khi không hôm nay cóc mở miệng nói ra một hơi làm ai cũng ngạc nhiên.
Yến Tử Trần Bằng chợt nhún vai lên tiếng tiếp:
- Đi cũng tốt. Từ lúc cô ta đến mật cốc, đã liên tiếp xảy ra nhiều chuyện phiền phức. Đệ cũng thấy cô ta chỉ là một mối lo cho chúng ta. Đi càng sớm, càng đỡ tai hoạ.
Đây là người thứ hai có cùng một ý nghĩ như Vô Vi đạo trưởng, lòng mọi người chợt càng nặng hơn, rối ren như đống tơ vò.
Im lặng một lúc sau. Vô Vi đạo trưởng lên tiếng:
- Nói gì thì nói, người ta cũng chỉ là khách. Đại ca đã bảo chúng ta phải đối đãi tốt với cô ta. Huống hồ trong lúc mọi người đang cùng chung kẻ thù... A ! Quả thật vừa rồi chúng ta có hơi quá đáng...
Thiết Liên Cô có vẻ không vui, chậm rãi nói:
- Được rồi ! Được... Sau này đại ca có bắt tội, mọi người cứ đổ hết tội lên người của muội là được rồi. Do một mình muội gây ra, không hề liên luỵ đến ai cả.
Hàn Văn Sanh lắc đầu gượng cười đáp:
- Chúng ta đều là huynh đệ, có phước củng hưởng, có hoa. cùng chia. Cửu muội nói như vậy, chẳng khác nào giận lẫy luôn cả các huynh đệ.
Thiết Liên Cô cười buồn:
- Muội nói toàn là những lời thật lòng cả. Việc này do muội gây ra, đương nhiên sẽ do muội gánh chịu. Các huynh đệ đối xử tốt với muội như vậy, muội không biết phải dùng lời cảm kích gì. Nhưng mà, đại ca...
Nói đến đây, giọng nàng có vẻ hơi nghẹn ngào:
Thôi ! Không nhắc đến còn tốt hơn. Tình cảm chung sống mười mấy năm, đến nay lại ra nông nỗi này. Thật khiến cho người ta đau lòng.

Đại Ngưu bất chợt trố hai mắt lên nói:
- Thiết tỷ tỷ không cần phải chán nản. Việc của tỷ tỷ và đại ca, các huynh đệ ai mà chẳng rõ...
Hàn Văn Sanh vội vàng quát khẽ:
- Không được nói bậy. Những việc này đệ hiểu cái gì ?
Đại Ngưu bỗng nhiên cao giọng:
- Cái gì ? Đệ không hiểu à ? Đệ không phải sanh ra từ đá, những việc "cưới gả, lấy nhau, con cái" đệ cũng không hiểu hay sao ?
Hàn Văn Sanh vốn sợ Đại Ngưu không hiểu chuyện sẽ làm cho Thiết Liên Cô đau lòng hơn. Ai ngờ càng ngăn cản không cho gã nói, gã lại càng nói quá trớn hơn. Hàn Văn Sanh chỉ còn cách lắc đầu cười khổ để mặc gã.
Đại Ngưu nhìn chung quanh thấy mọi người đang cố nhịn cười, không khỏi ngạc nhiên hỏi:
- Các vị cười cái gì ? Chẳng lẽ tiểu đệ nói không đúng hay sao ? Không tin các huynh có thể ở tại đây hỏi Thiết tỷ tỷ xem, có phải tỷ tỷ muốn lấy đại ca, rồi sanh con không chứ ?
Mọi người không còn nhịn được nữa, liền cười ầm lên. Thiết Liên Cô hai má đỏ bừng, nhưng vẫn cúi đầu lặng im không nói tiếng gì.
Vô Vi đạo trưởng bèn lên tiếng:
- Đại Ngưu, đừng có ở đó mà lải nhải. Sự việc này cho dù đệ có biết cũng không cần phải nói ra.
Đại Ngưu vẻ hơi bực bội đáp:
- Đệ không nói ra thì các huynh đệ không hiểu. Bây giờ đệ nói, các huynh lại chê đệ lải nhải. Làm người thật là khó.
Vô Vi đạo trưởng bèn nói lãng qua chuyện khác:
- Bây giờ đừng nói đến những chuyện này nữa. Mọi người hãy lo bàn bạc xem phải chia người ra như thế nào để lo đi tiếp ứng cho đại ca và tam đệ ?
Hàn Văn Sanh liền nói:
- Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần chia các huynh đệ bị chưa thương ra thành hai toán. Một toán sẽ do nhị ca dẫn đầu, hộ tống các huynh đệ bị thương trở về mật cốc. Toán còn lại sẽ theo đệ lo việc tiếp ứng.
Thiết Liên Cô vội vàng nói:
- Muội muốn đi cùng với tứ ca.
Có mấy huynh đệ bị thương nhẹ cũng đồng lên tiếng nói:
- Bọn đệ đều không muốn trở về mật cốc dưỡng thương. Mà chỉ muốn đi tiếp ứng cho đại ca và tam ca mà thôi.
Vô Vi đạo trưởng không đồng ý:
- Không cần phải như vậy. Tiếp ứng tuy là việc quan trọng. Hộ tống

các huynh đệ trọng thương cũng không thể xem nhẹ. Hơn nữa đại ca đã căn dặn những huynh đệ nào bị thương, đều bắt buộc phải trở về mật cốc hết.
Thiết Liên Cô không bằng lòng, lên tiếng:
- Muội chỉ bị thương sơ sơ ở ngoài da, có đáng gì đâu chứ ? Nếu như nhị ca nhất định ép muội quay trở về, muội thà rằng sẽ chết tại nơi này. Nhị ca bằng lòng cho muội đi mà...
Vô Vi đạo trưởng có vẻ khó xử:
- Muội không chịu quay trở về, mọi người cũng không đồng ý theo. Như vậy không phải là làm khó cho ngu huynh hay sao ?
Hàn Văn Sanh vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Vô Vi đạo trưởng rồi nói:
- Ta nghĩ làm như vầy đi. Cửu muội bình thường cứ đại ca đâu thì cửu muội theo đó, cho nên lần này sẽ được ngoại lệ đi theo ta. Còn các huynh đệ bị thương nhẹ khác, muốn cùng đi tiếp ứng phải đợi chọn lựa lại, tùy theo khả năng thích hợp cho việc này hay không rồi mới quyết định.
Mọi người đều nhất trí đồng ý. Cuối cùng ngoài Thiết Liên Cô ra, có tám người khác thích hợp đi cùng với Hàn Văn Sanh. Số còn lại hơn ba mươi mấy người theo Vô Vi đạo trưởng trở về mật cốc.
Hai bên cùng chia tay tại đỉnh Lão Nha Lãnh. Lúc ấy thời gian cũng đã gần đến giờ ngọ.
Hàn Văn Sanh dẫn mọi người đi men theo dòng sông đuổi theo. Giữa đường tuy cũng không có nghỉ ngơi, nhưng dẫu sao thời gian cũng chậm hơn Hoắc Vũ Hoàn nửa ngày.
Bởi vậy, khi họ tìm được đến căn nhà tranh, lúc ấy thời gian đã quá nửa đêm. Và cũng chính là lúc Hà Hoa rút đao ra chém xuống đỉnh đầu của Hoắc Vũ Hoàn...
Trong tiếng ca, tiếng cười cuả Hà Hoa, Hoắc Vũ Hoàn càng không để ý đến âm thanh của đao đang được rút ra khỏi vỏ,
Lưỡi đao không nghiêng không xéo mà nhắm ngay thẳng đỉnh đầu của Hoắc Vũ Hoàn chém xuống.
Chỉ nghe "keng" một tiếng, thân đao dội ngược trở lên.
Hoắc Vũ Hoàn lập túc dừng bước, quay đầu lại hỏi:
- Hà Hoa, cháu làm gì đó ?
Hà Hoa buông tay ra, thanh bảo đao rơi xuống cắm dính trên mặt đất. Đồng thời cô bé cũng nhẩy xuống khỏi vai của Hoắc Vũ Hoàn lập tức che mặt khóc.
Hoắc Vũ Hoàn sờ sờ lên đỉnh đầu mình. Rồi lấy cái nghiêng bằng đá từ tính trên búi tóc xuống. Chỉ thấy trên cái nghiêng có vết một lằn

gạch do đao chém vào.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn cái nghiêng rồi nhìn Hà Hoa đang khóc thất là thương tâm. Rồi nhìn lại cúi cái nhìn thanh bảo đao đang cắm trên mặt đất. Nhứt thời Hoắc Vũ Hoàn nghĩ không ra tại sao lại có chuyện kỳ quái này.
Ngạc nhiên một hồi lâu; Hoắc Vũ Hoàn mới bước đến ngồi xổm xuống trước mặt Hà Hoa ôn tồn hỏi:
- Hà Hoa, hãy nói cho bá bá nghe, thật ra cháu muốn làm gì ?
Hà Hoa khóc càng lớn hơn:
- Cháu đáng chết. Cháu thật đáng chết !
- Không phải cháu định giết chết bá bá chứ ?
Hà Hoa vừa khóc vừa vội vàng nói:
- Không ! Không ! Công phải ! Cháu hoàn toàn vô ý.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Vô ý ?
Hà Hoa đáp:
- Cháu chơi thích quá, không nhịn được liền rút đao ra... không ngờ thanh đao quá quá nặng, cháu lại cầm không chặt, nên đã tột tay rơi xuống đầu bá bá...
Hoắc Vũ Hoàn thở nhẹ ra một hơi nói:
- Ồ ! Thì ra là như vậy ?
- Bá bá không tin phải không ? Cháu có thể xin thề, đây hoàn toàn là sự thật.
Hoắc Vũ Hoàn cười hiền lành bảo:
- Không cần phải thề bá bá cũng tin đây hoàn toàn là sự thật. Bá bá va Hà Hoa không thù không oán, đương nhiên Hà Hoa sẽ không giết bá bá đúng không ?
- Đúng vậy ! Bá bá đối với cháu rất tốt. Điều này cháu cũng biết.
- Thế thì không nên khóc nữa. Nhớ rằng sau này phải nghe lời bá bá, không chơi đùa những thứ nguy hiểm. Hà Hoa của bá bá vẫn là một đứa trẻ ngoan.
Hà Hoa vừa đưa tay lau nước mắt, vừa ngẩng đầu lên hỏi:
- Bá bá thật sự không giận cháu ?
Hoắc Vũ Hoàn nhún vai cười:
- Cháu xem ! Bá bá không sao cả, tại sao phải giận cháu chứ ?
- Không phải bá bá đã nói lưỡi đao rất bén sao ? Thật sự bá bá không hề bị thương gì cả ?
- May mà nhờ trên đầu bá bá có giấu một cái nghiêng, nhờ vậy mà nó đã cứu mạng bá bá.
Hà Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Nghiêng gì ? Tại sao lại giấu ở trên đầu ?
- Này cháu nhìn xem. Đây là cái nghiêng được làm bằng một lạo đá từ tính đặc biệt. Bá bá giấu nó ở tên đầu, vốn để đề phòng bọn người xấu phóng ám khí. Sau đó quên lấy xuống, không ngờ nó lại giúp bá bá thoát chết vì chính lưỡi đao của bá bá.
Hà Hoa đón lấy nghiêng đá, lật qua lật lại xem một hồi rồi nói:
- Đá từ tính là thứ gì mà lại cứng như vậy ?
- Nếu không cứng thì có lẽ giờ này bá bá đã chết rồi. Nhưng cũng có thể chính vì nó hút được binh khí bằng kim loại. Bởi vậy mới hút lưỡi đao xuống đầu của bá bá.
Hà Hoa được Hoắc Vũ Hoàn giải thích rõ ràng nguyên nhân. Lúc này trong lòng cô bé mới cảm thấy sảng khoái:
- tạ Ơn ông trời đã không gây tổn thương cho bá bá. Nếu không cháu sẽ tình nguyện chết theo cùng bá bá...
Hoắc Vũ Hoàn liền cắt ngang:
- Nói bậy ! Cháu tuổi còn nhỏ, hơn nữa còn chưa báo thù cho phụ mẫu, bá bá cũng có nhiều việc quan trọng chưa làm xong. Bởi lẽ đó, chúng ta không thể chết được.
Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn sau khi thu cất xong mọi thứ, vẫn để cho Hà Hoa cưỡi trên vai.
- Chúng ta còn phải đuổi theo bọn người xấu kia.
Hà Hoa ngạc nhiên hỏi:
- Bá bá vẫn còn cho cháu được cưỡi trên vai sao ?
Hoắc Vũ Hoàn cười bảo:
- tại sao không ? Không phải vừa rồi cáu chơi rất vui vẻ sao ?
Vũ Hoàn dường như không để ý đến chuyện vừa xảy ra. Vũ Hoàn vừa nói, vừa cất ước chạy nhanh về phía trước.
Hà Hoa rốt cuộc cũng là một đứa bé. Đi được một lúc, cô bé đã vội quên hết mọi chuyện vùa xảy ra. Lại bắt đầu cất tiếng ca hát.
Sáng sớm hôm sau, cả hai người đến được một thôn trang. Hoắc Vũ Hoàn hỏi thăm những người dân ở trong thôn. Quả nhiên đêm hôm qua có mấy người cưỡi ngựa đi ngang qua đấy, nhưng họ không dừng lại. Sau đó lại có một người thư sinh, đi bộ một mình vào trong thôn, mua một ít lương thực rồi vội vàng lên đường.
Tin này càng làm cho Hoắc Vũ Hoàn an tâm và phấn chấn hẳn lên. Ít nhất nó chứng minh được La Vĩnh Tường vẫn bình an vô sự. Hơn nữa vẫn còn đang đuổi sát theo hung đồ, không chịu buông tha.
Hai người vào trong thôn kiếm một cái quán bán thực phẩm, ăn no một bữa, Sau đó mua thêm một ít lương khô rồi lại tiếp tục đuổi theo hung thủ.

Dần dần họ rời khỏi khu vực núi non. Giữa đường họ thường gặp nhựng cư dân ở sơn thôn hoặc là những thợ săn. Từ đó họ càng biết chắc hơn là mình vẫn đang đuổi theo dúng hướng của đối phương. Khoảng cách đôi bên cũng không còn bao xa.
Hoắc Vũ Hoàn lại vừa phấn khởi lại vừa khẩn trương. Vì cách khu vực núi non chưa bao xa, nên việc truy đuổi và dò la tin tức hung thủ dễ dàng và thuận lợi. Nếu như để cho bọn chúng vào trong thị trấn náo nhiệt thì tình hình sẽ hoàn toàn ngược lại.
Vì vậy, bất luận như thế nào cũng phải chặn cho bằng được, trước khi bọn chúng tiến vào trong một thị trấn.
Nhưng Hoắc Vũ Hoàn có mang theo Hà Hoa, làm sao có thể đi nhanhđược ?
Hoắc Vũ Hoàn cũng không thể bỏ Hà Hoa ở lại , vì thế Hoắc Vũ Hoàn đành phải tận dụng thời gian một cách triệt để. Những lúc bụng đói, Hoắc Vũ Hoàn vẫn vừa chạy vừa ăn mà không dám ngừng lại nghỉ giây phút nào.
Cứ đuổi theo như vậy trọn cả ngày... đến khi mặt trời đã tắt nắng, đột nhiên họ phát hiện trên đường lộ có vài đống phân ngựa.
Hoắc Vũ Hoàn dùng cành cây bươi một đống phân ra xem, không giấu được vẻ vui mừng, bảo:
- Chúng ta đã gần bắt kịp bọn người xấu kia rồi.
Hà Hoa ngạc nhiên hỏi:
- Làm sao bá bá biết được chứ ?
- Cháu nhìn đống phân ngựa này xem. Nó vẫn còn ướt chưa có khô, hơn nữa bên trong vẫn còn nóng, hơi bốc lên. Điều này chứng tỏ ngựa của bọn chúng vừa mới đi ngang qua đây không quá một canh giờ...
Bây giờ trời bắt đầu tối, nhất định bọn chúng sẽ ngừng lại nghỉ ngơi. Chính vì vậy nội trong đêm nay, chúng ta có thể đuổi kịp bọn chúng.
- Lỡ như họ không dừng chân lại nghỉ thì sao bá bá ?
- Bọn họ đã chạy suốt một ngày một đêm rồi. Cho dù người có thể cố gắng đi tiếp, nhưng ngựa cũng phải được nghỉ ngơi chứ. Huống hồ bọn chúng cũng đâu ngờ rằng chúng ta lại đuổi theo mau đến như vậy.
- Nếu như chúng ta đuổi kịp, lúc ấy phải làm gì ?
Hoắc Vũ Hoàn thản nhiên nói:
- Đương nhiên là phải đấu một trận sinh tử.
Hà Hoa hoảng sợ nói:
- Bá bá, cháu sợ lắm ! Thế không phải giết người sao chứ ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:

- Không cần phải sợ hãi. Tên hung ác nhất trong bọn chúng thì trên tay đã bị thọ thương. Bá bá chận bọn chúng lại, rồi bắt lấy bọn chúng. Còn cháu chỉ việc đứng bên ngoài xem mà thôi.
Hà Hoa nũng nịu đáp:
- Cháu không dám nhìn đánh nhau, nó sẽ làm cháu sợ chết mất...
- Không xem cũng được. Bá bá sẽ giấu cháu vào một nơi thật an toàn. Đợi khi nào bắt xong bọn người xấu, bá bá lập tức quay trở lại tìm cháu.
Chạy thêm được mười mấy dặm nữa, họ đến bên một cánh rừng. Vừa rẽ qua khu rừng, đột nhiên họ nhìn xa xa có những ánh sáng. Đó là những ánh đèn của một thị trấn.
Hoắc Vũ Hoàn dừng chân lại nói:
- Tạm thời chúng ta nghỉ lại đây một lát.
Hà Hoa lấy làm lạ:
- Tại sao không vào trong thành nghỉ ngơi ?
- Hiện tại bây giờ trời vẫn chưa tối hẳn, như vậy sẽ dễ để cho bọn người xấu kia phát hiện ra, Chi bằng đợi đến khi đã vào đêm, chúng ta hành động tiện lợi hơn.
Hà Hoa vẫn thắc mắc:
- Khi trời vào đêm, muốn tìm những người kia, há không phải khó khăn hơn hay sao ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời một cách chắc chắn:
- Chẳng có gì là khó khăn cả. Bọn chúng nhất đinh ở trong thị trấn kia
Nói xong, Hoắc Vũ Hoàn thả Hà Hoa xuống, lấy lương khô ra hai người cùng ngồi ăn.
Sau khi ăn no xong, Hoắc Vũ Hoàn ngả người trên cỏ bảo:
- Bá bá phải nằm nghỉ một chút mới có đủ tinh thần giao đấu đêm nay. Cháu cũng nghỉ đi, nhớ đừng có đi đâu dấy.
Hà Hoa gật đầu đáp:
- Cháu biết rồi. Cháu sẽ ngồi bên cạnh canh chừng cho bá bá ngủ. Nếu như có người đến gần, cháu lập tức đánh thức bá bá dậy.
Hoắc Vũ Hoàn cười, đưa tay lên gối đầu rồi nhắm mắt lại.
Hoắc Vũ Hoàn chạy cả ngày, bây giờ toàn thân đã hoàn toàn mệt mỏi. Vừa nằm xuống Hoắc Vũ Hoàn đã cất tiếng ngáy.
Hà Hoa ngồi một lát, thấy Hoắc Vũ Hoan có vẻ đã ngủ say, liền nhè nhẹ đứng lên, thấp giọng gọi:
- Bá bá ! Bá bá !
Gọi liền mấy tiếng vẫn không thấy HoăcVú Hoàn đáp lại. Cô bé vội quay đầu lại nhìn bốn phía.. Chung quanh vẫn yên tĩnh không một bóng người.

Hà Hoa bước nhẹ từ từ đến bên Hoắc Vũ Hoàn, lấy tay lay nhẹ Hoắc Vũ Hoàn hai ba cái:
- Bá bá, cháu đau bụng. Cháu muốn vào trong rừng một chút, tí nữa sẽ quay trở lại được không ?
Hoắc Vũ Hoàn vẫn ngáy đều đều, không có phản ứng gì.
Thanh Ngự Lân bảo đao đã bị Hoắc Vũ Hoàn nằm hơi đè lên trên, chỉ còn có cán đao là thò ra bên ngoài. Nếu như rút đao ra, rất có thể sẽ làm kinh động đến Hoắc Vũ Hoàn.
Ánh mắt của Hà Hoa dừng lại trên cán đao thật lâu, đột nhiên hai mày của cô bé hơi chau lại.
Hà Hoa trầm ngâm một hồi lâu, sau đó cô bé đưa tay phải nắm lấy chuôi đao, tay trái thì lay Hoắc Vũ Hoàn và gọi:
- Bá bá hãy dậy đi, cháu đang nói chuyện với bá bá cơ mà...
Hà Hoa không dám lay mạnh Hoắc Vũ Hoàn cũng không dám rút đao ra quá nhanh và càng không dám gọi lớn. Cô bé chỉ lợi dụng những âm thanh này để tiện bề rút thanh Ngự Lân bảo đao ra.
Thanh đao từ từ rời khỏi vỏ, ánh sáng lưỡi đao càng lúc càng phát ra lạnh người.
Không ngờ, đúng lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn bỗng nhiên bị Hà Hoa đánh thức. Vũ Hoàn liền bật ngồi dậy, ngơ ngác hỏi:
- Chuyện gì... chuyện gì...
Hà Hoa không kịp tra đao vào vỏ, vội vàng dang hai tay ra ôm chặt lấy Hoắc Vũ Hoàn run lẩy bẩy:
- Bá bá. Cháu sợ quá, bên kia có người...
Hoắc Vũ Hoàn lập tức hỏi ngay:
- Ở đâu ?
- Ở trong rừng, mới vừa rồi cháu còn nhìn thấy một cái đầu thò ra.
- Có nhìn thấy cách ăn mặc và dáng vóc của người đó không ?
Hà Hoa vẫn còn chưa hết run sợ nói:
- Cháu... cháu nhìn cũng không được rõ. Dường như là một gã hán tử khoảng ba mươi tuổi. Thân hình gã vừa cao lại vừa ốm. Trên người có khoác một cái áo choàng vừa rộng lại vừa dày...
Hà Hoa vừa nói là không nhìn rõ, vậy làm sao cô bé có thể phân biệt được niên kỷ của đối phương ? Nếu thật sự người đó có khoác áo choàng dầy, làm thế nào Hà Hoa nhìn ra người ta rất ốm ?
Những lời này hiển nhiên chứa đầy mâu thuẫn.
Ngược lại Hoắc Vũ Hoàn đường như không nhận ra điều đó, chỉ gật đầu bảo:
- Theo như hình dáng cháu kể, người đó rất có thể là bằng hữu của chúng ta. cũng chính là người đã lấy đi bánh ngo ở nhà cháu. Người

đó cũng đang đuổi theo bọn người xấu, cùng đường với chúng ta.
Hà Hoa lại nói:
- Nhưng mà cháu thấy hình như không giống...
- Tất nhiên là do trời tối cháu nhìn không được rõ. Bá bá đoán chắc chắn là ông ta.
- Nếu như là bằng hữu của bá bá, tại sao ông ta không ra gặp chúng ta ?
Hoắc Vũ Hoàn há miệng ngáp một cái thật dài, mỉm cười đáp:
- Có lẽ ông ta còn chưa nhận ra chúng ta là ai, thì đã bị cháu la lên làm cho hoảng sợ bỏ chạy...
Nói rồi đưa tay vỗ vỗ lên vai Hà Hoa:
- Không cần phải sợ, yên tâm đi vào trong rừng đi, Bá bá còn phải nghĩ thêm một chút nữa.
Vũ Hoàn dường như hoàn toàn không có chú ý đến tại sao thanh đao lại bị rút ra nửa chừng. Càng không tra vấn tại sao Hà Hoa lại làm như vậy.
Nhưng mà ngược lại Hà Hoa đã cảm thấy lạnh toát cả người.
Diều khiến cho Hà Hoa kinh hãi, không phải là động tác tra đao vào vỏ của Hoắc Vũ Hoàn mà là câu nói "yên tâm đi vào trong rừng đi"
Từ câu nói này, có thể thấy rằng Hoắc Vũ Hoàn không có ngủ say.
Nhứt cử nhứt động của Hà Hoa đều không lọt qua mắt của Hoắc Vũ Hoàn.
Nhưng tại sao ông ta lại giả vờ ngủ say ? Nếu ông ta đã biết tất cả, vậy tại sao lại không vạch mặt mình.
Ông ta thật sự không biết, hay cố ý làm bộ hồ đồ ?
Hà Hoa càng nghĩ càng thấy run sợ. Cô bé không biết bây giờ phải nên làm thế nào đây ?
Nhưng có một điều Hà Hoa nhận ra rõ ràng là, bất luận Hoắc Vũ Hoàn lần này ngủ thật hay ngủ giả, cô bé cũng nhất quyết không đụng chạm vào thanh bảo đao kia.
Một hồi lâu sau, Hoắc Vũ Hoàn chợt tỉnh dậy. Lúc này trời cũng đã bắt đầu vào đêm. Vũ Hoàn đứng dậy phủi phủi những cọng cỏ dính trên người, cười sảng khoái nói:
- Ngủ được một giấc thật là dễ chịu. Tinh thần phục hồi, sức khoẻ trở lại. Lát nửa mới có sức quyết chiến với bọn người xấu kia. Hồi nảy đến giờ, người ở trong rừng có lộ diện ra nữa không ?
Hà Hoa vội trả lời:
- Không có.
- Có lẽ người đó đã vào trong thành trước rồi. Chúng ta cũng đ72ng chậm trễ, hãy mau lên đường thôi.

Nói xong, nắm tay Hà Hoa dắt sải bước đi vào trong thành.
Sau khi vào trong thành, họ ,mới biết đây là huyện thành Đồng Nhơn huyện, thuộc tỉnh Thanh Hải. Tuy là một huyện nhỏ hẻo lánh, nhưng vì phía tây có nhiều dãy núi, phía bắc có sông thông với sông Hoàng Hà, cho nên có thể nói nơi đây rất là náo nhiệt, trong thành cũng có hai, ba tửu điếm, khách điếm lớn.
Hoắc Vũ Hoàn chọn một khách điếm tương đối sạch sẽ bước vào. Sau khi mướn được hai phòng, Hoắc Vũ Hoàn liền trở vào phòng mình tắm rửa và thay y phục khác. Sau đó Vũ Hoàn kêu tiểu nhị vào, đưa cho hắn một nén bạc mười lượng rồi căn dặn:
- Ngươi hãy chuẩn bị rượu và nấy món ăn mang đến phòng cho ta. Còn nén bạc này ngươi cầm lấy. Khi nào ta lên đường sẽ tính luôn một thể.
tên tiểu nhị nhận lấy nén bạc, mặt tươi cười nói:
- Đại gia muốn dùng món chi, để tiểu nhân đi căn dặn nhà bếp chuẩn bị.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Món gì cũng được. À ! Ta còn có một việc muốn hỏi thăm nhà ngươi.
Tên tiểu nhị lẹ miệng trả lời:
- Đại gia muốn hỏi thăm về chuyện gì ?
- Chạng vạng ngày hôm nay, ngươi có thấy mấy ngươi khách cưỡi ngựa đi vào trong thành này không ?
- Xin hỏi đại gia, mấy vị khách kia hình dáng ra sao ?
- Đại khái có khoảng bốn, năm người. Tất cả bọn họ đều cưỡi ngựa, trong số đó có một người bị thương ở tay. Bọn họ đi xuống từ dãy núi phía tây.
Tiểu nhị không cần suy nghĩ lắc đầu đáp:
- Trong một tháng nay, có rất út người vào trong thành từ hướng đó. Chỉ sợ rắng mấy vị khách kia vẫn còn chưa đến. Hay là đại gia cứ ở lại đây nghỉ vài ngày, nhất định sẽ gặp được họ.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Có lẽ họ không có nghỉ trọ lại ở khách điếm này. Vậy ngươi hãy thử đi hỏi thăm những khách điếm khác dùm ta xem.
Tên tiểu nhị lại cười:
- Không cần phải đi hỏi. Khách điếm của tiểu nhân lớn nhất trong thành này. Những vị khách sang trọng nhất định sẽ không nghỉ lại ở những khách điếm khác đâu. Đạc biệt là những vị khách có cưỡi ngựa. Vì ở những khách điếm kia, đều không có chỗ nghỉ ngơi cho ngựa...

- Bọn họ đều là người từ phương xa đến. Có lẽ không biết được việc này nên đã vào nhầm những khách điếm kia...
Không đợi Hoắc Vũ Hoàn nói hết câu, tiểu nhị lại lắc đầu lia lịa:
- Tuyệt đối không hề có chuyện này. Không giấu gì đại gia, trong thành này tổng cộng có ba khách điếm lớn đều nằm ở hướng đông. Cho dù những vị khách kia có vào lầm những khách điếm đó đi nữa, thì bên ấy cungchĩ cho họ qua đây mà thôi. Huống hồ bốn, năm con ngựa cùng đến một lúc, tiểu nhân nhất định phải nhìn thấy. Hôm nay từ sáng sớm cho đến bây giờ, ở trên đường phố ngay cả hai con ngựa còn không nhìn thấy, nói chi là bốn con.
Hoắc Vũ Hoàn nghe những lời này không khỏi lấy làm ngạc nhiên. Chẳng lẽ hung thủ đã vòng qua thị trấn, đi suốt đêm hay sao ?
Vũ Hoàn cau mày lại hỏi:
- Thế thì ta muốn hỏi thăm về một người, đó là một gã thư sinh đi một mình không có cưỡi ngựa, ngươi có gặp qua người này chưa ?
Tên tiểu nhị trầm ngâm giây lát hỏi:
- Vị khách này cũng đến lúc trời gần tối phải không ?
- Không sai hắn cũng từ dãy núi ở phiá tây đến
Tiểu nhị lắc đầu đáp:
- Tiểu nhân cũng không nhìn thấy vị khách nào như vậy. Nhưng tiểu nhân có thể đến hai khách điếm kia hỏi giúp cho đại gia. Có lẽ vị khách ấy cũng ở một trong hai chỗ đó cũng nên.
Hoắc Vũ Hoànlại móc ra một mờ bạc vụn, nhét vào tay tiểu nhị bảo:
- Làm phiền tiểu huynh đệ giúp cho việc đó. Nếu như có tin tức, xin báo gấp cho tại hạ biết.
Tiểu nhị vội vàng đa tạ rồi lui ra ngoài. Chẳng bao lâu, rượu và thức ăn đã được mang đến.
Hoắc Vũ Hoàn gắp thức ăn đầy chén cho Hà Hoa, còn mình ngồi uống ruôu trầm tư suy nghĩ.
Hà Hoa vừa ăn vừa hỏi:
- Bá bá, nếu quả thật bọn người xấu kia không đến. Như vậy chúng ta có cần đợi bọn họ không ?
- Không bao giờ có chuyện đó xảy ra, bọn chúng nhất định đã đến đây rồi.
- Thế tại sao người tiểu nhị lại nói là không nhìn thấy ?
- Nếu như bọn chúng cưỡi ngựa vào trong thành, nhất định sẽ dễ bị bại lộ tung tích. Có lẽ bọn chúng đã nghỉ ls5i một nơi kín đáo nào đó ở bên ngoài thành, mà cũng có thể bọn chúng đã để ngựa ngoài thành, sau đó đi bộ vào trong. Hoặc là bên ngoài thành có đồng đảng cuả chúng tiếp ứng...

- Nói thế, chúng ta rất khó khăn để tìm gặp bọn họ ?
- Không đâu. Chúng ta nhất định có thể tìm được. Hơn nữa không phải chỉ tìm được...
Đang nói đến đây, tiểu nhị đã bước vào.
Hoắc Vũ Hoàn vội vã hòi?:
- Thế nào rồi ?
Tiểu nhị lắc đầu:
- Tiểu nhân đã đi hỏi tất cả các khách điếm ở đây, nhưng đều được trả lời là không thấy những vị khách ấy.
Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Ngay cả người khách đi bộ cũng không có ?
- Cũng không có. Tiểu nhân còn đến gần cửa thành hỏi thử xem cả ngày hôm nay có ai thấy những vị khách như đại gia đã tả, vào trong thành hay không, nhưng tất cả đều trả lời không thấy.
Hoắc Vũ Hoàn tự lẩm bẩm một mình:
- Thật là kỳ quái...
Tiểu nhị tiếp:
- Theo như tiểu nhân nhận thấy, những vị bằng hữu của đại gia rất có thể vẫn còn chưa đến. Tiểu nhân đã nhờ mấy tên tửu nhị của quán trà Vương Ma Từ ở tại cửa thành. Mấy ngày tới đặc biệt chú ý đến những người khách vãng lai. Chỉ cần thấy được mấy vị khách kia, lập tức đến báo cho đại gia biết.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu:
- Thật vất vả cho tiểu huynh đệ.
Tiểu nhị vừa định cáo lui, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên lại hỏi:
- Ở đây có hiệu thuốc nào bán đủ các loại thuốc hay không ?
Tiểu nhị đáp:
- Có. Không biết đại gia muốn mời đại phu đến xem mạch hay là muốn hốt mấy thang thuốc ?
- Ta muốn hốt vài thanh thuốc để trị thương.
- Thế thì rất dễ. Ra khỏi khách điếm này, đi về hướng tây không xa, đại gia sẽ thấy một tiệm thuốc tên Khánh Dư đường. Ở đấy có bán đủ mọi thứ. Đại gia chỉ cần ra toa thuốc, tiểu nhân đi hốt thay cho đại gia được rồi.
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Không cần đâu, sau khi ăn xong ta sẽ tự đi lấy. làm phiền tiểu huynh đệ mang cho ta thêm một bình rượu nữa.
Sau khi mang đến một binh rượu nữa, tiểu nhị cáo từ xin rút lui.
Hoắc Vũ Hoàn uống hết hai bình rượu rồi, đứng lên nói với Hà Hoa:
- Cháu ở lại khách điếm nghỉ ngơi. Nhớ đừng có tùy ý rời khỏi nơi

đây đấy. Bá bá đi ra ngoài một lát sẽ trở lại ngay.
Hà Hoa ngẩng đầu lên hỏi:
- Có phải bá bá đi thăm dò tin tức của bọn người xấu kia phải không ?
- Đúng vậy.
- Cho cháu cùng đi có được không ?
- Cháu có đi cũng chẳng giúp được gì cho bá bá cả. Thời gian đã muộn lắm rồi, hãy ngoan ngoãn đi ngủ đi.
Hà Hoa phụng phịu nói:
- Nhưng mà một mình cháu, cháu thấy sợ và cũng không ngủ được.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ về:
- Ở đây là khách điếm có gì mà sợ ? Lại đây, bá bá sẽ ngồi canh chừng cho đến khi nào Hà Hoa ngủ rồi, bá bá mới ra đi.
Nói đoạn Vũ Hoàn tháo giày ra cho Hà hoa, kéo chăn lên đắp cho cô bé. Sau đó ngồi kế bên đợi cho Hà Hoa ngủ.
Từ từ rồi Hà Hoa cũng chìm vào giấc ngủ say.
Hoắc Vũ Hoàn lúc ấy mới đứng lên nhè nhẹ thổi tắt đèn. Sau đó từ từ mở cửa phòng bước ra ngoài.
Ban đêm bây giờ ở dây tuy không náo nhiệt ồn ào như lúc đêm vừa xuống nhưng trên đường phố vẫn còn người qua lại và một vài cửa tiệm vẫn còn người mở cửa.
Vừa ra khỏi khách điếm, Hoắc Vũ Hoàn liền rảo bước về hướng tây. Đi không được bao lâu, Hoắc Vũ Hoàn đã nhìn thấy biển hiệu Khánh Dư đường.
Tiểu nhị nói quả thật không sai. Hiệu thuốc này qui mô không phải nhỏ. Một hàng hộc thuốc giống như tổ ong,được chấy đây trong ngôi nhà ba gian. Vậy mà nơi đây chỉ có một tên gia nhân mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn mới bước vào cửa, tên giúp việc đã chạy ngay đến nghinh đón:
- Đại gia, mời vào trong ngồi.
Bên trong quầy có đặt một cái ghế bành bằng gỗ vừa cao vừa rộng. Sát góc tường có kê một cái bàn lớn. Phía sau bàn có một lão nhân mình mặc lam bào, tuổi ngoài bẩy mươi. Nhìn lão ta giống như là trưởng quầy, nhưng cũng giống như một đại phu chữa bệnh.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn về phía lão nhân mĩm cười gật đầu nói:
- Xin chúc ngài hành nghề ngày một phát đạt.
Lão nhân liền vội vàng cúi người đáp:
- Đa ta ! Đa tạ ! Nghe giọng nói của đại gia đây, hình như không phải là người vùng này ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lễ:

- Tại hạ vừa mới đến đây trong ngày hôm nay.
Lão nhân ồ lên một tiếng:
- Hoá ra quý khách vừa mới từ xa đến, xin mời ngồi. Tiểu thuận, mau mang trà ra.
Tên gia nhân lập tức mang một tách trà ra. Hoắc Vũ Hoàn không khách sáo, đón lấy tách trà xong ngồi xuống. Sau khi uống hai hớp, Vũ Hoàn đưa mắt nhìn cách bài trí bên trong cửa hiệu.
Lão nhân lên tiếng hỏi:
- Xin hỏi cao danh của quí khách là gì ? Và đến vùng này có việc gì ?
Hoắ Vũ Hoàn trả lời:
- Tại hạ họ Hoắc, chuyên sống bằng nghề buôn bán các mặt hàng bằng da ở vùng rừng núi. Dám hỏi quí tánh của tiền bối là chi ?
Lão nhân mỉm cười đáp:
- Lão phu họ Tào là chủ hiệu ở đây.
Trong lòng Hoắc Vũ Hoàn hơi bị chấn động, liền hỏi:
- Lão tiền bối cũng là người hành nghề tế thế ?
Lão nhân họ Tào cười nhẹ:
- Đâu dám gọi là "hành nghề tế thế". Chẳng qua ba đời nhà lão phu đều hành nghề y, bởi vậy cũng biết vài vị thuốc.
- Nói vậy lão tiền bối cũng là người sinh trưởng ở vùng này sao ?
- Không sai. Từ lúc ông tổ của lão phu đến đây lập nghiệp, bây giờ tính ra cũng hơn một trăm năm.
Hoắc Vũ Hoàn cung tay vái chào:
- Xin thất lễ được thỉnh giáo cao tánh của lão tiền bối
- Lão phu tên Phác, hiệu Lạc Thiên
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Tại hạ muốn giới thiệu một người, không biết lão tiền bối có quen với người đó không ?
- Là ai ?
Hoắc Vũ Hoàn thấp giọng:
- Là Tào Dung, chủ nhân hiệu thuốc Đồng Nhơn đường ở thành Lan Châu. Tào lão phu tử.
Vừa nghe xong, nụ cười trên mặt của Tào Phác đột nhiên tắt hẳn, còn thần sắc như bị chấn động. Lão không trả lời ngay mà hỏi ngược lại Hoăc Vũ Hoàn:
- Hoắc gia quen biết người này ?
- Không hề quen biết. Chỉ là tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ y thuật của vị Tào đại phu kia. Bây giờ thấy lão tiền bối cùng họ với lão ta, cho nên thuận miệng hỏi thôi.
Sắc mặt Tào Phác dần dần trở lại bình thường. Lão lắc đầu đáp:

- Xin lỗi, lão phu cũng không biết người này.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Tiền bối và lão ta không chỉ là cùng họ mà biệt hiệu cũng gần giống nhau. Theo lẽ phải là người nhà mới đúng chứ ?
Tào Phác cười nhạt:
- Trong thiên hạ có vô số người cùng họ và biệt hiệu cũng gần giống nhau. Chẳng lẽ như vậy bọn họ đều là người nhà cả hay sao ?
Tào Phác cơ hồ không muốn tiếp tục chuyện này nữa, lão lập tức lái sang chuyện khác:
- Hoắc gia gia lâm tới tệ hiệu, không biết có điều chi chỉ giáo ?
Hoắc Vũ Hoàn tuy sanh nghi, nhưng không tiện truy hỏi, đáp:
- Tại hạ đến đây là vì muốn hốt mấy vị thuốc. Chỉ lo nói chuyện nên quên mất chuyện này.
Tào Phác hỏi:
- Không biết Hoắc gia muốn hốt những vị thuốc nào ?
- Tại hạ có một vị bằng hữu, do không cẩn thận nên bị ngoại thương. Bây giờ tại hạ muốn hốt vài vị thuốc để trị hương tích đó.
- Xin hỏi vị bằng hữu kia bị thương ở đâu ?
- Bị thương ở tay, là do những móc sắt gây tổn thương.
Tào Phác lại hỏi:
- Trên móc sắt có độc hay không ?
Vũ Hoàn ấp úng:
- Điều này... tại hạ cũng không rõ. Có lẽ nó đã được tẩm qua mê dược thì phải.
Tào Phác nghiêm sắc mặt nói:
- Hoắc gia, hốt thuốc không thể căn cứ vào những lời suy đoán mơ hồ được. Phải xác định chắc chắn là có độc hay không, mới có thể ra toa được. Tốt nhất nên mời vị bằng hữu kia đích thân đến đây là hay hơn hết.
Hoắc Vũ Hoàn do dự một lúc:
- Tiền bối hốt cho vài thứ dùng để cầm máu là được rồi. Bởi vì bằng hữu tại hạ mất nhiều máu, nên thân thể rất là suy yếu, hiện giờ đang nằm ở khách điếm, chỉ sợ không thể đích thân đi đến được.
Tào Phác đứng lên nói;
- Nếu như vị bằng hữu kia không thể đến được. Vậy lão phu đến khách điếm chẩn trị cũng được.
Hoắc Vũ Hoàn vội vàng cản lại:
- Không cần phải như vậy đâu. Chỉ là một vết thương nhẹ ngoài da, hà tất phải nhọc lòng tiền bối.
Tào Phác nghiêm túc hơn:

- Tay bị thương mất nhiều máu, đến nỗi suy yếu không thể đi được. Như vậy còn cho là vết thương nhẹ sao ?
Trong lòng Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy thất kinh, không biết phải trả lời sao cho đúng. Vũ Hoàn không còn cách nào khác đành phải cười gượng thú thật:
- Không giấu gì tiền bối. Người bị thương kia không phải là bằng hữu của tại hạ và cũng không có trong khách điếm.
Tào Phác tiếp lời:
- Thế thì người kia nhất định là kẻ thù của Hoắc gia va hiện tại Hoắc gia đang truy đuổi hắn ? Hoắc gia đến đây hốt thuốc chỉ là cái cớ để thăm dò hành động của hắn, có đúng không ?
Hoắc Vũ Hoàn giật mình:
- Hoá ra tiền bối đã biết từ sớm ?
Tào Phác cười ha hả :
- Những người làm đại phu phải tinh thông "nghe, hỏi và suy đoán". Nếu như không có những kỹ năng này, làm sao có thể trị bệnh cho thiên hạ ?
Hoắc Vũ Hoàn liền cung quyền tạ tội:
- Tại hạ quả thật lỗ mãng. Tự dám cho mình là thông minh. Hổ thẹn ! Hổ thẹn !
Tào Phác cười đáp:
- Thật ra trên người Hoắc gia có mang binh khí là lại tự xưng là thương nhân. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ cho lão phu đoán ra dụng ý đến đây cuả người. Nhưng vì thấy dung mạo bất phàm, không giống bọn gian tà, cho nên lão phu mới cố ý ép người phải nói ra sự thật. uả nhiên Hoắc gia không làm cho lão phu thất vọng.
Hoắc Vũ Hoàn gượng cười nói:
- Nếu tiền bói đã biết tường tận như vậy. Thế thì tại hạ cũng xin nói thật. Người bị thọ thương kia là...
Tào Phác đột nhiên xua tay hạ giọng:
- Ở đây không thích hợp để nói chuyện. Mời Hoắc gia hãy đi theo lão phu.
Nói xong, Tào Phác vén bức mành cửa bước vào trong.
Phiá trong là một căn phòng hết sức tao nhã. Trên tường có treo vài bức hoa. cuả những danh hoạ. Căn phòng này tuy trang trí rất là hoa lệ nhưng vẫn không kém phần thoát tục.
Hoắc Vũ Hoàn không phải là một người đọc nhiều sách, đối với những kinh sách thánh hiến và danh hoạ, Vũ Hoàn không hề có hứng thú. Nhưng khi vừa bước vào sâu bên trong, Vũ Hoàn đã bị cuốn hút bởi một vật đang được treo trên tường.

Đó là một thanh trường kiếm có hình thù rất ư cổ quái. Trên vỏ kiếm còn có những vệt sét, trông giống như vừa mới được lấy lên từ bùn sình vậy.
Thoạt nhìn nó không có gì là đặc biết, nhưng vừa mới nhìn vào, Vũ Hoàn đã biết ngay nó là một thanh thần kiếm đời thượng cổ.
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm vô cùng ngạc nhiên nên hỏi:
- Lão tiền bối, người cũng tinh thông võ nghệ ?
Tào Phác mỉm cười trả lời:
- Nếu như nói lão phu tinh thông thì không đúng, còn nếu như nói biết thì cũng chẳng sai. Lão nói thật cho Hoắc gia biết, ngày ấy, tổ phụ cũng là người trong võ lâm. Thanh kiếm này chính là vật gia truyền.
- Tại hạ mạo muội, không biết có thể mượn thanh gươm xem thử được không ?
- Đương nhiên là được.
Nói đoạn bước đến bên tường, lấy thanh gươm xuống trao cho Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn từ từ rút thanh kiếm ra.
Chỉ thấy lưỡi kiếm phát ra luồng ánh sáng xanh lạnh cả người, chẳng kém gì một tấm gương.
Nhưng thật đáng tiếc một điều là trên lưỡi kiếm có một vết mẻ nhỏ.
Hoắc Vũ Hoàn khônh khỏi cất tiếng khen:
- Hảo kiếm ! Hảo kiếm ?
Ánh mắt Hoắc Vũ Hoàn chuyển dần từ từ xuống dưới chuôi kiếm.
Chợt Vũ Hoàn phát giác ra hai chữ "Thanh Hồng" được khắc trên chuôi kiếm.
Hoắc Vũ Hoàn toàn thân chấn động, còn mặc thì biến sắc, vọt hỏi:
- Dám hỏi lệnh tổ cuả tiền bối năm xưa chính là Nga My kỳ hiệp Y ần Tào Côn Tào lão tiền bối phải không ạ ?
Tào phác thoáng vẽ ngạc nhiên:
Hoắc gia biết được lai lịch cuả thanh kiếm này ?
- Thanh kiếm này gọi là Thanh Hồng. Cũng chính là bảo vật của Tào mạnh Đức ở đời hậu Hán. Năm đó Tào thừa thướng có hai thanh bảo kiếm.
Một thanh tên là Ỷ Thiên, thanh còn lại là Thanh Hồng. Sau đó, tại chận chiến ở thành Tương Dương, ây Thanh hồng kiếm đã bị Triệu vân cướp đi để phá vòng vây cứu ấu chúa A Đẩu.
Sau khi Triệu Vân qua đời, A Đẩu đã mang thanh kiếm đó ban cho Lưu Thậm. Đến khi nước Thục bị diệt vong, Lưu Thậm đã dùng thanh kiếm này giết hết thê tử cuả mình, rồi sau đó tự sát bằng cách

chặt vào cổ mình. Bởi vậy lưỡi kiếm mới mẻ đi một miếng...
Vũ Hoàn kể một hơi đến đây, Tào Phác không nhịn được gật đầu mỉm cười bảo:
- Xem ra lão phu muốn giấu Hoắc gia cũng chẳng được.
Không sai, đây chính là cây Thanh Hồng bảo kiếm. Từ sau nhà Tấn, thanh bảo kiếm này lọt vao tay Nga Mi phái. Rồi luân phiên truyền đến đời tổ tiên của lão phu.
Bảo vật cuả Tào gia cuối cùng cũng trở về Tào gia...
Đối với những sự kiện lịch sử cuả võ lâm, Hoắc gia dường như tất là am hiểu. Có lẽ người là một đệ tử danh môn trong giang hồ ?
Hoắc Vũ Hoàn cúi đầu hành lễ đáp:
- Không dám, tại hạ Hoắc Vũ Hoàn chỉ là một lục lâm thảo khấu mà thôi.
Tào Phác sững sốt :
- Có phải người chính là Chỉ Đao Hoắc đại hiệp, nổi danh khắp giang hồ đó không ?
Hoắc Vũ Hoàn khiêm tốn:
- Đó chẳng qua là hư danh do các đồng đạo võ lâm đặt cho mà thôi.
Tào Phác nói:
- Qúi khách giá lâm, thật là vinh hạnh ! Vinh hạnh ! So về niên kỹ lão phu lớn hơn Hoắc đại hiệp. Có thể cho phép lão phu gọi Hoắc đại hiệp một tiếng lão đệ được chứ ?
Hoắc vũ Hoàn cười:
- Lão tiền bối quá khách sáo. Chỉ sợ Hoắc mỗ không xứng đáng...
Tào Phác vội cướp lời:
- Xứng đáng cũng được, không xứng đáng cũng được. Nói thật một câu, bấy lâu nay lão phu rất ngưỡng mộ lão đệ. Hôm nay chúng ta tương kiến tại đây, quả là một kỳ duyên. Bây giờ chúng ta vừa uống vài chung vừa nói chuyện tiếp.
Thế rồi lão liền kêu người lập tức mang rượu ra.
Qua ba tuần rượu, Vũ Hoàn mới đem việc truy đuổi hung đồ kể cho Tào Phác nghe.
Tào Phác nghe xong, trầm ngâm chốc lát đoạn cất tiếng:
- Theo như lão phán đoán. Nếu thật sự tên hung đồ kia đã chạy đến Đồng Nhơn huyện này, thế thì hắn nhất định tìm đại phu trị thương. Trừ phi hắn không có nghỉ lại đây mà đi vòng qua thành.
- Tại hạ nghĩ không thể nào. Bởi vì suốt dọc đưởng không có một thị trấn nào. Hơn nữa tên hung đồ đã một ngày một đêm chưa được nghỉ ngơi. Bây giờ đã tới đây, không có lý nào mà hắn không chịu dừng lại trị thương.

- Nhưng mà các hiệu thuốc trong thành này, chỉ có duy nhất Khánh Dư đường này là đầy đủ mọi thứ thuốc. Nếu như hắn muốn hốt thuốc trị thương nhất quyết không thể đến nơi khác được. Từ đây đủ thấy bọn chúng vẫn chưa vào trong thành.
- Xin hỏi lão tiền bối, ngoài thành có nơi nào kín đáo để ẩn thân không ?
Tào Phác suy nghĩ hồi lâu rồi đáp:
- Xung quanh vùng này địa thế bằng phẳng rộng lớn, rừng thưa. Có thể nói là không có chỗ nào để ẩn thận được. Trừ phi...
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Trừ phi thế nào ?
Táo phác lắc đầu :
- Có một nơi có thể ẩn náu được. Nhưng chỗ đó rất bí mật, trừ phi có người địa phương dẫn đường cho họ. Bắng không bọn chúng không có cách nào tìm đến đó được.
- Nơi đó là đâu ?
- Là khu mộ tổ tiên Tào gia của lão phu.
- Nó nằm ở đâu ?
Tào Phác chậm rãi nói:
- Cách bên ngoài Nam môn không xa, có một ngọn núi nhỏ. Những ngôi mộ của Tào gia tất cả đều được xây dựng bên trong giữa dãy núi. Bên trong khu mộ rất rộng rãi, ngoài ra còn có bàn ghế bằng đá. Nhưng mà người ngoài không tài nào biết được.
- Lỡ như chúng bắt ép một người dân địa phương dẫn đường thì sao ?
- Tuy dân địa phương biết được nơi đó, nhưng cũng không dễ gì đi vào bên trong được. Bở vì cửa vào bên trong gian thạch thất đều có những cơ quan. Mà chìa khoá mở các cửa lại đang nằm trong tay lão phu.
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy hơi ngạc nhiên bèn hỏi:
- Đã là khu mộ của tổ tiên, vậy tại sao còn dùng những cơ quan để bảo vệ ? Chẳng lẽ đề phòng bọn đạo tặc đến đào mộ hay sao ?
- Đương nhiên đây chỉ là một trong những nguyên nhân...
Ngừng lại một chút như để suy nghĩ về điều gì, lão mới tiếp:
- Nhà họ Tào của lão phu ba đời hành y, trên một trăm năm. Nên cũng thu thập được một số dược thảo quý hiếm. Toàn bộ số dược thảo quý hiếm kia đều được cất bên trong gian thạch thất của khu mộ. Cho nên không thể không cẩn thận.
Hoắc Vũ Hoàn nôn nóng hỏi:
- Lão tiền bối có thể cho Hoắc mỗ đến đấy xem thử ?

Tào Phác lộ vẻ ngạc nhiên:
- Lão đệ hoài nghi bọn chúng thật sự đang ẩn náo ở khu mộ của Tào gia ?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Dẫu sao đề phòng trước vẫn hay hơn. Cho dù có đoán sai, Hoắc mỗ cũng có cơ hội chiêm ngưỡng khu thánh địa của quý phủ. Như vậy cũng đâu có uổng công đi.
Tào Phác cười nói:
- Thôi được, chúng ta đã xem nhau như cố nhân. Nếu lão đệ muốn đến để xem thử. Đợi chúng ta uống hết bình rượu này rồi lão sẽ dẫn lão đệ đi.
Hoắc Vũ Hoàn cung tay thi lễ:
- Đa tạ lão tiền bối:
Nói xong, Hoắc Vũ Hoàn đưa tay đỡ lấy bình rượu, ngửa cổ uống một hơi hết sạch.
Tào Phác cười lớn nói:
- Quả là một hán tử tính tình sảng khoái, thật không hổ danh là bản sắc của một anh hùng.
Vừa cười, lão vừa đứng dậy sai người chuẩn bị ngựa đi ra ngoài thành.
Khi hai người ra đến bên ngoài cửa hiệu, tên gia nhân đã chuẩn bị ngựa xong. Ngoài ra hắn còn chuẩn bị sẵn đèn lồng để hai người mang theo. Tào Phác không cho tên gia nhân đi theo, lão và Hoắc Vũ Hoàn mỗi người một con ngựa tiến thẳng ra cửa Nam môn.
Khu mộ Tào gia cách bên ngoài Nam môn chừng năm dặm. Vừa ra khỏi cửa thành là có thể nhìn thấy ngọn núi nhỏ kia.
Núi tuy không lớn, nhưng trên đỉnh có một cây ngô đồng rất lớn. Nhánh lá của nó xum xuê giống như một cái dù lớn, che mát cả ngọn núi.
Bên phải và trái lại có hai hàng cây tùng ôm lấy ngọn núi. Đứng nhìn từ xa, mọi người cứ ngỡ đó là xa giá của một bậc đế vương vậy. Phong cảnh nơi đây thật là hữu tình và hùng vĩ.
Cả hai đang trò chuyện trên đường , đột nhiên Hoắc Vũ Hoàn dừng cương ngựa lại, nhìn về phía ngọn núi hỏi:
- Trong khu mộ của quý phủ bình thường có người canh giữ ở đó hay không ?
Tào Phác có vẻ hơi ngạc nhiên:
- Ở đó trước vốn có một lão bộc độc thân, sống trong một căn nhà gỗ dưới chân núi. Nhiệm vụ của lão là quét dọn khu mộ mỗi ngày. Nhưng lão đã chết cách đây mười ngày. Đến bây giờ nơi ấy vẫn

chưa có người thay thế.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm túc nói:
- Điều này hình như không đúng.
- Tại sao không đúng ?
- Vừa rồi Hoắc mỗ nhìn thấy dưới chân núi hình như có ánh sáng đèn.
Tào Phác ngạc nhiên hơn:
- Thật không ? Tại sao lão phu không nhìn thấy gì cả ?
- Nếu như tại hạ nhìn không lầm, nhất định trong khu mộ có người dang ẩn náo. Vậy chúng ta đừng cưỡi ngựa nữa, mà hãy đi bộ đến đấy xem thử.
Tào Phác tán thành ngay:
- Cũng được. Từ đây đến đó chỉ còn có ba bốn dặm. Đi bộ một lát sẽ đến ngay.
Tao Phác tuy tuổi đã ngoài bẩy mươi, nhưng bước chân của lão vẫn còn nhanh nhẹn. Lão thi triển khinh công bám sát theo Hoắc Vũ Hoàn không hề bị rớt lại phía sau.
Dần dần họ cũng đến được chân núi. Đột nhiên cả hai phát hiện ra có nhiều dấu chân ngựa còn để lại rõ ràng ở trên những chỗ đất mềm.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt nói:
- Xem ra thì có lẽ hung thủ đang ẩn nấp bên trong ngôi mộ của quý phủ.
Tào Phác lắc đầu nói;
- Lão phu nghĩ bọn chúng chỉ đi ngang qua đây. Chứ làm sao biết được trong khu mộ của Tào gia có thể ẩn nấp được.
Hoắc Vũ Hoàn chợt nói:
- Bây giờ có thật hay không chăng nữa. Đối phương đều là những tên cực kỳ hung ác. Lát nữa gặp mặt khó có thể tránh được một trận kịch chiến. Lão tiền bối, tốt hơn hết là người đừng tham dư...
Không đợi Hoắc Vũ Hoàn nói hết, Tào Phác liền vội cắt ngang:
- Không thể được. Mặc cho hắn có ba đầu sáu tay đi nữa, nhưng một khi đã cố ý xâm nhập vào thánh địa của Tào gia, thì sẽ trở thành kẻ địch của Tào gia. lão phu làm sao có thể bỏ qua được chứ ?
Dứt lời lão liền vượt lên đi trước.
Hoắc Vũ Hoàn ngăn cản Tào Phác không được, nên đành phải rút đao ra cầm tay, chạy sát bên lão.
Một lát sau, cả hai người đã đến nơi. Nhưng Hoắc Vũ Hoàn chỉ thấy một hàng bậc đá dưới chân núi, tổng cộng có chừng mấy mươi bậc, hai bên bậc đá có dựng những hình người và ngựa cũng bằng đá. Ở

bậc đá cuối cùng chính là thạch môn. Phía bên trái thạch môn có một căn nhà gỗ nhỏ. Hiên nhiên đây là chỗ ở của lão nô bộc giữ mộ lúc trước.
Nhưng bên trong căn nhà gỗ vẫn im phăng phắc, không một bóng người, không một tiếng ngựa. Chung quanh khu mộ tất cả đều yên tĩnh, không có một chút gì khác thường.
Tào Phác ngạc nhiên hỏi:
- Kỳ quái ! Người đi đâu hết rồi nhỉ ?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Nhất định bọn chúng nấp bên trong thạch thất.
Muốn bước qua thạch môn bắt buộc phải có chìa khóa mở nó ra. Nhưng hiện giờ chìa khoá đang ở trên người của lão phu. Vậy người ngoài làm sao có thể bước vào bên trong được ?
Hoắc Vũ Hoàn đưa mắt đảo một vòng xong hạ thấp giọng hỏi:
- Khu mộ này tổng cộng có mấy cửa vào ?
- Chỉ có duy nhất một cửa.
Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Chìa khoá có tất cả mấy cái ?
- Cũng chỉ duy nhất có một cái.
Hoắc Vũ Hoàn hơi chau mày lại nói:
- Xin tiền bối kiển soát lại xem cái chìa khoá mang trong người là thật hay giả ?
- Chìa khoá này hoàn toàn thật. Không có cái chìa khoá này, ai cũng không vào được bên trong thạch thất.
Hoắc Vũ Hoàn nói với đầy vẻ nghi hoặc:
- Điều này thật kỳ lạ. Ánh đèn và dấu chân ngựa vừa rồi mới phát hiện, rõ ràng đã chứng minh được hung đồ đang ẩn náu ở nơi này, lẽ nào bọn chúng đã bay lên trời rồi sao ?
- Quanh đây trong vòng mười dặm ngoài toà thạch thất này ra, không còn nơi nào có thể ẩn nấp được nữa. Bây giờ chúng ta mở cửa ra, vào trong xem thử là sẽ rõ ràng ngay.
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Cũng được. vậy xin mời lão tiền bối hãy mau mở cửa ra, nhưng phải để cho tại hạ vào trong trước.
Tào Phác cười:
- Được rồi.
Hai người từ từ bước lên những bậc đá. Khi đến trước thạch môn, Hoắc Vũ Hoàn liền đưa đao chắn trước ngực, rồi đứng nép sang một bên phòng bị. Sau đó Hoắc Vũ Hoàn hướng về phía Tào Phác gật đầu, thấp giọng:

- Tiền bối mở ra đi.
Tào Phác lấy chìa khoá ra, cắm vào cái lỗ ở cửa, nhè nhẹ xoay về bên phải ba vòng. Sau đó lại xoay về bên trái một vòng.
"Tách", một tiếng kêu khô khan vang lên. Hai cánh cửa đá nặng nề từ từ lùi về phía sau.
Cửa vừa được mở, một luồng hương thơm của dược thảo lập tức ùa ra. Nhưng bên trong vẫn không thấy động tịnh gì.
Hoắc Vũ Hoàn liền tụ khí xuống đan điền, mở căng hai mắt nhìn vào bên trong. Chỉ thấy bên trong là một gian thạch thất hình vuông, ngoài ra không còn trông thấy rõ gì nữa.
Nhưng bên trong thạch thất không một tiếng động, rõ ràng là không có ngiười ẩn nấp. Tào Phác châm lửa đốt đèn lên, đưa cho Hoắc Vũ Hoàn và bảo:
- Lão phu nói không sai chứ ? Bên trong đâu có người.
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời, một tay cầm đao chầm chậm tiến vào trong.
Dưới ánh đèn, cảnh vật trong thạch thất đã có thể phân biệt được rõ ràng. Gian thạch thất được kiến trúc theo hình chữ "đinh". Gian ngoài rộnng chừng mười trượng và có bày bộ bàn ghế bằng đá. Bên trong có một thông đạo rộng chừng ba thước. Hai bên thông đạo đều là mộ huyệt. Cái đã được lấp đất, cái vẫn còn để trống.
Dọc theo vách tường ở gian ngoài, đều có xếp mấy chục cái rương gỗ. Mùi thơm của dược thảo phát ra từ những cái rương đó.
Tào Phác vừa chỉ những cái rương, vừa giải thích:
- Trong những cái rương này, đều chứa những loại thảo dược quí hiếm do nhiều đời Tào gia của lão phu thu thập được. Cũng có thể nói đây là toàn bộ tài sản của Tào gia. Cho nên...
Nói đến đây, đột nhiên lão kêu lên một tiếng thất thanh:
- Tại sao cái rương này lại đặt ở đây ?
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Là cái nào ?
Tào Phác bước mau đến góc tường bên trái, mở bật nắp một cái rương ra.
Nắp rương vừa được mở ra, Tào Phác liền biến sắc.
Thì ra bên trong cái rương không có gì cả, trống trơn.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi tiếp:
- Trong cái rương này đựng loại dược thảo gì ?
- Là một bình Sương Tuyết Tử liên cao, đặc chế của lão phu.
- Nó được dùng trị bệnh gì ?
- Loại thuốc này có thể giải độc, trị những vết thương bị thối và tái tạo

lớp da mới. Đây là loại thuốc trị ngoại thương vô cùng quí giá.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên nói:
- Quả nhiên không ngoài dự liệu của tại hạ. Tên hung đồ kia đã có ghé ngang đây. Chúng ta hãy mau...
Chưa nói dứt câu, đột nhiên một tiếng "tách" vang lên.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức im bặt, quay mình phóng nhanh như chớp ra phía cửa.
Vũ Hoàn ứng biến thật nhanh lẹ, nhưng dù vậy vẫn còn bị chậm một bước. Khi Vũ Hoàn ra đến nơi, thì hai cánh cửa cũng vừa khép lại. Đồng thời ngọn đèn trên tay bị đong đưa rồi tắt ngúm.
Gian thạch thất bỗng trở nên tối om. cả hai người đều không nhìn thấy nhau đâu cả, mà chỉ xác định được chỗ đứng qua tiếng thở gấp mà thôi. Phải đợi một lúc sau, Hoắc Vũ Hoàn mới đốt đèn sáng trở lại. Sau đ1o Vũ Hoàn cầm đèn quan sát kỹ cánh cửa đá.
Tào Phác bất chợt buông tiếng thở dài lên tiếng:
- Lão đệ. Không cần phải mất thời gian đâu. Chỉ có từ bên ngoài mới có thể mở được cánh cửa đó ra.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Khi kiến trúc gian thạch thất này, chẳng lẽ không ai nghĩ tới sẽ có người bị khoá lại bên trong sao ?
Tào Phác lắc đầu:
- cái chìa khoá để mở cánh cửa này do tộc trưởng bảo quản. Mội khi có cúng tế hay là an táng, đều mở cửa từ ngoài đi vào. Sau khi mọi việc xong xuôi, cũng chính do tay tộc trưởng khoá lại. Cho nên nhất định sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Đồng thời cũng chính vì phòng ngừa bọn trộm cắp nấp lại bên trong để ăn trộm tài vật, cho nên bên trong thạch thất không có ổ khoá để tra chìa vào mở.
- Nói vậy, nếu như không có chìa khoá thì không thể đóng mở cánh cửa này được ?
- Hoàn toàn đúng vậy.
- Phải chăng vừa rồi sau khi mở cửa xong, lão tiền bối vẫn còn để chìa nằm trong ổ ?
- Không đâu, mở xong, ta rút chìa ra, cho nên chìa khoá hiện vẫn còn trên ngươi lão.
Nói xong,lão lấy cái chìa khoá từ trong người ra cho Hoắc Vũ Hoàn xem.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên:
- Chìa khoá vẫn còn ở đây. Vậy cánh cửa này làm sao đóng lại được ?
tào Phác lắc đầu nhè nhẹ không trả lời.

Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Không phải tiền bối đã nói, cánh cửa này chỉ có một cái chìa khoá duy nhất hay sao ? Lẽ nào lại còn có một cái khác hay sao chứ ?
Tào Phác lại thở dài một tiếng:
- Đến nước này... A ! lão phu cĩung không cần phải giấu nữa để làm gì. Chìa khoá gian thạch thất này vốn có hai cái. Nhưng một cái đã bị huỷ đi cách đây hơn mười năm rồi, ai ngờ...
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao lại phải huỷ đi chứ ?
Táo Phác lại lắc đầu lần nữa:
- Chuyện này rất dài dòng. Nếu lão đệ muốn nghe, trước tiên hãy thổi tắt đèn đi, rồi chúng ta ngồi xuống từ từ nói tiếp.
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy trong gian thạch thất này không hề thông gió. Vả lại không mở được cánh cửa kia, có để đèn cũng chẳng làm gì. Vì thế Vũ Hoàn lập tức thổi tắt đèn.
Sau khi cả hai ngồi xuống ghế xong, Tào Phác mới bắt đầu kể:
- Thật gia Tào gia của lão không phải là người ở vùng này. Mà tổ tiên trước kia cũng là những nhân vật lừng lẫy trong võ lâm. Nhưng sau đó vì một tư thù nên đã xảy ra một cuộc thảm sát đẫm máu...
Từ đó tổ tiên của lão gia bắt đầu chán ghét những chuyện ân oán trong võ lâm. Cho nên mới đến Đồng Nhơn huyện này ẩn cư. Hơn nữa, họ còn bắt con cháu đời sau chỉ được học y, hành y ở trong thành này, không cho tham dự vào những chuyện trong giang hồ. Thậm chí còn nghiêm cấm con cháu của Tào gia không được bước chân ra khỏi Đồng Nhơn huyện. Nếu không sẽ phạm tôi khinh tông diệt tổ. Khi còn sống, kẻ ấy không được mang họ Tào, còn sau khi chết thì không được chôn trong khu mộ của Tào gia...
Hoắc Vũ Hoàn cau mày định hỏi nguyên nhân tại sao. Nhưng lại nghĩ đây có thể là chuyện thương tâm bí mật trong gia tộc của người ta, cho nên vừa tính mở miệng nhưng lại thôi
Tào Phác lại kể tiếp:
- Những lời giáo huấn của tổ tiên bổn phận làm con cháu phải tự nhiên nghe theo. Hậu nhân đời sau của họ không những hết lòng tuân thủ mà còn chưa từng bước chân ra khỏi Đồng Nhơn huyện. Nhưng đến đời lão phu thì lại sinh ra một tên nghịch tử.
Hoắc Vũ Hoàn "ồ" lên một tiếng, trong lòng dường như đã hiểu được phần nào của câu chuyện.
Tào Phác tiếp:
- Lão phu không cần nói ra, chắc lão đệ cũng biết đó là ai rồi. Đó chính là nho y Tào Dung đỉnh đỉnh đại danh ở thành Lan Châu hiện

nay. Lão ta còn có tên là Tào Lạc Sơn và cũng là huynh trưởng của lão phu...
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Hèn gì lão ta đặt tên cho hiệu thuốc là Đồng Nhơn đường, chắc để nói lên là lão vẫn còn nhớ cội nguồn...
Tào Pgác cười nhạct ngắt ngang lời nói của Hoắc Vũ Hoàn:
- Không, lão ta đã sớm quên cội nguồn, đã từ lâu không còn xứng đáng mang danh họ Tào nữa. Lão ta muốn mượn thanh danh của Tào gia, là để tạo danh vọng nho y của mình mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Ý lão tiền bối muốn nói lão ta không những chỉ làm trái lại với giáo huấn của tổ tiên, mà còn tự ý rời khỏi Đồng Nhơn huyện ?
- Đây chỉ là một nguyên nhân. Kỳ thật khi rời khỏi Đồng Nhơn huyện, lão ta đã từng gây ra nhiều chuyện tầy trời.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Đó là những chuyện gì ?
Tào Phác với giọng buồn buồn kể:
- Ngay từ nhỏ, Tào Lạc Sơn đã nghịch ý cha mẹ, không chuyên tâm lo học y thuật. Mà suốt ngày chỉ lo múa đao luyện kiếm mà thôi. Sau khi lớn lên, tính khí của lão càng bướng bĩnh hơn. Lão chuyên kết giao với bọn người tà ác, làm ra toàn những chuyện thị phi. Phụ thân lão vì quở phạt lão ta nhiều lần, nên đã bị lão ta đẩy rớt từ trên lầu xuống, chết ngay tại chỗ...
Hoắc Vũ Hoàn nghe đến đây cũng không khỏi căm phẫn:
- Thật là một đại nghịch tử.
- Sau khi gây ra đại hoạ, lão ta liền đi trốn. Từ đó không ai biết lão lưu lạc ở đâu.
Mãi hơn ba mươi năm sau, ngay ngày lão phu tiếp nhận tộc trưởng, thì đột ngột lão ta quay trở về. Hơn nữa, còn có võ công vô cùng trác tuyệt...
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Tào lạc Sơn trở về để làm gì ?
Tào Phác đáp:
- Lúc ấy lão ta đã gần lục tuần, còn lão phu cũng ngoài năm mươi. Tuy nói rằng gia quy nghiêm ngặt, nhưng dẫu sao cũng đã mấy mươi năm xa cách, tình cảm lại như thủ túc. Huống hồ lúc ấy cả hai cũng đều đã già. Những oán hận năm xưa, lão phu sớm đã quên lãng, vả lại...
Tào Lạc Sơn lại luôn miệng tự trách mình, tỏ ra rất hối hận và xin ta nghĩ tình huynh đệ cho lão được quay trở lại. Để có cơ hội chuộc tội

với song thân...
Tào Phác ngưng kể, lại lắc đầu mấy cái, rồi tiếp:
- Ta thấy lão quá thành khẩn, nên nhất thời đã yếu lòng, chấp thuận lời cầu xin của lão. Một điều nữa là vì lão là huynh trưởng nên ta đã định mang chức vụ tộc trưởng giao cho lão...
Sau đó vì những người khác trong gia tộc phản đối, bởi vậy ta đành bỏ ý định đó. Nhưng vẫn đem một cái chìa khoá dùng để mở cửa gian thạch thất này giao cho lão...
Lúc ấy ta chỉ nghĩ, điều quan yếu là lão biết sửa đổi và chịu hướng thiện, thì cho dù không hành y đi nữa thì cũng có thể tạo phúc cho thiên hạ. Không ngờ trong một phút yếu mềm, ta đã gây ra một sai lầm lớn...
Nói đến đây, lão hơi dừng lại một lát. Rồi thanh âm đột ngột trờ nên gay gắt:
- Lão ta ở được trong nhà hơn nửa năm. Suốt trong thời gian đó lão cứ đóng cửa ở trong phòng, không hề bước ra ngoài, mà chỉ dùng một đứa tiểu a hoàn khoảng mười ba tuổi để hầu hạ. Bề ngoài thì dường như xem ra lão ta đóng cửa ăn năn. Nhưng mà cứ độ mười hôm hay nửa tháng, tên tiểu a hoàn trở nên ốm yếu, xanh xao và lại đổi tên tiểu a hoàn khác...
Sau đó lão phu sinh nghi, liền theo dõi, mới phát hiện lão ta đang luyện một môn võ công tà độc. Hơn nữa lão phu còn phát hiện lão ta thường vào trong thạch thất lấy trộm những loại dược thảo quý hiếm, để dùng chúng trợ lực trong việc luyện công.
Nghe đến đây, Hoắc Vũ hoàn chịu không được liền chen vào cắt ngang lời Tào Phác:
- Đó là môn võ công tà độc gì ?
- Lão phu cũng không biết môn võ công đó tên gọi là gì. Nhưng phương pháp luyện tập vô cùng bẩn thỉu. Bằng cách hút lấy chân âm của các thiếu nữ. Sau đó dùng dược thảo điều hoà nguyên dương. Đây là tà đạo bí pháp dùng để tăng cường nội lực.
- Thế tiền bối không có ngăn cản lão ta lại hay sao ?
- Sao không ? Nhưng đáng tiếc, khi ta phát hiện được thì đã quá muộn. Tà công của lão đã gần luyện thành rồi. Lúc đó ta sợ không thể khống chế được lão, cho nên đàng phải dùng Bách Túc thảo pha vào trong chậu nước tắm của lão...
Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng hỏi:
- Cái gì gọi là Bách Túc thảo ?
- Đó là một lạoi thuốc kịch độc, màu trắng không mùi và khó phát hiện được. Người trúng độc cơ thể sẽ bị thối rửa ra, nhưng không hề

nguy hiểm tánh mạng. Đây là vì ta còn nghĩ đến tình huynh đệ. Chỉ muốn chế phục nhằm phế bỏ võ công của lão ta. Nên không giết chết lão.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Tại sao lại phải hạ độc vào trong chậu nước tắm ?
- Bởi vì trước khi luyện công, nhất định phải tắm rửa sạch sẽ. hạ độc bằng cách này dễ dàng thành công hơn. Nhưng thật không may, hôm đó lão ta đổi ý muốn gội đầu trước...
Hoắc Vũ Hoàn thất thanh la lên:
- Trời !
Tào Phác lại kể tiếp:
- Trong lúc tên a hoàn múc nước xối lên đầu lão ta, thì tóc lão ta rụng rơi xuống. Lão hét lên một tiếng rồi lập tức đẩy tên a hoàn rơi vào trong chậu nước...
Kết quả tên a hoàn chết thảm. Lão ta cũng bị tổn thương phần đầu và trước ngực. Vì địch không lại Thanh Hồng kiếm của ta, nên lão mang thương tích tìm đường tẩu thoát. Khi đó ta lập tứcc xách kiếm đuổi theo, ra đến cửa thì ta bắt kịp lão.
Hoắc Vũ Hoàn nôn nóng quá, lại hỏi:
- Thế rồi lão tiền bối xử trí lão ta như thế nào ?
Tào Phác thở đài đáp:
- Lúc ấy ta quyết tâm vì nghĩa mà diệt đại hoạ. Dùng gia pháp giết lão, nhưng lão đã quỳ xuống van xin ta tha mạng cho. Hơn nữa lão còn lấy cái chìa khoá ra huỷ bỏ ngay trước mặt ta, thề rằng sẽ đổi họ và vĩnh viễn không trở về lại Đồng Nhơn huyện...
Hoắc Vũ Hoàn vọt miệng:
- Thế là tiền bối lại mềm lòng ?
tào Phác không trả lời, chỉ nói tiếp với giọng buồn buồn:
- Ta thấy lão đã bị thương nặng như thế, nên có phần do dự chưa ra tay. Đúng ngay lúc ấy, đột nhiên có bốn năm tên cao thủ xuất hiện, cướp lão ta đi mất... Từ đó đến nay đã hơn mười mấy năm, lão ta chưa một lần trở về Đồng Nhơn huyện.
- Lão ta tuy không có trở lại Đồng Nhơn huyện, nhưng ở tại Lan Châu lại mở một hiệu thuốc tên là Đồng Nhơn đường. Hơn thế, lão ta vẫn còn giữ nguyên tên họ cũ. Việc này tiền bối có được biết hay không ?
Tào Phác đáp:
- Việc đó lão phu đương nhiên là biết, nhưng kẹt nỗi tổ tiên đã đi huấn, không cho phép con cháu rời khỏi Đồng nhơn huyện. Vì vậy ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Hồi 16
Thái Gia Độc Tinh

Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Gần đây ở tại thành Lan Châu có tin đồn rằng, Tào Lạc Sơn đã bị bệnh nặng sắp chết. Lão tiền bối chắc cũng đã nghe được tin này rồi?
Tào Phác thở dài:
- Con người ai không phải chết? Tính ra năm nay lão đã bảy mươi bảy tuổi. Cho dù chưa chết, cũng chẳng còn làm được gì.
Hoắc Vũ Hoàn nghi hoặc:
- Nếu như lão ta thật sự bị bệnh nặng sắp chết, thế thì chìa khoá mở cánh cửa này tại sao xuất hiện? Và lọ thuốc Sương Tuyết Tử Liên cao kia bị ai trộm đi?
Tào Phác vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Lão đệ hoài nghi hung thủ bị thương kia chính là huynh trưởng của lão phu?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Tào Phác, mà chỉ nói:
- Năm đó, phần đầu và ngực của Tào Lạc Sơn không phải đã bị thương hay sao? Tại hạ đã hai lần chạm trán với tên hung thủ kia. Mỗi lần gặp trên đầu hắn cũng đều có đội một cái nón tre rộng vành và trên mình choàng một cái áo khoác đen... Cũng như hắn không bao giờ chịu để lộ diện mạo ra ngoài. Từ những điểm này, tại hạ tin rằng tên hung đồ kia nhất định là lão ta.
Tào Phác im lặng thật lâu, sau đó thở dài:
- Đáng tiếc lão phu phải nghiêm túc chấp hành gia qui của tổ tiên, đành chịu. Không có cách nào rời khỏi Đồng Nhơn huyện. Nếu không... đâu có di hoạ đến ngày hôm nay.
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Lão tiền bối, xin người thứ lỗi cho câu nói thất lễ này của tại hạ. Hoắc mỗ cho rằng gia qui của tổ tiên không phải là một điều cứng nhắc, mà con cháu chỉ biết nhắm mắt noi theo. Ngược lại điều quan trọng là phải hiểu được ý nghĩa sâu sắc của tổ tiên muốn nói gì - Ý của lão đệ muốn nói...
- Ví dụ nói, ban đầu lệnh tổ di huấn nghiêm cấm con cháu không

được rời khỏi Đồng Nhơn huyện. Thật ra mục đích chủ yếu là muốn phòng ngừa không cho con cháu đời sau can dự vào chuyện giang hồ, đúng không?
- Không sai"
- Nếu đã là vậy đũ thấy ý của lệnh tổ. Không phải là muốn ngăn cấm con cháu đời sau rời khỏi Đồng Nhơn huyện, mà chỉ không muốn cho họ can thiệp vào chuyện võ lâm thôi.
Táo Phác ấp úng:
- Việc này...
Hoắc Vũ Hoàn cười:
- Cho nên tại hạ thấy rằng, những điều giáo huấn trong gia qui đều tốt cả. Nhưng hậu nhân đời sau của Tào gia chỉ cần không làm sai ý chánh cuả lệnh tổ là được rồi, chứ không nên chấp nhặt từng câu từng chữ trong lời văn.
Tào Phác sững sốt bảo:
- Lão đệ, ý của ngươi muốn ta phá bỏ gia qui, làm trái lời di huấn cuả tổ tiên sao?
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm túc đáp:
- Tuy phá bỏ gia qui, nhưng không hề làm trái lời di huấn cuả lệnh tổ.
- Tại sao?
- Việc này giống như trong môn phái, có một tên nghịch đồ lấy danh nghiã bổn môn, ở bên ngoài gây ra tội ác. Như vậy người chưởng môn há có thể không thanh trừng môn hộ sao?
Tào Phác lớn tiếng nói, trong thanh âm có phảng phất một niềm phấn khởi:
- Nói rất đúng! Phải vì Tào gia mà thanh trừng nội bộ. Nếu không làm sao có thể đối mặt với tổ tiên...
Nói đến đây, bỗng nhiên lão buông ra một tiếng thở dài:
- Nhưng đáng tiếc đã quá muộn. Chúng ta bị nhốt trong này, không có đường ra. Cho dù không bị chết ngạt, cũng sẽ bị chết đói mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Chẳng lẽ không còn cách nào thoát thân nữa hay sao?
Tào Phác với giọng chán chường:
- Không còn cách nào khác"
- Sau khi trời sáng, những người trong tiệm không thấy lão tiền bối trở về. Lẽ nào lại không đi tìm kiếm hay sao?
Tào Phác lắc đầu:
- Tìm đến cũng vô dụng. Họ không có chià khoá, làm sao mở được cánh cửa kia?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi:

- Nếu như chúng ta khoét một cái lỗ, rồi đưa chìa khoá ra ngoài thì sao?
Tào Phác lại lắc đầu:
- Toà thạch thất này được kiến tạo bên trong một tảng đá lớn. Mỗi vách cuả toà thạch thất này đều dày khoảng ba thước. Muốn đào một cái lỗ cũng không phải là chuyện dễ.
- Dùng bảo đao cũng không được hay sao?
Tào Phác gượng cười:
- Bảo đao tuy bén, nhưng trong một thời gian ngắn không thể nào hoàn thành được. Chỉ sợ rằng chưa đào xong, chúng ta đã chết đói mất rồi.
Hoắc Vũ Hoàn trầm giọng bảo:
- Không lẽ chúng ta ngồi đây chờ chết? Chi bằng hãy thử vận may xem.
Dứt lời, Hoắc Vũ Hoàn xách đao đứng lên bước đến bên cửa.
Trước tiên Hoắc Vũ Hoàn dùng đao chém vài nhát lên trên cánh cưả. Sau đó cầm mảnh đá vỡ lên đoán chừng độ cứng của nó. Rồi Hoắc Vũ Hoàn lại dùng cán đao gõ nhè nhẹ lên trên vách gần cánh cưả. Một mặt vừa gõ, một mặt Vũ Hoàn lắng nghe tiếng hồi âm của nó để đoán biết độ dày cuả vách đá.
Vũ Hoàn nhớ rằng, khi cửa mở ra, cả hai cánh cửa đều lùi vô bên trái và phải. Hơn nữa, chúng di chuyển rất êm, không hề có một tiếng động nhỏ nào.
Từ điểm này có thể nhận thấy hai bên vách thạch thất ắt có một khoảng trống và có thể được thiết kế bánh xe lăn. Để khi cánh cửa di chuyển sẽ được nhẹ nhàng và êm ái hơn.
Nói cách khác, ở đoạn vách đá này mỏng hơn các nơi khác và có thể đào thông ra ngoài.
Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn áp sát tai vào vách, kiên nhẫn dùng cán đao gõ tiếp lên và chú ý lắng nghe...
Trong thạch thất này không có lỗ thông gió, bởi vậy bên trong tương đối nóng bức. Trên trán Hoắc Vũ Hoàn đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.
Bên trong gian thạch thất lúc này, ngoài tiếng gõ lên vách đá cuả Vũ Hoàn ra, không còn nghe một tiếng động nào khác.
Một hồi lâu sau, Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên ngừng gõ, thở phào ra một tiếng.
Tào Phác vội hỏi:
- Thế nào?
Hoắc Vũ Hoàn trả lời:
- Quả nhiên không ngoài phán đoán cuả tại hạ.

Hoắc Vũ Hoàn lập tức đốt đèn lên, vừa đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán, vừa dùng mũi đao vạch trên vách một đường rồi nói:
- Khúc vách nơi này bên trong đã được đào xẻ ra. Nếu như chúng ta muốn đào một cái lỗ thì chắc chắn không khó. Nhưng nếu làm như thế sẽ gây hư hại cho khu mộ...
Tào Phác ngắt lời:
- Vì để thoát thân, có gây tổn hại một chút cũng chẳng sao nhưng không biết phải mất bao nhiêu thời gian?
- Nếu chỉ đào một cái lỗ nhỏ, phải mất khoảng hai canh giờ. Còn muốn đào một cái lỗ lớn hơn có thể chui người ra được ắt phải mất nhiều thời gian.
Tào Phác liền đáp:
- Nếu là như vậy, trước tiên chúng ta hãy đào một cái lỗ nhỏ. Đợi đến khi trời sáng, sẽ có người trong cửa hiệu đến đây tìm chúng ta.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu đồng ý rồi bắt tay vào đào.
Khi bắt đầu đào, Vũ Hoàn mới phát hiện sự việc không đơn giản như mình tưởng.
Thanh Ngư Lân bảo đao tuy sắc bén nhưng dù sao nó cũng không phải là một dụng cụ dùng để đào đá. Hơn nữa mặt vách đá lại trơn, nên càng bất tiện cho việc đào bới. Mất một thời gian khá lâu, mà Vũ Hoàn đào chẳng được bao sâu.
Hoắc Vũ Hoàn mệt lã người, cả người ướt đẫm mồ hôi. Điều khiến cho người ta lo sợ chính là không kkhí trong thạch thất mỗi lúc một mỏng dần. Còn ánh đèn thì lắc lư gần muốn tắt.
Tào Phác lập tức thổi tắt đèn và bảo:
- Lão đệ nghỉ tay một lát đi. Để lão đào tiếp cho.
Hoắc Vũ Hoàn thật sự cũng đã mệt, nên đành phải đưa bảo đao cho Tào Phác, còn mình đến bên ghế đá ngồi nghỉ mệt lấy sức.
Công việc có thể thay phiên được, nhưng không khí thì không. Dần dần hai người cảm thấy khó thở, nhịp tim đập loạn xạ, đầu óc nặng trịch...
Tào Phác thở hổn hển nói:
- Lão đệ không xong rồi. Đợi đến khi chưa đào xong, chúng ta đã bị chết ngạt mất rồi.
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời, hít sâu vào một hơi. Cướp lấy thanh bảo đao ra sức đào tiếp tục...
Tào Phác thở mạnh ra một tiếng, lại tiếp:
- Hoắc lão đệ, là ta đã hại lão đệ. Nếu như ta chết trong đây, có thể gọi là đúng chỗ, nhưng còn lão đệ... lão đệ...
Hoắc Vũ Hoàn tuy nghe lão nói, nhưng vẫn không trả lời mà còn cắn

chặt răng lại, ra sức đào tiếp...
Hình như Hoắc Vũ Hoàn đã dùng hết sức lực để đào. Chỉ thấy mũi đao cứ liên tục đâm vào vách đá, lửa bắn tung toé cả ra.
Bỗng nhiên nghe giọng nói đứt quãng cuả Tào Phác kêu lên:
- Lão đệ... xin lão đệ hãy cho... cho ta một đao... như vậy có lẽ lão đệ sẽ sống... lâu thêm được một chút.
Chưa dứt câu, lão đã ngã lăn ra đất.
Lúc này mồ hôi trên người Vũ Hoàn chảy ra như tắm. Chỗ lồng ngực dường như bị một sợi dây càng lúc càng xiết chặt, thật khó thở vô cùng.
Vũ Hoàn biết mình đang ở vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Hai tay nắm chặt chuôi đao, dùng hết sức bình sinh đâm thật mạnh vào vách đá ngay chỗ đang đào.
Lần này mũi đao cắm mạnh vào, tựa như đâm vào một đống vải bông.
Tiếp theo Hoắc Vũ Hoàn cũng hôn mê, không còn hay biết gì nữa...
Trong thạch thất tối om không biết đã trải qua thời gian bao lâu. Bất chợt Hoắc Vũ Hoàn bắt đầu tỉnh lại.
Vừa mở mắt ra, cố sức nhìn lên vách đá Vũ Hoàn thấy thanh Ngư Lân bảo đao vẫn còn cắm ở trên vách.
Nhưng tua đao thì lại hơi lung lay.
Là gió?
Không sai, một làn gió yếu ớt từ ngoài đang thổi vào.
Nhưng gió từ đâu thổi đến? Chẳng lẽ vách đá đã bị đào thủng?
Không thể nào"
Vách đá có đến hai lớp. Vưà rồi vũ Hoàn mới phá thủng lớp trong.
Không thể nào một đao lại xuyên qua hai lớp vách đá.
Hoắc Vũ Hoàn đứng dậy, vội vã rút thanh đao ra. Sau đó kê mắt vào sát lỗ thủng cố sức nhìn...
Vừa nhìn vào. Hoắc Vũ Hoàn đã vọt miệng kêu lên:
- May mắn! May mắn! May mắn"
Hoá ra, vị trí mà Vũ Hoàn đã đào, đúng ngay lỗ ổ khoá trên vách đá bên ngoài, gió thổi vào cũng chính từ chỗ đó.
Lỗ ổ khoá tuy nhỏ, gió thổi vào tuy yếu. Nhưng vào lúc này, chẳng khác gì suối nước ngọt giữa sa mạc mênh mông Hoắc Vũ Hoàn kê sát mũi vào cái lỗ, hít liến hai ba hơi. Sau đó Vũ Hoàn ôm Tào Phác mang đến bên vách đá, để lão được hít thở không khí từ ngoài thổi vào.
Từ từ rồi Tào Phác cũng tỉnh lại.
Trong lúc lão lồm cồm ngồi dậy, bất giác đưa mắt nhìn bốn phía hỏi:

- Hoắc lão đệ, chúng ta đã chết hay còn sống?
Hoắc Vũ Hoàn cười trả lời:
- Chúng ta đã chết một lần, nhưng bây giờ đang sống lại.
Sau khi biết rõ sự tình. Tào Phác cảm khái:
- Ta là người có tội với Tào gia, cho dù chết đi cũng chẳng luyến tiếc. Nếu như liên luỵ đến lão đệ, ngược lại ta chết cũng không nhắm mắt.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Có lẽ lệnh tổ phò hộ cho lão tiền bối. Để thay họ trừng trị tên nghịch tử của Tào gia"
Tào Phác gật đầu đáp:
- Không sai, sau khi thoát khỏi nơi này. Ta sẽ tập họp tất cả gia tộc lại để sửa đổi di huấn. Sau đó sẽ theo lão đệ đến Lan Châu xử tội lão thất phu kia.
Ngừng một lát lão lại tiếp:
- Bây giờ có thể nhìn thấy lỗ ổ khoá. Tại sao chúng ta không dùng chìa khoá thử xem, có lẽ mở được thì sao?
Hoắc Vũ Hoàn liền đáp:
- Phải a! Đợi tại hạ đào cái lỗ rộng thêm chút nữa, rồi ta thử xem sao.
Nhưng kết quả khiến cho cả hai đều thất vọng. Bởi vì lỗ ổ khoá ngoài rộng trong hẹp, bởi vậy chìa khoá không thể cắm ngược vào ổ khoá được.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài:
- Xem tình hình này, chỉ còn cách đào tiếp mà thôi.
Tào Phác suy nghĩ giây lát rồi bảo:
- Chúng ta hãy nghỉ một chút, đợi bọn gia nhân tới kêu bọn chúng mang dụng cụ đến, đào từ bên ngoài vào. Như vậy sẽ dễ hơn.
Đang nói chuyện, bỗng nhiên cả hai nghe tiếng bước chân. Tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần hơn. Dường như có người đang bước lên những bậc đá, từ từ tiến về phía cửa gian thạch thất.
Tào Phác vui mừng nói:
- Lão đệ, vận may của chúng ta cũng không tệ. Đệ nghe thử, đó không phải là tiếng chân người đến tìm sao?
Hoắc Vũ Hoàn ngược lại đưa tay lên ra dấu cho lão im lặng và trầm giọng bảo:
- Đừng vội lên tiếng gọi, có lẽ hung đồ vẫn chưa rời khỏi nơi đây...
Tiếng bước chân vẫn chầm chậm tiến về phía trước. Cuối cùng thì dừng lại trước cửa thạch thất. Tiếp theo là có tiếng đẩy cửa ình ịch. Hình như người kia muốn mở cửa ra thì phải.
Tào Phác tim đập thình thịch, mấy lần lão định lên tiếng gọi, nhưng đều bị Hoắc Vũ Hoàn ngăn cản lại.

Người bên ngoài cố gắng đẩy một hồi, vẫn không làm sao mở được cánh cửa đá kia.
Bỗng nhiên nghe tiếng nói vang lên:
- Thật là kỳ. Có người thấy họ đi ra ngoài thành về hướng này, thế tại sao không tìm thấy?
Vừa nghe được giọng nói. Hoắc Vũ Hoàn vội vàng mừng rỡ kêu lên:
- Hà Hoa! Hà Hoa! Ta đang ở trong này nè"
Ở bên ngoài, chính là Hà Hoa hình như đang mừng quýnh lên, nói lớn:
- Bá bá! Người đang nói chuyện với Hà Hoa phải không?
- Đúng vậy! Bá bá và Tào gia gia đang bị nhốt bên trong cánh cửa đá này, không làm sao ra được. Cháu đến thật đúng lúc...
Hà Hoa giọng có vẻ ngạc nhiên:
- Tại sao bá bá lại bị nhốt trong đó? Ai đã nhốt bá bá vào trong đó?
- A! Nói ra thật dài dòng. Hà Hoa trước tiên cháu mở cánh cửa này ra cái đã.
- Nhưng cánh cửa này bằng đá, đã vừa dày lại vừa nặng. Hà Hoa cố đẩy nó mấy lần mà không nổi.
- Đương nhiên là đẩy không nổi rồi. Phải dùng chìa khoá mới mở được...
Hà Hoa vội cắt ngang hỏi:
- Chìa khoá ở đâu cháu có?
Vũ Hoàn đáp:
- Chìa khoá đang ở trong người chúng ta.Nhưng không có cách nào trao được cho cháu.
Hà Hoa cháu làm thế nào mà tìm được đến dây?
- Bá bá còn hỏi sao? Khi bá bá đi cũng không nói với Hà Hoa một tiếng. Báo hại cháu ngủ đến nửa đêm, tỉnh lại sợ muốn chết. Cho nên cháu ra ngoài tìm bá bá. Vừa đi cháu vừa khóc, hỏi thăm những người đi đường...
Nói đến đây hình như Hà Hoa cảm thấy mủi lòng bật lên tiếng khóc.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài:
- Là do bá bá không đúng. Bá bá đã nói sẽ trở về ngay. Ai ngờ lại bị nhốt ở trong này.
Hà Hoa thổn thức nói tiếp:
- Sau đó cháu có nghe một người bảo có hai người cưỡi ngựa ra cửa Nam môn. Trong đó có một người hình dáng rất giống bá bá. Vì vậy cháu mới tìm được đến chỗ này.
Vũ Hoàn vội an ủi:
- Được rồi đừng khóc nữa. Sau này bá bá sẽ không bỏ mặc cháu

nữa đâu. Bây giờ nghe lời bá bá, mau trở vào trong thành một chuyến nữa...
- Trở vào trong thành để làm gì?
- Từ khách điếm hiện chúng ta đang trọ, đi về hướng Tây sẽ thấy một hiệu thuốc tên Khánh Dư đường. Cháu đi nói với những người trong tiệm thuốc rằng chúng ta đang bị nhốt tại khu mộ của Tào gia. Kêu họ mang dụng cụ đào đất đá, lập tức đến đây tiếp cứu.
Hà Hoa do dự hỏi:
- Hiện tại trời vẫn còn chưa sáng. Cháu đi nói với họ, sợ họ có tin hay không?
- Chúng ta có hai con ngựa, đang dấu ở trong lùm cây bên ngoài thành. Cháu lấy ngựa cưỡi về, bảo đảm bọn họ tin ngay.
- Thế thì Hà Hoa xin đi ngay. Nhưng mà bá bá phải đợi cháu trở lại mới được đi đó nha"
Hoắc Vũ Hoàn gượng cười trả lời:
- Cháu cứ việc yên tâm. Khi nào cháu chưa đến, chúng ta có muốn chạy cũng không được.
Sau khi căn dặn họ hai ba lần, Hà Hoa mới chịu rời khỏi khu mộ Tào gia.
Tào phác hỏi giọng có vẻ ngạc nhiên:
- Vị tiểu cô nương Hạ Hoa này là ai vậy?
Hoắc Vũ Hoàn thở dài bảo:
- Là một cô nhi đáng thương. Song thân cuả cô bé đã bị tên hung đồ kia tàn sát hết.
Nghe xong, Tào Phác cũng cảm thấy thương hại cho cô bé, đồng thời càng căm hận tên hung đồ kia hơn Hai người bỗng nhiên lặng thinh chẳng nói gì thêm nữa. Họ cứ ngồi im như thế không biết bao lâu.
Lúc này bình minh đã ló dạng. Những tia nắng ban mai yếu ớt lọt qua lỗ khoá vào trong gian thạch thất.
Trời càng sáng, Vũ Hoàn càng bồn chồn lo lắng hơn. Hà Hoa thật sự đã không trở lại, hay là cô bé giữa đường đã gặp chuyện không hay?
Không ngờ đúng ngay lúc ấy, có tiếng vó ngựa từ xa đưa đến.
Tào Phác vui mừng ra mặt, lớn tiếng nói:
- Đến rồi! Vị tiểu cô nương này tuổi tác tuy nhỏ, không ngờ lại lanh lẹ tới vậy, Hoắc Vũ Hoàn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn ngưng thần lắng nghe.
Chợt vũ Hoàn chau mày lại noí:
- Không phải đâu! Tại sao chỉ có một tiếng chân ngựa mà thôi? Nhứt định Hà Hoa sợ lão đệ đi mất, nên vội vã đến đây trước để xem thử.

Tiếng vó ngựa đã dừng dưới chân núi. Chỉ một lát sau, quả nhiên nghe thấy tiếng thở dốc cuả Hà Hoa bên ngoài và cất tiếng gọi lớn:
- Bá bá! Bá bá"
Tào Phác mỉm cười nói:
- Lão phu đoán không tệ chứ? Mau trả lời cho cô ta đi, đừng để cô bé lại phải khóc lên nữa.
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng đáp lại:
- Hà Hoa, cháu đến rồi đó sao? Sự việc đã làm xong xuôi hết chưa?
Ở bên ngoài, Hà Hoa vừa thở vừa nói:
- Bá bá! Đã xảy ra chuyện rồi...
Hoắc Vũ Hoàn thất kinh:
- Đã xảy ra chuyện gì?
- Khi Hà Hoa tìm đến hiệu thuốc kia, thấy mọi người bu quanh chật cứng trước tiệm.
Cháu cố gắng chui vào bên trong nhưng không thể được. Mới hỏi thăm những người chung quanh, cháu mới biết đêm qua đã xảy ra chuyện. Những người trong tiệm đều đã bị giết chết hết...
Hoắc Vũ Hoàn và Tào Phác nghe xong đều hoảng hốt, cùng lúc thất thanh la lớn:
- Cái gì? Cháu nói lại một lần nữa thử xem"
Hà Hoa lập lại:
- Mọi người trong hiệu thuốc Khánh Dư đường, đêm qua đều bị giết sạch. Hiện giờ quan huyện đang ở đấy khám tử thi.
Tào Phác nghe được tin này rã rời cả tay chân. Lão nghiến răng ken két:
- Súc sanh, thật là ác độc.
Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng hỏi:
- Nói vậy cháu không gặp một ai trong cửa hiệu cả?
- Trong hiệu chẳng còn một người sống sót. Hà Hoa lại không biết có nên nói cho người khác nghe hay không? Nên đành phải quay trở lại báo tin. Bá bá người nói xem cháu phải làm gì bây giờ?
Hoắc Vũ Hoàn im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:
- Việc đã như vậy, cháu mau trở vào lại trong thành. Tạm thời đừng đem việc này tiết lộ ra ngoài. Trước tiên cháu về khách điếm lấy túi hành lý...
Hà Hoa hỏi:
- Lấy túi hành lý xong, cháu phải làm gì?
- Trong túi hành lý còn một chút bạc vụn. Cháu lấy một mớ trả cho khách điếm, và dặn tiểu nhị để danh hai phòng cho chúng ta. Khi nào quay trở lại, chúng ta sẽ tính tiền luôn một lượt. Nhưng phải nhớ là

bình tỉnh, tuyệt đối đừng để sự hoảng hốt bộc lộ ra ngoài...
- Sau đó thì sao?
- Sau đó cháu đi kiếm một người thợ đẽo đá, bảo hắn mang theo đồ nghề rồi cháu dẫn hắn đến đây...
- Nếu như người kia hỏi cháu đi làm việc gì, cháu phải trả lời làm sao?
- Cháu nói với hắn khi nào đến nơi tự nhiên sẽ rõ. Nếu hắn không đồng ý, chúng ta hãy trả trước cho hắn một lượng vàng. Nhưng nhớ đừng bao giờ nhắc gì đến khu mộ cuả Tào gia cả, cháu nhớ chưa.
Hà Hoa nhanh miệng đáp:
- Nhớ rồi, bây giờ cháu lập tức đi ngay.
Sau khi đã dặn dò Hà Hoa đâu đấy xong xuôi, Vũ Hoàn quay sang an ủi Tào Phác:
- Lão tiền bối đừng quá xúc động. Tên hung đồ làm như thế, là muốn cắt tuyệt đường thoát thân của ta. May mắn là bọn chúng không biết Hà Hoa, vì vậy chúng ta vẫn còn hy vọng.
Tào Phác cắn chặt hai môi lại đến nổi tưa ra cả máu tươi. Lão quỳ xuống quay mặt vào trong thông đạo nói:
- Chư vị liệt tổ! Xin chư vị giúp cho Tào Phác được thuận lợi thoát thân ra được chỗ này.
Dù rằng có phải đi tận chân trời góc bể, đệ tử thề rằng cũng phải tận tay bắt giữ tên súc sanh tuyệt tình vô nghĩa kia... Nếu không hài cốt cuả đệ tử vĩnh viễn sẽ không được chôn ở nơi này.
Nói xong lão dập đầu xuống đất lạy liền chín lạy Hoắc Vũ Hoàn khuyên nhủ lão:
- Việc báo thù là chuyện lâu dài. Hiện nay lão tiền bối đang mang nặng mối huyết hải thâm thù cuả gia tộc. Cần phải giữ gìn sức khoẻ mới được.
Tào Phác cười thê lương:
- Hoắc lão đệ, ngươi cứ việc yên tâm. Lão phu phải giữ lại mạng già này, để tận mắt xem lão súc sanh bị báo ứng như thế nào.
Tiếp theo, lão thở dài một tiếng rồi nói:
- Tiếc là trong lúc sơ ý, lão phu không mang theo cây Thanh Hồng kiếm. Để bảo kiếm rơi vào tay lão súc sinh.
Hoắc Vũ Hoàn tiếp:
- Nếu như một người làm nhiều chuyện bất nghĩa, sớm muộn gì ông trời cũng chẳng dung thân. Cho dù trong tay lão có là thần kiếm đi nữa cũng không cứu được mạng của lão.
- Không thể nói như vậy được. Lão súc sanh kia võ công rất siêu phàm. Bây giờ lại có thêm thần kiếm thì chẳng khác nào hổ mọc

thêm cánh e rắng rất khó chế phục. Tình thế đã đến nước này, chúng ta không thể không có dự tính trước.
- Thế lão tiền bối định tính như thế nào?
Tào Phác chậm trãi nói:
- Bây giờ lão đệ mồi đèn lên và tìm giúp lão một cái rương có sơn ký hiệu bằng màu đỏ.
Ta sẽ cho lão đệ xem một vật.
Hoắc Vũ Hoàn y theo lời của lão đốt đèn lên. Rồi hiệp lực cùng Tào Phác tìm kiếm.
Không bao lâu, quả nhiên tìm thấy một cái rương bằng sắt rất kiên cố, ở tầng dưới cùng trong góc phòng.
Trước hết họ khiêng cái rương ra ngoài. Trên nắp rương có một dấu chéo bằng sơn đỏ và dán giấy niêm phong. Ổ khoá của cái rương đã hoàn toàn rỉ sét. Dường như đã nhiều năm nó chưa hề được mở ra.
Tào Phác đưa tay phủi lớp bụi trên mặt rương. Sau đó xé bỏ giấy niêm phong, bẻ gẫy ổ khoá và mở nắp rương ra.
Trong hòm là một cái hộp vuông nhỏ cũng bằng sắt. Chung quanh cái hộp được lót bằng vải bông, để đề phòng cái hộp không bị va chạm.
Tào Phác nhè nhẹ nhét cái hộp vào trong tay Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Lão đệ mở ra xem thử đi. Nhớ phải cẩn thận, đừng để cho vật bên trong rơi xuống bị bể.
Hoắc Vũ Hoàn hồi hộp hỏi:
- Thật ra bên trong là vật gì vậy?
- Là một vật lão đệ chưa từng thấy qua, thậm chí cũng chưa từng nghe qua. Lão đệ cứ mở nó ra xem thử trước đi.
Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn cẩn thận từ từ mở nắp cái hộp nhỏ ra.
Bên trong cái hộp là một lọ thủy tinh lớn bằng ngón tay cái, phát ra bảy màu rực rỡ.
À! Không phải lọ thuỷ tinh là vật trong suốt.
Màu sắc rực rỡ kia phát ra chính từ chất nước bên trong cái lọ...
Không phải, bên trong cái lọ không phải là nước. Nó đặc hơn nước một chút, nhưng lại loãng hơn đầu.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn một hồi lâu rồi hỏi:
- Thật ra đây là vật gì mà hình dạng kỳ quái như vậy?
Tào Phác nói:
- Nó có tên là Thái Nga độc tinh.
- Vật này sặc sỡ như thế, hoá ra lại có độc hay sao?
- Không sai, đây là vật độc môn bí chế của Độc Vương Liễu Hàn Thanh, lừng danh khắp thiên hạ năm xưa. Chỉ cần dùng một giọt nhỏ

cũng đủ giết chết cả ngàn người. Một bình chất độc này có thể giết sạch hết con người gia súc, huỷ hoại cây cỏ côn trùng trong vòng phạm vi một trăm dặm.
Vũ Hoàn thất thanh la lên:
- Ồ! Nó lợi hại đến như vậy sao?
- Như thế còn chưa có lợi hại đâu. Điều đáng sợ chính là những người trúng độc khi chết toàn thân vẫn bình thường, thần sắc giống như đang ngủ vậy,.. Nhưng có ai đụng đến thi thể của họ, lập tức sẽ bị nhiễm độc chết ngay. Cứ như vậy, người này truyền độc cho người kia. Phải một năm sau độc tính mới hoàn toàn mất hẳn...
Dừng lại một lát rồi lão nói tiếp:
- Ngoài ra mùi hương của Thái Nga độc tinh cũng không kém phần độc hại. Nếu như ngửi phải mùi hương này, cũng đủ khiến cho con người tâm thần tán loạn, biến thành cuồng điên. Hơn nữa trên thế gian không hề có thuốc giải.
- Một loại độc dược ghê gớm như vậy, lão tiền bối từ đâu mà có được.?
- Năm xưa tiên tổ hành đạo trên giang hồ. Có một lần người vào trong núi hái thuốc.
trong lúc tình cờ, tiên tổ đã phát hiện được huyệt động chôn thi hài của Độc Vương Liễu Hàn Thanh. Đồng thờ còn lấy lấy được bộ "Độc kinh" và cái lọ này. Nhưng lệnh tổ không muốn lưu giữ nó lại...
Hoắc Vũ Hoàn liền cướp lời:
- Thế sao lệnh tổ không thiêu huỷ nó đi?
- Đây là loại kịch độc trên thế gian, muốn tiêu huỷ nó đi cũng không phải là chuyện dễ.
Theo như trong độc kinh ghi chép. Chất độc này không thể chôn được, cũng không thể dùng lửa đốt được. Mà chỉ có một biện pháp duy nhất là để cho nó tự hành phong hoá.
Hoắc Vũ Hoàn không hiểu hỏi:
- Tự hành phong hoá là như thế nào?
- Đó chính là mở nắp lọ ra, đặt nó trên đỉnh một ngọn núi hoang vu hẻo lánh. Đợi đúng một năm sau,màu sắc trong lọ biến thành màu trắng. Khi đó thì chất độc cũng đã mất đi độc tính.
- Đã có biện pháp này, tại sao lúc đầu không làm thử xem?
Tào Phác lắc đầu nói:
- Tiên tổ đã thử qua. Nhưng chưa đến ba ngày, tất cả cây cỏ trên núi đều bị trụi khô hết.
Chim thú trúng độc trở nên điên loạn, tự tàn sát lẫn nhau. Vì bất đắc dĩ, nên tiên tổ đành phải cất nó vào trong hòm niêm phong lại. Cứ

như vậy đời này truyền qua đời khác, cuối cùng cũng không có ai nghĩ ra được cách huỷ diệt nó đi.
Ngừng lại giây lát, bỗng nhiên lão hừ lên một tiếng rồi từ từ nói:
- Nhưng đến bây giờ lão phu đã nghĩ ra được một biện pháp dùng để tiêu huỷ nó.
Hoắc Vũ Hoàn sửng sốt:
- Lão tiền bối, người định...
Tào Phác liền tiếp lời:
- Ta định cho lão súc sanh ác độc kia nếm thử lợi hại của chất độc này. Sau đó mang thi thể lão bỏ trên một đỉnh hoang sơn nào đó. Để cho độc tính tự phong hoá.
Vũ Hoàn nghe xong lạnh cả xương sống:
- Làm như vậy có hơi quá đáng...
Tào Phác ngắt ngang lời Hoắc Vũ Hoàn:
- Cái gì gọi là quá đáng? Dùng thân thể đầy tội ác của lão, để làm một việc hữu ích cho thiên hạ. Như vậy có thể gọi là quá đáng sao?
Vũ Hoàn suy nghĩ một lúc mới nói:
- Nhưng mà lão ta cực kỳ quỷ quyệt. Chỉ sợ rất khó có cơ hội hạ độc.
Tào Phác cười nhạt nói:
- Việc này không cần phải bận tâm, lúc ấy tự nhiên ta sẽ có cách. Cho dù lão thất phu kia có cánh cũng khó mà thoát được.
Dường như Tào Phác đã có dự tính sẵn rồi. Lão vừa nói vừa lấy cái hộp sắt nhỏ cất vào người.
Hoắc Vũ Hoàn không nói gì nữa, bởi vi từ xa đang có tiếng vó ngựa phi tới. Một lát sau, quả nhiên Hà Hoa dẫn một nguòi thợ đẽo đá đến.
Bỗng nhiên nghe tiếng của người thợ vang lên:
- Tiểu cô nương, nơi đây rõ ràng là khu mộ của Tào gia, chúng ta đã có thoả thuận từ ban đầu. Bất luận là cô nương có trả bao nhiêu vàng, ta cũng không bao giờ đào mộ.
Hà Hoa đáp:
- Bây giờ nói thật cho người biết. Không phải ta mướn người đến đây đào mộ, mà là Tào lão gia thuê ngươi đó.
Người thợ ngạc nhiên hỏi lại:
- Ý của tiểu cô nương muốn nói chính lả Tào lão phu tử của hiệu thuốc Khánh Dư đường ở trong thành đó sao?
- Không sai.
- Vậy Tào lão phu tử hiện giờ ở đâu?
- Chính là đang ở trong cánh cửa đá này. Không tin ngươi tự mình đi hỏi lão đi...
Không đợi cho người thợ lên tiếng hỏi. Tào Phác đã vội lớn tiếng nói:

- Không sai! Ta chính là Tào Lạc Thiên, chủ hiệu thuốc Khánh Dư đường.
Ngườii thợ thất kinh kêu lên:
- Tào lão phu tử, quả nhiên là người sao? Đêm qua trong thành đã xảy ra đại sự, tại sao người lại bị nhốt ở đây?
- Nói ra thật dài dòng. Xin được thình giáo quí tánh của đại ca là gì?
- Tiểu nhân họ Túc, là thợ đẽo đá ở gần cửa Nam môn. Bộ lão phu tử quên rồi sao?
- Túc lão đệ xin giúp đỡ cho. Ta cùng một vị bằng hữu bị nhốt ở trong này, không có cách gì mở cửa ra được.
Người thợ lên tiếng hỏi:
- Lão phu tử muốn tiểu nhân phải làm gì?
Tào Phác nói:
- Trên người ta có chìa khoá mở cửa, nhưng lại không có cách đưa ra ngoài. Phiền Túc đại ca đục một cái lỗ ở trên vách đá. Chỉ cần có thể đưa được chìa khoá ra ngoài, thì đại ca có thể mở cánh cửa được ngay.
Người thợ họ Túc liền bảo:
- Như vậy dễ dàng thôi. Tiểu nhân tức khắc đào liền.
Quả nhiên chỉ một lát sao, đã nghe tiếng đục đẽo ầm ầm của hắn. Có được dụng cụ thích hợp. Việc đục một cái lỗ chẳng có gì là khó khăn mấy.
Chỉ một lát sau, trên vách đã đục được một cái lỗ lớn chừng bằng cái chung uống rượu.
Lúc này ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, khiến cho tinh thần hai người càng phấn chấn hẳn lên.
Tào Phác lập tức thổi tắt đèn, vui mừng vỗ vai Vũ Hoàn nói:
- Lão đệ, cuối cùng chúng ta cũng có thể nhìn thấy mặt trời.
Vũ Hoàn nhún vai cười:
- Không ngờ rằng chúng ta lại có thể thoát khỏi nơi này.
Cả hai đều không nhịn được liền cười lớn.
Hà Hoa ghé sát vào miệng lỗ thúc giục:
- Đừng cười nữa, hãy mau đưa chìa khoá cho Hà Hoa đi"
Tào Phác lấy chìa khoá ra. đưa qua miệng lỗ Đồng thời lão căn dặn:
- Nên nhớ trước khi mở cửa, trước tiên vặn về bên phải ba vòng, sau đó xoay về bên trái một vòng.
Hà Hoa vội đáp:
- Biết rồi mà...
Lời nói chưa dứt, đột nhiên miệng lỗ bị bít kín lại. Còn tiếng nói Hà Hoa cũng im bặt.

Vũ Hoàn thất sắc vội vàng lên tiếng hỏi:
- Hà Hoa! Cháu ra sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?
Vũ Hoàn gọi liền mấy tiếng, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.
Tào Phác cao giọng gọi:
- Túc đại ca! Túc đại ca"
Người bên ngoài cười lanh lãnh:
- Ta không phải họ Túc mà là họ Lý.
Tào Phác tức giận quát:
- Thật ra ngươi là ai?
Kẻ bên ngoài hừ một tiếng:
- Ta chính là sứ giả câu hồn, là diêm la đòi mạng. Lão họ Tào, ngươi cho rằng dễ dàng thoát thân như vậy sao? Ngươi đừng ở đó mà nằm mơ"
Gã vừa dứt lời, đột nhiên nước từ bên ngoài chảy vào trong.
Hoắc Vũ Hoàn hít vào một hơi, bỗng nhiên thất thanh la lên:
- Không xong rồi! Mau bịt cái lỗ lại, đó chính là chất dẫn hoả đó.
Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn lập tức cởi cái áo ngoài ra định nhét vào cái lỗ đó. Nhưng đã trễ, lửa đã bốc cháy theo những chất dẫn hoả vào tận bên trong.
Dầu bên trong càng lúc càng loang ra, khiến cho ngọc lửa cháy xa ra thêm. Mấy chục cái rương đựng thuốc cũng bắt đầu bốc cháy.
Hoắc Vũ Hoàn và Tào Phác bị lửa đồn ép, đành phải thối lui vào trong thông đạo. Cả hai tận mắt thấy những cái rương thuốc quý hiếm bị bốc cháy, nhưng lại không có cách gì cứu lấy chúng được.
Ngọn lửa đã làm cho không khí bên trong thạch thất trở nên ngột ngạt khó thở. Từng đám khói dầy đặc phủ kín hết gian thạch thất.
Cho dù lúc này hai người không bị thiêu chết thì cũng bị khói làm ngạt chết bên trong thông đạo.
Đúng ngay lúc thập tử nhất sinh, bỗng nhiên cánh cửa đá mở toang ra.
Một bóng người từ bên ngoài bất chấp ngọn lửa đang cháy, xông thẳng vào bên trong.
Vừa tiến vào, người kia đã lớn tiếng gọi:
- Hoắc đại ca! Hoắc đại ca! Huynh đang ở đâu vậy?
Hoắc Vũ Hoàn nhận ra đó là tiếng của Mạnh Tôn Ngọc. Trong lòng không khỏi vui mừng, lớn tiếng gọi lại:
- Là Mạnh huynh đệ phải không? Ta đang ở bên phải thông đạo đây.
Mạnh Tôn Ngọc nhún chân một cái lướt nhanh qua ngọn lửa tiến về phía Hoắc Vũ Hoàn.
Chàng nhanh nhẹn dùng cái áo đã được thấm nước, che phủ lấy đầu

của Hoắc Vũ Hoàn.
Đồng thời hạ giọng nói:
- Đại ca, mau theo tiểu đệ.
Cái áo thấm nước kia vốn là vật Mạnh Tôn Ngọc dùng để hộ thân phòng lửa. Bây giờ chàng không hề do dự trao cho Hoắc Vũ Hoàn. Còn mình đưa hai tay lên ôm lấy đầu, xông ra khỏi đám lửa.
Hoắc Vũ Hoàn dùng cái áo phủ lên đầu Tào Phác. Sau đó cả hai song song cùng tiến ra ngoài.
Cả ba người trước sau đồng xông ra phía ngoài. Hoắc Vũ Hoàn và Táo Phác không mảy may bị tổn thương. Ngược lại chân mày và tóc của Mạnh Tôn Ngọc bị cháy xém một phần, toàn thân thì bị phỏng nhẹ.
Chàng lăn một vòng trên mặt đất, để dập tắt ngọn lửa đang cháy trên người. Sau đó đứng thẳng lên lại xông thẳng vào trong cửa thạch thất...
Hoắc Vũ Hoàn vội kéo tay Mạnh Tôn Ngọc lại hỏi:
- Mạnh huynh đệ muốn làm gì vậy?
Mạnh Tôn Ngọc chỉ vào trong thạch thất nói:
- Không phải bên trong còn có người hay sao?
- Đâu có.
- Vừa rồi tiểu đệ nghe thấy tên kia quát, hình như còn có một vị họ Tào...
Hoắc Vũ Hoàn ngắt ngang và chỉ Tào Phác:
- Đây chính là Tào lão phu tử, ngu huynh đã mang người ra bên ngoài rồi.
Lúc này Mạnh Tôn Ngọc mới nhìn thấy Tào Phác. bất giác chàng ngượng nghịu cười:
- Đệ thật là hồ đồ. Người đang ở bên cạnh mà không nhìn thấy.
Tào Phác cung quyền cảm tạ:
- May mà thiếu hiệp đến cứu kịp thời. Nếu như chậm trễ chút nữa, Hoắc lão đệ và lão phu đây chắc đã ra người thiện cổ rồi.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Mạnh lão đệ, tại làm sao lão đệ tìm được đến nơi này vậy? Và tại sao biết được chúng ta đang bị nhốt bên trong thạch thất?
Mạnh Tôn Ngọc trả lời:
- Kể ra cũng thật là may. Khi trời sáng, tiểu đệ đi ngang qua trong thành. Tình cờ phát hiện một vị tiểu cô nương đang cùng với một gã hán tử đứng nói chuyện ở bên đường... Vị tiểu cô nương có dắt theo hai con ngựa, nhưng mà nơi đây là một huyện nhỏ hẻo lánh. Vì vậy đã gây sự chú ý của tiểu đệ, ai ngờ nhìn kỹ lại, thì nhận ra gã hán tử

là người quen.
Hoắc Vũ Hoàn vội hỏi:
- Là ai?
- Chính là quản gia Lý Thuận của Tiểu Nguyệt sơn trang ở Lan Châu thành.
Hoắc Vũ Hoàn ồ lên một tiếng:
- Hèn chi ta nghe giọng nói rất quen thuộc, hoá ra lại là hắn.
Mạnh Tôn Ngọc nói tiếp:
- Sau đó tiểu đệ liền bám theo sau bọn họ đến đây. Ban đầu đệ đâu biết đại ca bị nhốt trong ấy. Vì thế cho rằng bọn họ đang tính giải cứu cho đồng đảng. Lát sau đệ nghe tiếng cười của đại ca, thì trong lòng đã sanh nghi. Đợi đến khi Lý Thuận đổ dầu châm lửa. Lúc ấy đệ mới ra tay và đoạt lấy chìa khoá mở cửa ra.
Hoắc Vũ Hoàn vội vã hỏi:
- Lý Thuận đã chạy thoát rồi sao?
- Không có. Hắn đã bị tiểu đệ chém một nhát vào cổ chết tươi Hoắc Vũ Hoàn ra chiều tiếc rẻ nói:
- A! Tại sao lão đệ không bắt sống hắn để khai thác chứ?
Mạnh Tôn Ngọc lúng túng đáp:
- Vì lúc ấy quá cấp bách, nên ra tay có hơi nặng một chút.
Tào Phác chen vào:
- Việc này không thể trách Mạnh thiếu hiệp được. Đổi lại là lão, lão cũng làm như vậy mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn lại hỏi:
- Ngoài ra còn có một vị tiểu cô nương. Lão đệ không có đả thương cô bé chứ?
- Đó là vị tiểu cô nương tên Hà Hoa phải không? Tiểu đệ không có chú ý đến, có lẽ cô ta chạy mất rồi cũng nên.
Vũ Hoàn lắc đầu:
- Không thể nào. Ta đã nghe âm thanh hoảng hốt của Hà Hoa. Có thể cô bé đã bị Lý Thuận hạ độc thủ, chúng ta thử tìm quanh đây xem.
Đoạn cả ba cùng đi tìm Hà Hoa.
Đầu tiên Hoắc Vũ Hoàn và Tào Phác phát hiện ra thi thể của Lý Thuận. Trên cổ hắn bị chém đến tận yết hầu. Khí quản và thanh quản đều đứt hết và đã chết từ lâu.
Rồi họ lại phát hiện đám cỏ trên dốc núi bị quần nát một khoảnh, kéo dài đến xuống chân núi. Cuối cùng họ cũng tìm ra Hà Hoa.
Chỉ thấy Hà Hoa nằm hôn mê bên cạnh một thân cây nhỏ, nhưng toàn thân không bị thương.

Hoắc Vũ Hoàn bèn vội chạy đến ôm Hà Hoa lên. Một mặt vừa lay cô bé, một mặt thấp giọng gọi:
- Hà Hoa! Hà Hoa! Mau tỉnh lại đi cháu"
Mạnh Tôn Ngọc ngạc nhiên:
- Vị tiểu cô nương này là ai vậy? Cô ta và Lý Thuận không phải cùng một bọn hay sao?
- Không phải đâu. Hà Hoa chỉ là một cô nhi đáng thương, người thân của cô bé đều đã bị tên hung đồ sát hại. Chính ngu huynh mang Hà Hoa đến đây đó.
Mạnh Tôn Ngọc vẫn còn chưa hiểu:
- Nhưng mà rõ ràng đệ nhìn thấy cô ta cùng Lý Thuận...
- Hà Hoa vốn không quen biết với Lý Thuận. Vì muốn cứu chúng ta nên đã lầm Lý Thuận là người thợ đẽo đá họ túc. Chẳng lẽ Mạnh huynh đệ không nhìn thấy cô bé bị Lý Thuận xô xuống dốc núi sao?
- Tiểu đệ...
Mạnh Tôn Ngọc đứng ngớ người ra một lát, mới lên tiếng:
- Tiểu đệ không có để ý. Đại khái hình như là như vậy"
Lúc ấy Hà Hoa cựa mình, bắt đầu tỉnh dậy.
Vừa mở mắt ra, Hà Hoa đã nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn. Cô bé lập tức ôm chầm lấy Hoắc Vũ Hoàn nức nở khóc.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ về nói:
- Ngoan nào đừng khóc nữa. Tất cả mọi chuyện đã qua rồi.
Hà Hoa vừa khóc sướt mướt vừa nói:
- Bá bá! Chúng ta không phải đang nằm mơ chứ? Không phải ta đang ở âm phủ sao?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười:
- Đừng có nói những lời khờ dại như vậy. Cháu nhìn xem không phải mặt trời đang ở trên đỉnh đầu của chúng ta hay sao? Chúng ta đều còn sống cả.
Hà Hoa đưa tay dụi mắt, nhìn chung quanh:
- Thế nào? Chúng ta chưa chết? Chúng ta vẫn còn sống sao?
Hoắc Vũ Hoàn lại mỉm cười:
- Chúng ta đã thoát hiểm. Người chết chính là kẻ xấu kia. Cháu nhìn xem, cánh cửa đá kia không phải đã được mở ra rồi đó hay sao?
Lúc này hình như Hà Hoa mới hoàn hồn lại, thở dài nói:
- A! Tạ ơn trời đất. Vừa rồi cháu thật đáng chết, không thể ngờ rằng hắn ta là người xấu. Chìa khoá bị hắn cướp mất. Cháu cho rắng nhất định bá bá sẽ bị hại chết.
- Người tốt lúc nào cũng được trời giúp đỡ. Bá bá và Hà Hoa đều là người tốt, nhất định sẽ không bị kẻ xấu hại chết.

- Nhưng mà kẻ xấu do Hà Hoa dẫn tới, bá bá không trách Hà Hoa chứ?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Tại sao bá bá lại trách cháu? Huống hồ đâu phải là do cháu cố ý. Vả lại trên mặt kẻ xấu không có khắc chữ, vì vậy đâu có ai nhận ra.
Vừa nói Hoắc Vũ Hoàn vừa sửa lại tóc, phủi những lá cây và cỏ bám trên người Hà Hoa, sau đó nói:
- Lại đây bái kiến Tào gia gia và Mạnh thgúc thúc đi. Chính Mạnh thúc thúc đã cứu chúng ta đấy.
Trước tiên, Hà Hoa hướng về phía Tào Phác hành lễ. Sau đó đi đến trước mặt Mạnh Tôn Ngọc, quỳ xuống thưa:
- Đa tạ Mạnh thúc thúc đã cứu mạng. Việc sống chết của Hà Hoa chỉ là chuyện nhỏ.
Cảm tạ thúc thúc đã cứu mạng bá bá của cháu. Hà Hoa không có gì để báo đáp, chỉ có thể khấu đầu cầu xin trời phù hộ cho thúc thúc cưới được phu nhân tốt...
Mạnh Tôn Ngọc mặt đỏ bừng lên, vội vàng đỡ Hà Hoa đứng dậy.
Tào Phác gật gù khen:
- Con bé này ăn nói thật là khéo. Tảo nào Hoắc lão đệ thương yêu nó đến như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên nhớ đến một việc, vội hỏi:
- Mạnh huynh đệ, tại sao chỉ có một mình Mạnh huynh đệ đến Đồng Nhơn huyện? Còn Lâm cô nương và các huynh đệ khác đâu?
Mạnh Tôn Ngọc thở dài nói:
- Đại ca không hỏi, tiểu đệ cũng đang muốn bẩm cáo. Lâm sư muội vì tức giận nên đã bỏ đi...
Hoắc Vũ Hoàn thất sắc:
- Đi từ bao giờ? Và ai đã làm cho Lâm cô nương tức giận?
- Sau khi đại ca vừa rời khỏi Lão Nha Lãnh không lâu.
Tiếp theo, Mạnh Tôn Ngọc đem việc Lâm Tuyết Trinh trách Vô Vi đạo trưởng và cuộc tranh chấp với Thiết Liên Cơ, nhất nhất đều kể cho Hoắc Vũ Hoàn nghe.
Nghe xong, Hoắc Vũ Hoàn tức giận nói:
- Thiết Liên Cô thật là quá đáng. Dù gì đi nữa, Lâm cô nương tuổi cũng còn trẻ. Mọi người phải nhường nhịn cô ta một chút mới phải chứ. Tại sao nhân lúc ta không có mặt mà bắt ép cô ấy như vậy?
- Thật ra việc này không thể trách Thiết tỉ tỉ được. Là do sư muội đã mạo phạm mọi người.
- Cho dù là như vậy, nhưng kẻ lớn cũng nhường nhịn người nhỏ. Mạnh huynh đệ, trên đường đi đệ có tìm được tông tích của cô ấy

chưa?
Mạnh Tôn Ngọc lắc đầu nói:
- Chưa tìm được - Nếu như Lâm cô nương thật sự cũng đến Đồng Nhơn huyện. Lỡ như gặp phải hung thủ, không phải là nguy hiểm hay sao? Chúng ta không thể chần chừ lâu được, hãy mau trở vào trong thành tìm kiếm cô ta.
Tào Phác cũng lên tiếng:
- Lão phu cũng phải quay về cửa hiệu xem thử và còn phải lo việc an táng cho những người đã chết. Bây giờ chúng ta cùng quay trở vào trong thành Chỉ cách có một đêm, mà hiệu thuốc Khánh Dư đường thây chất ngổn ngang. Tào Phác gạt nước mắt kiểm tra lại mọi thứ. Tất cả mọi vật còn y nguyên. chỉ thiếu có một cây Thanh Hồng kiếm. Mọi việc sau tai biến Tào Phác phải đích thân lo liệu. Hoắc Vũ Hoàn và Mạnh Tôn Ngọc nhân cơ hội này chia nhau ra tìm hết trong thành. Đồng Nhơn huyện là một huyện nhỏ. Chỉ nữa buổi trời họ đã đi hết trong thành. Thế nhưng Lâm Tuyết Trinh vẫn bặt vô âm tín.
Trời gần tối, cả hai cùng mang theo nỗi thất vọng trở về hiệu thuốc. Sau khi bàn bạc, họ rút ra được hai giả thuyết. Một là giữa đường Lâm Tuyết Trinh đã mất phương hướng, nên đến bây giờ vẫn chưa đến đây được. Hai là, đêm qua Lâm Tuyết Trinh đã đi ngang qua Đồng Nhơn huyện, tiếp tục tiến về phía Bắc.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu như Lâm cô nương giữa đường mất phương hướng, còn chưa tới được, như vậy có lẽ tốt hơn. Còn nếu như cô ta đã vượt qua mặt chúng ta, sẽ khiến cho mọi người không yên tâm.
Mạnh Tôn Ngọc tiếp:
- Theo như tiểu đệ thấy sư muội đuổi theo hung đồ từ khu núi tới đây, tất nhiên đến bây giờ cũng đã tất mỏi mệt. Nếu như sư muội có vào trong thành, ít ra cũng phải nghỉ lại. Hoặc mua ngựa để đuổi theo. Thế thì sẽ đ6ẻ lại chút manh mối. Trừ phi gặp chuyện gấp gì đó, sư muội mới không dừng lại trong thành.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm suy nghĩ một lát:
- Gặp chuyện gì chứ? Chẳng lẽ đã bị hung đồ bắt đi rồi sao?
Mạnh Tôn Ngọc trả lời:
- Lâm sư muội tính tình rất thận trọng. Đệ nghĩ sư muội sẽ không dễ gì lọt vào tay hung đồ đâu. Chắc chắn là sư muội vẫn chưa tới được đây - Ngoài Lâm cô nương ra, còn hành tung tam đệ cũng khiến cho ta vô cùng lo lắng. Tam đệ đuổi theo phía sau tên hung đồ, đương nhiên phải ở trước ta. Nhưng cho tới bây giờ, ta vẫn chưa nhìn thấy tam đệ. A!...

Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Đại ca, theo đệ nghĩ như thế này đi. Tào lão phu tử còn phải lo rất nhiều việc sau biến cố vừa rồi. Ít nhất hai ba ngày nữa mới xong. Chi bằng đại ca ở lại đây đợi thêm vài ngày nữa. Đệ sẽ tiếp tục đuổi theo về phía Bắc. Bất luận là ai có tin tức trước, cũng phải hẹn một địa điểm nào đó, đúng thời hạn sẽ gặp mặt. Đại ca thấy như thế nào?
Hoắc Vũ Hoàn liền tán thành:
- Biện pháp rất hay. Nhưng mà đổi ngược lại, đệ hãy ở đây đợi Lâm cô nương. Ta và Hà Hoa sẽ đi trước...
Mạnh Tôn Ngọc vội nói:
- Đại ca...
Hoắc Vũ Hoàn xua tay ngăn cản chàng lại rồi nói:
- Mạnh huynh đệ đừng tranh luận cùng ta. Ta đi trước là có nguyên nhân. Thứ nhất, ta còn phải truy đuổi theo tên hung đồ. Thứ hai, đệ đã bị phỏng cần phải được nghỉ ngơi và chăm sóc. Có Tào lão phu tử ở đây, người có thể để ý lo cho tiểu đệ. Thứ ba, ta còn phải tìm cách dưa Hà Hoa về mật cốc nữa.
Hà Hoa xen vào nói:
- Bá bá, Hà hoa không muốn trở về mật cốc đâu, cháu chỉ muốn đi theo bá bá mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn không để ý đến Hà Hoa tiếp tục nói:
- Bây giờ chúng ta giả định ra nguyên hung chính là Tào Lạc Sơn, thế thì hướng đào tẩu của chúng nhất định là thành Lan Châu. Từ đây cưỡi ngựa đi Lan Châu, nội trong ba ngày có thể đi đến nơi. Chúng ta kỳ hẹn trong năm ngày, sẽ gặp nhau tại khách điếm Tam Phúc ở Lan Châu thành.
- Lỡ như hung đồ không đi hoặc không dừng lại ở thành Lan Châu. Vậy phải làm sao?
Cho dù tình hình có xảy ra như thế nào đi chăng nữa. Ta cũng sẽ tìm cách để liên lạc tại khách diếm Tam Phúc. Ở đó có một tên tiểu nhị họ Tân. Ngoại hiệu của hắn là Tiểu Hắc Tử và cũng chính là trạm liên lạc của chúng ta.
Mạnh Tôn Ngọc không còn có cách gì để ngăn cản Hoắc Vũ Hoàn, đành phải gật đầu:
- Tiểu đệ và Tào lão phu tử sẽ đuổi theo đại ca ngay, hy vọng đại ca ráng bảo trọng.
Nếu như không phải việc bất đắc dĩ, tốt nhất nên đợi bọn đệ tới nơi, rồi chúng ta cùng hành động.
Màn đêm càng lúc càng dày đặc hơn. Mọi người ăn uống xong xuôi, ai nấy đều trở về phòng ngủ của mình.

Hôm sau, trời vừa sáng. Hoắc Vũ Hoàn đã dắt Hà Hoa khởi hành. Hai người cưỡi hai con tuấn mã, rời khỏi Đồng Nhơn huyện.
Khi họ tới Lan Châu, trời cũng vừa mới hừng sáng. Suốt đoạn đường họ đã đi mất hai ngày hai đêm.
Thành Lan Châu lúc nào cũng y như vậy. Bình minh vừa ló dạng, thì trên đường phố đã có người qua lại rất là tấp nập. Khắp trên đường đều là những người đi chợ, buôn bán, phu xa và những kẻ làm việc linh tinh... Nói cung vô cùng náo nhiệt.
Vào giờ này, những tửu lầu đều chưa mở cửa. Chỉ có những quán trà mở cửa tiệm sớm mà thôi. Ở những nơi này đều đông nghẹt khách, khiến cho những tên tiểu nhị bận rộn không kịp trở tay.
Người đi trên đường quá đông đúc. Hoắc Vũ Hoàn đành phải xuống ngựa dẫn bộ. Một tay Vũ Hoàn cầm cương ngựa, tay kia dắt Bá Hoa. Vũ Hoàn sợ ngựa giẫm phải người ta, lại vừa lo người khác chèn ngã Hà Hoa... Vì vậy khiến cho cả hai đi lại chẳng dễ dàng chút nào.
Khi đi ngang qua trước cửa một tiệm trà, Hà Hoa lay nhẹ tay Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Bá bá, cháu đói lắm rồi. Chúng ta ăn một chút gì rồi đi tiếp được không?
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ một lát rồi nói:
- Cũng được, dẫu sao bây giờ người ta đi lại cũng quá đông. Tạm thời nghĩ một lát để mọi người thưa bớt, chúng ta lại đi tiếp.
Vũ Hoàn bèn rẻ bước về phía tiệm trà. Sau khi cột ngựa ở bên cửa xong, Hoắc Vũ Hoàn liền bảo Hà Hoa bước vào bên trong ngồi xuống.
Vừa ngồi xuống, tên tiểu nhị đã chạy đến chào hỏi. Hoắc Vũ Hoàn liền kêu hai hủ rượu Thiết Quan Âm và mấy cái bánh ba thịt. Rồi Vũ Hoàn quay sang hỏi Hà Hoa:
- Cháu thích ăn thứ gì, cứ việc căn dặn tiểu nhị. Hắn sẽ mang đến cho Hà Hoa hai má đỏ lên nói:
- Bá bá, những thứ thức ăn trong thành thị, cháu chưa từng nếm qua, nên không biết phải dùng thứ chi Không đợi chi Hoắc Vũ Hoàn kịp mở miệng, tên tiểu nhị liền vội cướp lời:
- Điểm tâm trong tiệm của tiểu nhân có tới mười mấy món. Ngọt có mặn có, mỗi thứ đều rất ngon.
Hà Hoa nói:
- Được! Thế thì cho ta mỗi thứ một phần.
Tên tiểu nhị tức thì lớn tiếng gọi:
- Bàn số hai, hai hủ Thiết Quan Âm, một dĩa bánh bao nhân thịt. Ngoài ra còn có các loại điểm tâm, mỗi thứ một phần, mau lên.

Không bao lâu, các món điểm tâm đã được mang đến. Chén lớn, chén nhỏ đều được bày lên đầy ra một bàn lớn.
Hoắc Vũ Hoàn không cản lại, chỉ mỉm cười hỏi:
- Hà Hoa, một mình cháu có thể ăn hết bấy nhiêu điểm tâm đây không?
Ai ngờ Hà Hoa gật đầu đáp:
- Đương nhiên là có thể. Hà Hoa ăn từ từ, nhất định có thể hết.
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Vậy thì chắc cháu ăn tới trưa luôn quá - Có sao đâu chứ? Dù sao thời gian cũng còn sớm mà"
Nói xong liền cầm đũa lên ăn.
Hoắc Vũ Hoàn ăn hết dĩa bánh bao, nhìn thấy người ở trên đường đã bắt đầu thưa dần, liền quay sang nói với Hà Hoa:
- Cháu ở đây từ từ mà ăn. Bá bá đến khách điếm Tam Phúc một lúc sẽ quay trở lại ngay.
Trong miệng Hà Hoa đang ngốn một họng, nên không thể mở miệng nói được. Cô bé chỉ có thể gật đầu mấy cái mà thôi.
Thế rồi, Hoắc Vũ Hoàn kêu tên tiểu nhị đến tính tiền và nhờ hắn trông coi Hà Hoa cùng hai con ngựa dùm, rồi bước ra khỏi tiệm, đi về hướng khách điếm Tam Phúc.
Hoắc Vũ Hoàn vừa đi khỏi, một tên hán tử mặt mày hung tợn ở bàn bên cạnh lập tức bưng bình tra bước sang ngồi xuống bên phải Hà Hoa.
Tên hán tử này mày rậm, mắt hí, râu ngắn. Ở đuôi mắt bên phải của gã có một vết đao chém.
Hà Hoa vẫn thản nhiên ngồi ăn, dường như không hề để ý tới gã hán tử kia.
Gã hán tử cũng chẳng nhìn Hà Hoa. Hai mắt gã trông ra ngoài đường, còn miệng khẽ nói:
- Người vừa rồi là ai vậy?
Hà Hoa vừa ăn vừa thấp giọng trả lời:
- Là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Tên hán tử thất sắc nói:
- Hắn biết thân phận của ngươi không?
- Có lẽ còn chưa biết - Nói vậy hắn là người đang đuổi theo chủ nhân?
- Ừ"
- Hắn đã phát hiện ra được những gì?
- Đã biết được trên tay của chủ nhân bị thương. Hơn nữa đã gặp qua Tào Phúc ở Đồng Nhơn huyện. Đối với hiệu thuốc Đồng Nhơn

Đường, hắn đã bắt đầu nghi ngờ. Sự việc ở khu mộ Tào gia đã thất bại. Lý Tuận bị giết rồi...
- Hả? Tại sao lại thất thủ?
- Từ Lão Nha Lãnh bọn họ chia ra ba bốn toán đuổi theo. Trong đó có một tên họ Mạnh, nhận ra được Lý Thuận.
- Phải chăng hiện giờ bọn chúng đều đang đuổi theo tới Lan Châu phải không?
- Đang lục đục kéo đến. Ngay cả Tào Phác cũng quyết định hành động cùng với bọn họ.
- Ở thành Lan Châu bọn chúng có căn cứ bí mật không?
- Dường như là không. Chỉ biết rằng bọn họ sẽ gặp nhau tại khách điếm Tam Phúc. Và liên lạc với một tên tiểu nhị họ Tần, biệt hiệu là Tiểu Hắc Tử? Người đó chính là trạm liên lạc của họ.
- Rất tốt. Ngươi cứ tiếp tục bám sát lấy tên họ Hoắc kia. Bất luận như thế nào cũng phải điều tra cho ra vị trí chính xác của mật cốc. Đây chính là công lao lớn nhất, ngươi rõ chưa?
- Biết rồi. Hắn đang muốn đưa ta trở về mật cốc. Có lẽ chỉ một hai hôm nữa thôi, ta sẽ có mặt ở đó.
- Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một việc. Vết thương của chủ nhân phải năm ngày sau mới có thể khỏi hẳn. Trong thời gian này, tạm thời ngươi ngưng tất cả mọi hành động. Hy vọng ngươi có thể tìm cách kéo dài thời gian thêm mấy ngày.
Thanh âm giữa cuộc nói chuyện của họ rất thấp. Hà Hoa lại là một tiểu cô nương nhỏ tuổi. Thực khách trong tiệm tuy đông nhưng họ chỉ nghĩ đó là một cuộc nói chuyện bình thường mà thôi. Chứ đâu ngờ rằng đó là nhân vật giang hồ đáng sợ.
Nhưng những lời đối thoại của họ đều không lọt qua được cặp mắt của một người, người đó cũng là một đứa tiểu hài tử khoảng chừng hơn mười tuổi, mặt trắng, trên đầu có hai biếm tóc chỉa thẳng lên trời.
Khi Hoắc Vũ Hoàn dắt Hà Hoa bước vào trong tiệm, tên tiểu hài tử kia lấy ấy đang ngồi ăn uống ở phía bên trong. Vì bị những người lớn ngồi che khuất, bởi vậy hai bên không nhìn thấy nhau. Đến lúc Hà Hoa kêu một hơi mười mấy món điểm tâm, mới gân nên sự chú ý của tên tiểu hài tử.
Tên tiểu hài tử nhìn thấy Hà Hoa một mình ăn nhiều như vậy, trong lòng đã bất phục rồi.
Sau khi Hoắc Vũ Hoàn đi mất, hắn không khỏi mừng thầm, nghĩ:
- Tên nha đầu này ăn nhiều đến thế. Nhân cơ hội bá bá của hắn không có mặt ở đây, ta sẽ qua lấy vài món ăn chơi.

Ai ngờ hắn chưa kịp hành động đã thấy gã hán tử co vết đao trên mặt bước qua, tiếp theo nghe thấy cả hai thì thầm to nhỏ với nhau. Hơn nữa, họ vừa mở miệng đã nhắc ngay đến Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Trong lòng tên tiểu tử ngầm thất kinh, hắn vội vàng tiến đến gần thêm chút nữa, trộm lắng nghe cuộc đối thoại của hai người. Càng nghe hắn càng cảm thấy kinh hoàng, toát cả mồ hôi ra. Tên hán tử nói xong bèn đứng lên bước ra khỏi tiệm. Tên tiểu tử cũng âm thầm rời khỏi tiệm, bám theo sau gã hán tử.
Hán tử vừa băng qua đường, lập tức bước đi thật nhanh. Rồi đột ngột rẽ vào một con hẻm nhỏ, sau khi nhìn quanh không thấy ai, gã hán tử mới đưa tay gõ nhẹ bốn cái lên trên cánh cửa sơn đen.
Bên trong cửa có người hỏi vọng ra:
- Là ngươi ư, tiệm gạo mang gạo đến phải không?
Gã hán tử đáp lại:
- Ta là ở tiệm dầu mang dầu đến.
Cánh cửa sơn đen liền hé mở. Gã hán tử quay đầu nhìn lại một lần nữa, rồi lẹ làng lách người vào trong. Gã vừa bước vào, cánh cửa liền vội vàng đóng lại ngay.
Tên tiểu hài tử phi thân chạy nhanh vào con hẻm. Đứng quan sát một hồi, hóa ra cánh cửa sơn đen kia chính là cửa sau của hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường.
Tên tiểu tử bất giác nhún vai, cười lẩm bẩm:
- Xấu hổ! Xấu hổ! Hèn gì lần trước khi bọn ta đến, chúng đã biến đâu mất...
*
* *
Khách điếm Tam Phúc là một khách điếm lớn nhất thành Lan Châu. Phía trước và sau toàn là những tòa trang viện rộng lớn. Ngay trong hoa viên đã có tới gần một trăm phòng.
Bên ngoài có ba tòa đại sảnh. Tính hết những tên hầu phòng và những mụ làm công cũng đã có trên bảy chục người.
Với một số lượng người đông như thế, muốn tìm một tên "Tiểu Hắc Tử" tất nhiên không phải là chuyện dễ. Huống hồ phải tránh né, không để lộ tông tích.
Cho nên, sau khi vào trong khách điếm Tam Phúc, Hoắc Vũ Hoàn không vội tìm người mà trước tiên thuê một phòng. Tắm gội sạch sẽ, sau đó mới kêu tên tiểu nhị đến hỏi:
- Khách điếm của các ngươi có cô nào biết đấm bóp không, kêu hộ cho ta một cô Tên tiểu nhị vội vã đáp:

- Có! Có! Có"
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Phải chọn người tay nghề điêu luyện một chút. Tính tình phải ôn hòa, niên kỷ đừng quá lớn. Giá tiền đắc một tí, cũng không sao.
Nghe nói thế, trong bụng tiểu nhị đã hiểu, hắn vội hạ thấp giọng tươi cười nói:
- Ý của đại gia là muốn tìm một kỳ nữ phải không?
Hoắc Vũ Hoàn liền ngắt lời liền:
- Phí lời. Không tìm kỳ nữ, ta đến khách điếm Tam Phúc của các ngươi để làm gì?
Tên tiểu nhị cười lấy lòng nói:
- Đúng vậy! Đúng vậy"
- Lần trước ta đến Lan Châu, cũng nghĩ tại khách điếm của các ngươi. Lúc đó có tên tiểu nhị họ Tần kêu tới cho ta một cô tên Đào gì đó. Cô nương ấy ta rất thích, vậy bây giờ ngươi đi gọi cô ấy cho ta đi.
- Đại gia, cô ta có phải là Tiểu Đào Hồng không?
- Không phải. Ta nhớ tên cô nương đó chỉ có hai chữ mà thôi Tên tiểu nhị liền hỏi:
- Vậy thì nhất định là Đào Hoa rồi, cô ta cằm nhọn, trên mặt có nốt ruồi, đúng không?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu lia lịa nói:
- Không đúng! Không đúng! Vị cô nương đó hai má vừa tròn lại vừa mịn màng. Ngay cả một cái mụn nhỏ cũng chẳng có Tên tiểu nhị ồ một tiếng:
- Tiểu nhân biết rồi. Chắc chắn là Anh Đào, thân hình cô ta mảnh mai. Năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Trước trán có để bườm tóc, và miệng có một chiếc răng vàng.
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Ngươi hoàn toàn nói sai rồi. Vì cô nương kia năm nay đã ngoài hai mươi. Miệng cũng chẳng có chiếc răng vàng nào. Thôi như vầy đi! Ngươi hãy kêu tên tiểu nhị họ Tần đến đây cho ta đi. Nhứt định hắn sẽ còn nhớ vị cô nương đó.
Tên tiểu nhị hình như không hài lòng nói:
- Đại gia, bắt buộc phải có cô nương đó mới được hay sao chứ? Hay là tiểu nhân gọi cho đại ca1 cô nương khác, bảo đảm sẽ hấp dẫn hơn vị cô nương lần trước nhiều.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ta chỉ khoái có vị cô nương đó mà thôi"
- Nhưng mà...

Hoắc Vũ Hoàn lấy ra một thỏi bạc vụn nhét vào tay tên tiểu nhị nói:
- Ngươi cầm lấy phần này và đi gọi hộ cho ta tên tiểu nhị họ Tần tới đây. Sau khi xong chuyện, ta sẽ có thưởng cho ngươi.
Tên tiểu nhị nhìn thấy bạc vội vàng lấy lòng nói:
- Đại gia quá khách khí. Tiểu nhân không có công cán gì, làm sao có thể nhận bạc được...
- Không hề gì đâu. Những người ra bên ngoài chơi đâu thể xài tiền. Miễn sao tự mình cảm thấy vui vẻ là được rồi.
Tên tiểu nhị cười nói:
- Ở đây có tới mười mấy tên tiểu nhị họ Tần. Không biết tên tiểu nhị họ Tần mà đại gia nói tên gọi là gì?
Hoắc Vũ Hoàn cố ý trầm ngâm thật lâu nói:
- Tên của hắn ta không nhớ rõ lắm. Ta chỉ biết biệt hiệu của hắn là Tiểu Hắc Tử - Ồ! Thì ra là Hắc Bì. Hiện giờ hắn đang ở Tây Khoa Viện. Đại gia ngồi đây đợi một lát, tiểu nhân đi gọi hắn đến ngay Tục ngữ có câu: "Kim tiền có thể sai khiến được cả thần linh". Câu tục ngữ này quả là không sai.
Tên tiểu nhị ra đi không lâu, phía ngoài cửa phòng đã có tiếng bước chân đến. Tiếp theo là một gã hán tử thân hình gầy gò, nước da đen sạm từ ngoài bước vào.
Người này tuy gầy ốm, nhưng hai mắt lại sáng quắc, cử chỉ thì rất nhanh nhẹn.
Hắn hiển nhiên chỉ là một trạm liên lạc ngoại vi của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, cho nên đâu biết được diện mạo của Hoắc Vũ Hoàn.
Sau khi bước vào cửa, hắn liền quan sát Hoắc Vũ Hoàn một lượt, rồi mới xuôi tay đứng hỏi:
- Có phải đại gia gọi tiểu nhân đến để hầu hạ?
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu:
- Đúng vậy! Thế nào? Ngươi không nhận ra ta sao?
Nói đoạn, Vũ Hoàn đưa tay phải đặt lên trước ngực, tay trái nắm chặt lại, rồi đưa ngón ngón tay cái lên chà chà vào hai bên mũi ba cái.
Vẻ mặt của tên hán tử sáng lên. Hắn liền nói:
- Thì ra là Thạch Bát Gia. Hình như lâu lắm rồi người không có tới Lan Châu.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đúng thế! Cũng gần một năm rồi.
Tên hán tử chợt biến sắc mặt. Hắn vội bước ra đóng cửa lại, quì xuống nói:
- Tiểu nhân Tần Trọng, tham kiến Đại Đường gia.
Hoắc Vũ Hoàn vẫy tay nói:

- Không cần đa lễ, đứng dậy nói được rồi.
- Tại ơn Đại Đường Gia Tần Trọng vẫn cung kính dập đầu lạy một cái, sau đoí mới dám đứng dậy xuôi hai tay, đứng chờ đợi.
Hoắc Vũ Hoàn thấp giọng hỏi:
- Mấy ngày gần đây có tin tức gì không?
Tần Trọng hạ thấp giọng xuống, nói:
- Tối qua! Tam Đường Gia vừa mới tới đây...
Trên mặt Hoắc Vũ Hoàn lộ rỏ vẻ vui mừng:
- À! Tam Đường Gia đến đây vào lúc nào? Và hiện giờ người đang ở đâu?
- Hôm qua, gần nửa đêm Tam Đường Gia mới tới, nhưng người không nghỉ lại trong khách điếm, mà chỉ dặn dò tiểu nhân vài câu rồi ra khỏi thành.
Hoắc Vũ Hoàn nôn nóng hỏi:
- Tam Đường Gia đã nói những gì?
- Người căn dặn rằng nếu như có cá huynh đệ trong bang tới Lan Châu, thì tuyệt đối không được lưu lại ở trong thành, mà mọi người phải mau đến Bạch Lang Miếu ở bên ngoài cửa Tây Thành chờ lệnh. Người còn căn dặn, nhớ mang theo lương khô trong ba ngày Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Bạch Long miếu kia nằm ở đâu tại bên ngoài cửa Tây Thành?
- Nó cách phía Nam ngoại biên Thần Xuyên môn không xa, sau miếu có một rừng tre, vừa ra khỏi thành là có thể nhìn thấy liền.
Hoắc Vũ Hoàn chau mày nói:
- Đã cách thành không xa, vậy tại sao phải bắt mọi người chuẩn bị lương khô trong ba ngày chứ?
Tần Trọng đáp:
- Là Tam Đường Gia dặn dò như vậy. Còn nguyên nhân tại sao, tiểu nhân không dám hỏi.
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu, nói:
- Thôi được rồi! Ta lập tức sẽ rời khỏi thành ngay. Trong ba ngày sẽ có một vị Mạnh thiếu hiệp và Tào lão phu tử tới đây. Họ tuy không phải là người trong bang nhưng là bằng hữu của ta. Nếu như họ có đến, cũng mời họ tới Bạch Long miếu gặp ta.
Tần Trọng cung kính cúi người xuống:
- Dạ"
Hoắc Vũ Hoàn vì muốn ra khỏi thành gặp mặt La Vĩnh Tường ngay, nên bèn tả lại hình dáng Hà Hoa và địa điểm của tiệm trà, nhất nhất nói cho Tần Trọng nghe. Sau đó Vũ Hoàn còn căn dặn:
- Sau khi ta đi khỏi, ngươi phải lập tức đưa Hà Hoa về khách điếm và

nhớ chăm sóc chu đáo. Đừng để cô bé chạy lung tung.
Tần Trọng liền nói:
- Tiểu nhân lập tức đi ngay Hoắc Vũ Hoàn tức khắc rời khỏi khách điếm Tam Phúc. Sau khi mua một ít lương khô, Vũ Hoàn vội cất bước ra khỏi cửa Tây thành.
Đi không bao lâu, quả nhiên từ xa đã có thể nhìn thấy một ngôi thổ miếu bên bờ sông.
Phía trước toàn là rừng tre.
Nhưng bên bờ sông không có một bến đò nào cả mà ngay cả cư dân cũng chẳng có.
Xung quanh toàn là lau sậy mọc um tùm.
Hoắc Vũ Hoàn chui qua khỏi đám lâu sậy, bước đến trước ngôi thổ miếu. Cái gọi là Bạch Long miếu chẳng qua chỉ là một căn nhà nhỏ đã bị bỏ hoang phế. Khắp nơi toàn là lá cây và phân chim, ảm đạm, lạnh lẽo và không một bóng người.
Xem tình hình này đã lâu lắm rồi nơi đây không có người đặt chân tới.
Hoắc Vũ Hoàn hơi nhíu mày lại, từ từ bước vào trong. Vừa dáo dác nhìn xung quanh, Vũ Hoàn vừa gọi lớn:
- Tam đệ! Tam đệ"
Gọi liền mấy tiếng nhưng Vũ Hoàn chỉ nghe thấy tiếng vọng lại của chính mình.
Hoắc Vũ Hoàn trong bụng thầm nhủ:
"Tam đệ xưa nay làm việc rất ư là thận trọng. Nếu như đã hẹn gặp mọi người ở đây, Tam đệ nhất định sẽ không bao giờ không tới. Cho dù có việc gấp phải tạm rời khỏi đây trong chốc lát, thì tam đệ cũng sẽ lưu lại ám hiệu ở trong miếu để liên lạc. Có thể đêm qua sau khi rời khỏi khách điếm Tam Phúc, Tam đệ đã gặp phải sự cố, bởi thế không kịp để lại ám hiệu báo tin. May mà thời gian vẫn còn sớm, ta có thể ngồi đợi Tam đệ được một lát." Thế là Hoắc Vũ Hoàn đặt túi lương khô lên trên bậc đá trước điện, sau đó vén vạt áo ngồi xuống, nhẫn nại chờ đợi La Vĩnh Tường.
Ai ngờ đợi đến gần giờ ngọ vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng của La Vĩnh Tường.
Lúc này Hoắc Vũ Hoàn không khỏi khẩn trương. Một mặt lo ngại La Vĩnh Tường đến trễ, ắt có thể đã xảy ra chuyện. Mặt khác lại nhớ tới Hà Hoa. Không biết Tần Trọng đã đón Hà Hoa về khách điếm chưa? Phải chăng hắn không chăm sóc cô bé...
Đang lúc phiền não, bên ngoài ngôi miếu đột nhiên có tiếng động. Đó là tiếng chân của một người đang giẫm lên lá cây khô chạy về

phía miếu.
Hoắc Vũ Hoàn đinh nhinh đó là La Vĩnh Tường, vội vàng đứng lên ra bên ngoài đón tiếp.
Không ngờ vừa mới bước ra đến cửa miếu Hoắc Vũ Hoàn đã nhìn thấy Tần Trọng, mồ hôi nhễ nhại, trên lưng có còng Hà Hoa.
Hoắc Vũ Hoàn vô cùng ngạc nhiên. Vừa định mở miệng thì Hà Hoa đã giang rộng đôi tay, bổ nhào vào lòng Hoắc Vũ Hoàn khóc lớn:
- Bá bá, tại sao bá bá không cho Hà Hoa đi cùng. Phải chăng Hà Hoa đã làm điều gì sai, khiến cho bá bá tức giận phải không?
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Tần Trọng! Như vầy là thế nào?
Tần Trọng thở hổn hển nói:
- Đại Đường Gia minh giám. Không phải tiểu nhân không tận tâm. Quả thật vị tiểu cô nương này quá khó hầu hạ. Tiểu nhân nói thế nào vị cô nương đây cũng không chịu ở trong khách điếm. Cô ta vừa khóc vừa la và cứ một mực đòi đi tìm Đại Đường chủ. Báo hại cho những người trong khách điếm hoài nghi tiểu nhân bắt cóc trẻ con. Tiểu nhân thật sự không còn cách nào khác...
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu cười nói:
- Cô bé này đích thật không dễ chiều chuộng.
Hà Hoa vừa khóc vừa nói:
- Cháu không theo người này. Ai biết hắn là tốt, hay xấu chứ?
- Người này là bằng hữu của bá bá. Bởi vì bá bá có chuyện mới nhờ gã chăm sóc cho cháu.
Hà Hoa lắc đầu lia lịa nói:
- Không cần! Không cần! Hà Hoa chỉ muốn đi cùng bá bá mà thôi. Ngoài bá bá ra, Hà Hoa không cần ai cả.
Hoắc Vũ Hoàn chỉ còn biết thở dài nói:
- Được rồi, bá bá cũng đang lo lắng cho Hà Hoa đây. Nếu đã đến đây, vậy thì cứ ở cùng với bá bá. Thôi nào, đừng khóc nữa, hãy mau lau nước mắt đi.
Đến lúc ấy Hà Hoa mới chịu nín khóc, hướng về phía Tần Trọng nháy mắt một cái cười nói:
- Hứ! Ngươi nghe thấy chưa? Ta nói bá bá nhất định sẽ cho ta cùng đi mà. Ngươi còn định gạt ta nữa sao?
Tần Trọng vừa lau mồ hôi, vừa gượng cười nói:
- Nếu như Đại Đường Gia không còn gì sai bảo, vậy tiểu nhân xin trở về khách điếm...
Hoắc Vũ Hoàn liền ngăn lại nói:
- Khoan đã! Ta đang muốn hỏi ngươi. Đêm qua Tam Đường gia nói

chính là địa điểm này?
- Dạ đúng"
- Khi Tam Đường Gia rời khỏi khách điếm, người có tỏ vẻ gì lập tức đến đây liền không?
Tần Trọng suy nghĩ giây lát nói:
- Không có! Tam Đường Gia chỉ căn dặn nếu như các huynh đệ tới, cứ việc kêu họ đến đây đợi lệnh. Ngoài ra không hề nói sẽ đến đây trước.
Hoắc Vũ Hoàn chau mày nói:
- Nhưng mà ở đây không có ám hiệu của bổn bang. Hơn nữa, ta đợi đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng một ai. Điều này chứng minh rằng, sau khi Tam Đường Gia rời khỏi khách điếm, người vẫn chưa có đến nơi này. Không lẽ đã xảy ra chuyện rủi ro rồi sao?

Chỉ Đao

Hồi 17
Đạo Thực Thị Đạo

Tần Trọng nói:
- Tam Đường Gia túc trí đa mưu, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu. Tiểu nhân cho rằng có lẽ Tam Đường Gia không ngờ Đại Đường Gia lại tới nhanh đến như vậy.
Có thể vì người có chuyện nên sẽ đến sau.
Hoắc Vũ Hoàn không hỏi ra được manh mối gì, đành phải gật đầu nói:
- Được rồi! Tạm thời ngươi hãy trở về khách điếm đợi Tam Đường Gia. Nếu như có tin tức, lập tức báo cáo cho ta biết.
Sau khi Tần Trọng rời khỏi, Hà Hoa vội lên tiếng hỏi:
- Bá bá, người ở đây đợi ai vậy? Ai là Tam Đường Gia chứ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Người đó họ La, tên gọi là La Vĩnh Tường, xếp hàng thứ ba trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Cũng chính là người đã lấy bánh ngô của nhà Hà Hoa.
- Bá bá đã hẹn với người đó gặp mặt ở đây?
- Đúng vậy! Nhưng mà đến bây giờ vẫn còn chưa gặp được người đó.
- Bá bá thật là xấu! Bá bá đến đây đợi người, cũng không nói với

cháu một tiếng. Báo hại cho Hà Hoa ngồi ở tiệm trà đợi bá bá.
Hoắc Vũ Hoàn cười cười nói:
- Lúc ấy bá bá cũng không biết sẽ phải đợi lâu đến thế. Nếu biết trước như vậy, bá bá nhất định sẽ dắt cháu theo.
Hà Hoa bĩu môi nói:
- Dẫu sao cháu cũng rút ra được một kinh nghiệm. Sau này bá bá đi đâu, Hà Hoa sẽ đi đến đó. Một bước cũng không rời bá bá, xem bá bá còn có thể bỏ rơi cháu không?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Cháu thật là khờ! Bá bá từ xa mang cháu tới đây, làm sao có thể bỏ rơi cháu chứ.
Hôm nay, bá bá có việc gấp phải làm, nếu mang cháu theo e rằng bất tiện, nên mới để cháu ở trong khách điếm đợi bá bá. Sau khi làm xong việc, tự nhiên bá bá sẽ đến tìm cháu.
- Hà Hoa không muốn ở trong khách điếm. Tên họ Tần kia thật là xấu, hắn đã nhốt cháu ở trong phòng, không cho rời nửa bước. Sau đó cháu đập vỡ cửa sổ, kêu cứu mạng.
Cháu còn cắn vào tay hắn một cái, hắn mới đồng ý đưa Hà Hoa đến gặp bá bá Cả hai vừa nói chuyện, vừa trở vào trong miếu ngồi.
Hoắc Vũ Hoàn đặt bao lương khô xuống, hỏi:
- Đói chưa? Có muốn ăn một chút đồ không?
Hà Hoa lắc đầu, cười nói:
- Điểm tâm hồi sáng vẫn còn đầy bụng. Cháu làm sao ăn nổi nữa chứ?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- À! Ta quên hỏi cháu. Một bàn điểm tâm hồi sáng, cháu đều đã ăn hết rồi sao?
Hà Hoa lộ vẻ bực bội nói:
- Cũng tại tên họ Tần đáng ghét kia, nếu không Hà Hoa nhất định có thể ăn hết.
Tiểu cô nương lanh miệng khéo léo, nói nói cười cười khiến cho Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy bớt phần nào buồn bã. Trải qua mấy canh giờ mà La Vĩnh Tường vẫn còn chưa thấy đến.
Đúng ngay lúc ấy, đột nhiên có một tiếng "soạt". Dường như có người vừa lướt qua từ phía khu rừng trúc.
Hà Hoa đứng dậy nói:
- Có người đến rồi! Nhất định là La bá bá đã đến.
Hoắc Vũ Hoàn hơi chau mày nói:
- Không đúng! La bá bá làm sao có thể đến từ rừng trúc phía sau được chứ? Hà Hoa ở đây đợi, để bá bá đi xem thử Hà Hoa kéo chéo

áo Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Không! Hà Hoa muốn đi cùng với bá bá Vừa nói xong, sau miếu lại có một tiếng "soạt" vang lên.
Hoắc Vũ Hoàn không có thời gian giải thích cùng với Hà Hoa, nên đành phải đồng ý nói:
- Hãy theo sát bá bá nhưng nhớ không được chạy lung tung.
Hà Hoa gật đầu nói:
- Dạ! Hà Hoa sẽ không chạy lung tung đâu.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức dẫn Hà Hoa phóng nhanh ra khỏi miếu, rẽ sang phải hướng về phía rừng tre.
Khu rừng này rất là rậm rạp. Lá tre khô rụng xuống mặt đất, dày hơn nửa thước, cho nên đi trên chúng chẳng khác nào bước trên chăn vậy.
Hai người bước đi hết sức cẩn thận. Vừa đi họ vừa chú ý lắng nghe, nhưng vẫn không hề phát hiện thấy hiện tượng gì khả nghi.
Hà Hoa khẽ nói:
- Không có ai mà! Phải chăng chúng ta đã nghe lầm?
Hoắc Vũ Hoàn không tán thành nói:
- Tuyệt đối không bao giờ nghe lầm được. Nhất định có người đến trong rừng.
- Thế tại sao không thấy ai cả?
- Điều này rất khó nói. Tốt nhất là Hà Hoa đứng yên ở đây. Bá bá sẽ vào trong tìm một vòng rồi trở ra ngay.
Hà Hoa có chút e sợ. Giọng cô bé run run nói:
- Bá bá! Người đừng đi xa.
- Có bá bá ở đây, không ai dám gây thương tích cho cháu đâu. Nếu nhìn thấy cái gì, chỉ cần cháu gọi lớn một tiếng bá bá tức khắc quay trở lại.
Nói xong tiến về phía trước. Đi được mấy mươi trượng Vũ Hoàn xoay đầu lại nhìn, quảnhiên Hà Hoa vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ.
Lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn mới hít vào một luồng chân khí, tung mình phóng nhanh vào rừng.
Khu rừng tre này rất là rộng lớn, nếu như muốn tìm cặn kẽ từng ngõ ngách thì phải mất rất nhiều thời gian mới có thể lùng sục hết cánh rừng.
Hoắc Vũ Hoàn không muốn cho Hà Hoa đứng đợi lâu, chi nên vừa cất bước. Hoắc Vũ Hoàn đã thi triển hết công lực rảo nhanh khắp khu rừng giống như con bướm lượn giữa vườn hoa.
Nhìn bên ngoài giống như Hoắc Vũ Hoàn không có hướng tìm cố định, mà chỉ là bay dạo không hề để ý chỗ nào cả. Nhưng thật ra mỗi

bước nhảy chân, mắt Vũ Hoàn đều đảo nhanh tứ phía, còn tai tập trung lắng nghe. Thân pháp và tai mắt của Hoắc Vũ Hoàn phối hợp một cách rất chặt chẽ.
Cách tìm kiếm gọi là "Tung ưng kinh thể pháp", hay nói cách khác, Vũ Hoàn cố ý dùng thân pháp nhanh lẹ như thể nhằm tạo thanh để uy hiếp đối phương, khiến cho kẻ đang ẩn nấp ở chỗ kín, vì khiếp sợ mà rời khỏi chỗ nấp.
Chỉ cần một cử động nhỏ của đối phương hoặc là một tiếng động của lá cây, cũng không thể nào lọt qua được tai mắt của Hoắc Vũ Hoàn.
Trong khi Hoắc Vũ Hoàn đang thi triển "Tung ưng kinh thể pháp" thì một bóng người từ rong lỗ vách tường ở sau miếu nhè nhẹ chui ra, bước đến bên cạnh Hà Hoa.
Người kia cầm một đoạn tre dài chừng hai thước trao cho Hà Hoa. Sau đó hắn căn dặn Hà Hoa vài câu, rồi rút êm vào trong đám lau sậy.
Hà Hoa đợi sau khi người kia đi thật xa, rồi mới lớn tiếng gọi:
- Bá bá"
Hoắc Vũ Hoàn nghe tiếng gọi của Hà Hoa lập tức bay trở ra ngay.
Vừa đến nơi, Vũ Hoàn đã vội hỏi:
- Chuyện gì? Cháu đã nhìn thấy được gì?
Hà Hoa giơ giơ đoạn tre trong tay nói:
- Hà Hoa nhặt được vật này. Bá bá, người xem thử đây là vật gì vậy?
- Đây chỉ là một đoạn tre mà thôi. Trong cánh rừng này thiếu gì chứ.
- Nhưng mà trên đầu đoạn tre này có nắp đậy lại. Chỉ sợ bên trong ống tre có thứ gì thì sao?
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm lạ:
- Vậy sao? Đưa bá bá xem thử Quả nhiên thân tre được tỉa gọt rất sạch sẽ. Hơn nữa ở đầu phía trên còn được đóng chặt bằng một cái nắp sắt.
Lắc nhè nhẹ, bên trong hình như có đựng một vật dài dài.
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy hiếu kỳ xua tay nói:
- Cháu hãy đứng tránh sang một bên, để bá bá bẻ nó ra xem thử Hà Hoa vội vàng nói:
- A! Bá bá đừng có bẻ gãy. Giữ lại cho cháu dùng để đựng tiền, không phải tiện lợi lắm sao?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Được rồi! Bá bá sẽ giữ nó lại Nói đoạn, Vũ Hoàn đưa tay dùng lực vặn chiếc nắp ra.
Hà Hoa sợ Vũ Hoàn làm hư ống tre, nên luôn mồm nhắc:
- Hãy cẩn thận một chút, đừng dùng lực mạnh quá. Nhè nhẹ! Nhè

nhẹ thôi"
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy nắp đậy sắp sửa bung ra, liền gật đầu nói:
- Sắp được rồi! Vận may của cháu cũng không tệ Hà Hoa nôn nóng nói:
- Hãy mau đưa cho cháu - Đừng có sốt ruột! Để xem bên trong là cái gì đã...
Nắp đậy vừa mới mở ra, Hoắc Vũ Hoàn đã thất thanh la lớn:
- Hãy mau tránh ra Trong tiếng hét, một tay Vũ Hoàn vung lên. Ống tre lập tức bị ném mạnh xuống đất.
Bàn tay phải Hoắc Vũ Hoàn liền bóp chặt khuỷu tay trái, đồng thời lùi ra sau bốn năm thước.
Hà Hoa ngạc nhiên kêu lên:
- Bá bá! Bá bá sao vậy"
Hoắc Vũ Hoàn thấp giọng quát:
- Đề phòng ống tre, bên trong có độc xà đấy.
Quả nhiên không sai, từ bên trong ống tre một con rắn toàn thân màu xanh lục bò ra.
Ngoài ra, phần đuôi con rắn còn có màu đỏ và hai bên bụng có những đường hoa văn màu vàng và trắng. Loài rắn này có tên là Trúc Diệp Thanh.
Hà Hoa sợ đến nổi mặt tái xanh. Toàn thân run lập cập, miệng thì lắp bắp nói:
- Bá bá, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?
Trên trán Vũ Hoàn đã toát mồ hôi. Còn bàn tay trái trong phút chốc đã biến thành màu đen. Hoắc Vũ Hoàn cắn răng chịu đau nói:
- Tuyệt đối đừng làm kinh động đến nó. Cháu mau mau bước ra đây, tuốt dao ra giùm bá bá Hà Hoa nhè nhẹ di chuyển ra sau Hoắc Vũ Hoàn rồi nói:
- Bá bá phải ngồi xuống. Hà Hoa mới rút đao ra được.
Hoắc Vũ Hoàn đành phải ngồi xổm xuống đất. Hai mắt vẫn chăm chú để ý đến con độc xà, không một chút sa lảng, miệng thì thúc giục nói:
- Mau lấy đao ra đặt vào tay trái bá bá, sau đó lùi ra xa khỏi đây. Nhớ kỹ đừng làm kinh động đến nó đấy.
Hà Hoa đáp:
- Dạ! Cháu biết rồi Vừa trả lời, Hà Hoa vừa tuốt đao ra khỏi vỏ.
Nhưng Hà Hoa lại không làm y theo lời căn dặn của Hoắc Vũ Hoàn. Ngược lại hài tay Hà Hoa nắm chặt cán đao giơ lên cao, rồi nhắm thẳng vào sau gáy của Vũ Hoàn chém xuống.
Lưỡi đao đang chém xuống, đột nhiên nghe một tiếng rít khẽ.
Hà Hoa tự nhiên cảm thấy khuỷu tay mình như bị một vật nhọn đâm

xuyên qua. Cô bé la lên một tiếng "ái dà!", thanh bảo đao lập tức tuột khỏi tay rơi xuống đất.
Hoắc Vũ Hoàn lập tức hỏi:
- Hà Hoa! Cháu sao rồi"
Tiếng la của Hà Hoa đã làm giật mình con rắn Trúc Diệp Thanh. Nó tức thì co mình lại, phóng nhanh như chớp về phía Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn không màng đến vết thương trên tay, vội xoay người trở lại. Tay phải Hoắc Vũ Hoàn ôm lấybụng Hà Hoa, còn tay trái chụp nhanh chuôi đao, lăn một vòng trên đất, né tránh thế tấn công trên không của con độc xà.
Sau khi tấn công không trúng đích. Con độc xà vừa rơi xuống đất, lập tức cuộn mình lại, ngẩng đầu lên cao chuẩn bị tấn công tiếp.
Nhưng lần này Hoắc Vũ Hoàn không cho nó có cơ hội như lần trước. Thanh bảo đao vừa vung lên, con độc xà đã bị chém ra làm mấy khúc.
Giết xong con độc xà, Hoắc Vũ Hoàn một tay cầm đao, một tay ôm lấy Hà Hoa chạy ra khỏi rừng tre. Vũ Hoàn không hề để ý đến vết thương của mình, mà chỉ lo cho Hà Hoa.
- Hà Hoa! Cháu có sao không? Chỗ nào không dễ chịu?
Hà Hoa hoảng hốt ấp úng nói:
- Cháu... cháu... A! Bá bá...
Đột nhiên cô bé ôm chặt lấy Hoắc Vũ Hoàn, khóc lớn lên.
Hoắc Vũ Hoàn nhỏ nhẹ nói:
- Xem cháu kìa, tại sao cứ lo khóc mà chẳng nói gì hết vậy? Mau nói cho bá bá biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nào?
Hà Hoa thút thít nói:
- Cháu... cháu vừa mới rút đao ra, vừa tính đưa cho bá bá bỗng nhiên có người dùng thần đạn bắn trúng tay của cháu...
Hoắc Vũ Hoàn kéo tay áo của Hà Hoa lên xem. Quả nhiên có một vết bầm đen. Bất giác Vũ Hoàn thất kinh nói:
- À! Nhất định là kẻ nấp trong rừng tre ra tay Hà Hoa lắc đầu nói:
- Có lẽ hắn nấp phía sau chúng ta chứ không phải ở trong rừng tre
Hoắc Vũ Hoàn giơ đao lên nói:
- Không cần biết hắn nấp ở đâu. Hôm nay nhất quyết phải tìm cho bằng được.
Chưa nói hết câu, Hoắc Vũ Hoàn đã thấy hai mắt tối sầm lại thân hình lảo đảo mấy cái ngã đùng xuống đất.
Hà Hoa hoảng hốt gọi:
- Bá bá! Bá bá"
Hoắc Vũ Hoàn vẫn nằm im bất động, không hề có phản ứng gì Trên

mặt Vũ Hoàn lúc này đã chuyển sang màu xanh nhạt.
Đương nhiên đây là triệu chứng phát tác của độc xà Hoắc Vũ Hoàn vốn có thể ngăn chặn được độc xà, nhưng vì lo chú ý đến Hà Hoa, nên đã để mất đi cơ hội đó.
Hà Hoa đứng ngẩn người ra nhìn Hoắc Vũ Hoàn không biết vì sao nước mắt Hà Hoa chợt lăn dài trên hai gò má.
Bỗng đâu có một giọng cười lạnh lẽo vang lên:
- Cần gì phải làm ra vẻ mèo khóc chuột, giả dạng từ bi chứ Hà Hoa vội quay phắt người lại. Chỉ thấy phía sau lưng có một tên tiểu hài nhi tuổi trạc bằng mình, đang đứng nhoẻn miệng cười.
Trên đầu tiểu hài tử này có để biếm tóc chỉa thẳng lên trời. Hai mắt to tròn trông có vẻ rất là lanh lợi. Hà Hoa vừa thấy hắn liền quát:
- Ngươi là ai mà dám chen vào chuyện của ta?
Tên tiểu hài tử nhún vai, cười nói:
- Ngươi không biết ta là ai sao? Ta cho ngươi xem một vật, nhất định ngươi sẽ nhận ra liền.
Nói xong, tên tiểu hài tử đưa tay ra sau lấy ra một vật, giơ giơ trước mặt Hà Hoa.
Thì ra trong tay của tên tiểu hài tử là một cây cung nhỏ rất là tinh xảo.
Hà Hoa thất kinh, lui ra sau ba bốn thước liền, rồi nói:
- Kẻ ám toán ta vừa rồi chính là ngươi?
Tên tiểu hài tử lắc lắc đầu nói:
- Ngươi nói sai rồi! Là ngươi muốn ám toán bá bá của ngươi chứ đâu phải ta muốn ám toán ngươi. Nếu vừa rồi ta muốn hại ngươi, thì bây giờ ngươi còn đứng đó làm bộ ra vẻ mèo khóc chuột hay sao?
Hà Hoa nghe xong dựng cả tóc gáy. Mắt nhìn tứ phía định tìm đường bỏ chạy.
Tên tiểu hài tử cười nhạt nói:
- Nếu như ngươi tự tin chạy nhanh hơn thần đạn của ta thì cứ thử xem. Ta không nhẫn nại giống như bá bá của ngươi đâu. Đến khi đó ngươi có khóc cũng uổng công mà thôi.
Hà Hoa đành phải mỉm cười xuống nước nhỏ nói:
- Ta cùng ngươi không thù không oán, tại sao ngươi cứ tìm cách đối đầu với ta vậy?
Tên tiểu hài tử nói:
- Ta cũng muốn hỏi ngươi. Bá bá ngươi và ngươi có oán thù sâu nặng gì, tại sao ngươi muốn hại chết lão chứ?
Hà Hoa "ồ" một tiếng:
- Ta hiểu rồi. Ngươi và bá bá của ta là bằng hữu đúng không?
- Ta không hề là bằng hữu của bá bá ngươi. Hơn nữa, trước đây còn

là kẻ thù nữa là khác.
- Thế tại sao ngươi giúp bá bá ta?
- Ta vốn không có ý giúp đỡ bá bá của ngươi. Chỉ vì hiếu kỳ nên đến xem thử. Ai ngờ càng xem càng thấy tức giận.
Hà Hoa ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ ta đã đắc tội với ngươi?
Tên tiểu hài tử hứ một tiếng:
- Ngươi không có đắc tội với ta, nhưng ngươi đắc tội với lương tâm của ngươi. Bá bá của ngươi tốt với ngươi như vậy. Lúc nào cũng lo lắng bảo vệ cho ngươi, vậy mà ngươi luôn luôn tìm cách ám hại bá bá của ngươi. Lẽ nào ngươi không phải là con người hay sao? Lương tâm chẳng lẽ đã bị chó ăn rồi sao?
Hà Hoa bị tên tiểu tử mắng cho một trận, đến nỗi không biết phải dùng lời gì để trả lời.
Tên tiểu hài tử lại nói:
- Ta nói thật cho ngươi biết. Sáng sớm hôm nay ở trong tiệm trà, ta đã biết ngươi không phải là người tốt rồi. Vừa rồi gã hán tử mặt sẹo đưa ống tre cho ngươi, ta cũng nhìn thấy rõ.
Các ngươi tưởng rằng việc làm của các ngươi không có ai hay biết sao. Kỳ thật tất cả đều không lọt qua được mắt ta.
Nghe đến đây, sắc mặt Hà Hoa tái nhợt tới đó. Cuối cùng cô bé hạ thấp giọng nói:
- Tất cả mọi việc ngươi đều thấy cả! Thế thì ta cũng không cần phải giải thích nhiều.
Ngươi phải biết rằng, những việc xấu này đều do bọn họ sai ta làm cả...
Tên tiểu hài tử hỏi:
- Bọn họ là ai?
- Chính là người mặt sẹo mà ngươi nhìn thấy đó - Ta biết trên mặt hắn có vết sẹo đao chém. Nhưng ý ta muốn hỏi ngươi tên hắn là gì?
- Ta cũng không biết. Trước nay ta không dám hỏi tên của gã. Mà có hỏi gã cũng không chịu nói.
Tên tiểu hài tử lại hỏi:
- Thế thì hắn làm theo chỉ thị của ai, ngươi có biết hay không?
Hà Hoa lắc đầu nhè nhẹ đáp:
- Ngay cả tên của gã, gã còn chưa chịu nói cho biết. Huống hồ là những điều bí mật này.
Tên tiểu hài tử chớp chớp mắt rồi cười nhạt nói:
- Nói vậy, đối với hắn ta cái gì ngươi cũng không biết?
- Không sai, nếu như ta biết, còn gì phải giấu giếm ngươi.

Tên tiểu hài tử hừ một tiếng:
- Đối với một người mà ngươi chẳng biết gì về hắn cả, vậy tại sao ngươi lại nghe lời sai khiến của hắn để hại người khác?
Hà Hoa thở dài một tiếng:
- Ta còn cách lựa chọn sao? Ta chỉ là một đứa bé cô nhi đáng thương. Nếu như không nghe lời sai bảo của gã, lập tức gã sẽ giết ta ngay...
- Hóa ra ngươi vì sợ chết, nên mới hại người cho hắn?
Hà Hoa ấp úng nói:
- Việc này... làm người ai chẳng sợ chết?
- Ý của ngươi muốn nói rằng chỉ vì sợ chết việc gì ngươi cũng dám làm, đúng vậy không?
Hà Hoa gật đầu đáp:
- Đúng... vậy"
Tên tiểu hài nhi liền nói:
- Rất tốt! Vậy chúng ta cùng nhau thử xem.
Nói đoạn liền rút cây trủy thủ ra khỏi vỏ.
Hà Hoa thất kinh hồn vía hỏi:
- Ngươi... ngươi muốn làm gì?
Tên tiểu hài tử lạnh lùng nói:
- Giết ngươi - Là ai vậy?
- Đương nhiên là ngươi rồi.
Hà Hoa hoảng sợ nói:
- Ta với ngươi không thù không oán, vậy tại sao ngươi muốn giết ta
Tên tiểu hài tử cười đắc ý nói:
- Không phải ngươi đã từng nói, chỉ vì sợ chết việc gì ngươi cũng dám làm hay sao? Bây giờ ta muốn ngươi làm một việc. Nếu như làm không xong, ta lập tức giết ngươi ngay Dứt lời, tay trái tên tiểu hài tử túm lấy tóc Hà Hoa. Còn tay phải kề cây trủy thủ vào sát cổ.
Toàn thân Hà Hoa bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, giọng khẩn cầu nói:
- Ta xin ngươi đừng làm như vậy. Cẩn thận coi chừng ngươi làm đứt mặt ta...
Tên tiểu hài tử cười lạnh lùng nói:
- Đứt mặt mà ăn nhằm gì. Ta còn muốn cắt tai ngươi, cắt mũi ngươi và cả tứ chi của ngươi nữa kìa. Ta sẽ cắt từng bộ phận, từng bộ phận một. Để cho ngươi chết dần chết mòn, ngươi có tin không hả?
Hà Hoa đáp như một cái máy:
- Tin! Tin! Tin"
- Nếu đã tin là phải làm theo lời của ta.

- Ngươi muốn ta làm gì chứ?
Tiểu hài tử chỉ Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Gã họ Hoắc này bị ngươi dùng quỉ kế ám toán. Bây giờ độc xà đã phát tác, có thể chết bất kỳ lúc nào. Ta muốn ngươi dùng miệng hút chất độc ra.
Hà Hoa kinh hoảng nói:
- Nếu làm như vậy chẳng phải ta cũng bị trúng độc hay sao?
Tên tiểu hài tử cười nhạt nói:
- Chỉ cần ngươi đừng để máu bầm chạy vào trong bụng ắt sẽ không có nguy hiểm gì.
Còn nếu như không làm, ngươi sẽ chết ngay tức thì...
Hà Hoa đưa mắt nhìn nhìn Hoắc Vũ Hoàn, rồi lại trộm nhìn cây trủy thủ sát bên mặt, mà không biết phải quyết định như thế nào?
Tên tiểu hài tử hạ giọng nói:
- Nếu như ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi, vậy thì ngươi đã lầm rồi.
Cây trủy thủ trong tay tên tiểu hài tử hơi chuyển động. Một dòng máu từ vành tai Hà Hoa nhỏ giọt xuống.
Hà Hoa bị đau liền la lên:
- Được! Được! Ta sẽ làm theo lời của ngươi.
Tên tiểu hài tử hừ một tiếng:
- Ngươi dám từ chối sao chứ?
Nói xong, tên tiểu hài tử thu binh khi về, rồi ấn vai Hà Hoa quì xuống đất.
Cánh tay Vũ Hoàn lúc này đã chuyển sang màu xám xịt và phù lên cao hơn lúc bình thường gấp đôi.
Cánh tay này đã từng dắt Hà Hoa qua đồi lội suối, cũng đã từng vuốt ve, vỗ về, an ủi Hà Hoa. Thế mà hôm nay lại bị cô bé hại đến như vầy.
Hà Hoa cầm cánh tay Hoắc Vũ Hoàn lên mà không khỏi tràn đầy cảm xúc.
Tên tiểu hài tử đứng ở phía sau đá vào lưng Hà Hoa một cái, thúc giục nói:
- Đừng làm bộ đau xót, hãy mau lên đi.
Hà Hoa liền gạt nước mắt, ngoan ngoãn cúi đầu xuống...
Hà Hoa ngậm từng ngụm máu đen nhổ lên trên đất, trong khi đó những giọt nước mắt mằn mặn chảy dài xuống miệng cô bé.
Không biết Hà Hoa đã hút được bao nhiêu ngụm máu đen. Cũng như đã khóc hết bao nhiêu nước mắt.
Hà Hoa hút liên tục không nghỉ, vừa hút nước mắt vừa chảy, và

miệng vừa cảm thấy mặn. Cuối cùng Hà Hoa không còn phân biệt được, vị mặn kia là máu của Hoắc Vũ Hoàn hay là chính nước mắt của mình.
Đột nhiên lúc ấy phía ngoài lau sậy có tiếng bước chân.
Tên tiểu hài tử lập tức đá vào lưng Hà Hoa một cái, hạ giọng quát:
- Ngươi đã hẹn ai đến đây giúp sức? Nói mau"
Hà Hoa vẫn tiếp tục công việc của mình không trả lời.
Tên tiểu hài tử lại quát:
- Ta đang hỏi ngươi, ngươi có nghe không hả?
Hà Hoa vẫn im lặng không đáp lại. Bởi vì lúc bấy giờ cô bé đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, hai mắt hoa lên và tai thì lùng bùng. Chẳng những Hà Hoa không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đám lau sậy, mà cũng không hiểu tên tiểu hài tử kia đang muốn nói gì.
Tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần hơn. Hơn nữa tiếng bước chân đó không phải là của một người.
Tên tiểu hài tử tức giận, bước tới nắm tóc Hà Hoa kéo ngược ra sau mắng:
- Ngươi còn dám làm bộ...
Chưa dứt hết câu, tên tiểu hài tử đã vội im bặt. Thì ra gương mặt Hà Hoa đã sưng húp lên như hai quả núi, còn hai môi thâm đen giống như một xác chết.
Tên tiểu hài tử đành phải buông Hà Hoa ra, phóng mình vào trong rừng tre ẩn nấp.
Tên tiểu hài tử vừa đi khỏi, Hà Hoa cũng liền ngã lăn ra đất, không còn hay biết gì nữa.
*
* *
Lúc này những tiếng bước chân kia đã ra khỏi đám lau sậy. Bọn họ có tất cả chừng mười người.
Người đi đầu không ai khác hơn là Thiết Liên Cô. Phía sau gồm có Sát thủ Hàn Văn Sanh, Hắc Long Từ Khang, Lĩnh Thiệt Ngô Thất Lang, Đại Ngưu... và mấy huynh đệ khác trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Ngoài ra trong số họ còn có Tào Phác và Mạnh Tôn Ngọc.
Tuy mọi người vất vả từ xa đến, nhưng trên gương mặt của họ đều không giấu được vẻ vui mừng, đặc biệt là Thiết Liên Cô. Ngoài vui mừng ra, Thiết Liên Cô còn cảm thấy có chút lo lắng. Nàng nghĩ Hoắc Vũ Hoàn nhất định sẽ trách mắng mình về việc đã làm cho Lâm Tuyết Trinh giận dữ bỏ đi.
Cho dù có bị quở trách, cũng không thể ngăn cản được sự quan tâm

của nàng đối với Hoắc Vũ Hoàn. Cho nên chưa đến tới cửa miếu, Thiết Liên Cô đã cao giọng gọi:
- Đại ca! Đại ca"
Nàng gọi liền mấy tiếng, nhưng vẫn không nghe thấy có tiếng trả lời. Thiết Liên Cô liền chạy nhanh vào trong miếu, nhìn dáo dác khắp nơi không khỏi ngạc nhiên nói:
- Kỳ lạ! Tại sao không có ai cả?
Mạnh Tôn Ngọc nhanh mắt phát hiện có túi lương khô đang đặt ở bậc tam cấp, mỉm cười nói:
- Vật ở đây, người nhất định không có đi đâu xa. Sau miếu có rừng tre, Hoắc đại ca chắc chắn đã dắt Hà Hoa đi vào trong ấy.
Thiết Liên Cô vội nói:
- Ta sẽ đi tìm họ.
Miệng vừa nói, người đã ra tới cửa.
Sau khi Thiết Liên Cô đi khỏi, Hàn Văn Sanh mới hướng về Mạnh Tôn Ngọc thi lễ nói:
- Lát nữa gặp đại ca khó mà tránh khỏi một trận lôi đình. Việc đêm qua tại hạ nhờ lão đệ vẫn còn nhớ chứ?
Mạnh Tôn Ngọc đáp:
- Tiểu đệ sẽ cố gắng tận lực...
Mạnh Tôn Ngọc chưa nói hết câu, đột nhiên có tiếng la thất thanh từ phía sau miếu.
Hàn Văn Sanh biến sắc nói:
- Là tiếng của Cửu muội. Chúng ta lập tức ra sau ngay.
Mọi người liền tuốt khí giới cầm tay rồi chạy vòng ra sau miếu. Trước mắt họ là Thiết Liên Cô đang ôm chặt Hoắc Vũ Hoàn vào lòng khóc lớn. Trên mặt đất gần đó là một vũng máu tươi...
Cảnh tượng này rõ ràng là Hoắc Vũ Hoàn đã gặp phải chuyện chẳng lành. Nhất thời mọi người đều đứng sững sờ ra nhìn.
May mà lúc ấy Mạnh Tôn Ngọc còn tỉnh táo lên tiếng nói:
- Thiết tỉ tỉ đừng vội quá thương tâm. Hãy để cho Tào lão phu tử chẩn đoán thử xem coi còn có cứu chữa được không.
Một câu làm thức tỉnh mọi người. Hàn Văn Sanh liền vén áo quì xuống khẩn thiết nói:
- Tào lão phu tử, người là một danh y. Bất cứ giá nào cũng cầu xin người cứu sống đại ca...
Tào Phác vội nói:
- Xin đừng nói thế. Nếu như còn có thể cứu được, lão phu sẽ hết sức tận tâm. Xin hãy mau đứng dậy đi"
Hàn Văn Sanh lau nước mắt đứng lên, sau đó quay sang căn dặn

các huynh đệ:
- Mọi người tản ra canh chừng cẩn mật. Để tránh người ngoài làm phiền đến Tào lão phu tử.
Mọi người dạ một tiếng, cầm khí giới đứng chắn ra xa ở bốn phía.
Tào Phác bước đến bên cạnh Thiết Liên Cô thấp giọng nói:
- Cô nương! Xin cho lão phu được kiểm tra vết thương một lát.
Thiết Liên Cô từ từ buông Hoắc Vũ Hoàn xuống. Hai tay ôm lấy mặt khóc thảm thiết.
Trước tiên Tào Phác xem xét vết thương trên tay Hoắc Vũ Hoàn, rồi đến hai mắt và những kinh mạch. Sau đó lão quay sang kiểm tra cho Hà Hoa.
Sau khi xem xét xong xuôi, lão liền thở dài một tiếng.
Hàn Văn Sanh vội hỏi:
- Sao rồi?
Tào Phác chậm rãi nói:
- Các vị cứ yên tâm, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.
Hàn Văn Sanh thở phào nhẹ nhõm:
- Tạ ơn trời đất vẫn còn nghĩ đến Hoàn Phong Thập Bát Kỳ...
Thiết Liên Cô ngẩng đầu lên nói:
- Lão tiền bối nói đại ca còn có thể cứu chữa được sao?
Thiết Liên Cô lập tức thôi khóc. Một tay kéo áo Tào Phác nói:
- Đa tạ lão tiền bối. Nếu như lão tiền bối có thể cứu được đại ca, vãn bối suốt đời không quên ơn...
Tào Phác lắc đầu nói:
- Cứu sống đại ca của cô nương không phải là lão phu, mà chính là vị tiểu cô nương này.
Thiết Liên Cô ngạc nhiên:
- Là cô bé này?
Tào Phác nói:
- Hoắc lão đệ đã bị trúng một loại độc xà. Trong lúc cấp thời lão đệ không kịp bế tắt các huyệt đạo, nên chất độc đã xâm nhập vào nội phủ. Lẽ ra Hoắc lão đệ đã không còn có hy vọng cứu chữa. May mà vị tiểu cô nương này mạo hiểm, hút máu độc từ trong người lão đệ ra. Khiến cho độc tính bị giảm đi, vì vậy mới bảo toàn được tính mạng cho Hoắc lão đệ.
Thiết Liên Cô thán phục nói:
- Không ngờ rằng vị tiểu cô nương này tuổi nhỏ như thế này, mà lại có nghĩa khí đến như vậy. Thật là gan dạ"
Mạnh Tôn Ngọc cũng cảm khái nói:
- Lần trước ở Đồng Nhơn huyện, tại hạ nhìn thấy vị tiểu cô nương

này đi cùng với Lý Thuận. Sau đó cô bé còn đưa chìa khóa cho hắn. Bởi lẽ đó tại hạ cứ hoài nghi về lai lịch của cô bé mãi. Bây giờ xem ra, tại hạ quả thật là đa nghi.
Trong lúc ấy, Tào Phác lấy ra một lọ thuốc giải độc. Lão cho Hoắc Vũ Hoàn và Hà Hoa mỗi người uống ba viên. Lão lại dùng ba viên khác hòa vào trong nước, thoa lên vết thương cho Hoắc Vũ Hoàn.
Thời gian không đầy một tuần trà, bụng hai người bắc đầu sôi lên ục ục.
Tào Phác liền lên tiếng nói:
- Cô nương mau mang vị tiểu cô nương này vào trong rừng tre. Thuốc trong người họ đã bắt đầu phát tác. Phải tống hết chất độc ra ngoài, họ mới tỉnh lại.
Thiết Liên Cô đưa tay ôm lấy Hà Hoa, cất bước tiến vào trong rừng. Ở trong rừng có một cặp mắt giận dữ đang trộm nhìn Thiết Liên Cô và Hà Hoa. Hơn nữa dây cung cũng đang được giương ra chờ đợi họ.
Tên tiểu hài tử tức giận không sao chịu nổi. Hắn đã khổ tâm vậy mà chẳng ai biết đến.
Ngược lại Hà Hoa tự nhiên được tôn dương, và trở thành nữ anh hùng đã quên mình cứu người.
Chỉ có cách giết chết Hà Hoa, tên tiểu hài tử mới mong trút giận được.
Nhưng trong khi hắn vừa tính ra tay, đột nhiên hai má đỏ bừng lên, vội vàng thâu cung lại quay mặt thối lui.
Tại sao hắn lại đột nhiên thay đổi ý định?
Nói ra thật buồn cười. Hóa ra hắn nhìn thấy Thiết Liên Cô đang cởi quần cho Hà Hoa...
Danh y linh dược, quả nhiên cũng không ngoài phàm tục.
Khi Thiết Liên Cô dẫn Hà Hoa quay trở lại. Lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn cũng đã tỉnh.
Mọi người thấy vậy không khỏi vui mừng.
Hàn Văn Sanh thuật lại mọi chuyện kể từ khi chia tay ở Lão Nha lãnh. Ngay trong hôm Hoắc Vũ Hoàn và Hà Hoa rời khỏi Đồng Nhơn huyện. Mọi người cùng lập tức lên đường đuổi theo sau. Thời gian chậm hơn khoảng nửa ngày. Nhưng không ngờ lại xảy ra việc động trời đến thế.
Chất độc trong người của Hoắc Vũ Hoàn vừa mới được tống ra ngoài, cho nên cơ thể còn rất suy yếu. Sau khi Vũ Hoàn biết được tánh mạnh của mình là do Hà Hoa mạo hiểm cứu sống, Vũ Hoàn không khỏi cảm động lắc đầu nói:

- Bé con! Cháu tại sao phải mạo hiểm như vậy cơ chứ? Lỡ như cứu không được bá bá, há không phải liên lụy đến cháu hay sao?
Hà Hoa đứng cúi đầu im lặng. Không biết cô bé cảm thấy khó trả lời, hay là đang thầm tự trách mình.
Ánh mắt của Vũ Hoàn từ từ di chuyển về Thiết Liên Cô. Đột nhiên hai mày của Vũ Hoàn hơi chau lại, dường như có vẻ tức giận, rồi chậm rãi nói:
- Một đứa trẻ mà còn dám quên mình cứu người. Ngược lại người lớn cớ sao lại có tâm nhỏ nhen, hẹp hòi? Như vậy tự mình không cảm thấy hổ thẹn sao?
Câu nói này rõ ràng là muốn ám chỉ Thiết Liên Cô. Mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng lên, đứng cúi đầu im lặng không nói gì.
Hàn Văn Sanh liền vội chen vào:
- Đại ca! Việc này cũng không thể hoàn toàn trách Cửu muội...
Không đợi cho Hàn Văn Sanh nói hết câu, Hoắc Vũ Hoàn vội cắt ngang:
- Đương nhiên là không thể hoàn toàn trách một mình Cửu muội. Các ngươi làm sư huynh cũng không biết tận lực hết trách nhiệm của mình. Ta và tam đệ vừa vắng mặt là các ngươi đã làm bậy rồi.
Hàn Văn Sanh vừa mới mở miệng, liền bị Hoắc Vũ Hoàn mắng cho một trận, cho nên lão không dám nói nữa, mà chỉ ngầm nháy mắt cho Mạnh Tôn Ngọc.
Mạnh Tôn Ngọc muốn khuyên giải Hoắc Vũ Hoàn, nhưng lại không biết phải nói thế nào cho đúng. Chàng đằng hắng một tiếng lấy can đảm, nói:
- Hoắc đại ca! Xin đại ca hãy nghe vài lời của tiểu đệ. Thật ra các huynh đệ đối xử rất tốt với hai sư huynh muội của tiểu đệ. Nguyên nhân của sự việc này hoàn toàn là do sư muội không đúng...
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Vấn đề ở đây không phải là ai đúng ai sai. Thiên hạ thường nói: "Lớn nhỏ phải có thứ lớp, chủ khách phải có khác biệt." Huynh đệ Hoàn Phong thế thiên hành đạo trên giang hồ, điều tối quan trọng chính là biết lễ và phân biệt được đâu là đạo nghĩa. Nếu như ngay cả lễ nghĩa mà còn không coi trọng, vậy há chẳng phải giống bọn cường đạo ỷ thế hiếp người sao?
Mạnh Tôn Ngọc hoảng hốt nói:
- Hoắc đại ca nói thế, tiểu đệ và sư muội không sao yên tâm được.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm túc nói:
- Những lời ta nói ra chính là điều căn bản để Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đứng chân trên giang hồ. Các huynh đệ Hoàn Phong không chỉ

đối xử tốt với Mạnh lão đệ và Lâm cô nương mà đối với ai cũng phải đều như vậy. Không ngờ bao nhiêu năm nay ta nhắc nhở mọi người cũng đều như không. Các ngươi làm cho ta quá thất vọng.
Thiết Liên Cô đột ngột quì xuống, vừa khóc vừa nói:
- Đại ca! Là do muội sai. Muội nhỏ nhen, hẹp hòi. Muội đã cô phụ nỗi khổ tâm của đại ca.
Hàn Văn Sanh và các huynh đệ khác đồng loạt quì xuống cúi đầu nói:
- Bọn đệ đã biết lỗi. Chỉ mong đại ca bớt giận. Bọn đệ xin chịu bị trừng phạt.
Hai mắt của Vũ Hoàn đã đỏ hoe gượng cười nói:
- Khi còn ở mật cốc ta đã từng có lời căn dặn với ngươi. Hơn nữa ta còn sai tam đệ nói rõ cho mọi người biết. Thế mà bây giờ các ngươi lại để xảy ra chuyện hổ thẹn đến thế. Thử hỏi trong lòng các ngươi còn có Hoắc đại ca này nữa không?
Mạnh Tôn Ngọc thấy tình hình có vẻ căng thẳng, liền vội quì xuống nói:
- Nếu như Hoắc đại ca không nguôi giận, tiểu đệ cũng không thể tha thứ cho mình.
Lúc này chỉ còn có Tào Phác và Hà Hoa là đứng mà thôi. Hà Hoa không hổ danh là một đứa trẻ thông minh lanh lợi. Cô bé liền kéo tay áo Hoắc Vũ Hoàn, nũng nịu nói:
- Bá bá! Mọi người đã làm sai chuyện gì, mà khiến cho người nóng giận đến vậy? Nể mặt Mạnh thúc thúc và Tào gia gia, bá bá hãy tha tội cho họ lần này. Mau kêu họ đứng dậy đi.
Tào Phác cũng tiếp lời:
- Bọn họ đã biết sửa sai, như vậy cũng là đủ lắm rồi. Hoắc lão đệ chưa hoàn toàn hồi phục, không nên quá nóng giận, sẽ có hại cho sức khỏe.
Hoắc Vũ Hoàn buông một tiếng thở dài, xua xua tay nói:
- Tất cả đứng dậy đi"
Hà Hoa cười noíi:
- Được rồi! Bá bá đã đồng ý không còn giận mọi người nữa.
Hà Hoa chạy đến kéo Mạnh Tôn Ngọc cùng Thiết Liên Cô đứng lên.
Hoắc Vũ Hoàn nói tiếp:
- Hôm nay ta nể tình Tào lão phu tử và Mạnh lão đệ, tạm thời không truy cứu việc này.
Hơn nữa, ta còn cho các ngươi một cơ hội chuộc lại lỗi lầm. Hiện tại chúng ta chẳng có tin tức gì về Lâm cô nương và tam đệ. Có lẽ họ đã gặp chuyện không may, cho nên chúng ta không thể ngồi đợi như thế

này được, mà phải lập tức hành động ngay thôi.
Hàn Văn Sanh lên tiếng:
- Xin đại ca cứ việc sai bảo.
Hoắc Vũ Hoàn đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Trước mặt nơi đáng khả nghi nhất chỉ có hiệu thuốc Đồng Nhơn đường. Bây giờ ngươi phân ra một số huynh đệ giữ lại ở nơi này. Còn lại sau khi ăn uống xong, chia nhau ra tiến vào trong thành.
Tào Phác cũng lên tiếng:
- Bây giờ trời vẫn chưa tối, Hoắc lão đệ làm sao có thể hành động được?
- Chính vì trời chưa tối bọn chúng mới không phòng bị. Nếu như chúng ta muốn tìm kiếm cũng tương đối dễ dàng hơn.
Mạnh Tôn Ngọc vội xen vào:
- Chẳng lẽ chúng ta lại kéo cả đám người như thế này xông vào trong hiệu thuốc Đồng Nhơn đường hay sao?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đương nhiên là không phải vậy. Một số huynh đệ sẽ cải trang thành những người mua bán, ngầm quan sát động tịnh của hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường. Sau đó, ta cùng với Mạnh lão đệ và Tào lão tiền bối đây chính thức ra mặt, chỉ đích danh Tào Lạc Sơn ra cầu kiến.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Lỡ như hắn từ chối không tiếp kiến thì sao?
- Tào lão tiền bối là tộc trưởng của Tào gia. Vì truy tìm bảo vật gia truyền là Thanh Hồng kiếm mà đến đó. Lão ta không có lý do gì mà có thể từ chối được.
- Nếu như lão ta không thừa nhận mình là người cùng gia tộc với lão phu tử thì sao?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười nói:
- Lão ta đã mượn thanh danh của Tào gia, há lại có thể không thừa nhận có quan hệ với Tào gia à?
Mạnh Tôn Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói:
- Khi gặp lão ta, chúng ta phải đối phó như thế nào?
Hoắc Vũ Hoàn đáp:
- Mục đích của chúng ta là điều tra xem Tào Lạc Sơn có phải là nguyên hung mạo danh hay không. Mục đích của Tào lão tiền bối là báo thù hco những người trong gia tộc đã bị Tào Lạc Sơn sát hại. Bất luận là công hay tội cũng không thể nào tha cho lão ta được. Nhưng nên nhớ là phải bắt sống lão ta, để tự chính miệng lão khai ra những tội lỗi đã làm.
Tào Phác bỗng nhiên lên tiếng:

- Muốn xử lý lão ta như thế nào lão phu đều không có ý kiến. Nhưng chỉ hy vọng nơi hành hình lão ta, nên đặt trong khu mộ của Tào gia. Để cho lão phu ở trước mặt tổ tiên ra tay trừ khử tên nghịch tử của gia tộc.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài một tiếng:
- Nói thì nói vậy, chứ võ công của Tào Lạc Sơn vô cùng cao siêu. Lại thêm có thần kiếm trong tay, e rằng khó bề mà thắng được lão. Đến lúc ấy nếu như bất đắc dĩ cũng đành phải giết lão tại chỗ mà thôi.
Thiết Liên Cô từ lúc bị quở trách đến giờ vẫn đứng im lặng. Lúc này nàng mới rụt rè hỏi:
- Đại ca! Có phải muội cũng cùng đi với huynh không?
Hoắc Vũ Hoàn xua tay nói:
- Không cần. Muội và Hà Hoa tạm thời ở lại nơi đây, không nên vào trong thành.
Đương nhiên là Thiết Liên Cô không hài lòng, nhưng nàng cũng không dám cãi lại lời của Hoắc Vũ Hoàn. Điều kỳ quái là ngay cả Hà Hoa cũng không đòi đi theo Vũ Hoàn.
Sau khi ăn uống xong mọi người tản dần, tiến vào trong thành. Riêng Hoắc Vũ Hoàn thì ngồi xuống, tịnh tâm điều khí. Nhưng một canh giờ sau, Hoắc Vũ Hoàn dần dần hồi phục lại nguyên khí. Rồi chàng cùng Mạnh Tôn Ngọc và Tào Phác quay trở lại thành Lan Châu.
Khi đến trước hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường, Vũ Hoàn đã nhìn thấy Hàn Văn Sanh cùng các huynh đệ khác ai nấy đều đã bố trí thỏa đáng. Lúc ấy mới ra hiệu cho Mạnh Tôn Ngọc bước đến gõ cửa.
Hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường đã đóng cửa từ lâu. Bên trong cánh cửa bốn bề vẫn im lìm không một tiếng người, Mạnh Tôn Ngọc gõ cửa một hồi lâu mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì.
Tào Phác ngạc nhiên nói:
- Không lẽ tin tức đã bị lộ ra ngoài và Tào Lạc Sơn bỏ chạy trốn rồi sao?
Hoắc Vũ Hoàn liền nói:
- Không thể nào, mới vừa rồi Hàn Văn Sanh còn nhìn thấy có người bước ra ngoài mua thức ăn mà.
Đang nói chuyện bỗng nhiên bên trong cửa có giọng phụ nữ hỏi vọng ra:
- Là ai vậy?
Mạnh Tôn Ngọc cao giọng nói:
- Đây là hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường phải không? Xin hãy mở cửa.
Người bên trong trả lời lại:
- Hiệu thuốc ở đây đã giải nghệ từ lâu rồi. Nếu muốn mua thuốc hãy

đến hiệu thuốc khác đi.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Chúng tôi không phải đến đây để mua thuốc.
Người bên trong lại hỏi:
- Không phải mua thuốc vậy gõ cửa làm gì?
Mạnh Tôn Ngọc có vẻ bực bội:
- Mở cửa ra thì sẽ rõ, hà tất phải hỏi dài dòng.
Người bên trong lằn nhằn nói:
- Ngươi làm gì mà dữ vậy? Thật ra thì ngươi muốn gì cơ chứ?
Nói xong một bên cửa liền được hé mở ra.
Mạnh Tôn Ngọc không để chậm trễ, lập tức lách mình vào trong.
Bên trong là một phụ nữ mình mặc thanh y khoảng chừng ba mươi tuổi. Trông dáng vẻ người phụ nữ hình như là bọn người ở trong nhà.
Vừa nhìn thấy Mạnh Tôn Ngọc xông vào trong, người phụ nữ kia liền trừng mắt hạ giọng quát:
- Ê! Ê! Ngươi định làm gì vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật mà ngươi tính ăn cướp sao?
Mạnh Tôn Ngọc cười cười nói:
- Bọn ta chẳng làm gì cả, chỉ là đến đây tìm người mà thôi.
- Ngươi muốn tìm ai?
- Chủ nhân ở đây, chính là Tào Lạc Sơn lão phu tử Người phụ nữ mặc thanh y vừa đưa tay đẩy Mạnh Tôn Ngọc ra, miệng vừa quát:
- Đi! Đi! Đi! Lão gia của ta đang bệnh nằm liệt giường, không thể nào tiếp ngươi được.
Người phụ nữ kia không những đuổi không được Mạnh Tôn Ngọc, mà còn bị Hoắc Vũ Hoàn cùng Tào Phác thừa cơ xông vào theo.
Người phụ nữ mặc thanh y nhìn thấy hai người xông vào, liền thất thanh la lớn:
- Các ngươi là a mà dám ngang nhiên xông vào nhà người ta? Ta nói cho các ngươi biết, Lan Châu phủ là nơi có vương phép...
Hoắc Vũ Hoàn vội cắt ngang:
- Chúng ta có việc muốn cầu kiến Tào Lạc Sơn. Ngươi mau đi thông báo giùm một tiếng thì sẽ không hề gì.
Người phụ nữ mặc thanh y nói:
- Ta đã nói với ngươi, lão gia của ta đang bị bệnh không thể nào tiếp các ngươi được.
Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt nói:
- Chúng ta từ xa tới đây, lão ta không thể nào không tiếp được.
- Các ngươi có biết lý lẽ không chứ? Chẳng lẽ có đạo lý bắt ép người

khác tiếp kiến mình sao? Nếu các ngươi không chịu đi, coi chừng ta la lên bây giờ.
Mạnh Tôn Ngọc hạ giọng nói:
- Hoắc đại ca! Tiểu đệ thấy không cần phải mất thời giờ với ả này đâu. Tốt nhất là chúng ta nên tự tìm lấy vậy.
Người phụ nữ mặc thanh y liền giang rộng hai tay ra ngăn cản mọi người lại, đồng thời cất tiếng la lớn:
- Ngươi đâu! Có cường đạo...
Mạnh Tôn Ngọc vội quát:
- Ngươi muốn chết à"
Tiếng la của người phụ nữ chưa dứt đã thấy ba bốn hán tử tay cầm gậy gộc từ phía bên trong chạy ra. Đi đầu là một lão hán tử lưng gù.
Vừa nhìn, Hoắc Vũ Hoàn đã nhận ra lão hán lưng gù chính là Lý Thất gia. Ngoài ra còn có tên Tiểu Tường Tử.
Lần trước tại trang viện Tào gia ở bên ngoài thành Lan Châu, Hoắc Vũ Hoàn đã từng gặp qua họ. Nghe nói võ công của Lý Thái Gia cũng rất là uyên thâm.
Hoắc Vũ Hoàn hệu cho Mạnh Tôn Ngọc lui ra sau. Còn mình bước lên trên vái chào Lý Thất Gia một cái, cười nói:
- Thất Gia! Lâu nay không gặp người vẫn khỏe chứ?
Lý Thất Gia hơi ngạc nhiên. Cơ hồ lão không nghĩ ra đã gặp Hoắc Vũ Hoàn ở đâu. Hai mắt của lão đảo qua đảo lại, nhưng vẫn lặng thinh không lên tiếng.
Hoắc Vũ Hoàn lại quay về phía Tiểu Tường Tử cười cười nói:
- Tường ca! Chiếc thuyền nhỏ buôn bán tạp hóa vẫn ở bên ngoài cửa hậu viện tại trang viện Tào gia, tiểu ca còn nhớ không?
Tiểu Tường Tử cũng hơi lấy làm lạ, bỗng nhiên mặt hắn biến sắc, hỏi:
- Ngươi là người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười gật đầu:
- Đúng vậy, lần trước bọn ta đã tặng Thất Gia một hộp thuốc và tiểu ca một chiếc túi thơm. Kết quả hai vị đã báo hại bọn ta một trận.
Tiểu Tường Tử hết đưa tay lên làm vài động tác với Lý Thất Gia. Lý Thất Gia cũng sửng sốt làm vài động tác lại với Tiểu Tường Tử. Hình như ý muốn bảo Tiểu Tường Tử hãy nói với Hoắc Vũ Hoàn điều gì đó.
Sau khi ra dấu một hồi, Tiểu Tường Tử mới nghiêm sắc mặt nói:
- Thất Gia muốn tiểu nhân chuyển lời lại với các vị. Việc xảy ra lần trước đều là do sự sắp đặt của Song Long tiêu cục cả. Nếu đại ca các vị muốn báo thù, vậy thì hãy tới Song Long tiêu cục mới đúng.

Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Lần này chúng ta đến đây không phải là để báo thù, mà là có việc hệ trọng khác.
Tiểu Tường Tử liền hỏi:
- Ngoài ra còn có việc gì sao?
Hoắc Vũ Hoàn chậm rãi nói:
- Chúng ta đưa vị lão phu tử này tới đây mục đích để thăm Tào lão phu tử.
Tiểu Tường Tử không khỏi ngạc nhiên:
- Vị lão phu tử này là ai vậy? Mà lại muốn hỏi thăm chủ nhân của tiểu nhân?
- Tiểu ca khoan hỏi đã, hiện giờ Tào lão phu tử có nhà không?
- Lão gia hiện đang ở bên trong, nhưng mà bệnh tình của người rất trầm trọng. Chỉ sợ...
Hoắc Vũ Hoàn vội cắt ngang lời hắn:
- Chỉ cần có ở nhà là tốt rồi.
Tiếp theo Hoắc Vũ Hoàn liền nghiêm sắc mặt nói:
- Vị lão phu tử này cũng họ Tào. Người từ Đồng Nhơn huyện ở tại Thanh Hải đến đây để gặp Tào lão phu tử.
Tiểu Tường Tử hỏi:
- Thật ra các vị có việc gì mà cần gặp lão gia của tiểu nhân?
- Từ xa xôi đến đây đương nhiên là có chuyện rồi. Tiểu ca bẩm báo lại với lão gia, là có vị tộc trưởng của dòng họ Tào ở Đồng Nhơn huyện đến. Tào lão phu tử lập tức sẽ hiểu ngay.
- Nhưng mà lão gia của tiểu nhân bệnh tình rất trầm trọng. Suốt ngày lão gia cứ hôn mê mãi, làm thế nào có thể đón tiếp các vị đây?
Hoắc Vũ Hoàn có vẻ hơi phật ý nói:
- Tiểu ca! Bọn ta y theo lễ mà cầu kiến. Không lẽ tiểu ca lại chối từ sao?
Tiểu Tường Tử gượng cười nói:
- Tiểu nhân nói toàn là sự thật, chứ đâu phải có ý muốn từ chối.
Hoắc Vũ Hoàn cười lãnh đạm nói:
- Tiểu ca! Chúng ta phải nói thật cho tiểu ca biết. Hai hôm trước, quí chủ nhân đã đến Đồng Nhơn huyện giết người, ngoài ra còn lấy đi cây Thanh Hồng bảo kiếm. Hơn nữa, trên tay quí chủ nhân còn bị thọ thương. Tất cả đây đều là sự thật.
Tiểu Tường Tử sửng sốt nói:
- Lão gia hơn một tháng nay suốt ngày chỉ nằm mê man trên giường bệnh. Ngay cả việc đứng dậy cũng đã khó khăn rồi, đừng nói chi đến chuyện tới Đồng Nhơn huyện giết người.

- Tiểu ca nói Tào lão phu tử thật sự bị bệnh?
- Việc lão gia bị bệnh mọi người trong thành Lan Châu này ai mà không biết? Bây giờ ngay cả việc mua bán cũng đã đóng cửa từ lâu, như thế còn giả được hay sao chứ?
Hoắc Vũ Hoàn thản nhiên nói:
- Việc này cũng dễ thôi. Tiểu ca dẫn bọn ta ra sau hậu viện xem thử, hư thật tự nhiên sẽ rõ ngay.
Tiểu Tường Tử nổi quạu nói:
- Ngươi dựa vào đâu mà không tin tưởng hả?
- Dựa vào kinh nghiệm lần trước. Ai dám bảo đảm lần này không phải là mưu chước của Song Long tiêu cục.
Cả hai càng nói càng to tiếng, Lý Thất Gia tuy là bị điếec nhưng cũng nhận biết hai người đang ở trạng thái căng thẳng. Lão liền dùng tay ra dấu hỏi Tường Tử.
Sau khi hiểu rõ sự tình, lão liền quyết định làm cho mọi người không thể nào ngờ đến...
Tiểu Tường Tủ vội truyền đạt lại ý của lão:
- Thất Gia của ta nói có thể đáp ứng yêu cầu của các vị nhưng mà phải có hai điều kiện.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Là điều kiện gì?
Tiểu Tường Tử nói:
- Thứ nhất là chư vị phải nhẹ nhàng đi vào cũng như khi trở ra, để tránh kinh động tới bệnh nhân.
- Điều này đương nhiên rồi - Thứ hai là sau khi các vị đã điều tra tường tận, từ nay về sau các vị bảo đảm không đến đây quấy rầy nữa. Còn những điều ân oán thị phi trước kia cũng chấm dứt từ đây.
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu nói:
- Được! Nếu như chúng ta nhìn lầm người thì xin cam chịu đắc tội. Nhưng mà ta muốn nói rõ trước một việc.
Tiểu Tường Tử cúi người nói:
- Xin cứ nói ra Hoắc Vũ Hoàn nghiêm giọng nói:
- Bọn ta hy vọn gặp được Tào Lạc Sơn thật, chứ không phải là kẻ giả mạo.
Tiểu Tường Tử cười nửa miệng:
- Nói chơi! Lần trước đã gạt các vị, lần này còn có thể giả mạo được sao?
Hoắc Vũ Hoàn phấn khởi nói:
- Được vậy thật là tốt. Xin tiểu ca dẫn đường cho Tiểu Tường Tử hướng về phía Lý Thất Gia làm vài động tác, rồi cả hai xoay lưng vào

trong hậu viện.
Hoắc Vũ Hoàn ngầm nháy mắt cho Tào Phác và Mạnh Tôn Ngọc, sau đó cả ba cùng cất bước theo họ.
Trên đường đi, Hoắc Vũ Hoàn đã cho Mạnh Tôn Ngọc đi kế sau lưng Lý Thất Gia. Còn mình cố ý đi tuột ra sau, hạ thấp giọng nói với Tào Phác:
- Đợi lát nữa gặp mặt, lão tiền bối phải nhớ kiểm tra thật cẩn thận. Tốt nhất là nên bắt mạch xem lão ta có thật sự là bị bệnh hay không...
Tào Phác gật gật đầu ra chiều hiểu ý.
Mọi người đi băng qua khu hoa viên, nhắm thẳng về phía căn phòng ở phía sau hậu viện.
Những nơi họ đi qua tất cả đều im lặng. Ngoài những tên a hoàn và bọn vú già ra, hình như không có ai là đáng khả nghi. Càng không thấy có cao thủ mai phục.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi bồn chồn lo lắng, ngầm căn dặn Mạnh Tôn Ngọc:
- Nếu như lát nữa có động thủ, Tào Lạc Sơn để cho ta lo liệu. Mạnh lão đệ cứ việc lo bảo vệ cho Tào lão phu tử...
Nói tới đây, cả bọn đã đến trước cửa phòng.
Tiểu Tường Tử đưa tay lên gõ nhẹ ba cái. Cánh cửa phòng liền mở ra. Từ bên trong có một cái đầu ló ra. Thì ra đó chính là a hoàn Nghênh Xuân.
Nghênh Xuân thấy bên ngoài có nhiều người đến, liền ngạc nhiên lên tiếng hỏi:
- Định làm gì vậy?
Tiểu Tường Tử nói:
- Ba vị khách này muốn gặp lão gia Đương nhiên Nghênh Xuân không nhận ra Hoắc Vũ Hoàn, ả chau mày lại nói:
- Lão gia vừa mới ngủ, làm sao có thể tiếp khách cho được?
- Nhưng mà các vị khách đây nhất định đòi gặp lão gia. Hơn nữa, Thất Gia cũng đã chấp thuận.
Hoắc Vũ Hoàn bước lên trên một bước hạ giọng nói:
- Bọn ta chỉ cần nhìn lão phu tử, chứ không hề nói chuyện với lão đâu mà các vị lo ngại.
Nghênh Xuân nói:
- Các ngươi là ai? Tại sao lại muốn gặp lão gia của chúng tôi? Đợi vài ngày nữa các người quay trở lại không được sao?
Hoắc Vũ Hoàn mỉm cười đáp:
- Vị tiền bối này cũng là một vị danh y. Biết đâu vị tiền bối đây có thể

trị khỏi cho Tào lão phu thì sao?
Nghênh Xuân đột nhiên cảm thấy giọng nói của Hoắc Vũ Hoàn rất quen tai. Ả liền ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi là Hoắc Vũ Hoàn từ tốn đáp:
- Tại hạ là người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ phái đến.
Nghênh Xuân kêu lên một tiếng thất thanh, sắc mặt đột nhiên chuyển thành màu trắng bệt. Ả lập tức đưa mắt nhìn Lý Thất Gia ra chiều ngầm hỏi tại sao lão lại đưa bọn người xấu này đến đây.
Nhưng Lý Thất Gia vẫn thản nhiên không hề có biểu hiện gì. Lão chỉ gật đầu nhè nhẹ hai cái.
Nghênh Xuân bất đắc dĩ đành vén bức màn lên.
Hoắc Vũ Hoàn liền bước vào bên trong.
Mạnh Tôn Ngọc và Tào Phác cũng cất bước theo sau.
Vừa bước vào trong cả ba lập tức ngưng thần đề khí, đảo mắt nhìn quanh xem cách bố trí bên trong.
Đây là gian phòng ngủ rất sang trọng và thanh nhã. Giữa phòng có đặt bàn bát tiên, trên tường có treo những bức danh họa.
Có điều không khí trong phòng rất âm u. Những vật dùng để lung tung, dường như chủ nhân của nó lâu lắm rồi không hề sắp xếp lại.
Cả ba không hẹn mà cùng nhìn về phía chiếc giường có rèm phủ phía ngoài. Chỉ thấy trên giường có một lão nhân đang nằm. Trên người lão được phủ kín bằng một tấm chăn.
Còn trên đầu đội một chiếc nón nỉ che quá nửa mặt.
Máu nóng trong người Tào Phác chạy khắp thân. Lão hừ lên một tiếng định xông đến bên giường.
Hoắc Vũ Hoàn thấy vậy liền đưa ta ngăn cản nói:
- Lão tiền bối xin hãy bình tĩnh đừng để trúng kế bọn chúng.
Câu nói này Vũ Hoàn muốn nhắc nhở Tào Phác, đồng thời cũng nhằm nhắc nhở luôn cả Mạnh Tôn Ngọc. Lỡ như trên giường không phải là Tào Lạc Sơn, lúc ấy cánh cửa đóng lại phải làm sao đây?
Mạnh Tôn Ngọc liền xoay người lại canh giữ lối thoát thân. Nhưng mà bọn họ đã dự tính sai. Bởi vì lúc ấy Nghênh Xuân đã bước vào trong.
Không chỉ có Nghênh Xuân mà ngay cả Lý Thất và Tiểu Tường Tử cũng cùng bước vào theo. Chỉ có mấy tên hán tử là đứng bên ngoài chờ lệnh.
Điều này đủ thấy trong phòng ngủ này không có cạm bẫy. Chỉ là Hoắc Vũ Hoàn đã nghĩ quá mà thôi.
Cả ba người nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.
Đột nhiên Nghênh Xuân lên tiếng hỏi:

- Các vị đã nhìn thấy lão gia của chúng tôi rồi, như vậy đã được chưa?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Xin cô nương vén bức rèm lên cho bọn ta có thể nhìn rõ một chút, để khỏi nhìn lầm người.
(thiếu một đoạn) - Trên đỉnh đầu và ngực của lão ta đều có những vết sẹo do bị trúng độc ngày trước.
Nếu muốn xác định là thật hay giả, cần phải dời chiếc mũ và y phục của lão ta ra.
Hoắc Vũ Hoàn mừng rỡ nói:
- Việc này rất dễ.
Nói xong, Vũ Hoàn đã phóng tới trước đầu giường. Rồi nhanh như cắt đưa tay ra lột chiếc mũ xuống.
Trên đầu lão nhân quả nhiên có một vết sẹo lớn. Ở chỗ vết sẹo không có một sợi tóc nào cả Nghênh Xuân thấy vậy la lớn:
- Các ngươi muốn làm gì Lý Thất Gia và Tiểu Tường Tử cũng đùng đùng nổi giận, thủ thế tính xông vào.
- Không được động thủ"
Ánh sáng lóe lên. Bảo đao và trường kiếm của Vũ Hoàn cùng Mạnh Tôn Ngọc lập tức rời khỏi vỏ. Một cây kề ngay yết hầu của lão nhân, còn một cây chỉa ngay bụng của Lý Thất Gia Tiểu Tường Tử luýnh quýnh nói:
- Các bị không phải đã hứa sẽ không làm kinh động đến người bệnh sao?
Hoắc Vũ Hoàn gật gật đầu:
- Không sai! Nhưng Lý Thất Gia cũng đã đồng ý cho bọn ta kiểm tra thật kỹ càng, đúng không?
Nói rồi Hoắc Vũ Hoàn công mũi đao vẹt tấm chăn sang một bên, thấp giọng nói:
- Lão tiền bối, người hãy cởi áo lão ta ra xem thử.
Bàn tay run run của Tào Phác đưa ra mở hàng cúc áo của lão nhân... Quả nhiên trên ngực của lão nhân cũng có một vết sẹo lớn.
Hoắc Vũ Hoàn khẩn trương hỏi:
- Chính là lão ta?
Tào Phác xúc động đến độ run cả giọng:
- Đúng vậy! Chính là lão! Chính là lão"
Vào ngay lúc ấy, lão nhân đột nhiên từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn Tào Phác nói:
- Ngươi... ngươi là...
Hoắc Vũ Hoàn quát lớn:

- Tào Lạc Sơn! Lão không ngờ phải không? Những điều di huấn của Tào gia đã được sửa đổi rồi.
Lão nhân ra vẻ sửng sốt hỏi lại:
- Hả? Di huấn của Tào gia?
Hoắc Vũ Hoàn hừ một tiếng:
- Ngươi đừng có làm bộ giả khờ, nhìn thấy lão tiền bối đây, chẳng lẽ ngươi không còn nhớ chuyện cũ sao?
Lão nhân trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên hai mắt sáng rực lên vẻ vui mừng, lắp bắp gọi:
- Hình như... là nhị đệ. Ngươi là Lạc Thân nhị đệ...
Không biết Tào Phác đang vui hay buồn? Chỉ thấy hai mắt lão ngấn lệ, gật gật đầu không nói nên lời.
Lão nhân giơ hai cánh tay gầy guộc ra nắm lấy hai tay của Tào Phác, thở dồn nói:
- Nhị đệ! Không phải ta nằm mơ chứ? Đệ... Đệ thật sự đến Lan Châu? Đây là sự thật sao?
Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má, Tào Phác thút thít nói:
- Đúng... thế! Đúng thế! Đúng thế Lão nhân vén chăn sang bên cao giọng nói:
- À! Nhị đệ, đệ không trách lão ca ca bất tài này chứ? Tại sao đệ biết ta lâm trọng bệnh? Đệ đến Lan Châu bao giờ... Nghênh Xuân hãy mau đỡ ta dậy. Nhị lão gia đến, tại sao các ngươi không sớm thông báo cho ta biết...
Dường như lão ta có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.
Tình hình trước mắt khiến cho Hoắc Vũ Hoàn và Mạnh Tôn Ngọc không biết phải xử trí ra sao?
Nghênh Xuân nhìn Hoắc Vũ Hoàn, do dự không dám bước đến đầu giường.
Hoắc Vũ Hoàn hai mày hơi chau lại. Cuối cùng Vũ Hoàn cũng thâu đao về để cho Nghênh Xuân bước sang đỡ lão nhân ngồi dậy.
Bởi vì Hoắc Vũ Hoàn đã nhìn thấy rõ hai tay của Tào Lạc Sơn. Tuy hai tay của lão gầy như hai thanh que, nhưng không hề có dấu bị thọ thương.
Trên tay không có vết thương, điều này chứng tỏ rằng Tào Lạc Sơn không phải là nguyên hung, đã lọt lưới trên đỉnh Lão Nha lãnh.
Đồng thời tất cả những suy đoán ban đầu đều hoàn toàn sai hết.
Thần sắc của Tào Lạc Sơn vừa xúc động lại vừa thương cảm. Lào xiết chặt tay Tào Phác nghẹn ngào nói:
- Nhị đệ! Đệ không nghĩ đến tội cũ, từ xa xôi tới đây thăm lão ca ca.

Thật sự khiến cho ca ca thấy xấu hổ vô cùng. Mấy năm nay không lúc nào là đại ca không muốn trở về Đồng Nhơn huyện. Con người khi đã về già ai chẳng muốn trở về chốn xưa. Nhưng đại ca không còn mặt mũi nào trở về nơi ấy cả. Những việc làm năm xưa của ta quả thật là đắc tội với tổ tiên của Tào gia, quả thật làm ta hổ thẹn không dám nhìn lại những người trong gia tộc...
Tào Phác rơi lệ nói:
- Con người chứ đâu phải thần thánh mà không phạm lỗi lầm. Bây giờ đại ca biết được trước đây mình đã làm sai. Vậy thì phải sửa đổi tâm tính làm lại một con người mới. Không phải tiểu đệ không cho đại ca cơ hội. Nhưng mà đại ca...
Tào Lạc Sơn liền nói:
- Ta biết! Ta biết! Nhị đệ đối với đại ca rất trọn tình trọn nghĩa. Đáng lẽ ra ta không nên luyện tập võ công tà môn, để tự biến mình thành yêu đạo. Cho nên, sau khi rời khỏi Đồng Nhơn huyện lần thứ hai, đại ca đã hạ quyết tâm không luyện tập võ công nữa. Mười mấy năm nay, đại ca chỉ lo chuyên tâm vào việc hành y tế thế nhằm chuộc lại những tội lỗi xưa. Nhưng thật đáng tiếc, vất vả lắm đại ca mới có được một chút thành tựu như ngày hôm nay, thì lại sắp trở thành người thiên cổ. A"
Tào Phác nói:
- Đại ca! Mười mấy năm nay đại ca thật sự chỉ lo hành y tế thế? Không có làm việc xấu gì sao?
Tào Lạc Sơn nói:
- Đương nhiên là thật. Những việc làm trước đây giờ nghĩ lại giống như một cơn ác mộng. Bây giờ đại ca tuổi tác đã lớn. Vả lại nhị đệ cũng đã khổ tâm nhiều vì ta. Nếu như ta không biết sự hổ thẹn, như thế còn được xem là con người sao?
Tào Phác dáng vẻ hơi ngạc nhiên hỏi:
- Thế thì tại sao ba hôm trước, đại ca lại đến Đồng Nhơn huyện trộm đi cây Thanh Hồng kiếm, cùng với lọ thuốc Sương Tuyết Tử Liên Cao?
Tào Lạc Sơn sửng sốt nói:
- Cái gì? Ai nói ta vừa trở lại Đồng Nhơn huyện?
Tào Phác rưng rưng nước mắt nói:
- Đại ca, huynh không cần phải phủ nhận. Thanh Hồng kiếm và lọ thuốc Sương Tuyết Tử Liên tuy là bảo vật quí báu, đại ca có lấy đi cũng chẳng sao. Nhưng tại sao huynh lại phóng hỏa thiêu thủy khu mộ của Tào gia chứ? Tại sao đại ca lại giết hết toàn bộ già trẻ trong nhà của đệ? Nếu như còn có chút nhân tính, tại sao đại ca nỡ ra tay

tàn ác như thế?
Tào Lạc Sơn ngẩn người ra một hồi lâu, mới thốt được nên lời:
- Những lời này ai nói với đệ?
- Không ai nói cả. Là đích thân đệ biết được, chính mắt đệ thấy qua.
Tào Lạc Sơn há miệng ra định nói điều gì nhưng lại thôi. Hai dòng lệ từ trong mắt lão chảy ra như suối.
Một hồi lâu sau, lão mới thở dài một tiếng nghẹn ngào nói:
- Việc này ta cũng không biết phải giải thích sao đây? Đã hơn mười năm nay lão ca ca chưa từng rời khỏi phủ Lan Châu này. Hơn nữa cả tháng nay ta lại ngã bệnh nằm liệt giường.
Ngay cả chiếc giường này còn chưa có rời khỏi, thì làm thế nào có thể tới Đồng Nhơn huyện giết người được chứ?
Tiếp theo, lão lắc đầu giọng đầy vẻ thê lương nói:
- Làm người không nên để phạm sai lầm. Chỉ một lần lầm lỗi thì suốt đời có muốn rửa cũng không sạch. Nhị đệ, đệ nói đã tận mắt nhìn thấy. Vậy thì dù đại ca có một trăm cái miệng cũng không c ach chi nói được. Thôi thì đệ hãy giết ta đi.
Câu nói này của lão đệ khiến cho hai mày của Hoắc Vũ Hoàn chau lại. Nhìn vẻ khẩn thiết của lão ta không giống gì là giả cả. Nhưng mà trừ lão ra thì còn có ai chứ?
Tào Phác nói:
- Tên hung đồ giết người kia đã từng vào trong thạch thất, lấy đi một lọ Sương Tuyết Tử Liên Cao. Nếu nhưng không phải đại ca thì còn có ai có chìa khóa cửa thạch thất? Ai biết được trong thạch thất có cất giấu Sương Tuyết Tử Liên Cao?
Tào Lạc Sơn nghiêm túc nói:
- Nhị đệ, điều này không đúng rồi. Chiếc chìa khóa của ta không phải đã hủy bỏ trước mặt nhị đệ mười mấy năm về trước rồi sao?
- Tuy đại ca có đã hủy đi, nhưng cũng có thể phục chế lại vậy - Nếu như ta có thể phục chế lẽ nào người khác không thể phục chế một chiếc giống y như vậy sao?
Tào Phác đuối lý không biết phải trả lời như thế nào.
Tào Lạc Sơn lại nói tiếp:
- Nhị đệ, chúng ta là huynh đệ ruột thịt. Cho dù trước đây ta có làm nhiều điều xấu, nhưng dẫu sao hai ta cũng là huynh đệ. Vậy cớ sao ta lại nhẫn tâm giết hết toàn gia của đệ chứ? Vả lại ta chỉ có một thân trơ trọi. Nếu như Tào gia bị tuyệt hậu, đối với ta có ích gì?
Tào Phác không biết phải nên trả lời như thế nào. Một hồi lâu sau mới thở dài nói:
- Về việc này có lẽ đệ đã nghĩ oan cho đại ca. Nhưng mà chìa khóa

của thạch thất nhất quyết bị lộ ra đều do đại ca. Đại ca thử nghĩ lại xem, trong số bằng hữu của đại ca năm đó, có ai đã từng nhìn thấy qua chiếc chìa khóa kia chưa?
Tào Lạc Sơn trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:
- Không có ai cả. Ta còn nhớ, khi được chiếc chìa khóa ta không một lần bước ra khỏi phòng. Sau đó có đi ra thì đã hủy bỏ trước mặt của nhị đệ rồi.
- Nhưng mà tên hung đồ đột nhập vào thạch thất trộm thuốc và giết người đoạt kiếm kia, nhất định là một người rất quen thuộc với Tào gia. Rất có thể chính là một trong số những bằng hữu mà đại ca quen biết năm đó.
Tào Lạc Sơn lại buông một tiếng thở dài:
- Đám bằng hữu ngày trước, đại ca đã tuyệt giao từ lâu rồi. Mười mấy năm nay, ta đã tổn nhiều công sức, mới có thể kiếm được chút ít tiếng tăm như ngày hôm nay. Những bằng hữu ta kết giao tuy không dám nói toàn là những kẻ giàu sang quyền thế, song ít ra họ cũng có tiếng tăm. Huống hồ ta không còn luyện tập võ công đã nhiều năm rồi. Cũng như không còn qua lại với bọn người trong giang hồ.
Nói tới đây, đột nhiên Tào Lạc Sơn "Ồ" lên một tiếng, bèn vội nói:
- Ta nhớ ra rồi. Có một đám người có lẽ liên quan đến việc này...
Tào Phác và Hoắc Vũ Hoàn không hẹn mà cùng lên tiếng hỏi:
- Là đám người nào?
Tào Lạc Sơn từ từ nói:
- Cách đây khoảng chừng một tháng, Song Long tiêu cục kéo theo rất nhiều người từ phủ Thái Nguyên đến đây. Bọn họ nói rằng Hoàng Phong Thập Bát Kỳ đã cướp đi một số châu báu của họ. Bọn họ muốn mượn danh của ta để dụ Hoàng Phong Thập Bát Kỳ vào bẫy. Hơn nữa, Hoàng Phong Thập Bát Kỳ còn cài tai mắt trong nhà của ta... Sau đó, nghe nói Hoàng Phong Thập Bát Kỳ đã sập bẫy vì một trận quyết chiến đã xảy ra...
Hoắc Vũ Hoàn liền cắt ngang:
- Việc đó chúng ta đều đã biết. Bây giờ lão chỉ cần nói đám người kia là ai mà thôi Tào Lạc Sơn vẻ phấn khởi nói:
- Ta tuy không dám khẳng định chắc chắn, nhưng nghĩ lại chuyện này rất có lý. Ta và Hoàng Phong Thập Bát Kỳ bình sanh chẳng có oán thù gì. Thế tại sao bọn họ lại gài người vào trong nhà của ta? Bấy nhiêu cũng đủ thấy kẻ mượn danh nghĩa của ta để giết người đoạt kiếm, nhất định cũng chính là Hoàng Phong Thập Bát Kỳ.
Hiển nhiên Tào Lạc Sơn không biết Hoắc Vũ Hoàn chính là thủ lãnh

của Hoàng Phong Thập Bát Kỳ. Cho nên mới mạnh dạn đưa ra nhận định như vậy.
Nếu là người khác, chỉ sợ sẽ cho rằng đó là sự thật.
Tào Phác gượng cười lắc đầu nói:
- Đại ca! Huynh đã đoán sai rồi. Sự việc này nhất định không phải do Hoàng Phong Thập Bát Kỳ làm.
Tào Lạc Sơn không tán đồng nói:
- Làm sao biết được không phải là bọn chúng? Hoàng Phong Thập Bát Kỳ vẫn là một bang hội lớn trong hắc đạo. Có việc gì mà bọn chúng không dám làm? Lần trước Nghênh Xuân bị bọn chúng bắt đi, may mà trốn thoát được. Nhị đệ tốt nhất là đệ nên đến Song Long tiêu cục hỏi thăm thử, có lẽ sẽ biết được hành tung của đám người này.
Tào Phác nghe xong dở khóc dở cười.
Ngược lại Hoắc Vũ Hoàn không hề để ý gì, cười cười nói:
- Lão phu tử nói rất phải, chúng tôi đến Song Long tiêu cục một chuyến, ắt sẽ có một chút manh mối.
Tào Phác cau hai mày lại:
- Nhưng mà...
Hoắc Vũ Hoàn nháy mắt ra hiệu cho lão ta, rồi nói:
- Người bệnh thân thể suy yếu, không nên quấy rầy quá lâu. Chúng ta tạm thời cáo lui để cho lão phu tử nghỉ ngơi.
Tào Phác hiểu ý bèn đứng lên nói:
- Như vậy cũng tốt. Đại ca hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Hai ngày nữa tiểu đệ sẽ trở lại viếng thăm đại ca.
Dứt lời, lão liền đích thân đỡ Tào Lạc Sơn nằm xuống và còn kéo chăn đắp cho lão.
Tào Lạc Sơn nói:
- Nhị đệ hà tất phải đi gấp như vậy sao? Không thể ở lại đây với đại ca lâu hơn được sao?
- Tiểu đệ đã đến Lan Châu, tất nheien là phải thường thường tới thăm viếng đại ca.
Hôm nay huynh đã nói quá nhiều rồi, bây giờ hãy lo yên nghỉ đi Tào Lạc Sơn thở dài một tiếng:
- Bệnh tình của ta không biết sống chết lúc nào. Nhị đệ, đệ nhất định phải mau mau quay trở lại. Nếu không chỉ sợ không còn gặp mặt được ngu huynh.
Tào Phác trong lòng cảm động xót xa, gật đầu bịn rịn chia tay.
Ba người im lặng rút lui khỏi hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường. Vừa ra khỏi hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường, Hàn Văn Sanh liền bước đến

hỏi:
- Tại sao không có động thủ vậy?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời mà chỉ xua tay nói:
- Để lại hai huynh đệ tiếp tục giám sát. Còn tất cả quay lại Bạch Long miếu.

Chỉ Đao

Hồi 18
Càn Khôn Dưới Đáy Giếng

Lúc này mọi người đang ngồi im lặng trước đại điện trong ngôi miếu hoang. Trên mặt họ đều mang nỗi buồn khó tả.
Đêm đã khuya, trong đại điện không có lấy một ánh đèn. Ánh trăng nhợt nhạt chui qua mái ngói vô chiếu thẳng lên mặt mọi người, sắc mặt mọi người và ánh sáng trăng đều ảm đạm giống như nhau.
Mọi người đều cúi đầu ngồi im, trong lòng nặng trĩu giống như đang bị một tảng đá lớn đè lên.
Không biết họ ngồi như vậy đã bao lâu. Bỗng nhiên Hoắc Vũ Hoàn buông một tiếng thở dài, rồi từ từ nói:
- Lão tiền bối, tại hạ có lời mạo muội muốn được thỉnh giáo. Đối với những lời nói của lệnh huynh, tiền bối cho rằng là thật hay giả Tào Phác dáng vẻ hơi do dự nói:
- Lão phu không dám nói chắc lời của lão ta hoàn toàn là thật. Nhưng mà có hai điều chắc chắn là sự thật.
Hoắc Vũ Hoàn liền hỏi:
- Là hai điều gì?
Tào Phác chậm rãi nói:
- Lão ta đích thật có bệnh. Hơn nữa, hai tay của lão đều không có bị thọ thương.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Điều này tại hạ hoàn toàn tin tưởng. Nhưng tại hạ có một cách nghĩ hơi kỳ quái, không biết tiền bối có tin hay không?
- Lão đệ nói ra nghe thử xem.
Hoắc Vũ Hoàn đằng hắng một tiếng, rồi mới từ từ nói:
- Tại hạ đang nghi, có khi nào bọn họ dùng một người khác để giả mạo lệnh huynh Tào Lạc Sơn?
Tào Phác ngạc nhiên nói:

- Việc này có khả năng xảy ra sao?
- Tuy khả năng rất ít, nhưng không phải là không có. Bởi vì đã cách biệt nhau hơn cả mười năm, cho nên diện mạo của lão ta, tiền bối đâu còn nhớ đích xác nữa. Hơn nữa, nếu như muốn giả hai vết sẹo ở đầu và ngực, cũng đâu phải là chuyện khó.
- Nhưng mà tại sao lão ta vừa nhìn đã nhận ra lão phu ngay?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Tại hạ hoài nghi cũng chính ở điểm này. Lúc ấy trong phòng ánh sáng rất yếu ớt, lão ta lại là một người đang bị bệnh, còn chưa dám xác định chính là lão ta. Ngược lại lão ta vừa nhìn thấy tiền bối là nhận ra ngay. Việc này có hợp lý không chứ?
Tào Phác im lặng không nói gì.
Hoắc Vũ Hoàn lại nói:
- Còn việc này nữa, cả hai người đã xa cách nhau hơn mười năm, bây giờ mới có cơ hội gặp lại. Không ngờ lão ta không hề đề cập đến chuyện cũ, lại cũng chẳng kêu bọn gia nhân ra bái kiến tiền bối. Lúc chia tay lão ta cũng không hỏi thăm lão tiền bối nghỉ lại ở đâu.
Tào Phác thở ra một tiếng:
- Xem ra quả thật có vấn đề. Nhưng tại sao lúc ấy lão đệ không chịu nhắc nhở ta? Lúc bấy giờ chỉ cần lão phu nhắc lại vài chuyện cũ ở Đồng Nhơn huyện, như vậy không phải vạch được mặt nạ của hắn tại trận sao chứ?
- Điều này tại hạ cũng mới nghĩ ra mà thôi. Đồng thời còn có một nghi vấn khác khiến cho người ta vẫn không hiểu.
- Còn có nghi vấn gì nữa?
- Chúng ta mới vừa tới Lan Châu nội trong ngày hôm nay, theo như dự tính, tên hung đồ kia đến đây sớm hơn bọn chúng ta tối đa là nửa ngày. Vậy tại sao bọn chúng biết trước được chúng ta sẽ đến tìm bọn chúng, mà chuẩn bị sẵn một người giả mạo?
Tào Phác đưa tay gãi đầu, lẩm bẩm nói:
- Đúng! Tại sao bọn chúng lại biết rõ hành động của chúng ta đến như vậy...
Đột nhiên Hàn Văn Sanh lên tiếng:
- Đại a đã hoài nghi Tào Lạc Sơn kia là giả? Thế tại sao không bắt hắn về mà tra hỏi?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu:
- Hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường đã bị chúng ta giám sát. Nếu muốn bắt hắn thì dễ chẳng khác nào như trở bàn tay, nhưng mà làm như vậy sẽ kinh động đến tên hung đồ thật.
Trước mắt, tốt nhất chúng ta làm bộ như hề không hay biết gì. Đợi

khi đối phương lơ là việc cảnh giác thì ta sẽ xuất kỳ bất ý thả một mẻ tóm hết bọn chúng.
Hàn Văn Sanh hỏi:
- Việc này phải tiến hành như thế nào?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Theo ta nghĩ, tên Tào Lạc Sơn giả mạo ở trong hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường chỉ dùng để che mắt mọi người mà thôi. Nguyên hung thật có thể hiện đang ẩn náu tại trang viện của Tào gia ở bên ngoài thành. Đêm nay chúng ta dồn toàn bộ lực lượng đến đó điều tra thử xem.
Hàn Văn Sanh vội hỏi:
- Vậy đại ca định bao giờ bắt đầu hành động?
- Ta tính hành động ngay bây giờ Nãy giờ Mạnh Tôn Ngọc vẫn im lặng, bỗng nhiên lúc này chợt lên tiếng:
- Hoắc đại ca tính toán như vậy chưa được thỏa đáng đâu.
- Mạnh đệ có ý kiéen gì hay hơn sao?
- Tiểu đệ cho rằng làm như vậy chẳng khác nào "đả thảo kinh xà". Hơn nữa, tên hung đồ kia cũng chẳng ngu, có thể hắn không ẩn trốn trong trang viện Tào gia.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao?
- Lần trước, Song Long tiêu cục đã lợi dụng trang viện của Tào gia để mai phục chúng ta. Vì vậy nơi ấy không còn bí mất nữa, nếu hung đồ muốn tìm một nơi trị thương, nhất định hắn sẽ tìm một nơi thật an toàn. Mà nơi để ẩn náu tốt nhất không phải ở bên ngoài thành mà là ở trong thành thị náo nhiệt.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Rất có lý. Nhưng mà người trong thành rất đông đúc, chúng ta làm sao tiến hành điều tra tìm kiếm được?
Mạnh Tôn Ngọc im lặng giây lát rồi nói:
- Theo như ý kiến của tiểu đệ, thì chúng ta không cần phải tìm kiếm.
Hoắc Vũ Hoàn chưng hửng nói:
- Không cần tìm kiếm?
- Đúng vậy. Muốn tìm một người trong thị thành náo nhiệt, chẳng khác gì mò kim đáy biển. Chúng ta chỉ cần án binh bất động, giám sát nghiêm ngặt hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường. Tên hung đồ kia nhất định sẽ tự lộ đuôi ra.
- Tại sao?
- Bởi vì chúng ta đang gấp muốn tìm chỗ nấp của tên hung đồ. Tên hung đồ cũng đang nôn nóng muốn biết hành động của chúng ta.

Nếu như bây giờ chúng ta án binh bất động, tên hung đồ tất nhiên sẽ phải sanh nghi.
Hoắc Vũ Hoàn vỗ tay một cái nói:
- Đúng vậy"
Mạnh Tôn Ngọc nói tiếp:
- Một khi hắn đã sanh nghi thì nhất định sẽ có hai khả năng xảy ra. Một là hắn sẽ liên lạc với hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường, để hỏi về tình hình sau khi chúng ta đã đến đó. Hai là hắn phái người đến thám thính hành tung của chúng ta. Hay nói cách khác chúng ta càng trầm tĩnh hắn càng cảm thấy bất an. Lúc này chúng ta muốn tìm hắn không phải là chuyện dễ. Nếu đợi tới khi hắn thò đuôi ra, chuyện bắt hắn chẳng có gì là khó khăn.
Nhưng mà kéo dài thời gian càng có lợi cho tên hung đồ rồi. Nếu như hắn trầm tịnh hơn chúng ta, như thế không phải tốn công sao chứ?
Mạnh Tôn Ngọc mỉm cười nói:
- Chuyện này giống như mèo đuổi chuột vậy. Mèo càng gấp chuột sẽ càng nấp sâu vào trong hang. Một lát sau không còn nghe thấy tiếng của mèo, chuộc kia nhất định sẽ thò đầu ra nhìn thử.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Tốt! Đêm nay chúng ta đi canh chừng hang chuột, xem thử có động tịnh gì không?
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Việc này không thể đi nhiều người được. Tiểu đệ và đại ca cùng đi là đủ rồi.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu đồng ý. Sau đó quay sang căn dặn Hàn Văn Sanh:
- Sau khi chúng ta đi khỏi, đệ phải lập tức cho mọi người rút hết vào trong rừng tre và nhớ không được đốt lửa lên. Nếu như bọn chúng có đến thám thính, tuyệt đối không được xuất thủ, mà chỉ có thể ngầm theo dõi bọn chúng mà thôi.
Sau khi dặn dò xong, Hoắc Vũ Hoàn cùng Mạnh Tôn Ngọc phóng mình bay nhanh ra khỏi miếu.
Vào giờ này vẫn còn có người ra vào cửa thành. Vì để che giấu hành tung nên hai người cố ý nhập thành bằng lối Tịnh An Môn. Sau đó họ đánh một vòng rồi mới đến gần hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường ở phố Tây Quan.
Tất cả đều giống như buổi trưa. Hai cánh cửa đóng chặt, bên trong im phăng phắt không một tiếng người. Hai tên tiểu huynh đệ canh giữ ở cửa phía trước và con hẻm phía sau, đâu vẫn còn đó.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi bọn họ tình hình kể từ sau giờ ngọ như thế nào?

Cả hai cùng đáp:
- Từ sau giờ ngọ trở đi, hai cánh cửa vẫn đóng chặt. Không có người đi ra, cũng như từ bên ngoài vào.
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Tất nhiên bọn chúng cũng sẽ nghĩ ban ngày có nhiều người dòm ngó. Nếu như có hành động đợi đến nửa đêm là tốt nhất.
Hoắc Vũ Hoàn liền cho phép hai tên tiểu huynh đệ rút lui. Đưa mắt nhìn quanh một vòng, Vũ Hoàn phát hiện ra con hẻm phía bên trái có một thân cây cao lớn, nhánh là rậm rạp.
Điều quan trọng là nó nằm đối diện cánh cửa hậu viện của hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường.
Thế là Vũ Hoàn quay sang nói với Mạnh Tôn Ngọc:
- Chúng ta chia ra hai đầu canh chừng. Mạnh đệ phụ trách con hẻm ở phía sau. Còn ở cửa trước để ta lo liệu. Nếu như có động tịnh gì, phải lập tức liên lạc với nhau.
- Rất tốt. Chỉ xin đại ca nhớ rằng, đừng nên mạo hiểm một mình.
Hoắc Vũ Hoàn cười cười nói:
- Ta biết rồi. Đuôi chuột vừa lò ra, ta sẽ báo cho lão đệ biết ngay.
Mạnh Tôn Ngọc mỉm cười, phóng mình về phía thân cây kia. Chỉ thoáng một cái, bóng dáng của Mạnh Tôn Ngọc đã khuất mất trong tàn lá cây rậm rạp.
Khi thấy Mạnh Tôn Ngọc đã ẩn nấp xong, Hoắc Vũ Hoàn mới một mình rảo bước về phía tiền môn.
Nhưng mà nơi đây hai bên đường toàn là những cửa hiệu. Thêm vào mặt đường lại rộng, nên không thể nào tìm được một nơi ẩn mình lý tưởng.
Bất đắc dĩ Vũ Hoàn đành phải chọn đỉnh một nóc nhà tương đối cao để mà quan sát.
Ngồi ở đây nhìn xuống, tuy có thể thấy được động tịnh cả con đường. Nhưng ngược lại không có chỗ ẩn nấp và dễ dàng bị người phát hiện.
Đợi gần một canh giờ, trời đêm đã bắt đầu khuya. Tiếng người ỏ trên đường dần dần cũng không còn nghe thấy nữa.
Hoắc Vũ Hoàn cảm thấy ngồi ở nơi đây rất dễ dàng bị lộ. Đúng lúc Vũ Hoàn tính đổi một vị trí khác, đột nhiên phát hiện trên đường có một bóng người xuất hiện.
Đó là một lão nhân đầu tóc bạc phơ. Tay lão nhân chống gậy, lưng thì cong xuống như một cây cung, chậm chạp quẹo qua gốc phố. Lão nhân vừa đi vừa xoay đầu lại nhìn khắp nơi, trông dáng vẻ rất là thần bí.

Hoắc Vũ Hoàn vội vàng nằm sát xuống mái ngói, nín thở quan sát hành động của lão ta.
Chỉ một lát sau, lão nhân đã đi tới trước cửa hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường. Bất chợt lão nhân dừng bước nhìn quanh tứ phía. Dường như lão ta đang quan sát xem gần đó có kẻ nhìn trộm không.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nhủ thầm:
"Quả nhiên lão ta đã bị Mạnh Tôn Ngọc đóan trúng..." Ngay lúc ấy, lão nhân kia đột nhiên chống mạnh cây gậy xuống đất, phóng mình về phía Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn thất kinh ngỡ rằng hành tung của mình đã bị bại lộ, nên chuẩn bị rút bảo đao ra.
Nhưng mà chỗ lão nhân kia rơi mình xuống là một nóc nhà thấp ở bên cạnh Hoắc Vũ Hoàn. Sau khi đặt chân xuống mái nhà, lão nhân liền thâu gậy lại và cũng ngồi im giống như Hoắc Vũ Hoàn.
Xem tình hình này lão ta chưa phát hiện ra Hoắc Vũ Hoàn. Hơn nữa, mục đích của lão nhân cũng y như Vũ Hoàn, là ngồi giữ gốc cây để đợi chờ.
Có điều Hoắc Vũ Hoàn vì muốn có được tầm nhìn rộng nên đã chọn nóc nhà cao nhất ẩn mình. Còn lão nhân vì muốn lợi dụng chỗ tối do những nóc nhà cao che khuất nên chọn nóc nhà thấp để nấp.
Lão kia không hề hay biết bên cạnh mình có người. Chỉ khổ cho Hoắc Vũ Hoàn không cách chi xác định được lão ta là thù hay bạn. Lại không dám di chuyển tìm chỗ nấp, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trong lúc Vũ Hoàn đang khẩn trương, đột nhiên từ bên trong hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường có một bóng người bay nhanh ra. Chỉ vài cái nhún chân người kia đã ra tới giữa đường lộ.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy người kia là một tên tiểu hài tử khoảng chừng hơn mười tuổi.
Sau lưng hắn có mang một cây cung nhỏ. Trên đầu có một chúm tóc chỉa thẳng lên trời, còn trên vai quải một chiếc túi vải nhỏ.
Từ chúm tóc và cây cung của hắn, Hoắc Vũ Hoàn đã đoán ra được bọn họ là ai. Đó chính là Đồng Tẩu Song Kỳ.
Đúng vậy, tên tiểu hài tử kia chính là Nệ hoàn thần đồng Đồng Hương Nhi. Không cần nói cũng biết lão nhân tóc bạc phơ đang núp bên cạnh kia chính là Trúc Trượng Ông Đồng Huân. Tại sao bọn họ vẫn còn ở lại Lan Châu? Bọn họ có quan hệ gì với Tào Lạc Sơn chứ?
Hoắc Vũ Hoàn trong lòng vô cùng lấy làm lạ, liền đưa tay nắm chặt chuôi đao chờ đợi.
Khi Đồng Hương Nhi ra tới giữa đường, Trúc Trượng Ông vội đứng

lên đưa tay vẫy.
Đồng Hương Nhi lập tức nhún chân một cái, bay lên nóc nhà.
Bên trong hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường vẫn im lặng như tờ, không hề có một tiếng động.
Bỗng nhiên nghe thấy Trúc Trượng Ông thấp giọng hỏi:
- Tình hình ra sao rồi?
Đồng Hương Nhi đáp:
- Tình hình so với ban ngày chẳng có gì khác lạ. Trong nhà ngoài lão Lý Thất lưng gù ra chỉ có mấy tên gia nhân và bọn a hoàn mà thôi.
- Còn tên hán tử mặt sẹo?
- Cũng không có nhìn thấy.
- Còn lão Tào Lạc Sơn như thế nào? Là bệnh thật hay giả?
- Lão ta trước sau vẫn chưa rời khỏi phòng ngủ. Xem ra hình như là bị bệnh thật.
- Chẳng lẽ bọn họ đối với việc Hoắc Vũ Hoàn đăng môn cầu kiến không có chút phản ứng gì sao?
- Tất cả vẫn như thường. Chỉ có điều cửa nẻo được đóng cẩn thận hơn một chút.
- Như vậy thật là kỳ lạ. Không lẽ nào Hoắc Vũ Hoàn lại nhìn lầm và chúng ta cũng đã đoán sai?
Đồng Hương Nhi lắc đầu nói:
- Chính mắt Hương Nhi thấy gã hán tử mặt sẹo đi vào Đồng Nhơn Đường từ cửa sau viện này, tuyệt đối không bao giờ sai được. Bên trong Đồng Nhơn Đường nhất định có mật thất. Chỉ là thời gian quá cấp bách, nên không có cách gì điều tra cặn kẽ được.
Trúc Trượng Ông nói:
- Nếu như có mật thất thì chắc chắn nó được đặt ở trong phòng ngủ. Trừ khi có sự giúp sức của nhiều người, bằng không rất khó phát hiện ra được gian mật thất. Đối với việc này chúng ta đành phải chấm dứt từ đây thôi.
Đồng Hương Nhi dường như không hài lòng nói:
- Thật sự Hương Nhi không can tâm chút nào. Chúng ta đã đồng ý lo liệu chuyện này, thì phải lo cho đến cùng. Có cơ hội, Hương Nhi nhất định sẽ tìm ra gian mật thất kia.
Trúc Trượng Ông không có phản ứng gì, chỉ thấp giọng hỏi:
- Đã có lấy được chưa?
Đồng Hương Nhi đáp:
- Toàn bộ đều nằm trong chiếc túi này. Hương Nhi không biết thứ nào dùng để thoa, thứ nào dùng để uống. Chỉ lấy tất cả bọc vào trong túi.

- Tốt lắm! Bây giờ chúng ta đi thôi Đồng Hương Nhi vội vàng nói:
- Gia gia hãy mang chiếc túi này trở về trước đi. Hương Nhi còn phải đi đưa thư giùm cho người ta.
Nói tới đây, cả hai liền tung mình nhảy xuống đất, rồi chia nhau ra hai ngã phóng đi mất.
Sau khi nghe xong câu chuyện của họ, Hoắc Vũ Hoàn trong lòng nghĩ thầm:
"Đồng Tẩu Song Kỳ vốn là bằng hữu của Song Long tiêu cục. Cớ sao bọn họ lại tham dự vào nghi án tại Đồng Nhơn Đường. Bọn họ đã nhận lời ai để lo liệu chuyện này? Những thứ bọ trong chiếc túi của họ là gì? Từ trong những câu nói của họ có thể đoán ra, trong chiếc túi kia nhất định toàn là các loại thuốc. Chẳng lẽ bọn họ mạo hiểm đột nhập vào trong Đồng Nhơn Đường chỉ là vì túi thuốc kia thôi sao?
Càng nghĩ Hoắc Vũ Hoàn càng cảm thấy mơ hồ chẳng hiểu gì cả.
Đợi cho Đồng Tẩu Song Kỳ khuất bóng, Hoắc Vũ Hoàn lập túc nhảy xuống đất đi vòng ra con hẻm phía sau. Sau đó Hoắc Vũ Hoàn đem những việc vừa thấy được thuật lại cho Mạnh Tôn Ngọc nghe.
Nghe xong Mạnh Tôn Ngọc cũng thất sắc nói:
- Nếu như lời nói của Đồng Hương Nhi là thật, và tên hung đồ kia hiện đang ẩn nấp trong mật thất. Vậy thì chúng ta phải bắt tay hành động ngay.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu đã là vậy, ở đây không cần phải canh giữ nữa. Chi bằng chúng ta trở về Bạch Long miếu, cùng mọi người thương lượng biện pháp hành động.
- Chúng ta không thể cùng một lúc trở về được. Nhằm để phòng lời nói của Đồng Hương Nhi không phải là thật. Hoặc giả tên hung đồ kia lợi dụng cơ hội này để thóat thân, vậy đại ca hãy trở lại Bạch Long miếu trước. Tiểu đệ sẽ tiếp tục giám át ở đây.
- Như vậy cũng tốt. Nhưng Mạnh lão đệ phải hết sức cẩn thận. Bây giờ ta đi đây.
Rời khỏi phố Tây Quan, Hoắc Vũ Hoàn vội vã ra khỏi thành trở lại Bạch Long miếu.
Khi cách Bạch Long miếu không còn bao xa, chợt Vũ Hoàn phát hiện bên trong có ánh đèn.
Trước lúc ra đi, Hoắc Vũ Hoàn đã từng căn dặn Hàn Văn Sanh không được đốt đèn.
Vậy ai đã làm việc này?
Càng ngạc nhiên, Hoắc Vũ Hoàn càng gia tăng thêm khinh công.

Đang chạy nhanh về phía trước, đột nhiên có một bóng người từ trong miếu vọt ra. Chỉ chút nữa là song phương đã đụng vào nhau. Người kia tức khắc dừng bước. Thì ra đó là Thiết Liên Cô.
Hoắc Vũ Hoàn liền trầm giọng hỏi:
- Cửu muội, đã xảy ra chuyện gi?
Thiết Liên Cô vừa nhận ra Hoắc Vũ Hoàn, nàng liền vui mừng nói ngay:
- Đại ca trở lại thật đúng lúc. Muội đang định vào trong thành tìm đại ca đây Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên hỏi:
- Tìm ta để làm gì?
Thiết Liên Cô đáp:
- Có tin tức của tam ca rồi Hoắc Vũ Hoàn mừng rỡ nói:
- Thật sao? Mau nói cho ta biết, tam đệ hiện đang ở đâu?
- Tam ca hiện đang ở đâu vẫn còn chưa biết. Vừa rồi có người mang thư tới thay cho tam ca. Vì Hàn tứ ca không dám quyết định, nên mới sai muội vào trong thành mời đại ca về cùng thương lượng.
- Vậy thư đâu?
- Bức thư hiện đang ở chỗ tứ ca. Tứ ca đang cùng với Tào lão phu tử xem xét bức thư.
Chưa nói hết câu, Hoắc Vũ Hoàn đã bước vào trong miếu. Dưới ánh đèn, chỉ thấy Tào Phác và các huynh đệ Hoàng Phong đang vây quanh trước án tiền trong đại điện.
Mọi người nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn, tức thì ngưng ngay những lời bàn luận.
Hàn Văn Sanh cầm mảnh giấy vừa dơ vừa bị nhàu nát trao cho Hoắc Vũ Hoàn, đồng thời nghiêm trọng nói:
- Xin đại ca xem thư Nét chữ trên mảnh giấy viết rất nguệch ngoạc, với nội dung như sau:
"Bên trong Đồng Nhơn Đường còn có mật thất. Thương thế của nguyên hung nội trong ngày hôm nay có thể bình phục. Cho nên không thể chậm trễ nữa, đồng thời phải cẩn thận đề phòng Hà Hoa ám toán. Đệ vì có việc nên không thể phân thân ra hai nơi được. Vì vậy đệ đặc biệt viết vài dòng gởi đến để cho đại ca yên tâm, La Vĩnh Tường bách bái." Hoắc Vũ Hoàn toàn thân chấn động, ngước mắt lên nói:
- Là đứa bé đó sao?
Hàn Văn Sanh thấp giọng:
- May mà Cửu muội đã dụ nó ngủ rồi. Hiện tại nó đang ở trong thiền phòng phía sau, không hề hay biết gì về chuyện này.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:

- Bức thư này được đưa tới khi nào?
Hàn Văn Sanh đáp:
- Vừa mới cách đây không lâu. Người mang thư không lộ diện, mà chỉ dùng đất bọc mảnh giấy này vào trong. Sau đó bắn vào trong miếu rồi lập tức bỏ đi ngay.
Hoắc Vũ Hoàn "à" lên một tiếng:
- Hóa ra là hắn...
Tào Phác ngạc nhiên hỏi:
- Là ai vậy?
- Nê hoàn thần đồng Đồng Hương Nhi Tào Phác và Hàn Văn Sanh cùng kêu lên:
- Là Đồng Tẩu Song Kỳ - Không sai, vừa rồi ta mới gặp bọn họ ở bên ngoài cửa Đồng Nhơn Đường, cho nên mới cấp tốc trở về đây.
Tiếp theo Hoắc Vũ Hoàn đem toàn bộ sự việc vừa rồi kể lại cho mọi người nghe.
Nghe xong, Hàn Văn Sanh ngạc nhiên nói:
- Chúng ta cùng với Đồng Tẩu Song Kỳ không hề có giao tình, thậm chí trước đây còn đã từng đối đầu với nhau. Bọn họ tham dự vào việc này không biết có dụng ý gì?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ta cũng thấy nghi hoặc ở điểm này, nhưng mà nét chữ trên mảnh giấy này đích thực là của tam đệ.
Dừng lại giây phút, Vũ Hoàn nói tiếp:
- Hơn nữa, những lời trong thư nói đều là thực tình, không hề thấy có ác ý.
Hàn Văn Sanh nói:
- Nếu như tam ca đang ở Lan Châu, vậy tại sao không đến gặp chúng ta? Ngược lại nhờ người ngoài mang thư tới?
Thiết Liên Cô tiếp lời:
- Đúng vậy. Nếu như tam ca biết được chúng ta đang ở đây, nhất định người sẽ đến.
Trong thư có đoạn nói: "Vì có chuyện nên không thể phân thân ra hai nơi.", quả thật điều này không mấy hợp lý.
Hàn Văn Sanh lại nói:
- Tam ca chưa từng gặp qua Hà Hoa, tại sao biết được Hà Hoa là gian tế? Theo đệ thấy, bức thư này chúng ta không thể tin được.
Nhưng Hoắc Vũ Hoàn lại lắc đầu nói:
- Nhưng mà về việc bên trong Đồng Nhơn Đường có mật thất, ta thấy rất có lý. Chúng ta đã giám sát ở nơi đó, vậy mà trước sau vẫn không phát hiện ra đối phương có liên lạc với bên ngoài. Điều này đủ

thấy nguyên hung xác thực đang ẩn náu bên trong Đồng Nhơn Đường. Hơn nữa, Tào Lạc Sơn lấy cớ bị bệnh nặng để tránh ló mặt ra khỏi phòng. Đây quả là cách độc nhất nhằm bảo vệ mật thất.
Tào Phác đột nhiên đứng lên nói:
- Muốn chứng thực trong Đồng Nhơn Đường có mật thất hay không, chỉ có cách là lão phu phải đi đến đó một chuyến nữa. Đồng thời cũng mượn cơ hội này hỏi thăm Tào Lạc Sơn kia vài chuyện cũ, xem lão ta là thật hay giả.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Lão tiền bối không cần phải nóng. Tại hạ cho rằng nếu như nguyên hung thật sự trốn trong Đồng Nhơn Đường. Muốn bắt hắn cũng không phải là chuyện khó. Hiện tại có một việc cấp bách hơn, có lẽ cần phải nhờ đến sự giúp đỡ của tiền bối.
Tào Phác liền nói:
- Có chuyện gì cần tới lão phu, lão đệ cứ việc nói ra đi.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm sắc mặt nói:
- Bây giờ đến khi trời sáng, còn tới ba canh giờ. Tại hạ chuẩn bị huy động toàn bộ các huynh đệ nhập thành tìm kiếm. Hy vọng đến trước khi trời sáng có thể tìm được chỗ nghỉ chân của Đồng Tẩu Song Kỳ
Tào Phác ngạc nhiên:
- Tìm bọn họ để làm gì?
Hoắc Vũ Hoàn buông gọn:
- Cứu một người.
- Là ai?
- La Vĩnh Tường. Là tam đệ của tại hạ.
Tào Phác còn đang ngạc nhiên, Hàn Văn Sanh và Thiết Liên Cô đã vội cướp lời hỏi:
- Tam ca đã sao rồi?
Hoắc Vũ Hoàn htở dài ra một tiếng:
- Nếu như ta đóan không lầm, tam đệ hiện đang bị thọ thương. Hơn nữa thương thế lại rất nặng.
Thiết Liên Cô cao giọng hỏi:
- Đại ca! Huynh dựa vào đâu mà đoán như vậy?
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm túc nói:
- Ta rất hiểu tính cách của tam đệ. Nếu như tam đệ biết ta đã đến Lan Châu, bất luận thế nào cũng phải tới gặp ta. Trừ phi trên người thọ thương quá nặng, không thể cử động được.
- Có thể tam ca vội vã rời khỏi Lan Châu, nên không kịp đến gặp đại ca.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:

- Không thể nào. Nét chữ trong bức thư này rõ ràng của tam đệ. Chứng tỏ tam đệ vẫn còn ở Lan Châu. Hơn nữa, chính xác tam đệ đang ở chung với Đồng Tẩu Song Kỳ.
Nói tới đây, Vũ Hoàn ngửa mặt lên trời buông một tiếng thở dài nói tiếp:
- Vừa rồi ta nhìn thấy Đồng Tẩu Song Kỳ trộm một bao thuốc từ trong Đồng Nhơn Đường chạy ra. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng bây giờ mới biết bọn họ trộm thuốc là vì tam đệ.
Thiết Liên Cô nói:
- Có lẽ bọn họ trộm thuốc để cho bọn họ dùng, chứ không phải vì tam huynh.
Hoắc Vũ Hoàn buồn bã lắc đầu nói:
- Việc đến nước này chúng ta không cần phải tự gạt mình nữa. Kỳ thật, đã lâu lắm rồi mà tam đệ vẫn còn chưa tới Bạch Long miếu. Mọi người đều có thể đoán ra tam đệ đã xảy ra chuyện. Nhưng chẳng qua trong lòng mọi người vẫn còn nuôi hy vọng, nên không chịu nói ra mà thôi.
Thiết Liên Cô hai má đỏ bừng lên, nàng xuôi hai tay, đứng cúi đầu im lặng.
Hàn Văn Sanh lên tiếng:
- Đại ca tính làm thế nào để tìm họ?
- Ta thấy Đồng Tẩu Song Kỳ sau khi rời khỏi Đồng Nhơn Đường, bọn họ đều đi về hướng tây. Như vậy nhất định bọn họ đang nghỉ chân ở khu Tây Quan. Nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta dồn hết lực lượng tìm kiếm ở khu Tây Quan. Nhất định sẽ tìm ra tam đệ.
Hàn Văn Sanh nói:
- Theo tiểu đệ thấy, trước tiên chúng ta nên hỏi thăm ở vùng Tây Quan có những nơi nào có thể dừng chân được. Sau đó chúng ta chia nhau ra tìm kiếm, như vậy không phải là đỡ mất công tìm kiếm hay sao?
- Nhưng biết hỏi thăm ai bây giờ?
- Khách điếm Tam Phúc cũng ở khu Tây Quan. Đệ nghĩ, Tần Trọng nhất định sẽ quen thuộc tình hình ở đây.
Hai mắt Hoắc Vũ Hoàn chợt sáng lên:
- Đúng rồi. Nếu đệ không nhắc thì ta đã quên mất rồi. Sự việc không thể chậm trễ được, chúng ta phải lên đường ngay thôi.
- Đại ca tính mang theo mấy huynh đệ đi cùng?
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Nếu đã là vậy không thể nhiều người cùng đi được. Chỉ cần ta và đệ, thêm với Cửu muội cùng Tào lão tiền bối là đủ rồi.

Thiết Liên Cô không ngờ Hoắc Vũ Hoàn sẽ chọn mình, cho nên nghe Vũ Hoàn nói vậy, nàng vui mừng không sao tả xiết.
Bỗng nhiên Hàn Văng Sanh hỏi:
- Có cần phái người đến tiếp ứng cho Mạnh thiếu hiệp không?
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu đáp:
- Không cần. Sau khi chúng ta đi rồi, số huynh đệ còn lại cũng lập tức lên đường, đến hiệp lực với Mạnh thiếu hiệp vây lấy Đồng Nhơn Đường chờ lệnh. Bất kể có tìm được Đồng Tẩu Song Kỳ hay không. Đến khi trời sáng chúng ta cũng phải tấn công Đồng Nhơn Đường.
Thiết Liên Cô bỗng nhiên hỏi:
- Chúng ta đều đi hết còn Hà Hoa giải quyết như thế nào?
- Tạm thời điểm vào thùy huyệt của Hà Hoa, và để lại một vị tiểu huynh đệ canh chừng cô bé. Đợi đến khi Hà Hoa tỉnh lại, lúc ấy chúng ta cũng đã trở về đây rồi.
Khi bốn người họ tới khách điếm Tam Phúc thì đã sau giờ tí. Hai cánh cửa đại môn của khách điếm tuy vẫn chưa đóng nhưng khách bên trong đã an nghỉ hết rồi.
Vì không muốn làm kinh động đến những vị khách ở bên trong. Cho nên ba người đứng bên ngoài chờ đợi, chỉ để cho một mình Hàn Văn Sanh vào trong gọi Tần Trọng ra ngoài.
Tần Trọng sau khi nghe nói La Vĩnh Tường vẫn chưa có tới Bạch Long miếu mà còn có khả năng bị trọng thương lưu lại trong thành, hắn liền thất kinh nói:
- Đại Đường Gia nói vậy tiểu nhân cũng đã nhớ lại. Đêm qua, khi Tam Đường Gia tới khách sạn, trên một tay áo đã bị rách, hình như là cánh tay đã bị thọ thương.
Hàn Văn Sanh quát:
- Việc này tại sao ngươi lại không nói sớm chứ?
Tần Trọng cung kính đáp:
- Lúc đó đã là nửa đêm. Hơn nữa Tam Đường Gia chỉ căn dặn tiểu nhân có vài câu, liền vội vàng bỏ đi ngay. Tiểu nhân không nhìn thấy rõ nên chẳng dám đoán bậy Thiết Liên Cô cũng xen vào:
- Ngươi còn nhớ Tam Đường Gia bị thương ở cánh tay nào không? Thương thế có nghiêm trọng lắm không?
- Nghiêm trọng hay không tiểu nhân không được rõ. Chỉ biết Tam Đường Gia bị thương ở cánh tay trái.
Hoắc Vũ Hoàn cắt ngang lời của mọi người:
- Không nên mất nhiều thời gian để truy cứu những chuyện này, mà điều cần thiết bây giờ là mau mau tìm cho ra Tam đệ. Tần Trọng, ngươi là người ở đây, bởi vậy tình hình trong thành có lẽ nhà ngươi

rất rành. Bây giờ ngươi thử nghĩ xem, ở đây khu Tây Quan này có chỗ nào kín đáo để ẩn náu hay không?
Tần Trọng cúi rạp người thưa:
- Kính bẩm Đại Đường Gia, Lan Châu là một thành lớn. Chỉ riêng vùng Tây Quan có đến bốn thành môn, mười mấy con đường lớn nhỏ. Nếu như không biết được vị trí đích xác, tiểu nhân e rằng rất khó có thể đoán ra.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ngươi chỉ cần đoán từ đoạn hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường chạy về hướng tây. Xem ở đấy có nơi nào dễ dàng che giấu hành tung, thích hợp cho việc trị thương và lại ra vào tiện lợi.
Tần Trọng đưa tay gãi đầu:
- Việc này... Đây quả là một vấn đề không đơn giản. Muốn tìm người trong một thành thị náo nhiệt, chẳng khác gì mò kim đáy biển.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Ngươi không cần phải khẩn trương, từ từ mà suy nghĩ. Có nơi nào khả nghi cứ việc mạnh dạn nói ra để mọi người cùng thương lượng. Nếu có đoán sai cũng không cần phải sợ.
Tần Trọng lẩm bẩm nói:
- Tiểu nhân rất quen thuộc ở khu Tây Quan. Nhưng mà phạm vi này quả thật quá rộng lớn.
Hoắc Vũ Hoàn động viên nói:
- Phạm vi tuy rộng lớn, nhưng một nơi thích hợp cho việc ẩn mình trị thương có thể nói không phải là nhiều. Ví dụ như vì tránh để lộ hành tung, người ta không thể nào vào nghĩ ở khách điếm hay lữ quán được. Hay là để tiện lợi cho việc trị thương, người ta thường chọn những nơi gần chợ, hoặc là những chỗ ít có người chú ý tới.
Thiết Liên Cô liền tiếp lời:
- Hoặc giả một địa điểm cách hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường không xa chẳng hạn...
Tần Trọng đột nhiên "ồ" lên một tiếng:
- Đúng rồi. Quả thật có một chỗ như vậy.
Hoắc Vũ Hoàn vội nói:
- Là chỗ nào?
- Chính là Thạch tướng quân phủ Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Cái gì gọi là Thạch tướng quân phủ?
Tần Trọng đáp:
- Đó là một tòa nhà ma có tiếng trong thành Lan Châu. Nghe đâu xưa kia là dinh phủ của một vị đại tướng quân họ Thạch của tiền triều. Sau đó vì việc mưu phản bị bại lộ nên triều đình đã phái ngự lâm đến

Lan Châu, bắt hết toàn gia, già trẻ bé lớn hơn bốn mươi người giết ngay tại trong phủ. Kể từ đó, phủ của Thạch tướng quân bị niêm phong, cũng như không còn có ai dám đến đấy ở nữa.
Thiết Liên Cô hỏi:
- Tại sao người ta không dám đến đó ở?
Tần Trọng đáp:
- Bởi vì trong tòa danh phủ có nhiều quỉ ma quấy phá. Nó đã từng được chuyển bán nhiều lần. Nhưng người chủ nào dọn vào đó ở cũng đều bị quỉ ma quấy nhiễu, đến nổi không chết cũng bị bệnh nặng. Từ đấy không còn ai dám đến đó ở nữa, dần dần nó trở nên hoang phế và tiêu điều. Nghe nói mười năm trước, Tào lão phu tử ở hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường vừa mới phát lên, đã từng mua lại tòa dinh phủ đó. Tào lão phu tử cho trồng cây và trùng tu kiến trúc lại. Cũng giống như các chủ trước, vì bị quỉ ma nhiễu loạn, cho nên Tào lão phu tử bỏ dở nửa chừng. Đến bây giờ, nơi ấy vẫn còn bị bỏ hoang phế, có muốn bán đi cũng không bán được.
Thiết Liên Cô chen vào hỏi:
- Nói vậy, Thạch tướng quân vẫn là sản nghiệp của Tào Lạc Sơn?
Tần Trọng đáp:
- Dạ phải. Nơi đó gần ở hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường, nó vừa hoang vắng vừa ít người chú ý tới. Sân vườn và đình viện lại rộng lớn, đúng là một nơi dùng để trị thương hết sức lý tưởng.
Hoắc Vũ Hoàn chớp chớp mắt, vẫy tay nói:
- Tốt! Ngươi mau đi trước dẫn đường.
Tần Trọng cung kính cúi người dạ một tiếng. Bọn họ đi hết mấy con đường, băng qua mấy khúc quanh. Cuối cùng mọi người tới một con hẻm cụt. Tần Trọng hạ giọng nói:
- Chính là nơi đây.
Nơi đây cách Đồng Nhơn Đường chỉ có ba con hẻm. Đứng ở khúc cua ngoài đầu đường có thể nhìn thấy tán cây to ở trong con hẻm phía sau Đồng Nhơn Đường.
Lời Tần Trọng nói quả thật không sai chút nào. Thạch tướng quân phủ hoang phế tiêu điều một cách đáng sợ. Nhưng mà bên ngoài đại môn có hai con sư tử đã đứng hùng dũng ở hai bên, nhìn hai con sư tử người ta sẽ biết ngay đến khí phái uy dũng năm xưa của Thạch gia.
Chỉ đáng tiếc sau cánh cửa kia, bây giờ đã trở thành chỗ ở của bọn cô hồn.
Hoắc Vũ Hoàn quan sát kỷ càng tình hình xung quanh, sau đó nghiêm giọng nói:

- Nơi đây không chỉ hẻo lánh điêu tàn, mà càng có vẻ âm u ma quái. Đích thật là nơi lý tưởng để ẩn nấp. Nhưng theo ta nghĩ, người nấp bên trong để trị thương không chỉ có La tam đệ và Đồng Tẩu Song Kỳ.
Hàn Văn Sanh cùng tán đồng:
- Không sai. Đây vốn là sản nghiệp của Tào Lạc Sơn. Mười năm trước lão ta từng sửa sang lại nơi này, rất có thể lão đã dự tính biến nơi đây thành chỗ ẩn nấp sau này.
Hoắc Vũ Hoàn quay sang nói với Tần Trọng:
- Ngươi hãy tới Đồng Nhơn Đường gặp Mạnh thiếu hiệp, xem thử các huynh đệ đã đến chưa? Nếu như bọn họ đã tới, lập tức kêu bọn họ chia ra một nửa tiếp tục bao vây Đồng Nhơn Đường, số còn lại mau đến đây tiếp sức.
Tần Trọng ra đi không được bao lâu, Hắc Long Từ Khang đã dẫn theo Đại Ngưu và hai vị tiểu huynh đệ đến gặp Hoắc Vũ Hoàn.
Vừa thấy bọn họ, Vũ Hoàn vội hỏi:
- Tình hình ở Đồng Nhơn Đường như thế nào rồi?
Từ Khang cung kính đáp:
- Đến bây giờ vẫn còn chưa có động tịnh gì. Mạnh thiếu hiệp muốn đệ chuyển lời đến cho đại ca rằng, hai địa điểm cách nhau không xa, nếu như bên nào có phát hiện gì tức thì thông báo cho bên kia biết, để phân ra hai đầu chận địch. Như vậy sẽ thu được hiệu quả.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Cách nghĩ rất hợp với ý ta. Cho dù Tào Lạc Sơn có xảo quyệt cũng khó mà hòng thoát thân được.
Thế rồi Hoắc Vũ Hoàn chia mọi người ra thành bốn nhóm. Mỗi nhóm có hai người nhằm tránh cho họ đừng bị đơn độc trong lúc hành sự. Khoảng cách giữa hai người không quá năm trượng, để tiện cho việc tiếp ứng. Ngoài ra, Vũ Hoàn còn lệnh cho Tần Trọng phụ trách nhiệm vụ liên lạc với nhóm ở Đồng Nhơn Đường.
Đâu đấy xong xuôi, Hoắc Vũ Hoàn cùng với Thiết Liên Cô một nhóm, vượt qua bức tường vào bên trong trước.
Đình đài lầu các trong "Tướng quân phủ" vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có điều đã bị bỏ hoang từ lâu, vì vậy khắp nơi cỏ dại mọc um tùm bít cả lối đi. Đồng thời cảnh tượng đầy vẻ âm u thê lương và ảm đạm.
Mọi người đều rút hết binh khí ra cầm tay. Họ chia nhau ra tìm hết tất cả các phòng ở trước cũng như sau. Nhưng nơi họ tìm qua ngoài những con chuột và đàn dơi ra, cơ hồ không còn tìm thấy một vật sống nào khác.
Sau khi tìm hết các phòng và sảnh đường, mọi người không hề phát

hiện ra được điều gì.
Hoắc Vũ Hoàn không khỏi ngạc nhiên nói:
- Xem tình hình này, nơi đây quả thật là một tòa nhà hoang phế, lẽ nào chúng ta lại nghi ngờ sai hay sao?
Hàn Văn Sanh nói:
- Những phòng ốc này đều là kiến trúc có sẵn của Tướng quân phủ, tất nhiên là sẽ chẳng tìm ra được gì cả. Theo đệ nghĩ, nếu như Tào Lạc Sơn muốn bố trí những cơ quan hoặc là đường hầm bí mật, chắc chắn lão ta sẽ đặt ở phía sau hậu viện.
Hoắc Vũ Hoàn hỏi:
- Tại sao?
Hàn Văn Sanh đáp:
- Bởi vì trong hoa viên rộng rãi, thuận lợi cho việc đặt những cơ quan bí mật. Hơn nữa, có thể mượn hoa cỏ, cây cối và hòn non bộ để đánh lừa mọi người.
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ một hồi nói:
- Được rồi, chúng ta ra sau hoa viện ở phía sau tìm kiếm một lần nữa. Nếu như không phát hiện gì lạ, đành phải hành động trực tiếp vào Đồng Nhơn Đường.
Hoa viên của Tướng quân phủ chiếm một phạm vi vô cùng rộng lớn. Có hồ sen, núi giả, cầu nhỏ, hương đình. Chỉ có điều bây giờ đã trở nên hoang tàn. Hoa và cây kiểng đều bị cỏ dại vươn lên che kín, hồ sen cũng biến thành một ao nước tù, cầu thì bị gãy, đình thì bị sập, còn ngọn núi giả toàn là rêu xanh bao phủ.
Trước tiên Hàn Văn Sanh tìm ở xung quanh ngọn núi giả, nhưng vẫn không có gì đáng nghi. Sau đó Hàn Văn Sanh chia mọi người ra lùng sục từng bụi cỏ đám hoa. Kết quả cũng chẳng có gì khả quan.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu thở dài:
- Không phải lãng phí thời gian nữa. Hay là chúng ta đến Đồng Nhơn Đường đi.
Hàn Văn Sanh đột nhiên nói:
- Xin đại ca nán lại thêm chút nữa, tiểu đệ dám chắc trong hoa viên này có bí mật.
Hoắc Vũ Hoàn có vẻ hơi sốt ruột:
- Đệ nhìn thấy có gì khả nghi sao?
Hàn Văn Sanh lắc đầu nhỏ nhẹ nói:
- Trước mắt thì chưa, nhưng mà tiểu đệ cảm thấy trong hoa viên này có vấn đề.
Hoắc Vũ Hoàn đảo mắt nhìn bốn phía một lượt, rồi nói:
- Ta thấy quanh đây đâu có gì đáng nghi. Khu hoa viên này tuy đã bỏ

hoang phế từ lâu, nhưng cảnh vật đều còn rất hoàn chỉnh.
Hàn Văn Sanh mỉm cười nói:
- Chính vì tất cả cảnh vật còn hoàn chỉnh mới khiến cho người ta cảm thấy khả nghi.
Hoắc Vũ Hoàn ngạc nhiên nói:
- Đệ nói thử xem, nó khả nghi ở chỗ nào?
Hàn Văn Sanh nói:
- Mười năm trước, Tào Lạc Sơn đã mua lại tòa dinh phủ này và cũng đã từng tu sửa lại.
Nhưng đại ca hãy nhìn kỹ thử xem, nơi đây có dấu vết gì chứng tỏ đã từng có tu sửa hay chưa?
Hoắc Vũ Hoàn nhìn lại xung quanh một lần nữa, sau đó kêu lên:
- Đúng rồi. Đích thật nơi đây không có dấu hiệu cho thấy có sự tu sửa qua.
Hàn Văn Sanh nói tiếp:
- Không phải không có. Chỉ vì thời gian quá lâu, nhất thời chúng ta khó mà nhìn ra nơi nào đã được tu sửa lại mà thôi.
- Nói rất có lý. Mọi người chia nhau ra tìm kiếm thử xem.
Lúc này ở phía đông trời đã bắt đầu hừng sáng. Bởi vậy công việc tìm kiếm có chiều hướng thuận lợi hơn.
Chỉ một hồi sau đã nghe Thiết Liên Cô gọi lớn:
- Mọi người mau đến xem thử đây là cái gì nào?
Mọi người nghe tiếng kêu lập tức chạy ngay về phía Thiết Liên Cô.
Họ phát hiện ra trong gốc hoa viên có một giếng nước. Xung quanh miệng giếng còn đọng lại những vệt nước.
Đã lâu trời không có mưa, lại càng không có sương muối. Những vệt nước này rõ ràng là do nước từ trong giếng tràn ra.
Nhưng khi mọi người cúi đầu dòm xuống giếng, chỉ thấy mực nước lưng chừng có nửa giếng, tuyệt nhien không thể nào tràn ra ngoài được.
Hàn Văn Sanh gật đầu cười nhạt, nói:
- Lão cáo già thật xảo quyệt. Nếu không phải Cửu muội cẩn thận chắc đã bị lão ta gạt mất rồi.
Hoắc Vũ Hoàn lộ vẻ vui mừng nói:
- Nếu như hung đồ thật sự ẩn trốn dưới đáy giếng, việc này xem ra chẳng mấy khó khăn.
Hàn Văn Sanh nói:
- Giếng nước này có thể chỉ là một lối cửa ra vào. Bên dưới tất nhiên còn có đường hầm. Bây giờ phải có một vị huynh đệ thông thạo bơi lội, xuống bên dưới thám thính xem thử thật hư.

Hắc Long Từ Khang vội lên tiếng:
- Để tiểu đệ nhận trách nhiệm ấy cho.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đệ tuy tinh thông bơi lội, nhưng chỉ có một mình xuống dưới giếng, lỡ như có xảy ra chuyện rất khó mà tiếp ứng.
Từ Khang nói:
- Tiểu đệ chỉ xuống quan sát như thế nào. Có phát hiện gì, tiểu đệ lập tức quay trở lên hồi báo cho đại ca biết. Chắc không có nguy hiểm gì đâu.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm hồi lâu, nói:
- Nên nhớ phải tuyệt đối chú ý đến an toàn. Bất luận có phát hiện ra chuyện gì cũng đều phải mau mau trở lên, đừng để cho mọi người chờ đợi lâu.
Từ Khang cung quyền đáp:
- Tiểu đệ biết.
Thế rồi Từ Khang cởi áo ngoài ra, giắt đao vào trong người để phòng thân. Sau đó hít sâu một hơi và từ từ tiếng xuống giếng.
Mọi người đứng im lặng chờ đợi ở trên thành giếng, đã trải qua một thời gian khá lâu, vậy mà vẫn chưa thấy Từ Khang trồi lên.
Hoắc Vũ Hoàn bất giác cảm thấy sốt ruột, lẩm bẩm nói:
- Nước giếng không sâu lắm, tại sao Từ đệ lại đi lâu đến như thế? Không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ?
Hàn Văn Sanh an ủi nói:
- Từ đệ rất tinh thông bơi lội, đại ca không cần phải lo lắng. Nhứt định Từ đệ đã có phát hiện gì ở bên dưới, chỉ là còn chưa điều ra rõ ràng mà thôi.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu nói:
- Nếu như có phát hiện, Từ đệ sẽ trở lên báo cáo liền, nhưng hiện tại chẳng có động tỉnh gì cả, bảo sao ta không lo lắng chứ?
Hàn Văn Sanh nói:
- Đại ca cứ yên tâm, để tiểu đệ xuống dưới xem thử.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Một mình đệ đi không thể được, phải kêu Đại Ngưu đi cùng. Có gì hai bên còn tiếp ứng cho nhau.
Đại Ngưu liền phấn khởi cởi áo ngoài và giày ra, đồng thời miệng nói:
- Tiểu đệ xuống trước rồi đến tứ ca. Mẹ nó! Đệ không tin cái giếng nhỏ bé này lại có tà môn...
Đại Ngưu chưa nói dứt lời, đột nhiên trên đầu tường xuất hiện hai bóng người. Đó chính là Hắc Long Từ Khang và Mạnh Tôn Ngọc.

Rõ ràng mọi người nhìn thấy Từ Khang đã chui xuống miệng giếng, vậy mà bây giờ mọi người lại nhìn thấy Từ Khang từ bên ngoài tường trở vào. Điều này làm cho mọi người đều kinh ngạc.
Hoắc Vũ Hoàn liền lên tiếng hỏi ngay:
- Đã xảy ra chuyện gì? Làm thế nào mà hai người lại gặp được nhau?
Những giọt nước trên người của Từ Khang hãy còn chưa khô, đã vội vã nói:
- Đại ca! Chúng ta đã đến trễ một bước, tất cả những người ở trong Đồng Nhơn Đường đều đã đào tẩu hết rồi...
Hoắc Vũ Hoàn thất sắc:
- Đệ nói sao?
Mạnh Tôn Ngọc giải thích:
- Giữa nơi đây và Đồng Nhơn Đường quả nhiên có đường hầm thông nhau. Miệng giếng này chính là cửa ra vào. Vừa rồi Từ huynh từ đường hầm này tìm đến Đồng Nhơn Đường, phát hiện ở đấy vắng tanh không một bóng người.
Hoắc Vũ Hoàn nghi ngờ hỏi:
- Nhưng mà cái giếng này vẫn còn có nước. Không lẽ dưới đáy giếng có thiết kế cửa?
Từ Khang đáp:
- Hoàn toàn đúng như vậy. Bên dưới đáy giếng có một cửa ngầm tương thông với một hồ nước nhỏ ở bên trong đường hầm. Đường hầm kia chạy thẳng tới phòng ngủ ở sau hậu viện của Đồng Nhơn Đường. Và cửa vào chính là bên dưới chiếc giường.
Hoắc Vũ Hoàn biến sắc vẫy tay gọi lớn:
- Đi! Chúng ta mau đi xem thử"
Mọi người tức tốc đến Đồng Nhơn Đường ngay. Quả nhiên khắp nơi đều trống vắng.
Ngay cả bọn a hoàn và gia nhân cũng chẳng thấy một tên.
Mọi thứ vật dụng trong phòng đều còn nguyên chỗ cũ, hơn nữa tất cả không hề bị thiếu mất một món nào.
Mật thất ở bên dưới vô cùng rộng rãi. Nơi đây không chỉ trang trí rất hoa lệ, mà còn tích trữ một số lượng lớn lương thực. Cho dù bên ngoài không cung ứng cũng đủ dùng cho mười người trong thời gian một tháng.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn khắp nơi một lượt, nghiêm mặt nói:
- Xem tình hình này bọn chúng rời khỏi đây chưa được bao lâu. Rất có thể đêm qua việc Đồng Tẩu Song Kỳ đến trộm thuốc đã bị phát hiện nên chúng mới quyết định tẩu tán.

Mạnh Tôn Ngọc cũng đồng ý:
- Tất cả nam nữ ở trong Đồng Nhơn Đường có đến mười mấy người. Trong đêm khuya hành động lại bất tiện. Theo đệ nghĩ bọn chúng bỏ chạy chưa được bao xa, e rằng vẫn còn chừa rời khỏi Lan Châu.
Hàn Văn Sanh liền tiếp lời:
- Đệ cũng nghĩ như vậy. Từ lúc đó đến bây giờ thời gian không quá ba canh giờ. Nhất định bọn chúng chưa kịp ra khỏi thành.
Thiết Liên Cô liền chen vào:
- Nếu như còn ở trong thành, vậy thì bọn chúng nấp ở đâu chứ?
Hàn Văn Sanh nói:
- Nơi khả nghi nhất chính là khu hoa viên ở phía sau Tướng quân phủ. Ta vẫn cảm thấy ở đó có bố trí cơ quan gì khác chứ không đơn thuần chỉ là lối ra cửa đường hầm.
Hoắc Vũ Hoàn gật đầu nói:
- Không sai. Đêm qua vùng Tây Quan gần như đều nằm dưới sự giám sát của chúng ta, cho dù có nơi khác để ẩn nấp, nhưng thời gian cũng không đủ để cho bọn chúng rời khỏi khu hoa viên.
Thiết Liên Cô nói:
- Nói vậy, những vệt nước quanh thành giếng có lẽ là do bọn chúng cố ý để lại, nhằm dụ dẫn chúng ta tới Đồng Nhơn Đường, rồi thừa cơ hội đó bỏ trốn.
Hàn Văn Sanh gật đầu nói:
- Sự suy đóan của Cửu muội rất có lý.
Hoắc Vũ Hoàn lên tiếng:
- Bất luận như thế nào, quyết cũng không thể để cho hung thủ ra khỏi thành. Một khi để hắn xa chạy cao bay và trị khỏi vết thương trên tay. Sau này nhất định khó mà có cơ hội bắt được hắn.
Thế rồi cả đám người lại từ Đồng Nhơn Đường quay trở về hoa viên của Tướng quân phủ. Bọn họ chia nhau ra tìm cặn kẽ từng ngõ ngách, đám hoa và bụi cỏ.
Dưới sự tìm kiếm cật lực của mười mấy người, quả nhiên cuối cùng cũng có phát hiện...
Đó là những vết chân mờ nhạt ở gần giếng nước chạy dài về hướng hồ sen. Khi đến bên hồ sen thì những dấu chân kia cũng không còn nữa.
Hoắc Vũ Hoàn trong lòng cảm thấy khả nghi, liền hạ lệnh cho mọi người vây xung quanh hồ sen.
Hàn Văn Sanh là người am hiểu về cách bố trí các cơ quan. Nhìn thấy tình hình này Văn Sanh cũng không khỏi thốt ra lời khen ngợi:
- Tên hung đồ quả nhiên là một nhân vật phi phàm. Vừa mới ra khỏi

miệng giếng bây giờ lại chui xuống đáy hồ. Nếu như không phải bọn chúng để lộ manh mối, sợ rằng chúng ta khó mà phát hiện ra.
Hoắc Vũ Hoàn du dự nói:
- Nhưng mà chúng ta không biết cách tiến xuống đáy hồ. Như vậ biết làm sao đây?
Hàn Văn Sanh mỉm cười nói:
- Đã nhìn thấy nhà, há không tìm được cửa hay sao?
Nói xong đưa mắt nhìn xung quanh bờ hồ một vòng. Đột nhiên Văn Sanh cất bước đi vòng qua phía bờ đối diện, mọi người thấy vậy cũng cất bước theo sau.
Ở đây có một hàng cây liễu được trồng sát bờ hồ. Những cành liễu rũ xuống chạm nước mặt hồ, giống như những bức màn lụa đang được thả xuống. Gần bờ có buộc mấy chiếc thuyền nhỏ, đều đã bị lủng khoang và bị đắm hơn nửa chiếc thuyền vào trong nước.
Hàn Văn Sanh đi đến dưới gốc liễu, dùng tay cầm mấy nhánh liễu rũ xuống đưa lên trước mặt xem. Cuối cùng Hàn Văn Sanh mỉm cười nói:
- Đại ca nhìn xem, đây chính là thứ dùng để khống chế cơ quan dưới đáy hồ.
Hoắc Vũ Hoàn lấy làm ngạc nhiên hỏi:
- Ở đâu nào? Tại sao ta không nhìn thấy?
Hàn Văn Sanh đưa tay chỉ những cành liễu xanh rì nói:
- Đại ca hãy nhìn kỹ những cành liễu này xem. Và sau đó nghĩ thử hiện giờ là mùa hè.
Hoắc Vũ Hoàn trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên "ồ" lên một tiếng, hiện ra tất cả.
- Đúng vậy, bây giờ không phải là mùa xuân, cớ sau những cành liễu kia lại xanh tươi đến thế? Thử nghĩ xem, hoa cỏ trong vườn đều bị vàng úa, duy chỉ có những cây liễu là vẫn xanh tươi. Vậy đây không phải là những cây giả dùng để ngụy trang là gì cơ chứ?
Hàn Văn Sanh lại kéo những nhánh khác xuống xem thử. Từ cành, lá đều hoàn toàn giống như thật. Nếu như không dùng tay chạm vào thử thì chẳng ai nghĩ rằng những cành liễu kia toàn được dùng vật liệu khác chế thành. Không chỉ có nhánh là là giả, mà ngay cả thân và vỏ cây cũng đều giả luôn.
Hoắc Vũ Hoàn lắc đầu thở dài:
- Xem ra sự thông minh và tài trí của tên hung đồ này vượt xa hơn người thường. Nhưng đáng tiếc hắn không chịu dùng tài trí của mình để đi theo con đường chân chính.
Hàn Văn Sanh nói:

- Phàm những kẻ đại gian đại ác thường có trí tuệ thông minh tuyệt đỉnh. Nếu không, hắn đâu thể làm ra những việc xấu xa kinh thiên động địa?
Hoắc Vũ Hoàn buông tiếng thở dài:
- Chính vì vậy chúng ta mới phải trừ khử ác tặc, quyết không thể để cho hắn thoát được.
Hàn Văn Sanh nói:
- Cơ quan được lắp đặt ở dưới mặt nước tất nhiên phải có bố trí vật lên xuống mới có thể ra vào được. Sau khi tiểu đệ cho mở cơ quan. Trong hồ nước này có thể xảy ra những biến hóa. Vậy xin mời đại ca hãy lùi về sau và cẩn thận đề phòng.
Hoắc Vũ Hoàn tin tưởng, liền lui ra sau mấy bước. Mọi người nhất tề rút binh khí ra cầm tay.
Hàn Văn Sanh hết sức cẩn thận tìm ra từ trong những cành liễu ngụy trang một cây khả nghi nhất. Sau đó dùng lực kéo mạnh một cái.
Chỉ nghe thấy những tiếng nổ "ầm ầm", nước trong hồ đột nhiên sôi ùng ục lên. Những lá sen, bèo... đều dạt sang tứ phía, hồ sen vốn phẳng lặng, bây giờ tự nhiên sôi sùng sục giống như một nồi nước sôi.
Chẳng bao lâu ở giữa hồ nổi lên một vật thể hình cầu màu đen bóng. Vật thể kia sa khi ngoi lên khỏi mặt nước, đột nhiên tự động mở ra thành nhiều cánh.
Để lộ bên trong một đài cao bằng phẳng giống y như đài sen. Nhìn hình dáng chẳng khác gì một hoa sen khổng lồ.
Nước trong hồ vẫn còn sôi dữ dội, vậy mà vật kia không hề bị một chút chao động.
Mọi người tập trung tinh thần đề cao cảnh giác. Nhưng mà chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy đài sen kia có một người nào xuất hiện cả.
Hoắc Vũ Hoàn hạ giọng hỏi:
- Tứ đệ, đây chính là lối tiến xuống đáy hồ sao?
Hàn Văn Sanh gật đầu nói:
- Có lẽ là vậy?
- Nó chẳng qua chỉ là một cái đài bằng phẳng, vậy chỗ nào mới là lối cửa ra vào?
- Đại ca không cần phải nôn nóng. Để cho tiểu đệ thử trước xem.
Nói đoạn, Hàn Văn Sanh nhặt lấy một khúc gỗ lên cầm tay, hít sâu vào một luồng chân khí rồi tung mình bay ra giữa hồ.
Hàn Văn Sanh là người tinh thông về cách bố trí cơ quan, hơn nữa Văn Sanh hành sự rất ư cẩn thận. Sau khi bay đến phía trên liên đài,

Hàn Văn Sanh không mạo hiểm hạ chân xuống, mà chỉ dùng khúc gỗ điểm thẳng xuống liên đài. Đồng thời mượn lực thế chống vừa rồi, Hàn Văn Sanh lộn người lên không bay ngược trở lại bờ.
Sau khi liên đài bị điểm trúng, những cánh ở bốn mặt bỗng nhiên tự động khép lại giống y như khối cầu lúc ban đầu, và từ từ chìm xuống nước.
Một lát sau, quả cầu hình tròn lại nổi lên, xòe cánh ra và để lộ liên đài ra giống như lần trước.
Hoắc Vũ Hoàn bỗng nhiên cất giọng nói:
- Cách bố trí cơ quan tuy kỳ diệu, nhưng cũng chưa chắt trốn thoát được. Lần này hắn đừng hòng thoát khỏi tay chúng ta.
Hàn Văn Sanh nói:
- Nhưng mà hung đồ có tổng cộng bao nhiêu người ở dưới hồ, chúng ta hãy còn chưa xác định rõ. Liên đài này mỗi lần lên xuống, tối đa chỉ có thể mang được hai ba người xuống dưới. Việc này đối với chúng ta thật là bất lợi.
Hoắc Vũ Hoàn cười lớn nói:
- Không vào hang hùm, làm sao có thể bắt được cọp? Chúng ta chia nhau ba người thành một nhóm, rồi lần lượt xuống dưới. Lần này xem bọn chúng còn có thể trốn được nữa không?
Nói xong, quay sang chỉ Hàn Văn Sanh và Thiết Liên Cô ra lệnh:
- Ba người chúng ta xuống dưới đó trước thám thính. Nếu như không có chuyện gì xảy ra thì Đại Ngưu cùng mọi người còn lại tiếp tục xuống theo.
Hàn Văn Sanh khuyên ngăn nói:
- Tốt nhất là nên cho tiểu đệ xuống trước. Còn đại ca đi toán thứ hai để tránh nguy hiểm.
Hoắc Vũ Hoàn nghiêm mặt nói:
- Nói vậy là sao chứ? Nếu như có nguy hiểm ta và đệ có chỗ nào khác đâu? Chẳng lẽ đệ tự cho rằng mình có thể ứng phó còn ta thì không hay sao?
Hàn Văn Sanh vội xua tay nói:
- Tiểu đệ không phải có ý này.
Thiết Liên Cô kéo vạt áo Hàn Văn Sanh, thấp giọng nói:
- Được rồi, tứ ca đừng có nói nhiều nữa. Tính khí của đại ca lẽ nào tứ ca còn không hiểu sao? Thôi chúng ta đi nào.
Hàn Văn Sanh dở khóc dở cười không biết phải nói gì cho phải. Tiếp đó ba người lập tức phóng mình về phía liên đài ở giữa hồ. Cả ba vừa mới đặt chân xuống, những cánh hoa xung quanh lập tức khép lại...

Đài và cánh hoa sen đều được dùng sắt chế tạo thành. Chạm tay vào chúng chẳng khác gì chạm phải băng. Bên trong tối om đến nỗi tựa lưng vào nhau và đều có cảm giác giống như đang rơi từ trên cao xuống. Tiếng nước đánh vào thành nghe lách cách nhưng bên trong tuyệt nhiên không có một giọt nước nào.
Lúc này tự nhiên họ có cảm giác như đang bị nhốt trong một gian phòng, xung quanh là bốn bức tường sắt. Là phúc hay họa vẫn còn chưa biết. Nếu như ngay bây giờ xảy ra chuyện bất trắc, không biết bọn họ phải phản kháng như thế nào?
Vì thế cả ba đều nắm chặt chuôi đao, im lặng tập trung đề phòng.
Không bao lâu, bọn họ không còn nghe thấy tiếng nước vỗ nữa, đồng thời những cánh hoa cũng từ từ được mở ra.
Đến lúc này Hàn Văn Sanh mới giống như hết trọng trách, thở phào một tiếng nói:
- Xin đại ca chờ đợi một lát, để tiểu đệ xuống trước xem thử.
Tay trái Hàn Văn Sanh cầm một cặp phi chùy. Tay phải đưa lên bảo vệ trước ngực, còn chân nhè nhẹ rời khỏi liên đài.
Nhưng vừa đặt hai chân xuống đất, đột nhiên Hàn Văn Sanh phóng nhanh về phía trước ba bước, rồi lập tức xoay người lại, cùng lúc hai quả phi chùy đồng thời bay ra quét ngang một vòng.
Sau khi xác định xung quanh không hề có mai phục, Hàn Văn Sanh mới thu phi chùy về gọi lớn:
- Đại ca và Cửu muội có thể xuống được rồi đó.
Nói ra thật là kỳ lạ, Hoắc Vũ Hoàn và Thiết Liên Cô vừa bước xuống khỏi liên đài thì những cánh hoa lập tức khép lại và từ từ di chuyển lên phía trên.
Ba người đưa mắt nhìn quanh, mới phát hiện nơi đây là một gian thạch thất hình tròn.
Xung quanh không có cửa sổ cũng như cửa ra vào, mà chỉ có bốn lối thông đạo phân ra bốn hướng. Mỗi lối thông đạo đều tối đen như mực, đã không có ánh đèn, lại cũng chẳng có tiếng người.
Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy tình hình như thế này, không khỏi chau mày nói:
- Nơi đây có tới bốn thông đạo, không biết con đường nào mới là chính xác.
Hàn Văn Sanh nói:
- Tiểu đệ cho rằng có bao nhiêu thông đạo cũng không quan trọng. Nơi đây bình yên không có mai phục, điều đó mới khiến cho người ta cảm thấy khả nghi.
Hoắc Vũ Hoàn cũng gật đầu nói:

- Không sai! Ta cũng cảm thấy việc này rất là kỳ quái. Nếu như nơi đây thật sự là lối dùng để ra vào, vậy tại sao chúng ta đã tới mà đối phương chẳng có một chút động tịnh gì cả chứ?
Đang nói chuyện, đột nhiên họ nghe thấy tiếng động cơ chạy rè rè, liên đài đã mang theo ba người là Mạnh Tôn Ngọc, Tào Phác và Đại Ngưu xuống.
Ba người họ vừa rời khỏi liên đài, lập tức những cánh hoa tự động khép lại và sau đó lại chạy lên trên.
Thiết Liên Cô thấy có điều gì đó kỳ lạ, bèn lên tiếng hỏi:
- Tứ ca, cái liên đài này tự động như vậy, dường như là có ai đó ngầm điều khiển ở bên trong phải không?
Hàn Văn Sanh đáp:
- Không! Cơ quan này thiết kế rất là kỳ diệu. Chỉ cần khởi động một lần là nó có thể tự động di chuyển lên xuống.
Thiết Liên Cô vẫn chưa hiểu:
- Tứ ca thử nói rõ hơn xem?
- Sự chuyển động lên xuống của cái liên đài kia toàn là do trọng lượng quyết định cả.
Nếu như có người đứng lên trên, tức là có trọng lượng, khi đó liên đài sẽ từ đó di chuyển xuống. Còn khi người vừa rời khỏi, đương nhiên trọng lượng lập tức bị mất đi, và nó sẽ chạy ngược lại trở lên.
- Nói vậy, nếu như có người đứng hoài ở trên liên đài, thì nó sẽ vĩnh viễn không chạy trở lên?
Hàn Văn Sanh gật đầu nói:
- Điều này là tất nhiên rồi.
Thiết Liên Cô bỗng dậm chân nói:
- Nếu vậy thì ta bị gạt rồi.
Mọi người không hiểu ý của nàng muốn nói gì, đều đồng thanh hỏi:
- Tại sao?
Thiết Liên Cô liền giải thích:
- Mọi người nghĩ thử xem. Liên đài này chỉ có thể đưa người xuống mà không thể đưa người trở lên. Như vậy thì có phải chúng ta đã hết đường đi rồi sao.
Nàng vừa nói ra mọi người đều thất kinh hồn vía, ngay cả Hàn Văn Sanh cũng không khỏi biến sắc.
Trong lúc mọi người đang kinh hoàng thì liên đài kia lại di chuyển xuống.
Lần này trên đài gồm có Hắc Long Từ Khang và hai vị tiểu huynh đệ khác.
Khi những cánh hoa được mở ra, ba người vừa định bước xuống,

Hàn Văn Sanh vội quát lớn:
- Đứng yên! Đừng động đậy"
Cả ba người đều chẳng biết đã phát sinh chuyện gì, lập tức đứng im trên liên đài.
Quả nhiên bọn họ không bước xuống thì những cánh hoa cũng không khép lại và liên đài cũng không trồi lên.
Hàn Văn Sanh đột nhiên hỏi:
- Có huynh đệ nào mang theo đuốc không?
Đại Ngưu liền vội lên tiếng:
- Đệ có"
Nói xong Đại Ngưu lấy ra trao cho Hàn Văn Sanh.
Hàn Văn Sanh nói tiếp:
- Tiểu đệ phải đốt đuốc lên để kiểm tra cái liên đài này. Vậy đại ca cùng các huynh đệ hãy cẩn thận đề phòng bị tập kích lén.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đệ cứ việc yên tâm, chúng ta sẽ đề phòng.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay vẫy một cái, Mạnh Tôn Ngọc và mọi người liền chia nhau ra trấn giữ bốn lối thông đạo.
Hàn Văn Sanh thắp đuốc lên, kiểm tra kỹ càng tòa liên đài một lượt.
Xem xong, Hàn Văn Sanh lắc đầu thở dài thườn thượt.
Hoắc Vũ Hoàn cũng khẩn trương hỏi:
- Thế nào?
Hàn Văn Sanh lại thở dài:
- Cửu muội nói không sai chút nào. Liên đài này chỉ có thể đưa người xuống chứ không thể đưa trở lên được.
Hàn Văn Sanh bực tức nói:
- Xem ra tên hung đồ này không có ẩn nấp nơi đây. Những dấu chân kia chẳng qua chỉ là ngụy tạo để dụ dẫn chúng ta vào tròng.
Hàn Văn Sanh nói:
- Đại ca không cần phải khẩn trương. Cho dù đây là cạm bẫy, chúng ta cũng đã vào rồi.
Bây giờ chỉ có nước lo tìm cách thoát chân. Chứ ở đó hối hận cũng chẳng có ích gì.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài ngao ngán nói:
- Sự thể đã ra nông nỗi này còn có ích gì thoát thân nữa chứ? Cho dù có thoát ra được đi nữa thì hung thủ cũng đã xa chạy cao bay mất rồi. Như vậy mọi chuyện đều đã muộn màng.
Dừng lại giây lát, Hoắc Vũ Hoàn lại nói tiếp:
- Ta xem lần này chúng ta có lẽ tuyệt mạng ở nơi đây.
Hàn Văn Sanh nói:

- Nhưng tiểu đệ cho rằng vẫn còn tia hy vọng. Ít ra ở dưới đáy hồ sen này cũng còn có một lối đi khác.
Hoắc Vũ Hoàn cười khổ sở nói:
- Đệ không cần phải đem những lời này để an ủi ta. Nếu như còn có lối đi ra khác, hung thủ phải hà tất phí công sức dụ chúng ta đến đây.
Hàn Văn Sanh khẳng định nói:
- Không! Tiểu đệ không hề an ủi đại ca, mà là có căn cứ hẳn hoi.
Hoắc Vũ Hoàn liền nói:
- Thế thì đệ nói ra nghe thử xem.
- Việc hung đồ có ý để lại dấu chân bên bờ hồ, đương nhiên là cạm bẫy. Nhưng mà năm đó khi cho xây gian thạch thất này hung đồ tuyệt đối không có ý dùng để dụ địch như ngày hôm nay. Nếu như ban đầu hắn chỉ an bày có một con đường như vậy lẽ nào hắn không muốn trở ra hay sao?
Hoắc Vũ Hoàn có vẻ hơi phấn khởi lên một chút:
- Ừ! Nói rất có lý"
- Giả sử bây giờ cho rằng năm đó hung đồ có ý xây mật thất này là dùng để dụ địch vào đây. Nhưng không lẽ hắn biết chắc chúng ta nhất định sẽ tìm ra bí mật của cơ quan này sao?
Lỡ như chúng ta tìm không ra, như thế không phải là uổng công vô ích sao?
Hoắc Vũ Hoàn bất giác gật đầu nói:
- Nếu nói vậy thì hung thủ có ý đó, nhưng vệt nước và dấu chân là vì cái gì nào? Chẳng lẽ không phải để cho chúng ta nhìn thấy sao?
Hàn Văn Sanh chậm rãi nói:
- Đương nhiên là để cho chúng ta nhìn thấy. Nhưng theo đệ nghĩ, hung đồ có ý bày nghi trận là để cho chúng ta nghi ngờ cái hồ sen kia. Mục đích chủ yếu của hắn là muốn giữ chân chúng ta ở trong hoa viên... để lợi dụng khoảng thời gian này mà thoát thân. Chứ không hề hy vọng chúng ta sẽ tìm xuống tới đây.
Hoắc Vũ Hoàn ngửa mặt lên than thở:
- Việc này tại ta nôn nóng nên mới dẫn các huynh đệ vào trong tuyệt địa này. Nếu việc này bị hung đồ biết được, hắn sẽ cười cho ta một trận.
Hàn Văn Sanh áy náy nói:
- Được! Đây là do đệ tất cả, luc đó khó nghĩ tới đường rút lui...
Thiết Liên Cô liền xen vào:
- Được rồi! Được rồi! Sự tình đã ra nông nổi này, không thể trách ai đúng ai sai được.
Vừa rồi tứ ca nói là có đường ra. Vậy chúng ta hãy chia nhau đi tìm.

Hoắc Vũ Hoàn gượng cười nói:
- Đối với cách bố trí các cơ quan, chúng ta chẳng am hiểu gì. Việc này chắc phải làm phiền đến Tứ đệ thôi.
Hàn Văn Sanh gật đầu nói:
- Tiểu đệ tuân lệnh Thế rồi quay sang Từ Khang hỏi:
- Bên trên còn lại mấy huynh đệ?
Từ Khang cung kính đáp:
- Còn có Tần Trọng và ba huynh đệ khác.
Hàn Văn Sanh đếm lại số người rồi nói:
- Ở đây có tất cả bốn lối thông đạo, trong đó chỉ có một lối là có thể thoát ra được mà thôi. Để bảo đảm an toàn, ta cùng đại ca sẽ đảm đương việc tìm kiếm lối ra. Trong khi mọi người tìm kiếm, ba lối thông đạo còn lại phải có người canh giữ nhằm đề phòng bất trắc có thể xảy ra. Đồng thời trên liên đài cũng phải giữ một người, để nói khỏi trồi lên trên.
Kế tiếp Hàn Văn Sanh hạ lệnh cho Từ Khang, Đại Ngưu cùng hai vị tiểu huynh đệ đảm nhận việc canh giữ thạch thất và tòa liên đài. Năm người còn lại gồm Hoắc Vũ Hoàn, Tào Phác, Mạnh Tôn Ngọc, Thiết Liên Cô và Hàn Văn Sanh sẽ phụ trách nhiệm tìm lối ra.
Thông đạo được chia làm bốn hướng riêng biệt nhau. Nếu muốn tìm kỹ càng, tự nhiên là phải tốn mất nhiều thời gian. Hơn nữa, trong thời gian này, tại trường thành Lan Châu đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa.
*
* *
Khi Hà Hoa tỉnh lại thì đã là buổi sáng ngày hôm sau.
Hà Hoa từ từ mở mắt ra ngồi dậy và đã phát hiện rằng chỉ có một mình mình nằm ngủ ở trong thiền phòng, còn bốn bề đều im lặng. Hoắc Vũ Hoàn và Thiết Liên Cô không biết đã đi đâu mất, chỉ có một gã hán tử trẻ tuổi đang ngồi ăn lương khô ở bên ngoài cửa.
Gã hán tử thấy Hà Hoa tỉnh lại, liền vội đứng dậy nói:
- Trời hãy còn sớm, tại sao tiểu cô nương không ngủ thêm chút nữa?
Hà Hoa biết hắn tên gọi là Trang Đức Tường, biệt hiệu Đại Tường Tử. Nghe nói sức ăn của hắn rất kinh khủng. Một bữa ăn hắn có thể ngốn hơn hai mươi chiếc bánh bao lớn. Cho nên được mọi người gọi là Trang Đắc Hạ.
Trang Đức Tường tâm tánh rất tốt. Đặc biệt thân thiết với Hà Hoa giống như một vị đại ca vậy. Bởi lẽ đó Hà Hoa mới để hắn lại trông chừng Hà Hoa.
Hà Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Bá bá và mọi người đã đi đâu hết rồi?
Trang Đức Tường cười đáp:
- Tất cả vào trong thành hết rồi. Đại Đường Gia căn dặn tiểu cô nương hãy ở lại trong miếu này đừng có mà chạy lung tung.
Hà Hoa lại hỏi:
- Làm việc gì? Mọi người đã đi bao lâu rồi, tại sao ta không hề hay biết?
- Mọi người đã đi hồi đêm hôm qua, chắc bây giờ cũng đã gần trở về.
Lúc đó tiểu cô nương còn đang ngủ say, tự nhiên là không hay biết rồi Hà Hoa lẩm bẩm nói:
- Kỳ lạ! Việc gì mà phải gấp như thế chứ? Nửa đêm ra đi mà đến bây giờ vẫn chưa trở về sao?
Nói đoạn Hà Hoa liền phóng nhanh ra cửa.
Trang Đức Tường vội vàng ngăn cản lại nói:
- Tiểu cô nương định đi đâu?
Hà Hoa liền đáp:
- Ta đi ra ngoài miếu xem thử mọi người đã trở về hay chưa, như vậy cũng không được sao?
- Nhưng mà Đại Đường Gia đã có căn dặn, người muốn tiểu cô nương ở trong miếu chờ đợi, không được chạy lung tung...
Hà Hoa có vẻ không hài lòng nói:
- Ta chỉ đứng ở trước cửa miếu nhìn cũng không được sao chứ? Ta không phải là phạm nhân, ngươi cần gì phải canh giữ nghiêm ngặt như vậy?
Trang Đức Tường gượng cười nói:
- Tiểu cô nương hiểu cho, ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi.
- Nếu như ta nhất định muốn đi?
Trang Đức Tường cười lấy lòng nói:
- Đừng có đi, đừng có đi, ngủ cả đêm chắc bây giờ tiểu cô nương cũng đã đói... Lại đây ăn chút điểm tâm...
Hà Hoa liền cắt ngang:
- Ta không muốn ăn, mà chỉ muốn đi thôi Trang Đức Tường vội nói:
- Tiểu cô nương hãy giúp ta. Hà tất phải hại ta bị quở phạt hay sao?
- Ý ngươi muốn nói nếu như ta không đi ra khỏi miếu thì ngươi sẽ không bị quở phạt?
- Đúng vậy! Đúng vậy! Nếu mà Đại Đường Gia biết được, người nhất định sẽ trách mắng ta.
- Tại sao?
Trang Đức Tường đưa tay gãi đầu nói:

- Ta nào có biết tại sao, Đường Đại Gia làm như vậy. Hơn nữa, ta cũng không biết nói chứ, làm sao biết được trong thư viết những gì?
Hà Hoa ngạc nhiên:
- Thư gì? Thư gì?
Trang Đức Tường vội xua tay nói:
- Không! Không! Không phải thư mà là một viên đạn. Tiểu cô nương đang đừng hỏi, ta vốn không biết đâu.
Trang Đức Tường cứ lập đi lập lại hai chư "biết đâu" khiến cho Hà Hoa biến sắc.
Nhưng cô bé lập tức chấn tỉnh ngay sau đó, nhún vai nói:
- Không hỏi thì không hỏi, có gì là ghê gớm lắm đâu. Thật ra những chuyện đêm qua ta đều đã biết hết.
Trang Đức Tường vội vã hỏi:
- Tiểu cô nương đã biết những gì?
Hà Hoa bĩu môi nói:
- Ngươi không nói cho ta biết, tại sao ta phải nói cho ngươi nghe chứ?
Trang Đức Tường hỏi:
- Không phải ta gạt tiểu cô nương. Thật sự là ta không biết chữ...
Hà Hoa lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Không biết chữ, chẳng lẽ tai cũng không nghe thấy hay sao? Khi bá bá và mọi người tiếp được thư, không phải ngươi cũng có mặt ở đó sao?
Trang Đức Tường ấp úng nói:
- Nhưng mà, ta...

Chỉ Đao

Hồi 19
Nữ Trung Trượng Phu

Hà Hoa hừ một tiếng:
- Thôi được rồi! Đừng có giả bộ hồ đồ với ta nữa. Ta thấy ngươi không nên gọi là Trang Đắc Hạ, mà nên đổi là Trang Đắc Thượng thì có lẽ hợp hơn.
Nói xong, ngồi xuống lấy một cái đùi gà chậm rãi xé ăn.
Trang Đức Tường không biết phải làm sao cả, đành nói:
- Tuy tiểu cô nương muốn nói gì thì nói, dẫu sao ta cũng không có

gạt cô nương. Nếu cô nương nhất định không tin, thì ta cũng hết cách.
Hà Hoa bỗng nhiên tươi cười nói:
- Ngươi nói ngươi không gạt ta, thế thì ta hỏi ngươi một câu, bá bá và mọi người vào trong thành, mục đích là tới nơi nào?
Trang Đức Tường nghĩ ngợi giây lát nói:
- Nghe nói là đi tìm Tam Đường Gia. Sau đó đến Đồng Nhơn Đường bắt hung thủ.
- Câu nói này có đáng tin hay không? Hôm qua bá bá đến Đồng Nhơn Đường rồi. Hung thủ còn không có ở đó, vậy tại sao hôm nay lại phải đi nữa làm gì?
Trang Đức Tường biện bạch nói:
- Vốn cho rằng hung thủ không có ở đó. Nhưng sau này lại nghe nói Đồng Nhơn Đường có một mật thất. Vì vậy Đại Đường Gia mới quyết định đi lần nữa xem sao.
- Nghe nói? Nghe ai nói chứ? Đương nhiên là tin tức từ bức thư kia gởi đúng không?
Trang Đức Tường im lặng hồi lâu, cuối cùng gật đầu đáp:
- Phải"
- Bức thư đó nhét bên trong một viện đạn, rồi được bắn tới phải không?
Trang Đức Tường thất kinh nói:
- Hóa ra cô nương đã biết hết rồi?
Hà Hoa cười cười nói:
- Đương nhiên, ta còn biết trong thư nói xấu ta rất nhiều nữa là khác. Vì thế bá bá mới sai ngươi ở lại canh chừng ta. Không để cho ta được bước ra khỏi cửa miếu, có phải như vậy không?
Trang Đức Tường ấp úng không nên lời:
- Thì... Thì...
Hà Hoa nhường mày nói:
- Thực ra ngươi đã hiểu sai ý của bá bá rồi. Bá bá muốn ngươi canh giữ ta, quyết không phải sợ ta chạy trốn, mà là để đề phòng tên tiểu quỷ mang thư đến đây hại ta.
Trang Đức Tường ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, hỏi:
- Tiểu quỷ? Tiểu quỷ nào?
Hà Hoa nói:
- Có nói ngươi cũng chẳng biết. Dẫu sao hắn cũng không phải là người tốt. Lần trước, hắn muốn hại ta, may nhờ bá bá đuổi hắn đi. Hắn rõ ràng không dám đến nữa, nên mới bày trò này để hại ta. Kỳ thực bá bá đâu có tin những lời quỉ quái của hắn.

Trang Đức Tường nghe vậy bán tín bán nghi, đành phải gật đầu:
Hà Hoa lại nói tiếp:
- Ngươi không biết bá bá thương yêu ta như thế nào sao? Bá bá đã hứa đưa ta đến mật cốc. Sau đó còn muốn nhận ta làm con nuôi và dạy võ công cho ta nữa. Đương nhiên bá bá không tin những lời dối trá của kẻ khác. Nếu không tại sao bá bá không nhốt ta lại? Sao không dứt khoát giết ta đi? Mà còn để ngươi lại hầu hạ ta?
Trang Đức Tường bất giác gật đầu nói:
- Không sai! Không sai! Đại Đường Gia đối với tiểu cô nương thật là chu đáo. Trước khi ra đi, người còn tự tay đắp chăn cho tiểu cô nương, người sợ cô nương sẽ bị lạnh.
Hà Hoa mỉm cười đắc ý nói:
- Bây giờ ngươi tin lời ta chưa?
Trang Đức Tường vội nói:
- Tin! Tin! Ta có nói không tin bao giờ đâu?
Hà Hoa đột nhiên trầm sắc mặt, nói:
- Tin thì được rồi. Đợi bá bá trở về, ta sẽ nói với bá bá cho ngươi cút đi ngay tức khắc.
Trang Đức Tường kinh hoàng nói:
- Tiểu cô nương, ta có đắc tội với cô nương đâu?
Hà Hoa nói lớn:
- Ngươi trông chừng ta giống như là một kẻ phạm nhân vậy. Chẳng lẽ việc đó không đúng sao?
- Đó là do Đại Đường Gia căn dặn như vậy - Bá bá muốn ngươi bảo vệ ta, chứ không phải muốn ngươi cầm tù ta, canh giữ ta như một kẻ có tội.
- Ta có xem cô nương như phạm nhân đâu?
Hà Hoa bực bội nói:
- Ngươi không chịu thừa nhận cũng được. Dù sao ta cũng nói cho bá bá biết, coi bá bá tin ngươi hay là nghe ta?
Vừa nói Hà Hoa vừa đứng dậy hậm hực đi ra ngoài.
Trang Đức Tường vội vã bước theo sau, hỏi:
- Cô... Cô nương định đi đâu?
Hà Hoa không thèm trả lời, liền chui qua bức tường đổ ở phiá sau.
Trang Đức Tường cũng chui qua theo, cầu khẩn nói:
- Tiểu cô nương, xin cô nương thương giùm tôi, đừng có bỏ chạy lung tung.
Hà Hoa đột nhiên đứng lại, lạnh lùng nói:
- Ta muốn đến bụi tre kia để tiểu tiện, như vậy được hay không?
Trang Đức Tường ngẩn người hỏi:

- Cô nương thật sự muốn đi tiểu tiện?
Hà Hoa nghiêm mặt nói:
- Ngươi muốn đi theo nhìn mới chịu tin chứ gì?
Trang Đức Tường vội xua tay nói:
- Không! Không! Ý của ta chỉ là... chỉ là mong tiểu cô nương đi nhanh nhanh một chút, đừng để cho ta phải đợi quá lâu.
Hà Hoa hứ một tiếng:
- Ngươi nhiều lời quá đấy Nói xong quay lưng đi vào trong rừng tre
Trang Đức Tường lớn hơn Hà Hoa đến mười mấy tuổi. Dẫu sao hắn cũng là một đại nam nhân, không thể nào đi theo nhìn một vị tiểu cô nương đi tiểu được. Nhưng còn chờ đợi bên ngoài rừng thì lại cảm thấy không tiện.
Hắn không biết phải làm như thế nào, đành phải ở bên ngoài hỏi chuyện liên tục, để dò xem Hà Hoa có còn ở trong rừng tre không.
- Cô nương đừng có đi quá xa nhé. Hãy cẩn thận trong rừng tre có rắn đấy - Ta biết rồi - Cô nương đi xong chưa?
- Chưa xong - Nhanh lên tí được không?
- ...
- Đã muộn lắm rồi, chỉ e rằng Đại Đường Gia và mọi người sắp trở về rồi đấy.
- ...
- Thật đấy, hình như ta trông thấy có người đang lên núi. Chắc là Đại Đường Gia và mọi người đã trở về. Cô nương mau ra mà xem.
- ...
- Tiểu cô nương, cô nương có nghe ta nói gì không?
- ...
- Cô nương xong chưa? Hà Hoa cô nương, tại sao không trả lời đi chứ?
- ...
- Hà Hoa! Hà Hoa!...
Lúc mới đầu, Hà Hoa còn trả lời mấy câu. Sau đó thì im lặng, không nghe thấy tiếng trả lời.
Trang Đức Tường thất kinh, không để ý tới sự phân biệt là nam hay nữ nữa. Hắn vội vàng phóng nhanh vào trong rừng tre...
Bên trong rừng tre đâu đâu cũng toàn là tre, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy bóng dáng Hà Hoa.
Trang Đức Tường biết mình đã bị mắc lừa. Trong lúc đang hoang mang không biết phải làm sao thì chợt nghe thấy một tiếng "soạt" khe khẽ.
Vừa mới quay đầu lại nhìn thì hắn đã lãnh trọn một gậy vào đầu.

Cú đánh này thật không nhẹ, khiến cho hai mắt của Trang Đức Tường nảy cả đom đóm, trời đất quay cuồng, đồng thời toàn thân mềm nhũn rồi đổ nhào xuống đất...
Hà Hoa từ trong chỗ khuất bước ra khẽ nói:
- Xin lỗi nhé, Trang đại ca. Không phải ta muốn chạy trốn, mà vì trong Đồng Nhơn Đường bố trí đày đặc các cơ quan, nếu ta không đến đó, bá bá và mọi người nhất định sẽ gặp nạn.
Nói xong, ném cây gậy tre xuống đất, chạy vụt ra khỏi khu rừng.
Khi Hà Hoa đến được hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường thì mặt trời đã lên cao. Chỉ thấy hai cánh cửa hiệu thuốc khép hờ, bên trong bốn bề vẫn tĩnh lặng. Trên đường cũng chẳng nhìn thấy một bóng dáng các huynh đệ Hoàng Phong Thập Bát Kỳ đâu cả.
Cửa tiệm mở, chứng tỏ Hoắc Vũ Hoàn và mọi người đã từng vào trong. Không lẽ mọi người đều đã sa bẫy và bị giết hết rồi?
Hà Hoa xem xét phía ngoài cửa một hồi rồi quyết định bước vào trong. Vừa vào bên trong Hà Hoa đi thẳng một mạch ra phía sau hậu viện.
Hà Hoa đã ba lần ám sát Hoắc Vũ Hoàn. Vậy mà bây giờ lại quan tâm tới sự an nguy của Vũ Hoàn đến như vậy. Sự thay đổi này ngay cả chính Hà Hoa cũng cảm thấy bất ngờ.
Từ khi hiểu được sự đời, Hà Hoa chưa hề quan tâm đến bất cứ một ai. Ngược lại, từ trước tới giờ cô bé cũng chưa từng được ai chăm sóc, chiều chuộng.
Cô bé chỉ biết trên cõi đời này toàn là những sự giả dối và gian trá. Là đấu trường mà kẻ mạnh có quyền ăn nuốt người yếu. Nếu muốn sống sót phải không ngừng tranh đoạt, tàn sát kẻ khác để mình được tồn tại.
Nhưng mấy ngày qua được ở bên cạnh Hoắc Vũ Hoàn, Hà Hoa đã nhận được nhiều thứ mà từ trước đến giờ cô bé chưa bao giờ có. Sự nhiệt thành quan tâm và bảo vệ của Hoắc Vũ Hoàn giống như những tia nắng mùa đông sưởi ấm thân tâm của cô bé.
Hà Hoa chợt phát hiện, hóa ra một người sống trên đời không cần phải di hại người khác, và cũng bất tất lo sợ người khác hại mình. Giữa con người và con người, đối xử với nhau thật sự không khó khăn, đáng sợ như mình đã tưởng tượng.
Gần mười năm nay, Hà Hoa sống trong hoàn cảnh u mê, cơ hồ quên đi mùi vị của tình cảm, sự sủng ái mà Hoắc Vũ Hoàn đã cho mình. Cũng chính Hoắc Vũ Hoàn đã làm cho Hà Hoa nhớ lại hình bóng của người cha. Hình bong đó tuy đã phai nhòa theo năm tháng, nhưng lại là cái mà Hà Hoa khó quên nhất, cũng là hồi ức thân thiết nhất, quí

giá nhất.
Hoắc Vũ Hoàn không phải là người thân của Hà Hoa. Mấy ngày chung sống vừa qua, thời gian cũng không phải là dài lắm, tuy nhiên đã có một luồng hơi ấm thâm tình dung hòa lớp vỏ ngoài lạnh lùng trên tâm linh ấu trĩ của cô bé. Để nhận ra tâm hồn trong trắng ngây thơ trong lớp vỏ đó Thế là tất cả đều thay đổi.
*
* *
Trong thượng phòng mọi thứ lộn xộn bừa bãi. Lối vào mật thất mở toang. Bên trong địa đạo dấu chân ngang dọc khắp nơi, vết nước loang lỗ. Đó là dấu tích do Hoàn Phong Thập Bát Kỳ để lại sau khi lùng sục.
Nhưng tìm khắp mật thất cũng như địa đạo đều không thấy bóng dáng một người.
Hà Hoa không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm:
"Xem tình hình nhất định họ chưa gặp được người trong tiệm. Không lẽ họ đã từ địa đạo đến Thạch tướng quân phủ rồi ư?" Nghĩ đến đây, Hà Hoa đang định xoay người rút lui, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng cất lên:
- Đứng lại"
Tiếp đó một chiếc rương quần áo trong góc phòng bật tung nắp, một người từ bên trong bước ra. người đó chẳng ai khác hơn là a hoàn Nghênh Xuân chân thọt.
Hà Hoa biết Nghênh Xuân là người hầu thân cận của Tào Lạc Sơn, thì trong bụng đã vụt thất kinh, vội vàng cười nói:
- Hóa ra là Nghênh Xuân tỉ tỉ. Vậy mà làm muội sợ gần chết.
Nghênh Xuân nhìn Hà Hoa một chập, lạnh lùng nói:
- Có phải ngươi là Hà Hoa được phái đi làm gian tế đó không?
Hà Hoa giả bộ ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẻ tỉ tỉ quên muội rồi sao?
- Sao ngươi về chỉ có một mình?
Hà Hoa làm bộ thở dài:
- Chuyện nói ra rất dài dòng. Hoắc Vũ Hoàn chẳng những biết rõ thân phận của muội, mà còn biết được trong Đồng Nhơn Đường có sắp đặt cơ quan bí mật. Hoắc Vũ Hoàn đã cho người bắt giam muội, đồng thời dẫn người ngay trong đêm đến đây điều tra. Sau khi nghe được tin này, muội lập tức nghĩ cách thoát thân trở về báo tin. Không biết bọn họ đã tới đây chưa?
Nghênh Xuân gật đầu nói:
- Bọn chúng đã đến rồi và cũng vừa mới rời khỏi đây không lâu.

Hà Hoa thất sắc nói:
- Bọn họ có tìm thấy lão gia không?
Nghênh Xuân nhếch mép cười châm biếm, nói:
- Lão gia dự đoán như thần. Mọi việc người đều tiên đoán trước, đâu dễ để cho chúng tìm thấy.
Hà Hoa chợt hỏi:
- Nhưng chẳng phải bọn họ đã phát hiện ra địa đạo này rồi hay sao?
Nghênh Xuân cười đắc ý nói:
- Đó là vì lão gia cố ý để cho bọn chúng phát hiện mà thôi.
Hà Hoa lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao lão gia lại cố ý để cho bị phát hiện?
Nghênh Xuân nói:
- Tuổi ngươi còn quá nhỏ, có nói cho ngươi biết ni cũng chẳng hiểu. Việc đơn giản là vầy, lão gia làm như thế là muốn Hoắc Vũ Hoàn tin rằng chúng ta đã rời khỏi Đồng Nhơn Đường rồi. Thực ra chúng ta vẫn chưa có rời khỏi.
Hà Hoa liền nói:
- Tại sao lại chưa? Người trong tiệm đều đi hết sạch rồi. Muội đi từ ngoài vào đây chẳng trông thấy một bóng người nào.
Nghênh Xuân cười nhạt nói:
- ai ai cũng nói ngươi thong minh lanh lợi, xem ra thì chẳng phải như vậy. Nếu họ đều bỏ chạy hết rồi thì ta tại sao còn ở đây?
Hà Hoa ấp úng nói:
- Nhưng mà ...
Nghênh Xuân bỗng xua tay không để cho Hà Hoa nói tiếp, liền hạ giọng hỏi:
- Trước tiên ta hỏi ngươi, có phải vừa rồi ngươi từ ngoài thành tới đây không?
Hà Hoa gật đầu đáp:
- Phải.
- Vậy trên đường ngươi có thấy bọn Hoắc Vũ Hoàn không?
- Không có. Đêm qua họ đã vào thành mãi tới giờ vẫn chưa thấy về.
Nghênh Xuân trầm ngâm giây lát rồi lại hỏi:
- Lúc ngươi vào thành có thấy bọn Hoàn Phong Thập Bát Kỳ canh chừng ở bên ngoài tiệm không?
- Trên đường vắng tanh, không thấy bóng dáng một ai.
Nghênh Xuân có vẻ không tin, nói:
- Ngươi đã xem kỹ chưa?
Hà Hoa gắt giọng nói:
- Tuyệt đối không nhầm đâu. Nếu không thì muội cũng không dám

tùy tiện vào đây.
Nghênh Xuân đắc ý nói:
- Như vậy chắc chắn bọn chúng đã trúng kế và đã bị nhốt trong hoa viên của phủ Thạch tướng quân rồi.
Thế rồi ả xoay người bước đến trước chiếc tủ nhỏ bằng gỗ bên cạnh giường, mặt đối diện vào tấm gương đồng trên chiếc kỷ, nói khẽ:
- Mưa đã qua trời lại tạnh, bây giờ thỉnh lão gia chỉ thị.
Tấm gương đồng nọ to chừng cái mâm, phía dưới là cái bệ kính cũng bằng đồng được đúc thành hình bông hoa. Ngoài trọng lượng hơi nặng ra thì chẳng có chỗ nào khác thường.
Nghênh Xuân vừa dứt lời, trong tấm gương đồng vang ra một giọng nói trầm trầm:
- Được lắm! Cho gọi Lý Thất và Hùng Tam vào nghe chỉ thị.
Tấm kính mà cũng biết nói được, điểm này khiến cho Hà Hoa cũng ngẩn người.
Hà Hoa chỉ biết trong Đồng Nhơn Đường và Thạch tướng quân phủ có cơ quan và địa đạo thông nhau, nhưng không biết trong một tấm gương bé nhỏ cũng có bí mật. Điều này làm cho Hà Hoa tin chắc rằng "lão gia" vẫn còn ở trong gian phòng ngủ này.
Tấm gương đồng và chiếc kỷ gỗ đều không thể dấu người, cùng lắm chỉ là vật truyền thanh mà thôi. Thế nhưng lão ta nấp ở đâu chứ? Trong gian phòng ngủ này đã không có chỗ dấu mình. Thế thì Lý Thất và Hùng Tam nấp ở đâu?
Hà Hoa tuy trong long kinh hãi, nhưng không dám dòm ngó lung tung. Hà Hoa nghĩ trong phòng đó có vật truyền thanh, tất nhiên cũng có thiết bị nhìn trộm. Vì vậy nhất cử nhất động của mình có thể sẽ bị "lão gia" nhìn thấy.
Nghênh Xuân liền đẩy cửa sổ, hướng ra sân vỗ tay ba cái, rồi gọi khẽ:
- Lão gia truyền Lý Thất gia và Hùng Tam gia vào chờ lệnh.
Từ trong sân âm u bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người.
Lần này Hà Hoa đã nhìn thấy rõ, trong lòng cô bé không khỏi tiếc rẻ cho Hoắc Vũ Hoàn.
Thì ra Lý Thất nấp trong một thùng nước to. Còn tên Hùng Tam trên mặt có sẹo thì nấp trên giàn hoa sau vườn.
Nơi bọn chúng nấp chẳng có cơ quan nào cả, mà đồng thời cũng chẳng được kín đáo.
Ngay cả đứa trẻ nít chơi "trốn tìm" cũng có thể tìm ra. Chỉ tiếc rằng đám người Hoắc Vũ Hoàn trong lúc tìm kiếm cứ lo tập trung toàn bộ sự chú ý vào các cơ quan bí mật trong phòng và địa đạo, mà bỏ sót

những nơi không đáng chú ý này.
Thực ra lúc đó Hoắc Vũ Hoàn tưởng rằng trong Đồng Nhơn Đường đã không còn ai hết, cho nên không có lục soát kỹ. Hà Hoa lúc này mới hiểu rõ, vì sao "lão gia" cố ý mở cửa địa đạo ra? Và vì sao để lộ bí mật của Thạch tướng quân phủ ...
Đa Tử Lý Thất và Đao Bá Hùng Tâm đã tiến vào bên trong phòng ngủ. Cả hai nhất tề tiến về phía trước gương. Sau đó bọn chúng cúi đầu thi lễ với vẻ vô cùng cung kính. Giống như là trong gương thực sự có người vậy.
Đao Bá Hùng Tam cười nói:
- Chúc mừng lão gia! Tên Hoắc Vũ Hoàn kia quả nhiên đã trúng kế
Bên trong lại truyền ra giọng nói:
- Các ngươi khoan hãy vui mừng. Tuy Hoắc Vũ Hoàn đã trúng kế nhưng Đồng Tẩu Song Kỳ và La Vĩnh Tường hiện giờ ở đâu hãy còn chưa rõ. Ba người này vẫn còn ẩn nấp trong thành Lan Châu thì ở đây không thể coi là an toàn.
Đao Bá Hùng Tam nói:
- Lão gia cần gì phải lo lắng. Chỉ cần trải qua ba ngày nữa, vết thương trên tay lão gia sẽ khỏi hẳn. Khi đó đừng nói là Đồng Tẩu Song Kỳ mà ngay cả Hoắc Vũ Hoàn cũng không phải là đối thủ của lão gia.
Người trong gương cười nhạt một tiếng:
- Nói không sai, nhưng ai dám đảm bảo trong ba ngày này bọn Hoắc Vũ Hoàn sẽ không thoát thân được? Ai dám đảm bảo bọn Hoàn Phong Thập Bát Kỳ sẽ không đến quấy rối.
Đao bá Hùng Tam sửng sờ nói:
- Ý của lão gia là ...
Người trong gương nói:
- Nơi đây không nên ở lại lâu. Nhân lúc bọn Hoắc Vũ Hoàn còn chưa thoát thân được, chúng ta phải lập tức rút khỏi thành Lan Châu ngay.
Đao Bá Hùng Tam cúi mình kính cẩn nói:
- Xin lão gia hãy căn dặn Người trong gương nói:
- Bây giờ ngươi lập tức đi chuẩn bị mười cỗ xe ngựa. Phải nhớ hình dạng và lông ngựa phải y hệt nhau. Hẹn ngươi trong hai giờ phải xong. Sau đó đến cửa sau chờ lệnh.
Đao Bá Hùng Tam liền đáp:
- Tuân lệnh"
Người trong gương lại nói:
- Lý Thất, Nghênh Xuân, hai người phải phụ trách công việc cải trang cho bọn a hoàn và gia nhân. Chọn trong số họ ra mười người giả bị

bệnh nặng. Số còn lại cải trang thành a hoàn hết. Đợi khi xe ngựa vừa đến thì a hoàn dẫn bệnh nhân lên xe xuất phát. Lan Châu có tất cả mười cửa thành, mỗi xe đi một ngã ra khỏi thành. Cách thành chừng trăm dặm không được lien lạc với nhau, cũng không được đứng lại giữa chừng.
Nghênh Xuân bèn hỏi:
- Sau một trăm dặm thì nên làm thế nào?
Người trong gương nói:
- Nếu đi ra ngoài trăm dặm mà không ai truy đuổi, thì cứ nhắm hướng nông trang Đơn gia thẳng tiến. Nếu không phải đi tiếp cho đến khi nào thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương mới được dừng lại.
Nghênh Xuân lại hỏi:
- Lão gia chuẩn bị ngồi xe nào xuất thành?
Người trong gương nói:
- Chúng ta đợi khi nào mười cỗ xe nghi binh kia đó hoàn toàn ra khỏi thành rồi mới đi.
Nhưng không dung xe ngựa thong thường mà phải chuẩn bị một cỗ xe ngựa chở người chết đi chon. Chuẩn bị sẵn một cỗ quan tài do Lý Thất và Hùng Tam đánh xe. Ngươi và Hà Hoa giả làm tử tôn đi theo khóc lóc, cứ làm như thế thì không có gì xảy ra cả Hà Hoa nghe nói mình phải đi theo, trong lòng lo lắng liền buột miệng nói:
- Lão gia, không được ...
Người trong gương nói:
- Tại sao không được?
Hà Hoa nói:
- Lão gia đã bố trí mười cỗ xe nghi binh, còn hà tất phải dùng xe chở quan tài. Như vậy đâu có kiết lợi phải không?
Người trong xe cười ha hả nói:
- Linh xa chở quan tài chính là biểu thị "Bì cựu thái lợi". Chúng ta trước đây chị bao gian khổ. Vậy mà mọi việc đều không xứng tâm, như ý. Bây giờ mượn cỗ linh xa chở quan tài này đem mai tang những độc khí đi. Từ đây chúng ta đã thể ra giang hồ tung hoành thiên hạ, chẳng lẽ là không kiết lợi hay sao?
Hà Hoa e ngại nói:
- Nhưng mà giữa ban ngày mà linh xa ra khỏi thành sẽ dễ làm cho người ta chú ý Người trong gương nói:
- Tuy làm người ta chú ý nhưng không làm người ta sanh nghi, chỉ cần có thể bình yên xuất thành. Ba ngày sau đó có người sinh nghi cũng không làm gì ta được.

Hà Hoa còn muốn nói nữa, nhưng Nghênh Xuân đã vội ngăn lại nói:
- Đừng có nhiều lời, lão gia liệu sự như thần, không bao giờ sai. Chúng ta cứ y như kế mà làm.
Đả Tử Lý Thất và Đao Bá Hùng Tam khom người thi lễ rồi lui ra.
Đao Bá Hùng Tam và Lý Thất vừa đi khỏi, bọn a hoàn và gia nhân của Đồng Nhơn Đường cũng từ trong các chỗ nấp lũ lượt kéo ra và vội vã hóa trang cải dạng chờ đợi lên đường.
Hà Hoa trong bụng lo thầm. Tuy Hà Hoa biết rõ Hoắc Vũ Hoàn và mọi người bị nhốt trong hoa viên của Thạch tướng quân phủ nhưng không thể nào đi giải cứu được. Thậm chí muốn lẻn ra ngoài tiệm ngó một cái cũng không có cơ hội.
Đồng Nhơn Đường cách Thạch tướng quân phủ không xa lắm. Tuy cách nhau gân như thế nhưng mà lại xa tựa chân trời gốc biển. Không hề có một tin tức gì về nơi đó cả.
Không bao lâu, Đao Bá Hùng Tam đã chuẩn bị xe ngựa xong xuôi. Mười chiếc xe nghi binh cũng đã bắt đầu lần lượt lăn bánh.
Hà Hoa thấy thời gian cấp bách không thể thoát thân được. nên định phải mang cách bố trí các cơ quan trong Tướng quân phủ lén vẻ lên một chiếc khăn tay. Sau đó tìm lấy vỏ sáp dung để bọc thuốc bọc nó lại rồi giấu vào trong người.
Bây giờ Hà Hoa chỉ hy vọng lúc cỗ linh xa ra khỏi thành thì sẽ đi ngang qua khách điếm Tam Phúc. Lúc đó Hà Hoa sẽ có cơ hội đưa viên sáp cho Tần Trọng. Tất nhiên Hà Hoa cũng không ngờ rằng Tần Trọng đã đến Tướng quân phủ chứ không hề có ở trong khách điếm Tam Phúc.
Vừa giấu xong viên sáp vào người thì Nghênh Xuân đã mang tang phục tới và nói:
- Đây là lúc nào mà ngươi còn chạy lung tung vậy? Mau thay y phục đi, xe vừa đến là phải lên đường ngay Hà Hoa nói:
- Muội nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, nên muội ra xem thử.
Nghênh Xuân vội nói:
- Thật không? Phía trước có người gõ cửa? Ngươi có nghe nhầm không đấy?
- Dường như là thật. Nhưng mà bây giờ không còn nghe thấy nữa. Chỉ sợ là muội đã nghe lầm.
Nghênh Xuân giờ mới thở phào nói:
- Trẻ con đừng có nghi thần nghi quỉ. Lúc này còn có ai gõ cửa nữa chứ?
Hà Hoa nhoẻn miệng cười nói:
- Có lẽ là Hoắc Vũ Hoàn lại đến ...

Nghênh Xuân liền quát:
- Nói bậy ...
Ai ngờ Nghênh Xuân chưa dứt lời, trước tiệm quả nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Đồng thời có người hô lớn:
- Ê! Bên trong có người không? Hãy mau ra mở cửa đi Nghênh Xuân và Hà Hoa đều thất kinh, cùng nhìn nhau im thin thít Tiếng gõ cửa càng lúc càng gấp, người ở bên ngoài không kiên nhẫn chờ đợi nữa, bèn la toáng lên:
- Bên trong bộ chết hết rồi sao? Còn không mau mở ra thì ta đạp cửa mà vô đó ...
Hà Hoa líu lưỡi nói:
- Làm sao bây giờ?
Nghênh Xuân trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Nghe giọng nói hình như là nữ nhân chứ không phải Hoắc Vũ Hoàn. Ngươi đi ra mở cửa đi, nhưng nhớ tìm cách giữ chân người đó lại. Còn ta sẽ đi báo cho Lý Thất Gia và Hùng Tam chuẩn bị nghênh địch ...
Hà Hoa nói:
- Nếu người đó hỏi đến những người ở trong tiệm thì muội phải trả lời sao đây?
Nghênh Xuân vội nói:
- Ngươi cứ bảo trong tiệm không còn ai cả. Những chuyện khác ni hoàn toàn không biết.
Lúc nào nguy cấp, ta sẽ ra mặt ứng phó.
Hà Hoa gật đầu, vội vã chạy ra ngoài cửa, hỏi vọng ra:
- Ai gọi cửa đấy?
Bên ngoài có tiếng trả lời:
- Ta đây"
Hà Hoa lại hỏi:
- Cô nương là ai? Và đến đây muốn tìm người nào?
Người bên ngoài cửa nói:
- Đừng có nói nhiều. Kêu mở cửa thì ngươi cứ việc mở cửa, sao nói nhiều quá vậy?
Hà Hoa vừa giơ tay ra hiệu cho Nghênh Xuân, vừa rút then cửa. Cửa tiệm mở toang, người đi vào quả nhiên là một thiếu nữ trẻ tuổi. Thiếu nữ kia toàn thân mặc y phục màu trắng, lưng mang trường kiếm. Vừa bước vào cửa, thiếu nữ liền đảo mắt nhìn khắp nơi rồi hỏi:
- Người đâu? Đã đi đâu hết rồi?
Hà Hoa nói:
- Cô nương muốn tìm ai?

Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta muốn gặp Tào lão phu tử của Đồng Nhơn Đường. Đây chính là hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường chứ gì?
- Đúng vậy. Dám hỏi cô nương cần gặp lão gia của ta có chuyện gì không?
- Tất nhiên là có chuyện. Ngươi đi kêu lão ra đây, nói là ta muốn gặp lão.
- Xin hỏi quí tánh của cô nương là gì? Và từ đâu đến?
- Ta họ Lâm, tên gọi là Lâm Tuyết Trinh. Ta vừa mới từ Lão Nha lãnh tới đây Hà Hoa kinh ngạc nói:
- A! Hóa ra cô nương chính là Lâm cô nương.
Lâm Tuyết Trinh hơi ngạc nhiên hỏi:
- Sao ngươi lại biết ta?
Hà Hoa vội nói:
- Không! Ta không hề biết cô nương. Ta chỉ... chỉ...
Lâm Tuyết Trinh có vẻ không kiên nhẫn:
- Chỉ cái gì? Có gì nói thẳng ra đi, đừng có mà ấp a ấp úng như thế.
Tim Hà Hoa bỗng nhiên đập loạn xạ, trong đầu cô bé chợt nảy ra một ý niệm...
Tuy Hà Hoa chưa từng gặp qua Lâm Tuyết Trinh, nhưng từ lâu đã biết Lâm Tuyết Trinh có quan hệ với Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Đang lúc Hà Hoa lo lắng không có người để truyền tin tức thì bỗng nhiên Lâm Tuyết Trinh tìm tới. Đây quả là trời đã cứu Hoắc Vũ Hoàn.
Hà Hoa cho tay vào người đang định lấy viên sáp ra thì Lâm Tuyết Trinh đột nhiên rút kiếm ra. Nàng sấn lên một bước ấn mũi kiếm vào cổ Hà Hoa. Đồng thời hạ giọng quát:
- Tiểu a đầu, ngươi tính giở trò sao?
Hà Hoa vội hoảng hồn nói:
- Cô nương, đừng có hiểu lầm, ta... ta là Hà Hoa...
Lâm Tuyết Trinh liền cắt ngang:
- Ta không cần biết ngươi là Hà Hoa hay là Liên Hoa gì cả. Ta chỉ hỏi ngươiTào Lạc Sơn hiện đang ở đâu?
Hà Hoa vội khẽ nói:
- Lâm cô nương, xin cô nương hãy tin ta. Ta chỉ muốn cho cô nương xem một vật chứ không hề có ác ý gì cả.
Lâm Tuyết Trinh ấn mũi kiếm sâu hơn chút nữa, lạnh lùng nói:
- Ta không muốn xem vật gì cả, mà chỉ cần nhà ngươi dẫn đường đi gặp Tào Lạc Sơn mà thôi. Nếu không ta sẽ giết chết ngươi...
Hà Hoa lắp bắp nói:
- Nhưng vật này vô cùng quan trọng, ta... ta...

Lâm Tuyết Trinh không để cho Hà Hoa nói hết, liền quát:
- Đừng có ở đó mà lôi thôi, hãy mau dẫn đường đi"
Hà Hoa bị mũi kiếm chẹn ngang cổ, nên những gì muốn nói cũng đều không nói được.
Vì vậy Hà Hoa đành phải thở dài xoay mình đi ra sau hậu viện.
Lâm Tuyết Trinh đi sát ở phía sau. Cả hai xuyên qua cửa giữa thẳng đến gian thượng phòng ở hậu viện.
Vừa đến hành lang, họ gặp ngay Nghênh Xuân và Đà Tử Lý Thất từ trong phòng vội vã chạy ra.
Nghênh Xuân và Lý Thất vội vàng chận đường Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Vị cô nương này là ai? Ban ngày ban mặt cầm kiếm xông vào nhà dân muốn làm gì?
Lâm Tuyết Trinh cười nhạt:
- Các ngươi không biết ta, nhưng ta lại biết các ngươi. Lần trước tại trang viện Tào gia, con a đầu thọt chân này đã gạt người ta. Hôm nay thì đừng hòng ta dễ dãi như vậy.
Nghênh Xuân nói:
- Cô nương nói sao ta chẳng hiểu gì cả?
Lâm Tuyết Trinh hừ một tiếng:
- Không hiểu cũng chẳng sao. Ta hỏi ngươi hiện giờ Tào Lạc Sơn đang ở đâu?
- Phải cô nương muốn nói Tào lão gia, chủ nhân của hiệu thuốc này không?
- Nhiều lời, trong thành Lan Châu còn có Đồng Nhơn Đường thứ hai và Tào Lạc Sơn thứ hai sao?
- Cô nương muốn gặp lão gia của chúng tôi không biế có chuyện gì?
Lâm Tuyết Trinh cười ngạo nghễ nói:
- Không có chuyện gì quan trọng cả. Ta đến đây để xem thử lão ta từ Tây Khuynh Sơn đã về hay chưa?
Nghênh Xuân vô cùng ngạc nhiên nói:
- Cô nương nói thế là ý gì? Lão gia của chúng tôi thân mạng trọng bệnh, không đi ra khỏi cửa nửa bước. Vậy làm sao người có thể đến Tây Khuynh Sơn gì đó chứ?
Lâm Tuyết Trinh cười khanh khách:
- Đúng là làm bộ ngây ngô trước mặt bổn cô nương. Nói thật cho ngươi biết, bọn ta đã đuổi theo hắn từ Lão Nha lãnh đến Lan Châu này. Lần này bọn ngươi đừng trông mong gạt được ta.
Nghênh Xuân phân bua nói:
- Ta nói câu nào cũng là thật hết. Cô nương không tin thì cũng chẳng

biết phải làm sao?
Lâm Tuyết Trinh lạnh lùng nói:
- Hôm nay ta quyết gặp cho bằng được Tào Lạc Sơn. Nếu không thì các ngươi đừng có trách ta.
Nói xong tay trái nàng nắm lấy cánh tay Hà Hoa, tay phải cầm kiếm xông tới trước.
Đà Tử Lý Thất gầm lên một tiếng, lướt nhanh lên trước cản đường.
Nghênh Xuân cao giọng nói:
- Xin cô nương phải tôn trọng một chút. Lan Châu phủ là nơi có vương pháp.
Lâm Tuyết Trinh quát:
- Vương pháp thì sao chứ? Bộ có vương pháp là ta không dám giết các ngươi sao?
Miệng vừa nói, lưỡi kiếm đã chém tới trước ngực Lý Thất.
Đà Tử Lý Thất vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đưa song chưởng lên đánh thốc như muốn đoạt lấy thanh kiếm của Lâm Tuyết Trinh.
Hà Hoa biết rõ Đà Tử Lý Thất võ công rất tinh thâm, chưởng lực của lão nặng đến ngàn cân. Nếu như độc đấu, Lâm Tuyết Trinh nhất định không phải là đối thủ của lão. Còn mình cũng không thể giúp đỡ gì được cho Lâm Tuyết Trinh, nên trong lòng không khỏi lo lắng giùm nàng.
Lâm Tuyết Trinh không e sợ chút nào. Lưỡi kiếm đang đâm tới, đột ngột chuyển sang chém vào hai cổ tay của Lý Thất. Đồng thời nàng đẩy thân người Hà Hoa về phía Lý Thất.
Hà Hoa vội vã nhân cơ hội làm bộ đứng không vững, trượt ngã xuống đất ôm lấy đùi của Lý Thất.
Lâm Tuyết Trinh thừa thế xông thẳng tới trước, cùng lúc tung ra liên tiếp ba thế kiếm.
Không biết là vì Hà Hoa ôm lấy đùi Lý Thất, hay là thế kiếm của Lâm Tuyết Trinh quá bức bách, nên khiến cho lão tay chân đều luống cuống, liên tục lùi ra sau...
Lâm Tuyết Trinh huơ gươm đẩy lùi Lý Thất, và nhanh nhẹn xông vào bên trong.
Nghênh Xuân và Lý Thất đồng htanh hò hét xông vào theo. Hà Hoa sợ Lâm Tuyết Trinh sẽ gặp bất trắc nên cũng đuổi sát theo sau.
Theo như Hà Hoa biết, các cơ quan và địa đạo trong phòng ngủ hãy còn chưa trở lại nguyên vị trí cũ. Nếu như Lâm Tuyết Trinh phát hiện ra địa đạo mà tìm không thấy ai cả, nhất định cô ta sẽ mạo hiểm xâm nhập vào địa đạo để lục soát. Một mình đơn thân thế cô, lại không hiểu cách bố trí các cơ quan. Như vậy nếu không bị nhốt trong mật

thất thì cũng sẽ bị Lý Thất bắt sống. Bất luận kết quả ra sao, đối với cô ta cũng đều có hại cả.
Một khi Lâm Tuyết Trinh bị sa bẫy thì hy vọng cuối cùng để cứu Hoắc Vũ Hoàn sẽ hoàn toàn bị dập tắt.
Tuy Hà Hoa không quan tâm mấy đến sự an nguy của Lâm Tuyết Trinh, song người có khả năng cứu Hoắc Vũ Hoàn bây giờ chỉ có mỗi một mình Lâm Tuyết Trinh mà thôi. Vậy mà Lâm Tuyết Trinh lại cứ mạo hiểm thế này, bảo sao Hà Hoa không lo lắng cho được.
Nhưng tình hình trong gian phòng ngủ lại xảy ra thật bất ngờ...
Lối vào địa đạo đã đóng kín từ lúc nào rồi. Những đồ đạc lộn xộn giờ đây đã đâu vào đấy cả. Không để lại một chút dấu vết, lục sóat tìm kiếm nào.
Điều làm cho Hà Hoa ngạc nhiên nhất là trên giường có một người đang nằm đắp chăn.
Thì ra đó chính là Tào Lạc Sơn.
Hà Hoa biết rõ Tào Lạc Sơn có một "vật thế thân" giống lão như đúc. Nhưng tận mắt Hà Hoa đã nhìn thấy "vật thế thân" kia theo những xe nghi binh ra đi rồi. Không lẽ người nằm trên giường thật sự là Tào Lạc Sơn?
Nếu người nằm trên giường đúng là Tào Lạc Sơn, vậy thì khi hai bên vừa chạm mặt, nhất định sẽ có một trận huyết chiến. Khi đó Lâm Tuyết Trinh muốn sống sót ra khỏi căn phòng này e rằng còn khó hơn lên trời.
Hà Hoa trong lòng như lửa đốt, cô bé không nghĩ ra được cách gì để cản Lâm Tuyết Trinh lại. Thực ra dù cho có cách Hà Hoa cũng không thể nào ngăn cản kịp.
Ai ngờ diễn biến của sự việc lại một lần nữa xảy ra ngoài dự liệu của Hà Hoa...
Lâm Tuyết Trinh phóng như bay đến trước giường, đồng thòi lưỡi kiếm của nàng kề sát cổ Tào Lạc Sơn, hạ giọng quát:
- Các ngươi còn dám xông lên một bước, thì ta sẽ cắt đầu lão già này trước. Không tin các ngươi hãy thử xem.
Đà Tử Lý Thất và Nghênh Xuân lập tức đứng phắt lại.
Tào Lạc Sơn đang nằm ở trên giường cũng không hề có sự phản kháng nào.
Hà Hoa cũng đứng lại nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ trên giường lại là người giả?" Nhưng Hà Hoa lập tức phủ nhận ngay sự suy đoán của mình, bởi vì Tào Lạc Sơn đang hoảng hốt nhìn lưỡi gươm sáng loáng của Lâm Tuyết Trinh. Vẻ mặt kinh hoàng đầy vẻ sợ hãi của lão ta đã minh chứng cho điều đó.

Đồng thời Nghênh Xuân cũng van lơn năn nỉ:
- Cô nương, xin cô nương đừng có ra tay. Lão gia của chúng tôi đang có bệnh, người sẽ không chịu nổi kinh sợ đâu.
Lâm Tuyết Trinh cười nhạt nói:
- Chịu không nổi kinh sợ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta. Bằng không đừng có trách ta ra tay độc ác.
Nghênh Xuân vội nói:
- Chỉ cần cô nương không làm hại lão gia, chúng tôi sẽ tình nguyện nghe theo lời chỉ bảo của cô nương.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Thế thì được. Trước hết các ngươi hãy lui ra ngoài cửa phòng, không được đến gần.
Ta phải tự mình kiểm tra lão ta một chút, xem lão ta có phải thật sự là Tào Lạc Sơn không đã.
Nghênh Xuân và Lý Thất không dám cưỡng lại, đành phải lui ngay ra phía cửa Lâm Tuyết Trinh hơi nới lỏng lưỡi gươm, quát:
- Lão họ Tào kia mau đưa tay ra để ta xem thử, coi vết thương của ngươi đã chữa khỏi hay chưa?
Tào Lạc Sơn mấp máy môi nói:
- Ta... ta...
Lâm Tuyết Trinh quát:
- Ngươi tưởng rằng chạy khỏi Lão Nha lãnh là có thể trốn thoát phải không? Đây gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt. Cuối cùng thì hôm nay cũng rơi vào tay của bổn cô nương.
Nghênh Xuân lại cầu xin nói:
- Xin cô nương tin tiểu nữ. Lão gia của chúng tôi đã bị bệnh nằm liệt giường bấy lâu nay. Lão gia nhất quyết không phải là người cô nương muốn tìm.
Lâm Tuyết Trinh quát lớn:
- Ngươi nói nhiều quá đấy. Tự ta sẽ có cách kiểm chứng. Nhất định ta sẽ không làm điều gì để oan uổng cho lão ta đâu.
Nói rồi quay sang Tào Lạc Sơn quát:
- Bảo ngươi đưa tay ra, ngươi có nghe không hả?
Tào Lạc Sơn một mặt nói:
- Cô nương là ai? Lão phu và cô nương không thù không oán, cớ sao cô nương lại bức bách một lão già đau bệnh sắp chết này...
Lâm Tuyết Trinh giận dữ quát:
- Đừng có nhiều lời, hãy duỗi tay ra mau Tào Lạc Sơn nói:
- Lão phu đau yếu lại sợ gió, vì vậy không tiện mở chăn ra. Xin cô nương tha cho...

Lâm Tuyết Trinh nói lớn:
- Lửa đốt ngươi còn không sợ, huống hồ một chút gió này thì ăn thua gì Đột nhiên nàng nắm mép chăn giật tung ra.
Chăn vừa bật ra thì bọn Nghênh Xuân đồng la lên kinh ngạc.
Chỉ thấy hai bàn tay của Tào Lạc Sơn đều quấn băng dày cộm, rõ ràng vết thương của lão còn chưa khỏi.
Lâm Tuyết Trinh từ từ giơ kiếm lên lạnh lùng nói:
- Tào Lạc Sơn, ngươi còn gì để nói nữa chứ?
Nghênh Xuân hoảng hốt kêu lên:
- Cô nương! Người không thể hạ thủ.
Lâm Tuyết Trinh hất hàm hỏi:
- Tại sao?
Nghênh Xuân liền vội giải thích:
- Hai tay lão gia bị thương nặng, tất cả xương bàn tay đều đã gãy nát và suốt đời không thể động thủ được nữa. Cô nương ra tay giết một người già không còn sức phản kháng như vậy há không bị người ta chê cười ư?
Lâm Tuyết Trinh thản nhiên nói:
- Vậy sao? Coi như xương bàn tay của lão ta đã gãy hết và từ nay về sau không còn điều tức được nữa. Nhưng tiếc thay những tội ác do lão đã gây ra quá nhiều rồi. Dù lão ta có chết một vạn lần đi nữa cũng chẳng bù đắp được.
Nói đoạn, nàng liền chém mạnh gươm xuống...
Tào Lạc Sơn không một chút sợ hãi, ngược lại lão ta còn cười lớn.
Lâm Tuyết Trinh dừng gươm lại quát:
- Ngươi cười gì?
Tào Lạc Sơn vẫn cười lớn nói:
- Muốn giết cứ giết, hà tất phải hỏi nhiều.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Ta muốn hỏi rõ rồi giết ngươi cũng chưa muộn. Nếu ngươi không trả lời thành thật thì ta sẽ xẻo từng miếng thịt xem ngươi có chịu nổi không?
- Ta chỉ cười mình không có thời vận, tính sai một nước mà phải chịu hận suốt đời.
- Cả đời ngươi làm bao điều ác, chết hãy còn dư tội. Không lẽ ngươi còn chưa chịu chết sao?
- Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ? Hiềm một nỗi ta còn một tâm nguyện chưa làm xong, vì vậy có chết ta cũng không nhắm mắt.
- Ngươi có tâm nguyện gì cứ nói ra nghe thử xem.

Tào Lạc Sơn bỗng buông một tiếng thở dài:
- Việc này không thể nói được.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Nói ra có quan hệ gì chứ? Chỉ cần không phải là trái đạo lý thì bổn cô nương có thể giúp đỡ cho ngươi.
Tào Lạc Sơn lắc đầu nói:
- Tâm nguyện này của ta không phải người khác có thể làm thay được.
Lâm Tuyết Trinh tò mò hỏi:
- Có phải chuyện gì lớn lao không?
Tào Lạc Sơn gượng cười, chậm rãi nói:
- Tuy không phải là chuyện lớn lao nhưng lại là hy vọng bao năm của ta, nói ra chỉ sợ cô nương cười mà thôi. Bình sanh ta thường tự phụ cho mình là người có tài. Từ trước đến giờ coi các danh gia võ lâm thiên hạ chẳng ra gì cả. Duy chỉ có một người là ngoại lệ. Cũng có thể nói, trong mắt Tào mỗ người đó mới thật sự là kình địch duy nhất.
Lâm Tuyết Trinh sốt ruột hỏi:
- Là ai?
Tào Lạc Sơn không trả lời mà tiếp tục nói:
- Bao năm nay ta chỉ hy vọng có một ngày được nhìn thấy mặt thật của người đó, cùng người đó so tài một phen. Nhưng hôm nay đôi tay của ta đã tàn phế. Tâm nguyện ấy cũng đành tan theo mây khói. Vả lại, khi còn sống không thấy được diện mạo của người đó thì trong lòng chẳng vui. Lúc chết cũng không nhắm mắt.
Lâm Tuyết Trinh bực bội nói:
- Thật ra đó là kẻ thù hay là bằng hữu của ngươi?
Tào Lạc Sơn vẫn nói:
- Sự khác biệt giữa kẻ thù và bằng hữu vốn không có gì đáng nói. Ngoài mặt ta và hắn là kẻ thù không đội trời chung của nhau. Kỳ thật trong thâm tâm là anh hùng thương tiếc cho anh hùng. Đương nhiên cũng có thể xem là bằng hữu.
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Ta biết người mà ngươi muốn nói là ai rồi. Người đó nhất định là Hoắc đại ca của bọn ta, Hoắc Vũ Hoàn đúng không?
Tào Lạc Sơn im lặng không trả lời, lão ta tỏ ra không thừa nhận cũng như không phủ nhận.
Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Hóa ra vì ngươi đố kỵ thanh danh của Hoắc đại ca, mà mưu toan giá họa cho người khác. Hành động bỉ ổi vô liêm sỉ đó mà cũng đáng

gọi là anh hùng ư?
Tào Lạc Sơn đột nhiên nói lớn:
- Nếu Tào mỗ không phải lỡ trúng kế bị phế đi đôi tay thì Hoắc Vũ Hoàn làm gì thắng nổi ta. Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày thanh danh của ta còn lớn hơn nhắn nhiều.
Lâm Tuyết Trinh bĩu môi nói:
- Đáng tiếc là ngươi đã rơi vào tay ta. Chỉ cần ta chém xuống một kiếm thì vị anh hùng này sẽ biến thành "cẩu hùng".
Tào Lạc Sơn cười lớn:
- Anh hùng khó tránh khỏi cái chết dưới đao kiếm. Nào, cô nương hãy mau xuống tay đi.
Có điều lúc cô nương mang thủ cấp của ta đi báo công với Hoắc Vũ Hoàn, chớ quên chuyển giùm câu nói của ta tới cho hắn...
Lâm Tuyết Trinh vội hỏi:
- Là câu gì?
Tào Lạc Sơn chậm rãi nói:
- Phiền cô nương nói với hắn rằng: Tào Lạc Sơn tuy bại nhưng không bại trong tay họ Hoắc. Hắn tuy may mắn thắng được nhưng chẳng qua cũng chỉ là nhờ sức đàn bà mà thôi.
Ha ha ha...
Lâm Tuyết Trinh nghe xong chợt chấn động, thu kiếm về. Đồng thời nàng đưa tay trái ra điểm nhanh vào đại huyệt ở hai bên vai của Tào Lạc Sơn.
Tào Lạc Sơn ngạc nhiên kêu lên:
- Cô nương làm gì vậy?
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Ngươi muốn chết thì ta sẽ không cho ngươi chết.
- Cô nương định làm gì ta chứ?
- Ta muốn áp giải ngươi trở về gặp Hoắc đại ca. Đầu tiên là để ngươi đạt được tâm nguyện. Sau đó trước mặt mọi người vạch trần chân tướng của ngươi, để lấy lại danh dự trong sạch cho Hoắc đại ca. Đồng thời cũng để mọi người biết rằng chính tay ta đã bắt được ngươi. Và từ đây ta cũng có thể dương danh thiên hạ. Quả đây là chuyện đẹp đẽ đôi đường, vậy có gì mà ta không làm chứ?
Tào Lạc Sơn ngẩn người hồi lâu, bất giác thở dài nói:
- Không ngờ Tào Lạc Sơn cả đời anh hùng vậy mà hôm nay lại rơi vào tay một con a đầu nhải ranh như ngươi.
Lâm Tuyết Trinh không hề tức giận, liền quay đầu quát bảo Nghênh Xuân:
- Ngươi mau đi thúc một cỗ xe ngựa cho bổn cô nương, nên nhớ là

phải rộng rãi một chút. Đồng thời chuẩn bị thêm vài con ngựa để thay đổi. Chúng ta sẽ đi liên tục suốt ngày lẫn đêm.
Nghênh Xuân nhìn Tào Lạc Sơn ngập ngừng nói:
- Xin hỏi cô nương muốn dẫn chúng tôi đi đâu?
Lâm Tuyết Trinh gắt giọng:
- Ngươi cứ việc đi thuê xe, đừng ở đó mà hỏi dài dòng.
Nghênh Xuân "dạ" một tiếng rồi quay lưng bước đi.
- Khoan đã"
Lâm Tuyết Trinh bỗng nhiên gọi lại nói:
- Ta muốn cảnh cáo các ngươi, nếu bọn ngươi có ý gọi thêm người đến giúp sức thì ta sẽ chém đầu lão họ Tào này trước.
Nghênh Xuân cúi đầu cung kính nói:
- Nô tỳ không dám.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Không dám thì tốt. Ngươi đừng cho rằng ta chỉ hù dọa ngươi. Ta đã nói được là làm được. Hừ! Nếu không thì lão ta cũng giống như cái bàn này.
Vừa dứt lời, ánh gươm lóe lên. Một góc bàn đã bị chặt rớt xuống đất.
Nghênh Xuân xuýt xoa nói:
- Kiếm pháp của cô nương thật là nhanh.
Lâm Tuyết Trinh nhướng mày nói:
- Ngươi biết thế là tốt rồi. Bây giờ mau đi đi Hà Hoa đột nhiên lên tiếng:
- Lâm cô nương, ta đi thuê xe cho cô nương được không?
Từ nãy đến giờ Hà Hoa vẫn đứng im lặng không lên tiếng, trong lòng Hà Hoa hiểu rõ, với võ công của Lâm Tuyết Trinh tuyệt đối không thể áp chế được Tào Lạc Sơn dễ dàng đến thế, bởi vậy những sự việc vừa xảy ra quả nhiên có hơi kỳ lạ.
Vết thương trên tay của Tào Lạc Sơn tối đa phải cần thêm vài ngày nữa mới hoàn toàn bình phục. Dù tay lão bị thương nhưng võ công đầu hề bị mất. Huống chi ở trước đầu giường có sắp đặt cạm bẫy. Nếu như lão ta muốn bắt sống Lâm Tuyết Trinh quả thực dễ như lấy đồ trong túi. Vậy thì tại sao lão ta giả vờ bị khống chế? Giả vờ nói rằng bàn tay bị dập nát và mất hết võ công?
Hiển nhiên đây là cái bẫy ẩn chứa bên trong mưu đồ thâm độc. Nhưng Hà Hoa không thể nào nói cho Lâm Tuyết Trinh biết được. Cho nên vừa nghe nói phải đi thuê xe, Hà Hoa liền tự động xin lãnh ngay trách nhiệm đó.
Ra ngoài thuê xe chỉ là cái cớ. Mục đích của Hà Hoa là muốn chạy đến hoa viên của Tướng Quân phủ để kịp thời giải cứu cho Hoắc Vũ

Hoàn.
Không ngờ Lâm Tuyết Trinh lại lắc đầu nói:
- Trẻ con mà làm việc thì không thể tin cậy được. Việc này để cho Nghênh Xuân đi vậy.
Ngươi nhớ phải đi mau về mau đấy Nghênh Xuân vừa lên tiếng đáp lại, vừa trừng mắt nhìn Hà Hoa một cái:
- Trẻ con biết gì mà nhiều chuyện.
Hà Hoa rất thất vọng vì không được như ý nên đành phải cúi đầu im lặng.
Không bao lâu sau, Nghênh Xuân đã trở về bẩm báo:
- Xe ngựa đã thỏa thuận rồi, nhưng chủ xe nhất định phải hỏi rõ lộ trình gần xa mới chịu xuất phát.
Lâm Tuyết Trinh nói:
- Ngươi báo với hắn là ở trong nội sảnh Sơn Tây. Nếu đi gấp thì không đến mười ngày sẽ tới.
Nghênh Xuân lại nói:
- Chủ xe lại còn hỏi đường quan đạo hay là đường núi?
Lâm Tuyết Trinh không do dự nói:
- Từ Lan Châu xuất phát đương nhiên đi đường quan đạo thuận tiện hơn. Khi nào vào nội sảnh Sơn Tây rồi thì có lẽ phải vào núi.
- Dùng cỗ xe hai mui, ngoài ra còn chuẩn bị thêm hai con ngựa để thay đổi. Không biết như vậy có đủ không?
Lâm Tuyết Trinh vội xua tay:
- Đủ rồi! Đủ rồi! Kêu hắn đánh xe tới đây mau, đừng có lôi thôi mãi.
Lâm Tuyết Trinh còn căn dặn thêm:
- Cho xe đến con hẻm phía sau chờ đợi. Nhớ không được dừng ở cửa trước, càng không được dây dưa nói chuyện với người chủ. Tuyệt đối không được tiết lộ phương hướng của chúng ta. Nếu tin tức bị truyền ra ngoài ta sẽ hỏi tội ngươi.
Nàng cho rằng xử trí thế này rất là sáng suốt và chu đáo, nhưng Hà Hoa lại ngầm lo lắng cho nàng... tiệm xe nào? chủ xe nào? Chẳng qua là Nghênh Xuân và Hùng Tam cùng diễn vỡ kịch, chỉ có mình Lâm Tuyết Trinh không biết gì mà thôi.
Qua một lúc, Nghênh Xuân trở về báo rằng xe đã đến và hiện đang đậu ở sau hẻm.
Lâm Tuyết Trinh ra lệnh cho Nghênh Xuân dìu Tào Lạc Sơn còn mình thì cầm gươm áp tải ở phía sau. Cả đoàn gồm năm người lần lượt tiến ra xe.
Trong con hẻm có đậu một cỗ xe ngựa hai mui, ngoài ra còn có thêm hai con ngựa buộc sau xe. Gã phu xe đã ngồi vào vị phía trước. Điều

đáng nói gã phu xe không ai khác hơn là Hùng Tam.
Trong thùng xe có bốn chỗ ngồi. Nếu nhét thêm có thể miễn cưỡng ngồi được năm người.
Lâm Tuyết Trinh áp giải Tào Lạc Sơn lên xe trước, chiếm lấy hai chỗ ngồi phía sau.
Hà Hoa thừa cơ hội nói:
- Bên trong quá chật hẹp, để muội ngồi với phu xe vậy Nghênh Xuân vội nói:
- Ngươi hãy ngồi với ta. Lý Thất là nam nhân ngồi ở phía sau sẽ bất tiện, nên để cho ông ta ngồi với phu xe.
Lâm Tuyết Trinh lại xua tay nói:
- Không được! Hình dáng của Lý Thất gia đặc biệt như vậy sẽ dễ bị người ta nhận ra.
Tất nhiên phải để ông ấy ngồi ở phía sau. Tạm thời để cho Hà Hoa ngồi ở phía trước với gã phu xe. Đợi khi nào ra khỏi thành sẽ đổi chỗ.
Lần này coi như Lâm Tuyết Trinh vô ý giúp đỡ cho Hà Hoa.
Xe ngựa chạy ra khỏi con hẻm, quẹo sang hướng Tây vòng trở ra con đường trước Đồng Nhơn Đường. Sau đó chạy thẳng hướng tỉnh An Môn, và may thay là đi ngang qua trước cửa khách điếm Tam Phúc.
Hà Hoa lén lấy viên sáp ra cầm sẵn trong tay. Ánh mắt Hà Hoa quét ngang vào những người đi trên đường, hy vọng phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc có quan hệ với Hoàn Phong Thập Bát Kỳ để truyền tin tức đi.
Tuy người trên đường qua lại rất đông, nhưng Hà Hoa chẳng hề quen biết một ai, đừng nói chi là có quan hệ với Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Trước mặt chính là khách điếm Tam Phúc. Phía trước cửa có hai tên tiểu nhị vẫy gọi khách. Nhưng khổ nỗi không phải là Tần Trọng.
Hà Hoa nắm chặt viên sáp mà lòng bàn tay cứ ướt lạnh mồ hôi, tim đập thình thịch, không biết phải tính sao bây giờ.
Nếu không thấy Tần Trọng thì có nên ném viên sáp cho hai tên tiểu nhị lạ mặt kia không?
Họ có quan hệ gì với Hoàn Phong Thập Bát Kỳ không? Nhặt được viên sáp họ có phát hiện được bức vẻ các cơ quan ở bên trong không?
Dù có phát hiện được đi nữa, họ có muốn đi Tướng Quân phủ cứu người hay không?
Đang lúc do dự, xe ngựa đã chạy đến trước cửa khách điếm Tam

Phúc.
Trong lúc đang khẩn cấp, Hà Hoa đột nhiên kêu lớn:
- Không xong rồi! Mau dừng xe lại"
Đao Bá Hùng Tam không biết đã xảy ra chuyện gì, vội ghìm cương ngựa lại.
Hà Hoa liền nói:
- Chúng ta đi sai đường rồi. Muốn đi Sơn Tây phải men theo đường cái Đông Quan, tại sao lại hướng Tây Quan.
Hà Hoa cố ý nói lớn là vì muốn gây sự chú ý của những người trong khách điếm. Cô bé hy vọng Tần Trọng nghe được tiếng của mình mà đi ra và nhân cơ hội xe đang ngừng Hà Hoa lập tức ném viên sáp vào Tần Trọng ngay. Quả nhiên tiếng nói của Hà Hoa đã thu hút sự chú ý của những người trong khách điếm. Nhưng mọi người chỉ đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn Hà Hoa, mà không thấy một ai bước ra ngoài hỏi.
Trước khách điếm lúc này tuy có nhiều người, nhưng trong số họ không hề có Tần Trọng.
Lâm Tuyết Trinh từ cửa sổ ở phía sau thò đầu ra hỏi:
- Tại sao không đi tiếp?
Hà Hoa nhanh miệng nói:
- Lâm cô nương, chúng ta đã đi sai phương hướng rồi.
Lâm Tuyết Trinh giơ tay lên nói:
- Không có sai, tiếp tục đi tiếp nữa đi! Không có lệnh của ta thì không được ngừng xe lại.
Chiếc xe ngựa từ từ lăn bánh rời khỏi khách điếm Tam Phúc. Viên sáp trong tay của Hà Hoa vẫn không có cơ hội chuyển đi.
Trên đường, Hùng Tam khẽ trách móc nói:
- Hà Hoa! Tốt nhất ngươi nên an phận chút đi. Đừng có mà phá hoại kế hoạc của lão gia.
Hà Hoa cũng khẽ đáp lại:
- Đâu phải ta không an phận Ta chỉ sợ lão gia sẽ rơi vào tay cô ta, cho nên phải nghĩ cách cứu lão gia thoát thân.
Hùng Tam quát nhỏ:
- Ngươi không hiểu gì cả. Đây là lão gia cố ý dùng khổ nhục kế, mục đích chính là muốn con a đầu họ Lâm kia dẫn đường cho chúng ta đến mật cốc.
Hà Hoa làm bộ ngạc nhiên nói:
- Thật không?
- Xuỵt! Nói khẽ một chút chứ. Đây là điều cơ mật, lộ ra thì coi chừng ta lột da của ngươi đấy Hà Hoa giả vờ thở phào nói:

- Sao các ngươi không nói sớm cho ta biết, làm cho ta lo lắng muốn chết.
Hà Hoa cố ý thở phào nhẹ nhõm là giả, còn lo lắng lại là thật. Quả nhiên việc không ngoài dự đoán của Hà Hoa.
Lâm Tuyết Trinh đã hoàn toàn bị mắc lừa.
Mật cốc là nơi quan trọng nhất của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Nghe nói Hoắc Vũ Hoàn làm đạo tặc hoàn toàn là vì muốn nuôi dưỡng mấy trăm cô nhi ở trong cốc. Những đứa trẻ đó chính là mầm non và tâm huyết cả đời của Hoắc Vũ Hoàn. Vũ Hoàn xem chúng còn quan trọng hơn tính mạng của chính mình.
Nếu mật cốc xảy ra biến cố, thì chẳng khác gì đem đồ quí mà ném chuột. Như vậy Hoắc Vũ Hoàn làm soa dám đối địch với Tào Lạc Sơn.
Hà Hoa càng nghĩ càng thấy kinh hoàng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ quan tâm nói:
- Nghe nói mật cốc là sào huyệt của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ, nhất định nơi đó phòng bị rất nghiêm mật. Hiện giờ lão gia đang bị cô ta chế ngự, người của chúng ta lại phân tán khỏi thành. Cho dù chúng ta có đến được mật cốc thì cũng chẳng làm gì được.
Hùng Tam cười nham hiểm nói:
- Những điều này ngươi không cần phải lo. Chỉ cần tìm ra được địa điểm mật cốc, chúng ta sẽ tức khắc bắt ngay con a đầu họ Lâm. Sa đó đem nó làm con tin, còn sợ gì Hoàn Phong Thập Bát Kỳ nữa.
Hà Hoa lại nói:
- Lỡ như đụng phải Hoắc Vũ Hoàn mà vết thương của lão gia vẫn còn chưa khỏe. E rằng lúc ấy mấy người chúng ta không phải là đối thủ của hắn.
- Hoắc Vũ Hoàn và những nhân vật quan trọng trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đều đã bị nhốt dưới đáy liên trì ở trong hoa viên của Tướng quân phủ rồi. Còn vết thương của lão gia chỉ vài ngày nữa là sẽ khỏi hẳn. Mấy ngày này cũng là thời gian để lão gia dưỡng thương. Đến khi tới được mật cốc thì vết thương của lão gia cũng đã khỏi hẳN. Lúc ấy dù cho Hoắc Vũ Hoàn có thoát thân ra được cũng không phải sợ Nói tới đây, xe ngựa đã đến Tinh An môn.
Hùng tam lại hạ giọng:
- Đợi một lát ra khỏi thành, ta và Lý Thất Gia sẽ trao đổi chỗ ngồi. Ngươi nhớ phải nói chuyện thật ít. Trên đường đi phải giả bộ cung kính con a đầu họ Lâm kia để cho nó vui vẻ.
Tất cả mọi việc phải nghe theo lời Nghênh Xuân mà làm nhớ chưa?
Hà Hoa gật đầu đáp:

- Nhớ rồi"
Vừa nói xong, hai mắt Hà Hoa bỗng nhiên sáng lên. Từ đằng xa một bóng dáng quen thuộc, đang từ trên lầu thành đi xuống...
Tinh An Môn ở phía Tây Nam thành Lan Châu. Nó không có thông với đường lớn nên lầu thành rất đơn giản và thô sơ. Lúc bình thường nơi đây bị bọn ăn mày chiếm cứ làm chỗ nương náu.
Người kia từ trong lầu thành bước ra. Y phục người kia đang mặc trông có vẻ không giống ăn mày lắm. Trên tay hắn bưng một cái chậu gỗ, đi men theo tườong thành xuống.
Xem dáng vẻ hình như hắn ta đang sắp ra dòng sông ở bên ngoài thành để lấy nước.
Hà Hoa vừa nhìn thấy liền nhận ra là Nê hoàn thần đồng Đồng Hương Nhi.
Vừa trông thấy Đồng Hương Nhi, Hà Hoa chợt liên tưởng ngay đến La Vĩnh Tường.
Theo như Hà Hoa biết, Đồng Hương Nhi đã từng lẻn vào Đồng Nhơn Đường trộm thuốc cho La Vĩnh Tường. Cũng chính hắn là người mang thư đến cho Hoắc Vũ Hoàn. Tuy hắn chưa từng gặp mặt Hoắc Vũ Hoàn, nhưng rõ ràng là bằng hữu của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ.
Đây quả là cơ hội ngàn năm có một. Nếu giao viên sáp cho Đồng Hương Nhi thì chẳng khác gì đưa cho La Vĩnh Tường vậy.
Xe ngựa vừa chạy gần đến cổng thành đúng lúc Đồng Hương Nhi từ trên đi xuống. Hà Hoa mừng rỡ lấy viên sáp ra cầm tay...
Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, Đồng Hương Nhi chợt phát hiện gót giày của mình lỏng quá, bèn bỏ chậu gỗ xuống quì ở trên đường cột dây giày lại.
Hắn cúi đầu chăm chú cột dây giày, ngay cả chiếc xe ngựa lướt qua bên mình hắn cũng chẳng màng ngẩng đầu lên nhìn.
Hà Hoa lòng nóng như lửa đốt. Ngặt một nỗi Hùng Tam ngồi ở bên cạnh nên không dám lên tiếng gọi. Nhìn thấy cơ hội sắp trôi qua, Hà Hoa liền hắt hơi một tiếng thật lớn.
Nhưng mà Đồng Hương Nhi chỉ lo cắm cúi cột dây giày, chẳng hề để ý đến.
Vì quá vội nên Hà Hoa đành phải khạc đờm nhổ vào hắn.
Hình như ông trời giúp đỡ, nên đã khiến cho cục đờm rơi ngay vào cổ Đồng Hương Nhi.
Đồng Hương Nhi đưa tay lên cổ rờ rờ. Khi phát hiện ra đó chính là đờm, hắn liền nổi giận đùng đùng và bật dậy mắng:
- Con mẹ nó...
Vừa mới chửi được một nửa, đột nhiên hắn vội im bặt.

Hà Hoa vội vàng cung tay mỉm cười nói:
- Xin lỗi! Không phải ta cố ý. Thành thật xin lỗi! Xin lỗi"
Xe ngựa lướt ào qua rồi hcạy qua khỏi cửa thành.
Viên sáp nọ đã bay vào nằm gọn trong chậu gỗ.
Đồng Hương Nhi dõi mắt nhìn theo chiếc xe ngựa đã chạy xa. Hắn vẫn đứng ngây người ra giữa đường, mặc dù chiếc xe ngựa đã chạy qua từ lâu. Đột nhiên hắn đưa tay lên vò đầu lẩm bẩm nói:
- Kỳ quái, tiểu a đầu kia không phải là Hà Hoa ư? Chẳng lẽ nó đã chạy khỏi Bạch Long miếu rồi?
Vừa nói hắn vừa nhặt viên sáp lên lật qua lật lại xem kỹ rồi đưa lên mũi ngửi ngửi...
Lớp vỏ sáp trong suốt. Chiếc khăn tay bên trong cũng màu trắng, xem ra giống như cục nhân bánh, chỉ có điều thiếu mùi bột gạo.
Đồng Hương Nhi rất hoài nghi liền cột dây giày, hắn bưng thùng gỗ lên tiếp tục đi múc nước rồi trở lại lầu thành.
Trong lầu thành không bàn không ghế. Tại trong góc tường âm u có kê một cái phan thô kệch. Bên trên phản được trải cỏ rất sạch sẽ. Trên phản có một người ngồi xếp bằng, ăn mặc như nho sinh. Một bên vai của người kia để trận lộ ra cánh tay bị cụt mất một nửa. Lớp vải băng trên cánh tay của người kia hãy còn bê bết máu.
Tay trái của người này bị chặt cụt tới cùi chỏ, vết thương hãy còn chưa lành.
Đồng Hương Nhi đặt chậu nước xuống phấn khởi nói:
- La thúc thúc, thúc thúc nói xem có kỳ quặc không chứ, vừa rồi ở dưới thành tiểu điệt gặp phải một người...
Người ngồi trên phản chầm chậm nói:
- Là ai?
Đồng Hương Nhi liền nói:
- Xem dáng vẻ thì hình như là Hà Hoa.
- Hà Hoa?
Người kia đang cúi đầu điều hòa chân khí, liền bị cái tên này làm cho giật mình ngẩng đầu lên hỏi:
- Phải con bé làm gian tế không?
Nãy giờ người kia vẫn cúi đầu nên không nhận ra đó là ai. Bây giờ người đó ngẩng đầu lên, để lộ rõ khuôn mặt chính là Bách Biến thư sinh La Vĩnh Tường.
Đồng Hương Nhi nói:
- Tiểu a đầu kia ngồi trên một chiếc xe ngựa. Tiểu điệt vốn không có chú ý, nhưng khi xe đi ngang qua, tiểu a đầu cố ý nhổ một cục đờm vào người tiểu điệt. Sau đó lén ném hòn sáp này vào torng thùng

nước, không biết là ý gì?
La Vĩnh Tường trầm giọng nói:
- Trên xe còn có những ai? Có phải Hoắc đại ca cũng ở trên xe không?
Đồng Hương Nhi lắc đầu nói:
- Không thấy có Hoắc đại hiệp ở trên xe. Nhưng sau xe có chuẩn bị ngựa để thay đổi.
Hình như là bọn họ phải đi một lộ trình dài.
La Vĩnh Tường cau mày nói:
- Đưa hòn sáp ấy cho ta xem thử.
Đồng Hương Nhi lấy hòn sáp ra trao cho La Vĩnh Tường rồi nói:
- Tiểu điệt đã xem qua rồi. Cái này không có tí mùi thuốc gì cả, không biết bên trong có chứa cái gì. La thúc thúc nên cẩn thận, coi chừng là thuốc độc La Vĩnh Tường không nói gì. Vừa nhìn qua liền bóp nát vỏ sáp bên ngoài kéo cái khăn tay ra.
Hai người nhìn bức vẽ các cơ quan cạm bẫy trên chiếc khăn đều không khỏi sửng sốt.
Hà Hoa vốn chỉ biết viết có vài chữ. Trên bức vẽ tuy có ký hiệu các loại cơ quan nút bấm. Nhưng không có ghi chú rõ vị trí tường tận. Chỉ ở trên góc khăn có vẽ một cái bia đá, và phía trên bia đá có viết chữ Thạch.
Đồng Hương Nhi không hiểu gì cả hỏi:
- Ở đây là đâu? Còn những ký hiệu trên hình mang ý nghĩa gì?
La Vĩnh Tường trầm giọng nói:
- Hà Hoa đã dùng sáp gói kín bức vẽ cẩn thận như vậy, tất nhiên trong đó sẽ có dụng ý thâm sâu. Đây nhất định là một bí hoạ đồ cơ quan hệ rất trọng đại - Rõ ràng tiểu a đầu kia là gian tế của Tào Lạc Sơn. Vì sao lại trao cái này cho chúng ta?
La Vĩnh Tường gật đầu nói:
- Không sai! Điều này khiến cho người ta cảm thấy nghi hoặc. Theo ta nghĩ Hà Hoa còn có lời muốn nói. Nhưng tiếc thay tình hình không cho phép nên không nói rõ cùng ngươi.
Ngừng một lát, La Vĩnh Tường bỗng nhiên lên tiếng hỏi:
- Chiếc xe ấy đã chạy qua lâu chưa? Bây giờ truy đuổi còn kịp không?
Đồng Hương Nhi đáp:
- Tuy đi chưa được bao lâu, nhưng nếu đi bộ thì e rằng sợ đuổi theo không kịp. Trừ phi có một con ngựa...
Vừa nhắc đến chữ ngựa, đột nhiên có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần hơn. Một con tuấn mã chạy ào ào

như gió lốc, phi thẳng lên trên thành lầu.
Từ trên ngựa có hai người nhảy xuống. Một người là Trúc Trượng Ông Đồng Huân, còn gã hán tử trẻ tuổi chính là Trang Đức Tường.
Trang Đức Tường vừa thấy La Vĩnh Tường lập tức quì xuống, dụi mắt nói:
- Tam Đường Gia, hóa ra ngài đang ở đây. Tiếc cho Đại Đường Gia tìm ngài thật là khổ...
Trang Đức Tường phát hiện tay trái La Vĩnh Tường đã bị cụt, liền thất kinh nói:
- Chuyện gì vậy? Ai đã hạ độc thủ ngài vậy?
La Vĩnh Tường lắc đầu cười khổ nói:
- Chuyện kể ra dài dòng lắm. Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, Đại Đường Gia và các huynh đệ vẫn khỏe chứ?
- Chính vì chuyện này mà tiểu nhân mới đến đây gặp Tam Đường Gia. Bạch Long miếu đã xảy ra chuyện rồi...
La Vĩnh Tường biến sắc nói:
- Đã xảy ra chuyện gì?
- Đại Đường Gia và các huynh đệ vào thành từ đêm hôm qua đến bây giờ vẫn chưa thấy về. Tiểu nhân phụng mệnh ở lại canh giữ Hà Hoa, không ngờ trúng phải quỉ kế của con tiểu a đầu...
Tiếp đó, Trang Đức Tường đem tất cả sự việc kể lại cho La Vĩnh Tường nghe.
La Vĩnh Tường kinh hoàng nói:
- Như vậy đại ca nhất định đã sa vào bẫy của bọn chúng rồi, chúng ta mau chóng đi tiếp ứng mới được.
Trúc Trượng Ông chợt lên tiếng:
- Lão phu đã đi ngang qua Đồng Nhơn Đường. Ở đó trống vắng không một bóng người.
Hoắc đại hiệp cũng không thấy có ở đấy. Ngay cả toàn gia của Tào Lạc Sơn cũng không có một người.
La Vĩnh Tường nói:
- Tào Lạc Sơn không có ở đấy, có lẽ lão ta đã trốn mất. Hoắc đại ca dẫn theo mười mấy huynh đệ, tại sao lại mất tích trong thành Lan Châu.
Trúc Trượng Ông nói:
- Còn có chuyện này kỳ lạ nữa. Theo lão phu nghe ngóng được có người trông thấy mười cỗ xe ngựa giống nhau như đúc, đồng thời từ hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường chạy ra.
Rồi sau đó chúng chia nhau ra mười ngã chạy ra khỏi cửa thành. Trên mỗi xe đều có một lão già bị bệnh nặng, hình dáng rất giống

Tào Lạc Sơn.
Đồng Hương Nhi tiếp lời lão:
- Vừa rồi Hương Nhi cũng trông thấy một cỗ xe chạy ra khỏi thành, ngồi trên xe có cả Hà Hoa.
Trúc Trượng Ông thở dài:
- Những chuyện xảy ra ngày hôm nay đầy dẫy bí ẩn, thật không biết đâu mà mò"
La Vĩnh Tường trầm ngâm giây lát nói:
- Tình hình trước mắt thực sự rất khó đoán. Hoắc đại ca và các huynh đệ mất tích một cách bí mật trong thành. Tào Lạc Sơn lại cố ý dùng xe nghi binh công khai chạy thoát. Lại thêm bức vẽ kỳ lại của Hà Hoa...
Nói đến đây, La Vĩnh Tường lấy chiếc khăn đưa cho Trúc Trượng Ông hỏi:
- Lão tiền bối có thấy qua trong thành Lan Châu có nơi nào có tấm bia đá tương tự bức vẽ này không?
Trúc Trượng Ông suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói:
- Tấm bia này hình như lão phu đã gặp ở đâu rồi. Có điều nhất thời không nghĩ ra. Vậy tốt nhất là nên tìm một dân cư sống ở đây để hỏi.
La Vĩnh Tường liền quay sang bảo Trang Đức Tường:
- Ngươi mau đến khách điếm Tam Phúc tìm Tần Trọng tới đây. Nói với hắn rằng ta có lời muốn hỏi hắn.
Trang Đức Tường liền vâng lời lên ngựa đi mất.
La Vĩnh Tường vẫn chưa yên tâm, quay sang nói với Đồng Hương Nhi:
- Ở đây còn có một con ngựa. Làm phiền tiểu điệt lập tức đuổi theo cỗ xe ngựa đó.
Đồng Hương Nhi nói tiếp lời La Vĩnh Tường:
- Đuổi kịp thì chặn nó lại à?
- Không? Chỉ cần âm thầm đi theo sau nó, rồi tìm cách xem trên xe là những người nào?
Muốn đi đâu? Sau khi thu thập tin tức xong liền trở về báo cáo cho ta. Nhất thiết đừng để cho họ phát hiện, càn gko được động thủ bừa bãi.
Đồng Hương Nhi đáp lại một tiếng, rồi vội vã lên ngựa đi ngay.
Sau khi cả hai đi khỏi, La Vĩnh Tường vẫn không thể nào yên tâm được. Trăn trở một hồi rồi định bước xuống đất.
Trúc Trượng Ông bèn ngăn cản lại khuyên:
- Vết thương của đệ còn chưa lành, không được cử động nhiều, có việc gì cứ để ta làm hộ cho.

La Vĩnh Tường thở dài nói:
- Tại hạ chỉ lo cho Hoắc đại ca và mọi người. Tại sao trong một đêm cả mười mấy người đều mất tích?
Trúc Trượng Ông suy nghĩ hồi lâu nói:
- Với võ công của Hoắc đại hiệp, chắc không có đến nỗi xảy ra chuyện gì đáng tiếc.
Chỉ sợ Hoắc đại hiệp không biết Tào Lạc Sơn có một thanh thần kiếm, sợ xuất khinh địch thì khó tránh khỏi tai họa.
- Điều tại hạ không yên tâm chính là điểm này. Tối hôm trước tại hạ mới đến Lan Châu, cũng do nhất thời sơ ý tiến vào Đồng Nhơn Đường. Vì không cẩn thận nên mới trúng một kiếm cụt mất cánh tay. Mong sao Hoắc đại ca thật thận trọng.
- Nhắc đến chuyện này lão phu càng trách lão đệ. Đệ gặp nạn rồi phải sớm gặp mặt Hoắc đại hiệp một chút, để tránh cho Hoắc đại hiệp bị mắc lừa. Vì sao hai ngày nay lão đệ lại tránh mặt huynh đệ chứ?
- Ôi! Lão tiền bối không biết tánh khí của Hoắc đại ca đâu. Đại ca là một người trọng nghĩa quên mình. Đối với sự an nguy của các huynh đệ, người còn xem nặng hơn tính mạng của chính mình. Nếu đại ca thấy tại hạ bị cụt tay trái, nhất định sẽ lên ngựa đi tìm Tào Lạc Sơn để tính chuyện. Người ta trong lúc xúc động thì không đủ bình tĩnh ứng phó với cường địch. Nếu vì thế mà đại ca bị tổn thương, như vậy không phải tại hạ đã hại Hoắc đại ca ư?
Trúc Trượng Ông cảm khái nói:
- Suy nghĩ như vậy tuy cũng có lý, nhưng Hoắc đại hiệp đối với các huynh đệ tình nghĩa sâu như biển, vậy đối với sự an nguy của lão đệ, Hoắc đại hiệp làm sao yên tâm cho được.
Đang nói chuyện thì bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vang lên. Không bao lâu Trang Đức Tường hấp tấp chạy vào.
La Vĩnh Tường thấy chỉ có một mình hắn bước vào, trong bụng linh cảm đã có chuyện chẳng lành, nên vội vàng hỏi ngay:
- Tần Trọng sao rồi?
Trang Đức Tường vừa thở hổn hển vừa nói:
- Hắn không có trong khách điếm, nghe người trong khách điếm nói lại, đêm khuya hôm qua có người đến khách điếm dụ hắn ra ngoài, đến giờ vẫn chưa thấy về.
- Đêm qua hắn đi vào lúc nào?
- Khoảng chừng sau giờ tý.
- Người kéo hắn ra ngoài hình dáng thế nào? Còn có ai nhìn thấy hay không?

- Vì đêm đã khuya nên không có ai chú ý đến. Tiểu đệ có hỏi mấy tên tiểu nhị, bọn chúng đều trả lời không có nhìn thấy La Vĩnh Tường liền biến sắc mặt nói:
- Như vậy nhất định đã xảy ra chuyện rồi.
Trúc Trượng Ông cũng chen vào hỏi:
- Gã họ Tần là ai?
La Vĩnh Tường đáp:
- Hắn là người của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ bố trí ở trong thành Lan Châu. Bây giờ đột nhiên hắn cũng biến mất, có thể thấy đêm qua ắt đã xảy ra chuyện.
Trúc Trượng Ông nói:
- Dù sao biến cố cũng đã xảy ra rồi, không cần phải quá lo lắng. Theo lão phu suy đoán người đó đêm khuya kêu Tần Trọng cùng đi ra ngoài, tất nhiên phải là bằng hữu thân thuộc, hoặc là huynh đệ của Hoắc đại hiệp. Cho nên sự mất tích của Tần Trọng có thể cũng cùng là việc mất tích của Hoắc đại hiệp, mà không có gì đặc biệt cả.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhưng theo dự tính thì thời gian đại ca mất tích đã bảy tám canh giờ rồi. Vậy thật ra mọi người đi đâu chứ? Mười mấy người như vậy chẳng lẽ tiêu biến mất giữa không trung.
Trúc Trượng Ông an ủi nói:
- Đệ đừng lo suy nghĩ nhiều, mà cứ việc ở đây tịnh dưỡng. Lão phu và Trang Đức Tường sẽ đi vào thành dò la tin tức. Lão phu tin rằng mình sẽ có thể tìm ra manh mối.

Chỉ Đao

Hồi 20
Phụng Mệnh Như Phi

La Vĩnh Tường lắc đầu nói:
- Không! Vết thương này có kể là chi đâu, tại hạ phải tự mình đi tìm đại ca.
Trúc Trượng Ông nghiêm mặt nói:
- La lão đệ, từ trước đến giờ lão đệ xử sự luôn bình tĩnh, thận trọng. Sao bây giờ vì một biến cố nhỏ nhoi này mà cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa? Nếu đệ có thể đi được thì lão phu quyết không ngăn cản. Nhưng vết thương của đệ hãy còn đang rỉ máu La Vĩnh Tường với

giọng trầm trầm nói:
- Sự quan tâm của tiền bối, tại hạ dây vô vàng cảm kích. Nhưng Hoàn Phong Thập Bát Kỳ vì nghĩa cùng sống chết với nhau. Hiện tại tin tức về đại ca thế nào, tại hạ cũng không được rõ. Sự an nguy này thật đáng lo ngại... làm sao tại hạ có thể không đoái hoài.
Trúc Trượng Ông gật đầu nhè nhẹ nói:
- Không sai! Các người là huynh đệ kết nghĩa đương nhiên tình cảm phải rất gắn bó.
Còn họ Đồng ta đây chỉ là người ngoài, hà tất phải nhiều chuyện làm gì để tự chuốc lấy phiền não...
La Vĩnh Tường hoảng hốt nói:
- Ấy chết! Lão tiền bối vì đạo nghĩ mà tương trợ giúp đỡ. Công ơn của tiền bối đối với Vĩnh Tường này bao la như trời biển. Nếu tiền bối nói vậy, tại hạ làm sao yên dạ cho được.
- Cả đời lão phu không biết nói lời khách sáo. Nói thật với đệ, bọn ta quyết không phải vì thanh danh võ công rực rỡ của Hoắc Vũ Hoàn, để mưu đồ núp bóng dựa hơi. Mà là từ sau khi hiểu được hành vi hiệp nghĩa, giúp đỡ những kẻ cô đơn, cứu tế cho người nghèo đói của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Ta xuất phát từ lòng kính phục, mới quyết tâm làm bằng hữu với đệ.
La Vĩnh Tường vội nói:
- Lão tiền bối lại quá lời rồi Trúc Trượng Ông nói tiếp:
- Nếu lão đệ xem Đồng mỗ như là một bằng hữu thì hãY ở lại đây chờ đợi tin tức. Còn nếu như lão đệ nhất định muốn đi thì cũng dễ thôi. Xem như bọn ta không hề quen biết đệ và từ giờ đường ai nấy đi...
La Vĩnh Tường cười khổ nói:
- Thôi lão tiền bối đừng nói nữa, tại hạ xin nghe theo lời của tiền bối, như thế có được chưa?
Trúc Trượng Ông nói:
- Đã thế thì dứt khoát lão phu phải mang theo bức bản đồ này cùng đi. Tự bọn ta sẽ dò ra hình vẽ trên bản đồ là nơi nào. Mọi vật lão đệ cứ việc yên tâm. Nếu như có thể tìm được Hoắc đại hiệp, lão phu sẽ dẫn ngay đến đây Nói xong lão lấy bức bản đồ cất vào trong người, rồi dẫn Trang Đức Tường ra đi.
La Vĩnh Tường thở dài một tiếng nằm trở lại phản gỗ Nằm được một lúc lâu, La Vĩnh Tường lại bật ngồi dậy, thò đầu ra khỏi lầu trong ngóng.
Trời đã bắt đầu tối. Từ trên lầu thành dòm xuống, các cửa tiệm trên đường đều đã lên đèn, vậy mà Trúc Trượng Ông vẫn chưa thấy về.

"Nghe ngóng tin tức sao mà đi lâu đến thế? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện rồi sao?" Lão lại nghĩ tiếp:
"Nếu như không nghe ngóng được tin tức gì thì đã trở về từ lâu rồi. Cứ chậm trễ chưa về như thế này rất có thể là đã dò la được manh mối gì rồi. Bây giờ chắc là đang trong lúc kiểm chứng. Nhưng mà họ đã chia ra làm hai ngã để dò la tin tức thì không thể nào tìm được manh mối cùng một lúc. Chí ít phải có một người về trước mới phải. Vì sao cả hai người đều bặt tăm luôn thế? A! Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi! Không đúng! Không đúng"
Nếu xảy ra chuyện gì thì cả hai người cũng không thể cùng lúc gặp phải biến cố? Hay là sau khi tìm ra tấm bia đá trên bản đồ, hai người đang lần mò theo bản đồ để tìm ra cơ quan bí mật, mà vẫn chưa có kết quả..." Dòng suy nghĩ của La Vĩnh Tường thay đổi liên tục. Lúc thì băn khoăn lo lắng. Khi thì tự an ủi chính mình. Cứ như thế mà trời đã khuya từ lúc nào cũng không rõ.
Những ánh đèn trên phố lúc nào cũng đã thưa dần. Không gian trở nên vắng lặng và tĩnh mịch. Thế mà vẫn chưa thấy bóng dáng Trúc Trượng Ông và Trang Đức Tường đâu cả.
La Vĩnh Tường không thể nào tiếp tục chờ đợi được nữa. La Vĩnh Tường đã quyết tâm tự mình vào thành tìm kiếm. Thế là liền vùng dậy nhảy xuống đất. Sau đó tìm một sợi dây vải quấn thật chặt cánh tay trái bị cụt...
Ai ngờ đúng lúc ấy, từ xa bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Hai bóng đen chạy như bay lên lầu thành. Bóng đen đi trước là Trang Đức Tường, còn người đi sau chính là Tần Trọng.
La Vĩnh Tường thất kinh hỏi:
- Sao không thấy Đồng lão tiền bối?
Trang Đức Tường vừa thở gấp vừa cười nói:
- Bọn tiểu nhân được Đồng lão tiền bối căn dặn trở về báo tin mừng cho Tam Đường Gia. Đã có tin tức về Đại Đường Gia cùng với các huynh đệ khác. Hiện giờ mọi người đang ở trong hoa viên phủ Thạch Tướng Quân.
La Vĩnh Tường ngạc nhiên hỏi:
- Phủ Thạch tướng quân nào?
Trang Đức Tường đáp:
- Chính là nơi cách hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường không xa. Cũng chính là tấm "bia" đã vẽ ở trên bản đồ La Vĩnh Tường "à" lên một tiếng:
- Đại Đường Gia cùng mọi người vẫn bình yên vô sự cả chứ?
Tần Trọng đáp:

- Mọi người bình an vô sự. Có điều họ bị nhốt ở trong cơ quan dưới ao Thủy Trì đến bây giờ hãy còn chưa thoát ra được...
Rồi sau đó Tần Trọng đem chuyện Hoắc Vũ Hoàn vì tìm kiếm La Vĩnh Tường nên đã xâm nhập vào phủ Thạch tướng quân như thế nào? Phát hiện ra thông đạo dưới đáy giếng ra sao? Lùng sục Đồng Nhơn Đường như thế nào? Và cả việc trúng kế vào lầm ao Liên Trì, kể hết một lượt.
La Vĩnh Tường vừa kinh hãi vừa vui mừng nói:
- Trong người Đồng tiền bối đã có bản đồ cơ quan, vậy sao còn chưa thể cứu họ ra?
Tần Trọng nói:
- Bởi vì cơ quan dưới đáy ao Liên Trì đó chỉ có một lối vào. Chỉ có thể vào mà không thể trở ra được. Ngoài ra còn một lối ra ngay dưới lầu phòng. Nhưng lối này chỉ có thể ra mà không thể vào. Hiện giờ mọi người và Đại Đường Gia đang bị nhốt dưới đáy ao Liên Trì. Bên ngoài không cách nào vào được, cũng chẳng có cách nào để truyền tin tức. Đành phải đợi chính họ tự tìm được lối ra thì mới có thể thoát thân.
Trang Đức Tường vội tiếp lời:
- Đồng lão tiền bối đang chờ đợi ngay tại lối ra. Vì sợ Tam đường gia sốt ruột nên mới kêu bọn tiểu nhân trở về báo tin. Nếu Tam Đường gia muốn đi phủ Thạch tướng quân thì bọn tiểu nhân sẽ hộ tống ngài đi La Vĩnh Tường cau mày nói:
- Nói như vậy, Đại Đường Gia và mọi người hãy còn chưa biết lúc nào mới có thể thoát thân phải không?
- Tạm thời tuy chưa thoát ra được, nhưng có Tứ đường gia ở bên cạnh, chắc sớm muộn gì cũng có thể tìm được lối ra...
La Vĩnh Tường liền hỏi ngay:
- Phủ Thạch tướng quân ở đâu? Hãy mau dẫn đường cho ta Tần Trọng và Trang Đức Tường dìu La Vĩnh Tường lên ngựa. Một người cầm cương, một người ngồi phía sau, từ từ xuống tường thành.
La Vĩnh Tường sốt ruột nói:
- Hãy mau lên chút nữa đi"
Đang thúc ngựa chạy nhanh, chợt họ nghe tiếng vó ngựa đang rầm rập.
Từ phía sau, một con tuấn mã đang đuổi gấp theo.
Ba người ngoái đầu nhìn lại, thì ra người ngồi trên lưng ngựa chính là Đồng Hương Nhi.
Khi đã tới gần, Đồng Hương Nhi liền ghìm cương dừng ngựa lại, vội vàn ghỏi:

- La thúc thúc tính đi đâu vậy?
La Vĩnh Tường mỉm cười nói:
- Ngươi trở về thật đúng lúc. Đã có tin tức của Hoắc đại ca rồi. Chúng ta cùng nhau đi luôn một thể Đồng Hương Nhi vội nói:
- Khoan đi đã! La thúc thúc xem thử bức họa đồ này ý muốn nói gì?
Vừa nói vừa đưa một nửa mảnh khăn tay cho La Vĩnh Tường.
Nửa tấm khăn đó cùng màu sắc, cùng chất liệu với bức bản đồ các cơ quan mà Hà Hoa đã vẽ. Xem ra nó được xé từ một chiếc khăn.
Phía trên chiếc khăn vẽ một tòa sơn cốc, ngoài cốc có một cỗ xe ngựa, trong cốc lại có rất nhiều trẻ nhỏ cùng một số nhà cửa.
Bức vẻ rất sơ sài. Trên tấm khăn còn lấm lem bùn đất làm cho cảnh vật trong bức vẽ hơi lờ mờ, không rõ nét.
- Cái này là do Hà Hoa đưa cho ngươi?
Đồng Hương Nhi liền đáp:
- Đúng vậy! Hương Nhi đi theo phía sau xe của ho, trọn cả ngày. Mãi đến khi sẩm tối thì tiểu a đầu kia mới có cách ném lại phía sau cho tiểu điệt.
La Vĩnh Tường lại hỏi:
- Ngươi có dò la ra người ngồi trong xe là ai không? Và chúng chuẩn bị đi đến đâu?
- Hương Nhi không có dò la, mà tận mắt nhìn thấy. Trên xe ngoài Tào Lạc Sơn và hai tên thuộc hạ của lão còn có một người mà chúng ta nằm mơ cũng không ngờ tới.
La Vĩnh Tường vồn vã hỏi:
- Ai?
- Chính là người lần trước giả dạng a hoàn Nghênh Xuân ở trang viện Tào gia. Cô nương đó họ Lâm.
La Vĩnh Tường thất kinh kêu lên:
- Là Lâm Tuyết Trinh?
Đồng Hương Nhi gật đầu đáp:
- Không sai! Chính là cô ta.
- Tại sao Lâm cô nương lại rơi vào tay Tào Lạc Sơn?
- Xem tình hình dường như không phải là Lâm cô nương rơi vào tay Tào Lạc Sơn. Mà là Tào Lạc Sơn rơi vào tay cô ấy.
La Vĩnh Tường sửng sốt nói:
- Không biết chuyện quái quỉ gì đây.
Đồng Hương Nhi nói:
- Lúc họ dừng lại thay ngựa ở giữa đường, tiểu điệt tận mắt nhìn thấy Lâm cô nương dùng kiếm kè Tào Lạc Sơn đi xuống. Còn đối với Lý Thất và Nghênh Xuân đi cùng xe thì Lâm cô nương hò hét, quát tháo

coi bộ hống hách dữ lắm...
La Vĩnh Tường lẩm bẩm nói:
- Thật là kỳ quái. Cho dù cô ta thật sự khống chế được Tào Lạc Sơn đi nữa, nhưng cô ấy lại chuẩn bị áp tải bọn chúng đi đâu chứ?
- Tiểu điệt cũng hoài nghi như vậy cho nên cứ bám riết theo sau, nhưng lại không dám đến quá gần. Bởi vậy tiểu điệt mới viết mấy chữ lén bắn cho Hà Hoa, hỏi bọn họ đang định đi đâu? Bức vẽ này chính là câu trả lời của Hà Hoa.
La Vĩnh Tường lại lật chiếc khăn ra xem kỹ lần nữa.
Đột nhiên biến sắc hoảng hốt nói:
- Cỗ xe ngựa đó đi về hướng nào?
- Sau khi ra khỏi thành từ cửa Tinh An môn, nó liền quẹo sang hướng đông đi theo đường quan đạo tới vùng Thiểm Tây và Sơn Tây...
La Vĩnh Tường vội hỏi tiếp:
- Trên xe trừ Tào Lạc Sơn ra, những người khác có bị điểm huyệt đạo không?
Đồng Hương Nhi lắc đầu đáp:
- Không có! Lão Lý Thất, a đầu Nghênh Xuân cùng gã phu xa hành động đều rất tự do.
La Vĩnh Tường liền kêu lên:
- Thôi rồi! Thôi rồi! Nhất định đây là khổ nhục kế của Tào Lạc Sơn. Nếu chúng ta không ngăn chặn gấp thì hậu quả thật khó lường.
Đồng Hương Nhi ngạc nhiên hỏi:
- Tòa sơn cốc trong bức vẽ thật ra là ở chỗ nào chứ?
La Vĩnh Tường không kịp giải thích cho hắn, vội vàng đưa mảnh khăn cho Trang Đức Tường dặn rằng:
- Các ngươi thay ta gặp Đồng tiền bối, nói rằng "mật cốc" đã gặp nguy hiểm vì vậy ta phải đến đó gấp. Còn việc thoát thân của Đại Đường Gia hoàn toàn trông cậy vào công lực của Đồng lão tiền bối giúp đỡ. Đợi đến khi gặp được Đại Đường Gia cùng mọi người, hãy mau mau trở về mật cốc, nhất thiết đừng chậm trễ.
Trang Đức Tường kinh hãi nói:
- Nhưng vết thường của Tam Đường Gia hãy còn...
La Vĩnh Tường đã quay đầu ngựa lại nói lớn:
- Ta sẽ liều chết bảo vệ miệng cốc, chỉ mong Đại Đường Gia và mọi người sớm thoát thân để kịp thời về tiếp ứng.
Dứt lời La Vĩnh Tường liền thúc ngựa phóng đi.
Đồng Hương Nhi vội kêu lớn:
- La thúc thúc hãy đợi tiểu điệt cùng theo với. Nếu muốn vượt qua

trước bọn chúng, thì ta phải đi bằng đường tắt...
Trong chớp mắt, cả hai con tuấn mã đều đã biến mất trong màn đêm.
*
* *
Mật cốc đã đến gần rồi, Lâm Tuyết Trinh càng nghĩ càng thấy đắc ý. Cả một chặng đường dài coi như đã sắp tới đích. Không ngờ một kẻ gian trá, xảo quyệt như Tào Lạc Sơn mà lại bị mình làm cho lão phải ngoan ngoãn như cừu non. Mấy tên thủ hạ của lão cũng đều một mực răm rắp nghe theo lời của mình. Kêu bọn chúng đi hướng Đông thì bọn chúng không dám đi hướng Tây. Kêu bọn chúng đứng thì bọn chúng không dám ngồi.
Nghĩ đến sự oai phòng này cũng đã thấy hách lắm rồi. Với oai phong này mà đến tới mật cốc thì quả thật vinh dự nhất trên đời.
Nàng không biết Thiết Liên Cô có ở trong cốc không? Cũng không biết Hoắc Vũ Hoàn đã trở về chưa? Nhưng những việc ấy đều không quan trọng mấy, mà điều đáng quan trọng chính là Tào Lạc Sơn bị bắt sống. Hơn nữa là do chính mình từ nơi xa xôi áp giải lão ta trở về mật cốc. Sự thật đã rành rành trước mắt, còn ai có thể phủ nhận được nữa chứ?
Chẳng phải bọn họ đã xem thường mình, cho rằng mình phải dựa vào Hoàn Phong Thập Bát Kỳ mới có thể báo thù cho sư phụ được hay sao?
- Được! Bây giờ để xem bọn họ mở mắt ra mà nhìn. Không có Hoàn Phong Thập Bát Kỳ giúp súc, một mình Lâm Tuyết Trinh này cũng có thể bắt được Tào Lạc Sơn vậy! Thử đổi lại là Thiết Liên Cô xem. Hừ! Cả đời cũng đừng có nằm mơ.
Có thể đem Thiết Liên Cô ra mà so sánh, mới thật là một chuyện khóai chí. Từ nay về sau ai mà không biết đến cái tên Lâm Tuyết Trinh. Chỉ có ba chữ Lâm Tuyết Trinh mới đủ tầm vóc để sánh với ba chữ Hoắc Vũ Hoàn. Còn Thiết Liên Cô là cái quái gì, xí"
Xe ngựa đã rẽ vào tiểu lộ. Từ trong xe nhìn ra dòng sông nhỏ đã hiện ra trước mắt...
Bỗng nhiên Lâm Tuyết Trinh quát cho xe dừng lại. Đồng thời hạ lệnh cho tất cả rời khỏi xe.
Đợi cho mọi người xuống xe hết. Lúc này nàng mới đắc ý nói:
- Các ngươi có biết ta áp giải các ngươi đi đâu không?
Nghênh Xuân lắc đầu nói:
- Không biết Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Bây giờ có thể nói cho các ngươi biết được rồi. Ta muốn đưa các ngươi đến một nơi gọi là mật cốc. Nơi ấy cách đây không xa...

Bọn Nghênh Xuân đều mừng thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ kinh ngạc hỏi:
- Mật cốc là nơi nào?
Lâm Tuyết Trinh cười nói:
- Đó chính là doanh trại của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Từ con sông nhỏ này ngược trở lên chính là miệng cốc. Nơi đó rất cẩn mật, người ngoài không thể tùy tiện vào. Ta cũng chẳng muốn đường đột, cho nên chúng ta phải chuẩn bị một chút.
Nghênh Xuân vội nói:
- Chuẩn bị gì? Chẳng lẽ cô nương muốn chúng ta lội nước đi bộ?
Lâm Tuyết Trinh vội xua tay nói:
- Không phải, ý của ta muốn các ngươi bỏ xe mà cưỡi ngựa. Hơn nữa, phải dùng dây thừng đem các ngươi trói từng người lại làm một hàng, để cho người trong cốc đều biết các ngươi bị ta áp giải trở về.
Nghênh Xuân nói:
- Cô nương! Bọn ta không có bỏ chạy đâu, cần gì phải bắt trói Lâm Tuyết Trinh liền quát:
- Đừng nhiều lời, cứ y theo lời của ta dặn mà làm. Trong thùng xe có dây thừng, các ngươi hãy tự trói lẫn nhau lại đi. Ở đây có tổng cộng bốn người, vừa đủ cho mỗi người một con ngựa. Mau lên đi"
Nghênh Xuân ngó Tào Lạc Sơn rồi lại cầu khẩn nói:
- Cô nương, xin cô nương thương tình lão gia của chúng tôi đang bị thương. Đợi khi nào vào đến mật cốc rồi hãy trói có được không?
- Không được! Phía đầu nguồn của dòng sông này chính là miệng cốc. Bây giờ không trói thì không có thời gian nữa.
- Mật cốc đó có phải thật sự ở đầu nguồn dòng sông này không?
- Ta gạt các ngươi làm gì? Dòng sông này chính là từ trong cốc chảy ra đó Nghênh Xuân bỗng nhiên mỉm cười khẽ nói:
- Nếu đã là thật, vậy thì bọn ta hà tất phải chịu cực nữa.
Nói xong quay về phía Lý Thất hô lớn:
- Động thủ"
Lý Thất liền tung song chưởng ra. Mười ngón tay như móc câu của lão chụp ngay vào vai của Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết Trinh vẫn còn chưa biết mình bị mắc lừa, liền trầm giọng quát:
- Ngươi muốn chết?
Chưa nói hết câu thì lưỡi gươm của nàng đã chém vào cổ tay của Lý Thất.
Không biết lão đã dùng thủ pháp gì, song chưởng đưa lên đón lấy lưỡi kiếm. Đồng thời mười ngón tay kẹp cứng lưỡi kiếm lại, vặn nhẹ

một cái. Thanh kiếm trong tay Lâm Tuyết Trinh lập tức gãy thành hai đoạn.
Lâm Tuyết Trinh liền thất sắc, ném vội đoạn kiếm còn lại xuống đất rồi quay sang chụp lấy Tào Lạc Sơn, cao giọng quát:
- Ai còn dám nhúc nhích, ta sẽ lấy mạng hắn trước.
Tào Lạc Sơn liền tiếp lời:
- Thật không? Ta thì không tin chuyện đó đâu Nói xong, Tào Lạc Sơn lật tay lại vỗ một chưởng lên vai trái của Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết Trinh bị đánh trúng một chưởng, xoay người liên tục hai ba vòng rồi té ngã xuống đất.
Đến lúc này nàng mới phát hiện ra là mình đã bị mắc lừa. Uy thế ngạo nghễ của mấy ngày hôm trước bây giờ đã xẹp hết.
Tiếc thay khi nàng hiểu ra thì đã quá muộn rồi.
Lâm Tuyết Trinh vùng đứng dậy lại bị Hùng tam vung roi quất ngay cổ chân giật một cái, ngã bật ngửa. Sau đó hắn dùng dây thừng trói nàng lại.
Hà Hoa đứng bên cạnh thấy vậy khẽ lắc đầu thở dài. Tuy rằng lo lắng cho Lâm Tuyết Trinh nhưng không cách nào cứu nàng được.
Tào Lạc Sơn bỗng lên tiếng:
- Đem con a đầu này vất vào trong xe. Hùng Tam, ngươi mau đi ngược dòng sông lên phía trên thám thính tình hình như thế nào? Xem ra con a đầu này không có nói dối đâu.
Hùng Tam nhận lệnh đi ngay. Nghênh Xuân vội vả tháo băng tay cho Tào Lạc Sơn, tươi cười nói:
- Lão gia mưu kế như thần. Nếu không phải lợi dụng con a đầu này dẫn đường, thì chẳng biết đến lúc nào chúng ta mới có thể tìm ra mật cốc này của Hoắc Vũ Hoàn.
Tào Lạc Sơn cười đắc ý nói:
- Càng hay hơn nữa là trong thời gian mấy ngày đi đường, vết thương trên tay của ta đã hoàn toàn khỏi hẳn. Dù cho bây giờ Hoắc Vũ Hoàn có trở về kịp đi chăng nữa, ta cũng chẳng sợ Băng được mở ra, hai tay của Tào Lạc Sơn quả nhiên đã lành lặn như trước và không hề để lại vết sẹo.
Nghênh Xuân phấn khởi nói:
- Chúc mừng lão gia, vết thương đã khỏi hẳn, lại thêm có được thần kiếm. Từ nay tiếng tăm lão gia sẽ uy chấn thiên hạ, không còn ai địch nổi cả. Kể từ hôm nay, lão gia cũng khỏi mượn cái danh hiệu của Hoắc Vũ Hoàn nữa"
Một lát sau Hùng Tam trở về bẩm báo:
- Con a đầu đó nói quả thật không sai. Trên đầu nguồn con sông nhỏ

này chính là miệng cốc. Hơn nữa, trên vách núi còn có khắc bảy chữ.
Tào Lạc Sơn liền hỏi:
- Là bảy chữ gì?
Hùng Tam đáp:
- Đó là "Đào Hoa nguyên đầu thị nhị gia." Tào Lạc Sơn cười ha hả nói:
- Đúng quá rồi! Nơi đây chính là nơi chôn xác của bọn chúng.
Nhưng Hùng Tam có vẻ e ngại nói:
- Nhưng theo thuộc hạ thấy thì địa thế của mật cốc đó rất ư là hiểm yếu, khó đánh mà dễ thủ. Vả lại hình như trong cốc đã có chuẩn bị sẵn.
Nghênh Xuân thất kinh nói:
- Làm sao mà ngươi biết bên trong có chuẩn bị?
- Ta thấy trong cốc có người canh giữ, phía trên hai bên sườn núi cũng có nhiều phụ nữ và trẻ con đang sắp xếp gỗ đá để lăn xuống.
Tào Lạc Sơn cười nhạt nói:
- Một đám đàn bà và con nít có đáng gì? Chúng ta cứ việc ung dung tiến vào, xem chúng có dám làm châu chấu đá xe không?
Lào ta giơ tay lên phất một cái, cả năm người liền leo lên xe ngựa, men theo dòng sông tiếng thẳng vào miệng cốc.
Lần này Hà Hoa tự động rời bỏ chỗ ngồi ở phía trước, chui ra phía sau canh chừng Lâm Tuyết Trinh...
Khi đến đầu nguồn, quả nhiên bọn chúng thấy mười mấy tên đại hán đứng dàn hàng ngang nơi miệng cốc. Tất cả bọn họ ai nấy đều lăm lăm đao kiếm trên tay, tựa hồ đã đứng chờ đợi lâu lắm rồi.
Người đứng đầu chính là Vô Vi đạo trưởng. Tay trái lão cầm Thất Tinh bài, tay phải cầm trường kiếm, quát lớn:
- Dừng lại! Mời Tào Lạc Sơn xuống xe nói chuyện.
Tào Lạc Sơn không khỏi giật mình nói:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ quả nhiên không đơn giản. Mới đó mà tin tức lại được truyền đi mau như thế ư?
Nghênh Xuân vội hạ giọng:
- Xem ra bọn chúng đích thực đã có chuẩn bị. Lão gia nên nhớ đừng có khinh địch.
Tào Lạc Sơn cười nhạt nói:
- Cho dù có chuẩn bị bọn chúng cũng chẳng làm được trò trống gì? Hùng Tam, mau dừng xe.
Hùng Tam ghìm cương lại, đồng thời cùng với Lý Thất phi thân xuống đất, rồi chia ra đứng ở hai bên xe. Tào Lạc Sơn nói với Nghênh Xuân:

- Mang bảo kiếm xuống xe với ta. Còn con nha đầu kia giao cho Hà Hoa canh chừng.
Đợi lát nữa xông vào sơn cốc sẽ bắt nó đi trước mở đường để cho bọn chúng không dám lăn gỗ đá xuống.
Nghênh Xuân vừa làm theo vừa nói:
- Hà Hoa, ngươi nhớ lưu ý đừng để cho ả chạy thoát đấy Hà Hoa vội vã gật đầu nói:
- Yên tâm đi! Muội sẽ canh giữ cẩn thận, ả trốn không được đâu Cửa xe mở ra, Nghênh Xuân cầm cây Thanh Hồng kiếm bước xuống trước. Tào Lạc Sơn sửa lại y phục, khẽ đằng hắng một tiếng rồi mới chậm rãi bước xuống xe.
Vô Vi đạo trưởng lớn tiếng hỏi:
- Các hạ là Tào Lạc Sơn, chủ nhân hiệu thuốc Đồng Nhơn Đường ở thành Lan Châu phải không?
Tào Lạc Sơn cười nhạt đáp:
- Đúng thế! Chính là lão phu.
Vô Vi đạo trưởng quát:
- Ta hỏi ngươi, ám toán Kim Đao Hứa Vũ ở phủ Hà Giang. Mạo danh hành hung Dương Thừa Tố và Ngụy Thanh Tùng tại Nguyệt Quậc sơn trang. Vụ huyết án nhà họ Trần ở Bảo Định, Tiểu Nguyệt sơn trang ở Lan Châu, nhà họ Đơn ở Tây Khuynh sơn, Hạ viên ngoại của Vạn Nguyên tiền trang... đều do một mình ngươi làm cả Tào Lạc Sơn nhún vai cười nói:
- Trí nhớ của ngươi rất tốt. Dẫu sao thì lão phu cũng chẳng muốn biện minh. Những kẻ đó không phải do người khác giết, thì xem như là bị lão phu giết đi. Người còn có gì muốn hỏi nữa không?
Vô Vi đạo trưởng nổi giận, trừng mắt mắng:
- Ngươi là đồ thất phu, giết người không biết gớm tay, dã man tàn ác như vậy mà còn dương dương tụ đắc. Chẳng lẽ ngươi không sợ có ngày sẽ bị báo ứng?
Tào Lạc Sơn vẫn thản nhiên mỉm cười nói:
- Đôi tay của Tào mỗ tuy đã vấy nhiều máu tanh. Còn Hoàn Phong Thập Bát Kỳ bất quá cũng chỉ là bọn thổ phỉ đạo tặc, tụ tập trong rừng núi mà thôi. Bên năm lạng, bên nửa cân, ta nghĩ không biết ai là kẻ sẽ bị báo ứng.
Vô Vi đạo trưởng giận tím gan mắng:
- Lão thất phu, ngươi chớ cho rằng có ám khí Bách Ngư cùng một thanh bảo kiếm là có thể ngông cuồng trước mặt Hoàn Phong Thập Bát Kỳ. Ngươi nên biết rằng, Ngư Lâu bảo đao của Hoắc đại ca của bọn ta cũng là thứ thần binh lợi khí, tung hoành khắp giang hồ xưa

nay chống địch thù.
Tào Lạc Sơn cười lớn nói:
- Không sai! Nếu Hoắc Vũ Hoàn có mặt ở đây thì cũng có thể đấu vài trăm hiệp với Tào mỗ. Nhưng tiếc rằng hắn còn đang ở dưới đáy ao Liên Trì tại thành Lan Châu. Nước xa khó cứu được lửa gần. Dù cho hắn có tức tốc quay trở về, e rằng lúc đó đã quá muộn rồi.
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Ngươi tưởng rằng Hoắc đại ca bọn ta không có trong cốc hay sao?
Tào Lạc Sơn khinh khỉnh nói:
- Chẳng lẽ hắn lại có ở trong đấy?
Vô Vi đạo trưởng hứ một tiếng:
- Vậy thì để cho ngươi được mơ rộng tầm mắt.
Nói xong lão liền thâu kiếm về, lui sang bên hai bước, hơi cúi đầu nói:
- Xin mời đại ca"
Ở trong cốc vang lên một giọng cười oang oang. Những gã đại hán giữ cốc đồng loạt lùi sang hai bên. Một người khôi ngô vạm vỡ dẫn theo mấy tên tùy tùng rảo bước đi ra.
Người này thân mặc đại bào, lưng giắt bảo đao, trên mặt được che kín. Chỉ thấy dáng vóc, cách ăn mặc và tư thế là có thể biết ngay chính là Hoắc Vũ Hoàn.
Tào Lạc Sơn vô cùng sửng sốt. Nụ cười trên mặt lão ta thoáng chốc tiêu biến đâu mất.
Bọn Nghênh Xuân cũng kinh hãi đứng ngây người ra, và bất giác cảm thấy run sợ Tào Lạc Sơn liền cất giọng trước:
- Ngươi thật sự là Hoắc Vũ Hoàn?
Hoắc Vũ Hoàn cười nói:
- Nơi đây đâu phải là Nguyệt Quậc sơn trang, không lẽ còn là người giả mạo sao chứ?
Tào Lạc Sơn nghi hoặc nói:
- Trừ phi ngươi bỏ khăn che mặt ra để cho Tào mỗ nhìn xem mặt thật của ngươi. Bằng không thì làm sao tin được.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Được! Hôm nay ngươi có chắp cánh cũng bay chẳng thoát. Để cho ngươi nhìn thấy mặt thật của Hoắc mỗ một lần cuối cùng chẳng có hại gì Vừa nói liền đưa tay lên gở tấm khăn che mặt xuống, sau lớp khăn che mặt là một khuôn mặt chữ điền có râu quai nón. Hai mắt to tròn, lông mày rậm trông rất uy mãnh, đồng thời có phần cương nghị.
Tào Lạc Sơn chưa hề thấy qua mặt thật của Hoắc Vũ Hoàn bao giờ. Cho nên tuy Hoắc Vũ Hoàn đã bỏ khăn che mặt xuống, lão ta vẫn

không hề nhận biết, bèn quay sang hỏi nhỏ Nghênh Xuân:
- Nghênh Xuân, hắn ta có phải là Hoắc Vũ Hoàn không?
Nghênh Xuân không không dám chắc đáp:
- Nô tỳ cũng chưa bao giờ thấy qua mặt thật của Hoắc Vũ Hoàn. Nhưng mà nghe Hà Hoa nói thì Hoắc Vũ Hoàn có râu quai nón đúng y như vậy"
Tào Lạc Sơn nhíu mày nói:
- Rõ ràng hắn bị nhốt trong phủ Thạch Tướng quân mà! Làm sao có thể xuất hiện ở đây được chứ?
Nghênh Xuân gợi ý nói:
- Chúng ta đi đường quan đạo, tất nhiên phải chậm trễ một chút. Nhứt định Hoắc Vũ Hoàn đã băng đường tắt trở về nên mới có thể nhanh hơn chúng ta.
Tào Lạc Sơn hằn học nói:
- Nếu quả là như vậy thì bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển hết.
- Vết thương trên tay lão gia đã bình phục, hơn nữa lại có thần kiếm trong tay, không lẽ lão gia không tin tưởng nắm chắc phần thắng sao?
- Hoắc Vũ Hoàn cũng có bảo đao. Và nhân số của hắn đông hơn chúng ta gấp mấy lần.
Tuy ta có ám khí lợi hại, nhưng cũng không thể nào cùng một lúc giết sạch đối phương được.
Hơn nữa bọn chúng biết ta có ám khí lợi hại mà không hề có chút mảy may sợ hãi, rất có thể bọn chúng đã phòng bị sẵn. Một khi xảy ra hỗn chiến, bên địch đông mà bên ta ít như vậy sẽ rất bất lợi.
- Thế thì ý của lão gia là...
- Hiện giờ động chủ chúng ta chưa chắc nắm được phần thắng. Chi bằng tạm thời rút lui, đợi đến khi trời tối ta sẽ một mình tiến vào trong cốc. Trước hết giết chết Hoắc Vũ Hoàn, những tên còn lại xem như không phải lo Nghênh Xuân đảo mắt nhìn quanh, hạ giọng nói:
- Nếu Hoắc Vũ Hoàn không chịu để cho bọn ta rút lui thì sao?
- Việc đó không hề gì. Lâm Tuyết Trinh đang ở trong tay chúng ta, bọn chúng sẽ không dám ngăn cản đâu. Các ngươi bây giờ hãy lui ra xe trước, ta sẽ đi bọc hậu Nghênh Xuân vì nhìn thấy Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên xuất hiện cho nên trong lòng cũng sợ sệt. Ả vội trao cây Thanh Hồng kiếm cho Tào Lạc Sơn khẽ nói:
- Xin lão gia cẩn thận Đồng thời ra hiệu cho Lý Thất cùng Hùng Tam rút lui ra xe.
Tào Lạc Sơn cầm thanh bảo kiếm đưa ngang trước ngực. Lão tập

trung chú ý đề phòng Hoàn Phong Thập Bát Kỳ sẽ ra tay ngăn cản. Theo lẽ thường tình, kẻ thù khi gặp mặt nhau thì máu nóng đã bốc lên đầu. Hoàn Phong Thập Bát Kỳ hao phí bao nhiêu công sức cũng chính là vì muốn bắt bằng được Tào Lạc Sơn.
Bởi vậy khi đã gặp nhau rồi thì đâu dễ gì bỏ qua Nhưng kỳ quái thay! Hoắc Vũ Hoàn rõ ràng trông thấy Tào Lạc Sơn chuẩn bị rút lui mà không thấy ra tay ngăn cản lại, chỉ cười nhạt nói:
- Tào Lạc Sơn, ngươi đã trông thấy mặt thật của Hoắc mỗ rồi. Muốn hàng hay muốn chiến cũng phải quyết định đi thôi Tào Lạc Sơn cười hề hề nói:
- Đã đụng mặt nhau thì hai ta sớm muộn gì cũng phải quyết chiến một trận phân thắng bại. Nhưng hôm nay Tào mỗ không muốn bức bách ngươi động thủ Hoắc Vũ Hoàn cười nhạt nói:
- Phải chăng vết thương trên tay của ngươi chưa lành hẳn, cho nên không dám ứng chiến?
- Thật tức cười! Nếu như Tào mỗ muốn lấy mạng ngươi thì chẳng khác gì lấy đồ trong túi. Nhưng ta nghe nói ngươi nuôi dưỡng rất nhiều cô nhi ở trong cốc. Bởi lẽ Tào mỗ không muốn sát hại sinh linh vô tội, nên tạm thời cho ngươi sống thêm một ngày nữa. Bây giờ ngươi trở về lo hậu sự, Tào mỗ sẽ ở ngoài cốc đợi ngươi. Sáng sớm ngày mai, chúng ta quyết đấu một trận sanh tử tại rừng đào cạnh con sông này, ý của ngươi thế nào?
Hoắc Vũ Hoàn ngửa mặt lên cười lớn:
- Câu nói này có thật không?
- Đương nhiên là thật rồi.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Nếu đã là vậy, trước hết ngươi hãy để Lâm cô nương ở lại đây. Hoắc mỗ chấp nhận lời giao hẹn của ngươi và sẽ cho bọn ngươi an toàn rút lui.
Tào Lạc Sơn lắc đầu nói:
- Lâm cô nương tạm thời chưa thể tha cho được. Nhưng ta hứa sẽ không làm khó dễ gì cô ta. Cuộc chiến sáng mai nếu như ngươi thắng được Tào mỗ thì lo gì Tào mỗ không trả lại cô ta chứ?
- Có phải ngươi sợ bọn ta không giữ lời hứa, nên định giữ Lâm cô nương lại làm con tin?
- Nếu là như vậy thì có gì không được?
Hoắc Vũ Hoàn suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Được rồi, một câu chắc chắn. Sáng mai lúc mặt trời mọc, Hoắc mỗ ở đây kính bầu...
Vô Vi đạo trưởng đột nhiên nói lớn:

- Đại ca! Không thể để cho bọn chúng đi như vậy được. Lão thất phu ấy xảo trá gian manh, đại ca đừng bao giờ tin lời hắn.
Những huynh đệ khác của Hoàn Phong Thập Bát Kỳ cũng đồng la lớn:
- Bây giờ giết hắn đi, hà tất phải đợi đến ngày mai.
- Mọi người nhất tề chuẩn bị, đừng có nói nhiều với hắn.
- Giết! Giết! Giết"
Mọi người phẫn nộ, hò hét vang trời hình như sắp ào cả lên.
Hoắc Vũ Hoàn đưa tay lên ngăn cản, lại đồng thời nghiêm mặt nói:
- Không được động thủ! Các ngươi chỉ nôn nóng nhất thời mà thôi. Chẳng lẽ không lo nghĩ đến an nguy của Lâm cô nương sao?
Vô Vi đạo trưởng nhắc nhở nói:
- Đại ca chớ bị mắc lừa. Lão thất phu này nhất định đã phát giác ra rằng chúng ta đã có cách khắc chế ám khí hình cá của hắn, nên tự biết không thể địch lại chúng ta, vì vậy định tìm cách rút lui...
Hoắc Vũ Hoàn hạ giọng quát:
- Nhị đệ, im ngay"
Vô Vi đạo trưởng tựa như phát giác mình đã lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại không lên tiếng nữa.
Hoắc Vũ Hoàn quay sang nói với Tào Lạc Sơn:
- Các người hãy đi đi. Nhưng ngươi nhớ lấy, tốt nhất đêm nay không được rời khỏi đây trong phạm vi năm mươi dặm. Nếu không thì xảy ra bất cứ hậu quả gì, Hoắc mỗ hoàn toàn không nhận lãnh trách nhiệm đâu đấy.
Tào Lạc Sơn cười nhạt nói:
- Yên tâm đi! Bọn ta đã tới rồi, thắng bại còn chưa phân quyết định sẽ không bỏ đi đâu.
Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lão vô cùng kinh sợ. Lão tự nhủ thầm, may mà mình còn chưa xuất thủ. Không ngờ bí mật của bức Bách Lý Đồ đã bị Hoắc Vũ Hoàn khám phá ra rồi. Xem ra bọn chúng thật sự đã có cách giải phá, nếu không thì làm sao lại ung dung như vậy?
Ám khí hình cá thật sự đã bị thất bại? Thế thì chỉ dựa vào cây Thanh Hồng kiếm làm sao có thể thắng được Hoắc Vũ Hoàn?
Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi đâm ra lo lắng. Tay lão nắm chặt đốc kiếm, lùi dần từng bước ra xa.
Hoắc Vũ Hoàn và Hoàn Phong Thập Bát Kỳ quả nhiên vẫn đứng yên, không hề ngăn cản.
Thật ra họ nào có phải không muốn cản trở bọn chúng lại. Có điều tầm hưu dư mà lực bất túc. Trong bụng mọi người đều hiểu rõ, tất cả

mọi người tại đây đều không có ai là đối thủ của Tào Lạc Sơn cả. Thế thì "Hoắc Vũ Hoàn" kia cũng không phải thật. Hoàn Phong Thập Bát Kỳ quá phân nửa số cũng đều do cải trang thành.
Khi La Vĩnh Tường mang vết thương trở về mật cốc. Trong cốc trừ Vô Vi đạo trưởng ra thì có mấy huynh đệ bị thường ma Tào Lạc Sơn lại sắp tới nơi rồi. Vì tình thế nguy cấp nên mới nghĩ ra kế "không thành" này.
Thế là La Vĩnh Tường giả làm Hoắc Vũ Hoàn, lão lựa thêm mấy vị tiểu huynh đệ vào cho đủ số Thập Bát Kỳ. Sau đó kéo nhau ra miệng cốc nghênh địch và cố ý đóng kịch với Vô Vi đạo trưởng để phô trương thanh thế.
May mà Hoắc Vũ Hoàn xưa nay vẫn dùng khăn che mặt, nên lần này La Vĩnh Tường mới có thể gạt được Tào Lạc Sơn.
Tào Lạc Sơn lo sợ muốn rút đi. La Vĩnh Tường cũng chỉ mong hắn đi cho thật nhanh.
Nếu có thể trì hoãn được một ngày thì xem ra cũng may mắn lắm rồi, nên nào dám ngăn cản.
Ai ngờ người tính không phụ trời tính. Trong suốt vở kịch này bỗng nhiên xảy ra một tình huống bất ngờ...
*
* *
Từ khi đến được mật cốc, Hà Hoa cứ nghĩ cách cứu giúp Lâm Tuyết Trinh thoát thân.
Chỉ vì tình thế chưa rõ ràng nên không dám vọng động.
Đến khi "Hoắc Vũ Hoàn" xuất hiện, Hà Hoa trong bụng mừng rỡ, liền vội cởi trói cho Lâm Tuyết Trinh.
Lâm Tuyết Trinh ngạc nhiên nói:
- Tiểu cô nương không phải là tủ hạ của Tào Lạc Sơn à? Vì sao cô nương lại giúp ta?
Hà Hoa vội đưa ngón tay lên che miệng, khẽ nói:
- Nói nhỏ một chút! Ta không phải giúp đỡ cô nương mà vì muốn báo đáp ân nghĩa của Hoắc bá bá mà thôi. Bá bá rất tốt với ta, huống chi ta cũng là cô nhi. Ta không nỡ nhẫn tâm nhìn thấy những đứa trẻ đáng thương trong cốc bị sát hại.
- Hóa ra cô nương cũng quen biết Hoắc đại ca sao?
- Vâng! Ta đã đi theo bá bá từ Tây Khuynh Sơn đến tận Lan Châu. Bá bá và mọi người bị giam trong cơ quan bí mật cũng do chính ta lén truyền tin túc, nên mới có thể thoát hiểm đến đây. Bây giờ bá bá đã đối mặt với Tào Lạc Sơn rồi. Vậy chúng ta phải giúp sức cho người mới được! À! Lâm cô nương có thể động thủ được chứ?

Lâm Tuyết Trinh thản nhiên đáp:
- Tất nhiên là được! Binh khí của ta hãy còn ở đây mà. Nào! Chúng ta xông ra ngoài.
Hà Hoa vội cản lại:
- Đừng vội! Tạm thời cô nương hãy ở lại trong xe, giả vờ như còn đang bị trói. Đợi khi họ động thủ trước, lúc ấy sẽ xuất kỳ bất ý từ phía sau đánh tới.
Lâm Tuyết Trinh gật đầu khen ngợi:
- Ý rất hay! Lần này Tào Lạc Sơn đừng hòng thoát khỏi Hai người bàn bạc xong, ở lại trong xe nằm chờ cơ hội. Không ngờ cuối cùng lại nghe Tào Lạc Sơn định lời giao hẹn, sáng sớm ngày mai sẽ quyết đấu với "Hoắc Vũ Hoàn". Đồng thời "Hoắc Vũ Hoàn" cũng đã đồng ý để cho lão ta rút lui.
Lâm Tuyết Trinh trong lòng ấm ức nói:
- Hoắc đại ca thật kỳ lạ, đã có cách phá giải ám khí. Vậy tại sao còn chưa chịu động thủ mà định trì hoãn đến bao giờ cơ chứ?
Hà Hoa nói:
- Có lẽ bá bá còn lo cho cô nương sẽ bị Tào Lạc Sơn làm hại.
Lâm Tuyết Trinh liền vội nói:
- Họ không dám ra tay, thì để ta động thủ trước đây.
Nói xong cầm gươm định đẩy cửa xông ra ngoài.
Hà Hoa kéo tay Lâm Tuyết Trinh lại nói:
- Đợi chút đã, Nghênh Xuân và Lý Thất đang lùi đến cửa xe. Đợi cho chúng lại gần hơn một chút nữa. Ta sẽ mở cửa xe, cô nương lập tức xông ra hạ thủ.
Lúc này bọn người Nghênh Xuân và Lý Thất đang lùi đến bên xe ngựa. Hùng Tam nhích tới càng xe ở phía trước. Còn Nghênh Xuân và Lý Thất quay lưng lại cửa xe.
Hà Hoa nhắm kỹ rồi đột nhiên mở toang cửa xe.
Lâm Tuyết Trinh tức khắc phóng mình ra chém ngay vào cục gù trên lưng của Lý Thất.
Lý Thất rú len một tiếng thảm thiết rồi ngã nhào xuống đất.
Lâm Tuyết Trinh một gươm đắc thủ, trong lòng mừng rỡ liền xoay người lại chém ngang một kiếm, đứt đôi Nghênh Xuân ra làm hai đoạn. Tình huống bất ngờ này không những làm kinh hãi Tào Lạc Sơn và Hùng Tam. Mà ngay cả La Vĩnh Tường, Vô Vi đạo trưởng và mọi người đều ngẩn ngơ đứng nhìn.
Trong nháy mắt Lâm Tuyết Trinh đã hạ gục hai mạng người. Đang cơn say máu Lâm Tuyết Trinh liền đưa gươm ra xông thẳng về phía Hùng Tam, đồng thời miệng quát lớn:

- Đại ca giờ này còn chưa ra tay, tính đợi đến bao giờ?
Đao Bá Hùng Tam tuy võ công không bằng Lý Thất nhưng vì đã có cảnh giác nên hắn lập tức đưa đao ra nghênh địch.
Tào Lạc Sơn thấy tình thế như vậy biết rằng hết hy vọng thoát thân nên cũng đành phải rút cây Thanh Hồng kiếm ra.
La Vĩnh Tường liền giật mình thất kinh. Lâm Tuyết Trinh đã phát động thế công như vậy mình không thể khoanh tay đứng nhìn được, bèn quay sang nói với Vô Vi đạo trưởng:
- Sự thể đã đến mức này, xin nhị ca lùi lại giữ miệng cốc, để tiểu đệ liều mạng đi giúp Lâm cô nương.
Vô Vi đạo trưởng nói:
- Không được! Đệ với thân phận Hoắc đại ca đứng trấn giữ miệng cốc là thích hợp nhất.
Hơn nữa, Tào Lạc Sơn có vẻ hơi khiếp sợ đệ. Để cho ngu huynh đi là tốt hơn hết.
La Vĩnh Tường nói:
- Nhị ca! Chúng ta đều không phải là đối thủ của lão tặc. Nhưng chỉ có nhị ca là người duy nhất không bị thương mà thôi. Mấy trăm mạng người ở trong cốc hoàn toàn nhờ vào nhị ca cả. Bởi vậy nhị ca làm sao có thể xông vào nguy hiểm được. Hiện giờ tiểu đệ đã là người tàn phế, nếu có chết đi cũng không đáng tiếc. Du sao đi nữa chúng ta cũng không thể để cho tâm huyết cả đời của đại ca bị phá hủy trong một ngày.
Vô Vi đạo trưởng lại nói:
- Chính vì ngu huynh không bị thương nên mới có sức chống trả với Tào lão tặc, Đệ bị thương mà còn ra đi, há không phải là tự nộp mạng sao?
La Vĩnh Tường nói:
- Bây giờ chúng ta không còn thời gian tranh luận đâu. Nhị ca hãy để cho tiểu đệ ra tay...
Vô Vi đạo trưởng trầm giọng nói:
- Nếu đệ còn coi ta là huynh trưởng thì hãy nghe lời ta ở lại đây.
Nói xong, Vô Vi đạo trưởng lao mình về phía Tào Lạc Sơn.
Vô Vi đạo trưởng biết rõ ám khí lý ngư của Tào Lạc Sơn kỳ dị khó đề phòng. Cho nên vừa xuất thủ là lão liền áp sát người Tào Lạc Sơn để lão ta không có cơ hội phóng ám khí.
Tay trái Vô Vi đạo trưởng cầm Thất Tin lệnh bài, tay phải cầm trường kiếm đánh ra theo thế liên hoàn ào ạt như mưa sa gió táp.
Dẫu sao trong tay Tào Lạc Sơn cũng là một thần kiếm chém sắt như chém bùn. Vô Vi đạo trưởng trong lòng có ý ngại không dám chạm

thẳng vào thanh thần kiếm của Tào Lạc Sơn. Cho nên chiêu thức vừa phát ra lão liền vội vàng thâu về, bởi vậy uy lực không thể nào phát huy được.
Vô Vi đạo trưởng biết rằng cứ nhùng nhằng như vầy thì khó bề thủ thắng được. Chợt trong đầu lão quyết định tập trung hết công lực, mạo hiểm đánh ra một đòn.
Mỗi tay của lão liền cầm một thứ binh khí. Trường kiếm thì chủ công, còn Thất Tinh bài chủ thủ. Lúc này chiêu htức của lão đã đột nhiên thay đổi, bỏ dài mà dùng ngắn. Đem Thất Tinh bài làm đoản kiếm, mau chóng tấn công liên tiếp ba chiêu.
Tào Lạc Sơn đưa kiếm ra cầm cự không hề lui bước.
Vừa dứt chiêu thứ hai, Vô Vi đạo trưởng đột nhiên xoay người lại định bỏ chạy.
Tào Lạc Sơn thừa cơ hội phóng tới trước, đồng thời mũi kiếm nhắm thẳng vào vai phải của Vô Vi đạo trưởng quát:
- Trúng"
Cùng lúc đó Vô Vi đạo trưởng đột ngột xoay phắt người lại, quét thẳng lưỡi kiếm sắc lạnh về phía Tào Lạc Sơn.
Đây là cách đánh "Lưỡng bại câu thương", cả hai cùng chết. Nếu Tào Lạc Sơn không biến chiêu, đương nhiên có thể đâm thủng vai Vô Vi đạo trưởng. Nhưng ngược lại cũng khó tránh khỏi lưỡi kiếm của đối phương. Có điều sự khác nhau chỉ là nặng nhẹ mà thôi.
Đương nhiên Tào Lạc Sơn không muốn cả hai đều phải bị trúng đòn, liền vội vàng xoay cổ tay biến chiêu tức thời. Cây Thanh Hồng kiếm hơi hạ thấp xuống rồi móc lên, bay thẳng vào trường kiếm của Vô Vi đạo trưởng.
Song kiếm va chạm mạnh vào nhau. Chỉ nghe một tiếng "keng" khô khốc vang lên.
Thanh trường kiếm của Vô Vi đạo trưởng đã bị chém gãy.
Ngay trong lúc chớp nhoáng đó, Thất Tinh bài bên tay trái của Vô Vi đạo trưởng đã nhắm trúng bụng của Tào Lạc Sơn thọc mạnh.
Lão liều mạng để cho trường kiếm bị chém gãy, chính là muốn đổi lấy một cơ hội tốt để áp sát vào gần địch thủ. Sau đó dùng Thất Tinh bài để hạ sát đối phương.
Tiếc thay lão đã đánh giá quá thấp Tào Lạc Sơn.
Khi mũi nhọn của Thất Tinh bài gần chạm vào bụng của Tào Lạc Sơn, thì Tào Lạc Sơn đã vội xoay tít người lướt qua vai của Vô Vi đạo trưởng.
Hai người vừa nhập lại rồi phân ra giống như cùng thay đổi vị trí của nhau. Thất Tinh bài chỉ đánh vào khoảng không.

Khi lão cảm thấy không ổn thì đã quá muộn rồi. Trong lúc lão còn chưa kịp xoay người lại thì đã trúng ngay thế chém ở phía sau lưng. Lưỡi gươm sắt bén kinh hồn. Nó đi thẳng từ sau vai của Vô Vi đạo trưởng đến tận hông.
Cơ hồ lưỡi kiếm muốn chém thân người lão ra làm hai mảnh.
Vô Vi đạo trưởng loạng choạng tiến về phía trước bảy tám bước. Tuy miệng lão mở to nhưng không phát ra được một thanh âm nào. Thân hình lão rung lên liên tục rồi cuối cùng đổ nhào xuống đất.
La Vĩnh Tường tận mắt nhìn thấy Vô Vi đạo trưởng bị chết thảm, bất giác lặng người đi, vội vàng hét lớn:
- Mọi người mau lùi vào trong cốc...
Nhưng các huynh đệ trong Hoàn Phong Thập Bát Kỳ ai ai cũng đều phẫn nộ điên cuồng, không chịu thối lui.
Yến Tử Trần Bằng rưng rưng nước mắt kêu lên:
- Nhị ca đã chết rồi, chúng ta còn sống để làm gì nữa. Chỉ bằng liều chết với lão tặc một phen đi.
Mọi người đang bi phẫn xúc động chợt nghe câu nói này càng như đổ dầu vào trong lửa.
Tất cả đồng loạt gầm lên, rút binh khí ra xông thẳng về phía trước.
La Vĩnh Tường vội ngăn cản lại nói:
- Các huynh đệ đừng vì nổi giận mà vọng động. Đại ca đã sắp trở về rồi, chúng ta phải cố thủ miệng cốc để chờ đợi đại ca.
Thường ngày các huynh đệ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ rất nghe lời của La Vĩnh Tường.
Nhưng hôm nay vì Vô Vi đạo trưởng bị giết. Sự đau đớn tột cùng đó không sao khiến cho bọn họ bình tĩnh được nữa. Cho nên chẳng ai để ý gì tới lời của La Vĩnh Tường cả.
Mười mấy người nhất tề xông lên một lượt. Đao kiếm tua tủa khắp trời. Chỉ trong phút chốc đã biến thành một trận huyết chiến ác liệt.
Tào Lạc Sơn dựa vào thanh thần kiếm, độc chiến quần hùng một cách ngạo nghễ không chút sợ sệt. Chỉ trong nháy mắt lão ta đã sát thương hết ba bốn người.
Nhưng mọi người sớm có quyết tâm sắc đá, ai nấy đều quên cả sự sống chết. Người trước ngã xuống kẻ sau tiến lên. Họ giẫm lên xác của các huynh đệ mình mà xông lên một cách điên cuồng.
Thậm chí có người liều chết xông vào dùng ống Hoàn Phong châm bắn tới.
Tào Lạc Sơn đối diện với những kẻ địch không biết sợ chết này cũng hơi có chút e dè.
Lão ta vội đánh bừa một kiếm rồi phi thân vọt ra khỏi vòng vây.

Mọi người tưởng rằng lão ta muốn chạy trốn, đồng hét lớn một tiếng, ào ạt xông lên trước.
Ai ngờ Tào Lạc Sơn chuyển cây Thanh Hồng kiếm sang tay trái, còn tay phải lão ta thò vào trong bọc...
La Vĩnh Tường từ xa trông thấy liền vội vàng hô lớn:
- Các huynh đệ hãy mau lui ra. Lão tặc sắp phóng ám khí.
Vừa dứt lời, tay phải của Tào Lạc Sơn đã phất lên, nhanh như điện chớp.
Chỉ thấy tia sáng màu xám nhạt lóe lên, ba người phía trước lập tức ngã gục xuống.
Huynh đệ Hoàn Phong tuy đều biết rằng Tào Lạc Sơn có một loại ám khí hình cá.
Nhưng mà giữa ban ngày ban mặt thấy hắn phóng ám khí giết người thì chỉ là lần đầu tiên.
Đó chỉ là mấy tia sáng màu xám nhạt, vừa mới nhấc tay lên đã giết chết ba mạng người.
Quả là ám khí vô cùng lợi hại...
Mọi người phát hiện ra ám khí của đối phương quá ư lợi hại, khó mà phòng bị, nên bất giác ai nấy đều dừng tay lại.
Tào Lạc Sơn cười nhạt nói:
- Hóa ra các ngươi chẳng có cách phá giải nào cả? Xuýt chút nữa lão phu đã bị mắc lừa.
Nói xong, tay phải lão ta lại vung lên, phát ra ba luồng ánh sáng.
Lần này mọi người đều đã cảnh giác, tập trung sự chú ý để nhìn cho rõ đường bay của ám khí.
Ba luồng ánh sáng kia chính là ba ngọn phi đao hình thù như một con cá chép nhỏ, thân mỏng như một tờ giấy. Khi bay nó không hề phát ra một tiếng động nhỏ, chớp mắt là đã đến nơi.
Bọn người còn lại hoang mang máu binh khí loạn xa. Nhưng ba ngọn phi đao hình cá kia nhẹ nhàng vọt lên cao, rồi từ trên không trung bắn nhanh xuống.
Chỉ nghe ba tiếng "hự" vang lên. Lại thêm ba mạng người ngã xuống.
Huynh đệ Hoàn Phong tuy không sợ chết, nhưng nhìn thấy loại ám khí thần bí ma quái làm cho người ta không thể phòng bị này, cũng đều bất giác kinh dị, không tự chủ được vội và lùi lại phía sau.
Tào Lạc Sơn cười sằng sặc nói:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ danh chấn thiên hạ, bất quá cũng chỉ như vậy thôi"
Rồi lão ta liên tiếp vung tay lên, phi đao bay ra liên tục. Trong khoảnh khắc tiếng kêu rú vang lên khắp bốn phía, bóng người cũng ngã

xuống ào ào.
La Vĩnh Tường trừng mắt đứng nhìn thi thể các huynh đệ nằm ngổn ngang. Bàn tay La Vĩnh Tường nắm chặt lại, mà lòng đau như cắt. Nhưng vẫn nghiến răng cố sức nén lại cơn phẫn uất, để đừng rơi lệ, La Vĩnh Tường không nói cũng không hề cử động mà đứng sừng sửng như tượng đá tại miệng cốc.
Vết thương bên cánh tay trái của La Vĩnh Tường đang túa máu ra, cũng như vết thương lòng đang chảy máu. Nước mắt rưng rưng chỉ chực trào ra. Toàn thân run rẩy lắc lư như muốn sắp ngã.
Vết thương nhục thể cộng thêm vết thương lòng càng làm cho sức lực của La Vĩnh Tường sa sút nhanh chóng. Vốn La Vĩnh Tường đã không còn chịu được được nữa từ lâu rồi, nhưng may mà có một người ở trong bóng tối ngầm chống giữ cho. Bởi vậy La Vĩnh Tường mới có thể đứng thẳng được như thế.
Người đó chính là Nê Hoàn Thần Đồng Đồng Hương Nhi.
Từ lúc La Vĩnh Tường cải trang làm Hoắc Vũ Hoàn và xuất hiện trước miệng cốc. Lúc đó Đồng Hương Nhi đã theo sát không rời một bước. Hơn nữa khi Hương Nhi nấp ở sau áo bào của La Vĩnh Tường.
Đồng Hương Nhi đi theo là vì chống đỡ cho thân thể suy nhược của Vĩnh Tường. Hai là làm phục binh dự phòng, chuẩn bị một khi "kế không thành" bị thất bại, thì sẽ xuất kỳ bất ý khống chế Tào Lạc Sơn. Đến lúc này thì mọi kế hoạch đều đã hỏng. Bao nhiêu công sức bỏ ra để đổi lấy thất bại ê chề. Những huynh đệ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đã bị trúng phi đao chết hết.
Đồng Hương Nhi thấy tình thế nguy cấp bèn thúc giục:
- La thúc thúc, hay là chúng ta lùi vào trong cốc đi. Nếu còn chậm trễ e rằng sẽ muộn mất.
La Vĩnh Tường liền ngắt lời:
- Không! Tiểu huynh đệ, ngươi hãy mua đi đi, còn ta thì không thể. Nơi đây sẽ chính là nơi vùi thây của các huynh đệ Hoàn Phong cũng như La Vĩnh Tường này.
Đồng Hương Nhi vội nói:
- La thúc thúc cần gì phải làm vậy? Ám khí của lão tặc không ai có thể địch nổi. Chúng ta lùi vào trong cốc cũng có thể cầm cự được một trận, không hơn là đứng đây chịu chết sao?
La Vĩnh Tường lắc đầu nói:
- Nếu có chết ta cũng chết tại miệng cốc này. Ta đã hứa với Hoắc đại ca sẽ tử thủ ở miệng cốc này, để đợi người trở về.
Đồng Hương Nhi vội nói:

- Nhưng La thúc thúc chết như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Chúng ta lùi vào trong cốc cũng có thể đợi Hoắc đại hiệp trở về vậy"
La Vĩnh Tường hít vào một hơi dài nói:
- Tiểu huynh đệ! Ta nói thật cho ngươi biết, trong cốc này không có chỗ hiểm yếu để phòng thủ. Ngay cả những gỗ đá kia làm sao mà ngăn cản được Tào Lạc Sơn? Nếu ta kiên trì không chịu lùi bước thì lão tặc kia không biết được thật hư ra sao, mà còn có chút sợ sệt. Một khi ta lùi bước thì mấy trăm đứa trẻ vô tội trong cốc sẽ bị giết hết.
Đồng Hương Nhi thất kinh hồn vía:
- Nếu quả thật là vậy thì chúng ta đã hết chỗ lùi rồi sao?
La Vĩnh Tường gật đầu nhè nhẹ nói:
- Cho nên tiểu huynh đệ bất tất phải trở lại trong cốc. Ngươi hãy nhân cơ hội này chạy thoát thân khỏi đây mau lên.
Đồng Hương Nhi liền cắt ngang lời lão:
- La thúc thúc nói gì thế? Chẳng lẽ Đồng Tẩu Song Kỳ lại là người tham sống sợ chết đến vậy sao?
La Vĩnh Tường nói:
- Đừng có nhiều lời. Dù sao các người cũng không phải là huynh đệ Hoàn Phong. Cho nên không cần phải có nghĩa vụ đối với sự an nguy của mật cốc này. Nếu lỡ các người có chuyện gì bọn ta có chết cũng không nhắm mắt.
Đồng Hương Nhi có vẻ hơi phật ý nói:
- Dù La thúc thúc có nói gì đi nữa, nếu như người không chịu đi thì Hương Nhi cũng quyết không rời khỏi đây nửa bước.
La Vĩnh Tường than rằng:
- Tiểu huynh đệ nhất định không chịu đi, ta cũng không biết phải làm sao. Nhưng mà tiểu huynh đệ phải hứa với ta hai chuyện.
Đồng Hương Nhi liền nói:
- Được! Thúc thúc cứ nói.
La Vĩnh Tường chậm rãi nói:
- Việc thứ nhất, dù tình hình có như thế nào đi nữa, tiểu huynh đệ cũng không được lộ diện, cũng như ra tay xuất thủ Đồng Hương Nhi đáp gọn:
- Được, tiểu điệt đồng ý.
La Vĩnh Tường lại nói tiếp:
- Việc thứ hai, cho dù ta có gặp tình huống gì đi nữa, hoặc giả như tắt thở, thì tiểu huynh đệ cũng phải giữ cho thân hình của ta đừng có ngã xuống.
Đồng Hương Nhi kinh hãi nói:

- Điều này...
La Vĩnh Tường vội quát khẽ:
- Im lặng. Lão tặc đang tiến tới...
Đồng Hương Nhi trộm nhìn ra ngoài. Quả nhiên thấy tay trái Tào Lạc Sơn cầm cây Thanh Hồng kiếm, tay phải lão ta đang giơ lên, giữa những ngón tay có kẹp ba ngọn phi đao, và từng bước tiến về phía miệng cốc.
Nhưng khi lão ta bước đến cách La Vĩnh Tường ngoài mười trượng thì phát hiện "Hoắc Vũ Hoàn" đang đứng sừng sững, không hề nhúc nhích. Bất giác lão ta dừng bước.
La Vĩnh Tường đứng im lặng như một tượng gỗ. Dù nhìn thấy Tào Lạc Sơn nhưng lại không thèm lên tiếng.
Hai người đứng nhìn nhau một hồi lâu. Bỗng nhiên Tào Lạc Sơn có vẻ hơi sợ hãi lùi lại một bước, đồng thời giơ tay phải lên nói:
- Gã họ Hoắc kia! Ngươi còn gì để nói không?
Tào Lạc Sơn nói câu này làm cho La Vĩnh Tường và Đồng Hương Nhi đều thở phào một tiếng.
Tạ ơn trời đất, may mà vẫn chưa bị hắn phát hiện ra chân tướng.
La Vĩnh Tường đã có chủ ý, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn không nói gì.
Dưới tình hình này đã không thể lùi, cũng như rút đao ra nghinh địch. Biện pháp hữu hựu nhất bấy giờ là làm bộ ra vẻ thần bí không nói gì cả, mới mong có thể làm cho đối phương không rõ thật hư như thế nào.
Không hiểu rõ thật sự thì Tào Lạc Sơn sẽ không dám xuất thủ. Chỉ có thể làm vậy mới mong kéo dài thời gian. Mà thời gian càng kéo dài thì càng có hy vọng hơn.
Tào Lạc Sơn thấy "Hoắc Vũ Hoàn" đứng lặng thinh, không biểu lộ chút sợ hãi thì trong bụng quả nhiên sinh nghi.
Tào Lạc Sơn chợt hạ giọng nói:
- Hoắc Vũ Hoàn! Ngươi đã sắp chết đến nơi mà còn làm bộ câm điếc hả? Lão phu chỉ cần vẫy tay một cái là có thể lấy mạng của ngươi lập tức.
La Vĩnh Tường tựa hồ không nghe thấy gì, vẫn đứng im như cũ. Đồng thời trên mặt không biểu lộ gì cả...
Tào Lạc Sơn lại nói:
- Người nhìn kỹ xem Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đều chết hết dưới tay lão phu. Lâm Tuyết Trinh cũng sắp sửa bị bắt tới nơi. Bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình, mà ngươi dám chống cự với lão phu sao?
La Vĩnh Tường cũng không mở miệng, làm như không nghe thấy lão

ta nói gì.
Quả thật La Vĩnh Tường đã nhìn thấy Lâm Tuyết Trinh bị Hùng Tam đánh lùi đến ngoài hai mươi trượng. Lúc này đầu tóc nàng rối bù, miệng thở hổn hển ra sức chống đỡ. Xem tình hình thì nàng đang rơi vào thể nguy ngập.
Võ công của Lâm Tuyết Trinh vốn kém hơn nửa bậc so với Hùng Tam. Phần vì trông thấy Tào Lạc Sơn phóng phi đao hạ sát hết huynh đệ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ cho nên trong lòng vô cùng rối loạn, bởi thế suýt chút nữa nàng đã bị thương dưới lưỡi đao của Hùng Tam.
Tuy lo lắng cho Lâm Tuyết Trinh, nhưng La Vĩnh Tường đã không còn sức lực giúp đỡ cho nàng. Vĩnh Tường không biết làm gì hơn là cầu nguyện cho nàng có thể cầm cự lâu hơn nữa để đợi Hoắc Vũ Hoàn trở về.
Trong lòng La Vĩnh Tường nóng như lửa đốt, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ ra vẻ trấn tĩnh, không lộ chút cảm tình nào. Tình cảnh này còn khổ hơn bị giết chết gấp mấy lần.
Tào Lạc Sơn đã năm lần bảy lượt dùng lời nói để dò xét. Nhưng ngược lại La Vĩnh Tường trước sau vẫn không chịu mở miệng. Bỗng nhiên lão ta cười nhạt nói:
- Hoắc Vũ Hoàn, ngươi đừng có giả câm giả điếc. Ngươi đã không ứng chiến lại cũng chẳng thèm lên tiếng. Có phải ngươi muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh phải không?
Hừ lão phu đã hết kiên nhẫn rồi đây. Nếu như ngươi còn không nói lão phu sẽ xuất thủ.
Nói xong lão liền lùi sang bên một bước. Ba ngọn phi đao đã từ từ cất lên cao quá đỉnh đầu.
La Vĩnh Tường không cách nào trì hoãn được nữa, đành phải lên tiếng:
- Lão thất phu, ngươi cứ việc xuất thủ hà tất phải hù dọa. Hoắc mỗ đứng đây xem thử ám khí của ngươi có hại được ta không?
Tào Lạc Sơn cười gằn nói:
- Được! Ta muốn thử xem ngươi có phải là gỗ đá hay không?
Vừa dứt lời, cổ tay của lão phẩy một cái, ba ngọn phi đao lập tức bay vút đi.
Ba ngọn phi đao mỏng như tờ giấy kia bay đi tựa hồ không có một chút lực, nhưng mà nhanh không thể tưởng tượng.
Vút một cái đã bay đến đỉnh đầu của La Vĩnh Tường.
La Vĩnh Tường không tránh không né, vẫn đứng sừng sững tựa hồ như chẳng trông thấy gì.

Đồng Hương Nhi núp ở phía sau chỉ cảm thấy thân hình của La Vĩnh Tường khẽ chấn động, sức tựa vào vai mình cũng trở nên nặng hơn rất nhiều.
Hắn biết rằng người đang tựa lên vai mình đã không còn là Bách biến thư sinh túc trí đa mưu nữa, mà chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.
Nhưng cái thân xác này chứa đầy đạo nghĩa quý báu trong võ lâm. Tuy đã chết nhưng mà vẫn còn che chở cho mấy trăm đứa trẻ mồ côi trong mật cốc.
Đồng Hương Nhi chẳng qua chỉ là một đứa hài tử mười mấy tuổi. Trong lúc này hắn vừa kinh sợ lại vừa đau buồng, gần như sắp bật khóc thành tiếng, nhưng hắn cố gắng cắn răng nén lại.
Hắn cố cầm nước mắt để chống đỡ thân hình của La Vĩnh Tường được đứng vững.
Bỗng nhiên bắn cảm thấy mình đã trưởng thành. Hơn nữa đã thành một nam tử han đầu đội trời chân đạp đất. Chẳng những mình có thể gánh vác được trọng trách võ lâm, mà còn có thể hy sinh để giữ điều chính nghĩa.
Sau khi phóng ra ba ngọn phi đao, Tào Lạc Sơn vội vàng lấy ra tiếp ba ngọn phi đao khác.
Nhưng khi lão ta nhìn kỹ thì phát hiện La Vĩnh Tường vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, không nói không rằng. Hai mắt La Vĩnh Tường vẫn mở trừng trừng nhìn mình đầy phẫn nộ.
Ám khí lý ngư là loại ám khí cực kỳ lợi hại. Người trúng phải nó coi như hết cứu chữa, nhưng tại sao lần này lại thất thủ?
Tào Lạc Sơn không khỏi kinh ngạc, bất giác lùi lại hai bước nhìn. Nhưng La Vĩnh Tường vẫn thẳng đứng không hề có biểu hiện gì là đánh trả lại cả.
Tào Lạc Sơn liền thăm dò hỏi:
- Hoắc Vũ Hoàn, ngươi thấy mùi vị ám khí của lão phu thế nào? So với "Chỉ Đao" của ngươi lợi hại hơn nhiều phải không?
La Vĩnh Tường vẫn đứng sừng sững không có phản ứng gì.
Tào Lạc Sơn quả thực không còn dám tin vào mắt mình nữa, lão ta kinh hãi lầm bầm nói:
- Không biết hắn ta định giở trò gì đây? Nếu hắn đã trúng phi đao tất nhiên phải đổ nhào xuống. Còn nếu như không bị trúng ám khí thì hắn phải ra tay đánh trả lại chứ? Vậy tại sao hắn cứ im lặng như thế?
Lão ta lại nghĩ tiếp:
"Nếu không trừ khử hắn thì sẽ gây họa sau này. Hôm nay ta không giết hắn, sau này khó mà có cơ hội ra tay. Ta thử phóng tiếp ba ngọn

phi đao nữa xem hắn thế nào?" Nghĩ như thế, lão ta liền khẽ phẩy tay một cái. Ba ngọn phi đao nữa lại bay vút về phía La Vĩnh Tường. Lần này lão ta nhìn thấy rất rõ ràng. Ba ngọn phi đao cắm trúng vào yết hầu và hai huyệt thái dương bên trái và phải của "Hoắc Vũ Hoàn" không trật một phân nào, tất cả phi đao đều trúng đích.
Tuy nhiên La Vĩnh Tường vẫn đứng sừng sững.
Tào Lạc Sơn vô cùng sửng sốt, bất giác lão ta phá lên cười nói:
- Kẻ nào bị trúng phi đao thì hết cách cứu chữa. Một người đã trúng liền sáu cây phi đao thì đời nào còn có thể sống được. Suýt chút nữa lão phu đã bị gạt rồi.
Vừa cười lão ta vừa đưa kiếm sang tay phải, cùng lúc cất bước tiến về phía La Vĩnh Tường.
Ai ngờ vừa đi mười mấy bước, bỗng nghe một tiếng "hừ" vang lên. Đồng thời tay phải "Hoắc Vũ Hoàn" đột nhiên đưa lên dường như muốn rút đao ra.
Tào Lạc Sơn hết hồn loạng choạng lùi lại. Đến khi trấn tĩnh lại, lão mới phát giác "Hoắc Vũ Hoàn" chẳng qua chỉ nhấc tay lên mà thôi. Thật sự hắn không có rút đao ra truy kích. Nhưng lão ta cũng không còn dũng khí tiến đến gần nữa.
Đúng lúc đó, từ xa có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Trong khoảnh khắc, mười mấy con tuấn mã đã xuất hiện...
Tào Lạc Sơn vội quay đầu lại nhìn, lần này thì lão ta cảm thấy hồn phi phách tán thật sự.
Trên lưng con tuấn mã dẫn đầu là một gã đại hán râu quai nón, trên lưng có giắc thanh bảo đao. Thì ra đó chính là Chỉ Đao Hoắc Vũ Hoàn.
Số huynh đệ đi theo Hoắc Vũ Hoàn nhìn thấy trước miệng cốc ngổn ngang những xác chết. Ai nấy đều phẫn nộ, lập tức tuốc binh khí ra nhảy xuống ngựa xông thẳng vào Tào Lạc Sơn.
Hà Hoa bỗng từ trong xe thò đầu ra vẫy tay gọi:
- Bá bá! Người hãy cẩn thận ám khí phi đao của lão tặc, nhất thiết đừng có sơ suất...
Hoắc Vũ Hoàn liền rút nhanh Ngư Lăn bảo đao ra, đồng thời lấy cái nghiêng bằng đá nam châm ra cầm tay, hạ giọng nói:
- Trước hết mọi người hãy giúp sức cho Lâm cô nương. Lão thất phu này để đó cho ta đối phó.
Hoắc Vũ Hoàn chưa nói hết câu thì Mạnh Tôn Ngọc đã lao về phía Hùng Tam.
Mạnh Tôn Ngọc chưa kịp chạm chân xuống đất thì đã có một bóng người cùng lao tới.

Người kia không nói không rằng liền vung gươm chém ngay Hùng Tam.
Người này chính là người mà Lâm Tuyết Trinh không hề ưa thích Thiết Liên Cô.
Mọi người thấy Thiết Liên Cô đã xuất thủ cùng đồng thanh hò hét ào lên.
Đao Bá Hùng Tam vốn ở thế thượng phong, trông ra sắp đắc thủ. Bây giờ đột nhiên bị người khác vung binh khí tấn công tới tấp. Trong lúc tinh thần hoang mang hắn liền bị chém liên tiếp ba đao cùng một kiếm.
Tào Lạc Sơn nhìn thấy tình thế đã hoàn toàn bất lợi cho Hùng Tam, ba ngọn phi đao lão ta đã lấy ra nhưng vì Hoắc Vũ Hoàn đứng bên cạnh, nên lão cũng không dám liều lĩnh xuất thủ.
Hoắc Vũ Hoàn cũng biết rõ ám khí của lão ta lợi hại khôn lường. Bởi vậy Vũ Hoàn hết sức chú ý cử chỉ của lão.
Hai người đối mặt thủ thế, nhất thời không dám động thủ. Ở bên kia Hùng Tam đang lâm vào tình cảnh nguy kịch lắm rồi, khắp thân mình hắn đầy cả thương tích.
Tào Lạc Sơn cố ý cười lạnh lùng nói:
- Từ lâu đã nghe danh tiếng Hoắc Vũ Hoàn là kẻ anh hùng. Hóa ra cũng chỉ là tên tiểu nhân ỷ đông hiếp yếu mà thôi Hoắc Vũ Hoàn lạnh lùng nói:
- Kẻ thất phu gian tà vô liêm sỉ như ngươi, ai ai cũng muốn tru diệt, không phải cần kể đến qui củ giang hồ gì cả.
Tào Lạc Sơn cười nhạt:
- Đối với lão phu không kể đến qui củ giang hồ cũng được. Chẳng lẽ đối với huynh đệ ngươi, ngươi cũng không đếm xỉa đến đạo nghĩa kết bái hay sao?
Hoắc Vũ Hoàn quát lớn:
- Làm sao Hoắc mỗ không đếm xỉa đến đạo nghĩa kết bái?
Tào Lạc Sơn dùng mũi kiếm chỉ về phía miệng cốc nói:
- Vị kia chắc là Bách biến thư sinh có phải không? Nghe nói các người nghĩa cộng sinh tử, tình như thủ túc. Vậy mà ngươi lại nở bảo hắn chết thay cho ngươi.
Hoắc Vũ Hoàn hoảng hốt, bất giác quay đầu nhìn về phía La Vĩnh Tường.
Chợt nghe Hà Hoa hét lên:
- Bá bá! Bá bá! Hãy coi chừng ám khí của lão tặc..
Hoắc Vũ Hoàn vội quay đầu lại thì thấy ba ngọn phi đao đã bay tới.
Hoắc Vũ Hoàn không kịp suy nghĩ, hét lớn một tiếng rồi lấy cái

nghiên lên đón lấy những ngọn phi đao...
Đây chỉ là phản ứng theo bản năng. Nghiên đá từ tính có thật sự chống đỡ được với phi tiêu hay không? Hoắc Vũ Hoàn cũng chưa dám chắc. Cho nên sau khi tung cái nghiên lên, Hoắc Vũ Hoàn lập tức múa đao bảo vệ toàn thân, cùng lúc lùi ra sau mấy bước.
Không ngờ đã xảy ra kỳ tích.
Nghiên đá và phi đao vừa chạm vào nhau liền phát ra ba tiếng kêu "coong, coong, coong". Cả ba ngọn phi đao bị hút dính vào cái nghiên.
Nhưng vì Vũ Hoàn dùng lực quá mạnh nên cái nghiên đã mang theo ba ngọn phi đao bay vèo lên không trung và rơi tỏm xuống dòng sông.
Ám khí của Tào Lạc Sơn đã phát ra thì tất phải trúng đích. Khi nhìn thấy ba ngọn phi đao bị một cái nghiên bằng đá màu đen hút bay đi, Tào Lạc Sơn không khỏi biến sắc, vội vàng đưa tay định lấy ra ba ngọn phi đao khác.
Hà Hoa vội kêu to:
- Bá bá hãy mau xuất thủ, đừng để lão ta lấy ám khí ra...
Hoắc Vũ Hoàn cũng phát giác ra ba ngọn phi đao trong tay Tào Lạc Sơn đều đã phóng ra. Nếu như còn để hắn có cơ hội lấy ám khí ra thì mình sẽ không có nghiên đá thứ hai để chống đỡ. Như vậy làm sao tránh khỏi nguy hiểm chứ?
Vừa suy nghĩ, người đã xông tới nhanh như cơn gió lốc. Chỉ thấy ánh đao lóe lên chém liên tiếp ba thế.
Tào Lạc Sơn không thể lấy ám khí ra được đành phải đưa kiếm lên đỡ.
Một người dùng bảo đao đã lừng danh thiên hạ. Còn một người dùng thần kiếm nên khó phân được ai mạnh ai yếu.
Không ngờ đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng rú thê thảm của Hùng Tam vang lên.
Tiếng rú rợn người của Hùng Tam đã làm cho Tào Lạc Sơn hơi bị phân tâm. Vì lẽ đó chiêu thức của lão phát ra đã bị chậm lại.
Hoắc Vũ Hoàn không bỏ lỡ cơ hội, lập tức vung mạnh đao lên quát lớn:
- Trúng"
Đao kiếm chạm vào nhau tóe cả lửa, Tào Lạc Sơn loạng choạng lui ra sau năm sáu bước rồi không tự chủ ngã bịch xuống đất.
Hoắc Vũ Hoàn sức mạnh như thần. Đao này tuy không làm tổn thương cho Tào Lạc Sơn, nhưng đã làm rách hổ khẩu tay trái của lão ta. Suýt chút nữa trường kiếm đã tuột khỏi tay.

Tào Lạc Sơn lăn một vòng dưới đất rồi bật đứng dậy, men theo bờ sông chạy như bay đi Hoắc Vũ Hoàn không buông tha, xách đao truy đuổi theo.
Lúc này Hùng Tam đã bị mọi người chặt, chém nát như tương. Chưa cảm thấy hả giận, mọi người lại xông tới vây lấy Tào Lạc Sơn.
Nhưng mọi người không chú ý trong lúc chạy Tào Lạc Sơn đã lấy ra ba ngọn phi đao Hắc Long Từ Khang và Đại Ngưu chạy đầu tiên, cắt ngang đường tẩu thoát của lão.
Vừa chạm trán chỉ thấy Tào Lạc Sơn liên tiếp vung tay lên, hai người lập tức liền té nhào.
Xảo thủ Hàn Văn Sanh và Thiết Liên Cô cũng đã đến nơi.
Tào Lạc Sơn giơ tay lên quát:
- Để ta đi thì sống, cản ta thì chết.
Hàn Văn Sanh nhình thấy Từ Khang và Đại Ngưu đã bị trúng phi đao nên vội ngăn cản Thiết Liên Cô lại nói:
- Cửu muội hãy mau lùi lại...
Thực ra Tào Lạc Sơn mỗi lần chỉ có thể phóng ra ba ngọn phi đao. Vừa rồi lão đã phóng mất hai ngọn, chỉ còn lại có một ngọn trong tay, nếu Hàn Văn Sanh và Thiết Liên Cô nhất tề xuất thủ. Tất nhiên có một người bị trúng phi đao. Nhưng Tào Lạc Sơn cũng khó bề có cơ hội phá được vòng vây.
Sự ngăn cản này của Hàn Văn Sanh vô hình chung đã làm cho Tào Lạc Sơn một cơ hội thoát thân. Lão ta lập tức lướt nhanh qua hai người.
Đợi đến khi Hoắc Vũ Hoàn đuổi tới nơi, khi ấy Tào Lạc Sơn chẳng những đã phá được vòng vây mà còn thừa cơ hội lấy hai ngọn phi đao ra.
Đối diện với ba ngọn phi đao lợi hại, Hoắc Vũ Hoàn đành phải ra lệnh mọi người dừng bước để tránh gây nên thương vong. Tào Lạc Sơn càng dừng lại mỉm cười nói:
- Hoắc Vũ Hoàn, ngươi đã hết đỡ rồi sao? Ở đây lão phu còn đến bảy tám chục ngọn phi đao. Bấy nhiêu cũng đủ giết sạch bọn ngươi rồi.
Hoắc Vũ Hoàn giơ đao lên ngang ngực, hai mắt nhìn chằm chằm vào tay của Tào Lạc Sơn, lạnh lùng nói:
- Lão thất phu, ngươi đừng có ngông cuồng. Cho dù ám khí của ngươi có lợi hại đến đâu chăng nữa, nhưng một lần chỉ có thể phóng được ba ngọn mà thôi. Nếu như bọn ta nhất tề xuất thủ hết thì nhà ngươi sẽ bị hãm nát như tương.
Tào Lạc Sơn gật đầu nói:

- Không sai! Mỗi lần lão phu chỉ có thể phóng ra ba ngọn phi đao mà thôi, nhưng trong ba phi đao này chỉ cần một cái bắn trúng ngươi thì cũng nên chuyện rồi.
Hoắc Vũ Hoàn giận dữ quát:
- Ngươi đã giết chết nhiều huynh đệ của ta. Hoắc mỗ này cũng muốn cùng chết với ngươi.
Tào Lạc Sơn nói:
- Nếu ngươi chết rồi, còn lại đám gà nhỏ này lão phu cũng chẳng cần dùng phi đao cũng có thể lấy mạng của bọn chúng. Từ nay cái tên Hoàn Phong Thập Bát Kỳ không có trên võ lâm nữa.
Mọi người đều phẫn nộ, hét lớn:
- Hoàn Phong Thập Bát Kỳ nguyện có chết cùng chết. Lão thất phu, ngươi có giỏi thì hãy ra tay đi, đừng ở đó nhiều lời.
Tào Lạc Sơn nhún vai nói:
- Diêm vương đã bảo canh ba chết thì không thể hẹn đến canh năm. Thôi thì để cho lão phu hóa kiếp cho bọn ngươi vậy.
Nói xong lão khẽ vung tay lên, phi đao bay vụt ra. Lão đã một lần thất thủ, cho nên lần này lão ta chỉ phóng ra có một ngón tay. Để tiện cho ứng phó với những tình huống bất ngờ xảy ra.
Ngọn phi đao bay vút lên không, trong chớp nhoáng nó đã đến đỉnh đầu của Hoắc Vũ Hoàn.
Mọi người vô cùng kinh hãi. Có người thất thanh hô lớn. Có kẻ xông tới trước chuẩn bị dùng thân thể che chở Hoắc Vũ Hoàn. Có người ném binh khí ra hòng đánh rơi ám khí đáng ghét kia.
Trong phút chốc tiếng la hét nổi lên tứ phía, bảy tám thanh kiếm ào ạt băn lên không tựa như một bức màn che chở cho Hoắc Vũ Hoàn.
Nhưng ngọn phi đao vừa nhẹ lại vừa mỏng. Nó thuận theo chiều những binh khí bắn tới mà lên xuống theo, như một cụm bông tơ bay trong gió. Nó vẫn thủy chung không chịu rời khỏi phạm vi mấy tấc cách đỉnh đầu Hoắc Vũ Hoàn.
Hoắc Vũ Hoàn thấy tình thế không ổn, bèn đưa đao che chở trên đỉnh đầu. Đồng thời nghiêng người nhảy tránh sang một bên.
Ngọn phi đao nọ hiển nhiên bị ảnh hưởng của không khí lưu động, nên cũng bay theo sát.
Dù cho Hoắc Vũ Hoàn tránh né cách nào, ngọn phi đao cũng vẫn theo sát như bóng với hình. Phẩy đuổi nó cũng chẳng đi, trốn chạy cũng không thoát.
Hoắc Vũ Hoàn lui liền ba trượng, mà không thể nào tránh khỏi sự truy đuổi của ngọn phi đao, và đang rơi vào cảnh nguy ngập.
Tào Lạc Sơn cười lớn, liên tiếp phóng ra hai ngọn phi đao còn lại.

Sau đó lão ta nhanh nhẹn lấy ra ba ngọn phi đao khác.
Mọi người thấy vậy đều thất kinh hồn vía. Tuy rằng mọi người không tiếc sinh mạng, sẵn sàng hy sinh nhưng cũng đành bó tay không có phương kế nào.
Lúc ấy Mạnh Tôn Ngọc đột nhiên lên tiếng hỏi:
- Sư muội, cặp vòng kim phụng của muội đâu.
Lâm Tuyết Trinh nhìn ba ngọn phi đao bay lững lờ trong không trung mà không biết phải đối phó ra sao? Bỗng nhiên nghe Mạnh Tôn Ngọc nói vậy, nàng liền ngạc nhiên hỏi lại:
- Cái gì... cặp vòng gì...
Mạnh Tôn Ngọc trầm giọng nói:
- Chính là cặp vòng đeo tay sư phụ để lại đấy. Muội đã cất nó ở đâu rồi?
Lâm Tuyết Trinh ồ lên một tiếng:
- Muội đang đeo nó trên tay đây này.
Mạnh Tôn Ngọc hét lớn:
- Hoắc đại ca đang nguy cấp lắm rồi. Muội có giữ cặp vòng đó cũng vô dụng, vậy còn đợi gì nữa chứ?
Lâm Tuyết Trinh như tỉnh cơn say, giờ nàng mới hiểu câu nói "kim phụng hiện bách ngư phi." Nàng vội vàn vén tay áo lên lấy cặp vòng ra.
Nàng chỉ biết cặp vòng này có thể cải biến thành hình chim phụng đang bay. Cứ phóng đi và thâu lại được. Còn việc nó khắc chế được ám khí của Tào Lạc Sơn hay không thì nàng không dám chắc chút nào.
Nhưng hiện giờ sự việc quá cấp bách, đành phải liều thử một phen. Nàng liền vung tay phóng một chiếc vòng kim phụng bay ra.
Vòng kim phụng bay đi mang theo tiếng kêu nhẹ. Nó bay xuyên vào giữa ba ngọn phi đao, sau đó rẽ thành một nửa hình vòng cung rồi bay trở về tay Lâm Tuyết Trinh.
Chuyện lạ đã nảy sinh.
Khi chiếc vòng Kim Phụng bay lướt qua, cả ba ngọn phi đao như cây kim bị hút bởi nam châm. Chúng bay sát theo sau chiếc vòng kim phụng cùng rơi vào tay Lâm Tuyết Trinh.
Cặp vòng Kim phụng này không hề có từ tính. Những ngọn phi đao kia hiển nhiên là bị vòng kim phụng xé gió khuấy động nên một luồng khí lưu cho nên mới thay đổi hướng bay của phi đao. Do đó phi đao mới bay theo kim phụng.
"Kim phụng hiện, bách ngư phi". Khi xưa người chế tạo ra đôi vòng Kim phụng đích xác là đã tính toán suy nghĩ cực kỳ là chu đáo và

khéo léo.
Mọi người thấy thế lập tức hò hét hoan hô.
Tào Lạc Sơn vừa sợ hãi vừa giận dữ hét lớn:
- Lão phu muốn thử xem các ngươi có những trò gì?
Miệng vừa hét tay lão đã vung lên. Không những lão ta nhất tề phóng ra ba ngọn phi đao trong tay, mà còn không ngừng lấy phi đao ra phóng. Lão phóng ra liên tiếp một hơi ba mươi mấy ngọn.
Chỉ thấy ánh đao loang loáng bay rợp không trung. Mấy chục ngọn phi đao như bày ong bay ào ào về phía mọi người.
Lâm Tuyết Trinh lần đầu thử vòng Kim phụng, thấy thâu lợi đắc thủ. Trong lòng nàng vô cùng mừng rỡ, bèn lần lượt phóng cặp Kim phụng ra.
Tay trái nàng phát Kim phụng ra thì tay phải nàng thu về. Tay phải phát thì tay trái thu.
Hai chiếc vòng Kim phụng bay lướt dưới ánh đao tựa hồ bươm bướm vờn hoa Vòng Kim phụng bay tới đâu, phi đao đều thay đổi phương hướng. Giống như gà con theo mẹ vậy. Chỉ trong nháy mắt ba mươi mấy ngọn phi đao đều bị cặp vòng Kim phụng thu mất.
Hàn Văn Sanh vỗ tay hô to:
- Lão thất phu đã hết thời rồi. Các huynh đệ! Đừng để cho lão tặc trốn thoát. Mau bắt sống lão ta.
Nhứt hô bá ứng, huynh đệ Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đồng thanh hò hét ào lên.
Tào Lạc Sơn nhìn thấy phi đao đã bị phá giải, trong lúc kinh hãi lão chỉ còn ý niệm chạy thoát thân mà thôi. Nghĩ vậy, lão ta liền múa kiếm liều mình xông ra khỏi trùng vây.
Tào Lạc Sơn võ công có thể nói liệt vào hàng đệ nhất cao thủ. Trong tay lại có thêm một cây thần kiếm. Thiên hạ có câu "Một người liều mạng, vạn người khó đương.". Mọi người tuy nói phi đao đã bị phá giải thì không còn gì lo ngại, nhưng khi quyết đấu lại bị lão ta đả thương liền mấy người. Sau đó đột phá vòng vây chạy thoát ra ngoài.
Vừa ra khỏi vòng vây, Tào Lạc Sơn mừng rỡ như cá vừa thoát khỏi lưới. Lão ta lập tức men theo bờ sông chạy như bay.
Số huynh đệ Hoàn Phong bị thương vong nặng nề, nhưng họ vẫn hăng hái không màng gì tới thân mạng, lao theo truy đuổi không buông.
Đuổi theo được một chặng, xem ra sắp bắt kịp hắn thì từ trong rừng đào ở phía trước đột nhiên xuất hiện một người chặn đường Tào Lạc Sơn.

Thật bất ngờ, người đó chính là Tào Phác.
Mọi người mừng quýnh, vội kêu lớn:
- Tào lão tiền bối mau chận lấy lão tặc, đừng để cho lão ta chạy thoát.
Tào Phác tay phải cầm kiếm, tay trái dắt một con tuấn mã, cản đường hét lớn:
- Mọi người khoan động thủ, để lão phu được nói vài lời.
Hoắc Vũ Hoàn và Hàn Văn Sanh thấy Tào Phác đột nhiên xuất hiện lúc này. Hơn nữa lão còn dắt ngựa theo thì trong lòng họ biết chắc rằng có nguyên do. Nên vội vàng ngăn cản mọi người dừng bước.
Con đường thoát thân của Tào Lạc Sơn đã bị chặn, bởi thế lão ta đành dừng lại, hạ giọng nói:
- Nhị đệ, hai ta cùng một mẹ sinh ra, không lẽ đệ nhẫn tâm giúp đỡ người ngoài đối phó với huynh trưởng của mình hay sao?
Tào Phác lắc đầu nói:
- Không! Đại ca, chỉ vì đệ không nở nhìn thấy đại ca bị báo ứng thê thảm nên mới chịu khó chờ đợi đến ngày hôm nay. Hiện giờ đại ca đã cùng đường mạt lộ. Vậy tại sao còn chưa chịu buông vũ khí xuống, quay đầu hối cải...
Tào Lạc Sơn không để cho lão nói hết, liền vội cắt ngang:
- Thật buồn cười quá! Ngươi tưởng rằng ta không có phi đao thì phải cùng đường mạt lộ ư? Chỉ cần với thanh kiếm này, các ngươi cũng chưa chắc ngăn cản nổi ta.
Tào Phác thành khẩn nói:
- Đại ca, hôm nay đại ca chỉ có một người một kiếm thì còn làm gì được nữa? Nếu đại ca chịu nghe lời khuyên bảo chân thành của đệ. Từ nay sửa đổi tâm tánh quay về đường thiện thì sẽ có cơ hội sống sót. Nếu không, e rằng khó mà thoát khỏi chốn này.
Tào Lạc Sơn cười nhạt nói:
- Đệ hà tất phải nhiều lời như vậy. Nếu như còn nghĩ tình huynh đệ thì hãy tránh đường.
Bằng không đừng trách ta không niệm tình huynh đệ.
Tào Phác thở dài một tiếng, quay sang nói với Hoắc Vũ Hoàn:
- Hoắc lão đệ, xin đệ niệm tình lão phu và hắn là huynh đệ ruột thịt, mà hãy nới tay tha cho hắn một con đường sống, như vậy có được không?
Hoắc Vũ Hoàn ngập ngừng nói:
- Điều này...
Hàn Văn Sanh vội nói lớn:
- Lão tiền bối chỉ nghĩ đến tình huynh đệ ruột rà. Chẳng lẽ bọn ta

không nghĩ đến cái nghĩa kết bái hay sao? Hơn một nửa huynh đệ Hoàn PHong đã chết dưới tay lão ta. Món huyết hải thâm cừu này làm sao bọn ta không báo?
Mạnh Tôn Ngọc cũng tiếp lời:
Tào Lạc Sơn giết người như cỏ rác, đôi tay lão ta đầy dẫy nợ máu. Lão tiền bối nếu như cảm thấy khó xử, vậy xin đừng nhúng tay vào, để tự chúng tôi lo liệu lão ta...
Tất cả mọi người đều căm hận Tào Lạc Sơn đến tận xương tủy. Bọn họ nhất tề biểu lộ sự phản đối, thậm chí còn có ý trách móc Tào Phác.
Tào Phác im lặng không nói, tựa hồ cảm thấy do dự khó xử.
Tào Lạc Sơn trầm giọng nói:
- Nhị đệ đừng phân vân nữa. Nếu đệ không muốn giúp ta thì hãy tránh sang một bên.
Tào Phác lắc đầu nói:
- Không! Làm sao đệ có thể tránh đi được? Dù sao đi nữa huynh đệ chúng ta vẫn là con cháu của Tào gia.
Tào Lạc Sơn mừng thầm nói:
- Thế thì đệ giúp ngu huynh một tay, chúng ta cùn gliên thủ lại giết bọn chúng.
Tào Phác trầm ngâm một hồi mới nói:
- Nếu đệ giúp đại ca thoát thân, từ nay về sau huynh còn có muốn làm điều ác nữa không?
Tào Lạc Sơn xua tay nói:
- Chuyện sau này để sau này hãy nói. Huynh đệ giúp đỡ nhau hà tất phải nên điều kiện sao?
Tào Phác buông một tiếng thở dài nói:
- Thôi được! Dẫu sao chúng ta cũng là huynh đệ. Vậy mời đại ca lên ngựa...
Mọi người thấy Tào Phác quyết định ra tay giúp cho Tào Lạc Sơn thoát thân, đều không khỏi biến sắc.
Hàn Văn Sanh vội la lớn:
- Lão tiền bối. Xin đừng có...
Không đợi cho Hàn Văn Sanh nói hết câu, Tào Lạc Sơn đã phi thân lên ngựa nói:
- Nhị đệ! Đi mau"
Tào Phác cung quyền thi lễ với mọi người nói:
- Đây là tâm nguyện cuối cùng của lão phu. Kính xin chư vị thứ tội cho.
Nói xong lão cũng phóng mình lên ngựa.

Tào Lạc Sơn lập tức thúc ngựa chạy men theo dòng sông rời khỏi miệng cốc.
Huynh đệ Hoàn Phong vô cùng phẫn nộ, có người định truy đuổi theo. Có người lấy phi tiêu chuẩn bị ra tay.
Lúc ấy Hoắc Vũ Hoàn đột nhiên giơ thanh Ngư Lân bảo đao ra cản mọi người lại, trầm giọng nói:
- Đợi một chút, đừng có vọng động.
Mọi người đồng thanh nói:
- Chẳng lẽ cứ để cho lão tặc đi như vậy hay sao?
Hoắc Vũ Hoàn không trả lời, mà chỉ nhìn theo bóng dáng của hai người mỗi lúc một xa dần. Chợt trên mặt Hoắc Vũ Hoàn lộ vẻ trầm buồn thương tiếc.
Mọi người bất giác nhìn theo ánh mắt của Hoắc Vũ Hoàn. Họ phát hiện ra con ngựa kia chạy được chừng mấy mươi trượng thì đột nhiên "phịch" một tiếng, rồi cả người lẫn ngựa đều đổ nhào.
Mọi người đều kinh ngạc đứng lặng người ra.
Hoắc Vũ Hoàn thở dài nói:
- Đây là tâm nguyện cuối cùng của Tào lão ma. Tào Phác là một người tánh tình cương trực, quật cường, quyết không chịu để Tào Lạc Sơn chết trong tay người ngoài.
Hàn Văn Sanh lấy làm lạ hỏi:
- Tào Phác dùng cách gì để giết Tào Lạc Sơn?
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Đó là một thứ gọi là Thái nga độc tinh. Chỉ cần chạm nhẹ nó vào da thì sẽ chết ngay lập tức. Đó là một chất độc vô cùng ghê rợn. Từ khi Tào Phác rời khỏi Đồng Nhơn huyện, đã mang nó theo ở bên mình. Vì từ lâu đã có ý định giết chết Tào Lạc Sơn.
Mọi người nghe xong đều gật đầu thán phục.
Hoắc Vũ Hoàn lại nói tiếp:
- Độc tính của Thái nga độc tinh di hại rất lâu. Hơn nữa, lại không có cách chi hủy diệt nó đi. Vậy chúng ta phải mau đem những đứa trẻ rời khỏi mặt cốc để tránh bị nhiễm độc.
Thiết Liên Cô liền lên tiếng:
- Muội sẽ đi kêu lũ trẻ chuẩn bị rời khỏi đây.
Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Chuyện dời khỏi cốc không phải là một việc đơn giản. Còn nữa, ở đây có nhiều thi thể của các huynh đệ cần phải an táng. Hiện giờ người của chúng ta đã mất đi rất nhiều. Mọi người nên chịu khó vất vả một chút để lo cho xong.
Hàn Văn Sanh nói:

- Những chuyện này không cần đại ca phải bận tâm. Tiểu đệ có thể tự thu xếp được.
Nhưng không biết ý của đại ca muốn mang những đứa trẻ kia đến đâu?
Hoắc Vũ Hoàn nghĩ ngợi một lát rồi nói:
- Chỉ có nông trang Đơn gia là thích hợp nhất. Nhưng nơi ấy vẫn còn dư đảng của Tào Lạc Sơn chiếm đóng...
Hàn Văn Sanh nói:
- Điều này đại ca không phải lo ngại. Chúng ta có thể phái một số huynh đệ đến đó trước, giải quyết lũ kia. Sau đó phong tỏa tất cả các con đường ở trong núi. Có điều thi thể của các huynh đệ đã hy sinh...
Hoắc Vũ Hoàn thở dài nói:
- Tâm huyết cả đời của họ đều vì mật cốc này cả. Hãy để cho họ yên nghỉ tại nơi đây.
Để cho đời sau có một nơi tưởng niệm.
Nói đến đây, tự nhiên trong lòng cảm thấy đau xót, hai hàng nước mắt từ từ lăn dài xuống hai má.
Anh hùng thường chẳng khi rơi lệ, chỉ vì chưa đến chỗ thương tâm. Hoàn Phong Thập Bát Kỳ đã từng tung hoành ngang dọc trên giang hồ mười mấy năm nay. Vậy mà chỉ trong một trận huyết chiến đã mất đi quá nửa.
Đối diện với các huynh đệ vì nghĩa quên thân này, thì dù cho lòng dạ sắt đá cũng phải rơi lệ.
Trong phút chốc, mọi người đều không kềm chế được xúc động, ứa lệ ra khóe mắt nức nở khóc.
Trúc Trượng Ông khẽ vỗ vai Hoắc Vũ Hoàn nói:
- Hoắc lão đệ đừng quá đau thương nữa. Đã là người ai mà chẳng có lúc phải chết? Họ vì lý tưởng cao cả mà hy sinh coi như cũng không uổng. Bây giờ còn nhiều việc phải làm, chúng ta đừng nên chậm trễ nữa.
Hoắc Vũ Hoàn ngước mặt lên hít vào một hơi dài nói:
- Không sai! Cầu nghĩa đắc nghĩa, chỉ mong cho họ chết được nhắm mắt. Linh hồn mãi mãi làm bạn với mật cốc. Bảo hộ cho những đứa trẻ đáng thương kia, để cho những đứa trẻ cô nhi trong thiên hạ đều có được một mái nhà ấm áp. Mãi mãi chúng không phải sống phiêu bạt lưu lãng.
Nói xong, đưa tay áo lên lau nước mắt, rồi quay sang Mạnh Tôn Ngọc và Lâm Tuyết Trinh nói:
- Hoắc mỗ đã hứa sa ba tháng sẽ đến Song Long tiêu cục tìm bái huynh đệ Long Bá Đào. Đợi chuyện này được giải quyết xong xuôi,

phiền hai vị cùng với Hoắc mỗ tới Thái Nguyên phủ một chuyến để giải thích rõ với họ Mạnh Tôn Ngọc vội gật đầu nói:
- Tiểu đệ xin tuân lệnh.
Hoắc Vũ Hoàn lại quay sang cảm tạ Đồng Tẩu Song Kỳ. Sau đó ôm lấy thi thể La Vĩnh Tường bước vào trong cốc.
Trúc Trượng Ông quay sang nói khẽ với Đồng Hương Nhi:
- Này, tiểu tử. Ngươi đừng có đứng yên như vậy chứ. Hãy mau phụ giúp mọi người thu dọn đi.
Đồng Hương Nhi đưa tay vẫy gọi Hà Hoa:
- Ê! Tiểu nha đầu, ngươi còn đứng đó sao?
Hà Hoa quay lưng lại hỏi:
- Ta không biết làm những chuyện này. Bây giờ ta vào trong cốc chơi đây Đồng Hương Nhi liền nói:
- Bây giờ là lúc nào mà ngươi còn muốn đi chơi?
Hà Hoa nhếch mép nói:
- Tại sao không thể chứ? Ta vừa đến thì bá bá đã bỏ đi nơi khác. Trongcốc ra sao ta hãy còn chưa biết mà.
Nói xong bỏ chạy theo Hoắc Vũ Hoàn vào trong cốc.
Đồng Hương Nhi lắc đầu noíi:
- Khổng Tử nói chỉ có nữ nhân và hạng người tiểu nhân là khó dạy và...
Quay đầu lại thấy Lâm Tuyết Trinh đang trừng mắt nhìn mình, hắn vội lè lưỡi im ngay không nói nữa.
Lâm Tuyết Trinh dường như trong lòng không được vui, nói:
- Sư huynh. Vừa rồi Hoắc đại ca muốn chúng ta cùng đi tới Thái Nguyên làm gì?
Mạnh Tôn Ngọc nói:
- Đương nhiên là vì chuyện cướp tiêu lần trước. Hoắc đại ca muốn giải thích rõ ràng với huynh đệ họ Long.
Lâm Tuyết Trinh hừ một tiếng nói:
- Muội thật không hiểu, chuyện ấy có gì mà phải giải thích chứ? Dù gì chuyện cũng đã qua rồi. Họ thích nghĩ sao thì tùy họ.
Mạnh Tôn Ngọc nghiêm mặt nói:
- Sự muội không nên nói những lời như vậy.
- Tại sao không thể nói? Chúng ta phải vất vả ở đây, còn bọn họ ngồi ở nhà hưởng phúc.
Chẳng lẽ bọn họ còn muốn chúng ta đến Thái Nguyên tạ tội hay sao?
- Người không giữ chữ tín thì không phải là kẻ trượng phu. Đây không phải là chuyện ai tạ tội với ai mà là Hoắc đại ca đã chính miệng hứa với họ...

Lâm Tuyết Trinh liền cắt ngang:
- Lúc trước Hoắc đại ca không nên hứa với họ. Chuyện này từ đầu đến cuối Song Long tiêu cục chẳng hề bị tổn thất gì cả. Như vậy còn có gì đáng để giải thích nữa.
Mạnh Tôn Ngọc trầm giọng nói:
- Sự việc này đều vì chúng ta mà Hoắc đại ca đành phải lộ diện ra mặt. Sư muội nói như thế thật không nên.
Tiếp đó, chàng đưa tay chỉ xung quanh nói:
- Tự muội thấy đấy! Hôm nay Hoàn Phong Thập Bát Kỳ rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy, tâm huyết cả đời của Hoắc đại ca suýt bị tiêu hủy. Tất cả những chuyện ấy đều do sai lầm của muội gây ra cả. Nếu muội còn có chút lương tâm thì phải biết hổ thẹn cơ chứ?
Lâm Tuyết Trinh kêu lên:
- Sư huynh nói gì? Những việc này tại sao lại trách muội?
Mạnh Tôn Ngọc có vẻ hơi bực bội nói:
- Ta hỏi muội, Tào Lạc Sơn có phải do muội dẫn đến mật cốc không?
Lâm Tuyết Trinh phân trần nói:
- Muội không có ý dẫn đường cho lão ta. Ai biết bọn chúng lại dùng quỉ kế đó để gạt muội.
Mạnh Tôn Ngọc lại nói:
- Thế thì lúc lão ta phóng ám khí, tại sao muội không dùng cặp vòng Kim phụng phá giải?
- Lúc ấy muội bị tên họ Hùng kia đánh không kịp trở tay, làm gì có cơ hội...
Mạnh Tôn Ngọc tức giận thật sự nói:
- Chuyện đến nước này mà muội còn dày mặ tranh biện sao? Nếu không phải do muội tự ý hành sự bừa bãi thì làm sao giặc lại vào nhà được? Làm sao xảy ra kết cuộc bi thảm này? May mà có Hà Hoa kịp truyền tin tức. La tam ca liều chết trấn giữ miệng cốc. Nếu không mấy trăm đứa trẻ ở trong cốc có phải đều đã bị giết rồi phải không?
Lâm Tuyết Trinh ngẩng đầu lên nói lớn:
- Sao bao nhiêu tội sư huynh đều đổ hết lên đầu của muội thế? Nói cho huynh biết, đừng có xía vào chuyện của muội...
Mạnh Tôn Ngọc quát:
- Ta là sư huynh nên có đủ tư cách quản giáo muội. Bây giờ sư phụ đã mất, ta làm sư huynh chẳng những có thể giáo huấn muội, thậm chí trách phạt muội cũng được...
Lâm Tuyết Trinh vênh mặt lên nói:
- Hừ! Sư huynh dám không...
"Bốp!" chưa dứt lời, Lâm Tuyết Trinh đã ăn một bạt tai vào má.

Mạnh Tôn Ngọc chỉ thẳng vào mặt nàng quát:
- Đây chỉ là một bài học nhỏ ta dành cho muội. Từ nay về sau ta còn gánh vác trách nhiệm chưởng môn sư huynh.
Nói xong liền phất tay áo bỏ đi phụ giúp mọi người thu dọn.
Trên mặt Lâm Tuyết Trinh vẫn còn hiện rõ năm dấu tay. Nàng ứa nước mắt ra, cảm thấy vừa tức vừa thẹn, đứng lặng nguyên tại chỗ cũ.
Từ trước đến giờ Lâm Tuyết Trinh chưa hề tôn trọng Mạnh Tôn Ngọc, bởi vì Mạnh Tôn Ngọc luôn luôn chiều chuộng và nghe theo lời của nàng. Cho dù nàng muốn làm gì Mạnh Tôn Ngọc cũng chẳng dám nói nửa câu.
Trong mắt nàng hai chữ "sư huynh" bằng nghĩa với "nô lệ", mà lúc nào cũng có thể sai khiến. Mạnh Tôn Ngọc lâu nay vẫn ngoan ngoãn, dịu dàng, nhu thuận với nàng giống như một chú cừu non.
Không ngờ hôm nay "chú cừu non" bỗng nhiên ra oai. Chẳng những nghiêm khắc trách mắng nàng, mà còn đánh cho nàng một tát tai nữa.
Cái tát tai này rất nặng, chẳng những đánh sưng cả mặt nàng mà còn làm cho nàng tỉnh ngộ ra.
Đột nhiên nàng phát hiện ra sư huynh đã không còn ngoan ngoãn như chú cừu non nữa, mà là một con sư tử hùng tráng.
Lúc đầu nàng vừa thẹn vừa giận, muốn xông ra liều mạng với Mạnh Tôn Ngọc. Nhưng dần dần tự dưới đáy lòng nàng nảy sinh ra cảm xúc kỳ lạ... đó không phải là phẫn nộ mà là cảm giác vui mừng.
Một người đàn ông chính trực, hào phóng, cương nghị, anh tuấn, đầy khí khái trượng phu, chẳng phải chính là "bạch mã hoàng tử" trong mộng của mình hay sao?
Tại sao sớm hôm kề cận bên nhau mười mấy năm qua, đến bây giờ mình mới phát hiện ra?
Lâm Tuyết Trinh đưa tay lên sờ gò má sưng đỏ của mình, đắm đối nhìn theo bóng dáng Mạnh Tôn Ngọc.
Từ trên tấm thân vạm võ tráng kiện ấy, nàng phảng phất trông thấy hình ảnh của Hoắc Vũ Hoàn.

Hết

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 13/07/2004 11:19:59 SA